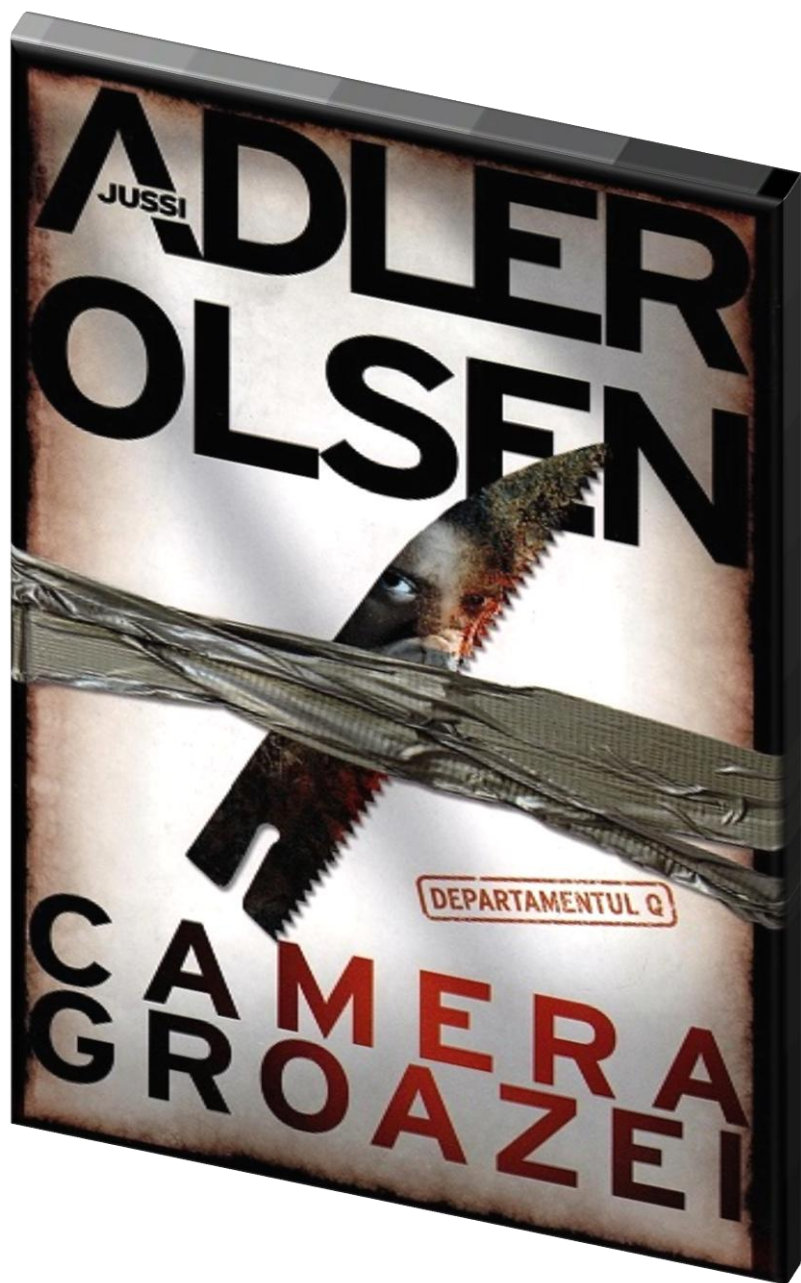

JUSSI ADLER OLSEN

Departamentul Q

Camera groazei.....	2
Vanatorii de oameni	343
Somnul ratiunii.....	698

JUSSI ADLER OLSEN

CAMERA GROAZEI

Seria
DEPARTAMENTUL Q

Editura RAO
2013

Prolog

Ea își trecu vârfurile degetelor pe pereții netezi până când îi dădu sângele și lovi cu pumnii în ferestrele groase până în clipa în care nu-și mai simți mâinile. De cel puțin zece ori orbecăise spre ușa din oțel și își înfipsese unghiile în crăpătură încercând să o deschidă, însă aceasta nici măcar nu se clinti, iar marginea ei era tăioasă.

Într-un târziu, când unghiile începură să i se desprindă din carne, căzu pe spate, pe podeaua rece ca gheața, cu respirația întretăiată.

Rămase așa o vreme și privi în întunericul amețitor, cu ochii larg deschiși și cu inima bătându-i să-i sară din piept. Apoi țipă. Țipă până când urechile începură să-i țiuie, iar vocea-i cedă.

Atunci își lăsă capul pe spate și simți din nou aerul proaspăt care venea din tavan. Poate că ar putea sări până acolo dacă își lua avânt și apoi să se agațe de ceva. Poate atunci s-ar întâmpla ceva. Da, erau șanse ca nenorociții de afară să intre. Și, dacă își va îndrepta degetele în față țintind spre ochii lor, poate că reușea să-i orbească. Și avea o șansă de scăpare.

O vreme își supse degetele însângerate, apoi se sprijini în palme pe podea și se ridică în picioare.

Se uită la tavan, dar nu zări nimic. Poate că era prea sus ca să reușească să sară până la el. Poate că nu exista nimic de care să se agațe. Dar trebuia să încerce. Ce altceva îi rămânea de făcut?

Își scoase geaca și și-o puse cu grijă într-un colț, ca să nu se împiedice de ea. După aceea făcu un salt, întinse brațele în aer, cât de sus putu, dar nu atinse nimic. Mai încercă de câteva ori înainte de a se retrage lângă peretele îndepărtat și de a zăbovi o vreme ca să se adune. Apoi își luă elan și, cu toată puterea, se avântă în sus în întuneric cu mâinile căutând o speranță. Când se prăbuși, un picior îi alunecă pe suprafața netedă și ea căzu pe-o parte. Icnitare când se lovi cu umărul de beton și țipă în clipa în care capul i se ciocni de perete. Creierul i se zdruncină și văzu stele verzi.

O vreme rămase nemișcată, nedorind altceva decât să plângă. Dar nu o făcu. Dacă ar fi auzit-o gardienii, ar fi interpretat greșit gestul. Ar putea crede că era pe punctul de a ceda. Dar nu, din contră. Luă hotărârea să-și poarte singură de grijă. Pentru ei, nu reprezenta decât femeia din temniță, dar ea era cea care impunea cât departe se aflau pereții despărțitori. Avea să se gândească la

lucruri care s-o apropie de lume și să țină nebunia la distanță. Nu-i vor înfrânge niciodată voința. Așa hotărî ea în timp ce stătea jos pe podea, cu umărul pulsându-i de durere și ochiul tumefiat. Într-o bună zi avea să iasă de acolo.

1

2007

Carl făcu un pas către oglindă și își trecu un deget de-a lungul tâmpiei, în locul în care glonțul îi zgâriase capul. Rana se vindecase, dar cicatricea era încă vizibilă sub firele de păr, dacă cineva se uita mai atent. „Dar cine naiba ar vrea să facă asta?” se întrebă în timp ce își studia chipul. Era evident acum că se schimbase. Ridurile din jurul gurii se adânciseră, cearcănele de sub ochi erau mai întunecate, iar expresia sa trăda o indiferență profundă.

Carl Morck nu mai era el însuși, detectivul criminalist experimentat care trăia și respira pentru munca sa. Nu mai era bărbatul înalt și elegant din Iutlanda a cărui prezență lăsa în urmă sprâncene ridicate și guri căscate. „Și de ce naiba ar fi contat, până la urmă?” se întrebă el.

Își încheie cămașa, își puse sacoul, aruncă resturile de cafea și trânti ușa în urma lui, astfel încât ceilalți locatari ai casei să își dea seama că era timpul să se scoale din pat. Privirea îi căzu pe plăcuța cu numele de pe ușă. Venise vremea să o schimbe. Trecuse mult timp de cât Vigga se mutase. Deși încă nu divorțaseră, cu siguranță relația lor se terminase.

Se întoarse și porni spre Hestestien. Dacă prindea metrourile suburbane în douăzeci de minute, putea petrece o jumătate de oră cu Hardy, la spital, înainte de a merge la sediul poliției. Văzu turnul bisericii din cărămidă profilându-se deasupra copacilor desfrunziți și își reaminti cât de norocos fusese în ciuda tuturor împrejurărilor. Doi centimetri mai la dreapta și Anker ar mai fi fost încă în viață. Un centimetru mai la stânga, iar el ar fi fost mort. Centimetri capricioși, care îl scutiseră de o excursie de-a lungul câmpiilor verzi către cimitirul rece, situat la câțiva kilometri în fața lui.

Carl încercase să înțeleagă, dar nu-i era ușor. Nu știa prea multe despre moarte. Doar că putea fi la fel de imprevizibilă ca un fulger și infinit mai tăcută după ce lovea. Pe de altă parte, știa totul despre cât de violentă și de lipsită de sens putea fi moartea cuiva. Măcar asta știa sigur.

Nu trecuseră decât vreo câteva săptămâni de când ieșise de pe

băncile Academiei de Poliție când imaginea primei victime a unei crime i se întipărise permanent pe retină. O femeie mică, subțire, care fusese strangulată de soțul ei și sfârșise prin a zăcea pe podea cu ochii inerți și cu o expresie care îl făcuse pe Carl să se simtă rău câteva săptămâni la rând.

De atunci, urmaseră zeci de cazuri. În fiecare dimineată se întărea ca să se poată confrunța cu ele. Haine însângerate, fețe de ceară, ipostaze înghețate. În fiecare zi asculta minciunile și scuzele oamenilor. În fiecare zi apărea o crimă, într-o nouă formă, ceea ce îl făcea, treptat, să fie din ce în ce mai puțin afectat. Douăzeci și cinci de ani în poliție și zece ani la Omucideri îl căliseră. Așa merseseră lucrurile până în ziua în care o crimă îi străpunsese armura.

Îl trimiseseră pe el, pe Anker și pe Hardy la o baracă ponosită aflată pe un drum prost și murdar unde un cadavru aștepta să-și spună povestea lui unică. La fel ca de atâtea ori înainte, duhoarea atrăsese atenția unui vecin determinându-l să reacționeze. Victima era o persoană solitară, care se culcase liniștită în propria mizerie și își dăduse ultima suflare îmbibată în alcool. Sau cel puțin așa crezuseră până când descoperiseră un cui înfipt adânc în țeasta lui. Acesta era motivul pentru care intrase pe fir Divizia Omucideri.

În ziua aceea venise rândul echipei lui Carl să răspundă la solicitarea telefonică, ceea ce nu-i deranja pe el și pe cei doi asistenți ai lui, deși acesta se plânsese, ca de obicei, că erau suprasolicitați, iar celelalte echipe tăiau frunze la câini. Dar cine putea ști cât de fatidic avea să devină acel apel? Sau că aveau să treacă numai cinci minute din momentul în care intraseră în încăperea în care se afla cadavrul urât mirositor până când Anker zăcea pe podea într-o baltă de sânge, Hardy făcea ultimii lui pași, iar focul din sufletul lui Carl – acea flacără indispensabilă unui detectiv din Divizia Omucideri de la poliția din Copenhaga – se stingea.

2 2002

Tabloidele iubeau totul la vicepreședinta Partidului Democrat, Merete Lynggaard și toate lucrurile pentru care milita ea. Comentariile ei tăioase din Folketing, Parlamentul danez unicameral. Lipsa ei de respect pentru prim-ministru și lacheii lui. Trăsăturile ei feminine, privirea malițioasă și groșițele seducătoare. O iubeau pentru tinerețea ei și succesul de care avea parte, dar mai presus de toate o iubeau pentru apa pe care o dădea la moară speculațiilor cu privire la întrebarea de ce o femeie așa de talentată și de frumoasă nu se afișase încă la brațul unui bărbat.

Merete Lynggaard vânduse o groază de ziare. Lesbiană sau nu, era o partidă bună. Iar ea știa asta.

— De ce nu ieși cu Tage Baggesen? o întrebă secretara ei în timp ce se îndreptau spre Audi-ul mic și albastru al lui Merete, încercând să evite băltoacele care se formau în parcare Christianborg, rezervată membrilor Parlamentului. Știu că sunt o mulțime de bărbați care ar vrea să te invite în oraș, dar el e de-a dreptul nebun după tine. De câte ori a încercat să-ți dea o întâlnire?... Ai numărat vreodată câte mesaje ți-a lăsat pe birou? De fapt, a lăsat unul și azi. Doar dă-i o șansă, Merete.

— De ce nu te întâlnești *tu* cu el? întrebă Merete și coborî privirea în timp ce punea un teanc de dosare pe bancheta din spate a mașinii. Ce-aș putea face cu cineva care e președintele Comitetului de Trafic și, totodată, membru al Partidului Radical de Centru? Pot să-mi spui asta, Marianne? Ce sunt eu? Un fel de sens giratoriu din provincie?

Merete își ridică privirea și se uită la Muzeul Arsenalului Regal unde un bărbat într-un pardesiu alb fotografia clădirea. Oare tocmai îi făcuse o poză? Ea clătină din cap. Senzația că era urmărită tot timpul începea s-o agaseze. Desigur, era mai mult în închipuirea ei. Avea mare nevoie să se relaxeze.

— Tage Baggesen are treizeci și cinci de ani și este al naibii de chipeș, spuse Marianne. Bine, poate ar trebui să mai dea jos câteva kilograme, dar, pe de altă parte, are o casă la țară, în Vejby. Plus altele în Iutlanda, mi se pare. Ce ți-ai putea dori mai mult?

Merete clătină din cap cu scepticism.

— Așa e. Are treizeci și cinci de ani și locuiește cu mama lui. Știi ce, Marianne? Ar trebui să-l iei tu. Te-ai purtat foarte ciudat în ultima vreme. Ia-l. N-ai decât!

Ea luă toate dosarele pe care le ținea secretara ei și le aruncă pe scaun alături de celelalte. Ceasul de pe bord arăta ora 17.30. Era deja în întârziere.

— Vocii tale i se va simți lipsa în Folketing în seara asta, Merete.

— Așa cred, zise ea și ridică din umeri.

Încă de când intrase în politică încheiase un pact ferm cu președintele democraților că după ora șase era liberă să facă întocmai ce voia cu timpul ei, cu excepția cazului în care se întrunea un comitet de urgență sau avea loc o votare. „Nici o problemă”, îi spusese el atunci, conștient de câte voturi adusese cu ea. Deci n-ar fi fost nici o problemă nici de data aceasta.

— Haide, Merete. Spune-mi ce planuri ai, zise secretara ei și-și lăsă capul într-o parte. Cum îl cheamă?

Merete îi zâmbi repede și trânti ușa. Venise vremea să caute o înlocuitoare pentru Marianne Koch.

3

2007

Șeful de la Omucideri, Marcus Jacobsen, era complet nepriceput când venea vorba de menținerea ordinii în biroul său, dar acest lucru nu-l deranja. Dezordinea era doar un fenomen exterior; în interior, el era organizat și meticolos. Acolo, în mintea lui ascuțită, totul era frumos aranjat. Niciodată nu pierdea din vedere detaliile, pe care avea să le știe la perfecție și zece ani mai târziu.

Numai în situații ca cea de față, cu încăperea înțesată de colegi superatenți, obligați să se strecoare printre fișetele uzate și teancurile de dosare, privea haosul din biroul lui cu o anumită reținere.

Ridică de pe masă cana ciobită cu Sherlock Holmes și luă o înghițitură serioasă de cafea în timp ce se gândea pentru a zecea oară în acea dimineață la jumătatea de pachet de țigări din buzunarul de la sacou. Nu le mai era permis nici măcar să tragă un fum în curte. Ale naibii reguli!

— Bun, fii atent! Marcus Jacobsen se întoarse spre asistentul său, Lars Bjorn, pe care îl rugase să rămână în birou după ce ședința se terminase. Cazul biciclistului omorât în parcul Valby o să ne sece de resurse dacă nu avem grijă, spuse el.

Lars Bjorn aprobă din cap.

— Al naibii moment pentru Carl Morck să revină în echipă și să monopolizeze patru dintre cei mai buni detectivi ai noștri! Oamenii se plâng de el și cui crezi că i se adresează? întrebă el, ducându-și degetul la piept de parcă era singurul care pleca urechea la vorbele lor. Întârzie cu orele, continuă el. Își suprasolicită oamenii, scotocește peste tot când lucrează la un caz și refuză să sune înapoi atunci când primește apeluri. Biroul lui este un haos desăvârșit și, n-o să-ți vină să crezi, dar au sunat chiar și de la laboratorul de medicină legală ca să se plângă de o conversație telefonică pe care au avut-o cu el. Băieții de la morgă... îți vine să crezi așa ceva? Și cei de acolo nu se enervează prea ușor. Trebuie să facem ceva în legătură cu Carl, Marcus, indiferent de lucrurile prin care a trecut. Altfel, nu știu cum o să funcționeze departamentul.

Marcus ridică din sprâncene. Și-l imaginează pe Carl. De fapt, omul

îi plăcea, dar acei ochi mereu suspicioși și remarcile caustice puteau enerva pe oricine, știa prea bine asta.

— Da, ai dreptate. Hardy și Anker probabil că erau singurii care puteau suporta să lucreze cu el. Dar și ei erau destul de ciudați.

— Marcus, nimeni nu vine să o spună direct, dar omul e o pacoste și întotdeauna a fost așa. Nu e potrivit să muncească aici; suntem prea dependenți unul de altul. Carl a stat prost la capitolul colegialitate încă din prima zi. De ce l-ai adus din Bellahøj?

Marcus îl fixă pe Bjorn cu privirea.

— A fost și este un detectiv uimitor de bun, Lars. De-aia.

— Bine, bine. Știu că nu putem să ne descotorosim pur și simplu de el, mai ales în situația asta, dar trebuie să găsim o soluție, Marcus.

— Abia s-a întors de o săptămână din concediul medical, așa că de ce să nu-i dăm o șansă? Poate ar trebui să îl luăm mai ușor o perioadă.

— Ești sigur? În ultimele săptămâni am avut mai multe cazuri pe cap decât putem face față. Iar unele dintre ele sunt foarte importante, după cum bine știi. Incendiul dezastruos din Amerikavej... a fost sau nu incendiere? Jaful de la banca din Tomsgardsvej, în care un client a fost omorât. Violul din Tamby, în care fata a murit, gașca de cuțitari din Sydhavnen, ciclistul omorât în parcul Valby. Să continui? Ca să nu mai spun de vechile cazuri. Nici măcar n-am apucat să luăm amprentele dentare la câteva dintre ele. Și avem pe cap și un lider de echipă ca Morck. Indolent, ursuz, posomorât, care se plânge întotdeauna și își tratează colegii ca pe niște gunoaie, așa că echipa se duce de râpă. Este ca un ghimpe în coastă, Marcus. Hai să-l trimitem pe Carl să-și facă bagajele și să aducem forțe proaspete. Știu că e greu, dar asta este părerea mea.

Șeful de la Omucideri dădu din cap aprobator. Observase comportamentul colegilor lui în timpul ședinței scurte care tocmai se terminase. Tăcuți, morocănoși și epuizați. Sigur că nu le convenea ca cineva să se descarce pe ei.

Asistentul lui Marcus se duse la fereastră și se uită afară la clădirile de peste drum.

— Cred că avem o soluție la această problemă. S-ar putea să primim critici de la sindicat, dar totuși nu cred că se va întâmpla acest lucru.

— La naiba, Lars, nu am energia necesară să mă confrunt cu sindicatul. Dacă te gândești să-l retrogradăm, o să ne sară în cap

într-o clipă.

— Nu, o să-l împingem mai sus!

— Hmm...

La asta Marcus trebuia să fie atent. Asistentul lui era un detectiv al naibii de bun, cu o groază de experiență la activ și cu nenumărate cazuri rezolvate, dar mai avea încă multe de învățat despre administrarea personalului. Aici, la sediu, nu puteai pur și simplu să ridici sau să coborî pe cineva din funcție fără un motiv foarte bine întemeiat.

— Sugerezi să-l avansăm? Asta vrei să spui? Cum? Și cine crezi că o să-i facă loc?

— Știu că ai fost treaz aproape toată noaptea, răspunse Lars Bjorn. Și că ai fost ocupat în dimineața asta cu nenorocita aia de crimă din Valby, așa că probabil nu ești la curent cu ultimele știri. N-ai auzit ce s-a întâmplat în Parlament în dimineața asta?

Șeful de la Omucideri clătină din cap. Era adevărat că avea prea multe pe cap de când cazul crimei biciclistului din parcul Valby luase o nouă turnură. Până noaptea trecută avuseseră o martoră bună, de încredere, iar ea, fără îndoială, ar mai fi avut multe de spus... Erau, fapt evident, la un pas de reușită. Dar tocmai în acel moment ea se dăduse la fund. Era clar că cineva din cercul ei de prieteni primise amenințări. Poliția o interogase până la epuizare. Vorbiseră apoi cu fetele ei și cu mama, însă nici una nu avusese nimic de declarat. Întreaga familie era înspăimântată. Nu, Marcus nu prea dormise. Nu apucase să vadă decât titlurile principale din ziarele de dimineață, așa că nu era la curent cu ultimele știri.

— E vorba din nou de Partidul Danez? întrebă el.

— Exact. Purtătorul lor de cuvânt a prezentat din nou propunerea, ca amendament la proiectul de lege cu privire la poliție și de data asta majoritatea va fi pentru. O să treacă, Marcus. Piv Vestergard va merge mai departe.

— Glumești!

— Ea a fost la tribună și a ținut un discurs de douăzeci de minute, iar partidele din Guvern au sprijinit-o, desigur, deși conservatorii probabil că nu au fost prea încântați.

— Și?

— Păi, ce crezi? A adus patru exemple cu cele mai urâte cazuri care au fost clasate. După părerea ei, nu este în interesul cetățenilor ca astfel de cazuri să rămână nerezolvate. Și pot să-ți spun că asta nu e tot ce-a pus pe tapet.

— Iisuse! Crede că echipa de la Omucideri pune cazurile la rece

de plăcere?

— A insinuat că asta s-ar fi întâmplat de fapt cu unele dintre ele.

— Ce porcărie! Care cazuri?

— Le-a menționat pe cele în care membrii Partidului Danez și ai celui Liberal au fost victime. Vorbim de cazuri naționale.

— Nenorocita e sărită de pe fix!

Asistentul său clătină din cap.

— Crezi? Ei bine, doar își făcea încălzirea. Mai departe, desigur, a menționat cazurile de copii dispăruți și pe cele în care organizațiile politice au fost subiectul atacurilor de tip terorist. Cazuri cu adevărat cumplite.

— Bine, bine, e la vânătoare de voturi, asta face.

— Da, sigur că asta face, altfel ar fi tratat problema în afara Parlamentului. Dar cu toții au ieșit la vânătoare pentru că acum toate partidele sunt în negocieri la Ministerul Justiției. Documentele vor fi în mâinile celor de la Comitetul de Finanțe într-o clipă. Dacă vrei să știi părerea mea, o să avem o decizie în două săptămâni.

— Și care va fi de fapt esența?

— Va fi înființat un nou departament în cadrul poliției criminalistice. Ea a sugerat să poarte numele „Q” din moment ce acesta este simbolul Partidului Danez pe buletinele de vot. Nu știu dacă voia să facă o glumă, dar în mod cert va fi hilar, zise el și râse cu sarcasm.

— Și care va fi scopul? Același?

— Da. Singurul scop va fi să se ocupe de ceea ce ei numesc „cazuri destinate unei cercetări speciale”.

— „Cazuri destinate unei cercetări speciale”, zise Marcus și dădu din cap aprobator. Asta e o expresie tipică pentru Piv Vestergard. Sună foarte impresionant. Și cine va decide care cazuri merită o asemenea etichetare? A spus și asta?

Asistentul ridică din umeri.

— Bine, continuă el, ne-a spus să facem ceea ce facem întotdeauna. Și ce dacă? Cu ce ne afectează pe noi?

— Departamentul va ajunge sub oblăduirea Comisiei Poliției Naționale, dar din punct de vedere administrativ avem motive să credem că va ține de Divizia Omucideri a Poliției din Copenhaga.

Marcus rămase cu gura căscată.

— Cred că glumești! Ce vrei să spui cu din punct de vedere administrativ?

— Facem bugetul și ținem registrele contabile. Avem grijă de personal și de spațiul fiecăruia.

— Nu înțeleg. Acum vrei să spui că Poliția din Copenhaga va fi nevoită să rezolve și cazurile vechi, care se află sub jurisdicția departamentelor locale de poliție? Districtele regionale nu vor fi deloc de acord. O să ceară să aibă reprezentanți în departamentul de aici.

— Nu neapărat. Propunerea va fi prezentată ca o soluție de ușurare a muncii departamentelor locale. Nu ca pe o sarcină în plus.

— Îți dai seama ce spui, nu? Că acum departamentul nostru va trebui să desemneze o echipă pentru cazurile fără speranță de rezolvare. Iar oamenii mei trebuie să se implice. Nici o șansă, la naiba! Nu poți vorbi serios!

— Marcus, ascultă-mă. E doar o chestiune de câteva ore pe ici, pe colo și de câțiva membri ai personalului. Nu e nimic, de fapt.

— Nu sună ca un nimic.

— Bine, atunci lasă-mă să-ți spun cum văd eu treaba. Mă ascuți?

Șeful de la Omucideri își frecă fruntea. Avea încotro?

— Marcus, e vorba și de bani aici, spuse el și făcu o pauză în care se uită fix la șeful lui. Nu mulți, dar destui ca să ținem un om pe salariu și, în același timp, să pompăm câteva milioane de coroane în departamentul nostru. Este un venit în plus care nu e menit să înlocuiască altceva.

— Câteva milioane? întrebă el și dădu din cap apreciativ. Bine, acum mai venim de-acasă!

— Genial, nu-i așa? Putem să punem pe picioare departamentul imediat, Marcus. Se așteaptă de la noi să opunem rezistență, dar n-o vom face. O să le dăm un răspuns care le e pe plac și o să propunem un buget care evită alocarea de fonduri către anumite sarcini. Și îl facem pe Carl Morck șeful noului departament, dar nu o să fie cine știe ce schimbare pentru că va fi pe cont propriu. Și se va afla la distanță sigură de ceilalți, îți promit asta.

— Carl Morck, șeful Departamentului Q!

Șeful de la Omucideri parcă și vedea planul pus în aplicare. Un departament ca acela putea funcționa cu ușurință cu un buget mai mic de un milion de coroane pe an, inclusiv cheltuielile de călătorie, testele de laborator și toate celelalte. Dacă poliția ceruse cinci milioane pe an pentru noul departament, aveau să rămână fonduri insuficiente pentru alte echipe de investigație din Divizia

Omucideri. Și atunci se puteau concentra mai mult asupra cazurilor vechi. Poate nu cazurile Departamentului Q, dar ceva similar. Limite fluide, aceasta era cheia. Genial, da. Pur și simplu genial.

4 2007

Hardy Henningsen era cea mai înaltă persoană care lucrase vreodată în departamentele poliției. În dosarul său militar figura o înălțime de 2,05 metri. Ori de câte ori făceau o arestare, Hardy era cel care vorbea, astfel încât infractorii trebuiau să își dea capul pe spate în timp ce li se citeau drepturile. Acest lucru lăsa o impresie de neuitat asupra majorității.

În acel moment însă, înălțimea lui Hardy nu mai reprezenta un avantaj. Din câte își dădea seama Carl, picioarele lui lungi, paralizate, nu puteau sta perfect întinse pe pat. Carl îi sugerase asistentei să taie tăblia de la capătul patului, dar se părea că această măsură nu era de domeniul ei.

Hardy nu scotea niciodată nici o vorbă despre nimic. Televizorul lui era pornit non-stop, iar oamenii care intrau și ieșeau din încăperea în care se afla nu îi trezeau nici o reacție. Nu făcea altceva decât să zacă acolo, în Clinica Hornback pentru Leziuni ale Coloanei Vertebrale, încercând să supraviețuiască. Străduindu-se să mestece mâncarea, să-și miște puțin umărul, singura parte aflată mai jos de gât asupra căreia avea un oarecare control și, în rest, lăsându-le pe asistentele medicale să se lupte cu trupul lui inert. Se uita la tavan în timp ce îl spălau între picioare, înfingeau ace în el și îi goleau pungile cu dejecții. Nu, Hardy nu prea mai avea nimic de spus.

— M-am întors din nou la sediu, Hardy, zise Carl în timp ce îndrepta așternutul de pe pat. Lucrează din greu la caz. Încă nu au descoperit nimic, dar știu că o să afle cine ne-a împușcat.

Pleoapele grele ale lui Hardy nici măcar nu clipiră. Nu se obosi să se uite la Carl sau la programele de pe Canalul 2 de la televizor care umpleau spațiul de emisie cu un reportaj în vogă despre evacuarea tinerilor care ocupau ilegal Casa Tineretului din Copenhaga. Părea indiferent la orice. Nu îi rămăsese nici măcar furia. Carl îl înțelegea mai bine ca oricine. Chiar dacă nu i-o arăta lui Hardy, nici lui nu îi mai păsa de nimic. Era complet irelevant cine îi împușcase. La ce bun să afle? Dacă nu era o persoană anume, atunci era altcineva. Existau o mulțime de nenorociți în libertate.

O salută politicoasă pe asistenta care intră cu o nouă perfuzie.

Ultima oară când venise în vizită, ea îl rugase să iasă afară în timp ce se ocupa de Hardy. Nu primise răspunsul așteptat și era clar că nu uitase acest lucru.

— Deci, ați venit din nou? întrebă ea pe un ton morocănos și se uită la ceas.

— Acum e cel mai bun moment pentru mine, înainte să mă duc la muncă. Este vreo problemă?

Ea se uită din nou la ceas. „Mda și ce dacă el se ducea la muncă mai târziu decât majoritatea?”

Asistenta îi întinse brațul lui Hardy și inspectă acul de la perfuzie din mâna lui. Chiar în acel moment ușa dinspre coridor se deschise și intră prima fizioterapeută. Ea urma să aibă mult de lucru. Carl bătu ușor cu palma pe cearșaf unde se vedea în relief conturul brațului drept al lui Hardy.

— Îngerașele astea te vor numai pentru ele, așa că eu o să plec acum, Hardy. O să mă întorc mâine, mai devreme, ca să putem sta de vorbă. Continuă să zâmbești, omule.

Mirosul de medicamente îl însoți pe hol unde se opri și se rezemă de perete. Cămașa i se lipise de spate, iar petele de transpirație de la subraț se întinseseră de-a lungul țesăturii. După incidentul cu împușcături, astfel de lucruri nu-l mai deranjau.

Hardy, Carl și Anker, așa cum le era obiceiul, sosiseră imediat la locul crimei din suburbia Amager, înaintea celorlalți și erau echipați cu acoperitoare albe, măști, mănuși și plase pentru păr. Nu trecuse decât jumătate de oră de când bătrânul fusese găsit cu un cui înfipt în cap.

În ziua aceea se gândiseră că aveau o mulțime de timp la dispoziție înainte de a fi examinat cadavrul. Din câte știau, șeful de la Omucideri era la un fel de ședință de reorganizare cu un reprezentant al unei comisii, dar fără îndoială urma să sosească imediat ce putea, împreună cu medicul legist. Nici o activitate birocratică nu-l putea ține pe Marcus Jacobsen departe de locul unei crime.

— Nu prea e nimic pe-afară care să-i intereseze pe tehnicieni, zisese Anker, împungând cu piciorul pământul reavăn după ploaia din noaptea precedentă.

Carl se uitase primprejur. În afară de urmele lăsate de saboții de lemn ai vecinului, nu erau alte urme de pași în jurul barăcii, o construcție dintre acelea pe care armata le vânduse în anii '60. Pe atunci, barăcile probabil că arătaseră excelent, dar în acel

moment, cel puțin în cazul construcției de față, zilele de glorie apuseseră. Căpriorii cedaseră, acoperișul din bitum era brăzdat de găuri și nici o scândură de pe fațadă nu rămăsese întreagă, probabil pentru că umezeala își spusese cuvântul. Chiar și plăcuța, pe care numele „Georg Madsen” fusese inscripționat cu un marker negru, era pe jumătate putrezită. În plus, duhoarea cadavrului se scurgea prin fiecare crăpătură a construcției. Pe scurt, o casă părăginită, ca vai de ea.

— Mă duc să discut cu vecinul, zisese Anker.

Se întorsese și se dusesse la bărbatul care aștepta de o jumătate de oră. Nu erau mai mult de patru metri și jumătate până la veranda căsuței lui. Când baraca va fi dărâmată, priveliștea lui avea să se îmbunătățească simțitor.

Hardy tolera mai bine duhoarea cadavrelor. Poate pentru că era mai înalt și depășea cea mai urâtă parte din aceasta sau poate pentru că avea un miros mai puțin ascuțit decât majoritatea oamenilor. De data aceasta însă, duhnea îngrozitor.

— La naiba, ce pute! mormăise Carl pe hol în timp ce își trăgeau în picioare papucii din plastic albastru.

— O să deschid o fereastră, zisese Hardy și intrase în încăperea de lângă intrarea claustrofobică.

Carl mersese mai departe spre ușa care ducea în micuța sufragerie. Nu pătrundea cine știe ce lumină printre jaluzelele trase, dar era îndeajuns ca să vadă silueta din colț, cu pielea gri-verzuie și cu fisuri adânci în bășicile care-i acopereau cea mai mare parte a feței. Un lichid roșiatic i se prelinsese din nas, iar nasturii cămășii amenințau să sară din cauza presiunii exercitate de toracele umflat. Ochii erau ca de ceară.

— Cuiul a fost tras în cap cu un pistol pneumatic Paslode, zisese Hardy din spate. E pe masa din camera următoare. Mai există și o șurubelniță automată, încă încărcată. Adu-mi aminte că trebuie să aflăm cât timp poate rămâne încărcată.

Stătuseră acolo analizând scena preț de câteva clipe, până ce Anker li se alăturase.

— Vecinul locuiește aici de pe 16 ianuarie, spusese el. Asta înseamnă zece zile și nu l-a văzut pe cel decedat ieșind din casă nici măcar o dată. Arătase spre cadavru și se uitase prin cameră. Vecinul stătea pe verandă, bucurându-se de încălzirea globală, când a remarcat mirosul. Este foarte tulburat, săracul. Poate că ar trebui să-i spunem medicului să se uite puțin și la el după ce examinează cadavrul.

Mai târziu, Carl nu putuse să ofere decât o descriere lacunară a ceea ce se întâmplase în continuare, iar ofițerii superiori nu aveau decât să se mulțumească cu atât. Oricum, potrivit majorității, el nu fusese pe deplin conștient. Dar asta nu era deloc adevărat. De fapt, își amintea prea bine ce se întâmplase. Doar că nu avusese chef să intre în detalii.

Auzise pe cineva intrând pe ușa din bucătărie, dar nu reacționase. Poate că de vină fusese duhoarea, poate că se gândise că sosiseră tehnicienii de la Omucideri. Câteva secunde mai târziu, cu coada ochiului, înregistrase prezența unei siluete îmbrăcate într-o cămașă roșie, care se avântase în încăpere. Carl se gândise să scoată arma, dar nu o făcuse. Reflexele îi jucaseră feste. Simțise undele de șoc în clipa în care prima împușcătură îl loviseră pe Hardy în spate și acesta căzuse la pământ trăgându-l în jos și prinzându-l sub el. Presiunea enormă a corpului străpuns de glonț al lui Hardy îi îndoise lui Carl șira spinării și îi blocase genunchiul.

Urmaseră apoi împușcăturile care îl loviseră pe Anker în piept și pe Carl în tâmplă. Își amintea cu o extraordinară claritate cum zăcea acolo acoperit de trupul lui Hardy intrat în hiperventilație și cum sângele acestuia se scurgea și se amesteca pe podea cu al lui. În timp ce picioarele ucigașilor treceau pe lângă el, se gândise că era bine să-și scoată pistolul.

În spatele lui, Anker era pe podea și încerca să se răsucescă în timp ce agresorii vorbeau între ei în cămăruța de lângă intrare. Numai câteva secunde trecuseră înainte ca ei să se întoarcă în sufragerie. Carl îl auzise pe Anker când le ordonase să se oprească. Mai târziu aflase că acesta scosese pistolul. În replică la comanda lui Anker urmase încă o împușcătură care cutremurase podeaua și îl nimerise pe Anker chiar în inimă.

Nu durase mult. Criminalii se strecuraseră pe ușa din bucătărie, iar Carl rămăsese nemișcat. Zăcuse acolo inert.

Nici măcar la sosirea medicului legist nu dăduse nici un semn de viață. Mai târziu, atât medicul legist, cât și șeful de la Omucideri îi spusese că la început îl crezuseră mort. Carl zăcuse multă vreme, ca și cum ar fi fost leșinat, cu capul plin de gânduri disperate. Îi luaseră pulsul și apoi îi duseseră cu mașina, pe el și pe cei doi colegi ai săi. Abia la spital deschisese ochii. Îi spusese că atunci avea o privire ca de mort. Crezuseră că din cauza șocului, însă, de fapt, era de rușine.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă un bărbat de treizeci și ceva de

ani care purta un halat alb.

Carl se îndepărtă de peretele de care stătuse rezemat.

— Tocmai am fost să-l văd pe Hardy Henningsen.

— Hardy, da. Sunteți un membru al familiei?

— Nu, sunt colegul lui. Am fost șeful echipei în care lucra Hardy, la Divizia Omucideri.

— Înțeleg.

— Care este prognoza pentru Hardy? O să poată merge din nou?

Tânărul doctor făcu un gest abia perceptibil. Răspunsul era clar. Starea de sănătate a pacientului său nu îl privea pe Carl.

— Mă tem că nu pot da această informație nimănui cu excepția membrilor familiei. Sunt sigur că înțelegeți.

Carl îl apucă de mânecă.

— Am fost cu el când s-a întâmplat, înțelegeți asta? Și eu am fost împușcat. Unul dintre colegii noștri a fost omorât. Am fost împreună, de-asta aș vrea să știu. O să poată merge din nou? Îmi puteți spune asta?

— Îmi pare rău, răspunse el și îndepărtă mâna lui Carl. Nu vă pot da această informație, dar sunt convins că o să aflați pe parcurs. Fiecare dintre noi trebuie să-și facă meseria așa cum crede de cuviință.

Acel ton de autoritate tipic tuturor doctorilor și pronunțarea calculată a vocalelor pe vârful limbii și cu sprâncenele ușor ridicate nu erau o surpriză pentru Carl, totuși acționară asupra lui ca paietele puse pe foc. Ar fi putut să-l pocnească după ceafă, în schimb, alege să-l ia de guler și să-l tragă spre el.

— Să-și facă meseria? se răsti el. Mai bine ai arunca o privire la mizeria suburbană înainte să fii prea plin de tine, amice. Ai înțeles? Îl strânse mai tare de guler pe doctor, care îi aruncă o privire disperată. Când fiică-ta nu vine acasă la ora zece seara, noi suntem cei care ne ducem s-o căutăm; iar când nevastă-ta e răpită sau BMW-ul tău bej de rahat dispăre din parcare, noi suntem cei pe care-i suni. Venim de fiecare dată, chiar și numai pentru a oferi consolare. Ai înțeles, ticălosule? Așa că te mai întreb o dată: Hardy o să poată merge din nou?

Doctorul înghiți câteva guri de aer când Carl îi dădu drumul la guler.

— Eu conduc un Mercedes, spuse el și nu sunt căsătorit.

Morck se uită în ochii doctorului în halat alb. Acesta credea că știa ce era în sufletul lui. Probabil învățase el ceva la cursul de psihologie pe care îl strecurase printre orele de anatomie. „O notă

de umor de obicei relaxează situația”, se părea că fusese învățat, dar asta nu ținea la Carl.

— De ce nu dai fuga la Ministerul Sănătății ca să înveți ce este aroganța adevărată, mizerabilule? zise Carl și îl împinse pe doctor într-o parte. Ești numai un începător.

Îl așteptau în birou, atât Marcus Jacobsen, șeful de la Omucideri, cât și idiotul de Lars Bjorn. Un semn neliniștitor că țipetele doctorului după ajutor se făcuseră deja auzite în afara peretilor groși ai clinicii. Carl îi studie o vreme pe cei doi bărbați. Nu, mai degrabă se părea că un impuls nebunesc le invadase creierile birocratice. Îi surprinse în timp ce schimbau priviri între ei. Sau situația mirosea mai degrabă ca o intervenție de criză? Avea să fie forțat încă o dată să discute cu un psiholog despre cum să înțeleagă și să lupte cu stresul posttraumatic? Se putea aștepta ca încă un om cu privire pătrunzătoare să apară și să încerce să-și forțeze calea în ungherele și cotloanele întunecate ale minții lui ca să scoată la suprafață ce spusese și ce nu? Ar fi putut foarte bine să nu-și mai piardă vremea. Carl știa mai bine. Era imposibil să-i abată gândul de la acea problemă. Trecuse prin multe de-a lungul vremii, dar incidentul din Amager îi pusese capac. Puteau la fel de bine să-l pupe undeva.

— Ei, Carl, zise Jacobsen și făcu un gest din cap către scaunul lui liber. Lars și cu mine am discutat despre situația ta și, în multe privințe, cred că am ajuns într-un punct în care drumurile noastre se despart.

Acum suna de parcă urma să fie concediat. Carl începu să bată darabana cu degetele pe marginea biroului în timp ce privea peste capul șefului lui. Voiau să-l concedieze? Ei bine, nu avea deloc de gând să le ușureze munca.

Carl privi dincolo de Grădinile Tivoli, în sus, la norii care se adunau și amenințau orașul. Dacă îl concediau, avea de gând să plece înainte ca ploaia să înceapă. Nu voia să se obosească să alerge după reprezentanții sindicatului, ci să se ducă direct la sediul acestuia, pe bulevardul H.C. Andersen. Să concediezi un coleg bun după doar o săptămână de când se întorsese din concediul medical și la numai câteva săptămâni după ce fusese împușcat și pierduse doi colegi? Nu-i puteau face una ca asta. Cel mai vechi sindicat de poliție din lume nu avea decât să-și demonstreze valoarea peste timp.

— Îmi dau seama că e puțin cam brusc pentru tine, Carl. Dar ne-am hotărât să-ți dăm ocazia să schimbi puțin atmosfera, într-o

manieră care ne va permite să ne folosim de abilitățile tale excelente de detectiv. Pe scurt, o să te promovăm șef la noul Departament Q. Rolul acestuia va fi să investigheze cazurile care au fost clasate, dar care sunt de interes pentru societate. Ai putea spune că aceste cazuri merită o atenție specială.

„Să fiu al naibii”, își spuse Carl, lăsându-se pe spate cu scaunul.

— O să trebuiască să conduci departamentul singur, dar cine poate face acest lucru mai bine ca tine?

— Aproape oricine, răspunse el, uitându-se la perete.

— Ascultă, Carl. Ai trecut printr-o perioadă dură, iar poziția asta ți se potrivește mănușă.

„Ce știi tu, ticălosule?” se gândi Carl.

— O să conduci totul în întregime de unul singur. O să selectăm un număr de cazuri împreună cu câțiva comisari din poliția districtuală și apoi tu o să poți prioritiza modul în care te vei ocupa de ele și ce proceduri vei folosi. O să ai un buget pentru călătorii; nu avem nevoie decât de un raport lunar, adăugă șeful lui.

Carl se încruntă.

— Comisari din poliția districtuală? Asta ai spus?

— Da, este o activitate de interes național. Iată și motivul pentru care nu mai poți fi în aceeași echipă cu vechii tăi colegi. Am înființat un nou departament aici la sediu, dar va fi o entitate complet separată. Biroul tău este amenajat chiar acum.

„Deșteaptă mișcare. Acum nu vor mai fi nevoiți să-mi asculte criticile”, gândi Carl, dar nu rosti decât:

— Chiar așa? Și unde anume se află biroul, dacă pot întreba? Aveți de gând să-mi dați spațiul vostru?

Șeful lui zâmbi puțin jenat.

— Unde se află biroul tău? Ei bine, deocamdată este la subsol, dar lucrurile se vor putea schimba mai încolo. Hai să vedem cum merge treaba mai întâi. Dacă procentajul cazurilor pe care le rezolvi este cel puțin decent, cine știe ce se poate întâmpla?

Carl își îndreptă din nou privirea spre nori. La subsol, spusese. Deci acesta era planul. Aveau de gând să-l îndepărteze. Îi aruncau câteva oase, îl țineau pe loc, îl izolau și se asigurau că rămânea în depresie. Ca și cum ar fi avut vreo importanță dacă asta se întâmpla în acel loc sau dedesubt. Urma să facă, totuși, exact ceea ce voia. Adică, pe cât posibil, absolut nimic.

— Apropo, ce face Hardy? întrebă Jacobsen după o pauză potrivită.

Carl își mută privirea înapoi la șeful lui. Era prima oară când Marcus Jacobsen îi puna această întrebare.

5 2002

Seara, Merete Lynggaard redevenea ea însăși. Cu fiecare linie albă ce gonia pe sub mașina ei în timp ce se îndrepta spre casă, se descotorosea de o parte a ei care nu se potrivea cu viața din spatele copacilor tisa din Magleby. Se simțea transformată în clipa în care se întorcea spre casele adormite din regiunea Stevns și traversa podul peste Râul Tryggevælde.

Uffe stătea acolo, ca de obicei, cu o cană cu ceai rece pe marginea măsuței de cafea din fața lui, inundat de lumina televizorului, cu volumul dat la maximum. Ea parcă mașina în garaj, dădu ocol locuinței până la ușa din spate și îl văzu clar prin ferestrele ce dădeau spre curte. Mereu același Uffe. Tăcut și imobil.

Își aruncă pantofii cu tocuri înalte în spălătorie, puse servieta deasupra cazanului de încălzire, își agăță haina în hol și duse documentele în biroul ei. Apoi își scoase ca de-obicei costumul cu pantaloni marca Filippa K., îl așeză pe un scaun de lângă mașina de spălat, își luă hainele de casă și își puse papucii. Nu era genul care simțea nevoia să îndepărteze tot ce se întâmplase în timpul zilei sub jetul dușului imediat ce intra pe ușă.

Scotoci adânc prin punga de plastic și găsi dulciurile Hopjes. Abia după ce bomboana se afla pe limba ei și îi ridică nivelul de zahăr din sânge era gata să-și îndrepte atenția spre sufragerie.

Strigă:

— Bună, Uffe! Am ajuns acasă.

Întotdeauna era același ritual. Știa că Uffe observase farurile mașinii încă de când se aflase pe deal, dar nici unul din ei nu simțea nevoia de contact până nu venea momentul potrivit.

Se așeză în fața lui, încercând să-i capteze atenția.

— Hei, domnule, încă mai stai aici, la televizor și te holbezi la prezentatoarea aceea drăguță, Trine Sick?

El se strâmbă, ridurile din colțurile ochilor întinzându-i-se până în dreptul părului de la tâmpile, dar ochii nu părăsiră ecranul.

— Ești un ticălos, știi asta?

Îi luă mâna în palmele ei. Era caldă și moale, ca de obicei.

— Dar îți place mai mult de Lotte Mejihede. Crezi că n-am observat asta?

De data aceasta observă că buzele lui schițară un zâmbet. Contactul fusese realizat. O, da, Uffe era încă acolo undeva. Iar Uffe știa prea bine ce voia de la viață.

Ea se întoarse ca să se uite la ecranul televizorului și să asculte ultimele două reportaje de la știrile de seară. Primul era despre apelul Consiliului de Nutriție pentru instituirea unei interdicții asupra fabricării pe cale industrială a acizilor grași trans; al doilea era despre campania inutilă de marketing condusă de Asociația Daneză a Crescătorilor de Pui cu finanțare guvernamentală. Era familiarizată cu ambele probleme. Avusese parte de două nopți lungi de muncă intensă din cauza lor.

Se întoarse spre Uffe și îi ciufuli părul, dezvăluind astfel cicatricea mare de pe creștetul lui.

— Haide, leneșule, să pregătim ceva de mâncare pentru cină.

Cu mâna liberă apucă pernele de pe canapea și îl lovi pe Uffe peste ceafă până când începu să țipe de bucurie și să dea din mâini și din picioare. Apoi își scoase mâna din părul lui, sări de pe canapea sprintenă ca o gazelă și traversă sufrageria către scară. Acest lucru nu dădea greș niciodată. Țipând și chicotind de bucurie și de energie reprimată, Uffe o urmă îndeaproape. Ca două vagoane conectate printr-o bară de oțel, alergară sus și înapoi jos, afară, în fața garajului, în sufragerie și, în final, în bucătărie. În curând aveau să stea în fața televizorului ca să mănânce ceea ce pregătise femeia care venea să-i ajute.

Cu o zi înainte se uitaseră la *Mr. Bean*. Alaltăieri fusese ziua Chaplin. Astăzi avea să fie din nou *Mr. Bean*. Colecția video pe care o dețineau Merete și Uffe includea numai filmele la care îi plăcea lui Uffe să se uite. De obicei, el rezista o jumătate de oră înainte să adoarmă. Atunci ea desfăcea o pătură, o așeza peste el și îl lăsa să doarmă pe canapea.

Mai târziu, noaptea, el venea singur în dormitor. Acolo o lua de mână și mormăia ceva înainte să adoarmă lângă ea în patul dublu. Când era în sfârșit cufundat în somn și sforăia ușor, ea aprindea lumina și se pregătea pentru ziua următoare. Așa se desfășurau serile și nopțile ei. Pentru că așa îi plăcea lui Uffe. Frățiorul ei drăguț și inocent. Adorabilul, tăcutul Uffe.

6

Era adevărat că o plăcuță din alamă de pe ușă avea inscripționate cuvintele „Departamentul Q”, dar ușa fusese scoasă din țâțâni și stătea acum rezemată de niște țevi de apă caldă care se întindeau de-a lungul holului de la subsol. Zece găleți, pe jumătate pline, care emanau vapori de vopsea, stăteau încă în încăperea care se presupunea că îi servea drept birou. Din tavan atârnav patru becuri fluorescente, de genul celor care după o vreme dădeau dureri groaznice de cap. Dar pereții erau în regulă, cu excepția culorii. Era greu să nu faci o comparație cu spitalele din Europa de Est.

— Trăiască Marcus Jacobsen, mormăi Carl, încercând să se acomodeze cu situația.

Pe ultimii nouăzeci de metri de-a lungul coridorului din subsol nu văzuse nici țipenie de om. La capătul lui de subsol nu era nimeni, nu exista lumină de afară, aer și nimic altceva ce ar fi putut deosebi locul de Arhipelagul Gulag. Nimic nu era mai natural decât să compare domeniul lui cu al cincilea cerc din iad.

Privi în jos la cele două computere noi și la mănunchiul de cabluri atașate de ele. Se părea că superautostrada informațională fusese împărțită, astfel încât rețeaua intranet era legată la unul dintre computere, iar restul lumii la celălalt. Mângâie cu mâna ușor al doilea computer. Acolo putea sta cu orele și să navigheze pe internet după bunul plac. Fără reguli enervante cu privire la siguranța navigării și la securitatea serverelor centrale; iată un punct câștigat.

Căută o scrumieră și scoase o țigară din pachet. „Fumatul este extrem de dăunător pentru tine și pentru cei din jurul tău”, scria pe etichetă. Se uită în jur. Pe cele câteva termite care s-ar fi putut târi acolo jos mai mult ca sigur că nu le-ar fi deranjat. Își aprinse țigara și trase adânc un fum. Cu siguranță, exista un avantaj în a fi șef de departament.

„O să trimitem cazurile la tine”, îi spusese Marcus Jacobsen. Dar nu exista nici măcar o hârtie tip A5 pe birou și toate rafturile erau goale. Probabil că se gândiseră că avea nevoie de timp ca să se acomodeze. Dar pe Carl nu îl deranja; nu avea de gând să lucreze la nimic până când nu îi venea cheful.

Împinse scaunul într-o parte a biroului, se așează și își puse

picioarele pe un colț. Așa stătuse în majoritatea timpului în care se aflate în concediu medical. În timpul primelor săptămâni acasă pur și simplu se uitase în gol, fumase și încercase să nu se gândească la greutatea corpului paralizat al lui Hardy sau la sunetul ca un gălgâit pe care îl scosese Anker înainte de a-și da duhul. După aceea navigase pe internet. Fără țintă, fără nici un plan, doar încercase să-și golească mintea. Același lucru avea de gând să facă și acum. Se uită la ceas. Mai avea cinci ore înainte să poată pleca acasă.

Carl locuia în Allerod. Fusese alegerea soției lui. Se mutaseră acolo în urmă cu câțiva ani, înainte ca ea să-l părăsească și să se ducă să stea într-o căsuță cu grădină din Islev. Ea se uitase pe o hartă a provinciei Zealand și își dăduse seama repede că, dacă voiai totul în viață, trebuia să ai o mulțime de parale în bancă – altfel te puteai muta în Allerod.

Era un orașel drăguț, aflat pe linia trenului suburban, înconjurat de câmpii, cu terenuri acoperite de păduri, „la mică distanță de mers”, după cum se spunea. Avea numeroase magazine drăguțe, un cinematograful, un teatru, grupuri sociale și, mai mult de atât, casa se afla în cartierul Ronneholt. Soția lui fusese în culmea fericirii.

Pentru un preț rezonabil ei reușiseră să cumpere o casă semidetașabilă, din BCA, cu destul spațiu, atât pentru ei doi, cât și pentru fiul ei. Aveau chiar și acces la terenurile de tenis, la o piscină acoperită și la centrul comunitar, toate, în apropierea câmpiilor cu grâne, a unei mlaștini și a o mulțime de vecini buni. Asta pentru că ea citise că în Ronneholt tuturor le păsa de ceilalți.

Pe atunci asta nu constituise un avantaj, cel puțin din punctul de vedere al lui Carl, pentru că până la urmă cine credea în astfel de prostii? Dar mai târziu se dovedise a fi important. Fără prietenii lui din Ronneholt, Carl ar fi fost la pământ. La propriu și la figurat. Mai întâi, soția îl părăsise. Apoi ea se hotărâse că nu voia să divorțeze, dar în schimb se mutase într-o casă cu grădină. Între timp trecuse printr-o serie întreagă de iubiți tineri, fără a renunța la prostul obicei de a-l suna pe Carl ca să-i povestească totul despre ei.

Apoi fiul ei refuzase să mai stea cu ea în căsuța din grădină și, în criza pubertății, se mutase înapoi la Carl. În final, urmaseră împușcăturile din Amager, ceea ce făcuse să se aleagă praful de toate lucrurile de care el se agățase: un scop serios în viață și

câțiva colegi buni cărora nu le păsa câtuși de puțin dacă el se scula dimineața cu fața la cearșaf. Nu, dacă nu ar fi fost Ronneholt și oamenii care trăiau acolo, ar fi fost în rahat până peste cap.

Când Carl ajunsese acasă, își sprijini bicicleta de anexa de lângă bucătărie și observă că ceilalți doi ocupanți ai locuinței erau acolo. Ca de obicei, chiriașul său, Morten Holland, care asculta operă la subsol, dăduse volumul la maximum, în timp ce muzica heavy metal a fiului său vitreg răzbătea prin fereastra de sus. Un asemenea mixaj de sunete incompatibile nu mai putea fi auzit nicăieri pe planetă.

Își croi drum prin infern și bătu de câteva ori cu piciorul în podea. *Rigoletto* din subsol începu să se audă ca prin vată. Nu avea să fie la fel de simplu cu băiatul de sus. Carl urcă treptele din trei pași și nu se mai obosi să bată la ușă.

— Jesper, pentru Dumnezeu! Zgomotul a spart două ferestre mai jos pe Pinjevangelen. Iar tu o să plătești pentru ele! strigă el cât de tare putu.

Băiatul mai auzise această poveste, așa că nu mișcă nici un deget și rămase aplecat deasupra tastaturii de la computer.

— Hei! țipă Carl în urechea lui. Dă-l mai încet sau o să tai cablul de internet.

Acest lucru provocă reacția așteptată. Jos, în bucătărie, Morten pusese deja farfuriile pe masă. Cineva din cartier îl numise „mama surogat de la numărul 73”, dar se înșelase. Morten nu era un surogat, se pricepea la treburile casnice ca nimeni altul. El se ocupa de cumpărături și de rufe, de gătit și de curățenie în timp ce fredona arii de operă printre buzele sensibile. Și, ca să pună capac la toate, chiar plătea chiria.

— Te-ai dus azi la facultate? întrebă Carl, știind care avea să fie răspunsul.

Morten avea treizeci și trei de ani și își petrecuse ultimii treisprezece ani studiind tot felul de domenii, cu totul altele decât cele care aveau legătură directă cu studiile universitare la care era, oficial, înscris. Ca urmare, avea cunoștințe uluitoare despre orice, mai puțin despre domeniul pentru care primea ajutor financiar și din care se presupunea că își va câștiga existența în viitor. Morten își întoarse trupul greoi și masiv către Carl și se uită la amestecul ce fierbea în oala de pe aragaz.

— M-am hotărât să studiez științe politice.

Mai spusese acest lucru și înainte; era doar o chestiune de timp

până când avea să atace și acel domeniu.

— Iisuse, Morten, nu crezi că mai întâi ar trebui să termini studiile economice?

Carl nu se putuse abține să nu întrebe. Morten presără puțină sare în oală și începu să amestece.

— Aproape toată lumea de la Facultatea de Economie votează cu partidele de la guvernare și asta nu-mi convine.

— De unde naiba știi asta? Niciodată nu te duci la cursuri, Morten.

— Am fost ieri. Le-am spus colegilor studenți o glumă despre Karina Jensen.

— O glumă despre o politiciană care a început ca extremistă de stânga și a sfârșit prin a se alătura Partidului Liberal? Nu e prea greu să născocești o asemenea glumă.

— Este un exemplu despre cum să ascunzi un om de Neanderthal în spatele unui snob, am zis eu. Și nimeni n-a râs.

Morten era diferit. Un adolescent mult prea mare și un virgin androgin ale cărui relații se mărgineau la remarci despre cumpărături schimbate cu clienți aleși la întâmplare în supermarket. O discuție scurtă lângă congelator despre spanac, dacă era sau nu mai bun cu sos de smântână.

— Ce importanță are dacă n-a râs nimeni, Morten? Ar putea exista multe motive pentru asta. Nici eu n-am râs, iar eu nu votez cu partidele de la guvernare, în caz că vrei să știi asta, spuse Carl și clătină din cap.

Știa că nu avea nici un rost. Dar atâta timp cât Morten primea un salariu bun la magazinul video, chiar nu conta ce naiba studia sau nu studia.

— Științe politice, ai? Sună al naibii de plictisitor.

Morten ridică din umeri în timp ce tăia câțiva morcovi, pe care îi adăugă la ceea ce gătea în oală. Tăcu pe moment, ceea ce nu îl caracteriza. Carl știa ce avea să urmeze.

— A sunat Vigga, zise Morten într-un târziu cu o notă de îngrijorare în voce.

De obicei, într-o asemenea situație, adăuga în engleză: *Don't shoot me. I'm just the piano player*¹. Dar de data aceasta rămase tăcut. Carl nu răspunse. Dacă Vigga voia ceva de la el, putea să aștepte și să sune când el ajungea acasă.

— Cred că îngheață în acea căsuță din grădină, se aventură

¹ Nu mă împușca. Eu sunt doar pianistul (n.tr.).

Morten și vâri lingura în oală.

Carl se întoarse cu fața la el. Mirosea al naibii de bine orice gătea Morten acolo pe aragaz. Trecuse ceva vreme de când avusese o asemenea poftă de mâncare.

— Îngheață? Poate că ar trebui să înghesuie în șemineu câțiva dintre iubiții ei bine hrăniți.

— Despre ce vorbiți, băieți? se auzi o voce din prag.

În spatele lui Jesper, vacarmul de sus răzbătea din nou din camera lui făcând pereții din hol să vibreze. Era un miracol că se puteau auzi între ei.

Carl petrecu trei zile holbându-se când la Google, când la pereții de la subsol. Se familiarizase cu plimbarea de-a lungul holului până la toaletă și își dădu seama că se simțea mai odihnit ca oricând. Apoi numără 452 de pași până la Departamentul Omucideri de la etajul trei, care era domeniul foștilor lui colegi. Intenționa să ceară ca muncitorii să-și termine treaba începută la subsol și să repună ușa în țâțâni, astfel încât să aibă măcar ceva de trântit dacă avea chef. Și apoi să le reamintească precaut că încă nu îi trimiseseră dosarele promise. Nu pentru că era vreo grabă, ci pentru că nu avea chef să-și piardă slujba înainte de a începe.

Poate că se așteptase ca foștii lui colegi să se holbeze la el curioși când își făcea apariția pe teritoriul lor. Era pe cale să sufere o criză de nervi? Fața lui își pierduse culoarea după sejurul în întunecimea eternă? Se așteptase la priviri întrebătoare și încruntate, dar nu că fiecare se va strecura în același timp în birouri și că vor închide ușile cu o mișcare parcă perfect orchestrată.

— Ce se întâmplă aici? îl întrebă el pe un bărbat pe care nu-l mai văzuse niciodată și care despacheta niște cutii în primul birou.

Bărbatul îi întinse mâna.

— Peter Vestervig. Sunt de la un sediu de poliție din centru. O să fac parte din echipa lui Viggo.

— Echipa lui Viggo? Viggo Brink? întrebă Carl.

Lider de echipă? Viggo? Probabil că fusese numit cu o zi în urmă.

— Exact? Și dumneavoastră? îl întrebă bărbatul.

Carl dădu mâna cu el, silindu-se să fie prietenos și apoi se uită prin birou fără să răspundă. Mai erau două fețe pe care nu le recunoștea.

— Și ei sunt în echipa lui Viggo?

— Nu și cel de la fereastră.

— Văd că aveți mobilă nouă.

— Da, tocmai au adus-o. Sunteți Carl Morck?

— Am fost, spuse el și apoi parcurse restul drumului până la biroul lui Marcus Jacobsen.

Ușa era întredeschisă, dar și dacă ar fi fost închisă tot ar fi dat buzna înăuntru.

— Deci aduci oameni în plus, Marcus? zise el fără nici un preambul întrerupând o ședință.

Șeful de la Omucideri luă o expresie resemnată și se uită la asistentul lui și la una dintre fetele de la birou.

— Bine, Carl Morck a ieșit din adâncuri. O să continuăm peste o jumătate de oră, spuse el și își aranjă hârtiile în teanc.

Carl se uită la asistentul Jacobsen cu un zâmbet morocănos în timp ce bărbatul ieșea pe ușă; primi în schimb un zâmbet la fel de caustic. Vicecomisarul Lars Bjorn știuse întotdeauna cum să pună paie pe foc în relația glacială dintre ei.

— Și, cum sunt lucrurile acolo jos, Carl? Te-ai prins cum să prioritizezi cazurile?

— Ai putea spune și așa. Cel puțin cu privire la cele pe care le-am primit până acum, zise el și arătă spre spate. Ce se întâmplă acolo?

— Bună întrebare, spuse Marcus ridicând din sprâncene și îndreptând „turnul din Pisa”, cum numea toată lumea teancul lui de dosare cu cazuri recent primite. Din cauza avalanșei de cazuri, am fost nevoiți să formăm încă două echipe noi de investigare.

— Ca să o înlocuiască pe a mea? întrebă Carl și zâmbi îngrijorat.

— Da și încă două.

Carl se încruntă.

— Patru echipe? Cum naiba o să le plățiți pe toate?

— Beneficiem de fonduri speciale. Alocate ca rezultat al reformei din poliție, după cum știi.

— Știu? Păi, să fiu al naibii.

— Dorești ceva anume, Carl?

— Da, dar cred că poate aștepta. Trebuie mai întâi să verific ceva. O să mă întorc.

Se știa că mai mulți membri ai Partidului Conservator erau oameni de afaceri care întrețineau relații de amiciție și făceau orice

le cereau organizațiile sindicale. Dar cel mai viclean partid din Danemarca reușise întotdeauna să atragă ofițeri de poliție și personal militar – numai Dumnezeu știa în ce scop. În acel moment Carl știa că cel puțin doi dintre foștii lui colegi erau parlamentari, votați de conservatori.

Unul era un adevărat proletar și parcursese ierarhia polițienească numai pentru a găsi o ieșire grabnică; dar celălalt era un bătrân subcomisar simpatic, pe care Carl îl cunoștea din timpul perioadei petrecute în orașul Randers din regiunea Iutlanda. Nu era un conservator prin excelență, dar districtul său de origine era reprezentat în Parlament, iar prestația sa era, fără îndoială, bine plătită. Așa că acest Kurt Hansen din Randers devenise parlamentar, reprezentant al conservatorilor și membru al Comitetului Judiciar. Era cea mai bună sursă de informații a lui Carl în domeniul politic. Kurt nu discuta despre orice, dar intra în joc dacă chestiunea cu pricina îi suscita interesul. Carl nu era sigur că problema lui se încadra în această categorie.

— Domnul subcomisar Kurt Hansen, presupun, spuse el imediat ce bărbatul răspunse la telefon.

Cuvintele lui stârniră un hohot profund și genial de râs.

— Ei, ca să vezi! A trecut ceva vreme, Carl. Îmi pare bine să-ți aud vocea. Am auzit că ai fost împușcat.

— N-a fost nimic. Sunt în regulă, Kurt.

— N-a fost la fel de bine și pentru colegii tăi, însă. S-a făcut vreun progres în cazul vostru?

— Merge înainte.

— Mă bucur să aud asta. Chiar mă bucur. Acum lucrăm la legislația care va crește procentajul de condamnare cu 50% pentru atacarea oamenilor legii în civil aflați la datorie. Asta ar trebui să ajute. Trebuie să vă susținem, băieți, pe voi care sunteți pe baricade.

— Sună bine, Kurt. Am auzit că ați hotărât să susțineți Divizia Omucideri din Copenhaga cu fonduri suplimentare.

— Nu, nu cred că am făcut nimic de acest gen.

— Ei, poate nu Divizia Omucideri, dar altceva aici, la sediul poliției. Nu e un secret, nu-i așa?

— Avem oare vreun secret când vine vorba de subvenții și alocări de fonduri? Întrebă Kurt și râse din toată inima într-o manieră în care numai un om cu o pensie grasă o putea face.

— Deci ce anume v-ați hotărât să sprijiniți financiar, dacă aș putea întreba? Este sub jurisdicția Poliției Naționale?

— Da, de fapt, departamentul se află sub auspiciile Serviciului Danez de Investigații Criminale, dar nu vrem ca aceiași polițiști să investigheze din nou aceleași cazuri, așa că am decis să înființăm un departament separat, administrat de Divizia Omucideri. Se va ocupa de cazurile care necesită o „examinare specială”. Dar tu știi totul despre asta.

— Te referi la Departamentul Q?

— Așa îi spuneiți voi acolo? E un nume excelent pentru el.

— Ce fonduri i s-au alocat?

— Nu știu să-ți spun cifra exactă, dar aceasta e undeva între șase și opt milioane de coroane pe an pentru următorii zece ani.

Carl se uită la pereții de culoarea verde pal din biroul lui de la subsol. Acum înțelegea de ce Jacobsen și Bjorn fuseseră atât de hotărâți să-l exileze pe tărâmul nimănui. Între șase și opt milioane, spusese parlamentarul. Direct în buzunarele Diviziei Omucideri. Asta avea să-i coste scump.

Șeful de la Omucideri se uită pentru a doua oară la Carl înainte să-și scoată ochelarii pentru citit. Avea aceeași expresie pe care și-o lua ori de câte ori studia scena unei crime, iar indiciile erau indescifrabile.

— Spui că vrei mașină proprie? Să-ți reamintesc că Poliția din Copenhaga nu repartizează mașini personale? Trebuie să iei legătura cu biroul care se ocupă de parcul auto când ai nevoie de o mașină. La fel ca toți ceilalți, Carl. Așa stau lucrurile.

— Eu nu lucrez pentru Poliția din Copenhaga. Tu ești doar administratorul departamentului meu.

— Carl, știi prea bine că ofițerii de aici o să facă mutre dacă-ți oferim un asemenea tratament preferențial. Și spui că vrei șase oameni în departamentul tău? Ești nebun?

— Încerc să pun pe picioare Departamentul Q astfel încât să funcționeze așa cum a fost mandatat. Nu asta ar trebui să fac? Este o sarcină importantă să iau toată Danemarca sub aripa mea; nu sunt sigur că tu înțelegi asta. Deci, nu vrei să-mi dai șase oameni?

— Nu, la naiba!

— Patru? Trei?

Șeful de la Omucideri scutură din cap.

— Deci eu trebuie să fac singur toată treaba?

Jacobsen încuviință din cap.

— Păi, atunci cred că-ți dai seama că o să am nevoie de o

mașină la dispoziția mea tot timpul. Dacă trebuie să mă duc la Aalborg sau la Naestved? Și sunt un om ocupat. Nici măcar nu știu câte cazuri vor ajunge pe birou, nu? Se așeză vizavi de șeful lui și își turnă cafea în cana lăsată în urmă de asistentul lui. Dar, orice-ar fi, o să am nevoie de un asistent acolo jos, un om bun la toate. Cineva cu permis de conducere, care să se ocupe de mărunțișuri în locul meu. Să trimită faxuri și chestii din astea. Să facă curat. Am prea multe de făcut, Marcus. Și ne trebuie rezultate, nu? Folketing va dori ceva în schimbul banilor, nu crezi? Cât erau? Opt milioane de coroane? Asta înseamnă o groază de bani.

7

2002

Nici un calendar nu era prea mare pentru a cuprinde toate întâlnirile vicepreședintei Grupului parlamentar al Partidului Democrat. De la șapte dimineața și până la cinci după-amiaza Merete Lynggaard avea paisprezece întrevederi cu diverse grupări. Cel puțin patruzeci de oameni urmau să-i fie prezentați în calitatea sa de președintă a Comitetului de Sănătate, iar majoritatea se așteptau să le cunoască trecutul și posturile, speranțele de viitor și competențele profesionale.

Dacă ar mai fi avut-o pe Marianne, care să îi ofere ajutor, ar fi avut cât de cât șanse să se ocupe de toate, însă noua ei secretară, Sos Norup, nu era la fel de isteasă. Pe de altă parte, era discretă. Nici măcar o dată în timpul ultimei luni de când Sos lucra pentru ea ca secretară nu adusesese vreodată vorba de vreo chestiune personală. Era un robot înnăscut, deși îi cam lipsea memoria RAM.

Reprezentanții organizației, care stăteau acum în fața lui Merete, făcuseră prezentările. Mai întâi partidele la conducere și apoi partidele mari din opoziție. Acum era rândul lui Merete să le adreseze câteva cuvinte. Reprezentanții păreau destul de disperați și pe bună dreptate din moment ce nu mulți dintre guvernanții erau preocupați de altceva în afara scandalului din orașului Farum și de diatribele primarului împotriva diverșilor miniștri.

Delegația făcu tot posibilul să o informeze pe Merete în legătură cu posibilele efecte nocive ale nanoparticulelor asupra sănătății, ghidarea magnetică a transportului de particule în corp, sistemul imunitar, urmărirea moleculelor și studiile cu privire la placentă, care reprezentau preocuparea lor cheie.

— Suntem pe deplin conștienți de implicațiile etice, zise șeful delegației. Din acest motiv știm, de asemenea, că partidele de la guvernare reprezintă o parte a electoratului care se opune colectării de placentă la scală largă, dar trebuie să mai discutăm despre asta.

Purtătorul de cuvânt era un bărbat elegant, care câștiga de ceva vreme milioane în domeniul lui. Era fondatorul renumitei companii farmaceutice Basic-Gen, care se ocupa în principal de cercetări pentru alte corporații farmaceutice mai mari. De fiecare dată când avea o nouă idee, el apărea în fața Comitetului de Sănătate.

Merete nu îi cunoștea pe ceilalți membri ai delegației, dar observă un tânăr care stătea în spatele purtătorului de cuvânt și se uita fix la ea. Nu îi oferea șefului său prea multe informații ajutătoare, așa că poate se afla acolo mai mult în calitate de observator.

— O, da, acesta este Daniel Hale, cel mai bun colaborator din zona laboratorului. Poate că numele lui pare englez, dar Daniel este danez sută la sută, spuse purtătorul de cuvânt în timp ce Merete saluta fiecare delegat în parte.

Ea luă mâna lui Hale și observă imediat căldura arzătoare a atingerii lui.

— Daniel Hale, nu-i așa? întrebă ea.

El zâmbi. În ochi i se citea șovăiala. Ce jenant. Se uită spre secretara ei, o entitate neutră în birou. Dacă Marianne ar fi fost acolo și-ar fi ascuns zâmbetul amuzat după documentele pe care le ținea întotdeauna la ea. Nici un zâmbet nu încolțea pe buzele noii ei secretare.

— Lucrați în laborator? continuă Merete.

În acel moment interveni purtătorul de cuvânt. Trebuia să profite de cele câteva secunde prețioase care îi erau alocate. Următoarea delegație aștepta deja în fața biroului lui Merete Lynggaard și nimeni nu putea ști când ar mai avut o asemenea ocazie. Era vorba de o investiție și de durată.

— Daniel deține cel mai bun laborator mic din toată Scandinavia. De fapt, nu mai e mic de când ai achiziționat noile clădiri, spuse el și se întoarse spre colegul lui care dădu din cap aprobator și zâmbi.

Avea un zâmbet fermecător.

— Am dori să ne fie permis să prezentăm acest raport, continuă purtătorul de cuvânt și se întoarse spre Merete. Poate că în calitate de președintă a Comitetului de Sănătate o să doriți să îl studiați în profunzime când timpul vă va permite. Este extrem de important pentru posteritate ca această problemă să fie tratată imediat cu cea mai mare seriozitate.

Ea nu se așteptase să-l vadă pe Daniel Hale în restaurantul Snapstinget de jos. Cu atât mai mult o surprinse că el părea să o aștepte. În oricare altă zi din săptămână lua prânzul la birou, dar în fiecare vineri, în ultimii câțiva ani, li se alătura președintelor de la Comitetele de Sănătate ale partidelor Socialist și Radical de Centru. Toate trei erau femei spirituale, care îi puteau face pe

membrii Partidului Danez să vadă roșu în fața ochilor. Simplul fapt că ieșeau așa la cafea, în văzul tuturor, nu dădea bine pentru o mulțime de oameni.

El stătea singur, pe jumătate ascuns după un stâlp, sprijinit de marginea scaunului Kasper Salto, cu o cană cu cafea în față. Ochii li se întâlneau preț de o clipă în timp ce ea intra pe ușile din sticlă. Apoi, Merete nu-și mai putu lua gândul de la el.

Când femeile se ridicară, odată conversația încheiată, el se apropie. Merete observă că oamenii se uitau la ea și își șopteau unul altuia câte ceva, dar se simțea vrăjită de privirea lui.

8

2007

Carl era mai mult sau mai puțin mulțumit. Muncitorii lucraseră toată dimineața în încăperea de la subsol, în timp ce el stătuse afară, pe hol, își făcuse cafea pe una dintre măsuțele cu roțițe și fumase țigară după țigară. Tapetul care acoperise pereții așazisului birou din Departamentul Q, cutiile cu vopsea și toate celelalte lucruri fuseseră îndesate în saci imenși de gunoi. Ușa era din nou în țâțâni, se adusese un televizor cu ecran plat, pe pereți atârnavă o tablă albă pentru scris și un panou pentru organizarea activităților, iar rafturile fuseseră umplute cu vechile lui cărți de drept, pe care alți oameni crezuseră că și le puteau însuși.

În buzunarul de la pantaloni se afla cheia de la un Peugeot 607 retras recent de la Serviciul de Informații pentru că nu era de dorit ca gărzile de corp să meargă în spatele convoiului reginei într-o mașină cu vopseaua zgâriată. Peugeotul avea numai patruzeci și cinci de mii de kilometri la bord și devenise singura proprietate a Departamentului Q. Ce prezență avea să fie în parcare de la Magnolievangen! Și la nu mai mult de douăzeci de metri de fereastra dormitorului său.

În câteva zile avea să primească și asistentul care îi fusese promis. Carl îi pusese pe muncitori să elibereze o încăpere mică de partea cealaltă a coridorului. Aceasta fusese folosită pentru a depozita căștile și scuturile uzate folosite de Forțele de Apărare Civilă în timpul revoltelor de la închiderea Casei Tineretului. Acum, în încăpere se aflau un birou, un scaun, un dulap cu o mătură și toate becurile fluorescente de care Carl se descotorosise din biroul lui.

Marcus Jacobsen îndeplinise cererea lui Carl și angajase un om pentru a face curățenie și pentru a îndeplini și alte sarcini necesare, dar dorise ca acesta să curețe și restul subsolului. Carl avea de gând să remedieze asta mai târziu, lucru la care Jacobsen, fără îndoială, se aștepta. Era o confruntare de voințe ca să se decidă cine de ce se va ocupa și, în mod particular, când anume. Oricum priveai lucrurile, Carl era cel care stătea în subsolul întunecat, în timp ce ceilalți erau la etaj, cu vedere spre Grădinile Tivoli. Erau necesare o serie de compromisuri pentru a echilibra balanța.

La ora unu după-amiază în acea zi, două secretare sosiră în cele din urmă cu dosarele. Îi spuseră lui Carl că acestea conțineau numai documentele generale, iar în cazul în care voia mai multe detalii trebuia să trimită o cerere.

Cel puțin acum avea doi oameni din vechiul său departament cu care se putea consulta. Sau cel puțin cu una dintre secretare: Lis, o femeie caldă, blondă, cu dinții din față ușor suprapuși într-un mod provocator. Cu ea i-ar fi plăcut să schimbe mai mult decât doar câteva cuvinte.

Le ceru secretarelor să pună teancurile de dosare unul la un capăt al biroului, al doilea la celălalt capăt.

— Văd cumva o sclipire în ochii tăi sau întotdeauna arăți așa de fantastic, Lis, o întrebă el pe blondă.

Bruneta se uită la colega ei cu o privire ce l-ar fi putut face chiar și pe Einstein să se simtă un idiot. Probabil că trecuse o lungă perioadă de timp de când i se adresase o astfel de remarcă.

— Carl, dragă, spuse blonda Lis așa cum făcea întotdeauna. Sclipirea din ochii mei este rezervată soțului și copiilor mei. Când ai de gând să accepți asta?

— Voi accepta asta în ziua în care va dispărea lumina și întunericul etern mă va înghiți împreună cu restul pământului, răspunse el, neștiind unde bătea exact.

Nici nu ajunseră bine la capătul coridorului, că bruneta își exprima deja indignarea.

În primele câteva ore, Carl nici nu se uită pe dosare. Dar găsi totuși energia necesară pentru a le număra. Era și asta o formă de muncă, până la urmă. Pe biroul lui stăteau cel puțin patruzeci de dosare, dar nu deschise nici unul. Avea destul timp la dispoziție. „Cel puțin încă douăzeci de ani înainte de pensionare”, își spuse el în timp ce mai jucă vreo câteva runde de Spider Solitaire. Dacă avea să câștige următorul joc, poate binevoia să se uite la grămada de dosare din dreapta sa.

După ce mai jucă peste zece jocuri, îi sună telefonul mobil. Se uită la ecranul acestuia, dar nu recunoscuse numărul: 3545-și-ceva. Era un număr din Copenhaga.

— Da, spuse el și așteaptă să audă vocea obosită a lui Vigga.

Ea reușea întotdeauna să găsească un suflet binevoitor care să îi împrumute telefonul mobil. „Ia-ți un telefon, mamă! îi spunea mereu Jesper. Este al naibii de enervant că trebuie să sun la vecini

ca să dau de tine.”

— Da, bună ziua, spuse cineva care după voce nu era Vigga. Sunt Birte Martinsen, medic psiholog la Clinica pentru Leziuni ale Coloanei Vertebrale. Am sunat pentru că în această dimineață, când una dintre asistente i-a dat lui Hardy Henningsen niște apă, el a încercat să o tragă în plămâni. Acum e bine, dar este foarte deprimat și a tot întrebat de dumneavoastră. Ați putea veni în vizită? Cred că l-ar ajuta.

Lui Carl i se permise să rămână singur în cameră cu Hardy, deși doamnei psiholog în mod clar i-ar fi plăcut să asiste la conversația lor.

— Deci, te-ai săturat de toate, bătrâne? spuse el și-l luă de mână pe Hardy.

Exista un tremur de viață în ea. Carl mai observase acest lucru și înainte. Chiar atunci vârfurile degetelor mijlociu și arătător se curbară ușor, ca și cum ar fi vrut să-i facă semn lui Carl să vină mai aproape.

— Ce este, Hardy? zise el și își aplecă fața spre colegul său.

— Omoară-mă, Carl, șopti acesta.

Carl se retrase și-l privi drept în ochi. Partenerul lui înalt avea cei mai albaștri ochi din lume, iar în acel moment îl implorau plini de durere și de îndoială.

— Pentru Dumnezeu, Hardy, șopti el. Știi că nu pot face asta. Trebuie să te pui pe picioare. Trebuie să te scoli și să mergi din nou. Ai un fiu care își dorește tatăl din nou acasă. Nu-ți dai seama, Hardy?

— El are douăzeci de ani. Va fi bine, șopti Hardy.

Tipic lui. Colegul său perfect lucid, vorbea serios.

— Nu pot face asta, Hardy. Va trebui să reziști. O să te faci bine.

— Sunt paralizat și așa o să rămân. Mi-au spus pronosticul azi. Nici o șansă de recuperare. Nici o nenorocită de șansă.

— Cred că Hardy Henningsen v-a cerut, probabil, să-l ajutați să se sinucidă, spuse doamna psiholog invitându-l pe Carl să se confeseze.

După expresia de pe chip, nu avea nevoie de nici un răspuns; era convinsă că avea dreptate. Carl o mai văzuse și înainte și-i cunoștea conduita profesională.

— Nu, n-a făcut-o!

— O, da? Eram sigură că așa va face.

— Hardy? Nu, nu asta a vrut.

— Aș fi foarte interesată să aud ce v-a spus, dacă nu vă deranjează să-mi spuneți.

— Aș putea încerca, zise Carl.

Apoi își țuguie buzele și se uită pe fereastră la Havnevejen. Nu se vedea nici un om. Al naibii de ciudat.

— Dar nu aveți de gând s-o faceți?

— V-ar face să roșiți dacă ați auzi ce-a spus. N-aș putea repeta așa ceva unei doamne.

— Ați putea încerca.

— Nu cred.

9

2002

Merete auzise adesea despre cafeneaua mică de pe Nansengade, care se numea Bankerat, cu animale ciudate, împăiate, dar până în seara aceea nu intrase niciodată înăuntru. Acolo, în zumzetul conversațiilor, fusese întâmpinată de un zâmbet cald și un pahar cu vin alb de la gheață.

Seara era promițătoare. Tocmai povestise că în weekendul următor avea de gând să meargă la Berlin cu fratele ei. Că făceau acea călătorie o dată pe an și că urmau să stea aproape de Zoo. Apoi îi sună telefonul mobil.

— Uffe a fost foarte supărat, îi spuse menajera.

O vreme Merete rămase nemișcată, cu ochii închiși și cu un gust amar. Nu se întâmpla des să-și permită să iasă la o întâlnire. De ce trebuia ca el să strice totul?

În ciuda drumurilor alunecoase, ajunse acasă în mai puțin de o oră. Uffe tremurase și plânsese aproape toată seara. Acest lucru se întâmpla uneori, când Merete nu venea acasă la ora obișnuită. Uffe nu folosea cuvinte ca să comunice, așa că era dificil să descifreze ce se întâmpla cu el.

Uneori părea chiar că nu era conștient de lumea din jur. Nimic mai neadevărat. Uffe era foarte prezent. Din păcate, incidentul o tulburase vizibil pe menajeră. Merete știa că nu mai putea conta pe ea cu altă ocazie.

Până când nu reuși să-l convingă pe Uffe să vină sus în dormitor și să-și pună șapca mult iubită, el nu se opri din plâns, dar chiar și apoi continuă să fie supărat. Ochiul lui reflectau îngrijorarea. Merete încercă să-l liniștească descriindu-i oamenii din restaurant și ciudatele animale împăiate de pe pereți. Îi povesti tot ce făcuse și la ce se gândise în timpul zilei și observă că vorbele ei îl linișteau treptat.

Așa procedase întotdeauna în situații similare, încă de când Uffe avea zece sau unsprezece ani. Ori de câte ori tânărul plângea, suspinele sale veneau adânc din subconștientul lui. În acele momente, trecutul și prezentul se uneau în sufletul lui. Ca și cum și-ar fi amintit viața sa de dinainte de accident, de pe când era un băiat perfect normal. Nu, nu era corect sau firesc. Pe atunci era un

băiat extraordinar, cu o minte strălucită, plină de idei fabuloase și cu perspective excelente. Un băiat uimitor. Și apoi se întâmplase accidentul.

În următoarele două zile Merete fu extrem de ocupată. Și chiar dacă gândurile ei aveau tendința de a devia din când în când, nu era nimeni altcineva care putea face munca în locul ei. Ajungea la birou la ora șase în fiecare dimineață și după o zi grea gonea pe autostradă ca să fie acasă la șase seara. Nu avea prea mult timp la dispoziție ca să-și pună ordine în lucruri.

Așa că faptul că găsi pe birou un buchet mare de flori nu o ajută să se concentreze mai bine. Secretara ei era clar iritată. Venise de la Asociația Daneză a Avocaților și Economisților unde oamenii se pricepeau în mod evident mult mai bine să respecte granița dintre viața profesională și viața personală. Dacă Marianne ar mai fi fost încă secretara lui Merete, s-ar fi învățat agitată în jurul florilor ca și cum acestea ar fi fost bijuteriile coroanei.

Nu, Merete nu se putea aștepta la prea mult sprijin în materie de chestiuni personale de la această secretară nouă, dar poate că era mai bine așa.

A doua zi ea primi o telegramă de Sfântul Valentin prin TelegramsOnline. Era prima felicitare de Sfântul Valentin pe care o primise vreodată, dar nu părea deloc în regulă deoarece trecuseră aproape două săptămâni de la 14 februarie. Felicitarea avea pe copertă o pereche de buze și cuvintele „Dragoste și sărutări pentru Merete”. Secretara părea indignată când îi dădu felicitarea. În interiorul telegramei scria: „Trebuie să vorbesc cu tine!”

Ea rămase tăcută o vreme, clătină din cap și se uită la buze. Apoi, gândurile îi zburară la seara petrecută la cafeneaua Bankerat. Chiar dacă amintirea îi stârnise un sentiment minunat, știa că pur și simplu nu avea să meargă. Nu putea decât să pună capăt situației înainte ca lucrurile să evolueze.

Petrecu ceva timp formulând ceea ce dorea să spună, apoi formă numărul lui și așteptă să între mesageria vocală.

— Bună, sunt Merete, spuse ea încet. M-am gândit mult la lucrurile astea, dar nu are rost. Munca și fratele meu mă solicită prea mult și cred că nu se va schimba ceva vreodată în privința asta. Îmi pare foarte rău. Te rog să mă ierți.

Apoi ridică agenda cu întâlniri și șterse numărul lui din secțiunea de telefoane. În acea clipă secretara ei intră și se opri

brusc în fața biroului ei. Când Merete își ridică privirea, o văzu pe femeie zâmbind ca niciodată înainte.

El stătea fără haină afară, pe treptele din curtea clădirii Parlamentului și aștepta. Era foarte frig, iar obrajii lui nu aveau o culoare sănătoasă. În ciuda efectului de seră, vremea din februarie nu încuraja deloc statul afară. Se uită la Merete cu o privire rugătoare și nu-l observă pe fotoreporterul care tocmai intrase pe poarta din piața palatului. Ea încercă să-l împingă spre intrarea din curte, dar el era prea mare și prea disperat.

— Merete, zise el și își puse mâinile pe umerii lui. Nu face asta. Sunt complet devastat.

— Îmi pare rău, spuse ea și clătină din cap.

Observă că expresia de pe fața lui se schimbă rapid. În ochii lui apăru din nou acea privire profundă, plină de insinuări, care o făcea să se simtă nesigură. În spatele lui fotoreporterul își dusese aparatul de fotografiat la ochi. La naiba. Ultimul lucru de care avea nevoie în acel moment era un fotoreporter de la un tabloid care le făcea poză.

— Mă tem că nu te pot ajuta! strigă ea și fugi spre mașină. Pur și simplu nu e posibil.

Uffe se uitase la ea cu uimire când începuse să plângă la cină, dar starea ei nu-l afecta. Își ridică limba la fel de încet ca întotdeauna și zâmbi de fiecare dată când înghițea mâncarea. Avea ochii ațintiți asupra buzelor ei, dar privirea lui rămânea absentă.

— La naiba! suspină ea, lovind cu pumnul în masă și uitându-se la Uffe cu o senzație de amărăciune și frustrare înrădăcinată adânc în suflet.

În ultima vreme sentimentul acela începea să apară din ce în ce mai des. Din păcate.

Se trezi. Visul încă îi persista arzător în minte. Atât de viu, de prețuit, de teribil.

Ziua aceea începuse cu o dimineață superbă. Puțină gheață și un strat subțire de zăpadă, cât să accentueze atmosfera de vacanță. Erau cu toții atât de plini de viață. Merete avea șaisprezece ani, iar Uffe treisprezece. La gândul nopții petrecute împreună, tatăl și mama lor își aruncau priviri melancolice unul altuia din clipa în care încărcaseră mașina cu bagaje până când totul se terminase. Dimineața din Ajunul Crăciunului – ce

alăturare de cuvinte stranii și vesele. Atât de promițătoare. Uffe spusese ceva despre faptul că își dorea un CD-player; fusese ultima oară în viața lui când își exprimase atât de clar o dorință.

Și apoi plecaseră. Erau fericiți, iar ea și Uffe râdeau. Toată lumea îi aștepta la destinație.

Uffe îi dăduse un brânci pe bancheta din spate. Era cu optsprezece kilograme mai ușor decât sora lui, dar era la fel de agitat și de sălbatic precum un cățeluș care se luptă printre frăriorii lui ca să apuce să sugă. Merete îl împinsese înapoi și își scosese căciula în stil peruan ca să-l lovească în cap. În acel moment lucrurile scăpaseră de sub control.

În timp ce mașina lua o curbă în pădure, Uffe o lovise din nou, iar Merete îl apucase și-l forțase să stea la loc pe banchetă. El lovise, zbirase și țipase râzând, iar Merete îl împinsese și mai tare. În acel moment, în timp ce tatăl ei chicotea și-și întinsese o mână în spate ca să-i atenționeze pe amândoi, Merete și Uffe își ridicaseră privirile.

Mașina lor era pe cale să depășească un alt vehicul. Fordul Sierra roșu din dreapta lor avea o pată mare, ca de sare, pe ușile laterale. Un bărbat și o femeie în jur de patruzeci de ani stăteau în față și priveau drept înainte. Pe bancheta din spate erau un băiat și o fată, la fel ca ei, iar Uffe și Merete le zâmbiseră. Băiatul părea cu câțiva ani mai mic decât Merete; părul lui era tuns scurt. Se uitase la ea vesel în timp ce ea dădea la o parte mâna tatălui ei și îi zâmbise la rândul ei fără să observe că tatăl ei pierduse controlul mașinii. Dar apoi expresia băiatului se schimbă brusc luminată de razele ce pătrundeau printre crengile molizilor. Preț de o clipă ochii albaștri înspăimântați ai băiatului rămăseseră pironiți asupra ei, iar apoi el dispăru.

Sunetul de metal scrâșnind pe alt metal coincisese cu cel de sticlă spartă de la geamurile din laterala celeilalte mașini. Copiii de pe bancheta din spate se prăbușiseră așa cum și Uffe căzuse peste Merete. În spatele ei, geamul se spărsese, iar în față parbrizul era plin cu umbre întunecate ce se ciocneau unele de altele. Nu-și dăduse seama dacă mașina lor sau celălalt vehicul doborâse copacii de pe marginea drumului, dar observase că trupul lui Uffe se răsucise, iar acesta mai avea puțin și risca să fie sugrumat de centură. Apoi urmasse un zgomot asurzitor, prima oară de la cealaltă mașină, apoi de la a lor.

Sângele de pe tapițerie și de pe parbriz se amestecase cu noroiul și cu zăpada de afară, iar o creangă străpunsese pulpa lui Merete.

Un trunchi de copac rupt izbise spatele mașinii propulsându-i pentru un moment în aer. Zgomotul produs de mașina care aterizase cu botul în jos se amestecase cu scrâșnetul Fordului Sierra ce se oprise într-un copac. Apoi mașina lor se răsturnase pe o parte, zdruncinându-i și alunecase în tufișuri.

Uffe avea brațele ridicate în sus și picioarele înțepenite în spatele scaunului mamei lor care fusese smuls din podea. În nici o clipă Merete nu îi zărise pe părinții lor; nu îl văzuse decât pe Uffe.

Când se trezise, inima îi bătea așa de tare în piept, încât o durea. Era înfrigurată și avea pielea lipicioasă de la transpirație.

— Revino-ți în fire, Merete! își spuse ea cu voce tare și inspiră adânc.

Își duse mâna la piept ca și cum ar fi încercat să șteargă printr-un gest fizic acea amintire din sufletul ei. Numai în vis reușea să vadă toate detaliile cu o asemenea claritate înspăimântătoare. La acea vreme, nu fusese în stare să absoarbă totul – înțelesese numai situația generală. Luminile, țipetele, sângele, întunericul, urmate de și mai multă lumină.

Mai trase o dată adânc aer în piept și se uită în jos. Lângă ea, în pat, stătea Uffe, care respira cu un zgomot ușor șuierător. Expresia de pe fața lui era calmă. Afară, ploaia se scurgea încet prin jgheburile de pe acoperiș.

Întinse o mână și mângâie ușor părul fratelui ei în timp ce își strânse buzele ca să estompeze suspinele care încercau să își facă loc să răbufnească. Mulțumi lui Dumnezeu că parcă trecuseră secole de când avusese ultima oară acel vis.

10

2007

— Bună ziua, numele meu este Assad, zise el.

Mâna părăoasă pe care i-o întinsese lui Carl părea că încercase de toate la viața ei. Carl nu se dezmetici imediat unde se afla sau cine vorbea cu el. Nu avusese parte de o dimineață tocmai strălucită. De fapt, adormise buștean cu picioarele cocoțate pe birou, cu revista de Sudoku în poală și bărbia înclinată spre gulerul cămășii ale cărei pliuri, de obicei drepte, semănau acum cu o electrocardiogramă. Picioarele lui erau încă pe jumătate amortite când și le coborî de pe birou și se uită la bărbatul scund, cu pielea întunecată, care stătea în fața lui. Fără îndoială, era mai în vârstă decât Carl și nu venea din același colț de țară care pentru Carl reprezenta locul natal.

— Assad. Bine, răspunse Carl leneș.

Dar ce treabă avea cu el?

— Sunteți Carl Morck, așa cum scrie pe ușă? Mi s-a spus că trebuie să vă ajut. Vă rog să-mi spuneți, așa e?

Carl se strâmbă puțin în timp ce cântărea toate posibilele interpretări a ceea ce tocmai spusese bărbatul. Să-l ajute?

— Da, sigur, așa sper, sună răspunsul lui Carl.

Și-o făcuse cu mâna lui și acum era victima propriei cereri nesăbuite. Din păcate, nu se gândise până în acea clipă că a avea pe cineva în biroul din capătul holului îi va crea unele obligații. Pe de o parte, omul trebuia să fie ținut ocupat. Pe de altă parte și Carl trebuia să pară ocupat, cel puțin într-un anumit grad.

Nu, nu se gândise la toate aspectele problemei. Nu putea să frece menta toată ziua de acum încolo, când avea în preajmă un om care se holba la el. Crezuse că își va face viața mai ușoară dacă va avea un asistent.

Bărbatul va avea multe de făcut cât timp Carl își ocupa mintea numărând orele în spatele pleoapelor închise. Să spele podeaua, să pună de cafea, să îndosarieze documentele și să le așeze în raft. Erau îndeajuns de multe sarcini ca să-l țină ocupat, își spuse el în prima fază.

Dar acum, după ce nu trecuseră decât două ore și ceva, bărbatul stătea acolo și se uita la el cu ochii larg deschiși, iar totul

în jur era frumos, curat și aranjat. În rafturile din spatele lui Carl cărțile de specialitate erau aranjate în ordine alfabetică, iar bibliorafturile etichetate așteptau să fie folosite. În două ore și jumătate terminase toată munca și gata. Din partea lui Carl se putea duce acasă.

— Ai permis de conducere? îl întrebă pe Assad, sperând că Marcus Jacobsen uitase să ia în calcul acel detaliu.

Dacă se întâmpla așa, întreaga problemă a angajării bărbatului putea fi regândită.

— Am condus un taxi, o mașină, o camionetă, un tanc T-55 și unul T-62, mașini blindate și motociclete cu și fără ataș.

Carl îi propuse lui Assad ca în următoarele câteva ore să stea liniștit pe scaunul lui și să citească din cărțile din spatele lui. Se întoarse, luă un volum și i-l dădu asistentului. *Manualul tehnicianului criminalist*, de detectiv A. Haslund. Sigur, de ce nu?

— Să fii atent la formularea propozițiilor când citești, Assad. Te poate învăța multe. Ai citit mult în limba daneză?

— Am citit toate ziarele, Constituția și toate celelalte.

— Toate celelalte? se miră Carl.

Nu avea să fie deloc ușor.

— Ți place să rezolvi și Sudoku? mai întrebă el și îi dădu lui Assad revista.

Venise după-amiaza. Pe Carl îl durea spatele pentru că stătuse în poziție dreaptă. Cafeaua lui Assad se dovedise o experiență alarmant de puternică, adăugând un plus de cofeină lipsei lui de somn. Avea senzația deranjantă a sângelui care îi gonia prin vine. De aceea începuse să frunzărească dosarele.

Pe câteva dintre ele le știa deja pe dinafară, dar majoritatea veneau de la alte secții de poliție, iar unele datau de dinainte ca el să se alătore Departamentului Omucideri. Fiecare caz în parte necesita o muncă masivă și stârnise un mare interes în presă. În câteva erau implicați cetățeni de vază, figuri publice. Dar toate cazurile se împotmoliseră din lipsă de piste.

Carl le sortă în categorii, identificând trei tipuri de dosare. Prima și cea mai numeroasă categorie cuprindea crime obișnuite de toate genurile, în care motivele plauzibile fuseseră depistate, dar făptașii rămăseseră necunoscuți.

Următorul tip erau dosarele care conțineau tot crime, dar de o natură mai complexă. Uneori era dificil să identifici mobilul crimei și existau una sau mai multe victime. Se putuseră face arestări,

identificându-se complici, dar capii sau făptașii principali rămăseseră necunoscuți. Omorul în sine avea o oarecare particularitate și, de obicei, fapta fusese catalogată drept o crimă pasională. Rezolvarea acestui tip de dosare putea fi uneori ajutată de anumite coincidențe norocoase. Martori care trecuseră întâmplător pe acolo, vehicule folosite la alte infracțiuni, informații obținute ca urmare a unor conjuncturi care nu aveau legătură cu fapta în sine și așa mai departe. Erau cazuri care se puteau dovedi dificile pentru investigatori, cu excepția situației în care veneau la pachet cu o cantitate mare de noroc.

Și mai era a treia categorie, care era o combinație de crime sau presupuse crime legate de răpiri, violuri, incendieri, furturi cu urmări fatale, anumite tipuri de infracțiuni economice și câteva dosare cu dedesubturi politice.

Toate erau cazuri pe care poliția nu reușise să le soluționeze, iar în unele situații în sine conceptul justiției suferise o lovitură serioasă. Un copil dispărut dintr-un cărucior, un cetățean dintr-o comunitate de pensionari strangulat în apartamentul său, un patron de fabrică găsit mort în cimitirul din Karup sau cazul femeii diplomat de la Zoo. Cu toate că lui Carl nu-i plăcea să recunoască acest lucru, demersul lui Piv Vestergard avea o anumită valoare, chiar dacă ținta ei era să mai câștige niște voturi. Și asta pentru că fiecare dintre aceste dosare putea să aducă la disperare orice polițist care se ocupa de ele.

Își mai aprinse o țigară și se uită la Assad care stătea vizavi de el. Un bărbat calm, își zise el. Dacă Assad își vedea de lucru așa cum făcea în acel moment poate că treaba va merge până la urmă.

Carl puse cele trei teancuri de dosare pe birou, în fața lui și se uită la ceas. Încă o jumătate de oră cu brațele încrucișate și cu ochii închiși. Apoi puteau pleca amândoi acasă.

— Ce fel de dosare sunt cele pe care le ai acolo?

Carl se uită chiorăș la sprâncenele negre ale lui Assad printre pleoapele care refuzau să se deschidă complet. Bărbatul se apleca peste birou și ținea în mână *Manualul tehnicianului criminalist*. Își introdusese un deget între file, pe post de semn de carte, ceea ce denota că avansase destul de mult cu cititul. Sau poate se uita doar la poze; asta făcea majoritatea.

— Știi ce, Assad? Mi-ai întrerupt șirul gândurilor, zise Carl și își înăbuși un căscat. Ei bine, ce-a fost a fost. Deci, astea sunt dosarele la care o să lucrăm. Cazuri vechi la care alți oameni au

renunțat. Înțelegeți?

Assad ridică din sprâncene.

— Este foarte interesant, spuse el și ridică dosarul de deasupra. Nimeni nu știe nimic despre făptaș și chestii din astea?

Carl își întinse mușchii gâtului și se uită la ceas. Nu era nici măcar ora 15. Apoi luă dosarul de la Assad și se uită la el.

— Nu cunosc acest caz. Are legătură cu săpăturile de pe insula Sprogo, când construiau podul dintre Zealand și Funen. Au găsit un cadavru la fața locului, dar mai mult nu s-a putut afla. Poliția din Slagelse a investigat cazul. O adunătură de trântori.

— Trântori? zise Assad și dădu din cap aprobator. Și asta are prioritate?

Carl se uită la el fără să înțeleagă.

— Mă întrebi dacă asta e primul caz de care o să ne ocupăm? Asta vrei să spui?

— Da. Asta e?

Carl se încruntă. Prea multe întrebări deodată.

— Trebuie să studiez toate dosarele înainte să mă hotărâsc.

— Sunt strict secrete? întrebă Assad și puse cu grijă dosarul la loc pe teanc.

— Documentele de caz? Da, e foarte probabil să conțină informații care nu sunt menite pentru toată lumea.

Bărbatul cu pielea smeadă rămase o vreme tăcut. Arăta ca un băiețel care ceruse o înghețată și fusese refuzat, dar știa că dacă va insista suficient de mult avea șanse să obțină ce dorea. Se uită unul la altul așa de mult timp încât Carl sfârși prin a se simți confuz.

— Ce e? întrebă el. Vrei ceva anume?

— Din moment ce sunt aici și promit să-mi pun lacăt la gură și să nu spun nimic despre ce citesc, pot să mă uit prin dosare?

— Asta nu e treaba ta, Assad.

— Nu, dar care e treaba mea acum? Am ajuns la pagina 45 din carte, iar acum capul meu vrea ceva diferit.

— Înțeleg.

Carl se uită în jur ca să găsească alte provocări, dacă nu pentru capul lui Assad, măcar pentru brațele lui bine proporționate. Își dădu seama că într-adevăr asistentul lui nu prea avea ce face.

— Păi, dacă îmi promiți pe tot ce ai mai scump că nu o să discuți cu nimeni altcineva în afară de mine despre ce citești, atunci dă-i drumul, spuse el și împinse unul dintre teancuri câțiva centimetri mai în față spre Assad. Sunt trei teancuri aici, așa că ai

grijă să nu le încurci. Am pus la cale un sistem excelent, care mi-a luat mult timp. Și ține minte: Nu vorbești cu nimeni despre aceste cazuri, Assad, zise el și se întoarse spre computer. Și încă un lucru, Assad. Sunt cazurile mele și sunt foarte ocupat; poți vedea și singur câte sunt. Așa că să nu te aștepți de la mine să discut despre cazuri cu tine. Ai fost angajat să faci curățenie, să pregătești cafeaua și să mă duci cu mașina unde am nevoie. Dacă nu ai nimic de făcut, nu mă supăr dacă citești dosarele. Dar asta nu are nimic de-a face cu slujba ta, ai înțeles?

— Da, răspunse el și rămase o vreme cu ochii la teancul de dosare. Sunt cazuri speciale, de sine stătătoare. Înțeleg asta. O să iau primele trei cazuri. N-o să le încurc. O să le țin în dosarele lor în camera mea. Când ai nevoie de ele, strigă, iar eu o să le aduc.

Carl se uită la Assad care ieși din birou cu trei dosare sub braț și cu *Manualul tehnicianului criminalist* la îndemână. Asistentul lui îl pusese pe gânduri.

Peste nu mai mult de o oră Assad stătea din nou lângă biroul lui Carl. Între timp, Carl se gândise la Hardy. La sârmanul detectiv care-și rugase colegul să-l omoare. Dar cum ar fi putut face el așa ceva? Astfel de gânduri nu puteau duce niciodată la nimic constructiv.

Assad puse un dosar în fața lui Carl.

— Țsta e singurul caz de care-mi aduc aminte. S-a întâmplat în vremea când luam lecții de daneză, așa că am citit despre el în ziare. Era foarte interesant. Așa gândeam pe atunci. Și acum mi se pare la fel.

Îi dădu documentul lui Carl, care se uită la el.

— Deci ai venit în Danemarca în 2002?

— Nu, în '98. Dar m-am apucat de lecții de daneză abia în 2002. Ai lucrat la dosar atunci?

— Nu, era cazul Echipei de Intervenție Rapidă, înainte de reorganizarea din cadrul forțelor de poliție.

— Și s-a ocupat Echipa de Intervenție Rapidă pentru că trebuia să îl rezolve repede?

— Nu, pentru că era... Studie fața lui Assad, care-l privea atent, cu sprâncenele ridicate. Da, așa e, se corectă el.

Ce rost avea să-l împovăreze pe Assad, care nu avea deloc cunoștințe în domeniu, cu toate procedurile complexe ale poliției?

— A fost o fată drăguță, acea Merete Lynggaard.

Assad se uită la șeful lui cu un zâmbet larg.

— Drăguță? repetă Carl și privi femeia frumoasă, plină de viață, din fotografie. Da, într-adevăr a fost.

11

2002

În următoarele două zile mesajele începură să se adune. Secretara încercă să-și ascundă iritarea și să pară prietenoasă. De mai multe ori Merete o surprinse uitându-se fix la ea când credea că n-o observa. Odată își întrebuse șefa dacă ar vrea să joace împreună squash în weekend, dar ea o refuzase. Nu avea nici un chef să întrețină relații de camaraderie cu personalul ei. După aceea secretara își reluase comportamentul ursuz și retras.

Într-o vineri, Merete luă cu ea acasă ultimele mesaje pe care secretara ei i le lăsase pe birou. După ce le citi de mai multe ori, le aruncă la coș. Apoi făcu un nod la sacul de gunoi și îl duse la containerul de afară. Trebuia să pună capăt la asta o dată pentru totdeauna. Și se simțea rea și tristă.

Menajera lăsase o caserolă pe masă. Era încă puțin caldă când Merete și Uffe terminară goana prin casă. Lângă recipient se afla un bilețel deasupra unui plic. „O, nu, o să-și dea demisia”, își spuse Merete și apoi citi biletul. „Un bărbat a adus scrisoarea acasă. Cred că are legătură cu ministerul.”

Merete ridică plicul și îl rupse. „Drum bun la Berlin”, era tot ce scria.

Uffe stătea lângă ea cu farfuria goală și zâmbea nerăbdător în timp ce mustăcea la mirosul delicios al mâncării. Merete își strânse buzele și luă o porție din caserolă pentru fratele ei în timp ce-și înăbușea lacrimile.

Vântul dinspre est vuia tot mai puternic și izbea de vapor valurile împrôscând carena cu spumă. Lui Uffe îi plăcea să stea afară pe puntea însorită și să se uite la formele ce răsăreau de-a lungul vaporului în timp ce pescărușii țipau și își desfăceau aripile deasupra capetelor lor. Iar lui Merete îi plăcea să-l vadă pe Uffe fericit. Abia așteptase weekendul petrecut împreună. Ce bine că până la urmă se hotărâse să meargă! Berlinul era un oraș minunat.

În față, un cuplu mai în vârstă se uita în direcția lor; în spatele celor doi stătea o familie, la una dintre mesele din preajma coșului pentru evacuarea fumului, cu termosurile și sandvișurile pe care le

aduseseră cu ei. Copiii terminaseră deja de mâncat, iar Merete le zâmbi. Tatăl lor se uită la ceas și îi spuse ceva soției. Apoi împachetă mâncarea rămasă. Merete își aminti că obișnuia să meargă în astfel de excursii cu părinții ei. Asta se întâmpla cu mult timp în urmă.

Se întoarse. Călătorii se îndreptau deja spre puntea de jos unde își parcaseră mașinile. În curând aveau să ajungă la portul din Puttgarden; nu mai erau decât zece minute, dar nu toată lumea se grăbea. Doi bărbați stăteau lângă ferestrele mari de la pupa, cu eșarfele înfășurate bine în jurul gâtului și se uitau calmi la mare. Unul din ei arăta sfrijit și plâpând. Merete estimează că stăteau la circa doi metri unul de altul, așa că probabil nu erau împreună.

Un impuls brusc o făcu să scoată biletul din buzunar și să se uite din nou la cele șase cuvinte. Îl puse la loc în plic și îl ridică în aer lăsându-l să fluture o clipă în bătaia vântului. Apoi îi dădu drumul. Plicul zbură în sus și apoi coborî învârtejindu-se și alunecă printr-o deschizătură a punții superioare. O vreme ea crezu că vor fi nevoiți să coboare ca să-l recupereze, dar apoi biletul reapăru brusc și începu să danseze peste valuri. Se răsuci de câteva ori și dispăru în spuma albă.

Uffe râse. Urmărise plicul tot timpul. Apoi țipă, își scoase șapca și o aruncă după plic.

— Nu, nu face asta! apucă ea să strige înainte ca șapca să aterizeze în mare.

Era un cadou de Crăciun și lucrul la care Uffe ținea cel mai mult. În clipa în care dispăru, el regretă gestul făcut. Era clar că se gândea să sară după șapcă în încercarea disperată de a o recupera.

— Nu, Uffe! strigă ea. Nu poți face asta! A dispărut!

Dar Uffe își pusese deja un picior pe bariera de metal a balustradei, cu centrul de greutate al corpului mult prea sus.

— Oprește-te, Uffe! Nu mai poți face nimic, țipă ea din nou.

Dar Uffe era puternic, mult mai puternic decât ea și se afla departe. Conștiința lui era jos în valuri împreună cu șapca primită în dar de Crăciun. Reprezenta o relicvă a vieții lui simple, fără Dumnezeu.

Apoi ea îi dădu o palmă tare peste față. Nu mai făcuse niciodată așa ceva și își trase mâna instantaneu, speriată. Uffe nu înțelegea ce se întâmplase. Uită de șapcă și își duse mâna la obraz. Era șocat. Trecuseră ani de când mai simțise o asemenea durere. Nu înțelegea. Apoi se uită urât la ea și o plesni la rândul lui. O lovi

mai tare ca oricând.

12

2007

Şeful de la Omucideri, Marcus Jacobsen, îşi petrecuse încă o noapte fără să doarmă destul.

Martora din cazul ciclistului omorât în parcul Valby încercase să se sinucidă luând o supradoză de somnifere. Jacobsen nu pricepea ce naiba o împinsese să meargă atât de departe. În definitiv, avea copii şi o mamă care o iubea. Cine oare o ameninţase pe femeie determinând-o să recurgă la asemenea gesturi extreme?

Poliţia îi oferise protecţia acordată în mod normal martorilor şi făcuse tot ce putuse ca ea să se simtă în siguranţă. Era supravegheată zi şi noapte. De unde naiba luase pastilele alea?

— Ar trebui să te duci acasă şi să dormi puţin, zise asistentul lui când Marcus se întoarse de la şedinţa din fiecare vineri dimineaţă cu şeful poliţiei în sala de conferinţe a comisariatului.

El dădu din cap aprobator.

— Da, poate doar câteva ore. Dar tu şi Bak trebuie să mergeţi la Spitalul Naţional ca să vedeţi ce puteţi afla de la femeia aia. Şi luaţi-i pe mama ei şi pe copii cu voi, ca să-i poată vedea. Trebuie să încercăm s-o readucem cu picioarele pe pământ.

— Aha, sau departe de el, spuse Lars Bjorn.

Toate apelurile trebuiau să fie redirectionate, dar telefonul sună totuşi. „Nu vreau să vorbesc la telefon cu nimeni, exceptându-i pe Regină şi pe Prinţul Henrik”, îi spusese el secretarei. Deci probabil că era soţia lui.

— Da? spuse el, simţindu-se dintr-odată mai obosit ca oricând.

— E inspectorul-şef, şopti Bjorn, ţinând mâna deasupra receptorului.

Îi dădu telefonul lui Marcus şi ieşi pe vârfuri din încăpere.

— Marcus, zise inspectorul-şef cu vocea sa distinctă. Te-am sunat să-ţi spun că ministrul justiţiei şi comitetele au grăbit lucrurile. Aşa că alocarea suplimentară de fonduri a fost aprobată.

— Mă bucur să aud asta, răspunse Marcus şi încercă imediat să se gândească la modul în care putea fi împărţit bugetul.

— Da, păi, ştii cum e cu ierarhia... Astăzi, Piv Vestergard şi Comitetul Judiciar al Partidului Danez s-au întâlnit cu ministrul justiţiei, aşa că toate roţitele încep să se mişte. Şeful poliţiei l-a

rugat pe șeful Poliției Naționale să afle dacă ai pus pe picioare noul departament, zise el.

— Da, cred că da, răspunse el și se încruntă când se gândi la fața agasantă a lui Carl.

— E bine. O să le spun. Care e primul caz de care se ocupă? Nu era chiar o întrebare bine-venită.

Carl tocmai se pregătea să plece acasă. Ceasul de pe perete arăta 16:36, dar ceasul lui interior era cu câteva ore înainte. Așa că se simți extrem de dezamăgit când Marcus Jacobsen sună și îi spuse că va veni jos ca să-i facă o vizită.

— Trebuie să raportez mai departe la ce lucrezi.

Carl se uită cu resemnare la avizierul gol și la șirul de pahare de cafea de pe micuța lui masă pentru ședințe.

— Dă-mi douăzeci de minute, Marcus. Apoi ești bine-venit aici. Suntem în mijlocul a ceva acum.

Lăsă jos telefonul, își umflă obrazii și pufăi. Apoi expiră încet când se ridică și traversă holul spre încăperea pe care Assad și-o amenajase ca să se simtă ca acasă. Pe biroul anormal de mic erau două fotografii înrămate în care se vedeau grupuri mari de oameni. Pe perete, deasupra biroului, atârna un poster cu un text în arabă și o poză frumoasă cu o clădire exotică pe care Carl nu o recunoscuse imediat. De un cârlig de pe ușă atârna un halat maro, de genul celor care se demodaseră în aceeași perioadă cu încălzitoarele pentru picioare.

Assad aranjase frumos echipamentele pentru curățenie de-a lungul peretelui: o găleată, un mop, aspiratorul și o mare de sticle cu detergenți. Pe rafturi erau mănușile de cauciuc și un radio mic cu casetofon, care scotea sunete în surdină ce-i aminteau de bazarul din Sousse.

Lângă radio erau un carnetel, niște hârtii, un creion, un Coran și o mică selecție de reviste în arabă. Pe podea, în fața rafturilor, se afla un covoraș de rugăciune care părea prea mic pentru genunchii lui Assad. Una peste alta, era o scenă destul de pitorească.

— Assad, zise Carl. Ne grăbim. Șeful de la Omucideri va veni aici în douăzeci de minute și trebuie să ne pregătim. Când ajunge, aș vrea să speli podeaua din celălalt capăt al holului. Asta înseamnă puțină muncă peste program, dar sper că e în regulă.

— Recunosc, sunt impresionat, Carl, spuse Marcus Jacobsen, uitându-se la avizier cu ochi oboșiți. Ai reușit să pui la punct locul

ăsta. Te-ai repus pe picioare?

— Dacă m-am repus pe picioare? Da, păi, fac tot ce pot. Dar sper să înțelegi că va mai dura ceva până voi lucra la viteză maximă.

— Să mă anunți dacă ai nevoie să discuți din nou cu un consilier psihologic. Nu ar trebui să subestimezi trauma pe care o poate provoca genul de experiență prin care ai trecut.

— Nu cred că va fi necesar.

— E bine, Carl. Dar să nu eziți să-mi spui.

Jacobsen se întoarse și se uită la peretele îndepărtat.

— Văd că ai reușit să montezi televizorul cu ecran plat, zise el, uitându-se la imaginea de un metru cu știrile de la Canalul 2.

— Da, trebuie să fim la curent cu evenimentele din lume, răspunse Carl mulțumindu-i în gând lui Assad.

Asistentului lui nu îi luase mai mult de cinci minute ca să instaleze toată drăcia aia. Se părea că era priceput și la asta.

— Apropo, tocmai au arătat că martora din cazul ciclistului omorât a încercat să se sinucidă, continuă Carl.

— Ce? Pentru Dumnezeu, ce repede s-a scurs informația! exclamă șeful de la Omucideri arătând și mai epuizat.

Carl ridică din umeri. După zece ani în fruntea Diviziei Omucideri bărbatul ar fi trebuit să fie obișnuit cu acest joc.

— Am împărțit cazurile în trei categorii, zise el și arată spre teancurile de dosare. Sunt cazuri mari, complicate. Am petrecut zile întregi citindu-le. O să ia ceva vreme, Marcus.

Jacobsen își mută privirea de la televizor.

— Ai tot timpul din lume, Carl. Doar că din când în când trebuie să vii cu niște rezultate. Să mă anunți dacă cineva de sus te poate ajuta, spuse el și încercă să schițeze un zâmbet. Deci de care caz te-ai decis să te ocupi mai întâi?

— Păi, aăă... Acum, la început, am mai multe cazuri în vedere. Dar cred că cel al lui Merete Lynggaard va fi primul.

Fața lui Jacobsen se luminează.

— O, da. A fost unul ciudat. Modul în care a dispărut de pe feribotul Rodby-Puttgarden... într-o clipă era acolo, în următoarea nu mai era. Și fără nici un singur martor.

— Sunt multe aspecte ciudate în acest caz, zise Carl încercând să-și amintească măcar unul.

— Parcă îmi amintesc că fratele ei a fost acuzat că a împins-o peste bord, dar mai târziu s-a renunțat la acuzație. ăsta e firul pe care vrei să-l urmezi?

— Poate. Nu știu unde se află el acum, așa că mai întâi trebuie să-i dau de urmă. Dar mai sunt și alte piste interesante...

— Parcă îmi amintesc că documentele ziceau ceva despre fratele ei că a fost internat într-un azil din nordul regiunii Zealand, spuse Jacobsen.

— O, da. Dar ar putea să nu mai fie acolo.

Carl încercă să pară gânditor. „Du-te înapoi la tine în birou, domnule șef de la Omucideri”, își spuse el. Atâtea întrebări, iar el nu petrecuse decât cinci minute citind raportul despre caz.

— Este într-un loc care se numește Egely. În orașul Frederikssund.

Vocea venea din pragul ușii unde stătea Assad sprijinit de mop. Arăta ca cineva de pe o altă planetă, cu zâmbetul de fildeș, cu mânușile verzi de cauciuc și cu halatul care îi ajungea până la glezne.

Șeful de la Omucideri se uită uimit la acea ființă exotică.

— Hafez el-Assad, zise el și-i întinse o mână înmănușată.

— Marcus Jacobsen, spuse șeful de la Omucideri și scutură mâna bărbatului.

Apoi se întoarse spre Carl și se uită la el cu o privire întrebătoare.

— Acesta este noul asistent din departament. Assad m-a auzit vorbind despre caz, zise Carl și îi adresă asistentului său o privire pe care acesta alege să o ignore.

— Înțeleg, zise Jacobsen.

— Da, inspectorul-șef Morck a muncit foarte mult. Eu l-am ajutat pe ici, pe colo, pe unde am putut, spuse Assad cu un zâmbet larg. Ce nu înțeleg eu este de ce nu a fost găsit niciodată în apă corpul lui Merete Lynggaard. În Siria, de unde vin eu, sunt mii de rechini în apă, care mănâncă leșurile. Dar dacă nu sunt atâția rechini în marea din jurul Danemarcei, corpurile probabil că sunt găsite la un moment dat. Acestea se umflă ca niște baloane din cauza organelor care putrezesc înăuntru.

Șeful de la Omucideri încercă să zâmbească.

— Da, păi, apele din jurul Danemarcei sunt adânci și largi. Adesea nu reușim să găsim corpurile oamenilor care s-au înecat. De fapt, se întâmplă destul de des în apele acelea ca oamenii să cadă peste bord dintr-un vas de pasageri. Și de multe ori corpurile nu sunt găsite niciodată.

— Assad, zise Carl și se uită la ceas. Te poți duce acasă acum. Ne vedem mâine.

Assad înclină scurt din cap și luă găleata de jos. După câteva zgomote la capătul holului, el reapăru în prag și își luă la revedere.

— Pare un personaj pe cinste acest Hafez el-Assad, spuse Jacobsen când pașii bărbatului nu se mai auziră pe hol.

13

2007

După weekend Carl găsi pe computer un bilet de la asistentul șefului său.

L-am informat pe Bak că lucrezi la cazul Merete Lynggaard. Bak s-a ocupat de caz când făcea parte din Echipa de Intervenție Rapidă, în timpul fazei finale a investigației, așa că este familiarizat cu detaliile. Acum investighează cazul biciclistului ucis, dar e gata să discute cu tine despre caz, preferabil cât mai curând cu putință.

Lars Bjorn

Carl pufni. „Preferabil cât mai curând cu putință”. Cine naibii se credea Bak, acel pios nenorocit. Autosuficient, autoimportant și autopromovat. Un birocrat și un sclav. Probabil că soția lui trebuia să completeze trei exemplare de cerere ca să primească o mângâiere mai jos de talie.

Deci Bak investigase un caz care *nu* fusese rezolvat. Ce drăguț! Carl aproape că se simți motivat să încerce să deznoade firele acestuia. Ridică dosarul de pe birou și îl rugă pe Assad să-i facă o cafea.

— Nu la fel de tare ca data trecută, Assad, îi ceru el, gândindu-se la distanța până la toaletă.

Dosarul Lynggaard era, fără îndoială, cel mai organizat și complet dosar pe care Carl îl văzuse până acum. Conținea copii cu de toate, de la rapoarte asupra sănătății fratelui ei, Uffe, până la transcrieri ale interogatoriilor poliței, tăieturi din tabloide și revistele mondene, câteva interviuri filmate cu Merete Lynggaard și transcrieri detaliate ale declarațiilor luate colegilor, ca și pasagerilor de pe vapor care îi văzuseră pe cei doi frați împreună pe puntea superioară.

Erau și poze care arătau puntea, balustrada și distanța până la apă. Existau analize ale amprentelor luate din locul din care ea dispăruse. Erau și adresele a numeroșilor pasageri care făcuseră poze la bordul feribotului Scandline. Dosarul cuprindea chiar și o copie a jurnalului navei, din care reieșea modul în care căpitanul

răspunsese la întregul incident. Dar nu exista nimic de care Carl să se poată agăța cu adevărat.

„Trebuie să mă uit la înregistrările video”, își spuse el după ce citi tot materialul. Se uită cu resemnare la DVD-player.

— Am o treabă pentru tine, Assad, zise el când bărbatul se întoarse cu cana aburindă cu cafea. Du-te sus la Divizia Omucideri, la etajul trei, treci de ușile verzi și mergi pe holul roșu până când dai de un loc bombat unde...

Assad îi dădu cana lui Carl, iar mirosul acesteia promitea încă de la distanță că-i va pricinui niște probleme de stomac.

— Un loc bombat? întrebă el cu fruntea încrețită.

— Da, știi tu, unde holul roșu se lărgeste. Du-te la femeia blondă. O cheamă Lis. E de treabă. Spune-i că ai nevoie de un aparat video pentru Carl Morck. Suntem buni prieteni, noi doi, spuse el și îi făcu cu ochiul lui Assad.

Acesta îi făcu la rândul lui cu ochiul.

— Dar dacă bruneta e singură acolo, continuă el, las-o baltă și vino înapoi.

Assad încuviință din cap.

— Și nu uita să aduci un adaptor, strigă el după ce Assad plecă agale pe holul din subsol, luminat de neoane.

— Era numai bruneta acolo, spuse Assad când se întoarse. Mi-a dat două aparate video și a zis că nu le vor înapoi, spuse el și zâmbi larg. Și ea este frumoasă.

Carl clătină din cap. Probabil că se făcuseră unele schimbări de personal.

Prima înregistrare video era cu programe de la televizor care fuseseră transmise pe posturi la 21 decembrie 2001, în care Merete Lynggaard făcea comentarii la o conferință informală pe teme de sănătate și mediu, la care participase la Londra. Interviu era în principal despre discuțiile ei cu un senator pe nume Bruce Jansen cu privire la atitudinea americanilor față de activitatea Organizației Mondiale a Sănătății și de Protocolul de la Kyoto care, în opinia lui Merete, erau două lucruri promițătoare pentru viitor.

„Mă întreb dacă era ușor de prostit”, se întrebă Carl. Dar dincolo de o anumită doză de naivitate proprie vârstei, Merete Lynggaard părea cu capul pe umeri, profesionistă și corectă. Îl domina de departe pe ministrul de interne și al sănătății, proaspăt numit în funcție, care stătea lângă ea și arăta ca o parodie de profesor de liceu dintr-un film din anii '60.

— O femeie elegantă și drăguță, remarcă Assad din pragul ușii.

A doua înregistrare video era din 20 februarie 2012. Vorbind în numele purtătorului de cuvânt pe probleme de mediu al partidului ei, Merete Lynggaard făcea comentarii cu privire la raportul pe care ecologistul Bjarke Omfelt, un tip sceptic și încrezut, îl înaintase Comitetului Decețiilor Științei. „Ce nume pentru un comitet, își spuse Carl. Și când te gândești că orice din Danemarca ar putea suna atât de kafkian...”

În al doilea reportaj femeia de pe ecran era o cu totul altă Merete Lynggaard. Era în mai mare măsură ea însăși și mai puțin politiciană.

— Este chiar foarte, foarte frumoasă, zise Assad.

Carl se uită la el. Aparent, fizicul unei femei reprezenta un factor extrem de prețios în opinia asistentului său. Dar îi dădea dreptate. Merete avea o anumită aură în timpul aceluși interviu. Afișa un surplus de farmec puternic pe care aproape orice femeie poate să-l emane ori de câte ori îi merge foarte bine. Foarte grăitor, dar și derutant.

— Era însărcinată pe atunci? întrebă Assad.

Judecând după numărul de membri de familie din fotografiile lui, aceasta reprezenta o stare fiziologică a femeii cu care era destul de familiarizat. Carl își aprinse o țigară și frunzări din nou dosarul. Din motive evidente, nu exista nici un raport al autopsiei care l-ar fi putut ajuta să răspundă la acea întrebare, din moment ce cadavrul nu fusese niciodată găsit.

Se uită peste articolele din revistele mondene, îi sări în ochi că ea nu era în mod deosebit interesată de bărbați, deși acest lucru, desigur, nu ar fi împiedicat-o să rămână însărcinată. La o analiză mai atentă, observă că ea nu fusese văzută niciodată în compania unei persoane cu care ar fi putut avea relații intime, fie bărbat sau femeie.

— Probabil că era doar îndrăgostită, concluzionează Assad și înlătură fumul cu mâna. Se apropiase atât de mult de ecran că mai avea puțin și intra înăuntru. Pata aceea mică roșie de pe obraz, continuă el. Uite!

Carl clătină din cap.

— Pun pariu că erau numai 2° Celsius în ziua aceea. Interviurile luate afară îi fac întotdeauna pe politicieni să arate mai sănătoși, Assad. Altfel de ce crezi că ar suporta așa ceva?

Dar Assad avea dreptate. Era o diferență clară între interviul de mai înainte și acela. Ceva se petrecuse cu Merete între timp. Nu

putea fi Bjarke Omfelt, un lobbyist dus cu capul, care se pricepea să despice firul în patru în legătură cu dezastrele naturale pe care le purica până la nivel de atom, cel care o făcuse pe Merete Lynggaard să strălucească atât de fermecător.

Carl se uită în gol o vreme. În fiecare investigație venea un moment în care detectivul își dorea cu ardoare să o fi întâlnit pe victimă cât timp aceasta era în viață. De data aceasta se întâmplă mai devreme decât de obicei.

— Assad, sună la azilul acela, Egely, unde a fost internat fratele lui Merete Lynggaard și stabilește o întâlnire în numele detectivului comisar-adjunct Morck.

— Detectivul comisar-adjunct Morck? Cine e ăla?

Carl bătu ușor cu degetul în tâmplă. Oare bărbatul din fața lui era chiar așa de prost?

— Cine crezi că e?

Assad clătină din cap.

— Păi, m-am gândit că ești polițist comisar-adjunct. Nu așa se spune acum, după noua reformă din poliție?

Carl trase adânc aer în piept. Nenorocita aia de reformă a poliției. Puțin îi păsa de ea.

Directorul de la Egely sună înapoi zece minute mai târziu și nici măcar nu încercă să-și ascundă curiozitatea. Evident, Assad improvizase puțin, dar la ce naiba s-ar fi putut aștepta Carl de la un asistent cu doctorat în mănuși de cauciuc și găleți de plastic? Până la urmă, toată lumea trebuia să se târască înainte de a învăța să meargă. Se uită la asistentul lui și încuviință din cap încurajator când acesta își ridică privirea din jocul de Sudoku.

Lui Carl nu îi luă decât 30 de secunde ca să-i explice directorului despre ce era vorba. Răspunsul acestuia fu grăbit și scurt. Uffe Lynggaard nu scosese niciodată nici o vorbă, așa că detectivul comisar-adjunct nu avea să obțină nimic dacă ar fi încercat să discute cu el. În plus, deși Uffe era atât mut, cât și greu de abordat, nu fusese plasat sub tutelă. Și din moment ce Uffe Lynggaard nu-și dăduse acordul ca cineva din partea azilului să vorbească în numele lui, ei nu îi puteau spune nimic. Era o situație fără sorți de izbândă.

— Cunosc procedurile. Sigur că nu încerc să încalc regula confidențialității. Dar investighez dispariția surorii lui, așa că eu cred că ar putea fi în beneficiul lui Uffe să vorbească totuși cu mine.

— Dar nu vorbește. Tocmai v-am spus asta.

— De fapt, multe persoane pe care le interogăm nu vorbesc, dar ne descurcăm și așa. Noi, cei din Departamentul Q, ne pricepem să descifrăm limbajul corporal.

— Departamentul Q?

— Da, suntem o echipă de investigatori de elită din cadrul poliției. Când pot trece să îl văd?

Carl îl auzi pe bărbat oftând. Nu era prost. Recunoștea un om greu de dus cu vorba când îl întâlnea.

— Lăsați-mă să văd ce pot face. O să vă contactez din nou, spuse el atunci.

— Ce i-ai spus omului când l-ai sunat, Assad? Țipă Carl când puse jos receptorul.

— Omului ăla? I-am spus că vrei să discuți numai cu șeful, nu cu un director.

— Directorul *este* șeful, Assad.

Carl trase adânc aer în piept, se ridică și se duse la asistentul său pe care îl privi drept în ochi.

— Nu cunoști cuvântul „director”? Un director e un fel de șef.

Înclinare din capul unul către altul. Era în regulă.

— Assad, mâine vreau să mă iei din Allerod, unde stau. O să facem o plimbare cu mașina. Ai înțeles?

El ridică din umeri.

— Și n-o să fie nici o problemă cu asta în timp ce suntem pe teren, nu? întrebă Carl și arătă spre covorașul pentru rugăciuni.

— Îl pot rula.

— Bine. Dar de unde știi în ce direcție este Mecca?

Assad arătă spre cap, ca și cum ar fi avut un sistem GPS implantat în lobul temporal.

— Și dacă cineva chiar nu știe unde e, mai e asta, spuse el și ridică o revistă sub care se afla o busolă.

— Ha! exclamă Carl și se uită la aglomerarea incredibilă de țevi metalice care se ridicau prin tavan. Dar busola nu funcționează aici.

Assad arătă din nou spre cap.

— Deci, presupun că simți unde este, continuă Carl. Și nu trebuie să fii foarte exact, nu?

— Allah e mare. Are umerii foarte lați.

Carl se strâmbă. Sigur că Allah e mare. La ce se gândea?

Patru perechi de ochi încercănați se întoarseră și se uitară la

Carl când acesta intră în biroul lui Bak. Nimeni nu se putea îndoi că echipa lucra sub o presiune extremă. Pe perete atârna o hartă mare a parcului Valby pe care erau marcate informațiile-cheie: locul crimei, unde fusese găsită arma – o lamă de ras de modă veche, zona în care martora o văzuse pe victimă împreună cu suspectul și, în fine, ruta pe care martora se plimbase prin parc. Echipa măsurase și analizase totul pe îndelete, dar nu ajunsese la nici un rezultat.

— Trebuie să amânăm discuția până mai târziu, Carl, spuse Bak trăgând de mâneca jachetei de piele neagră pe care o moștenise de la fostul șef de la Omucideri.

Haina reprezenta cea mai prețioasă avere a lui Bak, dovada că era fantastic și rareori și-o dădea jos. Caloriferele pompau căldură, iar în încăpere erau cel puțin 40° Celsius, dar nu conta. În plus, probabil că tocmai voia să iasă pe ușă.

Carl se uită la fotografiile agățate la avizier în spatele membrilor echipei; nu era o priveliște încurajatoare. Evident, corpul victimei fusese mutilat după moarte. Avea răni adânci în piept și o jumătate de ureche tăiată. Pe bluza albă ucigașul desenase o cruce cu sângele victimei.

Carl presupuse că jumătatea de ureche servise pe post de stilou. Iarba înghețată din jur era bătătorită, iar bicicleta avea spițele de la roata din față complet distruse. Rucsacul biciclistului zăcea deschis pe pământ, iar manualele lui de economie erau împrăștiate peste tot.

— Ai spus că amânăm discuția, da? Bine. Dar înainte de asta, poți să te aduni o clipă și să-mi zici ce spune martora-cheie despre individul pe care l-a văzut vorbind cu victima chiar înainte de crimă?

Cei patru oameni se uitară la el ca și cum ar fi profanat un mormânt. Bak nu avea nici o scânteie în ochi.

— Nu e cazul tău, Carl. O să discutăm mai târziu. Crezi sau nu, suntem chiar foarte ocupați aici.

Carl dădu din cap aprobator.

— O, sigur, văd asta pe fețele voastre bine hrănite. Sigur că sunteți ocupați. Cred că deja ați trimis oamenii să scotocească prin locuința martorei după ce a fost spitalizată, nu?

Ceilalți se uitară unii la alții. Deranjați, dar în același timp cu priviri întrebătoare. Deci n-o făcuseră. Excelent.

Marcus Jacobsen tocmai se așezase la birou, când intră Carl.

Ca de obicei, șeful de la Omucideri era dichisit. Cărarea din părul lui era dreaptă ca un cuțit, iar ochii lui atenți și alerți.

— Marcus, ați căutat prin casa martorei după încercarea de sinucidere? Întrebă Carl și arată spre dosarul care se afla pe mijlocul biroului lui Jacobsen.

— Ce vrei să spui?

— Nu ați găsit bucata lipsă din urechea victimei, nu?

— Nu, încă nu. Vrei să spui că s-ar putea afla acasă la martoră?

— Dacă aș fi în locul vostru, m-aș duce s-o caut, șefule.

— Dacă într-adevăr i-a fost trimisă acasă, sunt sigur că a scăpat de ea.

— Atunci căutați prin coșurile de gunoi din curte. Și uitați-vă cu atenție în toaletă.

— Probabil că s-a dus demult până acum, Carl.

— N-ai auzit de rahatul care tot reapare indiferent de câte ori se trage apa?

— Bine, Carl. O să-ți ascult sfatul.

— Mândria departamentului, domnul Sclav-Bak nu a vrut să discute cu mine.

— Atunci trebuie să aștepți, Carl. Cazurile tale nu pleacă nicăieri.

— Am vrut să știi. O să mă dea înapoi.

— Atunci îți sugerez ca între timp să studiezi unul dintre celelalte cazuri, spuse el. Luă pixul și bătu ușor cu el în birou. În legătură cu tipul ciudat care lucrează pentru tine jos, continuă el. Nu îl implici în munca de investigație, nu?

— Păi, știi, ținând cont de imensul departament pe care-l conduc, nu prea are șanse să audă ce se întâmplă pe acolo.

Jacobsen azvârli pixul pe unul dintre teancurile de documente.

— Carl, ai depus jurământul de confidențialitate, iar omul nu este ofițer de poliție. Ține minte asta.

Carl încuviință din cap. El era cel care hotăra ce va discuta și unde o va face.

— Cum naiba l-ai găsit pe Assad? Prin biroul de recrutări?

— N-am nici cea mai vagă idee. Întrebă-l pe Lars Bjorn. Sau întreabă-l chiar pe el.

Carl ridică un deget.

— Apropo, aș vrea să am un plan al subsolului, la scară, care să arate și punctele cardinale.

Jacobsen arăta din nou puțin obosit. Nu mulți oameni îndrăzneau să facă astfel de cereri ciudate.

— Poți scoate la imprimantă un plan din rețeaua intranet a departamentului, Carl. E ușor!

— Uite, zise Carl și arătă spre planul pe care îl desfășurase în fața lui Assad. Aici poți vedea peretele de acolo și aici e locul în care ai pus covorașul de rugăciuni. Iată și săgeata care arată nordul. Așa că acum îți poți îndrepta covorașul în direcția cea mai potrivită.

Ochii care se întoarseră și se uitară la el erau plini de respect. Aveau să facă o echipă bună.

— Doi oameni te-au sunat între timp. Le-am spus la amândoi că o să fii încântat să îi suni înapoi când poți.

— Cine erau?

— Bărbatul era directorul din Frederikssund, iar cealaltă persoană era o doamnă cu vocea ca un polizor.

Carl oftă din greu.

— Vigga. E nevastă-mea.

Deci aflase care era noul lui număr de telefon. Orice șansă de a mai avea parte de pace și de liniște dispăruse.

— Nevastă? Ai o nevastă?

— O, Assad, este prea complicat să discutăm despre asta acum. Hai să ne cunoaștem mai bine mai întâi.

Assad își strânse buzele și dădu din cap aprobator. O urmă de compasiune trecu peste fața lui serioasă.

— Assad, cum te-ai angajat tu aici?

— Îl știu pe Lars Bjorn.

— Îl știi?

Assad zâmbi.

— Da. Am fost în biroul lui în fiecare zi timp de o lună ca să obțin un post.

— L-ai bătut la cap pe Lars Bjorn ca să-ți dea o slujbă?

— Da. Îmi place poliția.

Carl nu o sună înapoi pe Vigga până când nu ajunse în sufrageria sa din Ronneholt și inspiră aroma apetisantă a tocăturii pe care Morten o pregătea în timp ce-și asculta emoționantele arii de operă. Pusese în mâncare și șuncă de Parma originală de la Super-Best.

Vigga era bine-venită în doze mici, atât timp cât lui Carl i se permitea libertatea de a alege cât voia din ea. Fusese greu de-a lungul anilor, dar acum că îl părăsise, unele reguli ale jocului

mergeau bine.

— La naiba, Vigga, zise el. Nu-mi place să mă suni la muncă. Știi cât de ocupați suntem acolo.

— Carl, dragule. Nu ți-a spus Morten că îngheț aici?

— Nu mă surprinde. Este o căsuță de grădină, Vigga. A fost încropită din materiale de construcție proaste. Scânduri vechi și lăzi care erau deja inutile în 1945. Te poți muta în altă parte.

— Nu mă mut înapoi cu tine, Carl.

El trase adânc aer în piept.

— Sper că nu. Ar fi greu să vă înghesui pe tine și pe șirul de tineri iubiți în sauna de jos împreună cu Morten. Dar sunt multe alte case și apartamente care au încălzire centrală.

— Am eu o soluție foarte bună pentru tot.

Orice avea în minte, suna deja scump.

— O soluție foarte bună ar fi un divorț, Vigga, zise Carl.

Mai devreme sau mai târziu avea să se întâmple asta. Apoi ea va putea cere jumătate din valoarea casei, care sporise considerabil în ultimii ani ca urmare a creșterii necontrolate a prețurilor de pe piața imobiliarelor, în ciuda fluctuațiilor.

Ar fi trebuit ca el să ceară pur și simplu divorțul când prețul caselor era la jumătate. Simplu. Dar era prea târziu și trebuia să fie nebun să se mute.

Își întoarse privirea spre tavanul care vibra sub camera lui Jesper. „Chiar dacă aș lua un împrumut când divorțăm, cheltuielile mele nu ar putea fi mai mari decât acum”, se gândi el. În acea situație își imaginează că ea trebuia să-și asume responsabilitatea fiului ei. Plătea cea mai scumpă factură la curent din cartier, nu încăpea îndoială. Jesper probabil că era clientul preferat al companiei de electricitate.

— Divorț? Nu, nu vreau să divorțez, Carl. Am mai încercat asta înainte și nu a fost o chestie bună. Știi asta.

El clătină din cap, Atunci cum naiba numea ea situația în care trăiau de câțiva ani buni?

— Vreau să am o galerie, Carl. O galerie numai a mea.

Bun, deci aici bătea. Văzu cu ochii minții picturile lui Vigga, care nu erau nimic altceva decât pete imense roz suflate cu auriu. O galerie? Bună idee, dacă voia să facă mai mult loc în căsuța din grădină.

— O galerie, zici? Iar eu îmi imaginez că va fi dotată cu un șemineu gigantic. Iar tu vei putea să stai acolo toată ziua, să te încălzești la toate milioanele de coroane care o să curgă.

Sigur. Își dădea seama de toată șmecheria.

— Întotdeauna ai fost tipul sarcastic, spuse Vigga.

Apoi râse. Era râsul care reușea să-l prindă de fiecare dată. Acel râs al naibii de seducător.

— Dar este o idee minunată, Carl, continuă ea. Ar exista atâtea posibilități dacă aș avea propria galerie. Îți imaginezi? Și poate că într-o bună zi Jesper va avea o mamă faimoasă. N-ar fi amuzant?

„Vigga cea infamă. Iată cuvântul potrivit”, își spuse el, dar nu rosti decât:

— Deci ai găsit deja un loc, nu-i așa?

— O, Carl, este atât de încântător! Iar Hugin a vorbit deja cu proprietarul.

— Hugin?

— Da, Hugin. Este un pictor foarte talentat.

— Mai bun pe așternuturi decât pe pânze, cred.

— Haide, Carl, zise ea și râse din nou. Poartă-te frumos.

14

2002

Merete aștepta pe puntea restaurantului. Îi spusese lui Uffe să se grăbească înainte ca ușa de la toaleta bărbaților să se închidă în spatele lui. În cantina de la celălalt capăt al feribotului rămăseseră doar chelnerii; toți pasagerii coborâseră la mașini. „Uffe trebuie să se grăbească”, își zise ea, deși mașina Audi era parcată în spate. Iar acesta fu ultimul gând pe care reuși să-l formuleze în vechea ei viață.

Atacul veni din spate și fu atât de surprinzător încât nici măcar nu avu timp să țipe. Dar observă mâna care îi apăsa cu putere o cârpă pe gură și pe nas și sesiză vag că cineva atinse butonul negru care deschidea ușa spre puntea unde se afla parcare. În final, mai auzi doar câteva zgomote îndepărtate și văzu pereții din fier din casa scării răsucindu-se în jurul ei și apoi totul se întunecă.

Când se trezi, simți sub ea podeaua rece, din ciment. Își săltă capul și simți că-i pulsa dureros. Picioarele îi erau greoaie și abia reuși să-și desprindă umerii de pe podea. Se forță să se ridice în șezut și încercă să se orienteze în întunericul adânc. Se gândi să țipe, dar nu îndrăzni; în schimb, trase adânc aer în piept, fără să scoată un sunet. Apoi își întinse mâinile cu grijă ca să verifice dacă era ceva în apropiere. Dar nu găsi nimic.

Rămase locului vreme îndelungată înainte să se aventureze să se ridice încet, cu fiecare nerv în alertă. Era hotărâtă să atace la cel mai mic zgomot. Va lovi cât de tare va putea. Cu mâinile și cu picioarele. Simțea că era singură, dar putea să se înșele.

După un timp se simți mai lucidă, apoi teama se strecură în sufletul ei, ca o plagă. Pielea îi deveni fierbinte, iar inima începu să-i bată mai tare și mai repede. Ochii, orbiți de întuneric, clipeau nervos. Citise și văzuse nenumărate astfel de lucruri teribile. Despre femei care dispăruseră.

Apoi făcu un pas ezitant în față, cu mâinile înainte. Ar fi putut fi o groapă în podea, un abis care aștepta să o înghită. Ar fi putut fi obiecte ascuțite sau sticlă. Dar piciorul ei nu găsi nimic altceva decât podeaua goală. Dintr-odată rămase împietrită. „Uffe...”, se gândi ea și își simți bărbia tremurând. El era la bordul vaporului

când se întâmplase totul.

Îi luă câteva ore să schițeze în minte un plan al încăperii. Spațiul părea dreptunghiular. În jur de 7 metri lungime și cel puțin 4,5 metri lățime. Își trecuse degetele de-a lungul pereților reci; pe unul dintre aceștia, la nivelul ochilor, găsi două panouri de geam care păreau a fi hublouri enorme. Lovi cu pantoful în ele simțind reculul la fiecare lovitură. Dar geamul nu se sparge. Apoi atinse marginile a ceva ce părea a fi o ușă arcuită amplasată în perete, deși poate că nu era așa ceva pentru că nu exista nici un mâner. Își lăsă palmele să alunece de-a lungul peretelui în speranța că va găsi pe undeva un mâner sau poate un întrerupător. Dar suprafața era netedă și rece.

După aceea exploră sistematic întreaga încăpere. Pășii precaută dintr-un capăt în altul, se întoarse, făcu un pas în lateral și apoi se întoarse. Când ajunse la peretele din cealaltă parte repetă întregul exercițiu. Când termină, ajunse la concluzia că ea și aerul uscat erau singuri în încăpere.

„Trebuie să stau acolo, lângă ceea ce pare a fi o ușă”, își spuse ea. Va sta jos, la baza ei, ca să nu fie vizibilă prin hublouri. Când cineva va intra, ea îl va apuca de picioare și îl va trage jos. Va încerca să lovească cu putere la cap o dată și încă o dată. Mușchii i se tensionară și își simți pielea lipicioasă de transpirație. Ar putea avea numai o singură șansă.

După ce stătu acolo atât de mult încât corpul îi amorți, iar simțurile îi amuțiră, se ridică în picioare și se duse în colțul opus ca să se lase pe vine și să urineze. Trebuia să țină minte ce colț folosise. Un colț era toaleta. Alt colț era cel în care stătuse lângă ușă, iar în celălalt va dormi.

Mirosul de urină era puternic în cușca pustie. Nu băuse nimic de când stătuse în restaurantul de pe vas și trecuseră cel puțin câteva ore de atunci. Sigur că era posibil să fi fost inconștientă numai o oră sau două, dar la fel de bine putea să fi trecut o zi sau poate mai mult. Nu avea nici cea mai vagă idee. Nu știa decât că nu-i era numai foame, ci și sete. Se ridică, își trase pantalonii și încercă să-și amintească.

Ea și Uffe fuseseră ultimii pasageri de lângă toalete. Probabil că erau și ultimii de pe puntea superioară. Oricum, cei doi bărbați de lângă ferestre plecaseră când ea și Uffe trecuseră pe acolo. Salutase înclinând din cap chelnerița care ieșise din cantină și văzuse câțiva copii care deschiseseră ușa înainte de a dispărea pe

puntea inferioară. Nimic altceva. Nu observase pe nimeni care se apropiase de ea. Singurul lucru la care se gândise fusese că Uffe trebuia să se grăbească și să iasă mai repede de la toaletă.

„O, Doamne, Uffe!”, își spuse ea. Oare ce se întâmplase cu el? Se întristase atât de tare după ce o lovise. Și era așa de tulburat după ce își pierduse șapca. Când intrase în toaletă încă mai avea urme roșii pe obraz. „În ce stare o fi acum?”, se mai întrebă ea.

Auzi un clic de deasupra, care o făcu să se ghemuiască. Apoi se duse repede la colțul unde se afla ușa arcuită. Trebuia să fie pregătită dacă avea să între cineva. Apoi se auzi încă un clic, iar inima ei tresări atât de tare încât păru că se frânge în două. Abia când ventilatorul de deasupra porni își dădu seama că se putea relaxa puțin. Sunetele probabil că veniseră de la un gen de întrerupător. Se întinse spre aerul cald; era dătător de viață. De ce altceva se putea agăța?

Rămase acolo până când ventilatorul se opri și îi lăsă senzația că aerul cald ar putea fi singurul ei contact cu lumea de afară. Închise ochii, strânse pleoapele cu putere și încercă să-și înăbușe suspinele.

O străbătu un gând teribil. Dar poate că era adevărat. Poate că fusese lăsată acolo pentru o eternitate. Ascunsă ca să moară. Și nimeni nu știa unde se afla; nici măcar ea. Putea fi oriunde. La câteva ore cu mașina de locul în care acostase feribotul. În Danemarca sau în Germania, oriunde. Poate chiar mai departe. Și cum moartea se strecura încet și părea a fi sfârșitul întregului scenariu, își imaginează că arma reprezentată de sete și de foame o va nimeri în plin. Plutea deasupra ei spectrul persistent al morții în care corpul ei se va afunda puțin câte puțin, iar motoarele vieții se vor opri treptat. În final, somnul apatic avea s-o elibereze.

„Nu multă lume îmi va simți lipsa”, își spuse ea. Uffe, da, desigur. El îi va duce dorul. Sărmanul, sărmanul Uffe. Dar nu lăsase pe nimeni altcineva să se apropie de ea în afară de Uffe. Îndepărtase pe oricine altcineva și se izolase.

Încercă din răspuțeri să-și reprime lacrimile, dar fără succes. Asta era oare tot ce-i rezerva viața? Fără copii, fără fericire, fără a avea șansa de a realiza tot ceea ce visase să facă în timpul anilor cât fusese singură cu Uffe? Fără să-și poată îndeplini obligațiile pe care și le asumase de când muriseră părinții ei?

Era un sentiment amar, deprimant și de infinită singurătate. De aceea se auzea în acea clipă suspinând încet. Se simțea copleșită știind că Uffe va fi singur pe lume și i se păru că acesta era cel mai

rău lucru care i se putea întâmpla. Pentru o lungă vreme nu se putu gândi la nimic altceva. Avea să moară singură, ca un animal, în tăcere și în mod inexplicabil, în timp ce Uffe și toți ceilalți vor trăi mai departe fără să știe ce s-a întâmplat.

Totuși, când lacrimile îi secară, își dădu seama că poate că nu se terminase totul. Că putea fi mai rău. Putea urma o moarte cruntă. Poate că o aștepta un destin atât de oribil, încât moartea va veni ca o ușurare. Dar mai înainte de aceasta avea să îndure durere și bestialitate. Auzise multe despre astfel de lucruri. Exploatare, viol și tortură. Poate că era urmărită chiar în acel moment. Poate că existau camere cu senzori infraroșu care o urmăreau prin geamuri. Ochi care voiau să-i facă rău. Urechi care ascultau.

Se uită spre geamuri și încercă să pară calmă.

— Vă rog, aveți milă de mine, șopti ea în întuneric.

15

2007

Un Peugeot 607 trece drept un vehicul silențios, dar acest lucru nu era valabil în timpul manevrelor frenetice făcute de Assad pentru a parca în fața ferestrei de la dormitorul lui Carl.

— Super, bolborosi Jesper uitându-se pe fereastră.

Carl nu-și putu aduce aminte când fusese ultima oară când fiul său vitreg rostise un cuvânt atât de devreme dimineața. Dar era al naibii de potrivit.

— Îți lăsasem un bilet de la Vigga, strigă Morten după ce Carl ieși pe ușă.

Dar el nu avea chef să citească nici un mesaj de la Vigga. Gândul că primise vreo invitație la o expoziție în compania unui artist îngust în șolduri pe nume Hugin, care desena pete mari pe o pânză, nu era chiar primul lucru pe lista lui Carl în acel moment.

— Bună, îl salută Assad care stătea rezemat de ușa șoferului.

Acesta purta pe cap o căciulă din păr de cămilă de origine necunoscută. Arăta ca orice altceva, mai puțin ca un șofer personal angajat la Investigații Criminale – în cazul în care exista o astfel de titulatură.

Carl își ridică privirea spre cer. Acesta avea o culoare bleu, limpede, iar temperatura era acceptabilă.

— Știi exact unde se află Egely, spuse Assad arătând spre GPS în timp ce Carl se urcă în scaunul pasagerului din dreapta.

Carl aruncă o privire îngrijorată imaginii de pe ecran. Observă un „X” pe drum, la o distanță confortabilă de apele Fiordului Roskilde, astfel încât era puțin probabil ca locuitorii de la azil să se înece, dar îndeajuns de aproape ca directorul centrului să aibă o priveliște încântătoare, cu majoritatea frumuseților din nordul ținutului Zealand, dacă s-ar fi obosit să se uite pe fereastră. Era un loc tipic pentru un azil destinat persoanelor cu dizabilități mintale. Numai Dumnezeu putea ști pentru cine fusese aleasă de fapt amplasarea respectivă.

Assad porni motorul, băgă în marșarier, accelerează cu spatele de-a lungul Magnolievangen și opri doar când roțile din spate ale mașinii se urcară pe iarbă. Până să apuce Carl să reacționeze, Assad apăsase pe accelerator și conducea cu 90 de kilometri la oră într-o zonă în care limita era de 50.

— Oprește, la naiba! țipă Carl înainte ca mașina să între în giratoriul de la capătul drumului.

Dar Assad se mulțumi să-i arunce o privire piezișă, ca un șofer de taxi din Beirut și trase de volan cu putere spre dreapta. În secunda următoare se îndreptau spre autostradă.

— Rapidă mașină! strigă Assad călcând accelerația când intrară pe drumul drept.

Carl se gândi că poate Assad s-ar liniști dacă i-ar trage căciula pe fața euforică.

Egely era o clădire văruiată în alb, cu o înfățișare grăitoare pentru utilizarea ei. Nimeni nu intra acolo de bunăvoie și nu era deloc ușor să iasă. Evident, nu era o clădire în care se țineau ore de pictat cu degetele sau lecții de chitară, ci un loc în care oamenii cu bani și cu statut social își plasau membrii de familie mai slabi. Pentru îngrijire particulară în contul guvernului.

Biroul directorului completa impresia generală, iar posesorul acestuia, un bărbat osos care nu zâmbea și avea fața palidă, se potrivea mânușă interiorului de parcă ar fi fost conceput special pentru el.

— Cheltuielile lui Uffe Lynggaard sunt achitate prin dobânzile obținute la depozitul din contul Lynggaard, răspunde directorul la întrebarea lui Carl.

Carl aruncă o privire la rafturile cu cărți, care conțineau numeroase dosare, multe dintre ele având pe etichetă cuvântul „depozit”.

— Înțeleg. Și cum anume a fost creat acest depozit?

— Este o moștenire de la părinții lui, care au murit în accidentul în urma căruia Uffe a rămas cu dizabilități. Și o moștenire de la sora lui, desigur.

— Ea a fost deputată, așa că-mi imaginez că nu vorbim despre sume mari de bani...

— Nu, dar vânzarea casei lor a adus două milioane de coroane când Curtea a emis ordinul de prezumție a morții, nu cu mult timp în urmă. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta. În acest moment, contul de economii valorează douăzeci și două de milioane de coroane, dar cred că știți deja asta.

Carl fluieră încet. Nu știuse.

— Douăzeci și două de milioane cu cinci la sută dobândă... Cred că asta acoperă cheltuielile lui Uffe, nu?

— Păi, da, acoperă toate cheltuielile, după plata taxelor.

Carl îi aruncă o privire ironică.

— Și de când e aici, Uffe nu a zis nimic despre dispariția surorii lui?

— Nu, nu a mai spus nici un cuvânt de la accidentul de mașină, din câte am înțeles.

— Ați făcut ceva ca să-l ajutați să treacă peste asta?

La aceasta directorul își scoase ochelarii și se uită chiorâș la Carl pe sub sprâncenele stufoase. Era întruchiparea seriozității.

— Uffe Lynggaard a fost examinat minuțios. Are o leziune pe creier de la hemoragia din zona centrului vorbirii, ceea ce explică suficient de bine muțenia lui. În plus, a suferit o traumă severă în urma accidentului; moartea părinților lui și propriile răni. După cum știți, a fost rănit destul de serios.

— Da, am citit raportul.

De fapt, nu-l citise, dar Assad o făcuse, iar acesta trâncănise încontinuu tot drumul pe autostrada din nordul regiunii Zealand.

— A stat cinci luni în spital cu hemoragii serioase la ficat, splină și plămâni. Și vederea i-a fost serios afectată.

Directorul aprobă scurt din cap.

— Corect. Scrie în dosarul lui medical că Uffe Lynggaard nu a putut vedea timp de câteva săptămâni. A avut o hemoragie severă în zona retinelor.

— Și acum cum se simte? Corpul lui funcționează așa cum trebuie?

— După toți parametrii, da. Este un tânăr puternic.

— Acum are aproape treizeci și patru de ani. Deci e în această stare de douăzeci și unu de ani.

Bărbatul palid aprobă din nou din cap.

— Deci înțelegeți de ce nu puteți ajunge nicăieri cu el.

— Și nu mă lăsați să discut cu el?

— Nu cred că vă va ajuta.

— A fost ultima persoană care a văzut-o pe Merete Lynggaard în viață. Aș vrea să-l pot vedea.

Directorul se îndreaptă în scaun și apoi se uită afară la fiord, exact așa cum prezisese Carl.

— Nu cred că o să permit acest lucru.

„Idioții îngâmfăți ca el merită să fie înjunghiați cu un cuțit bont”, își spusese Carl.

— Știu că nu aveți încredere în mine că o să mă comport așa cum trebuie, dar eu cred că ar trebui să aveți.

— De ce?

— Sunteți familiarizat cu poliția?

Directorul se întoarse și se uită la Carl. Fața lui avea culoarea cenușii, iar fruntea-i era încrêțită. Anii petrecuți în spatele biroului îl istoviseră, dar mintea îi era intactă. Nu avea nici cea mai vagă idee ce urmărea Carl cu acea întrebare, dar știa că tăcerea nu îi aducea nici un avantaj.

— Unde anume vreți să ajungeți?

— Noi, ofițerii de poliție, suntem o adunătură de curioși. Uneori, când avem în minte o întrebare arzătoare, trebuie să aflăm neapărat răspunsul la ea.

— Și care este întrebarea?

— Cum beneficiază pacienții dumneavoastră de bani? Cinci procente din douăzeci și două de milioane, minus taxele desigur, sunt o mană cerească. Pacienții dumneavoastră beneficiază de pe urma lor sau costul este prea mare când e adăugată și finanțarea de la stat? Costul e același pentru toată lumea? Carl dădu din cap ca pentru sine în timp ce se delecta cu lumina ce venea dinspre fiord. Întrebările noi încep întotdeauna să apară când nu putem obține răspunsul la ceea ce ne interesa inițial, continuă el. Așa sunt polițiștii. Nu ne putem abține. Poate e o boală, dar pe cine naiba am putea consulta ca să găsim un leac?

I se păru că pe fața directorului apăru o urmă de culoare.

— Nu cred că ajungem nicăieri așa.

— Atunci de ce nu mă lăsați să-l văd pe Uffe Lynggaard? Doar nu l-ați încuiat într-o cușcă, nu?

Pozele din dosarul lui Merete Lynggaard nu îl avantajau deloc pe fratele acesteia, Uffe. Fotografiiile poliției, schițele din cercetările preliminare și câteva poze care apăruseră în presă relevau un tânăr cu o figură resemnată. Un individ palid pe fața căruia se citea că era o persoană retardată emoțional, pasivă și înceată la minte. Dar realitatea era cu totul și cu totul alta. Uffe se afla într-o încăpere plăcută, cu poze pe pereți și cu o prveliște cel puțin la fel de frumoasă ca cea din biroul directorului. Patul lui era recent aranjat, iar pantofii proaspăt lustruiți. Hainele lui curate nu semănau deloc cu cele tipice unui azil. Avea mâini puternice și părul lung și blond. Era lat în umeri și, probabil, destul de înalt. Mulți l-ar fi descris ca fiind chipeș. Nu era nimic nelalocul lui sau jalnic în înfățișarea lui Uffe Lynggaard.

Directorul și asistenta supraveghetoare se uitau din pragul ușii la Carl, care se mișca prin încăpere. Nu voia să le ofere motive să-i

critice comportamentul. Avea să se întoarcă în curând, chiar dacă nu prea simțea nici un imbold în acest sens. Data viitoare avea să fie mai bine pregătit și atunci va putea vorbi cu Uffe. Deocamdată toate acestea puteau aștepta. Între timp voia să studieze camera lui Uffe.

Poza surorii lui zâmbea spre ei. Părinții lui îmbrățișați râdeau spre aparatul de fotografiat. Desenele de pe pereți nu semănau cu cele copilărești care puteau fi văzute de obicei în astfel de locuri. Erau vesele. Nu aduceau cu cele care puteau ascunde ceva despre evenimentul oribil care îl lăsase pe Uffe fără darul vorbirii.

— Mai sunt și alte desene? Aici sunt? întrebă Carl și arătă spre șifonier și spre spațiul pentru îmbrăcat.

— Nu, răspunse asistenta. Nu, Uffe nu a mai desenat nimic de când a venit aici. Toate aceste desene sunt de acasă de la el.

— Și cu ce-și ocupă timpul toată ziua?

Ea zâmbi.

— Cu multe lucruri. Se plimbă cu personalul, aleargă prin parc... Se uită la televizor... Îi place asta.

Asistenta părea o persoană drăguță. Cu ea trebuia să vorbească data următoare când va veni acolo.

— La ce se uită?

— La orice.

— Reacționează la programe?

— Uneori. Îi place să râdă, zise ea clătinând din cap și zâmbind larg.

— Râde?

— Da, râde ca un bebeluș. Nu conștient.

Carl se uită spre directorul care stătea ca un bloc de gheață și apoi la Uffe. Fratele lui Merete nu își luase ochii de la Carl de când intrase în cameră. Detectivul observase acest lucru. Uffe era atent, dar dacă te uitai la el mai bine puteai observa că privirea lui era destul de absentă. Privirea lui nu era goală, dar indiferent ce vedea Uffe se părea că nu putea aprofunda. Carl simți pornirea de a-l provoca, doar ca să vadă ce se putea întâmpla, dar și asta trebuia să mai aștepte. Se duse lângă fereastră și încercă să-i atragă atenția. În mod cert Uffe percepea lucrurile, dar nu reușea să înțeleagă pe deplin ceea ce vedea. Era ceva acolo, dar nedefinit.

— Mută-te pe alt scaun, Assad, îi spuse Carl asistentului său care aștepta în spatele volanului.

— Pe alt scaun? Nu vrei să mai conduc? întrebă el.

— Aș vrea să păstrez mașina asta cât de mult posibil, Assad. Are servodirecție și sistem ABS și aș vrea să rămână așa. Aș vrea să stai lângă mine și să fii atent la cum aș vrea să conduc. Asta dacă o să te mai las vreodată să conduc.

Carl butonă GPS-ul pentru următoarea lor destinație și ignoră suvoiiul de cuvinte arăbești care ieșeau din gura lui Assad când acesta se mută pe scaunul pasagerului.

— Ai condus vreodată o mașină în Danemarca? îl întrebă Carl în timp ce demarară spre Stevns.

Tăcerea lui Assad era un răspuns grăitor.

Găsiră casa din Magleby situată de o parte a drumului, lângă câmpuri. Nu era o gospodărie micuță sau o fermă restaurată, ca majoritatea caselor din zonă, ci o clădire originală, din cărămidă, din timpurile în care fațada unei case oglindea sufletul acesteia. În fața lor era un crâng de tisă, totuși locuința se întrezărea pe deasupra crengilor. Dacă proprietatea fusese vândută pentru două milioane de coroane însemna că noul proprietar făcuse o afacere foarte bună. Iar altcineva fusese înșelat.

Pe plăcuța de la intrare stătea scris: „Dealeri de antichități” și „Peter & Erling Moller-Hansen”. Dar persoana care deschise ușa arăta mai degrabă ca un aristocrat. Ten delicat, ochi albaștri și un miros abundent de parfum. Bărbatul era cooperant și binevoitor. Luă politicos căciula lui Assad și îi invită pe amândoi într-un vestibul plin cu mobilă în stil imperial și cu alte mărunțișuri.

Nu, ei nu o cunoscuseră pe Merete Lynggaard sau pe fratele ei. Nu personal, deși cea mai mare parte din avutul familiei Lynggaard le parvenise împreună cu casa, dar lucrurile nu aveau valoare.

Bărbatul le oferă lui Carl și lui Assad ceai verde servit în porțelanuri subțiri ca foița de hârtie. Apoi se așeză pe marginea canapelei, cu genunchii strânși și cu picioarele întinse în față, gata să joace cât mai bine rolul cetățeanului responsabil.

— A fost îngrozitor că s-a înecat așa. Trebuie să fie un mod groaznic de a muri. Soțul meu era cât pe-acți să se înece într-o cascadă din Iugoslavia și vă rog să mă credeți că a fost o experiență cumplită.

Carl observă confuzia lui Assad când bărbatul spusese „soțul meu”, dar o privire rapidă fu de ajuns ca să-i alunge expresia nedumerită de pe chip. Era clar că Assad mai avea multe de învățat despre diversitatea stilului de viață danez.

— Știu că poliția a adunat toate documentele care aparțineau

familiei Lynggaard, zise Carl. Dar de atunci ați mai găsit cumva vreun jurnal, scrisori sau faxuri sau poate mesaje telefonice care ar putea aduce completări cazului?

Bărbatul clătină din cap.

— Totul a fost luat, zise el și făcu un gest din mână cuprinzând întreaga încăpere. Mobila a rămas, dar nu e nimic special, iar în sertare nu mai era mare lucru în afară de câteva obiecte de papetărie și de câteva suveniruri. Caietele cu abțibilduri, câteva fotografii și lucruri de acest gen... Cred că au fost niște oameni obișnuiți.

— Și vecinii? Ei i-au cunoscut pe cei din familia Lynggaard?

— Ei, păi, noi nu prea socializăm cu vecinii și oricum ei nu stau de mult timp aici. Au zis ceva despre faptul că s-au întors în Danemarca din străinătate. Dar nu, nu cred că cei din familia Lynggaards își petreceau timpul cu cineva de aici din oraș. Multă lume nici nu știa că ea avea un frate.

— Deci nu ați dat peste nimeni pe aici care să-i cunoască?

— O, ba da. Helle Andersen. Ea avea grijă de fratele ei.

— Ea este menajera, zise Assad. Poliția a interogat-o, dar nu știa nimic. Cu excepția faptului că sosise o scrisoare. Pentru Merete Lynggaard. Venise cu o zi înainte ca ea să se înece. Menajera primise plicul personal.

Carl ridică sprâncenele. Ar fi trebuit să se uite înainte prin nenorocitele alea de hârtii din dosar.

— Poliția a găsit scrisoarea, Assad?

El scutură din cap. Carl își întoarse privirea spre gazdă.

— Helle Andersen locuiește în apropiere?

— Nu, în Holtug, de cealaltă parte a Gjorslev. Dar trebuie să sosească dintr-un moment în altul.

— Aici?

— Da, soțul meu este bolnav, spuse el și se uită în jos. Foarte bolnav. Așa că ea vine să ne ajute.

„Norocul zâmbește celor neștiutori”, își spuse Carl și apoi întrebă dacă puteau face un tur al casei. Acest lucru se dovedi a fi o odisee excentrică printre obiecte de mobilier și rame uriașe aurite. Era o adunătură de lucruri acumulate după o viață petrecută într-o casă de licitații. Dar bucătăria era complet renovată cu pereții proaspăt văruiți și podeaua refăcută.

De pe vremea când Merete Lynggaard trăise în casa respectivă nu rămăseseră probabil decât peștișorii de argint de pe podeaua închisă la culoare din baie.

— Uffe era așa de dulce...

Helle Anderson avea o față plinuță, cu cearcăne sub ochi și cu obraji rumeni și grăsuți, care ieșeau în evidență. Restul corpului ei era acoperit cu un halat albastru de o mărime care cu siguranță ar fi fost greu de găsit într-un magazin de haine din partea locului.

— E o nebunie să te gândești că i-ar fi făcut vreun rău surorii lui, completă ea și asta am spus și poliției. Că nici nu se puteau înșela mai mult.

— Dar martorii l-au văzut lovindu-și sora, spuse Carl.

— Uneori devenea puțin mai sălbatic. Dar nu o făcea intenționat.

— Este un bărbat mare, puternic. Poate că s-a întâmplat să o împingă în apă accidental.

Helle Andersen își dădu ochii peste cap.

— Imposibil. Uffe era întruchiparea blândeții. Uneori se supăra așa de tare pentru ceva, încât mă făcea și pe mine să mă supăr, dar nu se întâmpla foarte des.

— Găteți pentru el?

— Aveam grijă de multe lucruri. Astfel încât totul să fie frumos și curat când Merete venea acasă.

— Și nu o vedeți des?

— Doar din când în când.

— Dar nu și în zilele de dinainte să moară?

— O, ba da. Într-o seară am avut grijă de Uffe. Dar apoi el s-a supărat așa de tare, cum am zis mai înainte, încât am sunat-o pe Merete și i-am spus să vină acasă. Și așa a făcut. El era într-o pasă foarte proastă atunci.

— S-a întâmplat ceva neobișnuit în acea seară?

— Numai că Merete nu a venit la ora 18, așa cum făcea de obicei. Lui Uffe nu i-a plăcut asta. Nu voia să înțeleagă că era un lucru discutat dinainte și stabilit deja.

— Dar ea era deputată. Cu siguranță, se întâmpla destul de des să întârzie.

— Nu, nu prea. Doar din când în când, dacă trebuia să plece undeva. Iar acest lucru se întâmpla doar pentru o noapte sau două.

— Deci călătorise în seara aceea?

În acel moment Assad clătină din cap. Era enervant cât de multe lucruri știa.

— Nu, se dusese să ia masa, zise Helle.

— Înțeleg. Cu cine a luat masa? Știți cumva?

— Nu, nimeni nu știe.

— Asta scrie și în raport, Assad?

El dădu din cap aprobator.

— Sos Norup, secretara nouă, o văzuse pe Merete notându-și numele localului în agendă. Iar un angajat și-a amintit că a văzut-o acolo. Dar nu și cu cine era.

În mod clar existau multe lucruri pe care Carl trebuia să le studieze la acel raport.

— Cum se numea localul, Assad?

— Cred că se numea Bankerat.

Carl se întoarse spre menajeră.

— Știți cumva dacă Merete avea o întâlnire? Ieșise cu iubitul?

O gropiță apăru în obrazul femeii.

— S-ar putea. Dar mie nu mi-a zis nimic.

— Și nu a menționat nimic despre asta când a venit acasă? După ce ați sunat-o, vreau să spun.

— Nu, eu am plecat. Uffe era așa de supărat...

Se auzi un zgomot, iar actualul proprietar al casei intră în încăpere cu o expresie gravă, de parcă tava de ceai pe care o ducea conținea toate secretele gastronomiei.

— Sunt făcute în casă, fu singura remarcă pe care o făcu în timp ce așeza mai multe prăjiturele pe farfuriile de argint din fața lor.

Acestea stârneau amintiri din copilărie. Nu prea bune, dar totuși dragi. Gazda le servi prăjiturelele, iar Assad demonstră imediat că aprecia foarte mult gestul.

— Helle, în raport scrie că cineva ți-a dat o scrisoare cu o zi înainte de dispariția lui Merete Lynggaard. O poți descrie în detaliu?

Declarația ei era inclusă, fără îndoială, în raport, dar trebuia să repete ceea ce mai spusese.

— Era un plic galben, iar hârtia arăta aproape la fel ca un pergament.

— Cât de mare era?

Ea făcu un gest cu mâinile. Părea să fi fost o foaie A5.

— Era ceva în plic? Un timbru, un nume?

— Nu, nimic.

— Și cine l-a adus? Cunoșteai persoana?

— Nu o cunoșteam. Era un bărbat care a sunat la ușă și, când am ieșit, stătea afară. Mi-a dat plicul.

— E puțin ciudat, nu crezi? În mod normal scrisorile vin prin poștă.

Ea făcu un gest din mână.

— Avem poștaș. Dar asta s-a întâmplat mai târziu. De fapt, a fost chiar în timpul buletinului de știri de la radio.

— La prânz?

Ea încuviință din cap.

— Mi-a dat plicul și apoi a plecat.

— N-a zis nimic?

— Ba da, a zis că este pentru Merete Lynggaard. Asta a fost tot.

— De ce nu a pus scrisoarea la cutie?

— Cred că era urgentă. Poate îi fusese teamă că ea nu va găsi plicul imediat ce sosea acasă.

— Dar Merete cred că știa cine a adus scrisoarea. Ce a zis despre ea?

— Nu știu. Eu plecasem când ea a ajuns acasă.

Assad aprobă din nou din cap. Deci și asta era în raport. Carl îi aruncă o privire profesionistă asistentului său, sugerându-i că era procedura standard să pună astfel de întrebări de mai multe ori. Îl lăsă să cugete la asta o vreme.

— Credeam că Uffe nu putea fi lăsat singur acasă, interveni el.

— O, ba da, putea, răspunse ea cu ochii sclipitori. Doar că nu seara târziu.

În acel moment Carl își dorea să fie înapoi la biroul din subsol. Își petrecuse ani buni încercând să smulgă informații de la oameni și obosise. Doar câteva întrebări și apoi trebuiau să plece. Cazul Lynggaard era în mod evident lipsit de speranță. Ea căzuse peste bord. Astfel de lucruri se întâmplau.

— Și ar fi putut fi prea târziu dacă nu aș fi pus plicul la vedere, spuse femeia.

El observă cum ochii ei se mutară o vreme. Nu spre micuțele prăjiturile. Departe.

— Ce vrei să spui?

— Păi, a murit a doua zi, nu?

— Dar nu la asta te-ai gândit, nu?

— Ba da.

Așezat lângă Carl, Assad își lăsă prăjitura jos pe masă. Și el observase manevra evazivă.

— Te gândea la altceva. Știu asta. Ce ai vrut să spui prin faptul că ar fi putut fi prea târziu?

— Exact ce am spus. Că a murit ziua următoare.

El se uită la gazda care ținea prăjiturelele.

— Vă deranjează dacă vorbesc în particular cu Helle Andersen?

Bărbatul nu păru deloc încântat, Helle Andersen nici atât. Ea își îndreptă halatul, dar răul era deja făcut.

— Spune-mi, Helle, zise Carl aplecându-se spre ea după ce dealerul de antichități ieși din încăpere. Dacă știi ceva ce ai ținut secret, acum e cel mai bun moment să-mi spui. Înțelegeți asta?

— Nu mai e nimic altceva.

— Ai copii?

Colțurile buzelor ei se lăsară în jos. Ce legătura avea oare asta cu cazul?

— Bine. Ai deschis plicul, nu-i așa?

Ea își dădu capul pe spate alarmată.

— Sigur că nu.

— Acesta e sperjur, Helle Andersen. Copiii tăi vor fi nevoiți să stea o vreme fără tine.

Pentru o țărănuță corpolentă ea reacționează cu o viteză extraordinară. Măinile îi zburară către gură, își petrecu picioarele sub canapea și își supse întreg abdomenul ca și cum ar fi încercat să mențină o distanță de siguranță între ea și animalul periculos de la poliție.

— Nu l-am deschis. Cuvintele îi ieșiseră prea repede pe gură. Doar l-am ținut în lumină.

— Ce scria în scrisoare?

Sprâncenele ei se uniră.

— Nu scria decât: „Drum bun la Berlin”.

— Știi cumva ce voia să facă la Berlin?

— Era o excursie pentru Uffe. Se mai duseseră acolo de câteva ori.

— De ce era așa de important să i se ureze drum bun?

— Nu știu.

— Cine mai știa de excursie, Helle? Merete avea o viață privată foarte retrasă alături de Uffe, din câte am înțeles.

Ea ridică din umeri.

— Poate că era de la cineva din Folketing. Nu știu.

— Și nu i-ar fi trimis mai degrabă un e-mail?

— Chiar nu știu.

În mod evident se simțea încolțită. Poate îi mințea. Poate era doar sensibilă la presiune.

— Poate că era ceva de la consiliu, se aventurează ea.

Un alt drum infundat.

— Deci în scrisoare scria: „Drum bun la Berlin”. Altceva?

— Nu mai era nimic altceva. Doar atât. Pe bune.

— Nici o semnătură?

— Nu. Doar atât era.

— Iar curierul cum arăta?

Ea își ascunse o vreme fața în palme.

— Tot ce am observat era că purta o haină foarte frumoasă, spuse ea cu vocea supusă.

— Nu ai observat nimic altceva? Nu cred asta.

— Dar e adevărat. Era mai înalt decât mine, deși stătea pe treapta de jos. Și purta un fular. Era verde. Acesta îi acoperea partea de jos a feței. Ploua, probabil de-aia. Era și puțin răcit sau cel puțin așa suna.

— A strănutat?

— Nu, doar că suna de parcă era răcit. Avea nasul înfundat, știți?

— Și ochii lui cum erau? Albaștri sau căprui?

— Sunt aproape sigură că erau albaștri. Cel puțin așa cred. Poate că erau cenușii. Dar i-aș recunoaște dacă i-aș mai vedea.

— Cam ce vârstă avea?

— Era cam de vârsta mea, cred.

De parcă acea informație ar ajuta.

— Și ce vârstă ai tu?

Ea se uită la Carl cu o privire indignată.

— Aproape treizeci și cinci, răspunse ea, uitându-se în podea.

— Ce mașină avea?

— Nu venise cu mașina, din câte mi-am dat seama. Cel puțin nu era nici una parcată afară.

— Doar nu crezi că a venit *pe jos* până aici, nu?

— Nu, probabil că nu.

— Dar nu l-ai văzut când a plecat?

— Nu. Trebuia să-i dau lui Uffe ceva de mâncare. Întotdeauna lua prânzul în timp ce eu ascultam buletinul de știri de la radio.

Discutară despre scrisoare în timp ce mergeau cu mașina. Assad nu știa nimic în plus. Investigația poliției se împotmolise acolo.

— Dar de ce naibii era așa de important să transmiți un asemenea mesaj neimportant? Ce însemna el de fapt? Înțelegeam dacă mesajul era din partea unei prietene, iar scrisoarea era parfumată și sosea într-un plic mic, cu floricele desenate pe el. Dar

nu într-un astfel de plic obișnuit și fără nici o semnătură.

— Cred că Helle nu știe prea multe, răspunse Assad în timp ce se îndreptau spre Bjaelkerupvej, unde se afla sediul Serviciilor Sociale pentru ținutul Stevns.

Carl se uită la clădiri. Era bine dacă ar fi avut un mandat în buzunarul din spate înainte de a intra.

— Stai aici, îi zise el lui Assad a cărui față strălucea de satisfacție.

Carl găsi biroul directoarei după ce puse câteva întrebări.

— Da, așa e. Uffe Lynggaard a primit ajutor de la Grupul de Asistență la Domiciliu, zise aceasta în timp ce Carl își puse legitimația înapoi în buzunar. Dar suntem puțin dezorganizați în acest moment în ceea ce privește arhivarea fostelor cazuri de asistență socială. Reforme municipale, știți?

Femeia care stătea vizavi de el nu știa nimic despre acel caz. Trebuia să discute cu altcineva. Cu siguranță, cineva de acolo trebuia să și-i amintească pe Uffe Lynggaard și pe sora lui. O informație cât de mică se putea dovedi valoroasă. Poate că cineva fusese acasă la ei de mai multe ori și observase ceva ce putea să le ofere o pistă.

— Aș putea discuta cu persoana care se ocupa de îngrijirea lui la acea vreme?

— Mă tem că s-a pensionat.

— Îmi puteți da numele ei?

— Nu, îmi pare rău. Numai cei care lucrăm aici, la primărie, putem discuta despre fostele cazuri.

— Dar nici unul dintre angajați nu știe nimic despre Uffe Lynggaard, nu-i așa?

— O, sunt sigură că cineva știe. Dar, după cum am spus, nu avem dreptul să discutăm cazul.

— Înțeleg că este o chestiune confidențială și știu că Uffe Lynggaard nu se află sub tutela statului. Dar nu am condus până aici ca să mă întorc acasă cu mâna goală. Mă puteți lăsa să-i văd dosarul?

— Știți foarte bine că nu vă pot lăsa să faceți asta. Dacă doriți să discutați cu avocatul nostru sunteți bine-venit s-o faceți. Oricum, dosarele sunt indisponibile acum. Iar Uffe Lynggaard nu mai trăiește în acest municipiu.

— Asta înseamnă că documentele au fost transferate la Frederikssund?

— Nu am voie să zic asta.

„Ce nenorocită autoritară”, își spuse Carl. Ieși din biroul ei și se opri un moment afară, pe hol, uitându-se în jur.

— Mă scuzați, îi spuse el unei femei care venea spre el și părea prea obosită ca să opună rezistență. Își scoase legitimația și se prezentă. Mă puteți ajuta să aflu numele persoanei care s-a ocupat de cazurile de asistență socială din Magleby în urmă cu zece ani?

— Întrebați aici, zise femeia și arătă spre biroul din care el tocmai ieșise.

Deci avea nevoie de un mandat, de hârtii, de telefoane, de așteptare, de alte telefoane... Nu avea energie pentru așa ceva.

— O să-mi aduc aminte de asta când o să ai nevoie de ajutorul meu, îi spuse el femeii și înclină ușor din cap.

Ultima oprire în expediția lor era la Clinica pentru Leziuni ale Coloanei Vertebrale din Hornback.

— Conduc singur acolo, Assad. Poți să iei trenul spre casă? Te las în Koge. Este un tren expres către Gara Centrală.

Assad încuviință din cap, dar nu părea deloc entuziasmat. Carl habar n-avea unde locuia el. Trebuia să-l întrebe la un moment dat. Se uită la asistentul lui ciudat.

— Măine ne apucăm de un nou caz, Assad. Acesta nu ne duce nicăieri.

Dar Assad tot nu se luminează la față.

La clinică Hardy fusese mutat într-o nouă aripă și nu arăta bine deloc. Pielea lui era în regulă, dar în ochii lui albaștri se vedea o umbră. Carl își puse mâna pe umărul lui.

— M-am gândit la ce mi-ai spus ultima oară, Hardy. Dar n-o să meargă. Îmi pare tare rău. N-o pot face. Înțelegeți?

Hardy nu spuse nimic. Sigur că înțelesese; în același timp, desigur, nu avea cum să înțeleagă.

— Ce-ar fi dacă, în schimb, m-ai ajuta tu pe mine, Hardy? Îți dau toate datele, iar tu te poți gândi în liniște la ele. Aș avea nevoie de puțin ajutor din afară, știi? Puțin îmi pasă de toate astea, dar dacă mă ajuți, măcar o să avem ceva de care să râdem împreună.

— Vrei să râd, Carl? întrebă Hardy și își întoarse capul în altă parte.

Una peste alta fusese o zi jalnică.

16

2002

Percepția timpului dispăruse în întuneric și odată cu ea se dusesse și ceasul ei biologic. Ziua și noaptea se uneau ca două gemene siameze. Pentru Merete nu exista decât un singur punct fix al zilei, iar acesta era zgomotul trapei retractabile din ușa arcuită.

Prima oară când auzise vocea distorsionată în difuzor șocul fusese atât de puternic, încât nu se putuse opri din tremurat nici când se culcase. Dar dacă nu ar fi auzit vocea ar fi fost moartă de foame sau de sete; știa asta. Întrebarea era dacă avusese vreo alternativă mai bună.

Observase că senzația de sete și uscăciunea din gură îi dispăruseră, că oboseala îi potolise foamea și că teama lăsase loc tristeții, iar apoi înțelegerii aproape reconfortante a faptului că moartea se apropia. De aceea, zăcea întinsă, așteptând ca trupul să-i cedeze, când o voce stridentă îi demonstrase că nu era singură acolo și că în final va fi nevoită să se predea voinței altcuiva.

— Merete, zise vocea de femeie fără nici un avertisment. Îți trimitem un container de plastic. Într-o clipă o să auzi un zgomot, iar o trapă se va deschide în colț. Am văzut că ai descoperit-o deja.

Poate că își imaginase că se va aprinde o lumină pentru că închisese ochii strâns și încercase să controleze undele de șoc ce licăreau la capetele nervilor. Dar nu se aprinsese nici o lumină.

— Mă auzi? strigă vocea.

Ea încuviință din cap, râsuflând greu. În acea clipă Merete își dădu seama cât de frig îi era. Că lipsa mijloacelor de subzistență îi topise ultimele urme de grăsime din corp. Se simțea atât de vulnerabilă...

— Răspunde-mi!

— Da, da, te aud. Cine ești? întrebă ea și se uită în întuneric.

— Când auzi zgomotul, du-te imediat la trapă. Nu încerca să te strecuri pe acolo. N-o să reușești. După ce iei primul container, o să vină și altul. Unul dintre ele este o găleată pe care o poți folosi pe post de toaletă. Cealaltă găleată conține apă și mâncare. În fiecare zi o să deschidem trapa și atunci o să schimbăm containerele vechi cu unele noi. Înțelegi?

— Ce înseamnă toate astea? întrebă ea și ascultă ecoul propriei voci. Am fost răpită? Vreți bani?

— Vine primul recipient.

Se auziră un hârșăit în colț și un fluierat ușor. Merete se îndreptă într-acolo și observă că partea de jos a ușii arcuite încastrate în perete se deschisese și apăruse un recipient tare, de mărimea unui coș de gunoi. Când îl scoase și îl lăsă jos, trapa se închise zece secunde și apoi se redeschise, de data aceasta scoțând la iveală o găleată o idee mai înaltă pe care se presupunea că o va folosi pe post de toaletă uscată.

Inima îi bătea cu putere. Dacă acele containere puteau fi schimbate atât de ușor însemna că cineva stătea de cealaltă parte a ușii. O altă ființă umană era în apropiere.

— Nu vrei te rog să-mi spui unde sunt? întrebă ea și se târi înainte în genunchi până ajunsese sub locul în care bănuia că se afla difuzorul. De cât timp sunt aici? continuă ea și își ridică puțin vocea. Ce vrei de la mine?

— Este un sul de hârtie igienică în cutia cu mâncare. O să primești altul în fiecare săptămână. Când trebuie să te speli, folosește apa din containerul care este în găleata pentru toaletă. Nu uita să-l scoți înainte de a folosi toaleta. Nu este nici o scurgere în încăpere, așa că asigură-te că te apleci deasupra găleții ca să te speli.

Tendoanele de la gâtul ei erau încordate la maximum. O umbră de mânie se lupta cu lacrimile, iar buzele îi tremurau. Mucii îi curgeau din nas.

— Și eu trebuie să stau aici în întuneric... tot timpul? suspină ea. Nu poți aprinde lumina? Măcar o clipă? Te rog!

Din nou se auziră clicul și fluieratul ușor, iar trapa se închise.

După aceea urmară multe, multe zile în care auzea numai ventilatorul, pornit săptămânal pentru aerisire și sunetele scoase de trapa din ușă. Uneori intervalele dintre ele păreau interminabile, alteori i se părea ca și cum tocmai se culcase după o masă când soseau următoarele găleți.

Mâncarea era singurul lucru vesel pentru ea, deși consta dintr-o dietă monotonă fără nici un gust. Câțiva cartofi, niște legume mult prea fierte și o fâșie de carne. La fel în fiecare zi. Ca și cum exista o oală fără fund de tocană care fierbea mereu acolo, la lumină, în lumea din spatele zidului impenetrabil.

Se gândise că la un moment se va obișnui atât de mult cu

întunericul, încât detaliile încăperii vor ieși la iveală, dar acest lucru nu se întâmplase. Întunericul era irevocabil, ca și când ar fi fost oarbă. Numai gândurile puteau trimite lumină în existența ei, iar acest lucru nu era deloc ușor.

Vreme îndelungată trăise cu teama în suflet că va înnebuni, că va veni o zi în care-și va pierde autocontrolul. Își imagina lumea, lumina și viața de afară. Se refugia în toate ungherele și cotloanele creierului, în acele zone care de obicei sunt pline cu ambiții personale și trivialități. Iar amintirile ieșiră încet la suprafață. Retraia clipe scurte în care era ținută de mâini. Cuvinte care o mângâiau și îi aduceau alinarea. Dar își amintea și singurătatea, dorințele neîmplinite și eforturile susținute.

Apoi intră într-un ritm care consta zi și noapte din lungi perioade de somn, masă, meditație și alergare pe loc. Ar fi alergat până când zgomotele picioarelor pe podea i-ar fi făcut urechile să țiuie sau până când cădea de oboseală.

O dată la cinci zile primea chiloți noi și îi arunca pe cei vechi în toaleta uscată. I se părea dezgustător că niște străini umblau cu lenjeria ei. Niciodată nu îi înlocuiseră și restul hainelor pe care le purta, așa că avea mare grijă de ele. Le proteja când se așeza pe găleată sau când se întindea pe podea să doarmă. Le scotea cu atenție când își schimba lenjeria și clătea cu apă țeșăturile despre care bănuia că se murdăriseră.

Era bucuroasă că în ziua călătoriei își luase haine de o calitate atât de bună. Geacă cu puf, fular, bluză, lenjerie, pantaloni și ciorapi groși. Dar, odată cu trecerea zilelor, pantalonii atârnav din ce în ce mai largi, iar tălpile pantofilor i se subțiau. „Trebuie să alerg desculță”, își spusese ea și apoi strigă în întuneric:

— Nu puteți da căldura puțin mai tare? Vă rog!

Dar ventilatorul din tavan nu mai scosese de mult vreun zgomot.

Lumina din încăpere se aprinse după ce gălețile fură schimbate pentru a o sută nouăzecea oară. O explozie de sori albi o făcu să se împleticească înapoi cu pleoapele strâns închise și lacrimi prelingându-se în colțul ochilor. Simțea ca și cum lumina îi bombardă retina, reverberând unde de durere în creierul ei. Se lăsă pe vine ținându-și mâinile la ochi.

Odată cu trecerea orelor, își îndepărtă încet mâinile de pe față și deschise ochii incredibil de încet. Lumina o copleșea. Se temuse că își pierduse deja vederea sau că și-ar fi putut-o pierde dacă

deschidea ochii prea repede. Se gândea la aceste lucruri, când în difuzor răsună vocea femeii reverberând unde de șoc prin corpul ei pentru a doua oară. Reacționă la sunet ca o supapă care sare prea repede. Fiecare cuvânt o înjunghia. Iar vorbele pe care le auzea erau înspăimântătoare.

— La mulți ani, Merete Lynggaard. Felicitări pentru împlinirea vârstei de treizeci și doi de ani. Da, astăzi este 6 iulie. Stai aici de 126 de zile, iar cadoul nostru de aniversare pentru tine este faptul că nu vom stinge lumina timp de un an.

— O, Doamne, nu! Nu puteți să-mi faceți asta, se plânse ea. De ce faceți asta? întrebă ea și-și ridică mâinile deasupra ochilor. Dacă vreți să mă torturați până la moarte, atunci dați-i drumul! țipă ea.

Vocea femeii era rece ca gheața, puțin mai profundă decât ultima oară.

— Ia-o ușor, Merete. Nu vrem să te torturăm. Din contră, o să-ți oferim ocazia de a evita ce poate fi cel mai rău pentru tine. Tot ce trebuie să faci este să-ți răspunzi la întrebările foarte relevante: „De ce trebuie să înduri toate astea? De ce te-am închis într-o cușcă ca un animal?” Răspunde la întrebările tale, Merete.

Ea își lăsă capul pe spate. Era teribil. Poate că ar fi fost mai bine să tacă. Să se așeze într-un colț și să-i lase să spună ce voiau.

— Răspunde, Merete, sau o să înrăutățești și mai mult lucrurile pentru tine.

— Nu știu ce vreți să spun! Are legătură cu politica? Șantajați pe cineva pentru bani? Nu știu. Spuneți-mi!

Vocea din difuzor deveni și mai rece.

— Nu este răspunsul corect, Merete. Așa că acum trebuie să-ți primești pedeapsa. Nu e chiar așa de rău. Te poți descurca ușor.

— O, Doamne, nu se poate una ca asta! suspină Merete și căzu în genunchi.

Apoi auzi fluieratul familiar al trapei transformându-se într-un șuierat. Sesiză instantaneu aerul cald de afară care se scurgea până la ea. Mirosea a grâne, a câmp arat și a iarbă verde. Asta avea să fie pedeapsa?

— Creștem presiunea aerului din încăpere la două atmosfere. Apoi o să vedem dacă poți răspunde la anul. Nu știm câtă presiune poate suporta organismul uman, dar o să aflăm odată cu trecerea timpului.

— O, Doamne, șopti Merete când simți presiunea în urechi. Vă rog, nu faceți asta! Vă rog, n-o faceți!

17

2007

Sunetul vocilor gălăgioase și clinchetul sticlelor se auzeau încă din parcare avertizându-l pe Carl că lucrurile o luaseră razna acasă. Gașca de amatori de grătare era un mic grup de fanatici care locuiau în apropiere și care credeau că friptura de vită avea un gust mult mai bun dacă era lăsată de izbeliște pe grătarul așezat peste cărbuni până când nu mai avea gust nici de vită, nici de friptură. Se întâlneau tot anul ori de câte ori apărea vreo ocazie, de preferință pe peluza lui Carl.

Îi plăcea compania lor. Erau cu toții plini de viață, dar cu moderație și își luau întotdeauna sticlele goale acasă. Primi o îmbrățișare de la Kenn, căruia îi plăcea să supravegheze grătarul și care îi dădu o cutie de bere rece ca gheața. Își puse o bucată de carne bine făcută pe o farfurie și intră în sufragerie unde simți că toată lumea îl privea cu indulgență.

Nu îi puneau întrebări dacă el nu lua inițiativa să facă vreun comentariu; era unul dintre lucrurile pe care le aprecia cel mai mult la vecinii lui. Ori de câte ori un caz îi acapara mintea era mai ușor să prinzi în capcană un politician local competent decât să intri în contact cu Carl, iar ei știau acest lucru.

De data aceasta nu un caz îi acapara mintea, ci Hardy. Carl se simțea răvășit. Poate că era mai bine să reanalizeze situația. Cu siguranță, putea găsi un mod în care să-l omoare pe Hardy fără ca cineva să se alarmeze apoi. O bulă de aer în perfuzie, o mână fermă peste gura lui... S-ar termina repede pentru că Hardy nu s-ar opune deloc. Dar ar fi putut-o face? Voia s-o facă? Era o dilemă a naibii de mare. Să ajute sau să nu ajute? Și care era modul corect de a o face? Poate că l-ar ajuta mai mult pe Hardy dacă s-ar aduna și s-ar duce sus la Marcus și i-ar cere să primească înapoi cazurile vechi. Când se apuca de treabă puțin îi păsa cine era desemnat să-i fie coleg și îl durea undeva de ce aveau ei să spună despre asta. Dacă îl ajuta pe Hardy să-i prindă pe ticăloșii care îi împușcaseră în Amager, atunci era omul potrivit. În sinea lui era sătul de caz. Dacă i-ar fi găsit pe acei nenorociți, i-ar fi împușcat pur și simplu. Și cine ar fi câștigat ceva din asta? Nu el, în orice caz.

— Carl, poți să-mi împrumuți o sută?

Era fiul lui vitreg, Jesper, care își croia drum prin gândurile lui Carl. Băiatul era gata să iasă pe ușă. Amicii lui din Lyngby știau că dacă îl invitau pe Jesper erau multe șanse ca acesta să vină cu niște beri. Jesper avea prieteni în vecinătate care vindeau ocazional bere tinerilor sub șaisprezece ani. Costau câteva coroane în plus, dar ce mai conta dacă își putea convinge tatăl vitreg să plătească pentru petrecere?

— Nu e a treia oară într-o săptămână, Jesper? întrebă Carl scoțând o hârtie de o sută de coroane din portofel. Nu contează; te duci la școală mâine, ai auzit?

— Bine, zise el.

— Ți-ai făcut temele?

— Mda.

Deci nu și le făcuse. Carl se încruntă.

— Relaxează-te, Carl, n-am chef să fac a zecea clasă la Engholm. O să mă transfer la Allerad.

Acest lucru nu îl consola mai deloc. Carl trebuia să fie cu ochii pe Jesper ca să se asigure că învăța bine.

— Zâmbește! îi strigă băiatul în drum spre adăpostul pentru biciclete.

Era mai ușor de zis decât de făcut.

— Cazul Lynggaard îți dă bătăi de cap, Carl? întrebă Morten în timp ce aduna ultimele sticle goale.

Morten nu se ducea niciodată înapoi jos până ce bucătăria nu strălucea. Își cunoștea limitele. A doua zi dimineață avea să-și simtă capul atât de mare și de sensibil precum ego-ul unui prim-ministru. Așa că trebuia să lase totul curat ca să nu se indispună în dimineața următoare.

— Mă gândesc mai mult la Hardy decât la cazul Lynggaard. Pistele s-au cam înfundat și nimănui nu-i pasă, oricum. Nici măcar mie.

— Dar cazul Lynggaard n-a fost rezolvat? întrebă Morten care pufni. S-a înecat, nu-i așa? Ce-ar mai fi de spus?

— Hmm, asta crezi tu? Dar de ce s-a înecat? Asta e întrebarea pe care mi-o tot pun. Nu era furtună, marea nu era agitată și se pare că avea o stare bună de sănătate. Stătea bine din punct de vedere financiar, era atrăgătoare și la începutul unei cariere promițătoare. Poate că era puțin cam singuratică, dar la un moment dat avea să rezolve și această problemă.

Clătină din cap. Pe cine păcălea? Sigur că-l interesa cazul. La fel

ca orice caz în care întrebările se adunau una după alta. Își aprinse o țigară și luă cutia de bere pe care unul dintre oaspeți o deschisese, dar o lăsase neatinsă. Era călduță și cam trezită.

— Ce mă enervează cel mai tare este că ea era foarte inteligentă. Este mereu dificil când victimele sunt atât de deștepte ca ea. După cum văd eu lucrurile, nu avea nici un motiv serios să se sinucidă. Aparent nu avea dușmani. Fratele ei o iubea. Deci, de ce a dispărut? Dacă ai avea o astfel de viață, Morten, te-ai arunca în valuri?

El se uită la Carl cu ochii injectați.

— A fost un accident, Carl. Nu te-ai simțit niciodată amețit când te-ai aplecat peste balustrada unui vapor și te-ai uitat în jos la mare? Dar dacă a fost cu adevărat o crimă, atunci fie a comis-o fratele ei, fie la mijloc a fost un motiv politic, dacă mă întrebi pe mine. Crezi că un viitor lider al democraților nu are dușmani, mai ales dacă arată atât de bine? Înclină din cap gânditor și își ridică privirea cu greutate. Toată lumea o ura, continuă el. Nu-ți dai seama? Toată lumea din propriul partid căreia ea îi dăduse peste nas. Și din partidele de la guvernare. Crezi că prim-ministrul și cotoroanțele lui erau încântați să vadă că gagica apetisantă apărea tot timpul la televizor? Chiar tu ai spus că era genială, zise Morten, scuturând cărpa de vase și așezând-o pe robinet. Toată lumea știa că ea avea să fie cea care va forma coaliția din opoziție la următoarele alegeri. Știa cum să atragă voturile de partea ei, la naiba! spuse el și scuipă în chiuvetă. Data viitoare nu mai beau din vinul lui Sysser. De unde naibii cumpără poșirca aia? Îmi simt gâtul uscat ca un deșert.

Afară, în curtea rotundă, Carl dădu peste câțiva colegi care se duceau spre casă. Lângă zidul îndepărtat din spatele coloanelor, Bak purta o conversație aprinsă cu unul dintre oamenii lui. Se uitară la Carl de parcă acesta i-ar fi scuipat și le pătase onoarea.

— E ședința bufonilor? tună el, iar cuvintele reverberară cu ecou printre coloane când se întoarse cu spatele la ei.

Primi o explicație de la Bente Hansen, o membră a fostei lui echipe, pe care o întâlni pe hol.

— Ai avut dreptate, Carl. Au găsit bucata din urechea victimei în apartamentul martorei. Felicitări, bătrâne!

Era bine. Cel puțin se întâmpla ceva în cazul biciclistului ucis.

— Bak și cu oamenii lui tocmai s-au întors de la Spitalul Național unde s-au dus ca s-o facă pe martoră să verse toată

povestea, continuă ea. Dar n-au ajuns nicăieri. Era înspăimântată.

— Atunci poate că nu ea e cea cu care trebuiau să discute.

— Poate că nu. Dar cu cine?

— Când e cel mai probabil să vrei să te sinucizi? Dacă te afli sub o presiune imensă sau dacă este singura cale să-ți salvezi copiii? Aș spune că are a face cu copiii.

— Copiii nu știu nimic.

— Nu, sunt sigur că nu știu. Dar mama martorei s-ar putea să știe ceva.

Se uită la lămpile de bronz din tavan. Poate că ar trebui să ceară permisiunea să facă schimb de cazuri cu Bak. Cu siguranță, acest lucru ar fi zdruncinat puțin lucrurile în clădirea gigantică.

— Carl, tot timpul m-am gândit. Cred că ar trebui să mergem mai departe cu cazul acesta.

Assad așezase deja o cană cu cafea aburindă în fața lui Carl. Lângă dosare erau câteva pateuri dulci pe hârtia în care fuseseră ambalate. Se părea că lansase o ofensivă șarmantă. Oricum, Assad făcuse curat în biroul lui Carl, iar câteva documente din dosar erau aliniate pe birou, ca și cum el trebuia să le citească într-o anumită ordine. Probabil că Assad venise la birou de la ora șase dimineața.

— Ce-ai descoperit pentru mine? întrebă Carl arătând spre hârtii.

— Păi, aici este un extras de cont care ne spune câți bani a scos Merete Lynggaard din bancă în ultimele ei săptămâni. Dar nu e nici o plată legată de mâncare sau de vreun restaurant.

— Altcineva a plătit pentru ea, Assad. Nu este neobișnuit ca femeile frumoase să iasă ieftin în astfel de situații.

— Da, exact, Carl. Foarte inteligent. Deci a plătit altcineva pentru ea. Poate un politician sau un alt tip.

— Fără îndoială. Dar n-ar fi deloc ușor să aflăm cine a fost.

— Da, știu asta, Carl. S-a întâmplat acum cinci ani, spuse el și bătu ușor în altă hârtie. Aici este lista cu lucrurile pe care poliția le-a ridicat de la ea din casă. Nu văd nici o agendă în care își nota întâlnirile, așa cum a menționat femeia aceea, noua ei secretară. Nu. Poate găsim agenda la Christianborg. Poate că așa o să aflăm cu cine s-a întâlnit atunci la restaurant.

— Probabil că își ținea agenda în geantă, Assad. Iar geanta ei a dispărut odată cu ea, nu-i așa?

El încuviință din cap aprobator și păru puțin întristat.

— Da, dar, Carl, o putem întreba pe secretara ei. Există o înregistrare scrisă a declarației ei. Nu a zis nimic atunci despre persoana cu care Merete a luat masa. Deci cred că ar trebui s-o întrebăm din nou.

— Se numește transcriere, Assad! Dar și asta a fost acum cinci ani. Dacă nu și-a putut aminti nimic important la momentul la care a fost întrebată, îți garantez că nu-și va aminti nimic nici acum.

— Bine! Dar scrie că și-a amintit că Merete Lynggaard a primit o telegramă de Sfântul Valentin, dar la o dată mai târzie. Deci... cred că cineva poate afla detalii despre așa ceva, nu?

— Telegrama nu mai există, iar noi nu avem data exactă. Așa că ar fi greu să dăm de expeditor din moment ce nici măcar nu cunoaștem numele companiei care a livrat-o.

— A fost TelegramsOnline.

Carl se uită la el. Era oare posibil ca tipul să fie un diamant neșlefuit? Greu de spus atât timp cât purta mănușile acelea verzi din cauciuc.

— De unde știi asta, Assad?

— Uite aici, zise el și arătă spre transcrierea declarației. „Secretara și-a amintit că pe telegramă scria: «Dragoste și sărutări pentru Merete» și erau și două buze desenate. Două buze roșii”.

— Și?

— Păi, trebuia să fie trimisă prin TelegramsOnline. Ei scriu numele pe telegramă. Și întotdeauna pun buze roșii.

— Arată-mi.

Assad apăsă tasta „Space” de la computerul lui Carl, iar pe ecran apăru prima pagină a site-ului TelegramsOnline. Se vedea telegrama așa cum o descriesese Assad.

— Bine. Și ești absolut sigur că aceasta este singura companie care face astfel de telegrame?

— Absolut sigur, da.

— Dar tot nu ai data, Assad. A fost înainte sau după Sfântul Valentin? Și de la cine sosise?

— Putem întreba compania. Poate că ei au o evidență a expedițiilor trimise la Christianborg.

— S-a mai făcut asta în timpul investigației poliției, nu-i așa?

— Nu scrie nimic în dosar. Dar poate că ai citit în altă parte, spuse el și îi oferi un zâmbet acid care era la un pas de însubordonare.

— Bine, Assad. E corect. Poți să verifici la companie. Este

sarcina perfectă pentru tine. Eu sunt puțin cam ocupat acum, așa că poți folosi telefonul din biroul tău.

Carl îl bătu ușor pe spate și îl grăbi spre ieșire. Apoi închise ușa, își aprinse o țigară, luă dosarul Lynggaard, se așeză pe scaun și își puse picioarele pe birou. Se apucă să studieze cazul.

Era un caz stupid, plin de greșeli. Anchetatorii căutaseră în stânga și-n dreapta fără să fixeze priorități. Pe scurt, nu avuseseră nici o teorie plauzibilă. Nici un motiv clar. Dacă moartea ei era o sinucidere, care să fi fost motivul acesteia? Singurul lucru confirmat de investigație era că mașina ei fusese parcată în spatele tuturor mașinilor din parcare vaporului. Și că Merete Lynggaard dispăruse.

Mai departe, investigatorii stabiliseră că ea nu fusese singură. Mai mulți martori declaraseră că se certase cu fratele ei pe puntea superioară. Acest lucru era documentat de o fotografie făcută întâmplător de un cuplu de vârstnici care plecaseră în excursie la Heiligenhafen pentru a face cumpărături. Iar când fotografia fusese publicată, se aflase de la primăria din Store Heddinge că bărbatul din poză era chiar fratele lui Merete Lynggaard.

De fapt, Carl își amintea foarte bine totul. Ofițerii de poliție primiseră muștrări pentru că îl omiseseră pe acest frate. Și atunci apăruseră noi întrebări: Dacă fratele o omorâse, de ce o făcuse? Și unde era acesta acum? La început crezuseră că Uffe căzuse peste bord, dar apoi îl găsiseră câteva zile mai târziu, epuizat și confuz, la o bună distanță, pe câmpiile din Fehmarn.

Un ofițer de poliție german vigilent din Oldenburg îl identificase pe Uffe. Nu se aflase niciodată cum de reușise fratele lui Merete să ajungă atât de departe. Iar Uffe nu ajutase investigația să progreseze. Dacă știa ceva, nu lăsase nimic să-i scape. Felul dur în care se purtaseră cu Uffe Lynggaard demonstra cât de nenorociți fuseseră colegii lui Carl.

El ascultă câteva casete din cadrul interogatoriilor și ajunse la concluzia că Uffe rămăsese tăcut ca un mormânt. La început încercaseră strategia „polițist bun – polițist rău”, dar nimic nu funcționase. Fuseseră chemați doi psihiatri și apoi un psiholog din Farum specializat în astfel de lucruri. Chiar și Karen Mortensen, o asistentă socială din Stevns, încercase să stoarcă informații de la Uffe. Zadarnic.

Atât autoritățile germane, cât și cele daneze efectuaseră expediții de căutare în apele mării. Scafandrii poliției cercetaseră

toată zona. Un cadavru adus de valuri la mal fusese pus la rece și mai târziu autopsiat. Li se ceruse pescarilor să fie atenți la orice obiect pe care îl vedeau plutind – haine, genți, orice. Dar nu se găsisse nimic ce ar fi putut conduce la Merete Lynggaard, iar mass-media devenise și mai îndârjită.

Merete ținuse prima pagină a ziarelor timp de aproape o lună. Ziariștii scosese la lumină fotografii vechi dintr-o excursie din liceu când pozase într-un costum de baie strâmt. Rezultatele ei bune de la facultate fuseseră făcute publice și devenise subiectul unor analize ale așa-numiților experți în ce privește stilul de viață.

Prin speculațiile despre preferințele ei sexuale, jurnaliști aparent decenti călcaseră pe urmele tabloidelor. Și, mai mult decât orice altceva, descoperirea faptului că ea avea un frate le dăduse apă la moară reporterilor meschini. Mulți dintre cei mai apropiați colegi ai lui Merete bolborosiseră nimicuri despre cum își imaginaseră ei ceva de acest gen. Exista ceva în viața ei particulară ce ea încercase să ascundă. Desigur, ei nu aveau de unde să fi știut că era vorba de un frate cu handicap. Dar trebuia să fi fost ceva de acest gen.

Fotografii vechi de după accidentul în care muriseră părinții lui Merete și în care fratele ei fusese rănit grav apăruseră pe primele pagini ale tabloidelor de dimineață când interesul pentru acest caz începuse să se diminueze. Presa nu se dădea înapoi de la nimic. Ea reprezentase un subiect bun cât timp trăise și era la fel de bună și după moarte.

Moderatorii de la emisiunile matinale de la televizor își ascundeau cu greu încântarea. Războiul din Bosnia, un prinț consort care își ieșise din fire, o înclinație excesivă a unui primar pentru vinul roșu, o deputată înecată... Toate acestea erau la fel de bune atât timp cât existau și niște fotografii reușite.

Publicaseră poze mari cu patul dublu din casa lui Merete Lynggaard. Era imposibil de aflat de unde le primiseră, dar titlurile erau crude. Fratele și sora aveau o relație sexuală? Acesta era oare motivul morții ei? Toată lumea din țară trebuia să creadă că era un lucru ciudat.

Când nu mai avuseseră ce să mai stoarcă din acel subiect, reporterii se lansaseră în speculații cu privire la motivul pentru care Uffe fusese eliberat. Se întâmplase pentru că poliția folosisse metode dure? Să fi fost o greșală a justiției? Sau fratele scăpase pur și simplu ușor? Chestiunea ținea de naivitatea sistemului judecătoresc și de investigare deficitară a cazului?

Urmaseră unele articole în presă despre internarea lui Uffe la Egely. Apoi știrile despre caz încetaseră într-un sfârșit. Reportajele din vara lui 2002 se refereau la vreme, nașterea unui prinț danez și Cupa Mondială.

Da, presa daneză cunoștea foarte bine gusturile cititorului obișnuit. Merete Lynggaard era de domeniul trecutului. După șase luni de investigații, în ciuda tuturor intențiilor și scopurilor, cazul fusese clasat. Erau multe altele la coadă.

Carl scoase două bucăți de hârtie și un pix și notă:

SUSPECTI:

- 1) Uffe
- 2) Poștașul necunoscut – scrisoarea despre Berlin
- 3) Bărbatul / femeia din cafeneaua Bankerat
- 4) „Colegii” de la Christiansborg
- 5) Crimă în urma unui jaf – câți bani avea în geantă?
- 6) Agresiune sexuală

Pe a doua hârtie scrise:

DE VERIFICAT:

Asistenta socială din Stevns
Telegrama
Secretarele de la Christiansborg
Martorii de pe feribotul *Schleswig-Holstein*

După ce se uită o vreme la ce scrisese, adăugă în partea de jos a celei de-a doua hârtii:

Familia adoptivă de după accident – vechi colegi de clasă de la universitate.

Oare avea o tendință depresivă? Era însărcinată? Îndrăgostită?

În timp ce Carl închidea dosarul, primi un telefon de sus. Marcus Jacobsen îl convoca în sala de ședințe. Când trecu pe lângă micul birou al asistentului său, îl salută din cap pe Assad. Tipul era lipit de telefon, cu o expresie serioasă și concentrată. Nu arăta ca de obicei când stătea în pragul ușii și purta mănușile lui din cauciuc verde. Părea o cu totul altă persoană.

Erau cu toții acolo, toată lumea implicată în investigația crimei biciclistului. Marcus Jacobsen îi făcu semn lui Carl să se așeze pe un scaun la masa de ședință, iar Bak începu:

— Martora noastră, Annelise Kvist, a cerut protecția poliției. Știm acum că a primit amenințări potrivit cărora copiii ei riscau să fie jupuiți de vii dacă spunea ceva din ce a văzut. A ținut informațiile secrete în tot acest timp și totuși, în felul ei, a fost cooperantă. Tot timpul ne-a dat indicii, astfel încât să putem merge mai departe cu cazul, dar a ascuns și informații cruciale. Apoi au urmat amenințările serioase și s-a închis complet. Ca să fac un rezumat: Victimei i-a fost tăiat gâtul în parcul Valby, pe la ora zece seara. Era întuneric și frig, iar parcul era pustiu. Chiar și așa, Annelise Kvist l-a văzut pe ucigașul care a vorbit cu victima cu câteva minute înainte de producerea crimei. Asta ne oferă motive să credem că fapta nu a fost premeditată. Dacă ar fi fost, sosirea lui Annelise Kvist ar fi deturnat cursul evenimentelor.

— De ce se plimba Annelise Kvist prin parc? De ce nu mergea cu bicicleta? De unde venea? Întrebă unul dintre membrii noii echipe.

Nu știa că trebuia să aștepte până la final ca să pună întrebări dacă Bak era cel care conducea ședința.

Bak îi răspunse cu o privire enervată.

— Mersese în vizită la o prietenă, iar bicicleta ei avea o pană. De-aia o împingea prin parc. Știm că l-a văzut pe ucigaș pentru că erau numai două seturi de amprente de tălpi în preajma locului crimei. Am depus foarte mult efort în investigare lui Annelise Kvist ca să găsim punctele slabe din trecutul ei. Orice amănunt ce ar putea lămuri atitudinea ei când am început să îi punem întrebări. Acum știm că a făcut parte la un moment dat dintr-o gașcă de motocicliști, dar suntem aproape siguri că ucigașul nu făcea parte din acest anturaj. Victima era fratele lui Carlo Brandt, unul dintre cei mai activi bicicliști din zona Valby și era „curat”, deși vindea droguri din când în când pe cont propriu. Mai știm de la Carlo Brandt că victima era prietenă cu Annelise Kvist și că la un moment dat au fost intimi. Acum verificăm asta. Oricum, am ajuns la concluzia că ea îi cunoștea pe amândoi, atât pe criminal, cât și pe victimă. Cât despre ceea ce a speriat-o pe martoră, mama ei a recunoscut în fața noastră că Annelise a fost în trecut victima violenței fizice. Chiar dacă la o scară mai mică – lovituri, amenințări și alte chestii din astea – experiența a avut un efect

profund asupra ei. Mama ei crede că fata ei este singura vinovată pentru toate astea pentru că petrece mult timp în baruri și nu este prea prudentă în ce privește persoanele pe care le aduce acasă. Dar din câte putem spune noi, comportamentul lui Annelise nu este foarte diferit de cel al altor tinere. Descoperirea urechii în toaleta lui Annelise lasă să se înțeleagă că ucigașul o cunoaște și știe unde locuiește, dar, după cum am mai spus, nu am reușit încă să o convingem să ne destăinuie numele criminalului. Copiii au fost trimiși ca să stea cu membrii familiei în sudul orașului Copenhaga, iar asta a înmuiat-o puțin pe Annelise. Fără îndoială, era sub influența drogurilor în momentul în care a încercat să se sinucidă. Potrivit testelor, resturi de pilule euforizante au fost găsite în stomacul ei.

Carl își ținuse ochii închiși în cea mai mare parte a ședinței. Simpla vedere a lui Bak care stătea în fața lui și scormonea prin lucruri în acea manieră ocolitoare și plictisitoare, tipică lui, îi făcea sângele să clocotească. Pur și simplu, nu avea chef să se uite la omul din fața lui. Și de ce ar fi făcut-o? Nu avea nici o treabă cu acele lucruri. Locul lui era jos în subsol; la asta trebuia să se gândească. Șeful de la Omucideri îl chemase sus ca să-l laude pentru că ajutase puțin la evoluția anchetei. Atâta tot. Pe viitor, îi va scuti de părerile lui.

— Încă nu am găsit cutia cu pastile, așa că e posibil să-i fi fost aduse de același criminal. Probabil a fost forțată să le înghită, zise Bak.

Deci se prinsese măcar de atât.

— Toate indiciile arată că vorbim despre o tentativă nereușită de crimă. Amenințările la adresa copiilor au făcut-o pe martoră să nu mai spună nimic, zise Bak mai departe.

În acel moment Marcus Jacobsen interveni. Își dădea seama că noii membri ai echipei ardeau de nerăbdare să pună întrebări. Era mai bine să vină în întâmpinarea lor.

— Annelise Kvist, mama ei și copiii vor beneficia de protecția martorilor, așa cum o impune cazul, zise el. Pentru început o să-i mutăm în altă locuință și apoi sunt sigur că ea va vorbi. Între timp, trebuie să solicităm sprijinul echipei de la Narcotice. Am înțeles că în corpul ei a fost găsită o cantitate considerabilă de THC sintetic², cel mai probabil Marinol, cea mai des întâlnită formă de hașiș sub formă de pastile. O vedem destul de des în cercurile

² Tetrahydrocannabinol, substanță psihoactivă din cannabis (n.tr.).

traficantilor, așa că hai să aflăm de unde poate fi cumpărată pe aici. Am înțeles că au fost găsite și urme de metamfetamină cristalizată și etilfenidat. Un cocteil extrem de ciudat.

Carl clătină din cap. Ucigașul era, în mod cert, versatil. Tăiase gâtul unei victime într-un parc și apoi strecurase ușor pilule pe gâtul alteia. De ce oare nu aveau răbdare colegii lui până când femeia începea să vorbească din proprie inițiativă? Deschise ochii și văzu că șeful de la Omucideri se uita fix la el.

— Dai din cap, Carl. Ai o sugestie mai bună? Ai unele idei creative ce ne-ar putea oferi o pistă de urmat? Întrebă el și zâmbi.

Dar era singurul din încăperea care zâmbea.

— Tot ce știu este că dacă iei THC te face să vomizi dacă îți sunt îndesate pe gât prea multe chestii. Așa că tipul care a forțat-o să înghită pilulele trebuie să fie foarte priceput, nu crezi? De ce nu așteptați până când Annelise Kvist vă va spune de bunăvoie ce a văzut? Câteva zile, mai mult sau mai puțin, nu vor conta prea mult. Și avem alte lucruri de care să ne ocupăm, zise el și aruncă o privire spre colegii lui. Mă rog, cel puțin eu am.

Secretarele erau ocupate, ca de obicei. Lis stătea la computerul ei, cu căștile în urechi și bătea în tastatură ca un baterist dintr-o trupă de rock. Carl se uită după secretara cea nouă, brunetă, dar nimeni nu se potrivea descrierii lui Assad. Numai colega lui Lis, versiunea infamă a lupoaicei Ilse³, numită doamna Sorensen de colegii ei – putea fi numită brunetă. Carl se încruntă. Poate că Assad văzuse ceva la fața aceea morocănoasă a ei, ceva ce scăpa celorlalți.

— Avem nevoie de un fotocopiator decent în biroul din subsol, Lis, zise Carl când ea se opri din bătut la tastatură și îi zâmbi larg. Poți să te asiguri că acest lucru se întâmplă până diseară? Știi că au unul în plus la Centrul pentru Investigații Naționale. Nici măcar nu a fost scos din cutie.

— Să văd ce pot face, Carl, zise ea.

Iar el știu că ea va reuși.

— Trebuie să vorbesc cu Marcus Jacobsen, se auzi o voce aspră lângă el.

Carl se întoarse și se trezi față în față cu o femeie pe care nu o cunoștea. Avea ochii căprui. Cei mai apetisanți ochi căprui pe care îi văzuse vreodată. Carl simți că devine agitat. Apoi femeia se

³ Personaj principal din filmul *Ilsa, lupoaica din SS*, 1975. (n.tr.).

întoarce spre secretare.

— Sunteți Mona Ibsen? întrebă doamna Sorensen.

— Da, zise femeia.

— Vă așteptam.

Cele două femei își zâmbiră una alteia, iar Mona Ibsen se dădu la o parte ca doamna Sorensen să se ridice și să-i arate calea. Carl își țuguie buzele în timp ce o privi dispărând pe hol. Purta o jacheta scurtă din blană, suficient de scurtă astfel încât să i se vadă curbele fundului. Era promițătoare, deși nu o femeie tânără, judecând după forme. De ce naiba nu observase nimic altceva la fața ei în afară de ochi?

— Mona Ibsen? Cine e? o întrebă el pe Lis încercând să-și păstreze vocea obișnuită. Are legătură cu uciderea biciclistului?

— Nu, este noul psiholog. Începând de astăzi este desemnată să lucreze cu toate departamentele aici, la sediul central.

— Așa, deci?

Își dădu seama cât de prostesc sunase. Încercă să se calmeze, se îndreptă spre biroul lui Jacobsen și deschise ușa fără să se obosească să bată. Dacă șeful avea să-l ușuiască, măcar era pentru o cauză bună.

— Îmi pare rău, Marcus, zise el. N-am știut că ai companie.

Psihologul stătea pe un scaun. Carl îi observă profilul, cu pielea moale și riduri la colțurile gurii, mai degrabă născute din zâmbete decât din plictiseală.

— Pot veni mai târziu. Îmi pare rău pentru întrerupere, spuse Carl.

Auzindu-i scuzele, ea se întoarce spre el. Avea o gură aparte. Plină, cu buze ce semănau cu arcul lui Cupidon. În mod clar avea peste cincizeci de ani. Îi zâmbi ușor. Lui i se înmuiaseră genunchii.

— Ce vrei, Carl? întrebă Marcus.

— Am vrut să-ți spun că eu cred că trebuie să o întrebați pe Annelise Kvist dacă are o relație și cu criminalul.

— Am făcut asta, Carl. Nu are.

— Nu? Ei bine, atunci cred că ar trebui să o întrebați ce face criminalul. Nu cine este, ci ce face.

— Am făcut deja și asta, desigur, dar ea refuză să ne spună. Crezi că au lucrat împreună?

— Poate da, poate nu. În orice caz, este oarecum dependentă de acest om, din cauza muncii lui.

Jacobsen clătină din cap. Nu avea să se mai întâmple nimic până ce martora și familia nu erau mutate într-un loc sigur. Dar

cel puțin Carl reușise să se uite la Mona Ibsen. Era a naibii de frumoasă pentru un psiholog.

— Asta-i tot, spuse Carl cu un zâmbet mai mare, mai relaxat și mai viril ca oricând, dar fără a primi un surâs ca răspuns.

Își duse mâna la piept pentru un moment când simți o durere bruscă în zona sternului. O senzație a naibii de neplăcută. Ca și cum ar fi înghițit aer.

— Ești bine, Carl? întrebă șeful lui.

— O, nu e nimic. Doar niște efecte posttraumatice, știi? Sunt bine.

Dar nu era adevărat. Senzația din piept nu era deloc bună.

— O, scuze, Mona. Permite-mi să ți-l prezint pe Carl Merck. În urmă cu câteva luni a fost implicat într-un incident cu împușcături urât în care l-am pierdut pe unul dintre colegii noștri.

Ea înclină din cap către Carl, care încerca să se adune. Ea se încruntă puțin. Interes profesional, desigur, dar tot era mai bine decât nimic.

— Aceasta este Mona Ibsen, Carl. E noul nostru psiholog. Poate că veți ajunge să vă cunoașteți. Ne-ar plăcea să-l avem pe unul dintre colegii noștri cei mai buni din nou pe picioarele lui.

Carl făcu un pas înainte și dădu mâna cu ea. Să se cunoască... Da, la naiba!

Era încă vrăjit când dădu peste Assad în drum spre subsol.

— Am reușit, Carl, spuse el.

Carl încercă să alunge imaginea Monei Ibsen în subconștient. Nu-i era ușor.

— Ce ai reușit? întrebă el.

— Am sunat la TelegramsOnline de cel puțin zece ori și am reușit să-i prind abia acum cincisprezece minute, zise Assad în timp ce Carl încerca să-și adune gândurile. Poate că ei ne pot spune cine a trimis telegrama lui Merete Lynggaard. Cel puțin lucrează la asta.

18

2003

Lui Merete nu-i luă prea mult timp să se obișnuiască cu presiunea. Preț de câteva zile simțise un țiuit în urechi, apoi îi trecu. Dar cel mai rău lucru nu era presiunea, ci lumina strălucitoare de deasupra capului. Lumina veșnică era de sute de ori mai rea decât întunericul veșnic. Lumina releva starea jalnică a vieții ei.

Era într-un congelator. Cu pereți gri și colțuri ascuțite. Cu găleți cenușii și cu mâncare incoloră. Lumina scotea în evidență urâtenia și răceala locului și o făcea să înțeleagă că nu exista cale de ieșire din încăperea blindată. Că trapa din ușă nu putea fi folosită ca mijloc de evadare. Că acel iad de ciment era sicriul și mormântul ei.

Acum pur și simplu nu mai putea închide ochii și nu mai putea visa ori de câte ori simțea nevoia s-o facă. Lumina pătrundea chiar și prin pleoapele închise. Numai când o copleșea oboseala putea adormi și evada. Iar timpul deveni interminabil.

În fiecare zi când termina de mâncat își lungea degetele ca să se curețe, se uita în gol și memora datele zilei. „Astăzi este 27 iulie 2002. Am treizeci și doi de ani și douăzeci și una de zile. Sunt aici de o sută patruzeci și șapte zile. Numele meu este Merete Lynggaard și sunt bine. Numele fratelui meu este Uffe și s-a născut la 10 mai 1973”. Acesta era modul în care începea. Uneori își amintea numele părinților și al altor oameni. În fiecare zi rememora numele ființelor dragi. Împreună cu o mulțime de alte lucruri. Se gândea la cerul albastru, la mirosul altor oameni, la sunetul unui lătrat de câine. Gânduri care o puteau duce la alte gânduri ce îi permiteau să evadeze din încăperea rece.

Știa că într-o zi va înnebuni. Acesta avea să fie modul în care va scăpa de gândurile sumbre care i se învăteau în minte. Dar lupta din greu împotriva acestui lucru. Nu era deloc pregătită pentru așa ceva. Acesta era motivul pentru care stătea departe de hublourile de doi metri pe care le descoperise când își trecuse palmele de-a lungul pereților. Erau la nivelul ochilor și nimic din ce se afla dincolo nu putea fi văzut prin geamul-oglină.

După câteva zile, când ochii i se obișnuiseră cu lumina, se

ridicase foarte precaută, temându-se să nu se sperie de propria reflexie. Apoi, își deschise ochii încet și se privise într-un hublou. Vederea propriei persoane o străpunse adânc în suflet și îi trimise fiori prin tot corpul. Șocul puternic o făcuse să închidă ochii pentru un moment. Nu pentru că arăta groaznic, exact așa cum se temuse. Nu, nici pe departe. Părul îi era mățuit și sliinos, iar pielea palidă și străvezie, dar nici acestea nu erau motivele. Pur și simplu, se uita la o persoană care părea pierdută, condamnată la moarte. O străină – în întregime singură pe lume.

— Tu ești Merete, rosti ea cu voce tare privind-se. Eu sunt cea de acolo, adăugă ea dorindu-și ca acest lucru să nu fie adevărat.

Se simțea atât de departe de propriul corp și totuși ea era cea care stătea acolo în picioare. Era de ajuns pentru ca o persoană să innebunească. Așa că se retrase din fața hublourilor și se ghemui pe jos. Încercă să cânte un pic, dar vocea pe care o auzea părea să vină de la o altă persoană. Așa că se încolăci în poziție fetală și începu să se roage la Dumnezeu. Când termina, se ruga din nou. Se ruga până când sufletul i se ridica dintr-o transă nebunească și apoi intra în alta. Căută refugiu în vise și în amintiri și își promise că nu va mai sta în fața acelei oglinzi și nu se va mai privi din nou.

Pe măsură ce timpul trecea, învăță să acorde atenție semnalelor corpului. Stomacul îi spunea când hrana întârzia, când presiunea fluctua și când dormea cel mai bine. Intervalele la care se înlocuiau gălețile erau destul de regulate. Încercase să numere secunde care treceau de când stomacul îi spunea că era timpul mesei până când gălețile soseau. Era o diferență de cel mult o jumătate de oră așa că avea un program de care putea să se agațe; asta presupunând că va continua să primească mâncare o dată pe zi.

Acest lucru era atât un gând reconfortant, cât și un blestem. Era reconfortant pentru că îi oferea o legătură cu programul și cu ritmul din lumea exterioară. Dar din aceleași motive era și un blestem. Afară era vară, apoi toamnă, în sfârșit, iarnă; acolo, în interior, nu era nimic. Își imagină ploaia de vară udându-i corpul, îndepărtându-i starea de degradare și mirosul. Văzu lumina de la focul de tabără în mijlocul unei nopți de vară și pomul de Crăciun în toată splendoarea sa. Nici o singură zi nu trecea fără ritmul său. Știa datele și ceea ce însemnau acestea. Acolo, în lumea de afară.

Așa că stătea singură pe podeaua goală și se concentra asupra vieții din exterior. Nu era ușor. De multe ori abia dacă reușea, dar era ferm hotărâtă. Fiecare zi avea o semnificație proprie. În ziua în

care Uffe împlinise douăzeci și nouă de ani și jumătate se rezemase de peretele rece și își imaginase că îi mângâia părul și că îl felicita. În mintea ei se decisese să îi prepare un tort și să i-l trimită. În primul rând trebuia să cumpere toate ingredientele. Și-ar fi pus haina pe ea și ar fi sfidat furtuna toamnă. Ar fi făcut cumpărăturile de oriunde ar fi avut chef. Din raionul cu alimente al complexului Magazin. Ar fi cumpărat tot ce i-ar fi plăcut. Nimic nu era prea bun pentru Uffe în acea zi specială.

În timp ce număra zilele, Merete făcea și speculații cu privire la intențiile răpitorilor ei. Uneori, o umbră firavă părea să alunece pe unul dintre panourile din geam-oglină și îi dădea fiori. Își acoperea corpul când se spăla. Stătea cu spatele întors când era goală. Trăgea găleata pentru toaletă în spațiul dintre panouri astfel încât să nu poată fi văzută stând pe ea. Pentru că știa că ei erau acolo. Altfel, totul n-ar fi avut nici un sens.

O vreme le vorbise, dar nu prea mai făcea acest lucru. Oricum, nu îi răspuseseră niciodată. Le ceruse șervețele dezinfectante, dar nu primise. Când sângera abundant la menstruație nu era niciodată hârtie igienică suficientă și trebuia pur și simplu să se descurce cu ceea ce avea la dispoziție. Ceruse și o periută de dinți, dar nici pe aceea nu o primise, iar acest lucru o îngrijora. De aceea, își masa gingiile cu degetul arătător și încerca să se curețe între dinți forțând aerul să iasă printre spații, însă metoda nu prea-i era de folos. Când sufla în palmă, simțea că respirația îi mirosea tot mai rău. Într-o zi scoase întăritura de la gluga jachetei. Era din nailon și era îndeajuns de rigidă, însă prea groasă pentru a fi folosită pe post de scobitoare. Așa că se hotărî să rupă o bucată din ea și și-o trecu printre dinții din față.

— Ai grijă să nu-ți rămână plastic între dinți. N-o să-l mai poți scoate niciodată, își spuse ea încercând să nu se grăbească.

Când termină de curățat spațiile dintre dinți pentru prima oară după un an, simți o mare ușurare. Mica unealtă devenise dintr-odată cel mai de preț obiect al ei. Trebuia să aibă mare grijă de ea, la fel și de restul de material.

Vocea îi vorbise înainte ca ea s-o perceapă. Se trezise la cea de-a treizeci și treia aniversare cu o senzație în stomac care îi spunea că era posibil să fie încă noapte. Stătu jos și se uită la panourile din geam-oglină vreme de câteva ore, credea ea, în timp ce încerca să se prindă ce avea să se întâmple mai departe. Se gândise de nenumărate ori la întrebare și la cum să răspundă. Diverse nume,

evenimente și motive îi trecuseră prin minte de mai multe ori, dar tot nu știa mai multe decât cu un an în urmă.

Probabil că totul avea legătură cu banii. Poate că avea de-a face cu internetul. Sau era un experiment. O persoană nebună care încerca să demonstreze că organismul uman și psihicul sunt capabile să îndure multe. Dar nu avea nici o intenție să cedeze. În nici un caz.

Când se auzi vocea, nu era pregătită. Stomacul nu îi semnalase încă faptul că i-ar fi fost foame. Vocea o speriasse, dar de data aceasta mai degrabă din cauza tensiunii adunate decât de șocul din clipa în care tăcerea fusese curmată brusc.

— La mulți ani, Merete, spuse vocea de femeie. Felicitări pentru a treizeci și treia aniversare. Observăm că ești bine. Ai fost fată cuminte anul ăsta. Soarele strălucește.

Soarele! O, Doamne, nu voia să știe despre asta.

— Te-ai gândit la întrebare? De ce te ținem într-o cușcă ca pe un animal? De ce trebuie să înduri toate astea? Ai o soluție, Merete, sau trebuie să te pedepsim din nou? Ce va fi? Un cadou de ziua ta sau o pedeapsă?

— Dă-mi niște indicii de care să mă agăț! țipă ea.

— N-ai înțeles jocul, Merete. Trebuie să te prinzi singură. O să trimitem gălețile, iar între timp te poți gândi de ce ești aici. Nu prea mai ai timp ca să răspunzi la întrebare.

Pentru prima oară era sigură că auzise o ființă umană. Cu siguranță, nu era o femeie tânără, sigur nu. Avea un accent care demonstra o educație bună, obținută cu mult timp în urmă. Câteva „a”-uri fuseseră pronunțate mai apăsător decât de obicei.

— Nu este un joc, protestă Merete. M-ați răpit și m-ați sechestrat. Ce vreți? Bani? Nu știu cum vă pot ajuta să puneți mâna pe banii din contul de economii dacă stau aici. Nu înțelegeți asta?

— Știi ce, draga mea? zise femeia. Dacă ar fi fost vorba de bani, totul s-ar fi petrecut în alt mod. Nu crezi?

Apoi se auzi sunetul șuierător al trapei din ușă și apărură prima găleată. Merete o trase afară în timp ce își storcea creierul gândindu-se la ce să spună ca să mai câștige puțin timp.

— N-am făcut nimic rău în viața mea. Nu merit asta. Nu înțelegi?

Alt sunet șuierător și în trapă apărură a doua găleată.

— Începi să te apropii de esența problemei, fată proastă. O, da, cu siguranță că meriți asta.

Vru să obiecteze, dar femeia o opri.

— Nu mai spune nici un cuvânt, Merete. Nu-ți e de nici un folos. Mai bine uită-te în găleată. Mă întreb dacă o să fii fericită să-ți primești cadoul.

Merete ridică încet capacul, de parcă în container ar fi putut fi o cobră cu gâtul întins și cu glandele otrăvitoare încordate la maximum, gata să lovească. Dar ceea ce văzu înăuntru era mai rău. O lanternă de buzunar.

— Noapte bună, Merete. Somn ușor. Acum o să creștem presiunea cu încă o atmosferă. Să vedem dacă asta îți ajută memoria.

Mai întâi se auzi șuieratul trapei și se simți parfumul de afară. Era un miros de flori și urme de raze de soare. Apoi întunericul se întoarse.

19

2007

Fotocopiatorul pe care îl primiseră de la NIC – Centrul Național de Investigații, așa cum se numea mai nou Echipa de Intervenție Rapidă a Poliției Naționale – era nou-nouț și i se încredințase cu titlu de împrumut. Un semn clar că nu-l cunoșteau pe Carl pentru că el nu mai înapoia nimic din ce se aducea jos în subsol.

— Fă copii la toate documentele, zise el și arătă spre mașinărie. Nu-mi pasă dacă-ți ia toată ziua. Și, când ai terminat, du-te până la Clinica pentru Leziuni ale Coloanei Vertebrale și fă-i un rezumat vechiului meu partener, Hardy Henningsen. Probabil că o să se poarte cu tine de parcă nici n-ai fi acolo, dar nu-ți face griji pentru asta. Are o memorie de elefant și urechi de liliac. Așa că insistă.

Assad studia simbolurile și butoanele de la mașina monstruoasă din holul subsolului.

— Cum poate cineva să se descurce cu așa ceva? întrebă el.

— Nu ai mai făcut până acum copii?

— Nu pe ceva cu atâtea desene.

De necrezut. Era același om care montase televizorul în mai puțin de zece minute?

— O, Doamne, Assad, uite! Pui hârtia originală aici și apoi apeși butonul acesta.

Măcar atât se părea că înțelesese.

Mesajul vocal al lui Bak de pe telefonul mobil debita rahatul previzibil despre faptul că detectivul comisar-adjunct nu putea răspunde la telefon din cauza unui caz de crimă. Lis, secretara drăguță cu dinții încălecați, îi spuse că Bak și un coleg plecaseră la Valby ca să efectueze o arestare.

— Dă-mi un semn când se întoarce idiotul, bine, Lis? zise el.

O oră și jumătate mai târziu ea se conformă. Bak și partenerul lui începuseră deja interogatoriul când Carl dădu buzna în încăpere. Bărbatul cu cătușe era un tip cu un aspect obișnuit. Tânăr, obosit și foarte răcit.

— Suflă-ți nasul, spuse Carl și arătă spre șuvoiul gros de mucozități care se prelingea pe buzele bărbatului.

Dacă ar fi fost în locul lui nici măcar cavaleria grea nu l-ar fi putut forța să deschidă gura.

— Nu înțelegi daneză, Carl? întrebă Bak cu fața roșie. Îi trebuise mult ca să ajungă în acest stadiu. Trebuie să aștepți. Și nu mai întrerupe un coleg în mijlocul unui interogatoriu. Ai înțeles?

— Cinci minute și te las în pace. Promit.

Era problema lui Bak dacă voia să petreacă o oră și jumătate spunându-i lui Carl că i se încredinșase dosarul Lynggaard foarte târziu, așa că nu știa nimic. De ce naiba bătea atâta apa-n piuă? Dar, cel puțin, Carl făcu rost de numărul lui Karen Mortensen care fusese odată asistenta socială a lui Uffe în Stevns și acum era pensionară.

De asemenea, avea telefonul șefului poliției Claes Damsgaard, unul dintre ofițerii de poliție care făcuseră parte din Echipa de Intervenție Rapidă la acea vreme. Făcea acum parte din forțele de poliție din centrul și vestul Iutlandei, potrivit lui Bak. De ce nu îi spusese simplu că omul lucra în Roskilde? Celălalt polițist din echipa de investigații decedase. Mai trăise doar doi ani după pensionare. Aceasta era realitatea în ce privește rata de supraviețuire a ofițerilor de poliție din Danemarca după pensionare. O statistică demnă de *Cartea Recordurilor*.

Șeful de poliție Claes Damsgaard nu semăna deloc cu Bak. Prietenos, binevoitor și interesat. O, da, auzise despre Departamentul Q și da, sigur că știa cine era Carl Morck. Nu era polițistul care rezolvase cazul fetei înecate din Femoren și crima aceea nenorocită din cartierul Nordvest în care o femeie bătrână fusese aruncată pe fereastră? O, da, sigur că-l știa pe Carl, cel puțin după reputația lui. Meritele ofițerilor buni nu trebuiau trecute cu vederea. Carl era binevenit în Roskilde pentru a obține informații. Cazul Lynggaard era o chestiune tristă, așa că dacă el l-ar fi putut ajuta, Carl nu trebuia decât să-i spună.

„Amabil tip”, apucase Carl să gândească înainte ca bărbatul să-i spună că trebuia să aștepte trei săptămâni pentru că el și cu nevastă-sa tocmai plecau într-o excursie în Seychelles împreună cu fata lor și ginerele. Și apoi adăugase râzând că voiau să ajungă acolo înainte ca insulele să fie inundate de apa ghețarilor care se topeau.

— Cum merge? îl întrebă Carl pe Assad uitându-se la vrafurile cu hârtii frumos aranjate una peste alta de-a lungul holului și care se întindeau până la trepte.

Chiar erau atât de multe documente în cazul acela?

— Îmi pare rău că ia atâtea ore, Carl, dar revistele astea sunt cele mai rele.

Carl se uită din nou la teancurile cu hârtii.

— Copiezi toată revista?

Assad își lăsă capul într-o parte ca un cățeluș care tocmai se pregătea să scape. „O, Doamne”, își spuse Carl.

— Uite ce e, nu trebuie să copiezi decât paginile care sunt relevante pentru caz, Assad. Nu cred că lui Hardy îi pasă care prinț a împușcat nu știu ce fazan la o petrecere vânătorească din Smorumbavelse, nu?

— Ce a împușcat?

— Las-o baltă, Assad. Limitează-te la caz și aruncă toate celelalte pagini care nu sunt relevante. Te descurci bine.

Îl lăsă pe Assad la copiator și se așeză ca s-o sune pe asistenta socială pensionată din districtul Stevns, care se ocupase de cazul lui Uffe. Poate că ea observase ceva care putea să-i ofere o pistă.

Vocea lui Karen Mortensen suna plăcut. Parcă o și vedea stând într-un balansoar și croșetând învelitori de ceainic. Sunetul vocii ei se potrivea perfect cu ticăitul unui ceas cu cuc. Parcă își sunase rudele din Bronderslev.

Dar la propoziția următoare Carl se răzgândi. Rămăsese încă o funcționară. Un lup în piele de oaie.

— Nu pot spune nimic despre cazul Uffe Lynggaard sau despre orice alt caz. Trebuie să luați legătura cu Serviciul de Asistență Socială din Store Heddinge.

— Am făcut deja asta. Ascultați, Karen Mortensen, încerc să aflu ce s-a întâmplat cu sora lui Uffe.

— Uffe a fost achitat de toate acuzațiile, se răsti ea.

— Da, da, știu și e în regulă. Dar poate că Uffe știe ceva ce nu a ieșit încă la suprafață în acest caz.

— Sora lui e moartă, așa că ce importanță are? Uffe nu a rostit nici un cuvânt de la accident, așa că nu vă poate ajuta.

— Ce-ar fi să vă fac o vizită? Credeți că vă pot pune câteva întrebări?

— Nu dacă au legătură cu Uffe.

— Pur și simplu nu înțeleg asta. Când am vorbit cu cei care au cunoscut-o pe Merete Lynggaard am auzit că vorbea foarte frumos despre dumneavoastră. Spunea că ea și fratele ei nu ar fi scos-o la capăt fără ajutorul dumneavoastră.

Ea încercă să spună ceva, dar Carl nu-i dădu ocazia să-l întrerupă.

— Și atunci de ce nu faceți tot ce puteți ca să-i protejați reputația lui Merete acum că nu este aici ca s-o facă singură? Sunt convins că știți că părerea generală este că s-a sinucis. Dar dacă nu asta s-a petrecut?

Singurul sunet care se mai auzea în receptor era un zgomot estompat de radio. Ea cântărea afirmația lui Carl: „(...) vorbea așa de frumos despre dumneavoastră”. Avea destul de mult de digerat. Îi luă zece secunde ca să înghită totul.

— Din câte știu, Merete nu a vorbit niciodată nimic despre Uffe. Numai cei de la Asistența Socială știau de existența lui.

În ciuda vorbelor ei, nu părea foarte sigură pe sine.

— Aveți dreptate, desigur, în mare parte e adevărat. Dar mai sunt și alți membri ai familiei. E adevărat că trăiesc în Iutlanda, dar ea avea rude, să știți.

El se opri un moment pentru efect, oferindu-și puțin timp ca să se gândească ce membri de familie putea inventa dacă ea i-ar fi cerut amănunte. Dar Karen Mortensen mușcase deja momeala. Își dădea seama.

— Dumneavoastră personal ați fost cea care îi făceați vizite lui Uffe în trecut? o întrebă el.

— Numai la cererea poliției. Dar m-am ocupat de caz în toți acei ani.

— Vi s-a părut cumva că starea lui Uffe se înrăutățea odată cu trecerea timpului?

Ea ezită. Mai avea puțin și bătea în retragere, așa că trebuia să bată fierul cât e cald.

— Vă întreb pentru că eu cred că aș putea să pătrund în mintea lui astăzi, dar s-ar putea să mă înșel.

— L-ați cunoscut pe Uffe? întrebă ea uimită.

— Da, desigur. Un tânăr fermecător. Și ce zâmbet uluitor are! E greu de acceptat că ceva nu e în regulă cu el.

— Mulți oameni au spus la fel în trecut. Dar asta se întâmplă foarte des cu cei care au leziuni la creier. Merete merita toate laudele că a reușit să-l facă să nu se retragă complet în sine însuși.

— Credeți cumva că este posibil ca acest lucru să se petreacă?

— Absolut. Dar e adevărat că pare foarte prezent dacă vă uitați la fața lui. Și nu, nu cred că starea lui s-a înrăutățit de-a lungul timpului.

— Credeți că înțelege ce s-a petrecut cu sora lui?

— Nu, nu cred.

— Nu pare ciudat? Adică, se supăra dacă ea nu venea acasă la ora obișnuită. Începea să plângă.

— Dacă mă întrebați pe mine, eu nu cred că el a văzut-o când a căzut în apă. Nu cred asta. Ar fi devenit isteric, iar după părerea mea ar fi sărit după ea. Cât despre reacția lui, a bătuit zile întregi prin Fehmarn. A avut tot timpul din lume să plângă, să se simtă confuz și să încerce să dea de ea. Când a fost găsit, abia se mai ținea pe picioare. Adică, slăbise aproape cinci kilograme și se pare că nu mâncase și nu băuse nimic de când nu se mai afla pe vapor.

— Dar poate că și-a împins sora peste bord accidental și și-a dat seama că făcuse ceva rău.

— Ascultați, domnule Morck! M-am gândit eu că într-acolo vreți să bateți.

Carl simți că lupul din pielea de oaie își arată colții, așa că trebuia să fie atent.

— Dar în loc să vă închid telefonul, cum mă bate gândul, o să vă spun o mică povestioară la care să vă gândiți.

El strânse receptorul.

— Știți că Uffe și-a văzut părinții murind, da? întrebă ea.

— Da.

— Eu cred că din acea zi Uffe pur și simplu trăiește în virtutea inerției. Nimic nu poate înlocui legăturile lui cu părinții; Merete a încercat, dar ea nu era nici mama, nici tatăl lui. Era sora lui mai mare și obișnuiau să se joace împreună; doar atât. Când el plângea pentru că ea nu era acolo, nu o făcea pentru că se simțea nesigur, ci pentru că era dezamăgit că prietena lui de joacă îl uitase. În adâncul lui încă este un băiețel care își așteaptă părinții să se întoarcă. Cât despre Merete, mai devreme sau mai târziu toți copiii trec peste pierderea colegilor de joacă. Deci iată care e povestea.

— Ascult.

— M-am dus să-i vizitez într-o zi. Am trecut pe acolo fără să anunț dinainte, ceea ce nu se întâmpla de obicei, dar eram prin zonă și nu voiam decât să-i salut. Așa că am mers pe alea din grădină și am observat de-a lungul drumului că mașina lui Merete nu era acolo. A ajuns câteva minute mai târziu. Se dusese să facă niște cumpărături la băcănia din intersecție. Pe vremea când acel loc exista.

— Magazinul din Magleby?

— Da. Iar când mă aflu pe potecă am auzit o bolboroseală, dinspre seră. Părea a fi un copil, dar nu era. Mi-am dat seama că

era Uffe abia când am ajuns în fața lui. Stătea pe un maldăr de pietriș pe terasă și vorbea de unul singur. Nu am înțeles ce bolborosea. Dar am priceput ce făcea.

— V-a văzut?

— Da, s-a uitat la mine o dată, dar nu a avut timp să acopere ceea ce construia.

— Adică?

— Săpase un mic șanț în pietrișul de pe lespezi. De o parte a șanțului pusese rămurele mici, iar între ele așezase o bucată de lemn, pe verticală.

— Și?

— Nu înțelegeți ce făcea?

— Încerc.

— Pietrișul și rămurelele erau asfaltul și copacii. Bucata de lemn era mașina părinților lui. Uffe reconstitua accidentul.

„O, Doamne!”, își spuse Carl.

— Am înțeles. Și nu voia ca dumneavoastră să vedeți asta?

— A șters totul dintr-un singur gest. Asta m-a convins.

— Ce?

— Că Uffe își amintește.

Urmă o pauză. Zgomotul aparatului de radio din fundal se auzi din nou, de parcă cineva crescuse volumul acestuia.

— I-ați spus lui Merete despre asta când a ajuns acasă? întrebă el.

— Da, dar a crezut că îi dădeam prea multă importanță. Spunea că deseori stătea și se juca cu orice se întâmpla să-i fie la îndemână. Și a zis că probabil l-am speriat și că de aceea reacționase așa.

— I-ați spus că aveți sentimentul că el se purta de parcă ar fi fost surprins asupra faptului?

— Da, dar susținea în continuare că el se speriasse.

— Și nu sunteți de acord?

— Sunt de acord că era speriat, dar nu era asta singura explicație.

— Deci Uffe înțelege mai multe decât credem noi?

— Nu știu. Tot ce știu este că el își amintește accidentul. Poate că este singurul lucru pe care și-l amintește. Nu e deloc sigur dacă își amintește ceva de când a dispărut sora lui. Nici măcar nu e sigur că își mai amintește de sora lui.

— N-au încercat să-l interogheze cu privire la dispariția lui Merete?

— E dificil cu Uffe. Am încercat să ajut poliția să îl facă să vorbească atunci când era arestat. Am vrut să-și amintească ce s-a întâmplat la bordul feribotului. Am pus pe perete poze cu puntea vasului și am așezat figurine mici și un model al vaporului pe masă lângă un bazin cu apă. Ne-am gândit că poate se va juca cu ele. Eu am stat și l-am urmărit în secret împreună cu unul dintre psihologi, dar el nu s-a jucat niciodată cu vaporul de jucărie.

— Nu și-a adus aminte nimic chiar dacă accidentul se petrecuse cu doar câteva zile în urmă?

— Nu știu.

— Ar fi bine dacă am putea găsi o cale de a ajunge la amintirile lui Uffe. Chiar și cel mai mic lucru ce m-ar putea ajuta să înțeleg ce s-a întâmplat pe feribot, astfel încât să am o pistă cât de mică.

— Da, înțeleg.

— Ați povestit poliției despre episodul cu bucata de lemn?

— Da, i-am povestit unui polițist din Echipa de Intervenție Rapidă. Borge Bak.

Oare Borge chiar era numele mic al lui Bak? Asta explica multe...

— Îl cunosc bine. Dar nu-mi amintesc să fi citit despre acest lucru în raportul său. Aveți idee de ce nu a inclus aceste informații?

— Nu, nu știu de ce. Dar nu a mai redeschis discuția pe această temă. Poate figurează în raportul scris de psihologi și de psihiatri. Eu nu l-am citit.

— Bănuiesc că raportul este la Egely, unde a fost plasat Uffe. Nu credeți?

— Probabil că așa e, dar nu cred că va ajuta prea mult. Eu și majoritatea psihologilor am căzut de acord că indiferent ce a determinat incidentul cu bucata de lemn a fost ceva de moment. Că Uffe nu-și amintea și că nu aveam să facem nici un progres în cazul Lynggaard Merete intimidându-l pe Uffe.

— Așa că au renunțat la acuzații?

— Da.

20 2007

- Da, bine, nu știu ce naiba o să facem acum, Marcus.
Lars Bjorn se uită la el de parcă tocmai aflase că îi arsesese casa.
- Și ești sigur că ziaristii n-ar vrea mai degrabă să discute cu mine sau cu purtătorul de cuvânt? Întrebă șeful de la Omucideri.
- Au cerut în mod expres permisiunea de a-l intervieva pe Carl. Au vorbit cu Piv Vestergard, iar ea l-a recomandat pe el.
- De ce nu le-ai spus că e bolnav, că e în misiune sau că nu vrea să discute cu ei? Orice. Nu-l putem trimite pur și simplu într-o capcană. Reporterii aceia de la Televiziunea Daneză îi vor sări la beregată.
- Știu.
- Trebuie să-l convingem să refuze, Lars.
- Cred că te pricepi mai bine la asta decât mine.

Zece minute mai târziu Carl Morck stătea în prag și se uita pieziș.

- Deci, Carl, zise șeful de la Omucideri. Faci progrese?
El ridică din umeri.
- Dacă mă întrebi pe mine, Bak nu știe nimic despre cazul Lynggaard.
- Înțeleg. Sună ciudat. Dar tu știi?
Carl intră în încăperea și se aruncă într-un scaun.
- Nu te aștepta la miracole.
- Să înțeleg că nu ai prea multe de raportat despre caz?
— Nu încă.
- Asta înseamnă că le pot spune reporterilor de știri de la televiziune că e prea devreme să te cheme pentru un interviu?
— Trebuie să fiu nebun să dau interviuri la televiziune.
- Marcus simți un val de ușurare și zâmbi puțin cam exagerat.
- Te înțeleg, Carl. Când ești în mijlocul unei anchete n-ai chef de așa ceva. Noi, ceilalți, care ne ocupăm de cazurile actuale trebuie să facem asta din considerație față de public, dar când e vorba de cazuri vechi, ca cel pe care-l investighezi, ai nevoie de liniște și pace pentru a-ți face munca. Te țin la curent, Carl. Este în regulă din partea mea.
- Poți să te asiguri că primesc o copie a fișei de personal a lui

Assad?

„Dar ce era el, devenise dintr-odată o secretară pentru propriii subordonați?”, se întrebă Marcus.

— Desigur, Carl. O să-l rog pe Lars să se ocupe de asta. Ești mulțumit de om?

— Vom vedea. Dar pentru moment, da, sunt.

— Să îndrăznesc să presupun că l-ai implicat în anchetă?

— Da, îndrăznește, spuse Carl și-i oferă șefului său unul dintre zâmbetele lui rare.

— Deci te folosești de el în activitatea de investigație?

— Ei bine, știi ce? În acest moment Assad este în Hornback și-i pune la dispoziție niște copii lui Hardy. Nu ai nimic împotriva, nu? Știi că Hardy poate gândi uneori mai departe decât noi. Și va avea ceva cu care să-și țină mintea ocupată.

— Ei bine, mi se pare în regulă. Cel puțin așa spera. Ce face Hardy?

Carl ridică din umeri. Marcus se așteptase la asta. Foarte trist. Înclinare din cap unul către altul. Întâlnirea se terminase.

— A, apropo, zise Carl din prag. Când dai interviul televizat în locul meu te rog să nu menționezi că departamentul are doar un angajat și jumătate. Assad s-ar supăra dacă ar auzi așa ceva. Ca să nu mai vorbim de cei care au alocat fondurile...

Avea dreptate. Se băgaseră într-o porcărie de situație.

— Și încă ceva, Marcus.

Șeful de la Omucideri ridică o sprânceană în timp ce studia expresia vicleană de pe fața lui Carl. Acum ce mai era oare?

— Când o vezi din nou pe doamna psiholog spune-i că i-ar putea fi de folos lui Carl Morck.

Marcus se uită la Carl ca la o veșnică sursă de probleme. Nu semăna cu cineva care era pe punctul de a ceda. Zâmbetul pe fața lui nu se potrivea cu gravitatea subiectului.

— Sunt bântuit de amintirile morții lui Anker. Probabil din cauză că îl văd atât de des pe Hardy. Poate că ea îmi va putea spune ce să fac.

21

2007

A doua zi toată lumea îi povestea lui Carl despre interviul dat de șeful de la Omucideri, Marcus Jacobsen. Pasageri din metroul suburban, oameni de la departamentele de intervenție rapidă, chiar și cei care lucrau la etajul trei, care altfel nu s-ar fi ostenit să-i vorbească. Cu toții văzuseră interviul. Doar Carl, nu.

— Felicitări! strigă una dintre secretare în curtea sediului poliției, în timp ce alte persoane păreau să-l evite.

Era foarte ciudat.

Când băgă capul în încăperea cât o cutie de pantofi care era biroul lui Assad, îl întâmpină numaidecât un zâmbet larg. Ceea ce însemna că și Assad era la fel de bine informat.

— Ești fericit acum? întrebă Assad dând din cap aprobator în locul lui Carl.

— În legătură cu ce?

— Ei! Marcus Jacobsen a vorbit așa de frumos despre departamentul nostru și despre tine! A avut cele mai frumoase cuvinte de la început și până la final. Avem toate motivele să fim foarte mândri de noi, a spus soția mea, zise el și-i făcu cu ochiul lui Carl.

Era un obicei foarte prost.

— Și o să fii comisar de poliție.

— Ce?

— Întreb-o pe doamna Sorensen. A pregătit hârtiile pentru tine, am uitat să-ți spun asta.

Assad putea sta liniștit deoarece pe hol se auzea deja clămpănitul pantofilor cu toc marca Fury.

— Felicitări! spuse doamna Sorensen străduindu-se să fie amabilă, iar lui Assad îi oferi un zâmbet dulce. Uite hârtiile pe care trebuie să le completezi. Cursul începe luni.

— E o femeie drăguță, zise Assad după ce ea se îndepărtă. Despre ce curs vorbea, Carl?

El oftă.

— Nu poți deveni comisar dacă nu te duci la școală, Assad.

Assad se bosumflă.

— Și pleci departe de aici?

Carl clătină din cap.

— Să fiu al naibii dacă plec undeva.

— Atunci nu înțeleg.

— O să înțelegi. Dar acum spune-mi ce s-a întâmplat când te-ai dus ieri să-l vezi pe Hardy.

Assad făcu ochii mari.

— Nu mi-a plăcut. Omul acela mare de sub pături, care stătea nemișcat tot timpul... Se vedea numai fața lui.

— Ai vorbit cu el?

El încuviință din cap.

— N-a fost ușor pentru că mi-a zis să plec. Apoi a venit o asistentă medicală și a vrut să mă dea afară pe ușă. Dar a fost în regulă. De fapt, ea era foarte drăguță în felul ei, spuse el și zâmbi. Cred că ea a observat că am gândit așa că a plecat din salon.

Carl se uită la el fără nici o expresie. Uneori, visul de a fugi în Timbuktu îl copleșea.

— Și Hardy? Te-am întrebat despre Hardy, Assad! Ce-a spus? I-ai citit vreuna dintre paginile copiate?

— Da. Două ore și jumătate. Dar apoi a adormit.

— Și?

— Și dormea.

Carl trimise un mesaj de la creier la mâini că încă era ilegal să sugrumi pe cineva. Assad zâmbi.

— Dar voi merge acolo din nou. Asistenta mi-a spus foarte frumos la revedere când am plecat.

Carl înghiți greu.

— Din moment ce te pricepi așa de bine la gagici o să te rog să te duci din nou sus și să le vrăjești pe secretare.

Fața lui Assad se luminează. Era evident că acest lucru îi făcea mai multă plăcere decât să se fâțâie cu mânuși verzi de cauciuc. Carl rămase o vreme nemișcat la biroul său, uitându-se în gol. Îi tot venea în minte conversația pe care o purtase la telefon cu Karen Mortensen. Există oare o cale de a pătrunde în mintea lui Uffe? Existau în străfundurile minții lui explicații pentru dispariția lui Merete Lynggaard și nu trebuia decât ca cineva să apese pe butonul potrivit pentru a avea acces la ele? Se putea folosi de accidentul de mașină ca să-l găsească? Nevoia de a afla devenea din ce în ce mai presantă.

Își opri asistentul care tocmai ieșea pe ușă.

— Assad, încă ceva. Am nevoie să-mi aduci toate informațiile pe care le poți găsi legate de accidentul de mașină în care au murit părinții lui Merete și ai lui Uffe. Totul. Absolut totul. Poze, rapoarte

ale poliției, tăieturi din ziare... Roagă-le pe secretare să te ajute. Vreau informațiile RPD.

— RPD?

— Adică repede, Assad. Există un individ pe nume Uffe și așa vrea să discut cu el despre accident.

— Să discuți cu el? murmură Assad gânditor.

Carl avea o întâlnire în pauza de prânz pe care ar fi vrut s-o poată anula. În noaptea precedentă Vigga se ținuse de capul lui să-i viziteze noua ei galerie minunată. Se afla pe Nansengade, care nu era cel mai rău loc de pe planetă, dar chiria costa cu vârf și îndesat. Nimic pe lume nu-l putea determina să simtă nici măcar un dram de entuziasm la perspectiva de a-și goli buzunarele doar ca un amărât de pictor pe nume Hugin să-și poată etala lucrările alături de picturile rupestre ale Viggăi.

În timp ce ieșea din sediu, Carl dădu peste Marcus în hol. Șeful se îndrepta cu mers vioi spre el, cu ochii fixați în podeaua cu mozaicuri cu model în formă de zvastică. Știa foarte bine, Carl aruncase o privire spre el. Nimeni din tot sediul poliției nu era un observator atât de bun ca Marcus Jacobsen. Nu-ți dădeai seama de asta la o primă privire, dar era adevărat. Nu întâmplător devenise șef.

— Am auzit că m-ai lăudat, Marcus. De câte cazuri le-ai spus ziariștilor că se ocupă deja Departamentul Q? Și, din câte am înțeles, potrivit vorbelor tale, suntem chiar pe cale să-i dăm de capăt unuia dintre ele. Nici n-ai idee cât de fericit sunt să aud asta. Este o știre absolut minunată!

Șeful de la Omucideri se uită fix în ochii lui. Era genul de privire care cerea respect. Sigur, Marcus știa că exagerase, dar avea motive întemeiate. Iar în acel moment transmitea această convingere printr-o singură privire. Forțele de poliție erau întotdeauna pe primul loc. Banii erau doar un mijloc. Scopul era ceva ce însuși șeful de la Omucideri avea să decidă.

— Ei bine, spuse Carl. Cred că ar fi mai bine să plec dacă vreau să rezolv o serie de cazuri înainte de prânz. Când ajunsese la intrarea din față se întoarse. Marcus, câte trepte de salarizare o să urc? țipă el în timp ce șeful de la Omucideri dispăru pe lângă scaunele cu patină de bronz, aliniate de-a lungul peretelui. Și, apropo, Marcus, ai apucat să discuți cu doamna psiholog?

Carl păși în lumină și rămase acolo o vreme clipind în soare. Nimeni nu avea de gând să-i spună cât de multă poleială aurită va

fi pe uniforma lui. Cunoscând-o pe Vigga, probabil știa deja că fusese promovată, ceea ce însemna că mărirea lui de salariu era deja cheltuită. Cine naiba avea chef să urmeze un curs pentru așa ceva?

În locul pe care ea pusese ochii se aflase inițial un magazin de tricotaje, iar de atunci acolo mai funcționaseră o editură, o tipografie, o afacere de import-export și un magazin de CD-uri. Plafonul din sticlă opal era singurul lucru rămas din mobilierul original. Spațiul nu măsoara mai mult de treizeci și cinci de metri pătrați, dar avea un farmec aparte – măcar atât. Ferestrele mari dădeau spre lacuri și se vedea o pizzerie, iar în spate dădeai cu ochii de o brumă de verdeață. În plus, era aproape ușă în ușă cu cafeneaua Bankerat unde Merete Lynggaard se întâlnea cu cineva la cină cu câteva zile înainte de a muri. Nu era nimic plictisitor la Nansengade, cu toate cafenelele sale și locurile de petrecere a timpului liber. Era un adevărat paradis în stil parizian.

Carl se întoarse și-i văzu imediat pe Vigga și pe prietenul ei care treceau pe lângă fereastra brutăriei. Ea domina strada cu atitudinea ei încrezătoare și stilul unui matador în arenă. Ținuta artistei din ea vorbea prin toate culorile de pe paleta unui pictor. Vigga se îmbrăcase festiv. Însă nu același lucru se putea spune despre însoțitorul ei de sex masculin, cu aspect bolnăvicios, cu haine negre și strâmte, pielea albă ca varul și cearcăne sub ochi. Ființe de genul lui puteau fi găsite cel mai probabil în decorul unui film cu Dracula.

— Dragă, strigă Vigga în timp ce traversa Ahlefeldtsgade.
Avea să fie costisitor.

În timp ce fantoma palidă făcea măsurători la fața locului, Vigga reuși să-l înmoaie pe Carl. Nu trebuia să plătească decât două treimi din chirie; ea avea să achite restul. Își ridică brațele în aer.

— Banii vor curge, Carl!

Da, sigur. „Mai degrabă vor curge afară”, își zise el în timp ce calcula că partea sa avea să fie de 2 600 de coroane pe lună. Poate că până la urmă ar trebui să se apuce naibii de cursul acela pentru a deveni comisar.

Se îndreptară spre cafeneaua Bankerat ca să parcurgă contractul de închiriere, iar Carl aruncă o privire în jur. Merete Lynggaard fusese acolo. Și în mai puțin de două săptămâni dispăruse de pe fața pământului.

— Cine e proprietarul localului? o întrebă el pe una dintre fetele de la bar.

— Jean-Yves. Stă acolo, răspunse ea și arată spre un bărbat destul de solid și jovial.

Carl se ridică.

— Aș dori să vă întreb de când aveți acest local încântător, zise el în timp ce-și scotea insigna de poliție ca să i-o arate omului.

Gestul nu era necesar judecând după zâmbetul amabil al bărbatului, dar din când în când trebuia s-o scoată de la naftalină.

— Am preluat afacerea în 2002.

— Vă aduceți aminte când exact s-a întâmplat asta?

— Despre ce e vorba?

— Despre o deputată pe nume Merete Lynggaard. Poate vă amintiți că a dispărut.

El încuviință din cap.

— Ea a fost aici nu cu mult timp înainte de a muri. Erați proprietarul locului la acea vreme?

Bărbatul clătină din cap.

— Am preluat afacerea de la unul dintre prietenii mei, la 1 martie 2002. Dar îmi amintesc că poliția l-a întrebat dacă cineva de aici avea idee cu cine luase ea cina. Însă nimeni nu a știut, spuse el și zâmbi. Poate că eu mi-aș fi amintit dacă aș fi fost aici.

Carl îi zâmbi la rândul lui. Da, poate. Proprietarul părea în general bine informat.

— Ați venit cu o lună prea târziu. Așa merg lucrurile uneori, spuse Carl și scutură mâna omului.

Între timp, Vigga terminase de semnat toate actele. Întotdeauna fusese generoasă când venea vorba de semnătura ei.

— Lasă-mă să arunc o privire la toate, zise Carl luând actele din mâinile lui Hugin.

Se dădu în spectacol așezându-le în fața lui pe masă. Contractul standard era plin de cuvinte scrise prea mic pentru a le putea citi, iar ochii i se împăienjeniră instantaneu. „Toți acei oameni stau la masă, fără să le treacă prin cap că li s-ar putea întâmpla și lor”, își zise el. Merete Lynggaard se așezase la o masă și se bucurase de priveliștea de la fereastră, într-o seară rece din februarie 2002. Aștepta și altceva de la viață? Sau era posibil ca ea să fi bănuț de atunci că peste câteva zile avea să alunece în apele reci ale Mării Baltice?

Când ajunsese înapoi la birou, asistentul lui era încă ocupat cu

secretarele de la etaj, iar acest lucru îi convenea lui Carl de minune. Supărarea pricinuită de întâlnirea cu Viggă și cu fantoma ei rătăcitoare îl secase de toată energia. Numai un somn rapid cu picioarele sprijinite pe birou și cu gândurile în Tărâmul Viselor îl mai putea aduce din nou în joc.

Probabil că se odihniise astfel doar zece minute când starea meditativă îi fu întreruptă de senzația pe care toți polițiștii o cunosc prea bine – cea pe care femeile o numesc intuiție. Vocea experienței își croia drum din subconștient. Sentimentul că mai multe evenimente concrete aveau să ducă în mod inevitabil la un anumit rezultat.

Deschise ochii și se uită la însemnările pe care le făcuse pe tabla albă. Apoi se ridică și tăie „Asistenta socială din Stevns”. Sub cuvântul „Verifică” scria acum: „Telegrama – Secretarele de la Christiansborg – Martorii de pe feribotul *Schleswig-Holstein*”. Poate că secretara lui Merete Lynggaard avea o legătură cu acea telegramă. Cine primise de fapt telegrama de Sfântul Valentin la Christiansborg? De ce presupusese imediat că tocmai Merete Lynggaard? La acea vreme nu prea exista vreun deputat mai ocupat ca ea. Deci era logic ca la un moment dat telegrama să fi trecut prin mâinile secretarei. Nu că ar fi bănuیت că secretara vicepreședintei unui grup parlamentar și-ar fi băgat nasul în treburile personale ale șefei ei. Dar nu era oare posibil așa ceva? Această posibilitate îi dădea bătăi de cap.

— Avem răspunsul de la TelegramsOnline, Carl, zise Assad din prag.

Carl își ridică privirea.

— N-au putut să-mi spună ce scria în telegramă, dar au o evidență a expeditorilor. E un nume haios, zise el și se uită în notițe. Tage Baggesen. Am luat numărul pe care l-a folosit ca să comande telegrama. Mi-au zis că era din interiorul Parlamentului. Asta e tot ce-am vrut să-ți spun.

Îi dădu hârtia lui Carl și se și întoarse să plece.

— Investigăm acum accidentul de mașină. Sunt așteptat sus.

Carl încuviință din cap. Apoi luă telefonul și formă numărul de la Parlament. Vocea care răspunse îi aparținea unui secretare din biroul Partidului Radical de Centru. Era destul de prietenoasă, dar îi părea rău să-i spună lui Carl că Tage Baggesen era în Insulele Feroe în acel weekend. Dorea să lase un mesaj?

— Nu, e în regulă, zise Carl. Am să-l contactez luni.

— Trebuie să vă spun că domnul Baggesen va fi foarte ocupat

luni. Doar ca să știți.

Apoi Carl ceru să fie transferat la biroul democraților.

De data aceasta, secretara care răspunse la telefon părea plictisită și nu știa răspunsul la întrebarea lui dezinvoltă. Dar nu cumva Sos Norup fusese secretara lui Merete Lynggaard? Carl confirmă. Nimeni nu-și amintea prea multe despre Sos deoarece lucrase acolo pentru scurt timp. Dar una dintre celelalte secretare din birou spuse că ea bănuia că Sos Norup venise de la DJOF – Federația Juriștilor și Economisților – și se dusese înapoi acolo în loc să rămână să lucreze pentru succesorul lui Merete Lynggaard.

— A fost o idioată, auzi Carl pe cineva în fundal.

Aparent, acest lucru împrăpăta memoria tuturor. „Da, își spuse Carl cu satisfacție. Nenorocții ca noi sunt întotdeauna de neuitat.”

Apoi sună la DJOF și află că da, toți și-o aminteau pe Sos Norup. Dar nu, nu se întorsese ca să lucreze la ei. Aparent, dispăruse. Puse telefonul jos și clătină din cap. Dintr-odată slujba lui îl ducea cu gândul la serialul polițist *Dispăruți fără urmă*. Nu-l încânta în mod deosebit că trebuia să alerge după o secretară care ar putea sau nu să-și amintească de o telegramă ce putea duce spre o persoană anume care se părea că luase cina cu Merete Lynggaard și ar putea ști ceva despre felul în care ea se simțea atunci, în urmă cu cinci ani.

În schimb, se hotărî să se ducă sus ca să vadă cât de mult avansase Assad cu secretarele și cu acel nenorocit de accident.

Carl îi găsi într-unul dintre birourile mai mici plin cu faxuri, foi scoase la copiator și tot felul de bucăți de hârtie împrăștiate pe masa din fața lor. Totul arăta de parcă Assad își aranjase un birou de campanie electorală pentru președinție. Trei secretare erau acolo și vorbeau în timp ce Assad servea ceai și dădea din cap politicos de fiecare dată când conversația înainta. Un efort impresionant.

Carl bătu discret în tocul ușii.

— Se pare că ați găsit o mulțime de documente pentru noi, zise el și arătă spre hârtii simțindu-se precum Omul Invizibil.

Numai doamna Sorensen se obosi să-l privească, gest de care se putea lipsi. Se retrase în hol și pentru prima oară din anii de școală se simți gelos.

— Carl Morck? se auzi o voce în spatele lui care îl smulse din

ghearele înfrângerii și-l aduse înapoi pe calea victoriei. Marcus Jacobsen a zis că ați vrea să vorbiți cu mine. Să stabilim o întâlnire?

El se întoarse și dădu cu ochii de Mona Ibsen. Dacă voia să stabilească o întâlnire? La naiba, da!

22

2003-2005

Când ei stinseseră lumina și ridicaseră presiunea aerului la aniversarea a treizeci și trei de ani, Merete dormise o zi și o noapte. Sentimentul că totul era dincolo de puterea ei de control și că se afla pe culmile disperării o secătuse de puteri. Abia a doua zi, când găleata cu mâncare apărui din nou cu un zăngănit în trapă, ea deschise ochii și încercă să se reorienteze.

Se uită la hublouri și observă o urmă de lumină. Asta însemna că lampa din camera de alături era aprinsă. Producea la fel de multă lumină ca un chibrit, dar era acolo. Se ridică în genunchi și încercă să localizeze sursa, dar nu reuși să distingă nimic prin geamuri. Apoi se întoarse și privi în jur. Fără îndoială, era îndeajuns de multă lumină în încăperea acum încât avea să distingă toate detaliile în câteva zile. Preț de o clipă gândul o bucură, dar apoi își reaminti că, indiferent cât de slabă era lumina, aceasta se putea stinge oricând. Nu ea manevra întreprinzătorul.

Când dădu să se ridice, lovi cu mâna un tub mic de metal care zăcea pe podea, lângă ea. Era lanterna de buzunar pe care i-o dăduseră. Își strânse degetele în jurul ei și încercă să-și dea seama ce semnificație avea. Lanterna probabil însemna că la un moment dat ei aveau să stingă lumina din camera învecinată care licărea în încăperea. Altfel de ce i-ar fi dat-o? Preț de o clipă se gândi să o aprindă pentru simplul motiv că putea face asta. Își pierduse cu mult timp în urmă orice noțiune de control asupra lucrurilor, așa că gestul o tenta. Dar se hotărî să n-o facă.

— Încă ai ochi, Merete. Folosește-te de ei, se admonestă ea în timp ce așeza lanterna lângă găleata de sub panourile de sticlă, ce-i servea drept toaletă.

În cazul în care ar fi aprins lanterna și-ar fi dat seama în clipa în care avea să o stingă că se afla într-un întuneric fără margini. Ar fi fost ca și cum ar fi băut apă sărată pentru a-și potoli setea.

Dar lumina slabă rămase aprinsă, în ciuda predicțiilor ei. Putea distinge contururile încăperii și putea vedea cum membrele ei se pierdeau în întuneric. Îi amintea de amurgul întunecat al iernii din urmă cu cincisprezece luni câte trecuseră de când totul se schimbase din nou radical. Atunci văzuse pentru prima oară

umbre în spatele panourilor de sticlă.

Stătea pe jos și se gândea la cărți. Era ceva ce făcea deseori ca să nu se gândească la viața pe care ar fi putut-o avea dacă ar fi făcut altfel de alegeri. Când gândul îi zbură la cărți pătrundea într-o altă lume. Simpla amintire a suprafeței uscate și a asprimii inexplicabile a hârtiei îi declanșa o dorință interioară. Mirosul de celuloză și de cerneală tipografică...

De mii de ori se cufundase în biblioteca ei imaginară și își alesese singura carte din lume pe care știa că și-o amintea fără să inventeze nimic. Nu era cea pe care voia să și-o amintească, nici măcar cea care îi lăsase cea mai puternică impresie. Dar era singura carte care rămăsese complet intactă în memoria ei torturată, datorită hohotelor de răs cu care o asocia. Mama ei i-o citise cu voce tare, apoi Merete i-o citise lui Uffe. Iar acum stătea acolo, în întuneric, încercând din răspuțeri să și-o citească sieși. Un ursuleț gânditor pe nume Winnie the Pooh era salvarea ei, singura ei metodă de apărare în calea nebuniei. Pooh și toate animalele din Pădurea de o Sută de Acri.

Ea se afla departe, în ținutul mierii, când o pată întunecată apăru deodată în fața luminii slabe ce pătrundea prin geamul-oglină. Ea făcu ochii mari și trase adânc aer în piept. Nu își imaginase licărirea. Pentru prima oară de secole își simți pielea lipicioasă. Așa cum se întâmpla în curtea școlii, pe aleile înguste și tăcute seara și în prima zi petrecută în Parlament. Acelea erau toate locurile în care devenise conștientă de acea senzație de transpirație rece, care nu putea fi cauzată decât de prezența unui străin care voia să-i facă rău și o urmărea în tăcere.

„Umbra aceea vrea să-mi facă rău”, își spuse ea și își încolăci brațele în jurul pieptului uitându-se la pata care se făcea din ce în ce mai mare și apoi se opri. Umbra ajunsese puțin deasupra marginii geamului, ca și cum aparținea cuiva care stătea pe un scaun înalt. „Oare mă pot vedea?” se întrebă ea și se întoarse ca să se uite la peretele din spatele ei. Da, suprafața albă era vizibilă, atât de clară încât cu siguranță putea fi observată și de dincolo de geam, chiar și de oamenii care erau obișnuiți cu lumina. Asta însemna că o puteau vedea și pe ea.

Nu trecuseră decât vreo câteva ore de când fusese livrată găleata cu mâncare. Își putea da seama de asta după ritmul corpului ei. Totul se petrecea după un program fix, în fiecare zi. Aveau să urmeze multe, multe ore până la sosirea următoarei găleți. Deci de ce erau acolo? Ce voiau?

Se ridică foarte încet și se duse spre panourile din geam-oglină, dar umbra nu se clinti din loc. Apoi își puse mâna pe panou deasupra umbrei și rămase acolo așteptând în timp ce studia reflexia neclară. Rămase astfel până când o cuprinseseră îndoielile. Era sau nu o umbră? Putea fi orice. De ce ar sta tocmai acum cineva de cealaltă parte a geamului?

— La naiba cu voi! țipă ea și simți un șoc electric ce îi străbătu corpul de la forța ecoului.

Și apoi se întâmplă. În spatele geamului, umbra se mișcă. Puțin într-o parte și apoi în spate. Cu cât se îndepărta mai mult de panou cu atât devenea mai mică și mai neclară.

— Știu că ești acolo! țipă ea și își simți pielea umedă răcindu-se instantaneu.

Buzele și fața îi tremurau.

— Pleacă de aici! se răsti la panou.

Dar umbra rămase pe loc. Apoi ea se așeză pe jos și își îngropă fața în brațe. Hainele îi miroseau a mucegai. Purta aceeași bluză de trei ani.

Lumina cenușie rămase acolo tot timpul, zi și noapte, dar era mult mai bună decât întunericul total sau decât lumina nesfârșită. Acolo, în nimicul acela imens, avea o opțiune. Putea ignora lumina sau putea ignora întunericul.

Nu-și mai închidea ochii ca să se concentreze; îi permise creierului să decidă singur ce stare să aleagă. Iar acea lumină cenușie conținea toate nuanțele posibile. Era aproape ca lumea de afară, unde ziua putea fi formată din lumină de iarnă, lumină difuză de februarie, cenușie de octombrie, ploioasă, clară precum cristalul și mii de alte nuanțe ale paletii. Înăuntru, paleta ei conținea numai negru și alb, iar ea le amesteca după cum îi dicta dispoziția.

Atât timp cât acea lumină cenușie era pânza ei, nu era pierdută. Iar Uffe, Winnie the Pooh, Don Quijote, Dama cu Camelii și Smilla se desfășurau în capul ei, umpleau clepsidra și acopereau imaginile umbrite din spatele panourilor. Astfel îi era mult mai ușor să aștepte ca răpitorii ei să facă o altă mișcare. Știa că până la urmă acest lucru se va întâmpla. Orice-ar fi fost, avea să se întâmple.

Iar umbra din spatele geamului-oglină deveni un fenomen obișnuit. După ce mânca, pata neagră apărea în dreptul unuia dintre panouri. Niciodată nu lipsea. În primele săptămâni fusese

mică și neclară, dar în timp deveni mai mare și mai concretă. Și se apropia.

Știa că era văzută de dincolo. Se aștepta ca într-o zi să proiecteze asupra ei niște reflectoare și să o pună să se dea în spectacol. Își imagina ceea ce aveau să pună la cale animalele din spatele panourilor, dar nu îi păsa nicidecum.

Imediat după cea de-a treizeci și cincea aniversare, în spatele geamului apăru dintr-odată o a doua umbră. Era puțin mai mare, nu era la fel de colțuroasă și se profila puțin mai sus decât cealaltă. O altă persoană stătea în spatele primei, se gândi ea. Observă că frica i se accentua conștientă de faptul că era depășită numeric; forța superioară de acolo se manifesta.

Îi luă câteva zile ca să se obișnuiască cu noua situație, dar apoi se hotărî să-și provoace răpitorii. Începu să se tolănească sub panouri ca să aștepte umbrele. În acea poziție nu o puteau vedea când veneau ca s-o observe. Refuza să le facă pe plac deși nu știa cât timp aveau să aștepte ca ea să iasă din ascunzătoare. Aceasta era șmecheria manevrei.

A doua zi, când nevoia de a urina o copleși pentru a doua oară, se ridică și se uită direct în geamul-oglină. La fel ca de obicei, era o strălucire slabă de la lumina estompată din cealaltă parte, dar umbrele nu se mai aflau acolo.

Repetă această rutină timp de trei zile la rând. „Dacă vor să mă vadă, n-au decât să-mi spună”, își zise ea. În a patra zi, se pregăti. Se culcă pe jos, sub panouri, rememorând cu răbdare cărțile în timp ce ținea lanterna în palma strânsă. O verificase cu o noapte înainte, iar lumina care se scursese din ea în încăperea o ametea și îi dăduse o durere de cap instantanee. Forța luminii era copleșitoare.

Când veni timpul ca umbrele să apară, își rezemă capul puțin astfel încât să se uite la panouri. Dintr-odată, ca niște nori în formă de ciupercă, ele apărură acolo, în dreptul unui hublou, mai aproape una de alta decât de obicei. Probabil că o observaseră imediat, pentru că amândouă umbrele făcură ușor un pas în spate. Dar după un minut sau două se apropiară din nou.

În clipa aceea sări, aprinse lanterna și o apăsă pe panou. Reflexia luminii ricoșă în peretele din spatele ei, dar o rază mică penetra geamul-oglină și se așeză deconspirativ ca lumina palidă a lunii pe siluetele aflate de cealaltă parte. Pupilele ochilor lor, care o priveau, se contractară și apoi se dilatară din nou. Se pregătise

pentru șocul pe care avea să-l resimtă dacă planul reușea, dar nu-și imaginase cât de profund avea să i se întipărească în minte vederea acelor fețe neclare.

23

2007

Carl făcu programare pentru două întâlniri la Christiansborg. Îl întâmpină o femeie deșirată care părea să cunoască locul din copilărie. Îl conduse pe culoarele labirintice spre biroul vicepreședintelui democraților cu o asemenea ușurință încât un melc aflat în cochilia lui ar fi invidiat-o.

Birger Larsen era un politician cu experiență care o urmase pe Merete Lynggaard în postul de vicepreședinte al partidului la trei zile după ce ea dispăruse. De atunci se remarcase prin faptul că mijlocise contactul rezonabil dintre cele două facțiuni ale partidului.

Disparația lui Merete lăsase un gol imens. Liderul veteran își alesese aproape orbește noua urmașă, o femeie neroadă cu un zâmbet larg, care fusese inițial purtătoare de cuvânt. Nimeni, cu excepția succesoarei, nu fusese încântat de alegerea lui. Lui Carl nu îi trebuiră mai mult de două secunde ca să simtă că Birger Larsen ar fi preferat să-și construiască o carieră într-o mică afacere, oriunde altundeva decât să lucreze pentru acea potențială prim-ministră mult prea mulțumită de sine. Fără îndoială, avea să vină vremea când nu i se va permite să ia decizii pe cont propriu.

— Nici astăzi nu pot concepe faptul că Merete s-ar fi sinucis, zise el în timp ce îi turna cafea lui Carl.

Aceasta era așa de călâie încât ar fi putut să-și bage degetul mare în lichid fără urmări importante.

— Nu cred că am întâlnit pe cineva pe aici mai energic și mai bucuros de viață, adăugă el și ridică din umeri. Dar, în final, ce știm de fapt despre cei din jurul nostru? N-am avut cu toții parte în viață de tragedii pe care nu le-am putut prevedea?

Carl aprobă din cap.

— Avea dușmani aici la Christiansborg?

Larsen zâmbi afișând un șir de dinți excesiv de încălecați.

— Cine naiba n-are? Merete a fost cea mai periculoasă femeie de aici dacă ne referim la viitorul guvernului, la influența lui Piv Vestergard și la posibilitatea ca Partidul Radical de Centru să pună mâna pe poziția de prim-ministru. De fapt, era periculoasă pentru oricine se vedea în acea postură, iar Merete ar fi obținut cu siguranță postul dacă ar mai fi stat pe aici câțiva ani.

- Credeți că a primit amenințări de la cineva de aici?
- O, Merck... Noi, deputații, suntem prea deștepți pentru genul ăsta de lucruri.
- Poate că a avut o relație personală ce ar fi putut conduce la gelozie sau ură. Știți ceva despre asta?
- Din câte știu, Merete nu era interesată de relații personale. Pentru ea totul se rezuma la muncă, muncă, muncă și iar muncă. O știu de când era studentă la științe politice, dar nici măcar eu nu am putut să mă apropiu de ea mai mult decât permitea.
- Și nu permitea?
- Bărbatul zâmbi din nou.
- Vreți să știți dacă era cineva interesat de ea din punct de vedere romantic? Sigur că da. Cel puțin șase bărbați ar fi divorțat fericiți pentru zece minute singuri cu Merete Lynggaard.
- Printre ei vă numărați și dumneavoastră? întrebă Carl și-și permise să zâmbească.
- Hmm, păi, cine nu s-ar număra? răspunse bărbatul fără a mai zâmbi. Dar Merete și cu mine am fost prieteni. Știam care erau limitele.
- Dar poate că erau alții care nu le știau.
- Despre asta trebuie s-o întrebați pe Marianne Koch.
- Fosta secretară a lui Merete? Știți cumva de ce a fost înlocuită?
- Păi, nu prea. Au lucrat împreună câțiva ani, dar e posibil ca Marianne să fi devenit prea curioasă pentru gustul lui Merete.
- Unde o pot găsi azi pe Marianne Koch?
- O undă de șiretenie apăru în ochii lui Larsen.
- Tocmai ați salutat-o acum zece minute.
- Acum este secretara dumneavoastră?
- Carl lăsă jos cana cu cafea și arătă spre ușă.
- Femeia care stă acolo? întrebă el în continuare.

Marianne Koch era opusul femeii care îl însoțise pe Carl spre birou. Era mică, cu părul des, ondulat și negru, care părea parfumat cu ispită chiar dacă se afla de cealaltă parte a mesei de lucru.

— De ce n-ați mai lucrat pe post de secretară a lui Merete Lynggaard cu puțin timp în urmă ca ea să dispară? întrebă el după ce schimbară câteva replici de politețe.

Ea își uni sprâncenele, gânditoare.

— Nici eu n-am înțeles prea bine. Oricum, nu la acea vreme. Am

fost destul de supărată pe ea. Dar am aflat că avea în grijă un frate cu handicap.

— Și?

— Păi am crezut că avea un iubit din moment ce era așa de secretoasă și se grăbea în fiecare seară să ajungă acasă.

El zâmbi.

— I-ați spus asta?

— Da, a fost o prostie. Acum îmi dau seama de asta. Dar am crezut că eram prietene mai apropiate decât eram de fapt. Cât trăiești, înveți.

Se uită la Carl și zâmbi ironic, cu gropițe în obraji. Dacă Assad ar fi cunoscut-o, ar fi fost impresionat.

— A încercat cineva de aici de la Christiansborg să-i facă avansuri?

— O, da. Bărbații îi lăsau mereu mesaje, dar numai unul a insistat.

— Doriți să-mi spuneți despre cine e vorba?

Ea zâmbi. Dorea să dezvăluie orice îi făcea plăcere.

— Sigur. Era Tage Baggesen.

— Aha, am mai auzit numele.

— L-ar încânta să afle asta. Cred că a deținut poziții de conducere în Partidul Radical de Centru cel puțin o mie de ani.

— Ați mai spus cuiva despre acest lucru?

— Da, poliției, dar nu păreau să creadă că ar avea vreo importanță.

— Și dumneavoastră credeți?

Ea ridică din umeri.

— Au fost și alții?

— Mulți alții, dar nimeni serios. Avea parte de ce-și dorea când călătorea.

— Vreți să spuneți că era o partidă ușoară?

— O, Doamne, așa ați interpreta-o? Întrebă ea și se întoarse încercând să-și astâmpere râsul. Nu, în nici un caz. Dar nu era nici călugăriță. Nu știu cu cine a fost. Nu mi-a zis niciodată.

— Dar prefera bărbații?

— Păi, hai să zicem că râdea întotdeauna când bărbații sugerau altceva.

— Aveți idee dacă exista vreun motiv ca Merete să-și dorească să lase totul în urmă și s-o ia de la capăt trăind o viață nouă?

— Adică dacă acum ar fi în Mumbai, la soare? Întrebă Marianne cu indignare pe chip.

— Într-un loc în care viața să fie mai ușoară, da. V-o puteți închipui făcând așa ceva?

— Este complet absurd. Era foarte conștiincioasă. Știu că unii oameni se prăbușesc precum un castel de cărți și într-o zi dispar din senin, dar nu și Merete. Făcu o scurtă pauză privind-o gânditoare. Dar este un gând drăguț, adăugă ea zâmbind. Adică, faptul că Merete ar mai putea fi în viață.

Carl încuviință din cap. Lui Merete Lynggaard i se făcuseră o mulțime de profile psihologice după ce dispăruse și toate ajunseseră la aceeași concluzie: Merete nu fugise pur și simplu de viața ei. Chiar și tabloidele excluseseră această posibilitate.

— Ați auzit ceva despre o telegramă pe care o primise în timpul ultimei săptămâni petrecute aici, la castel? întrebă el. O telegramă de Sfântul Valentin.

Întrebarea părea s-o enerveze pe Marianne. Aparent, era încă supărată că nu făcuse parte din viața lui Merete până în ultima clipă.

— Nu. Și poliția m-a întrebat despre asta, dar așa cum le-am spus și lor, trebuie să vă îndrum spre Sos Norup, care mi-a preluat postul.

El ridică din sprâncene în timp ce o privea.

— Sunteți tristă din cauza asta?

— Sigur că sunt. Dumneavoastră n-ați fi? Am lucrat doi ani fără probleme.

— Știți cumva unde este Sos Norup?

Ea ridică din umeri. Nimic nu o interesa mai puțin.

— Și Tage Baggesen? Cum pot lua legătura cu el?

Ea îi desenă lui Carl o hartă prin care îi arată drumul spre biroul lui Baggesen. Nu părea ușor de găsit.

Lui Carl îi luă aproape o jumătate de oră ca să găsească drumul spre domeniul lui Tage Baggesen și spre Partidul Radical de Centru. Nu era tocmai floare la ureche. Pentru el era un mister cum naiba putea cineva să lucreze într-un asemenea mediu ipocrit. Cel puțin la sediul poliției știai cu ce ai de-a face, era locul în care prietenii și dușmanii nu se temeau să-și arate adevăratele intenții și totuși împreună puteau lucra cot la cot pentru un țel comun. În acel loc, însă, era invers. Toți pretindeau că sunt cei mai buni prieteni, dar cu toții se gândeau numai la ei când venea vorba de decantarea rezultatelor. Totul se baza pe coroane, reputație și putere, nu pe rezultate. Un om mare în acel loc era

cineva care îi putea face pe ceilalți să se simtă mici. Poate că lucrurile nu stătuseră mereu așa, dar aceasta era acum realitatea.

Tage Baggesen, evident, nu făcea excepție. Rolul lui era să susțină interesele electoratului și să se ocupe de politicile partidului său, dar după ce te uitai la el îți dădeai seama cum stăteau lucrurile de fapt. Își asigurase deja o pensie grasă și orice câștiga înainte de retragere era cheltuit pe haine scumpe și pe investiții eficiente.

Carl se uită în sus la pereții acoperiți cu diplome din competițiile de golf și cu poze detaliate făcute din aer cu proprietățile de la țară pe care le deținea în Danemarca. Se gândi să întrebe dacă omul nu înțelesese bine din ce partid făcea parte, dar Tage Baggesen îl dezarmă când îl bătu prietenește pe spate și îi făcu o primire cordială.

— Vă sugerez să închideți ușa, zise Carl și arată spre hol.

Acest lucru stârni o privire piezișă, jovială, din partea lui Baggesen. Un mic truc pe care îl folosea cu succes când negocia construcția de noi autostrăzi în Holstebro, dar nu avu nici un efect asupra detectivului comisar-adjunct, a cărui specialitate era prefăcătoria.

— Nu cred că trebuie să facem asta. Nu am nimic de ascuns față de colegii mei, zise Baggesen.

— Am auzit că erați foarte interesat de Merete Lynggaard. I-ați trimis chiar și o telegramă, printre altele. O telegramă de Sfântul Valentin.

Tenul bărbatului deveni puțin mai palid, dar zâmbetul încrezător reveni.

— O telegramă de Sfântul Valentin? întrebă el. Nu-mi amintesc.

Carl încuviință din cap. Minciuna se citea pe fața bărbatului.

Șigur că Baggesen își amintea. Acum Carl avea ocazia să râcăie un deputat.

— Când v-am sugerat să închideți ușa, am făcut-o pentru că vreau să vă întreb verde-n față dacă ați ucis-o pe Merete. Erați îndrăgostit de ea. V-a respins și v-ați ieșit din fire. Așa s-au petrecut lucrurile?

O fracțiune de secundă fiecare celulă din creierul lui Tage Baggesen, altfel foarte încrezător, dezbătu dacă să se ridice și să trântescă ușa sau dacă să-și iasă din fire. Tenul lui căpătă dintr-odată o nuanță la fel de roșie ca și părul. Era profund șocat și complet expus. Sudoarea îi ieșea prin fiecare por al corpului. Carl știa toate șmecheriile, dar acea reacție era complet diferită.

Dacă bărbatul avea ceva de ascuns în legătură cu acel caz – și, după răspunsul lui, așa stăteau lucrurile – atunci putea foarte bine să-și scrie confesiunea. Dacă nu o făcea, mai exista încă ceva care avea să-l pună la zid. Gura i se deschise. În cazul în care Carl nu era atent, omul avea să se închidă definitiv. Niciodată în viața lui bine pusă la punct, Tage Baggesen nu mai auzise așa ceva; asta era sigur.

Carl încercă să-i zâmbească. Cumva, reacția lui dramatică părea conciliantă. Ca și cum undeva în acel corp, hrănit cu cele mai bune delicatese de la recepții, încă se mai afla o ființă umană.

— Ascultă, Baggesen. I-ai lăsat bilețele lui Merete. Multe bilețele. Te asigur că fosta ei secretară, Marianne Koch, a fost foarte atentă la avansurile tale.

— Toată lumea își lasă bilețele aici.

Baggesen încercă să se lase pe spate cu nonșalanță, dar distanța spre spătarul scaunului era prea mare ca gestul să pară unul obișnuit.

— Deci, susții că bilețelele nu conțineau nimic personal?

În acel moment deputatul se ridică din scaun și se duse încet ca să închidă ușa.

— E adevărat că am nutrit sentimente puternice față de Merete Lynggaard, zise el.

Părea dureros de sincer, astfel încât lui Carl i se făcu milă de el.

— Mi-a fost foarte greu să trec peste moartea ei, adăugă el.

— Înțeleg. O să încerc să formulez pe scurt.

Vorbele lui Carl fură întâmpinate de un zâmbet recunoscător. Omul devenise puțin mai realist.

— Știm că i-ai trimis lui Merete Lynggaard o telegramă de Sfântul Valentin în februarie 2002. Am primit azi confirmarea acestui lucru de la compania care se ocupă de astfel de telegrame.

Baggesen părea descurajat. Trecutul îl rodea cu adevărat. Oftă.

— Sigur că știam că nu e interesată de mine în acel mod. Din păcate. Știam asta demult, chiar și atunci.

— Dar încercăi în continuare.

El încuviință din cap fără să spună nimic.

— Ce scria în telegramă? Încearcă să spui adevărul de data asta.

El își lasă puțin capul într-o parte.

— Lucruri obișnuite. Că mi-ar plăcea să o văd. Nu-mi amintesc vorbe exacte. Și asta e adevărul.

— Așa că ai omorât-o pentru că nu era interesată de tine?

Ochii lui Baggesen se îngustară formând două linii subțiri. Buzele lui erau strânse. O secundă înainte ca lacrimile să înceapă să curgă pe lângă nasul politicianului, Carl mai avea puțin și-l aresta. Apoi Baggesen își săltă capul și îl privi. Nu ca și cum Carl era un călău care îi punea ștreangul de gât, ci ca pe un părinte la confesional, în fața căruia își deschidea sufletul într-un târziu.

— Cine ar ucide-o pe singura persoană care îi dă un sens în viață? întrebă el.

Stătură acolo o vreme și se uitară unul la altul. Apoi Carl privi în altă parte.

— Știi dacă Merete avea dușmani aici? Nu adversari politici. Mă refer la inamici adevărați.

Baggesen își șterse ochii.

— Toți avem dușmani, dar nu în sensul în care vă referiți, răspunse el.

— Nimeni care să îi poarte pică?

Baggesen clătină din cap.

— Asta m-ar surprinde cu adevărat. Era foarte apreciată, chiar și de politicienii din opoziție.

— Eu am o impresie diferită. Deci nu credeți că se ocupa de anumite lucruri ce s-ar fi putut dovedi problematice pentru cineva care ar fi mers într-atât de departe încât să o oprească? Grupuri de interese care să se simtă amenințate sau presate?

Baggesen îl privi pe Carl cu o privire indulgentă.

— Întrebați-i pe membrii partidului ei. Noi doi nu am fost ceea ce se cheamă politicieni confidenți. Ba chiar din contră, aș putea spune. Ați descoperit ceva în mod deosebit?

— Politicienii din toată lumea sunt criticați pentru opiniile lor, nu-i așa? De către oponenți ai avorturilor, apărători fanatici ai drepturilor animalelor, oameni cu atitudini antimusulmane sau din contră – orice poziție poate determina o reacție violentă. Priviți doar la Suedia, Olanda sau Statele Unite.

Carl făcu un gest ca să se ridice și observă privirea ușurată care apăru deja pe fața deputatului din fața lui. Dar poate că nu trebuia să dea atâta importanță acestui lucru. Cine n-ar fi vrut ca o astfel de conversație să se încheie?

— Baggesen, continuă Carl. Poate că o să fii atât de amabil să iei legătura cu mine dacă întâmplător îți amintești ceva ce ar trebui să știu. Îi dădu bărbatului cartea de vizită. Nu e pentru binele meu, ci pentru al tău. Mi-e teamă că nu multă lume din acest loc a avut astfel de sentimente pentru Merete Lynggaard.

Vorbele își atinseră ținta. Fără îndoială, lacrimile începuseră să curgă în clipa în care Carl ieșise pe ușă.

Conform Evidenței Persoanelor, ultima adresă înregistrată a lui Sos Norup era la părinții ei, în mijlocul districtului de snobi Frederiksberg din Copenhaga. Pe plăcuța din alamă de lângă ușă scria: „Comerciantul Vilhelm Norup și actrița Kaja Brandt Norup”.

Carl sună la sonerie și auzi sunetul ce reverbera din spatele ușii masive din stejar. O clipă mai târziu se auzi în surdină un „Da, da, vin”.

Bărbatul care deschise ușa probabil că ieșise la pensie de un sfert de secol. După vesta pe care o purta și după eșarfa de mătase din jurul gâtului, averea lui încă nu secase. Se uită nesigur la Carl cu ochii devastați de boală, ca și cum acel străin din pragul ușii lui era Moartea cu coasa.

— Cine sunteți? întrebă el direct, pregătit să trântescă ușa.

Carl se prezentă și își scoase din nou insigna din buzunar. Întrebă dacă putea intra.

— S-a întâmplat ceva cu Sos? vru să știe bărbatul.

— Nu știu. De ce întrebați? Nu e acasă?

— Nu mai locuiește aici, dacă pe ea o căutați.

— Cine este, Vilhelm? se auzi o voce slabă din spatele ușilor duble de la sufragerie.

— Cineva care vrea să discute cu Sos, dragă.

— Atunci spune-i să caute în altă parte, răspunse ea.

Comerciantul îl apucă pe Carl de mânecă.

— Stă în Valby. Spuneți-i că vrem să vină acasă dacă are de gând să trăiască altfel.

— Altfel, cum?

Bărbatul nu răspunse. Îi dădu lui Carl adresa din Valhojvej și apoi trânti ușa.

În blocul mic gen cămin nu erau decât trei nume lângă interfon. În trecut, locul servise, fără îndoială, drept casă pentru șase familii, fiecare cu câte patru, cinci copii. Mahalaua din trecut era acum un azil de bătrâni. În acea mansardă Sos Norup își întâlnise marea iubire, o femeie de patruzeci și ceva de ani, al cărei scepticism față de insigna lui Carl se manifestă prin paloarea buzelor strânse.

Nici buzele lui Sos nu erau mai prietenoase. După numai o privire, Carl înțelese de ce DJOF și sediul democraților de la

Christiansborg nu se năruiseră după ce ea plecase. Era greu de găsit o persoană cu o aură mai puțin solidară.

— Merete Lynggaard a fost o șefa frivolă, remarcă ea.

— Vreți să spuneți că nu-și lua munca în serios? Eu am auzit altceva.

— Lăsa totul în seama mea.

— Cred că ăsta era un avantaj.

Se uită la ea. Părea o femeie care fusese mereu ținută din scurt și urâse acest lucru. Comerciantul Norup și soția lui, fără îndoială odată importanți, probabil că o învățaseră pe Sos obediința orbească. Acesta era pesemne un lucru greu de acceptat pentru un copil fără frați, care vedea în părinții lui un dar de la Dumnezeu. Carl bănuia că venise un moment când ea îi detesta și-i iubea, totodată. Îi detesta pentru ceea ce reprezentau și îi iubea întocmai pentru același motiv. După umila opinie a lui Carl, acesta era motivul pentru care ea locuise intermitent cu părinții toată viața ei de adult.

Se uită apoi la prietena ei. Îmbrăcată în haine largi, cu țigara ce mocnea între buze, stătea acolo și se asigura că el nu va răni pe cineva. Era, fără îndoială, hotărâtă să îi ofere lui Sos o ancoră solidă.

— Am auzit că Merete Lynggaard era foarte mulțumită de munca dumneavoastră.

— O, da?

— Aș vrea să vă întreb despre viața personală a lui Merete. Exista vreun motiv care să ne facă să credem că era însărcinată când a dispărut?

Sos se încruntă și se lasă pe spate.

— Însărcinată? rosti cuvântul de parcă făcea parte din categoria bolilor contagioase, a leprei sau a ciumei. Nu, sunt sigură că nu era.

Se uită la iubita ei și își dădu ochii pe spate.

— Cum puteți fi sigură de asta?

— Cum credeți? Dacă era așa de cu capul pe umeri cum crede toată lumea, nu ar mai fi trebuit să împrumute tampoane de la mine ori de câte ori îi venea ciclul.

— Vreți să spuneți că fusese la menstruație imediat înainte să dispară?

— Da, în săptămâna de dinainte. Întotdeauna aveam ciclul în același timp cât am lucrat împreună.

El încuviință din cap. Acesta era un lucru pe care ea îl știa prea

bine.

— Știți cumva dacă avea un iubit?

— Am mai fost întrebată acest lucru de o mie de ori.

— Vă rog să-mi înprospătați memoria.

Sos scoase o țigară din pachet și o bătu cu fermitate de masă.

— Toți bărbații se holbau la ea de parcă voiau s-o pună pe masă. De unde să știu dacă unul dintre ei avea o relație cu ea?

— În raport scrie că a primit o telegramă de Sfântul Valentin. Știți că era de la Tage Baggesen?

Ea își aprinse țigara și dispăru în spatele unui nor albastru.

— Nu, n-am știut.

— Deci nu știți dacă era ceva între ei doi?

— Dacă era ceva? Asta s-a petrecut în urmă cu cinci ani, după cum sunt sigură că vă amintiți.

Suflă un nor de fum spre fața lui Carl, gest care stârni un zâmbet ironic din partea iubitei ei. Carl se dădu puțin în spate.

— Ascultați aici. O să plec în patru minute. Dar înainte de asta, haideți să pretindem că vrem să ne ajutăm unul pe altul, da?

Se uită fix în ochii lui Sos. Ea încerca încă să-și ascundă ura de sine în spatele unei expresii ostile.

— O să-ți spun Sos, da? De obicei folosesc numele mic atunci când împart un fum cu cineva.

Ea își mută mâna cu țigara în poală.

— Așa că o să te întreb, Sos, știi ceva despre vreun incident care s-a petrecut înainte de dispariția lui Merete? Ceva pe care să-l investigăm? O să enumăr o listă de posibilități, așa că te rog să mă oprești dacă vin cu ceva relevant.

Înclină din cap către ea, însă gestul lui nu trezi nici o reacție.

— Conversații telefonice de natură personală? Bilețele mici, galbene, lăsate pe birou? Oameni care s-au purtat față de ea într-un mod mai puțin profesional? Cutii cu ciocolată, flori, inele noi pe degete? A roșit vreodată când privea în gol? Nu reușea să se concentreze în ultimele zile?

Se uită la ființa palidă care stătea în fața lui. Buzele ei lipsite de culoare nu se mișcaseră nici o câtime. Altă înfundătură.

— Se schimbase comportamentul ei în vreun fel? continuă el. Se ducea acasă mai devreme? Ieșea din biroul din Parlament ca să sune de pe telefonul mobil în hol? Ajungea la muncă mai târziu decât de obicei dimineața?

Se uită din nou la Sos și dădu din cap spre ea ca și cum acest gest ar fi sculat-o din morți. Ea mai trase o dată din țigară și apoi o

scutură în scrumieră.

— Ați terminat? întrebă ea.

El oftă. Era de piatră! La ce altceva se putea aștepta de la vaca aceea?

— Da, am terminat.

— Bine.

Ea își săltă capul. Pentru o clipă el văzu o femeie care avea o anumită doză de demnitate.

— Am spus poliției despre telegramă și despre faptul că se întâlnise cu cineva la cafeneaua Bankerat. Am văzut când a notat asta în agenda ei. Nu știu cu cine urma să se vadă, dar acest lucru o făcuse să roșească.

— Cine ar fi putut fi?

Ea ridică din umeri.

— Tage Baggesen? întrebă el.

— Putea fi oricine. Se întâlnea cu mulți oameni la Christiansborg. Mai era un bărbat care făcea parte dintr-o delegație, care era interesat de ea. Dar erau mulți bărbați interesați de ea.

— O delegație? Când a fost asta?

— Nu cu mult înainte să dispară.

— Îți amintești numele lui?

— După cinci ani? Doamne, nu.

— Ce fel de delegație era?

Ea se uită la el ursuză.

— Era ceva despre cercetările asupra sistemului imunitar. Dar m-ați întrerupt, zise ea. Merete a mai primit un buchet de flori. Fără îndoială, avea o relație destul de personală. Nu știu cu cine, dar am mai spus asta la poliție.

Carl se scărpină pe gât. Unde or fi fost înregistrate aceste informații?

— Cu cine ați vorbit despre asta, dacă pot întreba?

— Nu-mi amintesc.

— Nu cumva a fost Borge Bak de la Echipa de Intervenție Rapidă?

Ea arătă cu degetul spre Carl ca și cum ai spune „Bingo!” Nenorocitul de Bak. Oare lăsa întotdeauna așa multe informații pe-afară când își scria rapoartele?

Carl se uită la colega de celulă a lui Sos. Nu se prea omora cu zâmbetele. În acel moment își dorea ca el să dispară. Carl înclină din cap spre Sos și se ridică. Între ferestrele din zona arcadei

atârnau mai multe fotografii color, de studio și câteva poze mai mari alb-negru cu părinții lui Sos, făcute în zile mai bune. La vremea lor ei arătaseră chiar atrăgător, dar nu era foarte ușor de spus acest lucru ținând cont de felul în care Sos le zgâriase și scrijelise fețele.

El se aplecă ca să se uite la fotografiile mai mici, înrămate. După haine și postură, recunoscuna una dintre multele poze publicitare ale lui Merete Lynggaard. Și ea își pierduse mare parte din față într-o rețea de zgârieturi. Deci Sos aduna poze cu oameni pe care îi ura. Poate că și el și-ar fi putut câștiga un loc acolo dacă ar fi făcut un efort suplimentar.

În sfârșit, Borge Bak era singur în birou. Jacheta lui de piele părea și mai boțită ca de obicei. O dovadă de necontestat că muncea din greu, zi și noapte.

— Nu ți-am spus să nu mai vii să te târguiești pe aici, Carl? întrebă el.

Închise cu zgomot carnețelul pe birou și se încruntă la el.

— Ai dat-o-n bară, Borge, spuse Carl.

Fie pentru că folosise numele mic, fie din pricina acuzației, reacția lui Bak fu instantanee. Toate ridurile de pe frunte deveniră verticale și se întinseră până la părul pieptănat într-o parte.

— Merete Lynggaard a primit un buchet de flori cu câteva zile înainte de moarte. Și din câte am înțeles, nu obișnuia să primească flori.

— Și ce dacă?

Expresia de pe fața lui Bak nu putea fi mai sfidătoare de atât.

— Căutăm pe cineva care ar fi putut comite o crimă. Ai uitat asta? Un iubit este un posibil candidat.

— Am căutat peste tot.

— Dar asta nu a fost inclus în raportul tău.

Bak ridică din umeri.

— Ia-o ușor, Carl. Tu, dintre toți oamenii, te găsești să vorbești de munca altora. Noi, ceilalți, ne spetim în timp ce tu stai pe spate. Doar nu credeai că nu știam asta. Am trecut în raport ceea ce era important și asta-i tot, zise el și lovi carnețelul de birou.

— Ai uitat să treci în raport că o asistentă socială pe nume Karin Mortensen l-a văzut pe Uffe Lynggaard jucând un joc ce indica faptul că își amintea accidentul de mașină. Poate că își amintește ceva și din ziua în care a dispărut Merete. Dar aparent tu nu ai abordat prea bine acest unghi.

— Karen Mortensen. Karen pronunțat cu „e”, nu cu „i”, Carl. Încearcă să te ascuți. Și nu mai veni aici încercând să mă înveți pe mine despre ce înseamnă să fii meticolos.

— Asta înseamnă că-ți dai seama cât de importantă ar putea fi această informație de la Karen Mortensen?

— Taci naibii din gură. Am verificat, bine? Uffe nu-și amintește nimic! Nu are nimic la mansardă.

— Merete Lynggaard s-a întâlnit cu un bărbat cu câteva zile înainte să moară. El făcea parte dintr-o delegație care efectua cercetări cu privire la funcționarea sistemului imunitar. Nici despre asta n-ai scris nimic în raport.

— Nu, dar am verificat.

— Atunci trebuie să știi că un bărbat a luat legătura cu ea și că exista o anumită chimie între ei. Secretara ei, Sos Norup, susține că ți-a spus asta.

— Da, la naiba! Sigur că știu asta.

— Atunci de ce nu e în raportul tău?

— Nu știu. Poate pentru că s-a dovedit că omul era mort.

— Mort?

— Da, făcut scrum într-un accident de mașină la o zi după ce Merete a dispărut. Numele lui era Daniel Hale.

Pronunțase numele rar, astfel încât Carl să ia seama ce memorie bună avea.

— Daniel Hale? Se pare că Sos uitase numele lui după atâția ani.

— Da, lucra la un studiu despre placentă pentru care delegația aceea încerca să obțină bani. Avea un laborator în Slangerup.

Bak prezentase aceste lucruri cu o supremă încredere de sine. Era mai informat în ce privește această pistă.

— Dacă a murit abia a doua zi, tot putea avea o legătură cu dispariția ei.

— Eu nu cred. A venit acasă de la Londra în după-amiaza în care ea s-a înecat.

— Era îndrăgostit de ea? Sos așa bănuiește.

— Dacă era așa, îmi pare rău pentru el. Ea nu avea nici o treabă cu el.

— Ești sigur, Borge?

Colegul lui era vădit deranjat că i se spunea pe numele mic. Deci așa rămânea: avea să audă asta non-stop.

— Poate că acest Daniel Hale este cel cu care ea a luat masa la Bankerat. Ce crezi, Borge?

— Ascultă, Carl. Este o femeie în cazul biciclistului omorât, care a vorbit cu noi, iar acum urmărim o pistă. Sunt al naibii de ocupat acum. Nu poate aștepta până mai târziu? Daniel Hale e mort. Nici măcar nu era în țară când a murit Merete Lynggaard. Ea s-a înecat, iar Hale n-a avut nici o treabă cu asta, bine?

— Ai încercat să afli dacă Hale a fost cel cu care ea a luat masa la Bankerat cu o săptămână înainte? Nu scrie nimic în raport.

— Ascultă! Investigația a demonstrat în final că moartea ei a fost un accident. În plus, am fost douăzeci de oameni care ne-am ocupat de caz. Întreabă și pe altcineva. Acum du-te, Carl.

24

2007

Dacă se baza exclusiv pe simțul mirosului și pe auz, i-ar fi fost greu să deosebească subsolul din sediul poliției de furnicarul de pe aleile din Cairo, luni dimineața, când Carl ajunsese la muncă. Niciodată până atunci venerabila clădire nu mai mirosise atât de tare a mâncare și a condimente exotice și niciodată până atunci nu mai auziseră acei pereți asemenea tonuri ciudate.

O secretară de la Administrativ care tocmai se întorcea de jos de la Arhive se încruntă la Carl când trecu pe lângă el cu brațele pline cu dosare. Expresia de pe fața ei spunea că în zece minute întreaga clădire va afla că totul o luase razna la subsol.

Primi explicația în biroul micuț al lui Assad unde pe masa de lucru era o mare de farfurii cu bunătați gătite și de bucăți de foi de aluminiu cu usturoi pisat, verzituri mici și orez galben. Nu era de mirare că scena ridicase multe sprâncene.

— Ce se petrece aici, Assad? țipă Carl și întrerupse notele ce ieșeau din casetofon.

Assad se mulțumi să zâmbească. Evident, nu era conștient de falia culturală care se căscase adânc în fundația solidă a sediului de poliție. Carl se aruncă în scaunul din fața asistentului său.

— Miroase foarte bine, Assad, dar aici e sediul poliției. Nu este un local libanez din Vanlose.

— Ține, Carl. Și felicitări, domnule comisar, cum ar zice unii, răspunse Assad întinzându-i un triunghi untos de aluat. E de la soția mea. Fetele mele au tăiat hârtia.

Carl urmări mâna lui Assad în timp ce acesta gesticula spre restul încăperii. În clipa aceea observă ghirlandele de hârtie colorată agățate de rafturi și de lămpile din tavan. Nu avea să fie ușor.

— I-am dus și lui Hardy ieri. Și i-am citit o mare parte din hârtiile cazului, cu voce tare, Carl.

— Pe bune?

Carl parcă le și vedea pe asistente în timp ce Assad îl hrănea pe Hardy cu pachetele egiptene.

— Adică te-ai dus să-l vezi în ziua ta liberă?

— Se gândește la caz, Carl. E un om bun. Chiar este un om bun.

Carl dădu din cap aprobator și luă o gură din aluat. Plănuise să meargă la Hardy a doua zi.

— Am pus cap la cap toate documentele despre accident pe biroul tău, Carl. Dacă vrei, îți pot spune câte ceva despre ce am citit.

Carl dădu din nou aprobator din cap. Fără știrea lui, asistentul lui putea să scrie raportul despre caz chiar înainte să fi terminat investigația.

În alte părți din Danemarca, în Ajunul Crăciunului în 1986, temperatura era de 6° Celsius, dar locuitorii din Sjaslland nu fuseseră la fel de norocoși, iar acest lucru îi costase pe zece oameni viața. Cinci dintre ei muriseră pe un drum de țară îngust, care ducea printr-o porțiune împădurită din zona dealurilor Tibirke; doi dintre ei erau părinții lui Merete și Uffe Lynggaard. Încercaseră să depășească un Ford Sierra într-o zonă mai lată a drumului unde vântul crease un covor de cristale de gheață și atunci lucrurile o luaseră razna.

Nimeni nu fusese tras la răspundere și nu se intentase nici un proces pentru daune. Se înregistrase un simplu accident, dar cu urmări deloc simple. Mașina pe care încercaseră s-o depășească sfârșise într-un copac și încă ardea în momentul în care pompierii ajunseseră la fața locului, în timp ce mașina care aparținea părinților lui Merete zăcea cu roțile în sus la circa 45 de metri.

Mama lui Merete fusese aruncată prin parbriz și aterizase în tufișuri, cu gâtul frânt. Tatăl ei nu avusese deloc noroc; îi luase zece minute ca să moară. O jumătate din blocul motor îi perforase stomacul, iar o creangă de copac îi străpunsese cutia toracică. Se presupuse că Uffe rămăsese conștient tot timpul pentru că în clipa în care pompierii au tăiat mașina și l-au scos le-a urmărit eforturile cu ochii larg deschiși, înfricoșați. Refuzase să dea drumul mâinii surorii lui chiar și când ei o scosese din mașină și o întinseseră pe drum ca să-i dea primul ajutor. Nu i-a dat drumul deloc, nici măcar o secundă.

Raportul poliției era simplu și scurt, dar articolele din ziare — nu. Era o poveste prea bună.

În cealaltă mașină, o fetiță și tatăl ei muriseră pe loc. Împrejurările erau cu cât mai tragice în condițiile în care doar băiețelul mai mare scăpase relativ nevătămat. Mama era în ultima parte a sarcinii și întreaga familie se îndrepta spre spital. În timp ce pompierii încercau să stingă vâlvătaia de sub capota mașinii,

mama dăduse naștere la gemeni cu capul sprijinit pe corpul soțului mort și cu un picior blocat sub bancheta mașinii. În ciuda eforturilor eroice de a-i scoate pe toți din mașină la timp, unul din bebeluși murise, iar ziarele avuseseră primele pagini garantate de Crăciun.

Assad îi arătă lui Carl ziarele locale naționale, care nu rataseră un subiect nou și incitant. Fotografii erau sfâșietoare. Mașina înfiptă în copac și drumul devastat; proaspăta mamă în drum spre ambulanță cu un băiețel suspinând alături; Merete Lynggaard pe o targă în mijlocul drumului cu o mască de oxigen pe față; și Uffe care stătea pe stratul subțire de zăpadă cu ochii înspăimântați, ținând strâns mâna surorii lui inconștiente.

— Uite, zise Assad luând din dosarul de pe biroul lui Carl două pagini din tabloidul *Gossip*. Lis a descoperit că unele dintre pozele astea au reapărut în ziare și când Merete Lynggaard a fost aleasă în Folketing, adăugă Assad.

Una peste alta, fotografii care se întâmplase să fie în Pădurea Tibirke în acea după-amiază își meritase banii pentru instantaneele surprinse în câteva secunde. Tot el făcuse fotografii și la înmormântarea părinților lui Merete – de data aceasta color. Poze de presă, clare, bine încadrate, cu adolescenta Merete Lynggaard care îl ținea de mână pe fratele ei în timp ce urnele erau îngropate în Cimitirul Vestre. De la cealaltă înmormântare nu existau fotografii. Avusese loc în intimitate.

— Ce naiba se întâmplă aici jos? se auzi o voce. E vina ta că la noi în birouri miroase de parcă ar fi Ajunul Crăciunului?

Sigurd Harms, unul dintre ofițerii de poliție de la etajul doi, stătea în prag. Se uita uimit la orgia de culori care atârnavă de lămpi.

— Ah, Sigurd Năsosul! Ține, zise Carl și-i dădu unul dintre pachetelele untoase și condimentate. Să vezi de Paște! Atunci o să ardem și tămâie.

Un mesaj fusese trimis de sus în care se spunea că șeful de la Omucideri voia să-l vadă pe Carl în birou înainte de ora prânzului.

Jacobsen avea o expresie întunecată și preocupată când își săltă capul din hărțile din fața lui și îl invită pe Carl să ia loc. Acesta tocmai voia să-și ceară scuze pentru Assad și să explice că așa ceva nu se va mai întâmpla în subsol și că avea situația sub control. Dar nu apucă înainte ca doi detectivi noi să intre și să se așeze lângă perete. Carl le zâmbi strâmb. Nu credea că erau acolo

ca să-l aresteze pentru câteva samosas sau cum se numeau acele delicii cu aluat și condimente.

Când Lars Bjorn și comisarul-adjunct de poliție Terje Ploug, care preluaseră cazul cu pistolul pneumatic pentru cuie, intrară în încăpere, șeful de la Omucideri închise dosarul și se întoarse spre Carl.

— Vreau să știi că te-am chemat pentru că au mai fost descoperite încă două crime în dimineața asta. Corpurile a doi tineri au fost găsite într-un service de lângă Soro.

„Soro...”, își zise Carl. Ce treabă aveau ei cu asta?

— Amândoi au fost găsiți cu niște cuie de nouăzeci de milimetri de la un pistol pneumatic Paslode înfipite în țeste. Sunt sigur că asta îți amintește de ceva, nu-i așa?

Carl se întoarse și se uită pe fereastră la un stol de păsări care zbură deasupra clădirilor de vizavi. Simțea ochii șefului ațintiți asupra lui, dar acest lucru nu avea să ajute prea mult. Ce se întâmplase cu o zi în urmă în Soro nu avea neapărat legătură cu cazul din Amager. Mai nou, chiar și la emisiunile de televiziune se foloseau pistoale pentru cuie pe post de arme.

— Continui tu, Terje? îl auzi pe Marcus Jacobsen vocea lui auzindu-se ca și cum ar fi fost undeva departe.

— Sigur. Suntem convinși că e vorba de aceiași infractori care l-au ucis pe Georg Madsen în baraca din Amager.

Carl se întoarse cu fața la el.

— De ce?

— Pentru că Georg Madsen a fost unchiul uneia dintre victimele din Soro.

Carl se întoarse din nou ca să se uite la păsări.

— Avem o descriere a unuia dintre indivizi care se pare că a fost acolo când au fost comise crimele. Detectivul Stoltz și echipa din Soro vor să te duci azi să compari descrierea ta cu a lor.

— N-am văzut nimic. Am fost inconștient.

Terje Ploug îi aruncă lui Carl o privire de care nu-i păsa. El în mod special probabil că studiase dosarul în amănunțime, așadar, de ce făcea pe prostul? Nu declarase deja că fusese inconștient din clipa în care fusese împușcat în tâmplă și până i-au băgat perfuzia în mână la spital? Nu-l credeau? Ce motiv puteau avea ca să vrea să vorbească cu el?

— În raport scrie că ai văzut o cămașă roșie în carouri înainte de împușcături.

Cămașa. Despre asta era vorba?

— Deci mă vor pe mine ca să identific o cămașă? răspunse el. Pentru că dacă asta vor, cred că ar putea să-mi trimită o poză prin e-mail.

— Au motivele lor, Carl, interveni Marcus. Este în interesul tuturor să te duci în Soro. Nu numai în al tău.

— N-am chef, spuse el și se uită la ceas. În plus, deja s-a făcut târziu.

— N-ai chef? Spune-mi, Carl, când ai întâlnirea cu psihologul?

Carl își strânse buzele. Oare chiar era nevoie ca Marcus să anunțe acest lucru în fața întregului departament?

— Măine.

— Atunci cred că ar trebui să te duci azi în Soro și vei avea proaspătă în minte reacția ta la întreaga experiență când o să te vezi cu Mona Ibsen, spuse el și îi adresă lui Carl un zâmbet fals. Apoi ridică un dosar din vârful celui mai înalt vraf de pe birou. O, apropo, astea sunt copiile documentelor pe care le-am primit de la Imigrări cu privire la Hafez el-Assad. Le poți lua cu tine.

Assad era cel care conducea. Își adusese într-o cutie de mâncare câteva pachețele și triunghiuri condimentate și le îndesa în gură în timp ce goneau pe E20. În spatele volanului era un om fericit și mulțumit, fapt reflectat de fața lui zâmbitoare. Din când în când dădea din cap dintr-o parte în alta, în funcție de melodia de la radio.

— Am primit actele tale de la Serviciul de Imigrări, Assad, dar încă nu le-am citit, zise Carl. De ce nu-mi spui tu ce scrie în ele?

O secundă șoferul lui îi aruncă o privire atentă în timp ce treceau pe lângă un convoi de camioane.

— Data mea de naștere, de unde vin și apoi ce am făcut acolo. La asta te referi, Carl?

— De ce ai primit rezidență permanentă, Assad? Spune și asta? El dădu din cap aprobator.

— Carl, aș fi omorât dacă m-aș întoarce. Țasta e adevărul. Guvernul din Siria nu era prea mulțumit de mine, dacă înțelegi...

— De ce?

— Pur și simplu nu vedeam lucrurile la fel. Și asta e destul.

— Destul pentru ce?

— Siria e o țară mare. Oamenii dispar pur și simplu.

— Bine, deci ești sigur că o să fii omorât dacă te întorci...

— Așa e, Carl.

— Ai lucrat pentru americani?

Assad își întoarse repede capul și se uită la Carl.

— De ce întrebi asta?

Carl privi în altă parte.

— Fără nici un motiv, Assad. Întrebam doar așa.

Ultima dată când Carl vizitase vechiul sediu de poliție din Soro aflat în Storgade, acesta era parte a Districtului 16, sub jurisdicția forțelor de poliție din Ringsted. Acum aparținea de sudul Iutlandei și de districtul polițienesc Lolland-Falster, dar cărămizile erau tot roșii, câștile erau la fel, iar volumul de muncă nu se micșorase. Ce se câștiga prin mutarea oamenilor dintr-o cutie în alta era o întrebare demnă de „Vrei să fii milionar?”

Carl se așteptase ca unul dintre detectivi să-i ceară încă o descriere a cămășii roșii în carouri. Dar nu erau chiar așa de amatori. O petrecere de bun-venit cu patru bărbați puternici îl aștepta într-un birou de mărimea celui al lui Assad și arătau de parcă fiecare își pierduse un membru al familiei în evenimentele violente din ziua precedentă.

— Jorgensen, se prezentă unul dintre ei și-i întinse mâna.

Era rece ca gheața. Fără îndoială, câteva ore mai devreme același Jorgensen se holbase în ochii a doi oameni ale căror vieți fusese spulberate cu un pistol pneumatic pentru cuie. Probabil că nu dormise toată noaptea.

— Vrei să vezi scena crimei? Întrebă unul dintre polițiști.

— E necesar?

— Nu este identică cu cea din Amager. Au fost omorâți într-un service auto. Unul în garaj, iar celălalt în birou. Cuietele au fost trase de la mică distanță din moment ce au pătruns până la capăt. A trebuit să ne uităm cu mare atenție ca să le vedem.

Unul dintre polițiști îi dădu lui Carl câteva coli de hârtie A4 cu fotografii. Aveau dreptate. Capetele cuielor abia se vedeau în țeastă. Aproape că rănilor nu sângeraseră.

— După cum vezi, amândoi munceau. Aveau mizerie pe mâini și purtau salopete.

— Lipssește ceva?

— Canci!

Carl nu mai auzise acea expresie de ceva vreme.

— La ce lucrau? Nu era prea târziu? Lucrau la lumina lunii, sau ce?

Detectivii se uitară unii la alții. În mod evident era o întrebare la care încă lucrau din greu.

— Au fost găsite urme de tălpi de la sute de pantofi. Se pare că nu obișnuiau să facă deloc curat în acel loc, spuse Jorgensen.

Nu avea să fie deloc un caz ușor pentru ei.

— Am vrea să te uiți la asta, Carl, continuă el ridicând colțul unei cârpe care acoperea masa. Și nu spune nimic înainte de a fi sigur.

Jorgensen îndepărtă în întregime cârpa și scoase la iveală patru cămăși roșii cu carouri, care stăteau una lângă alta precum tăietorii de lemne din pădure care trag un pui de somn pe pământ.

— Arată vreuna dintre ele ca cea pe care ai văzut-o la locul crimei din Amager?

Era cea mai ciudată aliniere de grup la care Carl luase vreodată parte. Care dintre cămăși comisese crima? Aceasta era întrebarea. Suna ca o glumă. Cămășile nu fuseseră niciodată punctul lui forte. Nici măcar nu o putea recunoaște pe a lui.

— Îmi dau seama că e greu după atâta timp, Carl, zise Jorgensen epuizat. Dar ne-ar fi de mare ajutor dacă ai încerca.

— De ce naiba credeți că ucigașul ar purta aceeași cămașă câteva luni mai târziu? Până și voi vă mai schimbați uniforma.

Jorgensen ignoră remarca.

— Vrem să încercăm toate posibilitățile.

— Și cum puteți fi siguri că martorul care l-a văzut pe presupusul ucigaș de la distanță și mai ales noaptea și-ar putea aminti cum arăta cămașa cu atâta acuratețe încât să folosiți declarația lui drept pistă în investigație? Cămășile astea arată ca patru boabe de mazăre într-o pâstaie, la naiba! Bine, nu sunt identice, dar trebuie să existe mii de astfel de cămăși care arată exact la fel.

— Tipul care a văzut cămașa lucrează într-un magazin de haine. Îl credem. A fost foarte exact când a desenat-o.

— Nu a făcut un desen și cu bărbatul care o purta? N-ar fi fost mai bine?

— De fapt, chiar a făcut unul. Nu e un desen rău, dar nici prea bun. O persoană nu este la fel de ușor de desenat ca o cămașă.

Carl se uită la schița pe care o pusese peste cămăși. Un individ obișnuit. Dacă n-ar fi știut mai bine ar fi zis că e un vânzător de copiatoare din Slagelse. Ochelari rotunzi, proaspăt ras, ochi inocenți și buze băiețești.

— Nu-l recunosc. Cât de înalt a spus martorul că era?

— Cel puțin un metru și optzeci de centimetri, poate mai mult.

Apoi polițistul dădu desenul la o parte și arătă spre cămăși. Carl

le studie pe fiecare în parte. La prima vedere toate arătau asemănător. Apoi închise ochii și încercă să-și amintească acea cămașă.

— Și apoi ce s-a întâmplat? întrebă Assad pe drumul înapoi spre Copenhaga.

— Nimic. Toate mi s-au părut la fel. Nu-mi mai pot aminti nenorocita aia de cămașă.

— Atunci le-ai făcut o poză ca să o studiezi acasă?

Carl nu răspunse. Era adâncit în gânduri. În acel moment îi vedea pe Anker mort pe podea lângă el și pe Hardy gemând deasupra lui. De ce naiba nu-i împușcase pe oamenii aceia? Tot ce trebuia să fi făcut era să se întoarcă în clipa în care îi auzise intrând în baracă și nimic din toate lucrurile acelea nu s-ar fi întâmplat. Anker ar fi stat lângă el la volan în locul acelei ființe ciudate pe nume Assad. Și Hardy! Hardy nu ar fi fost țintuit la pat pentru tot restul vieții, fir-ar să fie!

— Nu puteau să-ți trimită pozele imediat, Carl?

Se uită la șoferul lui. Uneori ochii aceia aveau așa o expresie inocentă și totuși drăcească sub sprâncenele stufoase.

— Da, Assad. Sigur că puteau.

Verifică indicatoarele amplasate pe autostradă. Mai erau doar câțiva kilometri până la Tastrup.

— Întoarce aici, zise el.

— De ce? întrebă Assad în timp ce mașina trecu peste liniile groase și ieși de pe autostradă pe două roți.

— Pentru că vreau să arunc o privire la locul în care a murit Daniel Hale.

— Cine?

— Tipul care era interesat de Merete Lynggaard.

— De unde știi asta, Carl?

— Mi-a spus Bak. Hale a fost omorât într-un accident de mașină. Am raportul poliției la mine.

Assad fluieră ușor ca și cum în accidente de mașină mureau numai cei care erau foarte, foarte ghinionști. Carl aruncă o privire la vitezometru. Poate că Assad era bine să lase puțin mai moale pedala de accelerație înainte ca și ei să sfârșească în statistici.

Deși trecuseră cinci ani de când Daniel Hale își pierduse viața pe autostrada Kappellev, încă erau vizibile urmele rămase după accident. Mașina lui se ciocnise de o clădire care apoi trecuse prin

reparații rudimentare, iar mare parte din funingine fusese spălată, însă din câte își dădea seama Carl, cea mai mare parte a banilor de pe asigurare fuseseră folosiți altfel.

Privi de-a lungul drumului deschis. Ce ghinion avusese Daniel Hale să conducă direct în clădirea aceea urâtă. Doar zece metri la stânga sau la dreapta și mașina ar fi ajuns pe câmp.

— Foarte ghinionist. Tu ce zici, Carl?

— Al naibii de ghinionist.

Assad lovi cu piciorul în ciotul de copac rămas în fața zidului afectat.

— A intrat în copac, acesta s-a rupt ca un băț, apoi s-a izbit de zid, iar mașina a luat foc, nu-i așa?

Carl dădu din cap aprobator și se întoarse. Știa că puțin mai încolo era un drum lăturalnic. De pe acela venise cealaltă mașină, din câte își amintea din raportul poliției. Arătă spre nord.

— Daniel Hale venea din direcția aceea, conducea o mașină Citroen dinspre Tastrup. După spusele celui alt șofer și după măsurătorile poliției, s-au ciocnit în acel loc, zise el și arătă spre o linie din mijlocul drumului. Poate că Hale a adormit. Oricum, a condus spre linia din mijloc și a intrat frontal în celălalt vehicul. Apoi mașina lui Hale a fost proiectată în spate, direct în copac și în clădire. Totul nu a durat decât o fracțiune de secundă.

— Ce s-a întâmplat cu bărbatul din cealaltă mașină?

— Păi, a aterizat acolo, spuse Carl și arătă spre o porțiune de teren necultivată de câțiva ani.

Assad fluieră din nou încet.

— Și el n-a pățit nimic?

— Nu. Conducea un fel de 4x4 gigantic. Ești la țară aici, Assad. Partenerul lui păru să înțeleagă despre ce vorbea Carl.

— Și în Siria sunt multe 4x4, zise el.

Carl dădu din cap aprobator, dar nu îl asculta.

— E ciudat, nu-i așa, Assad? Întrebă el apoi.

— Ce? Că a intrat direct în clădire?

— Nu, că s-a întâmplat să moară la o zi după ce Merete Lynggaard a dispărut. Bărbatul pe care Merete abia îl întâlnise și care era posibil să fie îndrăgostit de ea. Foarte ciudat.

— Crezi că s-a sinucis? Că a fost foarte trist că ea a dispărut în mare? Întrebă Assad, iar expresia de pe fața lui se schimbă puțin când se uită la Carl. Poate că s-a sinucis pentru că el o omorâse pe Merete. S-a mai întâmplat, Carl.

— Suicid? Nu. În cazul ăsta ar fi intrat în clădire intenționat.

Nu, sigur nu a fost sinucidere. Și, în plus, nu avea cum s-o omoare. Era în avion când Merete a dispărut.

— Bine, zise Assad și atinse cicatricile de pe suprafața zidului. Atunci poate că nu a fost el cel care a adus scrisoarea în care scria „Drum bun la Berlin”.

Carl dădu din cap aprobator și se uită la soare care mai avea puțin și apunea.

— Poate ai dreptate.

— Atunci ce facem aici, Carl?

— Ce facem? întrebă el și se uită spre câmpuri, unde primele vlăstare primăvăratice începuseră să apară. Îți spun eu, Assad. Investigăm. Asta facem.

25 2007

— Îți mulțumesc pentru că ai aranjat întâlnirea asta pentru mine și pentru că ai fost de acord să mă vezi așa de repede. Dădu mâna cu Birger Larsen și adăugă: Nu va dura mult.

Se uită înjur la fețele familiare adunate în biroului vicepreședintelui democraților.

— În regulă, Morck. Am invitat toți oamenii care au lucrat cu Merete Lynggaard înainte ca ea să dispară. Poate că-i recunoști pe câțiva dintre ei.

Carl înclină din cap spre toți. Da, pe unii îi recunoștea. Câțiva dintre politicienii care stăteau acolo puteau să dea jos Guvernul la următoarele alegeri. Cel puțin, asta spera. La masă erau purtătoarea de cuvânt într-o fustă până la genunchi, câțiva membri proeminenți ai Parlamentului și câțiva oameni din biroul partidului printre care se număra și Marianne Koch, care-i aruncă lui Carl o privire ce semăna a flirt, fapt ce îi aminti că în numai trei ore avea să fie examinat de Mona Ibsen.

— După cum fără îndoială că v-a informat Birger Larsen, investigăm încă o dată dispariția lui Merete Lynggaard, înainte de a închide cazul. În acest sens vreau să știu orice lucru ce m-ar putea ajuta să înțeleg comportamentul lui Merete din ultimele ei zile, la fel ca și starea emoțională în care se afla. După părerea mea, atunci, destul de devreme în cursul investigației, poliția a ajuns la concluzia că ea a căzut accidental peste bord și probabil că anchetatorii au avut dreptate. Dacă așa au stat lucrurile, n-o să știm niciodată sigur ce s-a întâmplat. După cinci ani în mare, corpul ei s-a descompus de mult.

Toată lumea aprobă din cap părând atât gravi, cât și triști. Aceștia erau oamenii cu care lucra Merete. Poate cu excepția „noii prințese încoronate” a partidului.

— Multe lucruri au indicat atunci spre un accident, continuă Carl, așa că trebuie să crezi un pic în conspirații ca să te gândești la altceva. Noi, cei din Departamentul Q, suntem niște draci împieliați sceptici și probabil că de aceea ni s-a încredințat această misiune.

Toată lumea zâmbi ușor. Cel puțin îl ascultau.

— Deci, o să vă pun tuturor câteva întrebări și nu ezitați să

vorbiți dacă aveți ceva de spus.

Majoritatea aproară din nou din cap.

— Își amintește vreunul dintre voi dacă Merete avusese o întâlnire cu un grup care promova cercetările în domeniul plăcentei, puțin înainte de a dispărea?

— Da, eu, spuse cineva din biroul partidului. Era o delegație formată pentru acea ocazie de Bille Antvorskov de la BasicGen.

— Bille Antvorskov? Acel Bille Antvorskov?

— Da, exact. A stabilit delegația și a aranjat întâlnirea cu Merete. Făceau ture.

— Făceau ture? Cu Merete Lynggaard?

— Nu, răspuse femeia și zâmbi. Așa spunem noi când un grup de interese se întâlnește cu toate partidele, pe rând. Grupul încerca să adune o majoritate de voturi din Folketing.

— Există undeva o înregistrare a întâlnirii?

— Da, așa ar trebui. Nu știu dacă a fost imprimată, dar ar trebui să o găsim în computerul care a aparținut secretarei lui Merete.

— Încă mai există acel computer? întrebă Carl. Nu-i venea să-și creadă urechilor.

Femeia din biroul partidului zâmbi.

— Noi păstrăm întotdeauna hard diskurile când schimbăm sistemele de operare. Când am trecut la Windows XP au fost înlocuite cel puțin zece hard diskuri.

— Nu sunteți toți legați în rețea?

— Ba da, dar pe vremea aceea secretara lui Merete și alții câțiva nu prea agreau acest lucru.

— Paranoiici, poate? întrebă el și îi zâmbi femeii.

— Poate.

— Sunteți dispusă să încercați să găsiți minutele acelei întâlniri pentru mine?

Ea aprobă din nou din cap. Carl se întoarse spre restul grupului.

— Unul dintre participanții la acea întâlnire era un bărbat pe nume Daniel Hale. Din câte am înțeles, el și Merete se plăceau. Este cineva aici care poate confirma și detalia acest lucru?

Câțiva dintre cei prezenți se uitară unul la altul. Aparent, el dăduse din nou lovitura. Acum nu era decât de văzut cine avea să vorbească.

— Eu nu știu cum îl chema, dar am văzut-o vorbind cu un bărbat jos la Snapstinget, restaurantul pentru membrii

Parlamentului.

Purtătoarea de cuvânt luase problema în mâini. Era o tânără enervantă, dar perseverentă, care arăta bine la televizor și evident că avea să ocupe posturi importante în ministere în viitor, la momentul potrivit.

— Părea foarte fericită să se vadă cu el și fusese oarecum distrasă cât timp vorbise cu președinții de la comisiile pentru sănătate din Partidul Socialist și Partidul Radical de Centru, spuse ea și zâmbi. Cred că a observat multă lume acest lucru.

— Pentru că Merete nu se comporta așa de obicei? Asta vreți să spuneți?

— Cred că a fost prima oară când atenția lui Merete a fost perturbată. Da, nu se comporta așa de obicei.

— Se poate ca de vină să fi fost acest Daniel Hale despre care am vorbit?

— Nu știu.

— Mai este cineva aici care știe ceva despre asta?

Cu toții clătinară din cap.

— Cum l-ați descrie pe bărbatul respectiv? o mai întrebă Carl pe purtătoarea de cuvânt a partidului.

— Nu l-am văzut foarte bine pentru că era pe jumătate ascuns după stâlpul în spatele căruia stătea, dar era slab, bine îmbrăcat și bronzat, din câte îmi amintesc.

— Câți ani avea?

Ea ridică din umeri.

— Puțin mai mare decât Merete, cred.

Slab, bine îmbrăcat, puțin mai în vârstă decât Merete. Dacă nu ar fi completat că era bronzat, descrierea ar fi corespuns cu toți bărbații din încăperea, inclusiv cu el, dacă cineva ar fi adăugat cinci sau zece ani la capătul greșit.

— Îmi imaginez că au fost multe documente de pe vremea lui Merete care nu au putut fi plasate pur și simplu succesorului ei, spuse el și dădu din cap spre Birger Larsen. Mă gândesc la jurnale cu întâlniri, carnețele, notițe de mână și lucruri de acest gen. Astfel de obiecte au fost distruse? Nimeni nu putea ști dacă ea avea să se mai întoarcă, nu?

Din nou, răspunsul veni de la femeia din biroul partidului.

— Poliția a luat o parte din lucruri, iar o altă parte a fost distrusă. Nu cred că a mai rămas mare lucru.

— Și agenda ei de întâlniri? Unde a ajuns?

Ea ridică din umeri.

— În tot cazul nu aici.

Marianne Koch interveni:

— Merete lua întotdeauna cu ea agenda acasă.

Tonul vocii ei nu încuraja contrazicerea.

— Întotdeauna, sublinie ea.

— Cum arăta?

— Era o agendă obișnuită, cu calendar, cu o copertă roșie-maronie. Era carnetel de însemnări și agendă telefonică, totodată.

— Și nu a apărut nicăieri, adăugă Carl. Asta știi sigur. Așa că trebuie să presupunem că a dispărut în mare odată cu ea.

— Eu nu cred asta, răspunse secretara imediat.

— De ce nu?

— Pentru că Merete purta întotdeauna o gentuță, iar agenda nu încăpea în ea. Aproape întotdeauna o puneă în servietă și, garantat, nu își lua servieta cu ea pe puntea unui vapor. Până la urmă era în vacanță, așa că de ce ar fi luat-o la ea? Nici în mașina ei nu era, nu-i așa?

Detectivul clătină din cap. Din câte își amintea el, nu.

Carl aștepta de ceva vreme întâlnirea cu psihologul cu fund minunat și începuse să se simtă nesigur. Dacă ea ar fi sosit la timp, el și-ar fi lăsat farmecul natural să-l ghideze, dar după ce își repetase în minte replicile de mai multe ori și exersase zâmbetele mai bine de douăzeci de minute se simțea dezumflat.

Ea nu părea prea afectată când ajunsese în sfârșit la etajul trei, totuși se scuză. Avea genul acela de încredere de sine care îl înnebunea pe Carl. Același lucru îl prinsese în mreje și când o întâlnise prima oară pe Vigga. Asta și răsul ei molipsitor.

Mona Ibsen se așeză în fața lui. Lumina de la Otto Monsteds Gade de afară se reflecta în ceafa ei și crea un halou în jurul capului. Strălucirea blândă evidenția liniile delicate ale feței ei și buzele senzuale, de un roșu aprins. Totul la ea trăda eleganța.

Carl o privi fix în ochi ca să nu-și lase privirea să alunece spre pieptul voluptuos. Nimic pe lume nu-l putea face să iasă din starea în care se afla. Psihologul îl întrebă despre cazul din Amager. Voia să știe date despre cronologia evenimentelor, despre acțiuni și consecințe. Îl întrebă despre orice amănunt, iar Carl îi oferi totul. Adăugă un pic de sânge, împușcăturile deveniră mai puternice, iar suspinele mai adânci. Iar ea se uita la el intens și nota elementele-cheie din poveste. Când ajunsese la momentul în care

trebuia să vorbească despre impresia pe care i-o făcuse vederea prietenilor morți și răniți și cât de rău dormise de atunci, ea împinse scaunul în spate și se ridică de la masă. Puse cartea de vizită în fața lui și începu să-și strângă lucrurile.

— Ce se întâmplă? întrebă el când carnețelul ei dispăru în servieta din piele.

— Mi se pare că ar trebui să-ți pui aceeași întrebare. Când o să fii gata să spui adevărul, stabilim o altă întâlnire.

El se încruntă.

— Ce înseamnă asta? Tot ce ți-am spus s-a întâmplat chiar așa.

Ea își trase servieta mai aproape spre curbura pântecului de sub cămașa strâmtă.

— În primul rând, pot să-mi dau seama uitându-mă la tine că nu ai nici o problemă cu somnul. În al doilea rând, ai exagerat detaliile întâmplării. Sau ai crezut că n-am citit raportul înainte?

El dădu să protesteze, însă ea ridică mâna.

— În al treilea rând, văd în ochii tăi ce simți când rostești numele Hardy Henningsen și Anker Hayer. Incidentul îți dă încă de lucru, ceva este încă nerezolvat. Iar când rostești numele celor doi colegi ai tăi care n-au fost la fel de norocoși să scape cu viață sau cu membrele intacte, acest lucru îți aduce aminte de ceva și te tulbură. Când o să fii gata să-mi spui adevărul, o să mă bucur să mă întâlnesc din nou cu tine. Până atunci, nu te pot ajuta.

Carl scoase un sunet gătuț de protest. Se uită la ea cu o privire în care ardea dorința, pe care o femeie putea, fără îndoială, s-o citească.

— Așteaptă o clipă, se grăbi Carl să spună înainte ca ea să iasă pe ușă. Probabil că ai dreptate. Nu mi-am dat seama de asta. Se gândi cu disperare ce-i putea spune înainte ca ea să se întoarcă și să plece. Poate că putem discuta despre asta la cină?

Cuvintele îi zburaseră pur și simplu din gură. Observă că o dăduse în bară rău de tot. Spusese un lucru atât de prostesc, încât ea nici nu se mai obosi să-l ia în răs. În schimb, se uită la el cu o privire îngrijorată.

Bille Antvorskov tocmai împlinise șaptezeci de ani și era un invitat obișnuit la emisiunea „Bună dimineța, Danemarca” de la postul TV2, dar și la alte talk-show-uri. Era un așa-zis expert și de aceea se presupunea că știe câte ceva despre orice se afla între cer și pământ. Așa se întâmpla când danezii luau pe cineva în serios; o făceau până la capăt. Mai mult, omul dădea bine și în fața

camerei. Autoritar și matur, cu ochi căprui pătrunzători, bărbia proeminentă și o aură care îmbina îndrăzneala unui puști de pe stradă cu un șarm discret, burghez. Și mai era și faptul de necontestat că adunase în timp record o avere, care avea să fie recunoscută în curând printre cele mai mari din Danemarca. Făcuse avere cu precădere conducând proiecte medicale riscante conduse în interesul publicului, trezind admirația și respectul danezilor. Carl nu-l putea suporta.

Chiar și în biroul recepționerei, Carl fu atenționat că timpul era scurt și că Bille Antvorskov era un om ocupat. De-a lungul peretelui mai erau patru bărbați și era evident că nici unul dintre ei nu voia să aibă de-a face cu ceilalți. Își puseseră servietele pe jos, între picioare și laptopurile pe genunchi. Cu toții erau foarte ocupați și cu toții se gândeau îngroziți la ce-i aștepta dincolo de ușile închise.

Secretara îi zâmbi lui Carl, dar doar se prefăcea. Detectivul își forțase calea în agenda ei cu întâlniri, iar ea spera ca acest lucru să nu se mai repete. Șeful ei îl primi pe Carl cu zâmbetul lui ironic caracteristic și întrebă politicos dacă mai fusese vreodată în acea parte cu clădiri de birouri de la capătul portului din Copenhaga. Apoi arată spre ferestrele imense care se întindeau de la un perete la altul oferind o panoramă cu vapoare, port, macarale, apă și cer, luptându-se pentru a acapara atenția în toată măreția lor. Priveliștea de la biroul lui Carl nu era la fel de strălucită.

— Doriți să discutăm despre o întâlnire la Christiansborg de pe 20 februarie 2002. O am aici, zise Antvorskov și bătu cu degetele în tastatura computerului. Ia te uită, este un palindrom. Ce drăguț.

— Poftim?

— Data, 20.02.2002. Este la fel dacă o citiți de la stânga la dreapta sau de la dreapta la stânga. De asemenea, observ că mi-am vizitat fosta soție la fix ora 20:02. Am sărbătorit cu un pahar de șampanie, spuse el și apoi adăugă în engleză: *Once in a life time!* După aceea zâmbi și trecu la lucruri mai serioase. Din câte am înțeles, doriți să știți despre ce era vorba în întâlnirea cu Merete Lynggaard, continuă el.

— Da, așa este. Dar mai întâi aș vrea să aud câte ceva despre Daniel Hale. Care a fost rolul lui la ședință?

— Hmm... Este amuzant că aduceți vorba despre asta, dar el nu a avut nici un rol acolo. Daniel Hale era unul dintre cei mai importanți dezvoltatori de tehnică de laborator. Fără laboratorul

lui și colegii lui excelenți, o mare parte dintre proiectele noastre s-ar fi împotmolit pe parcurs.

— Deci el nu a participat la dezvoltarea proiectului?

— Nu din punct de vedere politic sau financiar. Numai în ceea ce privește partea tehnică.

— Atunci de ce a fost prezent la întâlnire?

Antvorskov își mușcă obrazul, un obicei conciliant.

— Din câte îmi amintesc, el a sunat și a cerut să participe. Nu mai știu motivul, dar aparent plănuia să investească mulți bani în echipament nou și avea nevoie să fie la curent cu noutățile politice. Era sânguincios; probabil că acesta era motivul pentru care am lucrat așa de bine împreună.

Carl observă admirația de sine a bărbatului. Unii oameni de afaceri se străduiau să nu epateze. Dar Bille Antvorskov nu era genul modest.

— Cum era Hale ca persoană, după opinia dumneavoastră?

— Ca persoană? Întrebă Antvorskov și clătină din cap. N-am idee. Era loial și conștiincios ca subcontractor. Dar ca persoană n-am nici cea mai vagă idee.

— Deci nu ați avut de-a face cu el în particular?

La auzul întrebării, faimosul Bille Antvorskov scoase un mârâit amuzat.

— În particular? Nici nu l-am văzut până la întâlnirea de la Christiansborg. Nici el și nici eu nu aveam timp pentru așa ceva. Și, în plus, Daniel Hale nu era niciodată acasă. Zbura de la Herod la Pilat într-o clipă. Într-o zi în Connecticut, a doua zi în Aalborg... Încolo și-ncoace, tot timpul. Cred că am adunat și eu ceva kilometri la bord, dar Daniel Hale trebuie să fi lăsat în urmă atât de mulți kilometri, încât o clasă de școlari ar putea zbura în jurul lumii de cel puțin câteva zeci de ori.

— Deci nu l-ați întâlnit niciodată înainte?

— Nu, niciodată.

— Dar trebuie să fi fost ședințe, discuții, negocieri și alte astfel de lucruri...

— Știți ce? Am personal care se ocupă de astfel de lucruri. Îl știu pe Daniel Hale după reputația lui, am purtat câteva discuții telefonice și apoi am făcut afaceri. Restul muncii de colaborare s-a dus între oamenii lui Hale și ai mei.

— Bine. Aș vrea să discut cu cineva de aici din companie care a lucrat cu Hale. E posibil?

Bille Antvorskov oftă atât de prelung, încât scaunul lui

capitonat cu piele scârțai.

— Nu știi cine mai e pe aici de atunci. Până la urmă, s-a întâmplat acum cinci ani. În afacerea noastră sunt foarte multe răsturnări de situație. Toată lumea caută mereu noi oportunități.

— Înțeleg.

„Idiotul chiar recunoaște că nu-și putea ține angajații aproape? Nu se poate...”, își zise Carl.

— Îmi puteți da adresa companiei lui?

Antvorskov se încruntă. Avea personal care să facă acest lucru.

Deși clădirile aveau șase ani vechime, arătau de parcă fuseseră construite cu doar o săptămână în urmă. „InterLab A/S”, scria cu litere de un metru pe firma amplasată în mijlocul unui peisaj cu fântâni din fața parcurii. Aparent, afacerea mergea foarte bine fără Daniel Hale.

La recepție, insigna de poliție a lui Carl fu privită de parcă era una luată de la un magazin cu chestii haioase, dar după zece minute de așteptare sosi o secretară ca să discute cu el. Îi spuse că avea unele întrebări de pus. Secretara îl conduse imediat afară din hol și apoi într-o încăpere cu scaune din piele, mese din lemn de mesteacăn și mai multe vitrine cu băuturi. Probabil că acesta era primul loc în care vizitatorii luau pentru prima oară contact cu eficiența firmei InterLab. Dovezi ale înaltei clase a laboratorului puteau fi văzute peste tot. Premii și certificate din toată lumea acopereau un perete întreg în timp ce pe alți doi pereți erau afișate diagrame și fotografiile cu diverse proiecte. Numai peretele care se afla față-n față cu aleea de inspirație japoneză ce conducea spre clădire avea ferestre, iar soarele pătrundea înăuntru.

Se părea că tatăl lui Daniel Hale fondase compania, dar acest lucru se petrecuse cu mult timp în urmă judecând după fotografiile de pe perete. Daniel călcase plin de succes pe urmele tatălui său în puțina vreme cât fusese șef și era evident că o făcuse cu plăcere. De asemenea, nu era nici o urmă de îndoială că fusese iubit și stimulat din plin în direcția cea bună. O singură fotografie îi înfățișa pe tată și pe fiu, unul lângă altul, zâmbind fericiți. Tatăl purta haină și vestă simbolizând vremurile vechi pe cale să apună. Fiul nu ajunsese încă la maturitate, lucru evident după obraji netezi și zâmbetul larg. Dar era gata să se afirme.

Carl auzi pași apropiindu-se.

— Ce-ați dori să aflați, domnule? întrebă o femeie durdulie cu pantofi fără toc.

Ea se prezentă drept manager de relații publice. Numele de pe ecusonul prins de rever era Aino Huurinainen. „Finlandezii au astfel de nume amuzante”, își zise Carl.

— Aș dori să discut cu cineva care a lucrat îndeaproape cu Daniel Hale la scurt timp înainte să moară. Cineva care l-a cunoscut bine și în particular. Cu cineva care îi cunoștea visurile și gândurile.

Ea îl privi de parcă ar fi insultat-o.

— Mă puteți pune în legătură cu cineva de acest gen?

— Nu cred că e cineva care l-a cunoscut mai bine decât directorul nostru de vânzări, Niels Bach Nielsen. Dar mă tem că nu dorește să discute cu dumneavoastră despre viața personală a domnului Hale.

— De ce? Are ceva de ascuns?

Ea se uită din nou la el de parcă făcuse o încercare serioasă de a o provoca.

— Nici Niels și nici Daniel nu au avut nimic de ascuns. Dar Niels nu și-a revenit niciodată după moartea lui Daniel.

El prinse subtilitatea.

— Vreți să spuneți că erau un cuplu?

— Da. Niels și Daniel erau împreună tot timpul, atât în particular, cât și la muncă.

O vreme Carl se uită fix în ochii ei de culoare albastru-deschis. N-ar fi fost surprins dacă dintr-odată ea ar fi izbucnit în răs. Dar acest lucru nu se întâmplă pentru că ea nu glumise.

— N-am știut asta, zise el.

— Înțeleg, răspunse ea.

— Nu cumva aveți o fotografie cu Daniel Hale? Una de care să vă puteți dispensa?

Ea întinse mâna câțiva centimetri mai la dreapta și luă o broșură de pe măsuta joasă, pe care se mai aflau șase sticle de apă minerală Ramlosa.

— Iată, zise ea. Cred că sunt cel puțin zece.

El nu reuși să dea de Bille Antvorskov la telefon până nu avu o discuție lungă cu secretara morocânoasă a miliardarului.

— Am scanat poza și aș vrea să v-o trimit prin e-mail. Aveți câteva minute ca să vă uitați la ea? Întrebă el după ce se prezentă.

Antvorskov acceptă și îi dădu lui Carl adresa de e-mail. Carl apăsă pe mouse de câteva ori și se uită la ecranul computerului în timp ce transfera fișierul. Era o poză foarte bună a lui Daniel Hale

pe care o scanase din broșura pe care i-o dăduse femeia de la relații publice. Un individ zvelt, blond, destul de înalt, bronzat și bine îmbrăcat, așa cum toată lumea observase în restaurantul unde luau masa deputații. Nimic la înfățișarea lui nu trăda faptul că era homosexual. Aparent, avea alte înclinații sexuale.

„Probabil că tocmai descoperise că era heterosexual”, își zise Carl în timp ce și-l imagina zdrobit și ars pe autostrada Kappellev.

— Da, a ajuns e-mailul, zise Bille Antvorskov de la celălalt capăt al firului.

Urmă o pauză care păru prea lungă.

— Ce să fac cu asta?

— Puteți confirma că este fotografia lui Daniel Hale? Acesta este bărbatul care a luat parte la ședința de la Christiansborg?

— Bărbatul acesta? Nu l-am văzut niciodată în viața mea.

26 2005

Când împlini treizeci și cinci de ani, marea de lumină de la neonele fluorescente din tavan reveni și astfel fețele de dincolo de panouri dispărură. De data aceasta nu toate tuburile de neon din sticla securizată se aprinseră. Se gândi că într-o bună zi vor fi nevoiți să vină și să le schimbe, altfel încăperea se va cufunda definitiv în beznă. „Încă sunt acolo și mă spionează neîncetat. Într-o zi o să intre ca să schimbe tuburile. O să scadă presiunea încet, iar eu o să-i aștept”, își spuse ea.

De ziua ei crescură presiunea din nou, dar acest lucru n-o mai îngrijora. Dacă putea face față la patru atmosfere, se putea descurca și cu cinci. Nu știa care era limita, dar încă nu ajunseră nicăieri. Exact ca în anul de dinainte, a avut halucinații timp de câteva zile. I se părea că spatele încăperii se învârtea în timp ce restul rămânea pe loc. Cântase și își simțise inima ușoară, iar realitatea i se părea neimportantă.

De data aceasta, totul reveni la normal după numai câteva zile. Apoi începu să observe un vuiet în urechi. La început era foarte slab, așa că încercă să caște și să egalizeze presiunea cât de bine putu, dar după două săptămâni sunetul deveni permanent. Un ton clar, ca cel care acompania mira de la televizor. Un ton mai înalt, mai pur și de o sută de ori mai enervant. „Va dispărea, Merete, o să te obișnuiești cu presiunea. Așteaptă și într-o dimineață, când o să te trezești, va dispărea”, își promise ea.

Dar promisiunile bazate pe ignoranță se dovedeau întotdeauna dezamăgitoare. Când tonul înalt dura de mai bine de trei luni, iar ea mai avea puțin și înnebunea din cauza faptului că nu se putea odihni și pentru că îi amintea mereu că se afla într-o cameră a groazei, la mila unor călăi, începu să se gândească la modul în care își putea curma viața.

Știa că oricum totul avea să se sfârșească atunci când va muri. Fața femeii nu încurajase nici cea mai mică urmă de speranță. Acei ochi pătrunzători erau un semn clar că nu i se va permite să scape. Niciodată. Așa că era mai bine să moară de propria mână. Trebuia să se decidă cum avea să facă asta.

Camera era complet goală, în afara găleților pentru toaletă și

pentru mâncare, a lanternei, a celor două bucăți de plastic de la jachetă – pe una dintre ele o transformase în scobitoare, a două suluri de hârtie igienică și a hainelor pe care le purta. Pereții erau netezi. Nu exista nimic de care să lege mâneca hainei, nimic de care să atârne corpul ei până când viața avea să se scurgă din el.

Singura posibilitate rămasă era să flămânzească. Să refuze să mănânce dieta monotonă, să refuze să bea cantitatea mică de apă pe care i-o trimiteau. Poate că asta așteptau și ei. Poate că făcea parte dintr-un pariu nebunesc. Din vremuri imemorabile ființele umane transformaseră mereu suferința oamenilor în distracție. Fiecare epocă istorică scosese la iveală un strat infinit de gros de cruzime. Iar sedimentul care forma noile straturi se acumula mereu; afla acest lucru pe propria piele. De aceea se hotărî.

Împinse găleata cu mâncare, se ridică în fața unuia dintre hublouri și declară că nu va mai mânca nimic. Se săturase. Apoi se întinse pe podea și se înveli cu hainele rupte și cu visurile ei.

După calculele ei, era 6 octombrie. Bănuia că va rezista o săptămână. La vremea aceea trăise treizeci și cinci de ani, trei luni și o săptămână. Mai precis douăsprezece mii, opt sute și șazeci și patru de zile, deși nu era complet sigură. Nu avea să aibă piatră de mormânt. Data nașterii sau a morții nu aveau să fie trecute nicăieri. Nu rămânea nimic după moartea ei care ar putea-o lega de timpul pe care-l petrecuse în acea cușcă în care stătuse atâta amar de vreme. Spre deosebire de ucigașii ei, ea își știa data nașterii. Era singura care o cunoștea, cu mai multă sau mai puțin acuratețe. În jur de 13 octombrie 2005 intenționa să moară.

A doua zi după ce refuzase să mănânce, țipaseră la ea ca să schimbe gălețile, dar ea refuzase. Ce puteau face? Fie să lase găleata în trapă, fie să o ia înapoi. Nu avea importanță pentru ea. Așa că lăsaseră găleata în trapă și repetaseră același ritual în zilele următoare. Vechea găleată dispărea și apărea una nouă. Țipau la ea. O amenințau că vor crește presiunea și că apoi vor scoate tot aerul. Dar cum o puteau amenința cu moartea când ea își dorea să moară?

Poate că aveau să intre, poate că nu; nu-i păsa. Își lăsă mintea să zburde în voia imaginilor și a amintirilor care-i puteau estompa vuietul din urechi, iar în a cincea zi totul se uni. Vise despre fericire, despre munca ei în politică, Uffe rămas singur pe vapor, iubirea la care renunțase, copiii pe care nu-i avusese niciodată, *Mr. Bean* și zilele liniștite în fața televizorului. Și observă cum corpul ei renunța încet la nevoile neostoite. Încet, zăcea pe podea din ce în

ce mai ușoară, pradă unei inerții ciudate, timpul trecea, iar mâncarea din găleata de lângă ea începu să putrezească.

Totul era așa cum trebuia și apoi, dintr-odată, simți o vibrație în falcă. În starea ei de apatie i se păru la început că era o vibrație din exterior. Îndeajuns încât să o facă să deschidă ochii ușor, dar nimic mai mult. „Or să între înăuntru? Ce se întâmplă?”, se întrebă ea scurt și apoi căzu înapoi în toropeala tăcută până când, câteva ore mai târziu, se trezi cu o durere la fel de ascutită ca un cuțit care o împungea în față.

Nu avea nici cea mai vagă idee cât era ceasul; nu știa dacă ei se aflau dincolo de hublouri; și țipă cum nu o mai făcuse înainte în camera aceea goală. Își simțea întreaga față despăcată în două. Durerea din măsea părea un picamăr care percuta în gura ei și nu putea face nimic ca să lupte cu ea.

O, Doamne, aceasta era pedeapsa pentru că își luase viața în propriile mâini? Numai cinci zile neglijase să aibă grijă de ea, iar acum avea parte de un asemenea chin. Își introduse cu grijă degetul în gură și simți abcesul din jurul molarului. Măseaua aceea fusese întotdeauna punctul slab, aducând un venit sigur dentistului. Un loc cu probleme, pe care scobitoarea ei încercase să-l țină curat în fiecare zi.

Apăsă cu grijă pe abces și simți durerea care îi explodă prin oase și prin măduvă. Dublă presiunea și deschise gura inspirând disperată. Cu puțin timp în urmă corpul ei se adâncise într-o stare de letargie, dar acum se trezise din cauza durerii chinuitoare.

Se simțea ca un animal care trebuia să-și roadă piciorul ca să scape din capcană. Dacă durerea era o metodă de apărare împotriva morții, atunci era mai vie ca oricând.

— Oh! suspină ea.

O dorea atât de tare. Se întinse spre scobitoare și o ridică încet spre gură. Cu grijă încercă să descopere dacă avea ceva rămas în gingii și care cauzase infecția, dar imediat ce vârful atinse abcesul, o durere teribilă îi străpunse gingia. „Trebuie s-o înțepi, Merete. Haidel!”, își spuse plângând și împinse din nou. Puținul pe care îl mai avea în stomac amenința să iasă afară. Trebuia să înțepi abcesul, dar nu putea. Pur și simplu nu era în stare.

În schimb, se târi până la trapă ca să vadă ce puseseră în găleată în acea zi. Poate că era ceva care îi putea oferi o alinare. Sau poate că un strop de apă pe abces avea să-l facă mai puțin dureros. Se uită în găleată și văzu tentații la care nici nu îndrăznise să viseze înainte. Două banane, un măr și o bucată de

ciocolată. Era absurd. Încercau să o ademenească. Să o forțeze să mănânce, iar acum nu putea. Nu putea și nu voia.

Făcu o grimasă la următoarea împunsătură a durerii și aproape căzu din picioare. Apoi scoase toate fructele și le puse pe jos, își introduse mâna în găleată și apucă sticla cu apă. Își băgă degetul în apă și apoi îl duse la abces, dar apa rece nu avu efectul scontat. Pe de o parte era durerea, pe de alta era apa, iar cele două nu aveau absolut nimic în comun. Apa nici măcar nu-i putea potoli setea.

Așa că se îndepărtă, se ghemui în poziția fetală sub panourile din geam-oglină și se rugă în tăcere la Dumnezeu pentru iertare. La un moment dat corpul ei avea să cedeze; știa asta. Trebuia să-și ducă ultimele zile în durere. Până la urmă și aceasta avea să cedeze.

Vocile ajunseră la ea de parcă era în transă. O strigau pe nume. O forțau să le răspundă. Deschise ochii și observă imediat că abcesul nu mai pulsa și că trupul ei moale era încă lângă găleata pentru toaletă amplasată sub hublouri.

Se uită la tavan și observă că unul dintre neoane începuse să clipească sus, deasupra ei. Auzise voci, nu? Oare erau reale? Și apoi o voce clară, pe care n-o mai auzise până atunci, vorbi:

— Da, a scos fructele.

„E reală”, își spuse ea, dar se simțea prea slăbită ca să fie uimită. Era o voce de bărbat. Nu de tânăr și nici de bătrân. Își ridică imediat capul, dar într-atât de mult încât ei să nu o poată observa din exterior.

— Văd fructele de unde stau, zise o voce de femeie. Sunt acolo, pe jos.

Era aceeași femeie care îi vorbea lui Merete o dată pe an; vocea ei era de neconfundat. Aparent, oamenii din exterior o chemaseră și apoi uitaseră să închidă difuzorul.

— Ea s-a ghemuit între ferestre. Sunt sigură de asta, continuă femeia.

— Crezi că a murit? A trecut o săptămână, zise vocea de bărbat. Suna așa de naturală, dar totuși nu era. Despre ea vorbeau.

— E exact genul ei să facă așa ceva, nenorocita mică.

— Să stabilizăm presiunea și să intrăm ca să aruncăm o privire?

— Și atunci ce vrei să faci cu ea? Toate celulele din corpul ei s-au aclimatizat la presiunea de cinci atmosfere. Corpului ei i-ar lua săptămâni întregi ca să se depresurizeze. Dacă deschidem ușa

acum, nu numai că va avea dureri, dar va exploda pe loc. I-ai văzut fecalele, cum se extind. Și urina ei, cum bolborosește și fierbe. Ține cont că a trăit într-o cameră sub presiune trei ani și jumătate.

— Nu putem apoi să pompăm din nou presiune după ce aflăm dacă mai e în viață?

Femeia de afară nu răspunse, dar era clar că sub nici o formă acel lucru nu avea să se întâmple. Respirația lui Merete deveni din ce în ce mai greoaie. Vocile aparțineau unor diavoli. Ar fi jupuit-o și cusut-o la loc o eternitate, dacă ar putea. Era în mijlocul iadului. În locul în care chinurile nu încetau niciodată.

„Veniți, nenorociților”, își spuse ea ținând lanterna mai aproape în timp ce vuietul din urechi deveni și mai puternic. Avea de gând să o bage în ochii primei persoane care se apropia de ea. Voia să orbească acea creatură infectă care îndrăznea să pună piciorul în camera ei sfântă. Avea să fie singurul lucru pe care îl va face înainte să moară.

— N-o să facem nimic până nu se întoarce Lasse. Mă auzi? zise femeia cu un ton care cerea obediență.

— Dar o să dureze o veșnicie. O să fie moartă până atunci, răspunse bărbatul. Ce naiba facem? Lasse o să fie furios.

Apoi se lăsă o liniște care era grețoasă și apăsătoare, ca și cum pereții încăperii aveau să se contracte și să o lase acolo, ca un păduche stors între două unghii. Ținu lanterna și mai strâns în palmă și așteptă. Dintr-odată durerea se întoarce și mai ascuțită. Deschise ochii mari și trase adânc aer în plămâni ca să dea drumul durerii printr-un țipăt reflex, dar nu scoase nici un sunet. Apoi încercă să se controleze.

Senzația de greață persista, iar faptul că mai avea puțin și vomita o făcu să regurgiteze, dar nu pronunță nici un cuvânt. Își lăsă doar capul pe spate și le permise lacrimilor să-i ude fața și buzele scorjite de sete. „Eu îi aud, dar ei nu trebuie să mă audă pe mine”, intonă ea repetat, pe tăcute. Își apucă gâtul, își făcu vânt cu mâna în dreptul umflăturii din obraz și se clătină înainte și înapoi, strângând și eliberând palma liberă fără încetare. Fiecare fibră din corpul ei înregistra durerea teribilă. Și apoi urmă țipătul. Avea propria viață. Corpul ei îl voia. Un strigăt adânc, gol, care continuă la nesfârșit.

— E acolo. Auzi? Știam eu.

Se auzi un clic de la întrerupătorul difuzorului.

— Leși de-acolo ca să te vedem, spuse vocea revoltată de femeie.

Abia atunci își dădură seama că ceva nu era în regulă.

— Stai puțin, zise ea. Întrerupătorul e stricat.

Apoi femeia apăsă pe buton, dar nu avu nici un efect.

— Ai stat acolo și ai tras cu urechea la ce-am vorbit, cățea?

Suna ca un animal. Vocea ei era crudă, șlefuită de ani de cruzime și lipsă de compasiune.

— Lasse o să-l repare când ajunge aici, spuse bărbatul de afară.

— O să-l repare. N-are importanță.

Acum simțea că falca o să i se despice în două. Merete nu voia să reacționeze, dar nu avea încotro. Trebuia să se ridice. Orice o distrăgea de la senzația de panică ce îi cuprinsese corpul era bine-venit. Se ridică în genunchi și își dădu seama cât de slăbită era, apoi se împinse și reuși să se sprijine pe spate, pe călcâie, simțind totodată focul care ardea în gură. Se propti într-un genunchi și reuși să se ridice pe jumătate.

— O, Doamne, uită-te la tine, fato, se auzi vocea oribilă de afară care apoi începu să râdă.

Râsul o lovi pe Merete ca o ploaie de bisturie.

— Ai o durere de măsea, zise vocea care râdea. Pe toți Dumnezeii, cățeaua mizerabilă are o durere de măsea. Uitați-vă la ea.

Merete se întoarse brusc cu fața spre geamul-oglină. Simpla mișcare a buzelor părea mai rea decât moartea însăși.

— O să mă răzbun într-o zi, șopti ea și-și apăsă fața de panoul de sticlă. O să mă răzbun. O să vedeți.

— Dacă nu mănânci, o să arzi în iad fără să mai ai satisfacția asta, se răsti femeia.

Dar mai era ceva în vocea ei. Era ca o pisică ce se juca cu un șoarece, dar nu voia ca joaca să se sfârșească. Voiau ca prizoniera să trăiască. Să trăiască atât timp cât hotărau ei, nu mai mult.

— Nu pot să mănânc, gemu Merete.

— Este un abces? întrebă bărbatul.

Ea dădu din cap aprobator.

— Trebuie să te descurci, zise el cu răceală.

Merete se uită la reflexia ei într-unul din hublouri. Sărmana femeie din fața ei avea obrajii supti, iar ochii arătau de parcă mai aveau puțin și picau din orbite. Partea de sus a feței era desfigurată din cauza abcesului, iar cearcănele negre din jurul ochilor spuneau multe. Arăta ca și cum era pe moarte; și așa și era.

Își sprijini spatele de panoul de sticlă și se lăsă să alunece în

jos, pe podea. Rămase acolo cu lacrimi de furie în ochi și cu o nouă senzație că trupul ei voia să trăiască și era capabil de asta. Va lua orice era în găleată și se va forța să înghită. Durerea ori o va omorî, ori nu; timpul va decide. Oricum, nu voia să renunțe fără să lupte pentru că tocmai îi făcuse o promisiune nenorocitei de afară. O promisiune de care era hotărâtă să se țină. La un moment dat, îi va plăti femeii aceleia dezgustătoare cu aceeași monedă.

O vreme corpul lui Merete fu calm ca un peisaj distrus din mijlocul unei uragan, iar apoi durerea se întoarse. De data aceea țipă cât de tare putu, fără rețineri. Simți puroiul din gingie care îi curse pe limbă și cum pulsația durerii se împrăștie spre tâmplă.

Apoi auzi şuieratul trapei și o nouă găleată apăru.

— Uite! Am pus ceva pentru prim-ajutor în găleată. Du-te și ia-l, râse vocea de femeie de afară.

Merete se târî repede în patru labe și trase găleata afară. Se uită înăuntru. La fundul găleții se afla un clește așezat pe o bucată de cârpă, ca un instrument chirurgical. Un clește mare. Mare și ruginit.

27

2007

Carl nu avusese parte de o dimineată grozavă. Mai întâi visase urât, apoi tânguiala lui Jesper de la micul dejun îl secase de energie înainte să se afunde în scaunul șoferului mașinii lui și să descopere că rezervorul de benzină era gol.

Cele patruzeci și cinci de minute pe care le petrecu pe drumul dintre Nymollevej și Vaerlose, cu aerul poluat de gaze de eșapament, nu-i evidențiaseră acea latură a personalității care putea fi capabilă de șarm, prietenie și răbdare.

Când se afla în sfârșit la biroul lui din subsolul sediului de poliție, se trezi uitându-se la sclipirile de energie de pe fața proaspătă a lui Assad. Atunci se întrebă dacă nu era bine să-și târâie pașii sus în biroul lui Marcus, să distrugă câteva scaune și să fie apoi dus într-un loc în care alți oameni aveau să aibă grijă de el. Unde nu trebuia decât să fie atent la toate necazurile din lume când începeau știrile de seară la televizor.

Carl îl salută epuizat din cap pe asistentul lui. Dacă ar fi reușit să-l facă pe acel bărbat să-și ascundă veselia un moment poate că bateriile lui interioare ar fi avut o șansă să se încarce. Se uită la aparatul de cafea, văzu că era gol și apoi acceptă paharul mic pe care i-l întinse Assad.

— Eu nu prea înțeleg, Carl, zise Assad. Ai spus că Daniel Hale e mort, dar nu el a participat la ședința de la Christiansborg. Atunci cine a fost bărbatul acela?

— N-am idee, Assad, dar Hale n-a avut nici o legătură cu Merete Lynggaard. Însă, oricine o fi fost cel care a venit în locul lui Hale a avut.

Sorbi din ceaiul de mentă al lui Assad. Fără cele patru sau cinci lingurițe cu zahăr putea fi chiar bun.

— Dar cum putea ști tipul celălalt că miliardarul, care fusese șeful delegației de la Christiansborg, nu îl văzuse niciodată în realitate pe Daniel Hale?

— E o întrebare bună. Poate că acest bărbat și Hale se cunoșteau cumva.

Carl puse paharul pe birou și se uită în sus la avizierul pe care țintuise broșura de la InterLab A/S cu figura bine pieptănată a lui Daniel Hale.

— Deci nu Hale a trimis scrisoarea, nu-i așa? Și nu el a fost bărbatul care a luat masa cu Merete Lynggaard la Bankerat?

— Potrivit colegilor lui Hale, el nici măcar nu era în țară atunci, zise Carl și se întoarse spre Assad. Ce spune raportul poliției despre mașina lui Daniel Hale după accident? Îți amintești? Totul era așa cum trebuia? Au găsit vreun defect care ar fi putut cauza accidentul?

— Te referi la frâne, dacă erau în ordine?

— La frâne, la servodirecție, la tot. Era vreun semn de sabotaj? Assad ridică din umeri.

— Era greu de găsit ceva pentru că mașina a ars, Carl. Probabil că atunci s-a considerat că a fost un accident obișnuit. Așa am înțeles din raport.

Și Carl își amintea la fel. Nimic suspect.

— Și nu a fost nici un martor care să fi spus altceva?

Se uită unul la altul.

— Știu, Assad. Știu.

— Numai el, bărbatul în care a intrat.

— Exact.

Fără să gândească, Carl luă o înghițitură de ceai de mentă și se cutremură. Cu siguranță, nu avea să devină dependent de pișoarca asta. Se gândi să scoată din sertar o țigară sau o bomboană mentolată, dar nu avea suficientă energie pentru asta. A naibii întorsătură! Era pe cale să închidă nenorocitul acela de caz când, dintr-odată, se petrecu o răsturnare de situație care ducea către zone neexplorate. Întrezări o cantitate nesfârșită de muncă. Și nu era decât primul caz. Mai avea încă patruzeci sau cincizeci îngrămădite pe birou în fața lui.

— Și cu el cum rămâne cu martorul din cealaltă mașină, Carl? N-ar trebui să vorbim cu cel în care a intrat Daniel Hale?

— Am pus-o pe Lis să dea de el.

O vreme Assad păru foarte dezamăgit.

— Dar pentru tine am o altă misiune.

Zâmbetul îi reveni pe buze.

— Vreau să te duci la Holtug în Stevns și să mai discuți o dată cu menajera, Helle Andersen. Întreab-o dacă îl recunoaște pe Daniel Hale ca fiind bărbatul care a livrat scrisoarea. Ia poza asta cu tine, spuse el și arată spre avizier.

— Dar nu el a fost, celălalt a...

Carl îl opri pe Assad cu un gest din mână.

— Tu știi asta și eu la fel. Dar dacă ea neagă, așa cum ne

așteptăm, atunci întreab-o dacă Daniel Hale semăna cu tipul cu scrisoarea. Avem nevoie de o descriere mai bună a bărbatului, în regulă? Și încă ceva: întreab-o dacă Uffe era acolo și dacă s-ar putea să fi văzut fața celui care a adus scrisoarea. Și, la final, întreab-o dacă își amintește unde obișnuia Merete să-și pună servieta când venea acasă. Spune-i că era neagră și că era ruptă într-o parte. Îi aparținuse tatălui ei, iar el o avusese în mașină în ziua accidentului, așa că probabil că însemna mult pentru ea.

Carl ridică din nou mâna când Assad deschise gura ca să spună ceva.

— Și apoi du-te la vânzătorii de antichități care au cumpărat casa lui Merete din Magleby și întreabă dacă au văzut servieta pe undeva. O să vorbim despre toate astea mâine, da? Poți să iei mașina cu tine acasă. Eu merg cu taxiul azi și mai târziu iau metroul spre casă.

În acest timp Assad dădea din mâini.

— Da, Assad?

— Doar un minut, da? Trebuie să găsesc un carnețel. Poți să repeți?

Hardy arăta și mai rău. Înainte capul lui semăna cu ceva care se topise în pernă, dar acum era ridicat astfel încât venele îi erau vizibile și îi pulsau la tâmpile. Stătea acolo cu ochii închiși și părea mult mai pașnic, așa cum nu mai fusese demult. O clipă Carl se gândi că mai bine pleca. O parte din echipament fusese scos din încăpere, deși aparatul pentru respirat încă pompa. Oricum, era un semn bun.

Se întoarse atent pe călcâie și tocmai voia să facă un pas către ușă când vocea lui Hardy îl opri.

— Unde te duci? Nu suportți să vezi un om întins pe spate?

Carl se întoarse și îl văzu pe Hardy stând exact așa cum era când intrase în cameră.

— Dacă vrei ca oamenii să rămână trebuie să dai un semn că ești treaz, Hardy. Spre exemplu, ai putea să-ți deschizi ochii.

— Nu. Azi nu. N-am chef să deschid ochii azi.

Carl se miră.

— Dacă vreau să existe o diferență între zilele mele, atunci trebuie să-mi fie permis să decid dacă vreau sau nu să deschid ochii, da?

— Da, sigur.

— Mâine vreau să privesc doar în dreapta.

- Bine, zise Carl, deși vorbele lui Hardy îl răneau adânc.
- Ai vorbit cu Assad de câteva ori, Hardy. A fost în regulă pentru tine că l-am trimis aici?
- Sigur că n-a fost, spuse el, abia mișcându-și buzele.
- Ei bine, am făcut-o. Și m-am gândit să-l mai trimit pe aici de câte ori am nevoie. Ai ceva împotriva?
- Numai dacă aduce din nou cheștiile alea condimentate.
- O să-l anunț.
- Hardy scoase un chicot bizar.
- M-au făcut să mă cac așa cum n-am mai făcut-o până acum. Asistentele au fost foarte supărate.
- Carl încercă să nu-și imagineze scena. Nu suna deloc plăcut.
- O să-i transmit lui Assad. Gata cu cheștiile condimentate.
- E ceva nou în cazul Lynggaard? întrebă Hardy.
- Era prima oară de când paralizase când își exprimase curiozitatea în legătură cu ceva. Carl simți un val de căldură în obraji. Probabil că peste o clipă avea să aibă și un nod în gât.
- Da.
- Și apoi îi povesti lui Hardy despre descoperirea legată de Daniel Hale.
- Știi ce cred, Carl? spuse Hardy la final.
- Crezi că acest caz a prins viață.
- Exact. Totul pute până la cer, zise el și își deschise ochii pentru o clipă ca să se uite la tavan după care îi închise din nou. Ai vreo pistă politică de investigat?
- Nici cea mai mică.
- Ai vorbit cu presa?
- Ce vrei să spui?
- Cu unul dintre comentatorii politici de la Christiansborg. Întotdeauna își bagă nasul în orice. Sau cu tabloidele? Cu Pelle Hyttsted de la *Gossip*, de exemplu. Viezurile ăla a săpat vesel mizeria din pădurea de la Christiansborg încă de când a fost concediat de la *Aktuelt*, așa că e o sursă bună, să știi.
- Un zâmbet apăru scurt pe fața lui Hardy. „Îți spun acum”, își zise Carl. Apoi vorbi foarte încet astfel încât vorbele să se sedimenteze bine încă de la început.
- A fost o crimă în Soro, Hardy. Cred că sunt aceeași tipi care au fost în Amager.
- Expresia de pe fața lui Hardy nu se schimbă.
- Și? întrebă el.
- Mda, ei bine, aceleași circumstanțe, aceeași armă, se pare că

aceeași cămașă roșie cu carouri, același grup de oameni, același...

— Am zis: „Și?”

— Păi, de-aia îți spun toate astea.

— Am zis: „Și?”, însemnând: „De ce naibii ar trebui să-mi pese?”

Redacția ziarului *Gossip* pregătea numărul următor al revistei care abia începea să ia formă. Câțiva jurnaliști se uitară la Carl fără interes în timp ce pășea prin birou. Aparent, nu îl recunoscuseră, ceea ce era foarte bine.

Îl găsi pe Pelle Hyttsted aranjându-și barba roșcată, frumos tunsă, dar destul de rară, într-un colț în care o stare eternă de letargie se lăsase peste jurnaliștii seniori. Carl cunoștea reputația lui Hyttsted de lepădătură și de nenorocit, pe care numai banii îl puteau opri. Era greu de înțeles de ce atât de mulți danezi iubeau să citească gunoaiile răsuflăte pe care el le scria, însă victimele lui nu le împărtășeau entuziasmul. La ușa lui Hyttsted era o coadă lungă de procese care așteptau la rând, dar redactorul-șef își ținea mâna protectoare asupra demonului său preferat. N-avea importanță dacă trebuia să plătească din când în când câteva amenzi.

Bărbatul aruncă o privire fugară la insigna lui Carl și se întoarse spre colegi. Detectivul își puse mâna pe umărul lui.

— Am câteva întrebări pentru dumneavoastră, zise el.

Hyttsted se întoarse cu fața spre Carl, dar privirea lui părea să treacă prin el.

— Nu vedeți că lucrez? Sau poate că vreți să mă duceți la secție...

În acel moment Carl scoase din portofel bancnota de o mie de coroane pe care o păstra de câteva luni și o băgă sub nasul jurnalistului.

— În legătură cu ce mă căutați? întrebă bărbatul, încercând să absoarbă din ochi bancnota.

Poate că se gândea câte nopți la Barul lui Andy îi asigurau banii aceia.

— Investighez dispariția lui Merete Lynggaard. Colegul meu, Hardy Henningsen, crede că ai putea să-mi spui dacă Merete avea vreun motiv să se teamă de cineva din cercurile politice.

— Să se teamă de cineva? E un mod ciudat de a pune problema, zise el, mângâindu-și firele rare de barbă. De ce mă întrebi despre asta? Are legătură cu ceva nou care a apărut în acest caz?

Interogatoriul mergea în direcția greșită.

— Ceva nou? Nu, nu e nimic de acest gen. Dar cazul a ajuns în punctul în care anumite întrebări trebuie să primească un răspuns cât de curând.

Hyttsted încuviință din cap, evident neimpresionat.

— La cinci ani după ce a dispărut? Haide, pesemne că glumești. De ce nu-mi spui ce știi și apoi îți spun și eu ce știu.

Carl flutură din nou bancnota astfel încât atenția bărbatului să fie atrasă de ceea ce era esențial.

— Deci nu știi dacă cineva era supărat în mod deosebit pe Merete Lynggaard la acea vreme? Asta-mi spui?

— Toată lumea o ura pe cățeaua aia. Dacă nu erau țâțele ei al naibii de mișto ar fi fost dată afară cu mult timp în urmă.

Carl pricepu că jurnalistul nu-i susținea pe democrați. Nu era o surpriză.

— Bine, deci nu știi nimic.

Se întoarse spre ceilalți din încăpere.

— Știe vreunul dintre voi ceva? Orice. Nu trebuie neapărat să aibă legătură cu Christiansborg. Poate ceva zvonuri nebunești. Sau oameni care au fost văzuți cu ea de paparazzi voștri la pândă. Impresii vagi. Vă amintiți ceva?

Se uită la colegii lui Hyttsted. Era ușor de bănuț că cel puțin jumătate dintre ei aveau creierele în piuneze. Se uitau la el cu ochii goi care spuneau că puțin le păsa. Se întoarse și privi în restul biroului. Poate că unul dintre jurnaliștii mai tineri care încă mai avea ceva viață în țeastă ar avea ceva de spus. Dacă nu din proprie experiență, poate știa ceva la a treia sau la a patra mână. Doar aici era, până la urmă, radio șanț.

— Spui că Hardy Henningsen te-a trimis aici? Întrebă Hyttsted și se apropie de bancnota de o mie de coroane. Poate că tu ai dat-o-n bară pe spezele lui. Îmi amintesc foarte clar că am citit ceva despre Carl Merck. Nu asta-i numele tău? Te-ai ascuns după un coleg. Tipul care a stat sub Handy Henningsen și a făcut pe mortul. Tu ești, nu-i așa?

Carl a simțit toată calota glaciară din Groenlanda ridicându-i-se pe șira spinării. Cum naiba ajunsese tipul ăla la această concluzie? Toate audierile interne fuseseră confidentiale. Nimeni nu făcuse vreo aluzie în direcția insinuată de ticălosul acela.

— Spui asta pentru că vrei să te iau de guler, să te pun jos și să te bag sub preș ca să ai despre ce să scrii săptămâna viitoare.

Carl se apropie așa de mult, încât Hyttsted alege să fixeze din nou bancnota cu privirea.

— Hardy Henningsen era cel mai bun coleg pe care-l poate avea cineva. Aș fi murit pentru el dacă aș fi putut. Mă înțelegeți?

Hyttsted se uită peste umărul lui și le oferă o privire triumfătoare colegilor lui. Rahat. Acum aveau titlul pentru următorul număr, iar Carl era victima. Nu mai era nevoie decât de un fotograf care să immortalizeze situația. Carl făcea mai bine să se care rapid de acolo.

— Primesc cele o mie de coroane dacă îți spun ce fotograf se specializase în poze cu Merete Lynggaard?

— Cu ce m-ar ajuta?

— Nu știi. Poate că ar ajuta. Ești polițist, nu-i așa? Ți permiți să ignori un pont?

— Cine este?

— Ar trebui să încerci să discuți cu Jonas.

— Jonas și mai cum?

Erau numai câțiva centimetri între cele o mie de coroane și degetele lacome ale lui Hyttsted.

— Jonas Hess.

— Jonas Hess. Da, bine. Unde îl găesc? Este acum aici în birou?

— Nu angajăm tipi ca Jonas Hess. Trebuie să-l cauți în cartea de telefoane.

Carl notă în minte numele și apoi, într-o fracțiune de secundă, îndesă cele o mie de coroane înapoi în buzunar. Ticălosul avea să scrie oricum despre el în următorul număr. În plus, nu plătise niciodată în viața lui pentru informații și era nevoie de cineva de un cu totul alt calibru decât Hyttsted ca să schimbe această stare de fapt.

— Ai fi murit pentru el? strigă Hyttsted în timp ce detectivul se îndepărta printre rândurile de birouri despărțite de paravane. Atunci de ce n-ai făcut-o, Carl Morck?

Își notă adresa lui Jonas Hess de la receptionistă, iar un taxi îl lăsa în fața unei case mici, în stil stucco, din Vejlands Alle. De-a lungul anilor, proprietarul umpluse casa de biciclete vechi, acvarii sparte, recipiente din sticlă de la vechi proiecte de distilare la domiciliu, prelate mucegăite care nu mai puteau ascunde privirii scândurile putrezite, un maldăr de sticle și tot felul de alte gunoaie.

Proprietarul locuinței era candidatul ideal pentru oricare dintre programele acelea de la televizor în care erau renovate casele. Chiar și cel mai prost decorator ar fi fost bine-venit acolo.

O bicicletă lăsată în fața ușii și murmurul încet al aparatului de radio în spatele ferestrelor jengoase indicau faptul că cineva era acasă. Carl apăsă butonul soneriei până când degetul începu să-l doară. Într-un târziu auzi din interior:

— Termină, la naiba!

Un bărbat mahmur cu fața rumenă deschise ușa și încercă să se concentreze la Carl în lumina dureroasă a soarelui.

— Cât naiba e ceasul? întrebă el când dădu drumul clanței și se întoarse în casă.

Nu era nevoie de un mandat ca să-l urmeze. Sufrageria era de genul celor prezentate în filmele cu dezastre, după ce o cometă despica Pământul în două. Proprietarul se aruncă pe o canapea moale și oftă satisfăcut. Apoi luă o gură zdravănă dintr-o sticlă de whisky în timp ce încerca să-l urmărească pe Carl cu coada ochiului.

Detectivul știa din experiență că bărbatul nu prea era martorul ideal. Îl salută din partea lui Pelle Hyttsted sperând că acest lucru avea să spargă gheața.

— Îmi datorează bani, i-o tăie scurt Hess.

Carl voia să-i arate fotografului insigna, dar se răzgândi și o băgă înapoi în buzunar.

— Sunt de la o unitate specială de poliție care încearcă să rezolve cazurile unor oameni mai puțin norocoși, zise el.

Era o declarație care nu putea speria pe nimeni. Hess lăsă jos sticla pentru moment. Poate că erau prea multe cuvinte și nu putea să le proceseze ținând cont de starea lui.

— Sunt aici să discut cu tine despre Merete Lynggaard, se avântă Carl. Știu că te-ai cam specializat în ea.

Hess încercă să zâmbească, dar indigestia acidă îi tăie chef.

— Nu sunt mulți oameni care știu asta, zise el. Ce-i cu ea?

— Ai fotografii cu ea pe care nu le-ai publicat?

Hess se aplecă în față și încercă să-și înăbușe râsul.

— Iisuse, cum poți pune o asemenea întrebare stupidă? Am cel puțin zece mii.

— Zece mii! Par cam multe.

— Ascultă, zise el și își ridică mâna cu degetele desfăcute. Două sau trei role de film la două zile timp de trei ani... Câte fotografii crezi că sunt?

— Mult mai multe decât zece mii, cred.

După o oră, ajutat de kaloriile din whisky-ul de calitate, Jonas

Hess era în sfârșit îndeajuns de treaz ca să poată să-l conducă pe Carl fără să se împiedice în camera obscură din clădirea micuță din BCA aflată în spatele casei. Acolo lucrurile stăteau puțin altfel față de interiorul locuinței.

Carl mai fusese în o mulțime de camere obscure înainte, dar nici una la fel de ordonată. Diferența dintre bărbatul din casă și cel din camera obscură era tulburătoare.

Hess trase un sertar de metal.

— Uite, zise el și-i dădu lui Carl un dosar etichetat: „Merete Lynggaard: 13 noiembrie 2001 – 1 martie 2002”. Aici sunt negativele din ultimele ei luni de viață.

Carl deschise dosarul începând de la sfârșit. Fiecare plic din plastic conținea negativele de la o rolă întreagă de film, dar în ultima nu se aflau decât cinci fotografii. Data fusese trecută meticolos: „1 martie 2002 ML”.

— I-ai făcut poze cu o zi înainte să dispară?

— Da. Nimic special. Doar câteva cadre în curtea Parlamentului. Obișnuiam să stau la poartă și să aștept.

— O așteptai pe ea?

— Nu numai pe ea. Pe toți politicienii din Folketing. Dacă ai ști câte grupuri surprinzătoare am văzut pe scări... Nu trebuie decât să stai și să aștepti și într-o zi se întâmplă.

— Dar se pare că în acea zi n-au fost surprize, din câte văd.

Carl scoase folia de plastic din dosar și o puse pe masa luminată de jos în sus. Deci acele poze erau făcute vineri, când Merete Lynggaard pleca acasă. În ziua de dinainte să dispară. Se aplecă pentru a se uita mai bine la negative. O văzu. Ea avea servieta sub braț. Carl clătină din cap. Incredibil. Prima poză la care se uitase și deja avea ceva. Acolo era dovada negru pe alb. Merete plecase acasă cu servieta. O geantă uzată, veche, zgâriată într-o parte.

— Pot să împrumut acest negativ?

Fotograful luă încă o înghițitură de whisky și își șterse gura.

— Niciodată nu dau negativele. Nici măcar nu le vând. Dar putem face o copie; numai să o scanez. Presupun că nu e nevoie de o calitate deosebită, ca pentru o regină.

Trase aer în piept și apoi tuși puțin când râse.

— Mersi, este bună și o copie. Poți trimite factura la departamentul meu, zise Carl și îi dădu cartea de vizită.

Hess se uită la negative.

— Da, păi, în acea zi nu se întâmplase nimic special. Dar rareori

sărea ceva în ochi când venea vorba de Merete Lynggaard. Cea mai bună afacere era vara dacă se făcea frig și i se vedeau sfârcurile prin bluză. Am luat bani frumoși pe astfel de fotografii.

Se auzi din nou râsul acela înecat în timp ce se duse la un mic frigider proptit pe câteva containere care conținuseră odată substanțe chimice pentru camera obscură. Scoate o bere și păru să vrea să i-o ofere oaspetelui, dar conținutul dispăru înainte să apuce Carl să reacționeze.

— Sigur că șmecheria era să o prind cu un iubit, nu-i așa? spuse Hess, căutând o băutură pe care s-o dea pe gât. Și cred că asta am prins pe film cu câteva zile înainte. Trânti ușa de la frigider și ridică dosarul ca să-l frunzărească. O, da, aici sunt cele cu Merete discutând cu câțiva membri ai Partidului Danez lângă Folketing. Am făcut și colaje din negativele astea, spuse el și chicoti. Nu am făcut pozele pentru a-l surprinde în cadru pe interlocutor, ci din cauza femeii care stătea acolo, în spatele lor. Arată spre o persoană care se afla aproape de Merete. Cred că nu se vede prea bine când imaginea este de mărimea asta, dar ia uită-te când este mărită. Este noua ei secretară și pare nebună după Merete Lynggaard.

Carl se apropie. În mod clar era Sos Norup. Dar cu un aer complet diferit față de cum o văzuse în vizuina ei din Valby.

— Nu știu dacă aveau o legătură specială sau dacă totul era doar în imaginația secretarei. Dar, la naiba! Nu crezi că poza aia mi-ar fi adus într-o bună zi o sumă frumoasă de bani? Hess medită la asta în timp ce întoarce pagina la următorul set de negative. Iată, spuse el și puse degetul umed în centrul foliei din plastic. Îmi aduc aminte că era 25 februarie pentru că în această zi este născută sora mea. M-am gândit că îi puteam cumpăra un cadou frumos dacă fotografia se dovedea a fi o mină de aur. Iat-o. Luă folia de plastic și o puse pe masa luminată. Vezi, la cadrul ăsta m-am referit. Vorbește cu un bărbat pe treptele clădirii Parlamentului, spuse el și apoi arată spre fotografia de deasupra ei. Uită-te la poza aia. Cred că pare supărată. E ceva în ochii ei care spune că nu se simțea în largul ei.

Îi dădu lui Carl o lupă. „Cum naiba putea vedea cineva așa ceva pe un negativ? se întrebă Carl. Ochii ei nu erau decât niște puncte albe.”

— M-a văzut că făceam poze, așa că am șters-o. Nu cred că a apucat să mă vadă bine. După aceea am încercat să-l fotografiez pe bărbat, dar singurul cadru pe care l-am prins a fost din spate

pentru că a ieșit din curte în cealaltă direcție, spre pod. Dar probabil că era un individ obișnuit, care a încercat să o abordeze când a trecut pe-acolo. Ca mulți alții.

— Ai imprimat și seria aceea?

Hess înghiți alte câteva erupții acide și arăta de parcă gâtul îi luase foc.

— Dacă am imprimat? Pot face câteva dacă te duci și-mi iei niște bere între timp.

Carl încuviință din cap.

— Dar mai întâi am o întrebare pentru tine. Dacă erai așa de obsedat să-i faci fotografiile lui Merete Lynggaard împreună cu un iubit, trebuie să-i fi făcut poze și acasă, în Stevns. Am dreptate?

Hess nu-și ridică privirea în timp ce studia fotografiile la care se uitaseră.

— Sigur. Am fost acolo de multe ori.

— Atunci e ceva ce nu înțeleg. Trebuie s-o fi văzut de multe ori cu fratele ei cu handicap, Uffe. Da?

— O, sigur, de multe ori, spuse el și puse un „X” pe folia din plastic lângă unul dintre negative. Uite o poză de bună calitate cu ea și cu tipul. Îți pot face o copie. Poate că o să afli cine este. Și apoi mă suni, da?

Carl încuviință din nou din cap.

— Atunci de ce nu ai făcut câteva poze bune cu Merete și cu Uffe împreună, astfel încât toată lumea să afle de ce era așa de grăbită în fiecare seară ca să ajungă acasă de la Christiansborg?

— N-am făcut-o pentru că un membru al familiei mele are handicap. Sora mea.

— Dar faci fotografii ca să te întreții.

Hess se uită la el cu o privire apatică. Carl trebuia să se ducă repede să cumpere berile dacă voia copiile.

— Hei, știi ce? răspunse fotograful, uitându-se fix în ochii lui Carl. Doar pentru că cineva e un ratat, nu înseamnă că nu are coloană vertebrală. Uită-te la tine, de exemplu.

Carl merse pe trotuarul lung de la stația Allerød și observă enervat că aspectul străzii era tot mai dezagreabil. Cutiile din beton prezentate drept apartamente de lux se profilau deja deasupra supermarketului Kvickly și în curând chiar și casele confortabile, cu etaj, de pe cealaltă parte a drumului aveau să dispară. Ceea ce încântase odată privirea devenise acum un tunel din beton un pic înfrumusețat.

În urmă cu câțiva ani nu s-ar fi așteptat la această schimbare, dar acum noua arhitectură pătrunsese și în orașul lui. Mulțumită politicianilor ca Erhard Jakobsen din Bagsvaerd, Urban Hansen din Copenhaga și Dumnezeu mai știe cui din Charlottenlund. Peisajul de țară cu aspect prietenos era distrus. Primarii și consilierii locali nu aveau pic de gust. Clădirile noi și hidoase o dovedeau cu vârf și îndesat.

Vecinii lui amatori de grătar se adunaseră pe peluza lui profitând de vremea prielnică. Era ora 18.24, în seara zilei de 22 martie 2007, iar primăvara sosise oficial. În onoarea acelei zile, Morten îmbrăcase o robă înflorită, achiziționată după lungi negocieri în timpul unei călătorii în Maroc. Într-o astfel de ținută, putea foarte ușor să pună bazele unei noi secte în doi timpi și trei mișcări.

— Chiar la țănc, Carl, zise el și-i puse câteva costițe pe farfurie.

Vecina lui, Sysser Petersen, părea deja amețită, dar se purta cu demnitate.

— Pur și simplu nu mai am chef să fac asta, spuse ea. O să-mi vând casa și o să mă mut. Luă o înghițitură zdravănă de vin roșu. La Serviciul de Asistență Socială ne petrecem mai mult timp completând prostiile alea de formulare decât ajutând cetățenii, continuă ea. Știai asta, Carl? Ia să încerce și încrezuții ăia de miniștri. Dacă ar trebui să completeze formulare ca să primească mâncare gratis, șoferi gratis, chiria gratis, salariile imense, deplasările gratis, secretarele gratis și toate porcăriile alea nu ar mai avea timp să mănânce și să doarmă sau să călătorească și multe altele. Ți poți imagina cum ar fi dacă prim-ministrul ar trebui să se așeze și să noteze ce voia să discute cu miniștri lui înainte de ședințe? În triplu exemplar și să scoată la imprimantă totul la un computer care merge numai din când în când. Și să trebuiască să primească aprobare de la vreun oficial guvernamental înainte să poată vorbi. L-ar termina, zise ea, lăsându-se pe spate ca să râdă în hohote.

Carl aprobă din cap. Imediat discuția devie spre dreptul ministrului culturii de a pune botniță presei, apoi petrecăreții se întrebară dacă era cineva care își amintea motivele pentru care efortul de centralizare afectase districtele daneze, spitalele ori sistemul de taxe. Iar discuția nu avea să se sfârșească până nu era băută și ultima picătură de bere și nu era consumată și ultima costiță.

El o îmbrățișă scurt pe Sysser, îl bătu prietenește pe umăr pe

Kenn și își luă farfuria în cameră. Gândeau mai mult sau mai puțin la fel. Peste jumătate din țară își dorea ca prim-ministrul să se ducă la naiba și continuau să-și dorească acest lucru și a doua zi și a treia zi, până când în sfârșit tot ghinionul pe care-l adusese cu el și care afectase Danemarca și pe cetățenii ei avea să ia sfârșit. Va dura zeci de ani. Dar Carl avea alte lucruri în cap în acel moment.

28

2007

La trei dimineața, Carl deschise ochii în beznă. În subconștient avea o amintire vagă cu cămășile roșii în carouri și pistoalele pneumatice și un sentiment clar că una dintre acele cămăși din Soro avea același model. Pulsul i-o luase razna, iar starea lui de spirit era sumbră; cu siguranță, nu se simțea bine. Pur și simplu, nu avea destulă energie ca să se gândească la caz, dar cine-i putea pune capăt coșmarurilor sau să-l împiedice să ude cearșafurile de transpirație?

Și, mai nou, trebuia să aibă de-a face cu jurnalistul acela slugarnic, Pelle Hyttsted. Oare avea de gând să facă săpături? Oare următorul titlu din *Gossip* va fi despre un polițist care dăduse rasol? Ce porcărie! Simplul gând îi tensionă mușchii abdomenului pe care-i simți ca o armură tot restul nopții.

— Arăți obosit, zise șeful de la Omucideri.

Carl răspunse la comentariu cu un gest din mână.

— I-ai spui lui Bak să vină aici?

— O să vină în cinci minute, spuse Marcus și se aplecă înainte.

— Am observat că încă nu ai semnat pentru cursul de perfecționare. Termenul limită se apropie, să știi.

— Cred că va trebui să-l aștept pe următorul, nu-i așa?

— Știi că avem un plan aici, nu, Carl? Când departamentul tău începe să dea rezultate, va fi normal să primești susținere de la foștii tăi colegi. Dar nu te va ajuta cu nimic dacă nu vei avea autoritatea pe care ți-o va da calitatea de comisar de poliție. Nu prea ai de ales, Carl. *Trebuie* să urmezi cursul acela.

— Să stau într-o sală de clasă și să ascut creionașe nu mă va face un detectiv mai bun.

— Ești șeful noului departament, iar titlul vine odată cu bagajul. O să faci cursul sau o să-ți cauți un alt loc în care să-ți desfășori investigațiile.

Carl se uită pe fereastră la Golden Tower⁴ din Grădinile Tivoli,

⁴ Turn în care publicul este propulsat pe niște șine în sus, iar coborârea se face sub acțiunea forței gravitaționale, scaunele fiind oprite puțin înainte de un eventual impact (n.red.).

unde lucrau câțiva muncitori ca să le pregătească pentru următorul sezon. De patru sau de cinci ori în sus și în jos în acea călătorie monstruoasă și Marcus Jacobsen ar implora milă.

— O să mă gândesc la asta, domnule comisar-șef.

Atmosfera era cam rece când intră Borge Bak, cu jacheta lui din piele pe umeri. Carl nu așteptă ca șeful de la Omucideri să înceapă conversația.

— Deci, Bak! Ați avut ceva de lucru la cazul Lynggaard. Erați asaltați de indicii că ceva nu se leagă. Toată echipa luase boala somnului, sau ce s-a întâmplat?

Ochii lui Bak erau oțeliți când se uitară unul la altul, dar Carl nu avea de gând să-și mute privirea în altă parte.

— Așa că acum vreau să știu dacă este vreo informație legată de acest caz, pe care-o ții pentru tine, continuă Carl. A fost cineva sau ceva care te-a determinat să pui capăt investigației tale, Borge?

În acel moment, șeful de la Omucideri se gândea în mod evident să-și pună ochelarii pentru citit ca să se poată ascunde în spatele lor, dar fața încruntată a lui Bak cerea un gen de intervenție.

— Dacă ignorăm ultimele remarci pe care Carl le-a făcut în stilul lui inimitabil – Marcus își ridică sprâncenele și se uită un moment la Carl – atunci e ușor de înțeles punctul lui de vedere din moment ce tocmai a descoperit că decedatul Daniel Hale nu era bărbatul pe care Merete Lynggaard l-a întâlnit la Christiansborg. Ceea ce ar fi trebuit descoperit în timpul anchetei anterioare. Trebuie să recunoaștem asta.

Umerii lăsați ai lui Bak produsese câteva pliuri în jacheta lui de piele, singurul semn cât de încordat îl făcea să se simtă acea conversație. Carl i se repezi la beregată.

— Și asta nu e tot, Borge. Știi, de exemplu, că Daniel Hale era homosexual? Sau că era plecat din țară când se presupusese că se întâlnise cu Merete Lynggaard? Ar fi trebuit să te deranjezi să-i arăți poza secretarei lui Merete, Sos Norup, sau șefului delegației, Bille Antvorskov. Atunci ai fi aflat imediat că ceva nu era în ordine.

Bak se așază ușor. Gândurile îi goneau prin cap. Lucrase la tone de cazuri de atunci, iar cantitatea de muncă din departament fusese împovărătoare, dar să dea naiba dacă nu-i venea să dea bir cu fugiții.

— Încă mai credeți că putem exclude posibilitatea crimei? întrebă Carl și se întoarse spre șeful lui. Ce crezi, Marcus?

— Presupunem că o să investighezi circumstanțele morții lui Daniel Hale. Am dreptate, Carl?

— Lucrăm deja la asta, răspunse el și se întoarse spre Bak. Am un fost coleg în Homback, în Clinica pentru Leziuni ale Coloanei Vertebrale, care e pe metereze și știe cum să gândească, zise el și aruncă fotografiile pe birou în fața lui Marcus. Dacă nu era Hardy, nu aș fi dat peste un fotograf pe nume Jonas Hess și nu aș fi pus mâna pe câteva poze. Acestea dovedesc că Merete Lynggaard și-a dus servieta acasă de la Christiansborg în ultima zi; o surprind pe secretara ei lesbiană care e foarte interesată de șefa ei; mai sunt unele cu Merete care discută cu cineva pe scările de la Christiansborg cu câteva zile înainte să dispară. O întâlnire care, aparent, a deranjat-o, completă el și arată spre fotografia cu fața ei și cu privirea nesigură. E adevărat că nu avem decât un singur cadru cu tipul, surprins din spate, dar dacă e să compari părul lui, postura și înălțimea, chiar seamănă mult cu Daniel Hale.

Carl puse una dintre fotografiile lui Hale din broșura InterLab lângă celelalte.

— Te întreb, Borge Bak: nu crezi că e puțin ciudat că servieta ei a dispărut undeva între Christiansborg și Stevns? Pentru că nu ai găsit-o niciodată, nu-i așa? Și nu crezi că e, de asemenea, ciudat că Daniel Hale a murit la o zi după dispariția lui Merete?

Bak ridică din umeri. Sigur că așa credea; doar că idiotul nu voia să recunoască acest lucru.

— Servieta lipsește, zise el. Poate o fi uitat-o la benzinărie sau în altă parte în drum spre casă. Am căutat în casă și în mașina care era încă pe feribot. Am făcut ce-am putut.

— O, bine. Zici că poate a uitat-o la benzinărie, dar ești sigur de asta? Din câte pot spune eu din extrasul de cont, nu a făcut nici o cheltuială în drum spre casă în acea zi. Nu ți-ai făcut prea bine temele, nu-i așa, Bak?

Bak mai avea puțin și exploda.

— Îți spun că am depus toate eforturile ca să găsim servieta.

— Cred că atât eu, cât și Bak ne dăm seama că mai avem mult de muncă la acest caz, încercă șeful lor să medieze conflictul.

„Mai avem mult de muncă», zice el. Dintr-odată toată lumea vrea să se ocupe de caz?», se gândi Carl. Își luă privirea de la șeful lui. Nu, sigur că Marcus Jacobsen se pripise cu afirmația asta. Pentru că nu avea să primească nici un ajutor de sus. Carl știa prea bine cum mergeau lucrurile în locul acela.

— Te mai întreb o dată, Bak. Crezi că acum am acoperit totul? Nu l-ai inclus pe Hale în raport și nu ai scris nimic nici despre observațiile lui Karen Mortensen în legătură cu Uffe Lynggaard.

Mai lipsește ceva, Borge? Poți să-mi spui? Mi-ar trebui ceva ajutor acum. Înțelegeți ce spun?

Bak se uită în podea în timp ce-și freca nasul. În clipa următoare își ridică brusc cealaltă mână și își mângâie părul pieptănat într-o parte. Ar fi putut să sară în sus și să facă un tărăboi mare nemulțumit de toate insinuările și acuzațiile care îi fuseseră aduse. Ar fi fost de înțeles, dar, trăgând linie, Bak era un detectiv cu „D” mare. Iar în acea clipă mintea lui era departe.

Jacobsen îi aruncă lui Carl o privire care spunea „Ia-o încet”, așa că acesta rămase tăcut. Era de acord cu Marcus. Bak avea nevoie de puțin timp ca să se gândească. Stătură așa o vreme înainte ca Bak să ridice mâna ca să-și atingă din nou părul.

— Urmele de frână, zise el. Urmele de frână de la accidentul lui Daniel Hale, adică.

— Ce-i cu ele?

Bak își ridică privirea.

— După cum scrie și în raport, nu era nici o urmă de frânare de la nici unul dintre vehicule. Adică nici măcar o umbră de frână. De parcă Hale nu era deloc atent și dintr-odată a virat peste linie, pe celălalt sens. Apoi... baaang! făcu el și își lovi palmele una de alta. Nimeni n-a avut timp să reacționeze când s-a petrecut accidentul. Așa s-a presupus.

— Da, așa scrie în raportul poliției. De ce vorbești despre asta acum?

— La câteva săptămâni după accident conduceam pe lângă locul cu pricina și mi-am adus aminte unde s-a întâmplat așa că m-am oprit să arunc o privire.

— Și?

— După cum scrie și în raport, nu existau urme de frânare, dar locul accidentului era ușor de văzut. Încă nu tăiaseră trunchiul de copac distrus și scorojit și nici nu reparaseră zidul, iar urmele de la celălalt vehicul erau încă vizibile pe câmp.

— Dar? Vrei să ajungi undeva aici, nu-i așa?

Bak dădu din cap aprobator.

— Dar apoi am descoperit că erau unele urme la douăzeci și trei de metri mai departe, pe drumul spre Tastrup. Erau deja estompate, dar am văzut că erau destul de scurte, cam de patruzeci și cinci de centimetri. Și atunci m-am gândit: Dacă urmele astea au fost de la același accident?

Lui Carl îi era greu să-l urmărească pe Bak și se enervă când șeful lui i-o luă înainte cu întrebările.

— Deci erau urme lăsate de cineva care încercase să evite coliziunea? întrebă Marcus.

— Puteau fi, da, zise Bak și aprobă din cap.

— Deci vrei să spui că Hale mai avea puțin și se ciocnea de ceva – nu știm de ce anume – dar apoi a frânat și a tras de volan? continuă Marcus.

— Da.

— Și a întâlnit un vehicul care se deplasa pe banda opusă? Jacobsen încuviință din cap. Era plauzibil. Carl ridică mâna.

— În raport scrie că impactul a avut loc pe banda opusă. Dar ceea ce spui sună de parcă lucrurile nu ar fi stat neapărat așa. Am dreptate?

Bak trase adânc aer în piept.

— Așa am crezut o vreme, dar apoi mi-am schimbat părerea. Acum îmi dau seama că ar fi fost o posibilitate, da. Ceva sau cineva e posibil să fi intrat pe banda lui, așa că Hale a fost nevoit să vireze și apoi un vehicul ce venea din sens opus a intrat în mașina lui cu viteză maximă lângă axul drumului. Poate chiar intenționat. Poate că am fi putut găsi semne de accelerație mai departe pe sensul de venire dacă am mai fi căutat vreo sută de metri mai jos. Poate că celălalt vehicul a accelerat ca să fie în poziția perfectă pentru a se ciocni de mașina lui Hale când el a intrat pe banda opusă ca să evite coliziunea cu cineva sau cu ceva.

— Și dacă șoferul care a intrat pe banda lui Hale din sens opus și era complice cu individul care a intrat în Hale, atunci nu mai e un accident. Este crimă. Și dacă acest lucru e adevărat, există un motiv să credem că dispariția lui Merete Lynggaard a avut o legătură, concluzionă Jacobsen și luă câteva notițe.

— Este posibil, spuse Bak și se încruntă.

Se simțea foarte bine în acel moment. Carl se ridică.

— Nu au fost martori, așa că nu o să mai putem afla nimic. Acum îl căutăm pe șoferul celui alt vehicul, zise el și se întoarse spre Bak care părea că se făcuse mic în jacheta lui de piele neagră. Am bănuț că lucrurile s-au întâmplat așa cum ai descris, Bak. Așa că vreau să știi că ne-ai fost de mare ajutor, în ciuda tuturor lucrurilor. Să treci pe la mine dacă îți mai amintești și altceva, da?

Bak încuviință din cap cu o expresie gravă. Nu avea nimic de-a face cu reputația lui personală, ci cu etica profesională. Soluționarea cazului era mai presus de veleitățile personale. Bărbatul merita puțin respect pentru asta. Carl aproape simți nevoia să-l bată ușor pe spate.

— Am o veste bună și una proastă după ce am fost în Stevns, Carl, zise Assad.

Carl oftă.

— Nu-mi pasă pe care o aud prima, Assad. Dă-i drumul și spune.

Assad își puse fundul pe marginea biroului lui Carl. Încă puțin și avea să-i stea în poală.

— Bine, cea proastă întâi.

Dacă i se părea normal să dea o veste proastă acompaniată de un asemenea zâmbet, atunci probabil că avea să râdă cu gura până la urechi la vestea bună.

— Și bărbatul care a intrat în mașina lui Daniel Hale e mort, spuse Assad evident nerăbdător să vadă reacția lui Carl. Lis a sunat și mi-a zis. Am notat aici.

Arată spre mai multe simboluri arabe care puteau însemna și că avea să ningă în Insulele Lofoten a doua zi dimineață.

Carl nu mai avea energia necesară ca să reacționeze. Era atât de enervant și atât de tipic. Sigur că omul era mort. Se așteptase oare la altceva? Că era viu și nevătămat și că va mărturisi imediat că se dăduse drept Hale, că o ucisese pe Lynggaard și că apoi îl omorâse pe Hale? Prostii!

— Lis a zis că el era o brută din sălbăticie, Carl. Mi-a spus că fusese de mai multe ori în pușcărie pentru conducere neatentă. Știi cumva ce-a vrut să spună ea prin „brută” și „sălbăticie”?

Carl aprobă epuizat.

— Bine, zise Assad, pregătit să citească cu voce tare din hieroglifele lui.

La un moment dat, Carl avea de gând să-i sugereze asistentului său să ia notițe în daneză.

— A locuit în Skaevinge din nordul ținutului Zealand, continuă el. L-au găsit mort în pat, înecat cu vomă și cu o alcoolemie de cel puțin o mie. Pe deasupra luase și pastile.

— Înțeleg. Când s-a întâmplat asta?

— La scurt timp după accident. În raport scrie că tot rahatul legat de el a venit din cauza asta.

— Vrei să spui că a băut până a murit din pricina accidentului?

— Da. Din cauza stresului postdramatic.

— Se cheamă șoc *posttraumatic*, Assad.

Carl bătu darabana cu degetele pe birou și închise ochii. Puteau fi trei oameni pe drum când s-a petrecut accidentul. Dacă era așa,

mai mult ca sigur că fusese crimă. Și dacă înfăptuise o crimă, atunci bruta din Skaevinge chiar avea motiv să bea până la moarte. Dar unde era a treia persoană, bărbatul sau femeia care se năpustise în fața mașinii lui Daniel Hale, dacă acest lucru chiar se întâmplase? Se omorâse și el sau ea bând alcool în neștire?

— Cum îl chema pe bărbat?

— Dennis. Dennis Knudsen. Avea douăzeci și șapte de ani când a murit.

— Ai adresa lui? Are rude? Membri de familie?

— Da. Stătea cu tatăl lui și cu mama, zâmbi Assad. Mulți tineri de douăzeci și șapte de ani din Damasc locuiesc împreună cu părinții.

Carl ridică din sprâncene. Experiența lui Assad în Orientul Mijlociu nu-i prea era de folos.

— Ai spus că ai și vești bune.

După cum bănuise, Assad zâmbi cu gura până la urechi. De mândrie, se părea.

— Ia asta, zise el și-i dădu lui Carl o pungă neagră din plastic pe care o lăsase jos pe podea.

— Bine. Ce-i aici, Assad? Douăzeci de kilograme de semințe de susan?

Carl se ridică, își băgă mâna înăuntru și atinse un mâner. Bănuind ce era simți fiori pe șira spinării. Trase obiectul din punga de plastic. Exact cum se aștepta: o servietă uzată. Ca în fotografia lui Jonas Hess, cu o zgârietură mare nu numai într-o parte, ci și deasupra.

— Ce naiba, Assad! zise Carl, așezându-se ușor. Agenda ei e înăuntru?

Simți o furnicătură în braț când Assad dădu din cap afirmativ.

Parcă ținea în mână Sfântul Graal. Se holbă la servietă. „Ia-o ușor, Carl”, își spuse el și apoi deschise încuietorile și săltă capacul. Erau toate acolo. Agenda în piele maro, telefonul mobil Siemens și încărcătorul, notițe scrise de mână pe hârtie liniată, câteva pixuri și un pachet de șervețele Kleenex. Chiar *era* Sfântul Graal.

— Cum...? îngăimă el.

Apoi se întrebă dacă ar trebui să o dea mai întâi laboratorului de criminalistică pentru o examinare amănunțită. Vocea lui Assad răsuna îndepărtat.

— Mai întâi m-am dus s-o văd pe Helle Andersen. Nu era acasă, dar soțul ei a sunat-o. El stătea în pat cu dureri de spate și gema.

Când ea a venit, i-am arătat fotografia lui Daniel Hale, dar nu și-a amintit dacă îl mai văzuse vreodată.

Carl se uită la servietă și la conținutul ei. „Răbdare”, își spuse el. Assad avea să ajungă și la servietă în curând.

— Uffe era acolo când bărbatul a adus scrisoarea? Ți-ai amintit s-o întrebi asta?

Nu dorea ca Assad să se îndepărteze de subiect. Acesta încuviință din cap.

— Da. Ea a zis că el a stat chiar lângă ea tot timpul. Era foarte interesat. Întotdeauna era așa când suna cineva la ușă.

— I s-a părut că bărbatul cu scrisoarea semăna cu Hale?

Assad strâmbă din nas. O imita foarte bine pe Helle Andersen.

— Nu prea. Doar puțin. Bărbatul cu scrisoarea era un pic mai tânăr. Cu părul mai întunecat și mai masculin. Avea o sclipire în ochi și așa mai departe, dar asta a fost tot ce a spus despre el.

— Și apoi ai întrebat-o despre servietă, da?

Assad zâmbi din nou.

— Da. Nu știa unde era. Își amintea de ea, dar nu știa dacă Merete Lynggaard o adusese acasă cu ea în seara aceea. Pentru că ea nu era acolo... îți amintești?

— Assad, treci la subiect. Unde ai găsit-o?

— Lângă cazanul de încălzire, în spălătorie.

— Te-ai dus la casa din Magleby, la vânzătorii de antichități?

El încuviință din cap.

— Helle Andersen a zis că Merete Lynggaard făcea totul la fel în fiecare zi. Ea observase acest lucru de-a lungul anilor. Întotdeauna la fel. Își arunca pantofii în spălătorie, dar mai întâi se uita întotdeauna pe fereastră. La Uffe. În fiecare zi își scotea cât de repede putea hainele și le punea lângă mașina de spălat. Nu pentru că erau murdare, ci pentru că acolo trebuiau să stea, pur și simplu. Și întotdeauna își lua pe ea un halat. Și apoi ea și fratele ei se uitau la aceleași filme video.

— Și servieta?

— Păi, menajera nu știa prea multe despre asta, Carl. Niciodată nu o văzuse unde o pune Merete, dar bănuia că undeva pe hol sau în spălătorie.

— Și cum naiba ai reușit tu să o găsești lângă cazanul de încălzire din spălătorie, când toată Echipa de Intervenție Rapidă nu a fost în stare s-o observe? Nu era la vedere? Și cum de se mai afla încă acolo? Aveam impresia că dealerii aceia de antichități sunt foarte meticuloși când vine vorba de curățenie. Cum ai

găsit-o?

— Dealerul de antichități mi-a dat voie să mă uit peste tot prin casă de capul meu, așa că am derulat totul în cap, spuse el, ducându-și mâna la frunte. Mi-am aruncat pantofii din picioare și mi-am agățat haina în cuierul din spălătorie. Doar m-am prefăcut pentru că agățătoarea nu mai era acolo. Dar apoi mi-am imaginat că poate ea ținea ceva cu ambele mâini. Acte într-o mână și servieta în cealaltă. Așadar, nu avea cum să-și scoată haina fără să pună mai întâi jos celelalte lucruri pe care le ținea în mâini.

— Iar cazanul de încălzire era cel mai aproape?

— Da, Carl. Chiar lângă mine.

— Dar după aceea de ce nu a luat servieta cu ea în sufragerie sau în birou?

— O să ajung la asta imediat, Carl, așteaptă o clipă. M-am uitat la cazan, dar servieta nu era acolo. Nici nu speram să fie. Dar știi ce-am văzut, Carl?

Carl se mulțumi să-l privească răbdător. Evident, întrebarea lui Assad era retorică.

— Am văzut că între cazan și tavan era un metru de spațiu gol.

— Fantastic! exclamă Carl cu glas slab.

— Și apoi mi-am zis că ea nu ar fi așezat servieta întinsă pe suprafața murdară a cazanului pentru că îi aparținuse odată tatălui ei și avea grijă de ea.

— Nu prea înțeleg ce vrei să zici.

— Nu a pus-o *pe-o parte*, Carl. A așezat-o *în picioare*, pe cazan. La fel cum așezi o servietă în picioare pe podea, să nu se murdărească pe părțile laterale. Era destul spațiu pentru asta.

— Deci așa a făcut... și apoi a căzut în spatele cazanului.

Zâmbetul lui Assad confirmă.

— Zgârietura de pe cealaltă parte este recentă. Uită-te și tu.

Carl închise servieta și o întoarse pe partea cealaltă. Nu părea foarte nouă, după părerea lui.

— Am șters servieta pentru că era plină de praf, așa că poate zgârietura pare mai întunecată acum. Dar părea proaspătă când am găsit-o. Pe bune, Carl.

— Recunoaște, Assad... ai șters servieta? Și presupun că ai și atins toate lucrurile din interior.

El încă încuviința din cap, dar cu mai puțin entuziasm.

— Assad, zise Carl și trase aer în piept ca să nu sune prea aspru. Data viitoare când găsesc ceva important într-un caz să-ți ții crenvurștii la distanță, da?

— Crenvurștii?

— Degetele, la naiba, Assad! Deci tu crezi că cealaltă zgârietură s-a produs în același fel?

Întoarse servieta din nou. Cele două zgârieturi erau, fără îndoială, similare. Așa că prima nu avea cum să provină de la accidentul de mașină din 1986.

— Da. Cred că nu a fost prima oară când servieta a căzut în spatele cazanului. Am găsit-o presată complet între țevile din spatele lui. A trebuit să o smucesc și să trag de ea ca s-o scot. Merete a încercat același lucru, sunt sigur de asta.

— Și atunci de ce nu a picat de mai mult de două ori?

— Probabil că a picat pentru că se face un curent destul de puternic în momentul în care deschizi ușa, dar poate că nu a căzut până jos.

— Hai să ne întoarcem la întrebarea mea. De ce nu a luat-o cu ea în casă?

— Voia să stea liniștită când era acasă. Nu voia să audă telefonul mobil, Carl, zise Assad și ridică din sprâncene, cu ochii mari. Eu așa bănuiesc.

Carl se uită în servietă. Merete o adusese acasă; asta era logic. Înăuntru erau agenda ei cu întâlniri și poate alte notițe care în anumite situații se dovedeau utile. Dar de obicei aducea și multe documente pe care să se uite; se putea ocupa de multe lucruri. Avea și o linie de telefon fixă, dar puțină lume îi știa numărul. Mobilul ei era pentru publicul larg; numărul era trecut pe cartea de vizită.

— Și crezi că nu auzea mobilul în casă dacă îl lăsa în servieta din spălătorie?

— *No way!* zise Assad în engleză.

Carl nu aflase că știa o brumă de engleză.

— Deci aici erați. Doi adulți care stau la taclale? se auzi o voce veselă în spatele lor.

Nici unul dintre ei nu o auzise pe Lis de la Divizia Omucideri apropiindu-se pe hol.

— Mai am câteva chestii pentru voi. Au venit din sud-estul Iutlandei.

Parfumul ei se simțea în încăpere și aproape semăna cu bețișoarele parfumate ale lui Assad, dar cu un efect complet diferit.

— Cu scuze pentru întârziere, continuă ea, dar unii angajați au fost bolnavi.

Îi înmână dosarele lui Assad, care era exagerat de serviabil și

apoi îi aruncă lui Carl o privire care putea tulbura orice bărbat până adânc în vintre. El se uită la buzele moi și umede ale lui Lis și încercă să-și aducă aminte când avusese ultima oară o relație intimă cu o persoană de sex opus. Imaginea unui apartament roz, cu două camere, aparținând unei femei divorțate, îi apărură destul de clar în minte. Avea muguri de levănțică într-o vază cu apă, lumânările parfumate și o țesătură roșie ca sângele pe lampa de pe noptieră. Dar nu-și putea aminti fața femeii.

— Carl, ce i-ai zis lui Bak? întrebă Lis.

El se smulse din reveria erotică și se uită în ochii ei albaștri, ușor umbriți.

— Lui Bak? Se plimbă pe sus și se văicărește?

— Nicidecum. S-a dus acasă. Dar colegii lui au zis că era palid ca varul după ce a vorbit cu tine în biroul șefului.

Carl conectă telefonul lui Merete Lynggaard la încărcător sperând că bateria nu era moartă. Degetele nerăbdătoare ale lui Assad – neacoperite de mâneci, bineînțeles – atinseseră toate lucrurile din servietă, așa că o examinare a celor de la laboratorul de criminalistică ar fi fost zadarnică. Răul fusese deja făcut.

Numai trei pagini din carnețel erau scrise. Însemnările priveau cu precădere asistența lui Uffe la domiciliu și, respectiv, planificarea programului. Constatare dezamăgitoare și care, fără îndoială, oglindea viața de zi cu zi pe care Merete o lăsase în urmă.

Apoi își băgă mâna în buzunarul lateral și scoase trei bucăți mototolite de hârtie. Prima era o chitanță de pe 3 aprilie 2001 pentru un sacou Jack & Jones. Celelalte erau ca acele coli A4 împăturite, care se găseau la fundul ghiozdanului oricărui școlar silitor. Erau scrise de mână, cu creionul, mai mult sau mai puțin lizibil și, desigur, nedatate.

Carl aduse lampa de birou mai aproape de primul dintre ele și îl îndreptă puțin. Erau numai nouă cuvinte: „Putem vorbi despre prezentarea mea legată de reforma taxelor?” Era semnat TB. Existau nenumărate posibilități, dar cel mai probabil era vorba despre Tage Baggesen. Cel puțin așa credea Carl. Zâmbi. Da, era bună. Baggesen dorise să vorbească cu Merete Lynggaard, nu-i așa? Păi, probabil nu-l ajutase prea mult.

Carl îndreptă și cealaltă bucată de hârtie și se uită repede peste mesaj; acesta îi dădu o altă senzație. De data aceasta tonul era foarte personal. Baggesen se simțea încolțit. Zicea: „Nu știu ce se va întâmpla dacă îl faci public, Merete. Te implor să n-o faci. TB”.

Apoi Carl ridică și ultima bucată de hârtie. Scrisul era aproape complet șters, ca și cum hârtia fusese scoasă din servietă de nenumărate ori. Întoarse coala pe toate părțile și descifră propozițiile cuvânt cu cuvânt. „Am crezut că ne-am înțeles, Merete. Întreaga situație mă doare profund. Te implor din nou: nu merge mai departe. Sunt pe cale să mă deconspir.” De data aceasta nu mai erau inițiale pe post de semnătură, dar nu era nici o îndoială că mesajul era scris de aceeași mână.

Carl luă telefonul și formă numărul lui Kurt Hansen. Răspunse o secretară din biroul Partidului Conservator. Era politicoasă, dar îi spuse că din păcate Kurt Hansen nu era disponibil pe moment. Voia să aștepte să-i facă legătura? Din câte își dădu el seama, întâlnirea avea să se termine în câteva minute.

Carl se uită la hârtiile din fața lui în timp ce aștepta cu receptorul la ureche. Stătuseră în servietă din martie 2002 sau, mai probabil, din anul precedent. Poate că era ceva banal, poate nu. Pesemne că Merete Lynggaard le ținuse pentru că puteau fi importante la un moment dat.

După ce ascultă câteva minute taclalele din fundal, Carl auzi un clic și apoi vocea distinctă a lui Kurt Hansen.

— Cu ce te pot ajuta, Carl? întrebă deputatul fără să se deranjeze cu replici introductive.

— Cum pot să aflu când a făcut Tage Baggesen propuneri legislative cu privire la reforma taxelor?

— De ce naiba ai vrea să știi asta, Carl? întrebă el și râse. Nimic nu poate fi mai puțin interesant decât ce crede Partidul Radical de Centru despre taxe.

— Am nevoie de o anumită dată.

— Păi, o să fie dificil. Baggesen prezintă propuneri legislative pe bandă rulantă, spuse el și râse din nou. Bine, glumeam. Baggesen a fost președintele Comisiei pentru Traficul Rutier timp de cel puțin cinci ani. Nu știu de ce a renunțat la poziție și a trecut la Comisia pentru Taxe. Așteaptă un minut.

Hansen acoperi cu mâna receptorul cât timp mormăi câteva cuvinte cuiva aflat în biroul lui.

— Credem că era la începutul lui 2001, sub vechiul guvern. Pe atunci putea mai ușor să schimbe macazul. Bănuim că prin martie sau aprilie 2001.

Carl încuviință satisfăcut.

— Bine, Kurt. Așa bănuiam și eu. Mersi. Poți să-mi faci legătura cu Tage Baggesen?

Auzi câteva bip-uri pe linie înainte să primească legătura la o secretară care îi spuse că Baggesen era plecat din țară într-o călătorie de informare în Ungaria, Elveția și Germania, ca să arunce o privire la rețeaua de tramvaie. Avea să se întoarcă luni. Călătorie de informare? Rețea de tramvaie? Glumeau. Carl i-ar fi spus un concediu. Pur și simplu.

— Am nevoie de numărul lui de mobil. Sunteți atât de drăguță să-mi spuneți care este acesta?

— Nu cred că am voie să fac acest lucru.

— Ascultă aici, nu vorbești cu un fermier oarecare din Funen. Pot afla numărul acela în câteva minute dacă trebuie. Dar nu crezi că pe Tage Baggesen l-ar deranja să audă că biroul vostru a refuzat să mă ajute?

Conexiunea nu era prea bună, dar chiar și așa, după voce Baggesen nu părea deloc încântat.

— Am câteva mesaje vechi aici și am nevoie de o explicație de la dumneavoastră, zise Carl pe un ton blând. Aflase deja cum putea reacționa tipul. Nu e nimic deosebit, doar o formalitate.

— Dați-i drumul.

Vocea aspră era un semn clar că încerca să se distanțeze de conversația lor. Carl citi mesajele unul după altul. Până ajunse la ultimul, Baggesen părea să i se fi tăiat respirația la celălalt capăt al liniei.

— Baggesen? întrebă Carl. Mai ești acolo?

Și apoi auzi tonul de ocupat. „Sper să nu se arunce în râu”, își spuse Carl și încercă să-și amintească ce apă trecea prin Budapesta. Scoase bucata de hârtie cu lista de suspecti și adăugă inițialele lui Tage Baggesen la punctul patru – „Colegii” de la Christiansborg. Tocmai lăsase receptorul în furcă, telefonul începu să sune.

— Beate Lunderskov, zise vocea de femeie.

Carl habar n-avea cine era.

— Am studiat vechiul hard disk al lui Merete Lynggaard și îmi pare rău să vă spun că a fost șters într-un mod foarte eficient.

În acea clipă Carl își dădu seama cu cine vorbea. Una dintre femeile din biroul democraților.

— Dar am crezut că păstrați hard diskurile pentru că vreți să salvați informațiile de pe ele.

— Așa este, dar aparent nimeni nu a informat-o de acest lucru pe secretara lui Merete, Sos Norup.

— Ce vreți să spuneți?

— Păi, ea este cea care l-a șters, potrivit notiței imprimată foarte frumos pe spate. Zice așa: „Formatat la 20 martie 2003, Sos Norup”. Îl țin în mână.

— Dar asta a fost la aproape trei săptămâni după dispariția lui Merete.

— Da, așa se pare.

„Naiba să-i ia pe Borge Bak și pe gașca lui. Făcuseră ceva ca la carte pe parcursul investigației?” se întrebă Carl.

— Nu putem trimite pe cineva să-l ia pentru mai multe cercetări? Poate reușim să recuperăm datele șterse, zise Carl.

— Cred că s-a făcut deja asta. Doar un minut.

Carl o auzi cotrobăind în jur, apoi ea reveni la telefon cu o undă de satisfacție în voce.

— Da, am găsit raportul. Au încercat să recupereze datele prin firma Down Under din complexul Kongensgade în aprilie 2002. Există o explicație detaliată din care reiese de ce nu au reușit. Vreți să v-o citesc?

— Nu e necesar, răspunse el. Se pare că Sos Norup se pricepea să facă o treabă ca lumea.

— Așa pare. Era genul de persoană foarte meticuloasă.

Carl îi mulțumi și închise.

Rămase acolo o vreme uitându-se în gol înainte să-și aprindă o țigară. Apoi luă de pe birou agenda uzată a lui Merete Lynggaard și o deschise cu un sentiment care se învecina cu venerația. Așa simțea întotdeauna când avea ocazia să examineze cursul acțiunilor din ultimele zile ale unei victime.

La fel ca notițele pe care le văzuse deja, scrisul de mână din agendă era aproape ilizibil și demonstra graba. Litere mari scrise pe fugă... Literele „N” și „G” nu erau schițate complet; cuvinte care păreau că intră unele în altele... Începu cu ședința legată de studiile în domeniul placentei de miercuri, 20 februarie 2002. Mai jos pe pagină scria: „Cafeneaua Bankerat 18.30”. Asta era tot.

În zilele următoare abia dacă găsea un rând liber; era un program chiar solicitant, observă el, dar nu exista nici o însemnare cu caracter personal. Când se apropie de ultima zi la muncă a lui Merete, începu să-l cuprindă un sentiment de disperare. Nu era acolo absolut nimic ce i-ar fi putut oferi o pistă. Apoi ajunse la ultima pagină. Vineri, 1 martie 2002. Două întâlniri de comitet și o alta cu lobbyștii. Asta era tot. Orice altceva fusese înghițit de trecut.

Dădu la o parte agenda și se uită în jos la servieta goală. Chiar își petrecuse cinci ani în spatele cazanului fără nici un motiv? Apoi ridică din nou agenda și frunzări restul paginilor. Ca mulți alții, Merete Lynggaard folosise numai secțiunea de calendar și lista de telefoane de la final.

Trecu peste numerele de telefon de la început. Putea să ignore secțiunile „D” sau „H”, dar voia să țină dezamăgirea la distanță. În „A”, „B” și „C” recunoscă nouăzeci la sută dintre nume. Nu prea semăna cu agenda lui telefonică, dominată de nume precum Jesper sau Vigga și conținând numerele de telefon ale vecinilor din Ronneholt. În mod evident, Merete nu prea avea prieteni apropiați. De fapt, nu avea. O femeie frumoasă cu un frate cu creierul afectat și având al naibii de mult de muncă – asta era.

Ajunse la litera „D”, știind că nu va găsi acolo telefonul lui Daniel Hale. Merete nu-și trecea contactele după numele mic, cum făcea Vigga; oameni diverși, metode diverse. Cine naiba l-ar fi căutat pe prim-ministrul Suediei la litera „G” de la Goran? În afară de Vigga, normal.

Și apoi îl văzu. În clipa în care întoarse pagina la „H” își dădu seama că ajunsese la un punct de cotitură în soluționarea cazului. Vorbiseră despre accident, despre sinucidere și în final nu ajunseră la nimic. De-a lungul drumului existaseră indicii că era ceva în neregulă cu cazul Lynggaard, dar pagina aceea din lista cu telefoane practic țipa acest lucru.

Tot jurnalul ei era plin de notițe scrijelite în grabă. Litere și cifre pe care până și nepotul lui vitreg le-ar fi scris mai frumos și care nu îi spuneau nimic. Scrisul ei de mână nu avea nimic frumos; nu se așteptase deloc la acest lucru din partea unei stele în ascensiune precum Merete. Dar nicăieri nu se răzgândise în legătură cu ce scrisese. Nimic nu fusese corectat sau tăiat. Ea știa ce voia de fiecare dată. Era atentă, desăvârșită.

Cu excepția agendei de telefoane la litera „H”. Acolo era ceva diferit. Carl nu putea fi sigur că avea legătură cu numele lui Daniel Hale, dar în adâncul lui, acolo unde un polițist își păstrează ultimele rezerve, știa că dăduse lovitura. Merete ștersese un nume și un număr cu linii groase. „Daniel Hale” și un număr de telefon. Era sigur de asta.

Carl zâmbi. Deci până la urmă avea nevoie de ajutorul celor de la laboratorul de criminalistică. Spera ca ei să facă treabă bună. Repede.

— Assad! strigă el. Vino aici.

Un moment auzi un zângănit pe coridor și apoi Assad apăru în prag cu o găleată și cu mănușile verzi de cauciuc.

— Am o treabă pentru tine. Băieții de la laborator trebuie să reușească să descifreze acest număr, zise el și arată spre rândul tăiat. Lis o să-ți spună care-i procedura. Spune-le că avem nevoie urgent.

Carl bătu precaut în ușa camerei lui Jesper, dar nu primi nici un răspuns. Ca de obicei, nu era acasă, se gândi el, observând absența celor o sută douăzeci de decibeli care bombardau în mod obișnuit ușa din interior. Dar când deschise ușa, Carl își dădu seama că se înșela. Fata ai cărei săni Jesper îi pipăia pe sub bluză scoase un țipăt strident, iar expresia furioasă a lui Jesper depăși gravitatea situației.

— Îmi pare rău, zise Carl ezitant în timp ce Jesper își desprinse mâinile de pe față, iar obrații ei se făcură roșii ca posterul cu Che Guevara lipit pe peretele din spatele lor.

Carl o știa. Nu avea mai mult de paisprezece ani, dar arăta de douăzeci. Locuia în Cedervangen. Probabil că mama ei arătase exact la fel ca ea odată, dar de-a lungul anilor ajunsese la concluzia amară că nu era întotdeauna un avantaj să arăți mai în vârstă decât în realitate.

— Ce naiba faci aici, Carl? țipă Jesper în timp ce sări de pe canapea.

Carl se scuză din nou și spuse că el bătuse de fapt la ușă, în timp ce ecoul prăpastiei dintre generații reverbera în casă.

— Întoarce-te la... ce făceai. Am o singură întrebare pentru tine, Jesper. Știi cumva unde ți-ai pus vechile jucării Playmobil?

Jesper arăta de parcă mai avea puțin și arunca o grenadă în tatăl lui vitreg. Chiar și Carl își dădu seama că momentul nu era tocmai bine ales. Înclină din cap scuzător spre față.

— Știu că sună ciudat, dar am nevoie de ele pentru ancheta mea, zise el și se întoarse cu fața spre Jesper, care îl privea încruntat. Mai ai figurinele alea din plastic, Jesper? Aș fi bucuros să-ți dau bani pe ele.

— Pleacă naibii de aici, Carl. Du-te jos la Morten. Poate că poți cumpăra câteva de la el. Dar o să ai nevoie de un carnet gras de cecuri pentru asta.

Carl se încruntă. Ce treabă avea carnetul gras de cecuri cu asta?

Trecuse cam un an și jumătate de când Carl bătuse ultima oară

la ușa apartamentului lui Morten. Deși chiriașul lui se mișca prin casă ca un membru al familiei, viața lui în subsol fusese întotdeauna sfântă. Până la urmă, își plătea chiria, fapt care făcea diferența. Carl nu voia să afle nimic mai mult despre Morten sau despre obiceiurile lui care i-ar fi putut păta reputația. Și de aceea păstrase distanța.

Dar grijile lui se dovediră lipsite de temei pentru că încăperea lui Morten era neobișnuit de plictisitoare. Dacă ignorai câțiva tipi cu umeri lați și câteva gagici cu sânii mari din posterele care aveau cel puțin un metru înălțime, locuința lui din subsol putea fi foarte bine casa unor bătrâni din Prins Valdemars Alle.

Când Carl întrebă de jucăriile Playmobil ale lui Jesper, Morten îl conduse spre saună. Toate casele din Ronneholt erau dotate de la bun început cu o saună, dar în nouăzeci la sută din cazuri acestea fie fuseseră dărâmate, fie funcționau ca spațiu de depozitare pentru tot felul de vechituri și resturi.

— Du-te și uită-te! zise Morten cu mândrie în timp ce deschidea ușa de la saună.

Scoase la iveală o încăpere plină până în tavan cu rafturi pe care erau îndesate genul de jucării pe care nici măcar magazinele de vechituri nu reușiseră să le doneze cu ani în urmă. Figurine din ouăle Kinder, personaje din *Star Wars*, Țestoasele Ninja și jucării Playmobil. O jumătate din cantitatea de plastic din casă era adunată pe acele rafturi.

— Uite, aici sunt două exemplare originale dintr-o serie de la un târg de jucării din 1974 de la Nürnberg, spuse Morten. Ridică mândru două figurine cu căști. Numărul 3219 cu târnăcop și numărul 3220 cu semnul de „Stop” intact, continuă el. Nu-i așa că e o nebunie?

Carl aprobă din cap. Nici nu ar fi găsit un cuvânt mai potrivit.

— Îmi lipsește numărul 3218 și apoi o să am setul complet de muncitori. Am luat cutiile 3201 și 3203 de la Jesper. Uite, nu sunt fantastice? E greu de crezut că Jesper s-a jucat vreodată cu ele.

Carl clătină din cap. Evident, aruncase banii de pomană pe Max Musculosul sau cum naiba se chema figurina aceea.

— Și nu mi-a cerut decât vreo câteva mii. Ce frumos din partea lui. Carl se holba la rafturi. Dacă nu s-ar fi abținut, ar fi aruncat câteva remarci bine plasate la adresa lui Morten și a lui Jesper despre cum câștiga două coroane pe oră împrăștiind bălegar pe vremea când prețul unui hotdog ajungea la o coroană și optzeci de ore.

— Pot să împrumut câteva până mâine? Preferabil pe astea de aici, zise el și arătă spre o mică familie cu câine și multe alte lucruri.

Morten Holland se uită la el de parcă își ieșise din minți.

— Ești nebun, Carl? Aia e cutia 3965 din anul 2000. Am tot setul cu casă și balcon și tot ce trebuie, spuse el și arătă spre raftul de sus.

Avea dreptate. Acolo se afla casa în toată măreția ei din plastic.

— Ai altele pe care le pot împrumuta? Doar până mâine-seară.

Morten avea o expresie ciudat de uimită. Probabil că și Carl ar fi avut aceeași reacție dacă i-ar fi cerut voie să-l lovească tare între picioare.

29

2007

Se preconiza o zi de vineri aglomerată. Assad avea o programare de dimineață la Serviciul de Imigrări, noul nume pe care îl dăduse guvernul vechiului sistem de sortare a străinilor – Oficiul pentru Imigrări – ca să dea o apartenență mai drăguță întregii situații. Între timp, Carl avea drumuri de făcut.

În seara precedentă subtilizase mica familie Playmobil din camera cu comori a lui Morten în timp ce chiriașul lui lucra la magazinul video. În acel moment, jucăriile stăteau pe scaunul de lângă el și îl priveau cu reproș în timp ce se îndrepta spre sălbăticia din nordul ținutului Zealand.

Casa din Skaevinge unde șoferul Dennis Knudsen fusese găsit mort, după ce se sufocase cu propria vomă, semăna cu toate celelalte case de pe drum. Nici una nu merita apelativul „frumoasă”, dar, în felul lor neîngrijit, păreau ciudat de armonioase, cu terasele păraginite și blocurile mari din beton ușor. În ce privește durabilitatea materialelor, acoperișurile Eternit se părea că se potriveau cu ferestrele terne, ușor de demontat.

Carl se așteptase ca un constructor solid să-i deschidă ușa sau cel puțin o femeie pe măsură. În schimb, se găsi față în față cu o femeie de aproape patruzeci de ani cu o prezență atât de nehotărâtă și delicată, încât îi fu imposibil să-și dea seama dacă frecventase holurile dintre birourile directorilor sau lucrase ca hostesă în barurile hotelurilor scumpe.

Da, era bine-venit să între; și nu, din păcate, ambii părinți erau morți. Se prezentă ca fiind Camilla și o luă înainte spre sufrageria în care farfuriile tradiționale de Crăciun, rafturile subțiri și triunghiulare și covorașele împletite își luau ochii.

— Câți ani aveți când părinții au murit? întrebă Carl, încercând să ignore decorul hidos.

Ea simți la ce se gândea el. Tot ce se afla în casă aparținea trecutului.

— Mama a moștenit casa de la bunica mea, așa că în mare parte sunt lucrurile ei, zise ea. Era evident că nu așa avea să arate locuința ei. Eu am moștenit totul și tocmai am divorțat, continuă ea, așa că o să reamenajez casa dacă o să găsesc un muncitor bun care să facă bine treaba. Deci sunteți norocos că m-ați găsit aici.

Carl ridică o fotografie înrămată de pe cea mai bună piesă de mobilier din încăperea, un birou din furnir de nuc. Era o poză cu toată familia: Camilla, Dennis și părinții lor. Trebuie să fi avut cel puțin zece ani, iar părinții lor străluceau ca razele de soare în fața unei pancarde argintii de nuntă. Pe ea scria: „Felicitări pentru 25 de ani, Grete și Henning”. Camilla purta blugi strâmți care lăsau loc imaginației, iar Dennis avea o vestă neagră din piele și o șapcă cu un logo de la Castrol Oil. Deci, pe scurt, erau pancarde, zâmbete și zile fericite în Skaevinge.

Pe pervazul din piatră de deasupra șemineului se mai aflau câteva fotografii. Carl întrebă cine era fiecare și, luând aminte la tot, rămase cu sentimentul că familia nu avea un cerc prea mare de prieteni.

— Dennis era înnebunit după vehiculele de mare viteză, zise Camilla și-l conduse într-o cameră care-i aparținuse odată lui Dennis Knudsen.

Se așteptase să dea cu ochii de cele câteva lămpi cu lavă și de boxele imense, dar altfel încăperea era foarte diferită de restul casei. Mobila era din lemn ușor și totul se potrivea. În șifonierul nou, hainele frumoase atârnavă pe umerase. Pe pereți erau expuse numeroase diplome, toate înrămate, iar deasupra lor, pe policioarele din lemn de mesteacăn, aproape de tavan, stăteau aliniate toate trofee pe care Dennis le câștigase de-a lungul anilor. Carl presupuse că erau cel puțin o sută, poate chiar mai multe. Impresionant.

— După cum puteți observa, Dennis a câștigat toate competițiile la care a participat. Întreceri de motociclete, curse de concursuri stock-car, de tras greutăți cu tractorul, raliuri și alte competiții. Avea un talent înnăscut. Bun la aproape orice îl interesa, chiar și scris sau matematică și tot felul de alte lucruri. A fost foarte trist când a murit, zise ea și dădu din cap în timp ce ochii i se umeziră. Moartea lui a curmat viața părinților mei. A fost așa un fiu bun și frate mai mic... Chiar a fost.

Carl se uită la ea cu o privire plină de compasiune, dar era încurcat. Oare putea fi vorba despre același Dennis Knudsen pe care Lis i-l descrisese lui Assad?

— Mă bucur că o să investigații circumstanțele morții lui, spuse Camilla. Îmi doream însă să o fi făcut cât timp părinții mei erau în viață.

Carl o privi încercând să-și dea seama ce se ascundea în spatele cuvintelor ei.

— Ce vrei să spunei prin „circumstanțe”? Vă referiți la accidentul de mașină?

Ea aprobă din cap.

— Da, la accident și la moartea lui Dennis imediat după aceea. Dennis mai exagera uneori cu băutura, dar niciodată nu mai luase droguri. Și asta am spus și noi poliției. Era de neconceput, de fapt. Lucrase cu tinerii și îi avertizase cu privire la consumul de droguri, dar poliția n-a vrut să ne asculte. Tot ce-au văzut a fost un cazier și câte amenzi pentru viteză primise. Așa că îl condamnaseră deja dinainte să găsească pastilele alea dezgustătoare din rucsacul lui, spuse ea și se încruntă. Dar nu avea sens pentru că Dennis nu se atinge niciodată de așa ceva. I-ar fi încetinit reacțiile când conducea. Ura astfel de porcării.

— Poate că a fost tentat de ideea de a câștiga niște bani rapid și plănuia să vândă droguri. Poate că doar le încerca. Nu v-ar veni să credeți ce fel de lucruri vedem la sediu.

În acel moment ridurile din jurul gurii ei se accentuau.

— Cineva l-a pus să ia droguri și știu cine a fost. Asta am spus și atunci poliției.

Carl își scoase carnețelul.

— Da?

Câinele de vânătoare dinlăuntrul lui își săltă capul, adulmecând aerul și prinse ceva neașteptat. Era numai ochi și urechi.

— La cine vă referiți?

Ea se duse într-un capăt al încăperii și luă o fotografie care atârna într-un cui bătut în tapetul care în mod evident nu mai fusese schimbat de la construcția casei, la începutul anilor '60. Tatăl lui Carl făcuse o poză similară când fiul lui câștigase un concurs de înot în Brønderslev, pentru a se mândri cu talentul lui.

Carl bănuia că Dennis avea zece sau doisprezece ani în acea fotografie, arăta bine în echipamentul de karting și era mândru de trofeul argintiu pe care-l ținea în mână.

— Puștiul de acolo, zise Camilla, arătând spre un băiat blond care stătea în spatele lui Dennis cu mâna pe umărul prietenului lui. I se spunea Atomos, dar nu știu de ce. S-au întâlnit pe pista de motociclism. Dennis îl venera, dar tipul era un rahat cu ochi.

— Cei doi au păstrat legătura când au crescut?

— Nu sunt foarte sigură. Cred că au întrerupt legătura când Dennis avea șaisprezece sau șaptesprezece ani, dar în ultimii ani știu sigur că s-au văzut din nou pentru că mama se plângea mereu de asta.

— Și de ce credeți că Atomos ar putea avea legătură cu moartea fratelui?

Ea se uită la fotografie cu o privire încruntată.

— Era un nenorocit și avea un suflet urât.

— E un mod ciudat de a pune problema. La ce vă referiți mai exact?

— Nu avea toți boii acasă. Dennis mi-a spus că vorbeam prostii, dar așa era.

— Și atunci de ce era prieten cu el?

— Pentru că Atomos era întotdeauna cel care îl încuraja pe Dennis să conducă. În plus, era cu câțiva ani mai mare ca el. Dennis îl admira.

— Fratele dumneavoastră s-a sufocat cu propria vomă. Luase cinci pastile și a avut un nivel al alcoolemiei de 4,1. Nu știu cât cântărea, dar indiferent de asta a făcut o treabă eficientă. Știți cumva dacă avea vreun motiv să bea? Era un comportament nou pentru el? Se simțea deprimat după accident?

Ea se uită la el cu o privire tristă.

— Da, părinții mi-au spus că accidentul avusese un efect teribil asupra lui. Dennis era un șofer fantastic. Era primul accident în care fusese implicat și, în plus, murise un om.

— După informațiile mele, Dennis făcuse pușcărie de două ori pentru conducere imprudentă, deci nu avea cum să fie chiar așa de fantastic.

— Ha! exclamă ea și se uită urât la el. Niciodată nu conducea imprudent. Când gonia pe autostradă, știa întotdeauna cât de departe avea banda liberă. Ultimul lucru pe care îl dorea era să pună în pericol viața cuiva.

Câți sociopați ar fi putut fi depistați la timp dacă familiile lor ar fi fost mai atente... Câți idioți se agățau de legăturile de sânge... Carl auzise aceeași poveste de mii de ori. Fratele meu / fiul meu / soțul meu e inocent.

— Se pare că aveți o părere foarte bună despre fratele dumneavoastră. Nu credeți că sunteți puțin naivă?

Ea îl apucă pe Carl de încheietura mâinii și se aplecă atât de aproape, încât simți bretonul ei atingându-i nasul.

— Dacă munca ta de anchetator ta e la fel de bleagă ca și ce ai între picioare, poți să pleci acum, se răsti ea.

Reacția ei dură și provocatoare îl surprinse. Așa că probabil că nu frecventase coridoarele dintre birourile directorilor, se gândi Carl, îndepărtându-și fața.

— Fratele meu a fost în regulă. Mă auzi? continuă ea. Și dacă vrei să faci progrese în investigația ta, te sfătuiesc să-ți amintești ceea ce tocmai ți-am spus.

Apoi îl bătu cu palma ușor pe organele genitale și făcu un pas înapoi. Era o metamorfoză șocantă. Dintr-odată părea din nou drăguță, deschisă și credibilă. Ce meserie își alesese și el... Se încruntă și făcu un pas spre ea.

— Data viitoare când îmi mai atingi echipamentul o să-ți înțep țâțele din silicon și apoi o să pretind că s-a întâmplat pentru că te-ai opus arestului după ce m-ai amenințat cu unul dintre trofeele urâte ale fratelui tău. Când o să-ți pun cătușele și o să aștepti să vină doctorul în timp ce o să te holbezi la peretele alb din celula din Hillerod, o să dorești să-ți retragi gestul pe care tocmai l-ai făcut. Continuăm, sau mai ai ceva de comentat în legătură cu părțile mele nobile?

Ea își păstră calmul. Nici măcar nu zâmbi.

— Nu vreau să spun decât că fratele meu a fost în regulă și tu pur și simplu va trebui să mă crezi.

Carl renunță. Nu avea rost să încerce să-i schimbe părerea.

— Bine, zise el. Și cum îl găsesc pe acest Atomos? întrebă el și făcu un pas înapoi din fața cameleonului. Nu-ți amintești nimic altceva despre el?

— Știi ce? Era cu cinci ani mai mic decât mine. Puțin îmi păsa de el pe vremea aceea.

Carl zâmbi extenuat. Interesele cu siguranță se puteau schimba în decursul anilor.

— Avea semne distinctive? Cicatrice? Părul avea ceva deosebit? Dinții? Mai e cineva în oraș care-l cunoaște?

— Nu cred. Provenea de la un cămin de copii din Tisvildeleje. Ea se opri un moment, își întoarse privirea și se gândi. Stai puțin. Cred că locul se chema Godhavn. Îi dădu lui Carl fotografia înrămată. Dacă îmi promiți să o aduci înapoi, poți încerca să arăți poza asta personalului de la cămin. Poate că ei îți vor răspunde la întrebări.

Carl ajunsese într-o intersecție în fața unui indicator „Stop” care strălucea în lumina soarelui. Stătea în mașină și se gândea. Putea conduce spre nord, către Tisvildeleje, ca să discute cu personalul de la căminul de copii, în speranța că cineva încă își amintea de un băiat poreclit Atomos, care trăise acolo cu douăzeci de ani în urmă. Sau putea conduce în sud, la Egely și să joace un joc despre

trecut cu Uffe. Ori putea parca vehiculul pe marginea drumului și să-și pună creierul în ordine cât timp trăgea un pui de somn de câteva ore. Ultima opțiune îl tenta în mod deosebit.

Pe de altă parte, dacă nu punea la timp figurinele Playmobil înapoi la locul lor, pe raft, exista riscul să-și piardă chiriașul împreună cu o mulțime de bani din chirie. Așa că împinse la loc frâna de mână și întoarse spre sud.

La Egely era ora prânzului, iar aroma de cimbru și de sos de roșii umplea văzduhul. Carl parcă și îl găsi pe director singur la o masă lungă de lemn, pe terasă, lângă birou. La fel ca data trecută, acesta era îmbrăcat impecabil, cu o pălărie de soare pe cap și un șervet îndesat în guler. Ciugulea timid dintr-o porție de lasagna care ocupa doar un sfert din farfuria din fața lui. În mod clar nu era genul care trăia pentru plăcerile lumești. Nu același lucru putea fi spus despre colegii lui din personalul administrativ și despre câteva asistente care stăteau la zece metri distanță și pălăvrăgeau tare în timp ce atacau mormanele de mâncare din farfuria.

Când Carl se apropie de după colț intrând în raza lor de vedere, dintr-odată se făcu liniște, lucru ce accentuă alte zgomote din jur – păsările care își construiau sprintene cuiburile la începutul primăverii și zburau prin tufișuri și zăngănitul veselei din sala de mese aflată în interior.

— *Bon appetit*, zise Carl când se așeză la masa directorului fără să aștepte o invitație în acest sens. Am venit să vă întreb ceva despre Uffe. Știți că a jucat un joc prin care părea să retrăiască accidentul care îl lăsase cu handicap? Karen Mortensen, o asistentă socială din Stevns, l-a văzut făcând acest lucru cu puțin timp înainte de moartea lui Merete Lynggaard. Știați asta?

Directorul aprobă ușor din cap și mai luă o înghițitură de mâncare. Carl se uită la farfurie. Evident, ultimele îmbucături trebuiau să dispară înainte ca regele necontestat de la Egely să catadicsească să poarte o conversație cu un om de rând.

— Este menționat ceva despre acest lucru în dosarul lui Uffe? întrebă Carl.

Din nou, directorul aprobă din cap în timp ce continuă să mestece foarte încet.

— S-a mai întâmplat de atunci?

Bărbatul ridică din umeri.

— S-a mai întâmplat sau nu?

Directorul clătină din cap.

— Aș vrea să-l văd pe Uffe singur astăzi. Doar zece sau cincisprezece minute. Este posibil?

Directorul nu răspunse. Carl așteptă până când bărbatul își termină prânzul, își șterse gura cu un șervet și își trecu limba peste dinți. Luă o singură înghițitură de apă cu gheață și apoi își ridică privirea.

— Nu, nu puteți rămâne singur cu Uffe, fu răspunsul lui.

— Pot să îndrăznesc să vă întreb de ce?

Directorul îi aruncă o privire plină de superioritate.

— Profesia dumneavoastră este destul de departe de ceea ce facem noi aici, nu-i așa? întrebă el, dar nu așteptă răspunsul lui Carl. Nu putem risca să produceți un regres în dezvoltarea lui Uffe Lynggaard. Din cauza asta.

— Se află într-o perioadă de dezvoltare? N-am știut asta.

Carl observă o umbră care se lăsă pe masă, iar când se întoarse o văzu pe asistenta supraveghetoare care îl salută prietenește din cap. Gestul îi aminti că și data trecută ea dăduse dovadă de mai multă înțelegere decât directorul.

Se uită la șeful ei cu o privire autoritară.

— Mă ocup eu de asta. Oricum, ies la plimbare cu Uffe. Îl pot însoți pe domnul Morck.

Era prima oară când Carl stătea lângă Uffe Lynggaard și băgă de seamă cât de înalt era acesta. Avea membre lungi și subțiri și o poziție a corpului care indica faptul că își petrecea mare parte din timp aplecat la masă.

Asistenta îl luase de mână, dar aparent acestuia nu prea îi păsa. Când ajunseră la tufișurile de lângă fiord, el îi dădu drumul la mână și se așeză pe iarbă.

— Îi place să se uite la cormorani. Nu-i așa, Uffe? zise ea și arătă spre un stol de păsări cu aspect preistoric, așezate grupuri-grupuri pe copacii veștejiți, acoperiți cu găinaț.

— Am adus ceva ce aș vrea să-i arăt lui Uffe, zise Carl.

Asistenta se uită cu interes crescut la mașinuța și la figurinele Playmobil scoase dintr-o pungă de plastic. Era foarte înțelegătoare – observase asta prima oară – dar poate că nu era la fel de binevoitoare cum sperase el.

Aceasta își duse o mână la ecuson, probabil ca să accentueze cuvintele și să le dea mai multă greutate.

— Știu despre episodul descris de Karen Mortensen. Nu cred că

e o idee bună să-l repetați.

— De ce nu?

— Vreți să încercați să reconstituiți accidentul în timp ce el se uită, nu?

— Da.

Ea încuviință din cap.

— Am bănuit eu. Dar să fiu sinceră nu știu dacă ar trebui să vă las.

Făcu un gest să se ridice și apoi ezită. Carl își puse cu atenție o mână pe umărul lui Uffe și se lăsă pe vine lângă el. Ochii lui Uffe licăriră veseli în reflexia valurilor, iar Carl îl înțelese. Cine n-ar vrea să-și ia tălpășița în ziua aceea frumoasă și senină de martie?

Apoi Carl așeză mașinuța Playmobil pe iarbă în fața lui Uffe și puse figurinele în ea, pe scaune, una câte una. Tatăl și mama în față, fiica și fiul în spate. Asistenta urmărea îndeaproape fiecare gest al lui Carl. Era posibil ca el să fie nevoit să se întoarcă în altă zi ca să repete experimentul. Dar în acel moment voia să o convingă de faptul că cel puțin el știa îndeajuns de multe lucruri încât să nu abuzeze de încrederea ei. Că o privea ca pe un aliat.

— Bruuum, făcu el prudent și conduse mașina înainte și înapoi prin fața lui Uffe, pe iarbă, spre marele necaz a doi bondari care zburau printre flori.

Carl îi zâmbi lui Uffe și netezi urmele lăsate de mașină. Era evident că acest lucru îi atrase atenția lui Uffe. Iarba călcată de cauciucuri care se ridica înapoi.

— Acum o să mergem cu Merete și mami și tati, Uffe. O, ia uite, suntem toți împreună. Uite, conducem prin pădure! Ce frumoasă este.

Carl îi aruncă o privire femeii în uniformă albă. Părea agitată, iar ridurile din jurul gurii trădau îndoiala. Trebuia să fie atent să nu meargă prea departe. Dacă Uffe țipa, ea avea să tresară. Era mult mai prinsă de joc decât Uffe care nu făcea altceva decât să stea acolo, pasiv, cu ochii scânteind în soare.

— Ai grijă, tati, avertiză Carl imitând vocea unei femei. Alunecă, s-ar putea să derapezi, zise el și clătină puțin mașinuța. Ai grijă la cealaltă mașină și ea alunecă. Ajutor, o să ne ciocnim de ea!

Scoase un sunet de frână și apoi de metal care se îndoiaie. Acum Uffe se uita. Apoi Carl răsturnă mașinuța, iar figurinele căzură pe pământ.

— Ai grijă, Merete! Ai grijă, Uffe! strigă el cu voce tare.

Asistenta se aplecă spre Carl și își puse mâna pe umărul lui.

— Nu cred... zise ea și clătină din cap.

Într-o secundă avea să-l ia pe Uffe de mână și să-l tragă în picioare.

— Poc! exclamă Carl și făcu mașina să se învârtă pe iarbă.

Dar Uffe nu reacționează.

— Nu cred că e cu mintea aici, spuse Carl și o asigură pe asistentă cu un gest din mână că spectacolul luase sfârșit. Am o fotografie pe care mi-ar plăcea să i-o arăt lui Uffe, continuă el. E în regulă? Apoi promit să vă las în pace.

— O fotografie? întrebă ea în timp ce Carl scoase pozele dintr-o pungă de plastic.

Luă fotografiile cu Dennis Knudsen, pe care le împrumutase de la sora lui, le așeză pe iarbă și ridică spre fața lui Uffe broșura de la compania lui Daniel Hale. Pozele păreau să-i trezească interesul lui Uffe. Se comporta ca o maimuță captivă, care, după ce văzuse mii de fețe de oameni strâmbându-se la ea, avea în sfârșit în față ceva nou.

— Îl cunoști pe bărbatul ăsta, Uffe? întrebă Carl, studiindu-i fața cu atenție.

Chiar și cel mai mic gest putea fi singurul semnal pe care îl primea. Carl voia să observe orice reacție a lui Uffe.

— A venit acasă la tine în Magleby, Uffe? ăsta e bărbatul care v-a adus scrisoarea, ție și lui Helle? Ți-l amintești? întrebă Carl și arătă spre părul blond și ochii luminoși ai lui Daniel Hale. ăsta e bărbatul?

Uffe se holbă la poză cu privirea goală. Apoi ochii i se mutară în jos până când ajunseră în dreptul fotografiilor de pe iarbă, din fața lui. Carl îi urmări privirea și observă că pupilele lui Uffe se contractară dintr-odată, iar buzele i se despărțiră. Reacția era foarte clară. La fel de reală și de vizibilă ca și cum cineva ar fi scăpat un cric pe degetele de la picioare.

— Ce e cu omul ăsta? Pe el l-ai mai văzut, Uffe? întrebă Carl ținând poza aniversară cu familia lui Dennis Knudsen aproape de fața lui Uffe. L-ai mai văzut?

Carl băgă de seamă că asistenta stătea în spatele lui, dar nu-i păsa. Voia să vadă dacă pupilele lui Uffe se contractau din nou. Era ca și cum avea o cheie în mână, știa că era cea bună, dar nu avea idee ce încuietore va deschide. Însă ochii lui Uffe priveau înainte, calmi și inerti.

— Cred că trebuie să ne oprim, zise asistenta, atingând umărul lui Uffe.

Poate că nu mai avea nevoie decât de încă douăzeci de secunde. Poate că ar fi putut să pătrundă în mintea lui dacă ar fi fost singuri.

— I-ați văzut reacția? întrebă Carl.

Asistenta scutură din cap. La naiba! Puse fotografia înrămată înapoi jos lângă cealaltă, pe care o împrumutase din Skaevinge. În acel moment un șoc străbătu trupul lui Uffe. La început în pieptul care se strânse, apoi în mâna dreaptă care se ridică în sus formând un unghi în zona stomacului. Asistenta încercă să-l calmeze pe Uffe, dar el nu-i dădu atenție. Începu să respire scurt și profund. Atât asistenta, cât și Carl observaseră reacția lui, iar ea începu să protesteze cu voce tare. Dar Carl și Uffe erau singuri, împreună, în acel moment. Uffe în lumea lui, în drum spre cea a lui Carl care îi văzu ochii din ce în ce mai mari. Ca un declanșator la o cameră veche de fotografiat, aceștia se măriră și absorbiră tot ce era în jur.

Uffe se uită din nou în jos, iar de data aceea Carl îi urmări privirea spre iarbă. Uffe era foarte prezent.

— Deci îl recunoști, nu-i așa? întrebă Carl și ridică poza cu Dennis Knudsen la nunta de argint a părinților lui.

Dar Uffe o dădu la o parte ca un băiețel răsfățat și începu să scoată sunete care nu aduceau cu un vaiet de copil normal; semănau mai degrabă cu gâfâielile unui astmatic care nu reușește să inhaleze suficient aer. Respirația lui deveni aproape un șuierat, iar asistenta țipă la Carl să plece. El urmări din nou privirea lui Uffe, iar de data aceea nu mai avu nici o îndoială. Ochii lui priveau fix la cealaltă fotografie pe care o adusese Carl. Cea în care apăreau Dennis Knudsen și prietenul lui, Atomos, care stătea în spate și se sprijinea de umărul lui Dennis.

— Așa arăta? întrebă Carl și arătă spre tânărul Dennis în ținuta lui de karting.

Dar Uffe se uita la băiatul din spatele lui Dennis. Niciodată înainte nu mai văzuse Carl ochii cuiva atât de pironiți asupra unui lucru. Era ca și cum tânărul din poză îi acaparase sufletul lui Uffe, ca și cum acei ochi din fotografia veche îl ardeau pe Uffe ca focul, chiar dacă în același timp îi dădeau viață.

În acel moment Uffe începu să țipe. Țipă atât de tare, încât asistenta îl împinse pe Carl în iarbă și îl luă pe Uffe în brațe. Strigătele lui stârniră alte țipete din partea locuitorilor de la Egely. Stolurile de cormorani se ridicară din copaci, iar peisajul rămase pustiu.

30

2005-2006

Lui Merete îi trebuiră trei zile ca să miște din loc măseaua, trei zile de coșmar și nopți în iad. De fiecare dată când prindea măseaua cu cleștele, valurile de durere din gingia infectată o vlăguiau de putere și trebuia să-și adune din nou curajul. O mișcare ușoară într-o parte și tot corpul rămânea fără energie. Apoi urmau câteva secunde de frică până la următoarea înclinare a cleștelui și procesul continua astfel la nesfârșit. De câteva ori încercă să smulgă măseaua brusc, dar puterea și curajul o părăseau în clipa în care metalul ruginit se lovea de smalt.

Când ajunse în sfârșit la momentul în care puroiul începu să iasă din gingie, încet și sigur, iar presiunea cedă, se prăbuși în lacrimi de mulțumire. Știa că ei o urmăreau. Cel căruia îi spuneau Lasse nu sosise, iar butonul de la difuzor era încă blocat. Nu își spuneau nimic unul altuia, dar îi auzea mișcându-se și respirând. Cu cât ea suferea mai tare, cu atât supraveghetorii ei respirau mai adânc, de parcă-i excita sexual, iar ura ei deveni și mai intensă.

Odată ce avea să-și scoată măseaua putea privi în viitor. Da, își va plănui răzbunarea, dar mai întâi trebuia să fie capabilă să gândească. Așa că fixă din nou cleștele de metal în jurul măselei și o clătină cu convingerea că trebuia să facă treaba bine de data aceea. Măseaua aceea îi provocase destulă suferință; durerea trebuia să ia sfârșit.

Până la urmă o scoase într-o noapte când era singură. Trecuseră câteva ore de când nu mai auzise nici un semn de viață de afară, așa că numai ea auzi râsul de ușurare care îi scăpă în spațiul cu rezonanță aparte. Gustul infecției i se părea înviorător. Pulsația care făcea să-i curgă sângele în gură era ca o mângâiere.

Scuipă în palmă o dată la câteva secunde și mânji cu sânge panourile de sticlă, întâi pe unul apoi pe celălalt. Iar când sângele se opri, munca era gata. Un pătrat mic, de douăzeci de centimetri pătrați fu tot ceea ce rămase nepătat. Acum le răpise plăcerea de a o vedea ori de câte ori aveau chef. În sfârșit, deținea controlul și putea alege când să apară în raza lor vizuală.

A doua zi, când puseră mâncarea în trapă, înjurăturile femeii o treziră.

— Târfa mică a acoperit ferestrele cu mizerie. Uite! A dat cu

rahat pe tot geamul, purceaua.

Îl auzi pe bărbat spunând că arăta mai degrabă a sânge, iar femeia se răsti:

— Deci asta e mulțumirea pentru că ți-am dat cleștele? Ai mânjit totul cu sângele tău mizerabil! Dacă ăsta e modul tău de a mulțumi, atunci o să plătești pentru asta. Stingem luminile. Ia să vedem ce spui despre asta, căteia ce ești! Poate atunci o să ștergi mizeria aia. Și până nu o faci nu mai primești mâncare.

Îi auzi când făcură o mișcare ca să ia înapoi găleata cu mâncare din trapă, dar alergă repede într-acolo și vârî cleștele în banda rulantă. Nu voia să-i lase s-o priveze de ultima porție. Așa că trase găleata cu mâncare în ultima secundă, chiar înainte ca dispozitivul hidraulic să elibereze cleștele. Mecanismul se răsuci cu un șuiurat și trapa se închise.

— Șmecheria asta poate a funcționat azi, dar nu va merge și mâine! țipă femeia de afară. Furia din vocea ei o consola. O să-ți dau mâncare stricată până o să ștergi panourile. Mă auzi?

Apoi neoanele din tavan se stinseră. Merete rămase nemișcată o vreme, uitându-se la petele maronii, vagi, de pe panourile din sticlă-oglină și la zona minusculă, curată, ce rămăsese vizibilă. Observă că femeia încercă să ajungă la ea ca să se uite înăuntru, dar Merete o amplasase intenționat prea sus. Nici măcar nu-și mai amintea când se simțise ultima oară cuprinsă de o asemenea veselie triumfătoare. Nu avea să dureze mult – asta știa sigur dar în acele circumstanțe astfel de momente erau singurele lucruri pentru care trăia. Asta și perspectiva răzbunării, visele de libertate și dorința de a sta din nou față în față cu Uffe într-o bună zi.

În noaptea aceea aprinse lanterna de buzunar pentru ultima oară. Se duse la micul spațiu liber din panou și îndreptă raza de lumină spre gură. Gaura din gingie era enormă, dar arăta bine, cel puțin din câte își dădea seama. Vârful limbii ei era de acord. Procesul de vindecare începuse.

După câteva minute, lumina lanternei deveni din ce în ce mai slabă, astfel că se așeză în genunchi ca să examineze mecanismul de închidere din jurul ușii. Îl văzuse de o mie de ori înainte, dar acum trebuia să memoreze exact cum arăta. Cine știe când aveau să fie din nou aprinse luminile...

Ușa ermetică era convexă și probabil conică, astfel că trebuia să se închidă etanș. Secțiunea de jos, în care era trapa, avea cam optzeci de centimetri în înălțime și era similară: era aproape

imposibil să-ți dai seama unde se uneau secțiunile. O bară de metal fusese sudată în față, jos, astfel încât ușa trapei să se oprească în poziția complet deschis. Ea o cercetă temeinic până când lumina lanternei se stinse.

Apoi stătu în întuneric gândindu-se ce putea face. Voia să controleze trei lucruri. Primul era ceea ce vedeau ceilalți – un aspect cu care se mai confruntase. Cu mult, mult timp în urmă, imediat după ce fusese răpită, verificase cu meticulozitate toate suprafețele și pereții în căutarea unui indiciu cât de mic al prezenței unei camere de luat vederi, dar nu găsisese nimic. Monștrii care o țineau prizonieră se bazaseră doar pe panourile din sticlă-oglină. Greșeala lor. Acum ea se putea mișca neobservată.

În al doilea rând, era hotărâtă să se asigure că nu își pierde mințile. Avusese parte de zile și nopți în care dispăruse în sinea ei și trecuseră săptămâni întregi în care gândurile ei se învărtiseră în cerc, dar nu îi permisesese niciodată creierului să se oprească. Știind unde putea duce o asemenea stare, se forța să se gândească la alți oameni care trecuseră prin situații similare. La oameni care fuseseră condamnați la solitudine timp de zeci de ani fără să fie vinovați de vreo crimă. Erau multe exemple în istoria lumii și în literatură. Papillon, Conte de Monte Cristo și mulți alții. Dacă ei reușiseră s-o scoată la capăt, ea de ce nu ar reuși. Își îndrepta gândurile spre cărți și filme și spre cele mai frumoase amintiri și ieșea imediat din starea aceea. Pentru că era hotărâtă să continue să fie ea, Merete Lynggaard, până în ziua în care va părăsi acel loc. Era o făgăduială făcută sieși și era hotărâtă să o respecte.

Iar în ziua în care se va petrece inevitabilul, ea va deține controlul asupra modului în care va muri. Acesta era cel de-al treilea lucru. Femeia de afară spusese de mai multe ori că Lasse era cel care lua deciziile, dar dacă se iveau prilejul, lupoaica putea foarte bine să facă acest lucru în locul lui. Ura pusese stăpânire pe femeia aceea și înainte, așa că asta se putea întâmpla din nou. Numai o secundă de nebunie ar fi fost de-ajuns ca ea să deschidă ușa ermetică, făcând să se egalizeze presiunea în încăpere. Momentul putea veni oricând.

Timp de aproape patru ani Merete stătuse în cușca aceea, dar nu numai ea fusese marcată de trecerea timpului, ci și femeia de dincolo de geam. Poate că ochii ei se adânciseră în orbite, poate că era ceva schimbat în vocea ei. În acele circumstanțe era greu de spus câți ani avea, dar era îndeajuns de bătrână ca să se teamă de ce avea să-i rezerve viața. Și acest lucru o făcea să fie periculoasă.

Între timp se părea că cei doi de dincolo nu știau prea multe despre chestiunile tehnice. Nu puteau nici măcar să repare un buton blocat, așa că probabil că nu puteau egaliza presiunea prin alte metode decât deschizând ușa; cel puțin așa spera Merete. Așa că dacă se asigura că ei nu puteau deschide ușa decât dacă ea le dădea voie, avea destul timp să se sinucidă. Cleștele îi putea servi ca instrument. Își putea prinde arterele și să le rupă dacă cei doi oameni de afară se decideau brusc să dea drumul presiunii din încăperea. Nu știa ce avea să se întâmple atunci, dar comentariul femeii cum că ea ar exploda pur și simplu din interior o înspăimântase. Nici o moarte nu putea fi mai rea. De aceea voia să decidă când și cum se va întâmpla acest lucru.

Dacă acel Lasse se întâmpla să se întoarcă și avea alte planuri pentru ea, nu avea rost să-și facă iluzii naive. Sigur că încăperea prezenta și alte mijloace de egalizare a presiunii în afară de ușa cu trapă. Poate prin intermediul sistemului de ventilare. Nu avea nici cea mai mică idee cu ce scop se proiectase acea încăperea, dar probabil că realizarea ei costase mult. Așa că presupuse că, indiferent de scopul ei inițial, avea o oarecare valoare sau importanță. Ceea ce însemna că trebuia să fie un gen de dispozitiv în caz de urgență. Observase duzele mici de metal de sub instalația cu neoane din tavan. Nu mult mai mari decât degetul ei mic, dar, cu siguranță, suficiente. Poate așa era pompat aerul proaspăt în acel spațiu sau poate că duzele puteau fi folosite pentru egalizarea presiunii. Dar un lucru era cert: dacă acel Lasse voia să-i facă rău, știa fără îndoială pe care buton să apese.

Până atunci va încerca să se concentreze asupra amenințărilor care păreau iminente. Așa că deșurubă capacul de la lanternă, scoase bateriile și observă cu satisfacție cât de tare și solid era metalul lanternei. Distanța dintre marginea trapei și podea era de numai trei centimetri așa că dacă săpa o groapă chiar sub bucata de metal care fusese sudată ca să oprească trapa când se deschidea, ar fi putut poziționa lanterna în gaură ca să prevină deschiderea ușii.

Strânse lanterna la piept. Avea o unealtă care îi dădea sentimentul că putea controla ceva în viața ei. Era o senzație bine-venită, de nedescris. Ca atunci când luase prima oară pilule anticoncepționale. Ca atunci când își sfidase familia adoptivă și plecase trăgându-l pe Uffe după ea.

Săpatul în podeaua de ciment era un lucru mult mai dificil

decât își imaginase. Primele zile trecură repede din moment ce încă avea apă și mâncare, dar când găleata cu mâncare bună se goli, puterea din degete cedă încet. Știa că mai avea foarte puține rezerve de energie, însă mâncarea care îi fusese trimisă în ultimele zile se dovedise complet necomestibilă. Ei nu glumeau, chiar se răzbunau. Mirosul singur era îndeajuns ca să stea departe de găleți. Mâncarea duhnea a hoit.

În fiecare noapte petrecea cinci sau șase ore folosind marginile lanternei de buzunar pentru a săpa în podea, sub ușă, iar acest lucru o afectă și pe ea. Dar, în același timp, îi era clar că nu trebuia să facă o treabă de mântuială. Gaura trebuia să aibă dimensiunea potrivită ca să țină lanterna bine și, din moment ce aceasta era și singura unealtă de săpat, trebuia să o răsucescă mereu în gaură ca să se asigure că orificiul avea diametrul potrivit și apoi să zgârie betonul în straturi subțiri cât o foiță de hârtie.

Până în a cincea zi săpase mai puțin de trei centimetri, iar sucurile gastrice începuseră să-i ardă intestinele. Vrăjitoarea îi repetase cererea în fiecare zi la exact aceeași oră. Dacă Merete nu ștergea panourile de sticlă, bătrâna refuza să aprindă din nou lumina și îi va trimite numai mâncare stricată. Bărbatul încercase să intervină, dar fără succes. Chiar în acea clipă își spuneau pretențiile. Lui Merete puțin îi păsa de lumină, dar intestinele ei țipau. Dacă nu mânca, avea să se îmbolnăvească și nu voia să se întâmple acest lucru.

Se uită în sus la stratul roșu de pe panouri; se observa o rază de lumină prin peticul nevopsit.

— Dacă e așa de important pentru voi, dați-mi ceva cu care să șterg panourile! țipă ea într-un târziu.

— Folosește-ți mâneca și pișatul, apoi o să aprindem lumina și o să-ți dăm mâncare! strigă femeia.

— Bine, dar atunci trebuie să-mi trimiteți o haină nouă.

În clipa aceea femeia începu să râdă cu hohotele ei dezgustătoare ce-i pătrundeau direct în măduvă. Nu răspunse, doar râse până ce i se goliră plămâni. Apoi se făcu liniște.

— N-o s-o fac, zise Merete.

Dar o făcu. Nu îi luă mult timp, dar i se părură ani întregi de înfrângere.

Chiar dacă ei stăteau încă acolo din când în când, nu puteau vedea ce făcea ea. Când se așeza lângă ușă nu se afla în raza lor vizuală, la fel ca atunci când stătea pe jos, între cele două panouri

de sticlă-oglină. Dacă s-ar fi hotărât să sosească noaptea neanunțați, ar fi auzit imediat zgomotul scos de lanternă, dar nu veni ră niciodată. Acesta era avantajul sistemului pe care ei îl puseseră la cale. Știa că avea toată noaptea pentru ea.

Când reuși să îndepărteze aproape patru centimetri din beton întreaga ei existență, care fusese atât de previzibilă, se schimbă. Stătea sub luminile pâlpâitoare ale tuburilor de neon așteptând mncarea în timp ce se gândea că în curând avea să vină ziua lui Uffe. Oricum, era deja luna mai. Era luna mai pentru a patra oară de când fusese încarcerată. Mai 2006.

Stătea lângă găleata de toaletă, își curăța dinții și se gândea la Uffe imaginându-și soarele dansând pe cerul albastru. Cântă „La mulți ani!” cu vocea aspră și își imaginează expresia fericită a lui Uffe. Undeva acolo el era bine – fără îndoială. Sigur că era bine. Asta își spunea deseori.

— Ala e butonul, Lasse, zise vocea femeii dintr-odată. Nu-l putem face să iasă de acolo așa că ea poate auzi tot ce spunem.

Imaginea cu soarele și cerul albastru dispăru instantaneu, iar inima ei începu să bată cu putere. Era prima oară când o auzea pe femeie adresându-i-se bărbatului căruia îi spuneau Lasse.

— De cât timp? răspunse încet o voce care o făcu pe Merete să-și țină răsuflarea.

— De când ai fost aici ultima oară. Acum cinci sau șase luni.

— Ai zis ceva ce nu trebuia să audă?

— Sigur că nu.

Pentru un moment se lăsă tăcerea.

— În curând oricum nu va mai conta. Las-o să audă ce spunem. Cel puțin până când hotărâsc altceva.

Remarca se abătu ca un topor asupra lui Merete. „În curând oricum nu va mai conta”, spusese el. Ce nu va mai conta? La ce se referea? Ce urma să se întâmple?

— A fost o cățea cât ai fost plecat. A încercat să se sinucidă prin infometare și o dată a blocat trapa. Apoi a mânjit cu sânge panourile ca să nu mai putem vedea prin ele.

— Flăcăul nostru mi-a spus că a avut o durere de dinți o vreme. Mi-ar fi plăcut să văd asta, zise Lasse.

Femeia de afară răsă hârâit. Știa că Merete era înăuntru și că asculta tot ce spuneau. De ce se purtau așa? Ce le făcuse?

— Monștrilor! Ce v-am făcut? strigă ea din răspuțeri când se ridică. Stingeți lumina aici ca să vă pot vedea! Stingeți lumina ca să mă pot uita în ochii voștri în timp ce vorbiți!

Auzi din nou vocea femeii care râdea.

— Visează, fetițo! îi strigă ea în replică.

— Vrei să stingem lumina? chicoti Lasse. Da, de ce nu? zise el. Asta ar putea fi clipa când începe totul cu adevărat. O să avem parte de câteva zile interesante până când totul se va termina.

Erau cuvinte teribile. Femeia încercă să obiecteze, dar bărbatul o reduse la tăcere cu remarci dure. Apoi luminile de deasupra se stinseră brusc. Merete rămase nemișcată o vreme, iar pulsul i se accelerează în timp ce încercă să se acomodeze cu lumina slabă care pătrundea de afară în încăpere. La început văzu oamenii monstruoși de dincolo de geam doar ca pe niște umbre, dar treptat desluși detalii. Femeia nu ajungea decât până la marginea de jos a unui hublou; bărbatul era mult mai înalt. Merete presupuse că acesta era Lasse.

El păși înainte, încet. Silueta neclară începu să prindă formă. Umeri largi, corp bine proporționat. Nu era ca celălalt bărbat, înalt și slab. Ea simți, în același timp, imboldul de a-i înjura, dar și de a apela la mila lor. Să rostească orice i-ar putea determina să îi spună de ce-i provocaseră atâta suferință.

Iată-l. Bărbatul care lua decizii. Era prima oară când îl vedea, iar momentul avea ceva enervant de incitant. Simți că el era singurul care avea să decidă dacă ei îi va fi permis să știe mai multe, iar ea se pregătea să își ceară drepturile. Dar când el făcu un pas mai aproape și îi văzu fața, nu mai putu rosti nici un cuvânt.

Se uită șocată la gura lui. Observă zâmbetul viclean care îi înghețase pe buze. Observă dinții albi apărând încet. Simți că toate acestea se adunau într-o gaură ce arunca asupra ei impulsuri electrice. Acum știa cine era Lasse.

31

2007

Pe pajiștea de la Egely, Carl își ceru scuze asistentei pentru episodul cu Uffe. Apoi puse fotografiile și figurinele Playmobil în punga de plastic și se îndreptă spre parcare în timp ce Uffe continua să țipe în fundal. Abia când porni mașina, observă scena haotică, personalul care se revărsa pe pantă. Era sfârșitul eforturilor lui de a afla ceva pe tărâmul Egely. Foarte bine.

Reacția lui Uffe fusese foarte puternică. Așa că acum Carl știa că într-un fel sau altul Uffe era prezent în aceeași lume ca toți ceilalți. Se uitase în ochii băiatului pe nume Atomos din fotografie și acest lucru îl cutremurase de-a dreptul. Nu încăpea îndoială. Acest lucru însemna un mare pas înainte.

Carl trase mașina pe marginea drumului lângă un câmp și tastă numele de la casa de copii Godhavn pe sistemul de internet al autovehiculului. Numărul de telefon apăru imediat. Nu trebui să dea prea multe explicații. Se părea că personalul era obișnuit ca poliția să sune acolo așa că nu era nevoie de ocolișuri.

— Nu vă faceți griji, spuse el. Nici unul dintre locatarii dumneavoastră n-a făcut nimic rău. Sun în legătură cu un băiat care a stat acolo la sfârșitul anilor '80. Nu îi știu numele real, dar știu că i se spunea Atomos. Vă spune ceva această poreclă?

— La sfârșitul anilor '80? întrebă angajata care era de serviciu. Nu, eu nu sunt aici de atâta vreme. Avem dosarele tuturor copiilor, dar probabil că nu sunt înregistrate după porecle. Sunteți sigur că nu ne puteți da un nume, ca să avem cum să căutăm?

— Nu, îmi pare rău, răspunse Carl și se uită pe câmpiile care duhneau a bălegar. Știți pe cineva din personal care a lucrat atunci acolo?

— Hmm... nu printre salariații cu normă întreagă. Sunt destul de sigură de asta, spuse ea. Dar lăsați-mă să văd... O, așa e, avem un coleg care s-a retras, John, care vine de câteva ori pe săptămână. Nu poate sta departe de locul ăsta, iar băieților le-ar fi dor de el dacă n-ar veni. Sunt sigură că a lucrat aici pe atunci.

— Se întâmplă să fie azi acolo?

— John? Nu, e în vacanță. În Insulele Canare pentru 1295 de coroane. Cum să reziste tentației, după cum îi place și lui să zică.

Dar o să se întoarcă luni, așa că o să văd dacă îl putem convinge să vină. O face mai mult de dragul băieților. Țin la el. Sunați-ne luni și o să vedem ce putem face.

— Îmi puteți da numărul lui de acasă?

— Nu, îmi pare rău. Este împotriva regulilor noastre – nu putem divulga numerele de telefon ale personalului. Nu poți ști niciodată cine le-ar putea cere.

— Numele meu este Carl Morck. Cred că v-am spus deja asta. Sunt polițist, poate vă amintiți.

Ea râse.

— Sunt sigură că-i puteți afla numărul dacă sunteți atât de isteț, dar vă sugerez să așteptați până luni și să ne sunați atunci. Bine?

Carl se lăsă pe spate în scaunul mașinii și se uită la ceas. Era aproape ora unu. Încă mai putea să se întoarcă la birou la timp ca să verifice mobilul lui Merete Lynggaard, dacă bateria încă mai funcționa după cinci ani, ceea ce era destul de puțin probabil. Dacă era moartă, trebuiau să facă rost de alta.

Acolo pe câmpii, țipetele pescărușilor se ridicau spre cer din spatele dealurilor. Un vehicul se apropie huruind și stârnind praful. Apoi văzu cabina în care se afla șoferul. Era un tractor, unul imens, marca Landini, cu o cabină albastră, înaintând greoi pe pământul arat. „Deci e timpul să se împrăstie și pe aici bălegar”, își zise el când porni motorul. Tocmai voia să o ia din loc, astfel încât să evite mirosul care urma să vină în direcția lui și să pătrundă în sistemul de aer condiționat, când îl văzu cu coada ochiului pe fermierul din cabina cu ferestre plexiglass. Purta o șapcă și toată atenție îi era îndreptată spre munca lui, cu dorința de a avea o recoltă bună la sfârșitul verii. Avea fața rumenă, iar cămașa era roșu cu negru, în carouri. Un model adevărat de cămașă de tăietor de lemne. Ușor de recunoscut. La dracu'! își spuse Carl. Uitase să-i sune pe colegii din Soro și să le spună ce model de carouri își amintea că avea cămașa criminalului din Amager. Oftă. Ce bine ar fi fost dacă nu l-ar fi implicat în așa ceva. În curând probabil că îi vor cere să se ducă din nou acolo și să identifice din nou cămașa.

Formă numărul și așteptă să răspundă ofițerul de serviciu. Primi imediat legătura cu Jorgensen, șeful investigației.

— Sunt Carl Morck din Copenhaga. Cred că pot confirma că una dintre cămășile pe care mi le-ați arătat se potrivește cu cea purtată de ticălosul din Amager.

Jorgensen nu răspunse. De ce naiba nici măcar nu-și dregea vocea astfel încât Carl să știe că nu croncănea între timp pe altă linie?

— Mm... făcu Carl sperând că acest lucru îi va atrage atenția, dar interlocutorul lui nu scoase nici un cuvânt.

Poate își pusese mâna pe receptor.

— Am avut niște vise în ultimele nopți, continuă Carl. Mi-au revenit în minte mai multe scene de la incidentul cu împușcăturile. Inclusiv o imagine cu cămașa. Acum îmi dau seama clar.

— Da? întrebă în sfârșit Jorgensen după încă un moment de tăcere apăsător.

Putea măcar să bombăne niște laude.

— Nu vrei să știi la care cămașă de pe masă mă gândesc?

— Și crezi că îți amintești?

— Dacă îmi pot aminti cămașa după ce am încasat un glonț în cap, după ce a zăcut pe mine un corp paralizat de o sută patruzeci de kilograme și după ce am fost împrôscat cu un litru de sânge al celui mai bun coleg, nu crezi că-mi pot aminti cum arătau cămășile alea nenorocite de pe masă după patru zile?

— Nu pare normal.

Carl numără până la zece. Era posibil să nu fie normal în Storgade din Soro. Probabil că de aceea el fusese repartizat într-un sediu de poliție unde avea cu douăzeci de ori mai multe cazuri de crimă decât Jorgensen. Dar nu zise decât:

— Mă pricep și la jocuri de memorie.

Urmă o pauză în care cuvintele își făcură efectul.

— O, pe bune? Păi, atunci mi-ar plăcea să aud ce ai să-mi spui.

„La naiba, ce bătăran!” își zise Carl.

— Cămașa era cea din stânga, spuse el. Cea de lângă fereastră.

— Bine, răspunse Jorgensen. Se potrivește cu ce ne-a spus martorul.

— Bine. Mă bucur. Păi, asta-i tot. O să-ți trimit și un e-mail ca să ai totul scris.

Tractorul de pe câmp se apropiase periculos de mult. Mirosul de urină și de bălegar împrăștiat era pe bună dreptate o desfătare de care se putea lipsi. Carl ridică geamul din dreapta și tocmai voia să încheie conversația.

— Doar o clipă, înainte să închizi, zise Jorgensen. Avem un suspect. Mă rog, între noi fie vorba, sunt convins că l-am prins pe unul dintre făptași. Când crezi că poți veni aici pentru identificare? Măine?

— Identificare? Nu, nu pot face asta.

— Ce vrei să spui?

— Măine e sâmbătă și e ziua mea liberă. După ce o să dorm îndeajuns, o să mă duc să-mi fac o cafea și apoi o să mă întorc în pat. S-ar putea să fac asta toată ziua, n-am de unde să știu acum. În plus, eu nici nu i-am văzut pe ticăloșii din Amager, lucru pe care l-am spus de multe ori, în cazul în care te-ai uitat pe rapoarte. Și din moment ce fața omului nu mi-a apărut în vise poți concluziona că nu l-am zărit. Așa că nu vin. Bine, Jorgensen?

„Altă pauză, pentru Dumnezeu!” își spuse Carl. Era mai enervant decât politicienii care înserau constant câte un „hm” sau un „mm” între cuvintele frazelor lor grețoase și lungi.

— Tu decizi dacă e bine sau nu, zise Jorgensen. Prietenii tăi au suferit din cauza acestui om. Noi am percheziționat casa suspectului și mai multe lucruri pe care le-am găsit indică o conexiune între evenimentele din Amager și Soro.

— E în regulă, Jorgensen. Mult succes, atunci! O să urmăresc cazul în presă.

— Știi că o să fii chemat la proces ca să depui mărturie, da? Identificarea cămășii este cea care ne ajută să facem conexiunea dintre cele două crime.

— Mda, mda. O să fiu acolo. Vânătoare plăcută!

Carl închise și simți o senzație neplăcută în piept. Una mai puternică decât înainte. Poate era cauzată de mirosul respingător care venea dinspre tractor, dar putea la fel de bine să fie un semn de ceva mai serios.

Timp de un minut stătu pe loc și așteptă până când apăsarea din coșul pieptului se diminuează. Apoi îi făcu cu mâna fermierului care îl salutase și porni motorul. După ce conduse cam jumătate de kilometru, încetini, deschise fereastra și începu să tragă aer în piept arcuindu-și spatele cât de mult putea ca să elibereze tensiunea. Apoi trase pe dreapta și respiră tot mai adânc. Mai văzuse oameni suferind de atacuri de panică, dar era cu totul altceva să o simtă pe pielea lui. Deschise portiera, își duse mâinile pâlnie la gură ca să scadă efectul hiperventilării și ieși afară.

— La naiba! țipă el, împleticindu-se de-a lungul șanțului și îndoindu-se de mijloc; parcă un piston îi bătea puternic în bronhii.

Deasupra norii se învăteau, iar cerul se strângea în jurul lui. Căzu cu picioarele într-o parte și se scotoci după telefonul mobil din buzunarul hainei. Nu voia să moară de un atac de cord fără să aibă ocazia să spună ceva despre asta.

O mașină încetini. Oamenii dinăuntru nu-l puteau vedea în șanț, dar el îi auzi:

— Ce ciudat, zise o voce.

Apoi mașina își continuă drumul. „Dacă aș avea numărul lor de înmatriculare, le-aș arăta eu lor!” fu ultimul gând care îi trecu prin minte lui Carl înainte ca totul în jurul lui să se întunece.

Când își reveni, ținea telefonul apăsat la ureche și avea o mulțime de noroi în jurul gurii. Își linse buzele, scuipe niște mizerie și se uită în jur confuz. Își duse mâna la piept; încă mai simțea presiune, dar nu era la fel de rău și ajunsese la concluzia că lucrurile nu erau atât de grave pe cât crezuse.

Se ridică apoi în picioare, se împletici până la mașină și se aruncă în scaunul șoferului. Nu era nici măcar unu și jumătate, deci nu-și pierduse cunoștința mult timp.

— Ce se întâmplă, Carl? se întrebă el.

Își simțea gura uscată, iar limba părea de două ori mai mare decât de obicei. Picioarele îi erau reci ca gheața, în timp ce bustul îi era inundat în sudoare. Ceva o luase razna rău în corpul lui. „Mai ai puțin și-ți pierzi controlul”, îi șopti o voce lăuntrică. Apoi îi sună telefonul mobil.

Assad nu-l întrebă cum se simțea. De ce ar fi făcut-o?

— Avem o problemă, Carl, îl preveni el.

Carl înjură pentru sine.

— Tehnicienii nu îndrăznesc să îndepărteze tăietura din lista de telefoane a lui Merete Lynggaard, continuă Assad netulburat. Spun că numărul de telefon și ștersăturile au fost făcute cu același pix și, chiar dacă s-au uscat diferit, riscul e prea mare ca ambele straturi să dispară.

Carl își duse din nou mâna la piept. Acum simțea de parcă înghițise aer. Îl durea groaznic. Oare chiar avea un atac de cord? Sau doar părea astfel?

— Au zis că trebuie să trimitem totul în Anglia. Au spus ceva despre combinarea unui gen de proces digital cu unul de emersie chimică sau ceva de genul ăsta.

Probabil că îl aștepta pe Carl să corecteze unii termeni pe care îi folosea, dar acesta nu mai avea energie pentru nimic. Se chinuia destul în timp ce ținea ochii strâns închiși și își aduna puterile ca să scape de spasmele cumplite din piept.

— Cred că durează prea mult toată treaba asta. Cei de la laborator spun că nu o să primim rezultatele decât în trei sau

patru săptămâni. Nu ești de acord cu mine?

Încercă să se concentreze, dar Assad nu avea răbdare să aștepte.

— Poate că n-ar trebui să-ți spun asta, Carl, dar cred că pot să am încredere în tine, așa că o să-ți spun oricum. Știi un tip care poate face asta pentru noi.

Assad se opri pentru o confirmare, dar așteptă în van.

— Mai ești acolo, Carl?

— Da, la naiba! se răsti el și trase aer adânc în piept umplându-și plămânii la limită.

Preț de o clipă simți o durere groaznică, apoi presiunea în piept se diminuează.

— Cine e? întrebă Carl și încercă să se relaxeze.

— Nu vrei să știi, Carl. Dar e foarte bun. Este din Orientul Mijlociu. Îl știi destul de bine și e foarte priceput. Să-l tocnesc pentru treabă?

— Stai puțin, Assad. Trebuie să mă gândesc.

Carl se împletici afară din mașină și rămase acolo o vreme, aplecat și cu mâinile pe genunchi. Poziția îi trimise sângele la creier. Fața îi ardea, dar presiunea din piept cedă. Se simțea mult mai bine. În ciuda duhoriei de la câmpul fermierului, care plutea pe lângă el ca o boală, aerul era înviorător. Când se îndreptă de spate, se simțea bine. Își ridică telefonul mobil.

— Bine, Assad, sunt aici. Nu putem să-l punem pe un falsificator de pașapoarte să lucreze pentru noi. Mă auzi?

— Cine spune că este un falsificator de pașapoarte? Eu nu am spus asta.

— Atunci ce e?

— Era bun la astfel de lucruri acolo de unde a venit. Poate să scoată ștampile astfel încât să nu le mai vezi. Ar trebui să fie simplu pentru el să îndepărteze puțină pastă de pix. Tu nu trebuie să știi mai multe. Iar eu n-o să-i spun pentru cine face asta. Este rapid, Carl. Și nu ne va costa nimic. Îmi este dator.

— Cât de rapid?

— O să o avem luni dacă vrem.

— Atunci dă-i drumul și arată-i rahatul ăla, Assad. Ține-o tot așa.

Assad murmură ceva la celălalt capăt al liniei. Probabil un „bine” în arabă.

— Încă ceva, Carl. Doamna Sorensen de sus, de la Divizia Omucideri, vrea să-ți spun că martora, femeia aceea din cazul

biciclistului, a început să vorbească. Și...

— Oprește-te, Assad. Nu este cazul nostru, zise Carl și intră înapoi în mașină. Avem și așa destule pe cap.

— Doamna Sorensen nu mi-a spus exact, dar cred că cei de sus vor părerea ta.

— Du-te sus și stoarce-o de informații, Assad. Și apoi du-te la Hardy luni dimineață și vorbește-i despre asta. Sunt sigur că o să se distreze mai mult decât mine. Du-te cu taxiul și apoi ne întâlnim la sediu, mai târziu. Bine? Între timp, capul sus, Assad. Salută-l pe Hardy din partea mea și spune-i că o să-l vizitez săptămâna viitoare.

Carl termină conversația și se uită prin parbrizul care arăta de parcă fusese stropit. Dar nu era ploaie; putea mirosi ce era din mașină. Urină de porc, ca la carte. Meniul de primăvară de la țară.

Pe biroul lui Carl era un monstru de aparat de ceai care bolborosea. Dacă Assad se gândise că spirtiera va menține ceaiul de mentă bun și fierbinte până când șeful lui avea să se întoarcă, dar se înșelase pentru că toată apa din ibric se evaporase, iar partea de jos scotea niște pârâituri. Carl suflă în flacăra și se aruncă în scaun observând că presiunea din piept revenea. Mai auzise despre asta. Un avertisment și apoi ușurare. Apoi poate din nou un scurt avertisment și după aia erai mort. O perspectivă minunată pentru un bărbat care mai avea o căruță de ani de servicii înainte de pensionare.

Luă cartea de vizită a Monei Ibsen și o cântări în mână. Douăzeci de minute lângă trupul ei moale și cald și probabil că avea să se simtă mult mai bine. Întrebarea era dacă se va simți la fel de bine dacă trebuia să se mulțumească doar cu privirea ochilor ei calzi.

Ridică receptorul și îi formă numărul. În timp ce suna, presiunea din piept se întoarse. Era un semn de viață sau, din contră, un semn de rău augur? Cum își putea da seama? Când ea răspunse la telefon, el se chinuia să tragă aer în piept.

— Sunt Carl Morck, zise el stânjenit. Sunt gata să fac o mărturisire completă.

— Atunci du-te la Biserica Sfântul Petru, spuse ea sec.

— Nu, pe bune. Am avut azi un atac de panică; cel puțin cred că asta a fost. Nu mă simt deloc bine.

— Bine, atunci. Luni la ora unsprezece. Să sun pentru o rețetă cu sedative, sau poți trece cu bine pentru weekend?

— Mă descurc, zise el, deși nu mai era prea sigur când puse receptorul în furcă.

Timpul trecea nemilos. În mai puțin de două ore Morten avea să se întoarcă acasă din tura de după-amiază de la magazinul video.

Carl luă telefonul lui Merete Lynggaard de la încărcat și îl porni. Scria: „Introduceți codul PIN”. Cel puțin bateria funcționa. Bunul Siemens... Apăsă „1-2-3-4” și primi un mesaj de eroare. Apoi încercă „4-3-2-1” și primi același mesaj. Mai avea o singură încercare până să fie nevoit să trimită telefonul unor experți. Deschise dosarul și găsi data nașterii lui Merete. Dar ea putea la fel de bine să fi folosit data de naștere a lui Uffe. Frunzări documentele până când o găsi. Dar putea fi și o combinație între cele două sau altceva. Se decise să combine primele două cifre ale datelor lor de naștere și începu cu a lui Uffe. Apăsă din nou tastele.

Când ecranul îl înfățișă pe Uffe zâmbitor, cu mâna în jurul gâtului lui Merete, presiunea din pieptul lui Carl dispăru un moment. Altcineva în locul lui poate că ar fi scos un strigăt de bucurie, dar Carl nu avea energie suficientă pentru așa ceva. În schimb, se lăsă pe spate și își ridică picioarele pe birou.

Când senzația de presiune din piept se întoarse, deschise lista cu telefoane primite și efectuate și parcurse numerele începând cu 15 februarie 2002 până în ziua în care Merete Lynggaard dispăruse. Era o listă lungă. Pe unele dintre persoane trebuia să le caute în arhivele companiilor. Unele dintre numere trecuseră de la un proprietar la altul și apoi fuseseră schimbate din nou. Era monoton, dar după o oră, reieși un tipar clar: în timpul întregii perioade, Merete comunicase numai cu colegi și cu purtătorii de cuvânt ai grupurilor de interes.

Treizeci de apeluri erau numai de la secretariatul ei, inclusiv ultimul telefon, dat la 1 martie. Acest lucru însemna că, probabil, apelurile de la falsul Daniel Hale fuseseră primite pe telefonul fix de la Christiansborg. Bineînțeles, dacă existaseră astfel de apeluri.

Carl oftă și împinse cu piciorul un vraf de hârtii spre mijlocul biroului. Piciorul drept îl mânca de dorința de a-i da lui Borge Bak un șut în fund. Dacă echipa inițială de investigații avusese la un moment dat o listă cu apelurile înregistrate pe telefonul fix al lui Merete probabil că aceasta se pierduse pentru că nu scria nimic despre ea în dosarul cazului. Ei, trebuia să lase problema în cărucia lui Assad, ca să se ocupe de ea luni dimineață, în timp ce el se întâlnea cu Mona Ibsen pentru o ședință de terapie.

Gama de jucării Playmobil din magazinul din Allerod nu era rea; ba dimpotrivă. Dar prețurile erau piperate. Nu-și putea imagina cum își permiteau cetățenii din zonă să-și inițieze copiii în lumea jucăriilor Playmobil. Alese cel mai ieftin set pe care-l găsi cu mai mult de două figurine – o mașină de poliție și doi ofițeri – pentru 269 de coroane și 75 de øre și ceru chitanță. Oricum, era destul de sigur că Morten o să se întoarcă să schimbe setul cu pricina.

Imediat ce Morten ajunsese acasă, Carl mărturisi ce făcuse. Scoase din pungă de plastic piesele pe care le împrumutase și i le dădu chiriașului său împreună cu setul proaspăt achiziționat. Îi spuse lui Morten că îi părea foarte rău și că niciodată n-o va mai face. De fapt, nu va mai pune niciodată piciorul pe domeniul lui Morten când acesta nu era acasă.

Morten reacționează așa cum se așteptase Carl, dar tot era o surpriză să vadă că un om îndopat cu mâncare grasă și având o condiție fizică deplorabilă era capabil să-și încordeze trupul cu o asemenea furie. Cum putea corpul uman să tremure atât de mult de indignare, cum putea dezamăgirea să fie exprimată printr-un șuvoi de cuvinte diferite? Chiar că-l călcăse pe bătători.

Carl se uita cu stupoare la familia din plastic care stătea pe marginea mesei din bucătărie și își dorea ca toate acestea să nu se fi întâmplat când presiunea din piept se întoarse într-o nouă formă. Morten era atât de ocupat să-i spună lui Carl că trebuie să-și găsească un nou chiriaș, încât nu observă starea lui. Nu până ce acesta nu se prăbuși pe podea cu spasme în piept și abdomen.

De data aceea durerea nu mai era localizată în piept. Își simți pielea prea strâmtă, mușchii i se umflară de la presiunea crescută a sângelui, iar în stomac avea spasme care îi forțau organele interne să se ridice spre șira spinării. Nu durea, dar aproape că nu putea respira.

În câteva fracțiuni de secundă Morten stătea aplecat asupra lui, cu ochii măriți și îl întreba pe Carl dacă voia un pahar cu apă. „Un pahar cu apă? Cu ce-ar ajuta?”, își zise Carl în timp ce pulsul îi bătea neregulat. Oare Morten plănuia să toarne apa peste el, astfel încât corpul să-și amintească înfiorat de plăcere de o ploaie scurtă de vară? Sau se gândea să-i toarne forțat apă pe gât, printre dinții încheștați care în acea clipă șuierau din cauza presiunii scăzute din plămâni lui chinuți.

— Da, mersi, Morten, se strădui Carl să spună.

Era bun orice mijloc care le permitea să se întâlnească la jumătatea drumului pe podeaua din bucătărie. Când se liniști îndeajuns ca să se așeze în cel mai turtit colț al canapelei, Morton adoptă o atitudine mult mai pragmatică. Dacă un tip cu capul pe umeri precum Carl putea să-și însoțească scuzele cu o asemenea cădere dramatică, atunci însemna că vorbea foarte serios.

— Bine. Deci suntem de acord să uităm de acest episod, da, Carl? zise Morten foarte serios.

Carl încuviință din cap. Era de acord cu orice îi putea oferi un pic de liniște și pace și câteva ore ca să-și revină înainte ca Mona Ibsen să-l ia la bani mărunți.

32

2007

Carl ascunse câteva sticle pe jumătate goale de whisky și gin în spatele unor cărți de pe rafturile din sufragerie – băutură pe care Jesper încă nu o adulmecase și care contribuise la una dintre petrecerile lui improvizate. Carl bău mare parte din cele două sticle înainte ca un sentiment de liniște să coboare în sfârșit asupra lui și petrecu orele nesfârșite din weekend într-un somn adânc.

Numai de trei ori în două zile se sculă ca să ia din frigider câte ceva. Jesper nu era acasă, iar Morten plecase să-și viziteze părinții din Naestved, așa că nu-i păsa nimănui dacă mâncarea depășise data de valabilitate, iar meniul era un amalgam de ingrediente.

Când sosi ziua de luni fu rândul lui Jesper să încerce să-l ridice pe Carl din pat.

— Scoală-te, Carl. Ce-i cu tine? Am nevoie de bani pentru mâncare. N-a mai rămas nimic în nenorocitul ăla de frigider.

Carl se uită la fiul lui vitreg cu ochii care refuzau să priceapă, darămite să accepte lumina zilei.

— Cât e ceasul? mormăi el.

O vreme nu-și putu aduce aminte nici ce zi era.

— Haide, Carl. O să întârzii ca naiba.

Se uită la ceasul deșteptător pe care i-l lăsase Vigga, în mod generos. Era o femeie care nu avea nici un respect pentru prelungirea orelor de somn. Se holbă la ceas și dintr-odată se simți treaz. Era 10.10. În mai puțin de cincisprezece minute trebuia să stea pe scaun și să se uite în ochii frumoși ai psihologului Mona Ibsen.

— Deci ai probleme cu datul jos din pat zilele astea? observă ea și aruncă o privire la ceas. Văd că încă dormi pe tine, continuă ea ca și cum discuta cu perna lui.

Carl se enervă. Poate că l-ar fi ajutat dacă ar fi apucat să facă un duș înainte să iasă în grabă pe ușă. „Sper că nu put”, își zise el și își întoarse ușor fața spre subraț.

Mona Ibsen se uită la el calmă. Stătea în fața lui, cu mâinile în poală și cu picioarele încrucișate, acoperite de pantaloni din catifea neagră. Șuvițele părului ei păreau mai scurte decât înainte, iar sprâncenele erau de un negru intens. Una peste alta, arăta destul

de intimidant.

Carl îi povesti despre căderea de lângă câmpurile cu miros de bălegar și poate că se așteptase la vreo urmă de compasiune. În schimb, ea îi sări la gât.

— Simți că ți-ai trădat colegii în timpul incidentului cu împușcături?

Carl înghiți greu de câteva ori și îi dădu înainte despre cum și-ar fi putut scoate pistolul mai repede și despre instinctele care poate că îi fuseseră tocite de anii în care tot avusese de-a face cu criminali.

— Simți că ți-ai trădat colegii. Asta e părerea mea. Și în acest caz o să continui să suferi dacă nu admiți că lucrurile se puteau petrece altfel.

— Întotdeauna lucrurile se puteau petrece altfel, zise el.

Ea ignoră remarca.

— Ar trebui să știi că îl tratez și pe Hardy Henningsen. Ceea ce înseamnă că văd cazul din două perspective, așa că aș fi putut să renunț. Dar nu este nici un regulament care să spună că ar trebui s-o fac, așa că trebuie să te întreb dacă vrei să continui să vorbești cu mine acum că știi acest lucru. Trebuie să înțelegi că nu-ți pot spune nimic din ce-mi mărturisește Hardy, așa cum nu-i pot spune nici lui ce-mi zici tu.

— E în regulă, spuse Carl, dar nu prea credea.

Dacă n-ar fi fost obrajii ei frumoși și buzele care pur și simplu țipau să fie sărutate, s-ar fi ridicat și i-ar fi spus să se ducă la naiba.

— Dar o să-l întreb pe Hardy despre asta, zise el. Noi doi nu putem avea secrete unul față de altul; asta nu ține.

Ea dădu din cap aprobator și își îndreptă spatele.

— Te-ai găsit vreodată într-o situație pe care n-ai știut cum s-o gestionezi?

— Da, răspunse el.

— Când?

— Acum, zise el și o privi intens.

Ea îl ignoră. O femeie rece.

— Ce-ai da să-i mai ai în jur pe Anker și pe Hardy? întrebă ea și apoi tirul continuă cu patru întrebări bine țintite care îi provocară lui Carl o senzație stranie de durere lăuntrică.

La fiecare întrebare îl privirea în ochi și apoi scria răspunsurile în carnețel. Era ca și cum voia să-l împingă peste limită. Ca și cum el ar fi trebuit să cadă în mod dramatic înainte ca ea să fie gata să

se întindă și să-l prindă.

Mona Ibsen observă că nasul lui începuse să curgă înainte ca el să fie conștient de acest lucru. Își ridică privirea și se uită la el și apoi văzu lacrimile care se adunau în ochii lui. „Nu clipi, la NAIBA, sau lacrimile o să înceapă să-ți curgă!”, își spuse el fără să priceapă ce se petrecea în interiorul lui. Nu îi era teamă să plângă și nu avea nimic împotriva ca ea să vadă lacrimile; doar că nu știa de ce i se întâmpla în acel moment.

— Haide, plângi, zise ea în aceeași manieră atotștiutoare în care cineva încuraja un copil lacom să râgâie.

Când ședința se termină, douăzeci de minute mai târziu, Carl se săturase să-și verse sufletul. Mona Ibsen, pe de altă parte, păru satisfăcută când dădu mâna cu el și îi făcu o altă programare. Îl asigură din nou că rezultatul incidentului soldat cu împușcături nu ar fi putut fi prevenit și că el avea să-și recâștige echilibrul după câteva ședințe de terapie. El aprobă din cap. Într-un fel chiar se simțea mai bine. Poate pentru că parfumul ei îl umbrise pe al lui și pentru că mâna ei fusese atât de ușoară, de moale și de caldă.

— Sună-mă dacă vrei să vorbim despre ceva, Carl. Nu contează dacă e important sau nu. Ar putea fi esențial pentru munca pe care o facem împreună. Nu poți ști niciodată.

— Păi, atunci, am deja o întrebare pentru tine, spuse el în timp ce încerca să-i atragă atenția spre mâinile lui musculoase și, după părerea unora, sexy.

Mâini care de multe ori primiseră laude de la femei. Ea observă ținuta lui și zâmbi pentru prima oară. În spatele buzelor moi se aflau dinți chiar mai strălucitori decât ai lui Lis de la etajul doi. O priveliște rară într-o epocă în care vinul roșu și băuturile cu cofeină făceau ca dinții majorității oamenilor să arate ca geamurile fumurii.

— Deci care e întrebarea?

Carl încercă să se adune. „Acum sau niciodată”, își spuse el.

— Ai o relație cu cineva, în prezent? Fu uimit de cât de stângaci sunase, dar era prea târziu să-și retragă cuvintele. Îmi pare rău, zise el și clătină din cap. Nu știa cum să continue. Am vrut să te întreb dacă ai fi deschisă la o invitație la cină într-o zi, continuă el.

Zâmbetul ei dispăru. La fel și dinții albi și pielea mătăsoasă.

— Cred că trebuie să te pui pe picioare înainte să pornești la atac, Carl. Și ar fi înțelept să-ți alegi victimele cu mai multă grijă.

El simți dezamăgirea care se așternu asupra hormonilor săi când ea se întoarse și deschise ușa ce dădea înspre coridor. „La naiba, oricum!”, își zise el.

— Dacă nu crezi că ești o partidă bună, mormăi el, atunci nu ai habar ce efect uimitor ai asupra sexului opus.

Ea se întoarse și ridică mâna ca să-i arate verigheta.

— O, ba da, am habar, răspunse ea și bătu în retragere.

Carl rămase acolo cu umerii căzuți. După părerea lui era unul dintre cei mai buni detectivi pe care regatul Danemarcei îi avusese, așa că se întrebă cum de-i scăpase ceva atât de elementar.

Cineva de la casa de copii Godhavn sunase să-i spună lui Carl că îl contactaseră pe profesorul pensionar John Rasmussen și că în ziua următoare el avea să fie în Copenhaga, în vizită la sora lui. Dorise să transmită mesajul că întotdeauna fusese interesat să vadă sediul poliției, așa că era încântat să-i facă o vizită lui Carl între 10 și 10.30, dacă era în regulă. Carl nu-l putu suna înapoi pentru că regulamentul nu-i permitea să dezvăluie numerele private, dar putea lăsa un mesaj dacă nu se putea întâlni cu Rasmussen.

Abia când puse receptorul în furcă se întoarse la realitate. Eforturile lui zadarnice cu Mona Ibsen îi deconectaseră anumite părți din creier și abia acum își revenea. Deci profesorul din Godhavn, care fusese în vacanță în Insulele Canare, avea să vină să-l vadă. Ar fi putut fi liniștitor să audă că bărbatul și-l amintea pe băiatul numit Atomos înainte de a juca rolul de ghid turistic prin sediul poliției. Dar, la naiba! Trase adânc aer în piept și încercă să și-o alunge din minte pe Mona Ibsen și ochii ei de piscică.

Existau multe piste în dosarul Lynggaard care trebuiau legate, așa că era bine să se apuce de muncă înainte ca tristețea să-și înfigă ghearele în el. Una dintre primele sarcini era să o roage pe Helle Andersen, menajera din Stevns, să se uite la fotografiile pe care le împrumutase de la casa lui Dennis Knudsen. Poate că și ea ar putea fi convinsă să vină la sediu pentru un tur având drept ghid un detectiv comisar-adjunct. Orice era mai bun decât să conducă din nou peste râul Tryggevaelde.

Sună la numărul ei și dădu peste soțul ei, care îi spuse că era încă în concediu medical cu dureri incredibile de spate. După voce părea însă în formă. Îl salutase vesel și familiar cu: „Bună, Carl!” de parcă merseseră împreună în tabăra de cercetași și mâncaseră

din aceeași oală. Ascultându-l, Carl se simți ca și cum ar fi stat alături de o mătușă bătrână care nu avusese niciodată un soț. Sigur că ar fi fost încântat să o cheme pe Helle la telefon, dar ea nu era acasă. Nu, mereu era ocupată cu clienții ei până la ora... Aaa, dar parcă se auzea mașina ei în parcare. Ea își cumpăraseră una nouă, apropo, iar el putea distinge mereu un motor de 1,3 litri, de unul de 1,6. Și era adevărat ce spusese omul de la televizor; la naiba dacă Suzuki nu livra ceea ce promitea. Oricum, era bine că scăpaseră de vechiul Opel pentru un preț bun. Soțul îi dădea înainte în timp ce soția lui își anunță sosirea în fundal printr-un: „Bună, O-o-o-le! Ești acasă? Ai făcut focul?” Din fericire pentru Ole, cei de la Asistența Socială nu auziseră întrebarea.

Helle Andersen, după ce-și trase sufletul, îl salută prietenoasă și îndatoritoare. Carl îi mulțumi că vorbise cu Assad zilele trecute și apoi întrebă dacă ar putea primi prin e-mail câteva fotografii pe care el le scanase.

— Acum? întrebă ea și probabil că la următoarea respirație avea să explice de ce nu era cel mai bun moment. Am adus acasă niște pizza, veni completarea. Lui Ole îi place să mănânce pizza cu salată verde deasupra și nu prea e distractiv când aceasta se scufundă în brânză.

Carl așteptă douăzeci de minute înainte ca ea să îl sune înapoi. După voce, încă nu înghițise ultima îmbucătură.

— Ai primit e-mailul pe care l-am trimis?

— Da, îi spuse ea.

Stătea la computer și se uita la cele trei fișiere.

— Fă clic pe primul și spune-mi ce vezi.

— E Daniel Hale. Asistentul tău mi-a arătat deja o poză cu el. Dar nu l-am mai văzut niciodată.

— Atunci fă clic pe a doua. Ce zici de ea?

— Cine e?

— Asta te întreb eu. Este Dennis Knudsen. L-ai mai văzut? Poate cu câțiva ani mai în vârstă decât în poză.

Ea râse.

— În orice caz, nu l-am văzut purtând o șapcă așa de caraghioasă. Nu, nu l-am mai văzut. Sunt sigură. Îmi amintește de vărul meu, Gorm, dar el e de cel puțin două ori mai gras.

Se părea că era o trăsătură de familie.

— Și a treia poză? În ea se vede un bărbat care discută cu Merete la Christiansborg cu puțin timp înainte ca ea să dispară. Știu că nu-l poți vedea decât de la spate, dar observi ceva cunoscut

la el? Hainele, părul, ținuta, înălțimea, aspectul corpului, orice?

Ea făcu o pauză, ceea ce era un semn bun.

— Nu sunt sigură, din moment ce în poză apare numai cu spatele. Dar e posibil să-l mai fi văzut înainte. Unde credeți că aş fi putut să-l mai văd?

— Asta speram să-mi poți spune tu.

„Haide, Helle, își spuse Carl. Câte posibilități sunt?”

— Știu că vă referiți la bărbatul care a adus scrisoarea. L-am văzut și din spate, dar avea alte haine, așa că e greu de spus. Arată familiar, dar nu pot fi sigură.

— Atunci ar fi bine să nu spui nimic, dragă, zise bolnavul prefăcut și consumator de pizza din fundal.

Carl își înăbuși un oftat.

— Bine, am o ultimă fotografie pe care aş vrea să ți-o trimit, zise el și dădu clic.

— A ajuns, confirmă ea zece secunde mai târziu.

— Spune-mi ce vezi.

— Este o fotografie a tipului care a fost și în a doua poză, cred Dennis Knudsen. Nu așa îl cheamă? Aici e doar un puști, dar expresia amuzantă de pe fața lui este ușor de recunoscut. Ce obraji ciudați are. Da, pun pariu că mergea la karting când era mic. Vărul meu, Gorm, a făcut la fel, oricât de ciudat pare.

„Probabil că făcuse acest lucru înainte să cântărească o jumătate de tonă”, fu tentat Carl să spună.

— Uită-te la celălalt băiat din fotografie, din spatele lui Dennis. Îl recunoști?

Se făcu liniște. Chiar și soțul ei prefăcut tăcea mâlc. Carl așteptă. Răbdarea e o virtute a detectivilor, așa se spune cel puțin. Trebuia doar să se tempereze.

— E chiar ciudat, zise Helle Andersen într-un târziu, cu voce scăzută. El este. Sunt sigură.

— Bărbatul care a adus scrisoarea acasă la Merete? La asta te referi?

— Da.

Urmă o altă pauză, de parcă avea nevoie să evalueze fotografia din cauza efectelor timpului trecut.

— Acesta e bărbatul pe care-l căutați? Credeți că are de-a face cu ce i s-a întâmplat lui Merete? Ar trebui să-mi fie frică de el?

Ea părea sincer îngrijorată. Și poate că la un moment dat chiar ar fi avut motive să fie astfel.

— A fost acum cinci ani, așa că n-are de ce să-ți fie frică, Helle.

Ia-o ușor, spuse el și auzi un oftat de la celălalt capăt. Deci crezi că e bărbatul care a adus scrisoarea. Ești sigură acum?

— El trebuie să fie. Da, sunt sigură. Ochii lui sunt foarte deosebiți, știți la ce mă refer. O, asta mă face să mă simt ciudat.

„Probabil că de la pizza”, își spuse Carl în timp ce îi mulțumi femeii și puse jos receptorul. Apoi se lăsă pe spate în scaun. Se uită la fotografiile cu Merete Lynggaard din tabloid așezate în fața lui, pe dosar. În acel moment Carl simți mai puternic ca oricând că era legătura dintre victimă și făptaș. Acel Atomos călcase strâmb în timpul copilăriei și la maturitate făcea munca diavolului, ca să se exprime plastic. Dracul din el îl condusese la Merete; întrebările erau de ce, unde și cum? Poate Carl nu avea să afle niciodată răspunsul, dar voia să încerce. Între timp, Mona Ibsen n-avea decât să stea și să-și lustruiască verigheta.

Următorul pas fu să trimită fotografiile lui Bille Antvorskov. În mai puțin de cinci minute Carl primi un răspuns în căsuța de mesaje. Da, unul dintre băieții din poze semăna cu bărbatul care luase parte la ședința de la Christiansborg. Dar Antvorskov nu putea jura că era aceeași persoană. Pentru Carl era suficient. Fără îndoială, Antvorskov era genul care nu jura pentru nimic dacă nu examina înainte lucrul în amănunțime.

Telefonul sună. Nu era Assad sau bărbatul de la casa de copii Godhavn, așa cum se așteptase. Dintre toți oamenii de pe pământ care puteau suna la acea oră, era Vigga.

— Ce ți s-a întâmplat, Carl? întrebă ea cu vocea tremurândă.

El încercă să descifreze ce se întâmpla, dar nu găsi nimic înainte ca ea să se năpustească asupra lui.

— Recepția a început acum o jumătate de oră și absolut nimeni n-a venit. Avem zece sticle de vin și douăzeci de pungi de snacksuri. Dacă nici tu nu vii, pur și simplu nu știu ce-o să fac.

— La galerie? La asta te referi?

Câteva pufnituri îi spuseră că ea mai avea puțin și începea să plângă.

— N-am știut nimic de nici o recepție.

— Hugin a trimis cincizeci de invitații alaltăieri.

Ea mai pufni o dată. Vigga avea temperament.

— De ce nu pot conta pe sprijinul tău? Ești un investitor în galerie, până la urmă!

— Mai bine o întrebi pe fantoma ta umblătoare.

— Cui îi spui fantomă? Lui Hugin?

— Mai ai și alt păduche care se cațără pe tine?

— Hugin e la fel de preocupat ca și mine de soarta acestei galerii.

Carl nu se îndoia de asta. Unde altundeva își putea expune omul bucațile sfâșiate de reclame la lenjerie și figurinele de la Happy Meal de la McDonald's, distruse și apoi colorate cu cea mai ieftină vopsea?

— Zic și eu, Vigga, că dacă Einstein chiar și-a amintit să trimită prin poștă invitațiile sâmbătă, așa cum zici, atunci n-au să ajungă în nici o cutie poștală până când adresanții nu vor ajunge acasă de la muncă, pe seară.

— O, Doamne, nu! La naiba! bombăni ea.

Însemna că un anumit individ în negru nu va avea parte de sex la noapte. Carl zâmbi pe sub mustăți.

Tage Baggesen bătu în tocul ușii de la birou exact când Carl își aprindea țigara care îl ademenise timp de câteva ore.

— Da, ce e? zise Carl cu plămânii plini de fum.

Apoi îl recunosc pe bărbatul într-o stare de ușoară intoxicare învăluit în miros de coniac și de bere.

— Am vrut să-mi cer scuze pentru că am întrerupt conversația de la telefon atât de brusc. Am avut nevoie de timp ca să mă gândesc, acum că totul va fi făcut public.

Carl îl invită pe Baggesen să stea jos și îl întrebă dacă dorea să bea ceva, dar deputatul refuză oferta cu un gest al mâinii, în timp ce se lăsa în scaun. Nu, nu-i mai era sete.

— La ce fel de lucruri vă gândiți, întrebă Carl, care încerca să facă totul să sune ca și cum avea mai multe informații în mâneacă, ceea ce nu era deloc adevărat.

— Măine plănuiesc să-mi dau demisia din Parlament, zise Baggesen, uitându-se în jur cu ochii obosiți. O să mă întâlnesc cu președintele după ce terminăm de discutat aici. Merete mi-a spus că asta se va întâmpla dacă nu ascult, dar n-am vrut s-o cred. Și apoi am făcut ceea ce n-ar fi trebuit să fac niciodată.

Carl se încruntă.

— Atunci e bine că lămurim problema înainte să începeți să faceți mărturisiri în stânga și-n dreapta.

Bărbatul corpulent aprobă.

— Am cumpărat niște acțiuni în 2000 și 2001 și am făcut o mulțime de bani cu ele, spuse el cu capul plecat.

— Ce fel de acțiuni?

— De tot felul. Și apoi am angajat un broker nou, care m-a sfătuit să investesc în fabricile de armament din Statele Unite și Franța.

Nu era genul de sfat pe care directorul de bancă din Allerod, la care Carl avea contul, l-ar fi dat clienților lui pe post de investiție sigură pentru economiile lor. Trase adânc din țigară și apoi o stinse în scrumieră. Carl își dădea seama că acestea nu erau genul de investiții despre care liderul pacifist al Partidului Radical de Centru ar fi vrut să se afle.

— De asemenea, mi-am închiriat două dintre proprietăți unor saloane de masaj dubioase. La început n-am știut, dar am aflat repede. Sunt în Streby Egede, aproape de casa în care a locuit Merete, iar oamenii începuseră să vorbească. Aveam multe lucruri pe cap la acea vreme. Din păcate, i-am mărturisit lui Merete despre afacerile mele. Eram atât de îndrăgostit de ea, iar ei nici că-i putea păsa mai puțin de mine. Poate că speram că va fi mai interesată dacă mă purtam ca un mare mahăr, dar, desigur, n-a fost nici o diferență, spuse el și își ridică mâna pentru a-și masa ceafa. Nu era deloc genul ei.

Carl se uită fix la norul de fum până când acesta dispăru în încăpere.

— Și v-a cerut să puneți punct la ce făceați?

— Nu, nu mi-a spus să pun punct.

— Atunci?

— A zis că i-ar fi putut spune ceva din greșeală secretarei ei, Marianne Koch. Mesajul era clar. Dacă secretara afla ceva, toată lumea urma să știe în doar câteva secunde. Merete n-a vrut decât să mă avertizeze.

— De ce era așa de interesată de afacerile dumneavoastră?

— Nu era. Tocmai asta era problema, zise el și oftă după care-și îngropă fața în palme. Îi făcusem avansuri atâta vreme, încât nu voia decât să scape de mine. Și așa se gândise să procedeze. Sunt sigur că dacă aș fi continuat să o presez, ar fi dat drumul la informații. N-o învinovățesc. Ce naiba putea face?

— Așa că v-ați hotărât să o lăsați în pace, dar v-ați ocupat mai departe de afaceri?

— Am anulat toate contractele de închiriere pentru saloanele de masaj, dar am păstrat acțiunile pe care le aveam. Nu le-am vândut decât imediat după „9/11”.

Carl încuviință din cap. Știa că foarte mulți oameni făcuseră averi după groaznicul atentat.

— Cât de mult ați câștigat?

Baggesen privi în sus.

— Aproape zece milioane de coroane.

Carl își scoase în afară buza de jos.

— Și apoi ați omorât-o pe Merete pentru că avea de gând să vă dea în vileag?

Acest lucru îl sperie pe deputat. Carl recunoscuse expresia înfricoșată a bărbatului de la ultima lor discuție.

— Nu, nu! De ce naiba să fac asta? Să știți că ceea ce-am făcut eu nu este ilegal. Singurul lucru care s-ar fi putut întâmpla este ceea ce se va petrece azi.

— Ați fi fost obligat să părăsiți partidul în loc să vă dați demisia?

Privirea lui Baggesen se plimbă prin încăpere și nu se opri până ce nu-și văzu inițialele pe lista de suspecti de pe tabla albă.

— Acum mă puteți șterge de pe listă, zise el și se ridică.

Assad apăru la muncă abia după ora 15, ceea ce era mult prea târziu pentru un om cu o pregătire profesională modestă și un post nesigur. Timp de o secundă, Carl se gândi dacă era de folos să țipe la el, dar se abținu văzând expresia veselă și entuziastă de pe fața lui Assad.

— Ce naiba ai făcut până acum? Întrebă el și arătă spre ceas.

— Hardy îți trimite salutări, Carl. Tu m-ai trimis acolo, nu-ți amintești?

— Ai vorbit cu Hardy timp de șapte ore? sublinie el și indică din nou ceasul.

Assad încuviință din cap.

— I-am spus ce știam despre cazul biciclistului omorât și știi ce a zis?

— Ți-a spus cine crede că este ucigașul?

Assad păru surprins.

— Îl știi pe Hardy destul de bine, Carl. Da, chiar a făcut-o.

— Însă nu ți-a dat un nume. Am dreptate?

— Un nume? Nu, dar mi-a zis să caut o persoană care era importantă atât pentru martoră, cât și pentru copiii ei. Probabil că nu era vorba de un profesor sau cineva de la grădiniță, ci o persoană de care depindeau cu adevărat. Fostul soț al martorei, un doctor sau poate că cineva pe care copiii îl admirau. Un instructor de călărie sau ceva de genul ăsta. Dar trebuie să fie o persoană care avea legătură cu ambii copii. Tocmai am spus asta și sus, la

etajul doi.

— O, pe bune? zise Carl ținându-și buzele.

Uimitor cât de informat era Assad dintr-odată.

— Îmi imaginez că Bak era pe culmi.

— Pe culmi? întrebă Assad, gândindu-se la expresia lui Carl. Poate. Cum ar fi trebuit să arate în acest caz?

Carl ridică din umeri. Acum Assad redevenise el însuși.

— Și ce altceva ai mai făcut?

Judecând după felul în care îi dansau sprâncenele, Carl bănuia că Assad avea ceva în mână.

— Uite ce-am aici, Carl.

Scoase agenda uzată a lui Merete Lynggaard dintr-o pungă de plastic și o puse pe birou.

— Uită-te. Nu-i așa că tipul e foarte bun?

Carl deschise agenda de telefon la litera „H” și văzu imediat transformarea. Da, tipul făcuse cu adevărat o treabă spectaculoasă. Linia groasă de pe numărul de telefon dispăruse; numărul era puțin șters, dar vizibil: Daniel Hale, 25772060. Era uimitor. Mai uimitor chiar decât viteza cu care degetele lui Carl tastară cifrele la computer ca să verifice numărul. Ridică nerăbdător ochii să se uite la monitor. Dar fără succes, desigur.

— Hm, numărul nu este valabil. Sun-o pe Lis și roag-o să verifice numărul imediat. Spune-i că e posibil să fi fost scos din uz în urmă cu cinci ani. Nu știm de la ce companie era, dar sunt sigur că ea poate afla. Hai mai repede, Assad, zise Carl și-l bătă ușor pe asistentul lui pe umărul ca de granit.

Carl își aprinse o țigară, se lăsă pe spate și începu să pună cap la cap informațiile. Merete Lynggaard se întâlnise cu falsul Daniel Hale la Christiansborg și este posibil să fi flirtat cu el, dar apoi îl lăsase baltă peste câteva zile. Era neobișnuit pentru ea să facă ceva precum tăierea numelui lui din agenda de telefon; arăta aproape ca un ritual. Indiferent care fusese motivul, întâlnirea cu bărbatul care își spunea Daniel Hale fusese, fără îndoială, o experiență radicală în viața lui Merete.

Carl încercă să și-o imagineze făcând acest lucru. Frumoasa politiciană, cu toată viața în față, care se întâmplă să întâlnească bărbatul nepotrivit. Un impostor, un individ cu intenții rele. Mai mulți oameni îl recunoscuseră pe băiatul numit Atomos. Menajera din Magleby spusese că i se părea că băiatul semăna cu bărbatul care adusese scrisoarea cu mesajul: „Drum bun la Berlin”. Și,

potrivit lui Bille Antvorskov, Atomos era aceeași persoană care mai târziu se dăduse drept Daniel Hale. Același băiat despre care sora lui Dennis Knudsen spunea că exercitase o mare influență asupra fratelui ei, în copilărie. Și, după toate semnele, el era cel care, mai târziu, își convinsese prietenul, pe Dennis, să se izbească de mașina condusă de adevăratul Daniel Hale, producându-i moartea. Complicat și totuși nu foarte.

Până în acel moment se adunaseră destule dovezi; moartea ciudată a lui Dennis Knudsen imediat după accidentul de mașină, reacția foarte puternică a lui Uffe când văzuse poza veche cu Atomos care mai mult ca sigur era persoana pe care o întâlnise Merete mai târziu sub numele de Daniel Hale. O întâlnire pregătită. Și, în final, era dispariția lui Merete Lynggaard.

Carl simți acidul gastric în stomac și aproape că-și dori să poată sorbi din ceaiul dulce de mentă al lui Assad. Nu-i plăcea să aștepte când nu era necesar. De ce naiba nu putea vorbi cu nenorocitul ăla de profesor de la casa de copii din Godhavn chiar în acea clipă? Băiatul pe nume Atomos trebuie să fi avut un nume real și un CNP înregistrate la Evidența Persoanelor. Ceva ce era valabil și în prezent. Dorea să cunoască aceste informații. Imediat!

Își stinse țigara, dădu jos lista de pe tablă și se uită la ce scrisese.

SUSPECTI:

- 1) Uffe
- 2) Poștașul necunoscut – scrisoarea despre Berlin
- 3) Bărbatul / Femeia de la cafeneaua Bankerat
- 4) „Colegii” de la Christiansborg – TB+?
- 5) Crimă în urma unui jaf – câți bani avea în geantă?
- 6) Agresiune sexuală

DE VERIFICAT:

Telegrama

Secretarele de la Christiansborg

Martorii de pe feribotul *Schleswig-Holstein*

Familia vitregă de după accident – vechi colegi de clasă de la universitate.

Oare avea o tendință depresivă? Era însărcinată? Îndrăgostită?

Lângă „Poștașul necunoscut” Carl scrise în paranteze: „Atomos dându-se drept Daniel Hale”. Apoi șterse rândul numărul patru cu inițialele lui Tage Baggesen și întrebarea despre eventualitatea ca ea să fi fost însărcinată de la sfârșitul celei de-a doua liste.

Pe lângă rândul trei încă mai avea de lămurit punctele cinci și șase. Chiar și cea mai mică sumă de bani putea să fi tentat mintea bolnavă a vreunui hoț. Dar mențiunea de la rândul șase, posibilitatea să fi fost o agresiune sexuală, părea puțin probabilă ținând cont de circumstanțe și de momentul de pe feribot.

Cu privire la rândurile de pe a doua listă, încă nu vorbise cu martorii de pe feribot, cu familia vitregă și cu colegii de la universitate. Cât despre martori, declarațiile lor nu oferiseră nimic util, iar celelalte puncte nu mai aveau relevanță. Era, oricum, evident că Merete nu se sinucisese. „Nu, listele astea nu mă vor duce prea departe”, își spusese Carl. Le mai studie câteva minute și apoi le aruncă la gunoi.

Luă agenda de telefon a lui Merete și o apropie de ochi. Cunoscutul lui Assad făcuse o treabă foarte bună. Linia dispăruse complet. Era de-a dreptul incredibil.

— Spune-mi cine a făcut asta, țipă Carl pe hol, dar Assad îl opri din a mai spune ceva printr-un gest din mână.

Carl observă că asistentul său avea receptorul lipit de ureche în timp ce stătea la birou și dădea aprobator din cap. Nu părea foarte animat, ba din contră. Fără îndoială că nu reușise să afle numele abonatului care avusese acel număr de telefon înregistrat în agendă pe numele de Hale.

— A fost o cartelă preplătită? îl întrebă pe Assad când acesta veni la el cu o bucățică de hârtie dând din cealaltă mână pentru a îndepărtă fumul.

— Da, răspunse el și-i dădu biletul lui Carl. Mobilul i-a aparținut unei fete de la școala gimnazială Tjornelys din Greve. Ea l-a declarat furat din haina pe care o atârnase în afara sălii de clasă, luni, 18 februarie 2002. Furtul a fost raportat abia câteva zile mai târziu și nimeni nu știe cine a fost făptașul.

Carl aprobă din cap. Deci acum știa numele celei căreia îi aparținuse mobilul, dar nu și pe cel al individului care-l furase și apoi îl folosise. Avea sens. Era convins că totul se lega. Dispariția lui Merete Lynggaard nu reprezentase un accident. Un bărbat o abordase cu intenții necurate și pornise un lanț de evenimente cu rezultatul că nimeni nu o mai văzuse de atunci pe frumoasa politiciană. De atunci, trecuseră peste cinci ani. Firesc, Carl se

temea de ce era mai rău.

— Lis întreabă dacă ar trebui să continue cu cazul, zise Assad.

— Ce vrei să spui?

— Să verifice dacă s-au înregistrat apeluri între vechiul telefon din biroul lui Merete și numărul acesta? întreabă Assad și arată spre bilețelul pe care trecuse, cu litere mari: „25772060, SANNE JONSSON, TVERAGER 90, GREVE STRAND”. Deci era capabil să scrie de mână ceva ce putea fi citit.

Carl clătină din cap pentru sine. Oare chiar uitase să compare listele de apeluri? La naiba, trebuia să înceapă să ia notițe, înainte ca Alzheimerul să pună stăpânire pe el.

— Sigur, răspunse el pe un ton autoritar.

Astfel ar fi putut stabili un curs al evenimentelor ce putea demonstra un tipar în timpul relației dintre Merete și impostorul „Daniel Hale”.

— Dar, știi ce, Carl? O să dureze câteva zile, iar Lis nu are timp acum. Zice că o să fie foarte greu după atâta vreme. Poate că nici nu se poate face, zise Assad și se uită în jos cu tristețe.

— Spune-mi, Assad. Pe cine știi care face o treabă atât de frumoasă? întreabă Carl cu agenda lui Merete în mână.

Dar Assad refuză. Carl era pe cale să-i explice că astfel de secrete nu aveau să-l ajute să-și păstreze slujba, dar sună telefonul.

Era directorul de la Egely, iar disprețul lui față de Carl se prelingea, practic, din receptor.

— Vreau să vă spun că Uffe Lynggaard a fugit la scurt timp după șocul nebunesc la care l-ați supus vinerea trecută. N-avem idee unde este. Poliția din Frederikssund a fost alertată, dar, dacă i se întâmplă ceva grav, Carl Morck, îți promit că o să te chinui pentru tot restul carierei tale, zise el și trânti receptorul lăsându-l pe Carl într-un vid răsunător.

Două minute mai târziu șeful de la Omucideri sună și-i ceru lui Carl să vină imediat sus, în biroul lui. Nu avea sens să intre în detalii; Carl recunoscuse tonul. Fusese chemat. Imediat.

33

2007

Coșmarul începu imediat ce trecu pe lângă chioșcul de ziare din fața stației Allerod, în drum spre muncă. Ediția extinsă de Paști din *Gossip* ieșise cu o săptămână mai devreme și chiar și cei care îl cunoscuseră întâmplător aflaseră că poza detectivului comisar-adjunct Carl Morck împodobea un colț al primei pagini, chiar lângă articolul principal despre căsătoria iminentă a prințului Danemarcei cu iubita lui franțuzoaică.

Câțiva localnici se dădură la o parte jenați când cumpărarea sendvișuri și fructe. „Detectiv de poliție amenință un jurnalist” titra ziarul. Iar sub titlu, cu litere mai mici, scria: „Adevărul despre împușcăturile fatale”. Vanzătorul se uită dezamăgit când Carl alese să nu-și cheltuie banii câștigați din greu pe un exemplar din *Gossip*. Nu voia să contribuie nici măcar cu o øre la bunăstarea lui Pelle Hyttsted.

Unii oameni din metroul suburban se holbau la Carl insistent, iar el simți presiunea în coșul pieptului. Lucrurile nu se îmbunătățiră nici la sediul poliției. Își încheiase ziua anterioară ascultând predica șefului de la Omucideri care-l certase pentru dispariția lui Uffe. Acum fusese chemat din nou sus.

— La ce vă holbați, idiotilor? se răsti el, în timp ce trecu pe lângă doi colegi care nu îi arătau nici un pic de compasiune.

— Ei bine, Carl, întrebarea e ce ne facem cu tine? zise Marcus Jacobsen. Mă tem că săptămâna viitoare o să văd titluri despre tine că ai terorizat psihic un retardat amărât. Sunt sigur că îți dai seama că mass-media o să fie pe fază dacă se întâmplă ceva cu Uffe Lynggaard, spuse el și arată spre ziar.

Era o poză cu Carl încruntat făcută cu mulți ani înainte la locul unei crime. Detectivul își aminti că îi gonise pe jurnaliști dincolo de zona delimitată și cât de furioși fuseseră aceștia.

— Deci, te întreb din nou: Ce ne facem cu tine, Carl?

Carl ridică nervos tabloidul și se uită la textul din centrul petelor de culoare galben cu roșu. „Se pricep foarte bine să împrăște cu noroi în cineva scuipătorii ăia de bârfe, reporteri de doi bani”, își zise el.

— Nu am făcut nici o declarație despre caz nimănui de la

Gossip, zise el. Tot ce am spus a fost că mi-aș fi dat bucuros viața pentru Hardy și pentru Anker. Atât. Las-o baltă, Marcus, sau pune-i pe avocații noștri pe urmele lor.

Aruncă tabloidul pe birou și se ridică. Mărturisise tot, cu sinceritate. Ce naiba avea de gând să facă Marcus? Să-l concedieze? O astfel de măsură cu siguranță că ar mai storce niște titluri bune. Șeful lui se uită la el resemnat.

— Au sunat de la emisiunea de investigații de pe postul Channel 2. Voiau să discute cu tine. Le-am zis că nu se poate.

— Bine, răspunse Carl.

Șeful lui probabil că nu îndrăznise să procedeze în alt fel.

— M-au întrebat dacă e ceva adevărat din povestea din *Gossip* despre incidentul cu împușcături din Amager.

— Da? Atunci mi-ar plăcea să aud ce le-ai spus.

— Am zis că totul e un rahat.

— Bine, zise Carl și încuviință hotărât din cap. Asta crezi cu adevărat?

— Carl, o să-ți spun ceva și vreau să mă asculți cu atenție. Ești în poliție de multă vreme. De câte ori de-a lungul carierei ai văzut un coleg împins în corzi? Gândește-te la începutul carierei tale, la noaptea în care a fost bătaia din Randers, sau unde naiba era și dintr-odată te-ai trezit față în față cu o gașcă de șmecheri cărora nu le-a plăcut uniforma ta. Îți amintești cum te-ai simțit? Apoi, odată cu trecerea anilor, te-ai confruntat cu situații de o mie de ori mai rele. Eu am trecut prin asta. Lars Bjorn și Bak au trecut prin asta. Și mulți alți foști colegi care acum își câștigă traiul făcând altceva. Situații în care viața îți este pusă în pericol. Cu topoare, ciocane, lanțuri, cuțite, sticle de bere sparte, puști și tot felul de alte arme. De câte ori poate trece o persoană prin astfel de situații și când se decide că pur și simplu nu mai poate? Cine poate ști? Este imposibil de prezis, nu crezi? Cu toții am fost la un moment dat pe muchie. Cine nu a fost, nu e un polițist adevărat. Trebuie să ne ducem pe teren știind că apoi am putea fi scoși din funcțiune o perioadă. Asta e meseria noastră.

Carl dădu din cap aprobator și simți că presiunea din piept căpătase o altă formă.

— Deci care e verdictul, șefule? întrebă el și arătă spre tabloid. Ce ai de spus despre asta? Ce crezi?

Șeful de la Omucideri se uită la Carl cu o expresie calmă. Fără să spună un cuvânt, se ridică și deschise fereastra ce dădea spre Tivoli. Luă ziarul, se aplecă și se făcu că-și șterge fundul cu el.

Apoi aruncă mizeria afară în stradă. Nu ar fi putut fi mai explicit în legătură cu părerea lui.

Carl zâmbi larg. Un pieton de pe stradă avea să fie destinatarul norocos al unui exemplar gratuit cu programul TV. Înclină din cap spre șeful său. Reacția lui Marcus îl emoționase.

— Curând voi veni cu informații noi în cazul Lynggaard, zise el în schimb și așteptă să i se dea permisiunea să plece.

Jacobsen aprobă cu un zâmbet încântător. În astfel de situații demonstra de ce era atât de iubit și cum de reușise să țină lângă el o femeie frumoasă timp de mai bine de treizeci de ani.

— Ține minte că încă n-ai semnat pentru cursul de specializare, Carl, interveni Jacobsen. Și trebuie să faci asta în următoarele două zile. Mă auzi?

Carl aprobă din cap, dar nu vru să zică nimic prin acest gest. Dacă avea de gând să insiste, șeful lui va trebui mai întâi să o scoată la capăt cu sindicatul.

În cele patru minute cât îi luă lui să meargă din biroul șefului de la Omucideri până jos în subsol, Carl adună o tolbă de priviri disprețuitoare și de atitudini dezaprobatore. „Ești o rușine pentru noi toți”, spuneau unii dintre acei ochi. „Dar puțin îmi pasă”, își zise el. Ar fi trebuit să-i ofere sprijinul; atunci probabil că n-ar mai fi avut o piatră pe inimă.

Chiar și Assad văzuse articolul, dar cel puțin îl bătu pe Carl ușor pe spate. Era de părere că poza de pe prima pagina era bine focalizată, dar costul tabloidul prea mare. Lui Carl i se păru revigorant să audă și un alt punct de vedere.

La ora zece fix sună telefonul; era din „cușcă”, recepția de la sediul poliției.

— E un bărbat aici care spune că are o întâlnire cu tine, Carl, spuse ofițerul de serviciu cu un ton rece. Aștepți pe cineva pe nume John Rasmussen?

— Da, trimite-l jos.

Cinci minute mai târziu auzi pașii ezitanți pe coridor și apoi un precaut „Bună ziua, e cineva aici?” Carl se chinui să se ridice. În prag se trezi față în față cu un personaj cu pulover islandez, pantaloni de catifea și ținută hippie.

— Sunt John Rasmussen, fost profesor la casa de copii Godhavn. Avem o întâlnire, zise el și-i întinse mâna cu o expresie șireată. Hei, nu dumneavoastră sunteți pe prima pagină a unuia dintre tabloidele de azi?

Acest lucru era suficient să înnebunească pe cineva. Îmbrăcat în halul ăla, omul trebuia să știe cel mai bine că nu era frumos să te holbezi. După aceea stabiliră rapid că John Rasmussen își aducea aminte de Atomos și că era mai bine să discute despre caz înainte de turul în sediul poliției. Acest lucru îi dădea ocazia lui Carl să scape doar cu un tur scurt la parter și în curte.

Bărbatul părea destul de plăcut, dar vorbea un pic târăgănat. Nu era deloc genul cu care băieții delincvenți să aibă răbdare să se măsoare, după părerea lui Carl. Dar existau probabil câteva lucruri pe care detectivul nu le știa despre băieții delincvenți.

— Vă voi trimite prin fax tot ce avem despre el la casa de copii; am aranjat deja acest lucru cu personalul de la birou. Dar trebuie să vă spun că nu este cine știe ce. Dosarul lui Atomos a dispărut acum câțiva ani, iar când l-am găsit în cele din urmă în spatele unui raft, cel puțin o jumătate din documente lipseau, zise el și clătină din cap, ceea ce îi făcu gușa să tremure.

— De ce a ajuns în instituția dumneavoastră?

Rasmussen ridică din umeri.

— Avea probleme acasă. A fost dat unei familii în plasament și probabil nu a fost cea mai bună alegere. Acest lucru poate provoca o reacție și uneori lucrurile merg prea departe. Aparent, era un copil bun, dar nu-i fuseseră oferite îndeajuns de multe provocări, iar el era prea deștept. Iar asta formează o combinație urâtă. Vezi copii de genul ăsta peste tot în ghetourile unde trăiesc muncitorii străini. Acei tineri debordează, practic, de energie neexploată.

— Era implicat în activități ilegale?

— Presupun că da, într-un fel, dar cred că erau numai lucruri minore. Adică, e adevărat, avea un temperament sălbatic, dar nu-mi amintesc să fi fost implicat în ceva violent. Nu, nu știu despre așa ceva, dar până la urmă a venit la Godhavn acum douăzeci de ani.

Carl trase carnetelul mai aproape.

— O să vă pun câteva întrebări rapide și aș aprecia să-mi răspundeți pe scurt. Dacă nu puteți răspunde la o întrebare, trecem mai departe. Puteți să vă întoarceți oricând la o întrebare din urmă, dacă vă amintiți mai târziu răspunsul. Bine?

Bărbatul înclină din cap spre Assad care îi oferă una dintre substanțele sale vâscoase și fierbinți într-o ceșcuță elegantă, decorată cu floricele. Rasmussen acceptă tratația zâmbind. În scurt timp avea să regrete. Apoi se întoarse spre Carl.

— Bine, zise el. Înțeleg.

— Care este numele real al băiatului?
— Cred că era Lars Erik sau Lars Henrik. Ceva de genul acesta. Avea un nume de familie comun. Cred că era Petersen, dar o să vă spun sigur în fax.

— De ce i se spunea Atomos?

— Era o poreclă pe care i-o dăduse tatăl lui. Se pare că îl admira mult pe tatăl lui, care murise cu câțiva ani în urmă. Cred că fusese inginer și avea legătură cu stația nucleară de la Riso sau dintr-un loc asemănător. Dar sunt sigur că puteți afla mai multe detalii când o să aflați numele băiatului și codul numeric personal.

— Aveți codul lui numeric personal?

— Da. Informația dispăruse împreună cu celelalte documente din dosarul lui, dar aveam un sistem de arhivare legat de fondurile de la municipalitate și de la Guvern, așa că CNP-ul a fost trecut din nou în dosarul lui.

— Cât timp a stat în instituția dumneavoastră?

— Trei sau patru ani.

— A fost o perioadă lungă, ținând cont de vârsta lui, nu?

— Da și nu. Uneori așa se întâmplă. Nu am reușit să-i găsim un alt loc în sistem. Refuza să fie dat în plasament, iar familia lui nu era capabilă să-l întrețină.

— Ați mai aflat ceva despre el de atunci? Știți ce s-a întâmplat cu el?

— Întâmplător, l-am văzut câțiva ani mai târziu și părea să fie bine. Cred că era în Helsingor. Se părea că lucra ca însoțitor de bord sau ceva de acest gen. Oricum, purta uniformă.

— Vreți să spuneți că era marinar?

— Da, așa cred. Ceva de genul ăsta.

„Trebuie să fac rost de o listă cu personalul de pe feribotul *Schleswig-Holstein* de la Scandlines”, își spuse Carl întrebându-se dacă mai fusese făcut acest lucru. Apoi își imaginează figura lui Bak, chinuit de remușcări, de marțea trecută, când stătuseră împreună în biroul lui Marcus Jacobsen.

— Doar o clipă, îi zise el lui Rasmussen.

Îi spuse lui Assad să se ducă sus și să-l găsească pe Bak. Trebuia să-l întrebe dacă primiseră o listă cu personalul de pe feribotul pe care se aflase Merete Lynggaard. Și dacă da, unde era aceasta?

— Merete Lynggaard? Despre ea e vorba? întrebă bărbatul cu ochii licărind precum beculețele de Crăciun.

Luă o gură mare de ceai foarte dulce. Carl îi oferă un zâmbet

care arăta cât de încântat era de întrebare. Apoi se întoarse la chestionar, fără să răspundă.

— Băiatul avea tendințe psihotice? Vă amintiți dacă arăta empatie?

Profesorul se uită la cana goală cu o umbră de regret. Probabil excesul de zahăr nu-i deranjase papilele gustative. Apoi își ridică sprâncenele cenușii.

— Mulți băieți care veneau la noi erau anormali din punct de vedere emoțional. Sigur că unii dintre ei primiseră chiar și un diagnostic, dar nu-mi aduc aminte ca acest lucru să se fi petrecut și cu Atomos. Cred că era capabil de empatie. Cel puțin își făcea multe griji cu privire la mama lui.

— Avea un motiv anume pentru asta? Era dependentă de droguri sau ceva de acest gen?

— Nu, nicidecum. Dar parcă-mi amintesc că era destul de bolnavă. De aceea durase atât de mult până când familia sa l-a primit înapoi.

Turul în sediul poliției fu scurt. John Rasmussen se dovedi a fi un observator insașiabil, care comenta tot ce vedea. Dacă era după el, ar fi examinat fiecare metru pătrat din clădire. Nici un detaliu nu era nesemnificativ pentru Rasmussen; Carl mimă că avea un pager în buzunar care bipăia.

— Oh, îmi pare rău, tocmai am fost anunțat că a mai avut loc o crimă, îi spuse el cu o privire serioasă bărbatului, care-l crezu imediat. Din păcate, trebuie să-mi iau la revedere acum. Vă mulțumesc pentru ajutor, domnule Rasmussen. Și contez pe dumneavoastră să-mi trimiteti faxul într-o oră sau două. Bine?

Tăcerea se lăsă pe domeniul lui Carl. Pe birou, în fața lui, era un mesaj de la Bak în care acesta îi spunea că nu știe nimic de vreo listă cu personalul de pe feribot. De ce naiba se așteptase Carl la altceva din partea lui? Auzi murmurul de rugăciuni din colțul în care Assad își poziționase covorașul, dar în rest nu era nici un sunet.

Carl se simțea de parcă fusese luat de furtună și măturat de vânt. Telefonul sunase timp de o oră din cauza nenorocitului de articol din tabloid. Toată lumea îl sunase, de la șeful poliției, care voia să-i dea un sfat, până la stații de radio locale, editori de site-uri, jurnaliști de la reviste și tot felul de alți viermi care se târau în lumea mass-media. Se părea că doamnei Sorensen de sus i se părea foarte amuzant să-i transfere toate apelurile lui Carl, așa

că el trecuse telefonul pe modul silențios și activase funcția de identificare a apelantului, care-i arăta pe micul ecran numărul de pe care era sunat. Problema era că nu se pricepuse niciodată să țină minte numere de telefon. Dar cel puțin nu mai trebuia să-i suporte pe toți cei care îl căutau în disperare.

Faxul primit de la profesorul de la Godhavn fu primul lucru care reuși să-l scoată pe Carl din starea autoimpusă de toropeală. După cum era de așteptat, Rasmussen era un om politicos și profitase de oportunitate ca să-i mulțumească lui Carl și să-l laude pentru că își răpise din timp ca să-i arate sediul poliției. Celelalte pagini erau documentele promise și, în ciuda conciziei lor, reprezentau o mină de aur.

Numele real al băiatului numit Atomos era Lars Henrik Jensen. Codul lui numeric personal era 020172-0619, deci era născut în 1972. Asta însemna că în prezent avea treizeci și cinci de ani, aproximativ vârsta lui Merete Lynggaard.

Lars Henrik Jensen. „Ce nume comun”, își spuse Carl istovit. De ce naiba Bak sau unul dintre clovniii lui din echipa inițială de investigații nu fusese îndeajuns de deștept ca să scoată la imprimantă lista cu personalul de pe feribotul *Schleswig-Holstein*? Oare era posibil să sape după lista cu personalul de serviciu după atâția ani?

Își țuguie buzele. Ar fi un pas incredibil de mare dacă s-ar dovedi că tipul acela lucrase atunci pe feribot, dar cu puțin noroc ar fi putut afla acest lucru și dacă ar fi pus câteva întrebări la Scandlines. Citi din nou faxurile și apoi luă receptorul ca să sune la biroul principal al Scandlines. O voce începu să vorbească chiar înainte de a apuca să formeze numărul. Pentru un moment crezu că era Lis, dar apoi își dădu seama că era vocea șlefuită și catifelată a Monei Ibsen, fapt ce îl lăsă fără suflare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Telefonul nici măcar n-a sunat.

Da, era o întrebare bună. Probabil că fusese transferată la telefonul lui fix în aceeași clipă în care el ridicase receptorul.

— Am văzut numărul de azi din *Gossip*, zise ea.

El înjură în sinea lui. Nu și ea! „Dacă cei de la rahatul ăla de tabloid ar ști câți cititori le-am adus săptămâna asta, probabil că mi-ar pune figura sub fiecare titlu de ziar, în permanență”, se gândi el.

— Este o situație neobișnuită, Carl. Cum te face să te simți?

— Păi, nu e cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat, trebuie să recunosc, îi spuse el.

— Ar trebui să mai treci pe la mine cât de curând.

Într-un fel, oferta ei nu i se mai părea la fel de atractivă ca înainte. Cel mai probabil acest lucru se întâmpla din cauza semnalului de avertizare reprezentat de verighetă, care interferase cu antenele lui.

— Am sentimentul că tu și Hardy nu vă veți simți eliberați sufletește până când criminalii nu vor fi prinși. Ești de acord, Carl? El simți distanța dintre ei.

— Nu, chiar deloc, zise el. Nu are nimic de-a face cu ticăloșii ăia. Oamenii ca noi trebuie să dea mereu piept cu pericolul.

Încercă din răspuțeri să-și aducă aminte discursul lui Marcus din ziua anterioară, dar respirația erotică de la celălalt capăt al firului nu-l ajuta deloc.

— Trebuie să iei în calcul că există o mulțime de momente în trecutul profesional al unui polițist când lucrurile au mers prost. Mai devreme sau mai târziu trebuie să se întâmple ceva.

— Mă bucur că spui asta, răspunse ea.

Probabil că Hardy zisese ceva similar.

— Dar știi ce, Carl? E un rahat! Mă aștept să ne vedem regulat, ca să ajungem la o concluzie. Săptămâna viitoare n-o să mai scrie nimic despre tine în tabloide, așa că vom putea lucra în liniște și pace.

Angajatul de la Scandlines cu care Carl vorbi la telefon îl trată foarte serviabil. Ca și în alte cazuri de persoane dispărute, compania întocmise imediat un dosar pentru Merete Lynggaard și confirmă că lista cu personalul din acea zi tristă fusese într-adevăr tipărită și o copie fusese trimisă la poliție, Echipei de Intervenție Rapidă. Toți angajații, atât de pe puntea superioară, cât și de pe cea inferioară, fuseseră interogați, dar, din păcate, nimeni nu avusese nici o informație care putea conduce spre ceea ce se petrecuse cu Merete în timpul traversării.

Carl se simțea de parcă dădea cu capul de perete. Ce naiba făcuse poliția cu lista personalului în tot acest timp? O folosise pe post de filtru de cafea? „La naiba cu Bak, cu echipa lui și cu toți ceilalți ca ei!” își spuse el.

— Am un cod numeric personal, îi spuse el secretarului. Puteți să îl căutați în listă pentru mine?

— Azi nu, răspunse el. Îmi pare rău, dar tot departamentul răspunzător de asta e plecat la cursuri.

— Bine. Lista e în ordine alfabetică? întrebă Carl.

Nu era. Căpitanul și cei mai apropiați subordonați erau trecuți primii; o procedură des practică. La bordul vasului toată lumea își știa locul în ierarhie.

— Puteți verifica numele Lars Henrik Jensen?

Bărbatul de la celălalt capăt al firului răsese epuizat. Se părea că lista era un calvar. În timpul cât Assad mai termină o rugăciune, își stropi fața cu apă dintr-un bol așezat în colț, își suflă nasul zgomotos și apoi își puse încă un ibric cu apă dulce la fiert, funcționarul de la Scandlines reuși să termine căutarea.

— Nu, nu este nici un Lars Henrik Jensen, zise el.

Cu aceasta conversația luă sfârșit. Era al naibii de trist.

— De ce arăți atât de supărat, Carl? întrebă Assad zâmbind. Nu te mai gândești la poza din porcăria aia de ziar. Gândește-te că dacă ți-ai fi rupt mâinile și picioarele ar fi fost mult mai rău.

Era, fără îndoială, o consolare ciudată.

— Assad, am aflat numele real al băiatului acela, Atomos, zise Carl. Am bănuțit că lucrase pe vaporul de pe care a dispărut Merete, dar se pare că nu e așa. De-asta sunt așa de trist.

Carl primi o bătaie bine plasată pe spate.

— Dar, oricum, ai descoperit lista cu personalul de la bordul vaporului, Carl, spuse Assad cu același ton cu care este complimentat un copilaș mic pentru că a folosit cu succes olița.

— Păi, nu a dus la nimic, dar o să săpăm în continuare. Codul lui numeric personal era în faxul de la Godhavn așa că sunt sigur că o să-l găsim pe tip. Mulțumesc lui Dumnezeu că avem acces la toate înregistrările oficiale de care avem nevoie.

Introduse numărul în computer, cu Assad în spatele lui și se simți ca un copil care tocmai se pregătea să deschidă cadoul de Crăciun. Cel mai frumos moment pentru un detectiv de poliție era când descoperea identitatea principalului suspect. Dar avu parte doar de dezamăgire.

— Ce înseamnă asta, Carl? întrebă Assad și arătă spre ecranul computerului.

Carl își ridică mâna de pe mouse și se uită la tavan.

— Înseamnă că nu poate fi identificat. Nimeni din regatul danez nu are acest CNP. E simplu.

— Nu cumva l-ai scris greșit? Ești sigur de ce scrie în fax?

Carl verifică. Da, copiase corect numărul.

— Atunci poate că numărul nu este bun, zise Assad.

Bine ghicit!

— Poate că cineva l-a modificat, completează el.

Assad luă faxul de la Carl și se încruntă în timp ce studia numărul.

— Uită-te aici, Carl. Cred că cineva a schimbat o cifră sau două. Ce părere ai? Nu pare zgâriat aici și aici? zise el și arată spre două dintre cele patru cifre.

Era greu de observat, dar pe hârtia de fax se vedeau parcă niște umbre slabe care înconjurau două dintre cifrele scrise.

— Chiar dacă au fost schimbate numai două cifre, Assad, există sute de combinații posibile.

— Da și ce dacă? Doamna Sorensen poate introduce codurile numerice personale într-o jumătate de oră, o oră dacă îi trimitem niște flori sus.

Era incredibil cum se strecurase Assad pe sub pielea acelei scorpії.

— După cum am zis, ar putea exista sute de posibilități, Assad. Și dacă cineva a schimbat numerele, poate că le-a modificat pe toate zece. Trebuie să facem rost de documentul original de la Godhavn și să îl examinăm cu mai multă atenție înainte de a începe să tastăm diverse combinații de cifre.

Carl sună imediat la instituție și ceru să i se trimită documentul original la sediul poliției printr-un curier, dar ei refuzară. Nu voiau ca originalul să se piardă. Apoi Carl le spuse cât de important era.

— E posibil să fi avut în arhive, atâția ani, un document contrafăcut.

Afirmația lui nu avu nici un efect.

— Nu, nu cred, veni răspunsul încrezător. Am fi descoperit asta când am raportat informația la autorități pentru reînnoirea fondurilor.

— Înțeleg. Dar dacă CNP-ul a fost modificat după ce tânărul a părăsit instituția? Cine ar mai fi descoperit eroarea atunci? Trebuie să luați în calcul posibilitatea ca acest cod numeric personal nou să nu fi apărut în registrele dumneavoastră cel puțin cincisprezece ani după ce Atomos a plecat.

— Ne pare rău, dar tot nu vă putem lăsa să luați documentul original.

— Bine, atunci va trebui să obțin un mandat de percheziție. Atitudinea dumneavoastră mi se pare foarte puțin cooperantă. Noi investigăm un posibil caz de crimă aici. Țineți minte asta.

Nici faptul că investigau o crimă, nici amenințarea cu mandatul de percheziție nu avură nici un rezultat; Carl bănuise încă de la început. A apela la egoul unei persoane era mult mai eficient.

Pentru că cine ar fi vrut să i se atribuie o etichetă insultătoare? Nu cei de la Serviciul de Asistență Socială, oricum. Formularea „foarte puțin cooperantă” avu efectul constant. „Tirania remaricii tăcute”, așa cum îi plăcea să-i spună unul dintre instructorii de la Academia de Poliție cu care învățase Carl.

— Trebuie să ne trimiteți mai întâi un e-mail cu o cerere pentru a vedea originalul, zise angajatul.

În sfârșit, dăduse lovitura.

— Deci care e numele real al băiatului acela, Atomos? Știm cum de a primit o asemenea poreclă? întrebă apoi Assad care își odihnea piciorul pe sertarul deschis de la biroul lui Carl.

— Mi-au spus că este Lars Henrik Jensen.

— Lars Henrik. Ciudat nume. Nu multă lume se poate numi așa.

„Probabil nu cei de unde vine Assad”, își spuse Carl.

Tocmai voia să facă o remarcă sarcastică, dar observă expresia ciudat de gânditoare de pe fața lui Assad. Subordonatul lui arăta altfel decât de obicei. Mai prezent, mai concentrat. Cumva, mai... egal.

— La ce te gândești, Assad? întrebă el.

Era ca și cum o peliculă de ulei alunecase peste ochii lui, iar culoarea irișilor se modificase. Assad se încruntă și apucă dosarul Lynggaard. Îi luă numai o secundă să găsească ceea ce căuta.

— Oare să fie o coincidență? întrebă el, arătând spre un rând aflat chiar pe primul document.

Carl se uită la nume și își dădu seama ce raport ținea în mână Assad. O vreme încercă să-și facă o imagine în minte și apoi se întâmplă. Undeva în adâncul lui, acolo unde cauza și efectul nu erau inamici și unde logica și explicațiile nu se întreceau niciodată cu conștiința, în acel loc unde gândurile puteau zburda libere și puteau fi confruntate unele cu altele – chiar acolo, lucrurile se așezară fiecare în locul lui, iar el înțelese cum se potrivea totul.

34

2007

Cel mai mare șoc nu fu să privească în ochii lui Daniel, bărbatul de care se simțise atât de atrasă. Nici faptul că înțelese că Daniel și Lasse erau una și aceeași persoană, deși acest lucru îi înmuia picioarele. Nu, cel mai rău lucru era să afle cine era el cu adevărat. Simpla cunoaștere o secă de absolut tot. Tot ce rămase era greutatea vinii care o împovărase toată viața ei adultă.

Nu îl recunoscuse neapărat după ochi, ci după durerea pe care o văzuse în ei. Durerea, disperarea și ura după ce într-o fracțiune de secundă îi curmase viața. Sau mai degrabă pe cea a băiatului. Acum ea știa asta. Pentru că Lasse avea numai paisprezece ani în acea zi de iarnă, senină și înghețată, când se uita pe fereastra mașinii părinților lui și văzuse într-o altă mașină o fetiță, plină de viață și fără minte, tachinându-și frățiorul pe bancheta din spate cu atâta îndârjire, încât îi distrăsese atenția tatălui ei. Abătuse doar câteva milisecunde atenția tatălui ei și lipsa de concentrare îl împiedicase să mențină direcția. În acele fracțiuni de secundă, de lipsă de concentrare, cinci vieți ar fi putut să nu fie curmate, iar altele trei ar fi putut să nu fie mutilate.

Numai Merete și băiatul pe nume Lasse scăpaseră teferi din accident. Și tocmai din acel motiv conturile trebuiau reglate între ei. Ea înțelese asta. Și se predă destinului.

În următoarele luni, bărbatul de care fusese odată atrasă sub numele de Daniel și pe care acum îl detesta sub numele de Lasse apăru în camera vecină în fiecare zi, ca să se uite la ea prin hublou. În unele zile stătea foarte puțin acolo și o observa ca pe o zibetă în cușcă pe cale să se lupte cu o forță superioară, cu o cobră de pildă; în alte zile vorbea cu ea. Rar o întreba ceva. Nu avea nevoie. Era ca și cum îi cunoștea toate răspunsurile.

— Când te-ai uitat în ochii mei din mașina ta, în clipa în care tatăl tău a trecut prin dreptul nostru, m-am gândit că erai cea mai frumoasă fată pe care o văzusem vreodată, îi zise el într-o zi. Dar în secunda următoare, când ai rânjit la mine și nici măcar nu te-ai obosit să observi ce zarvă creai în mașina ta, mi-am dat seama că te urăsc. A fost în clipa de dinainte ca mașina noastră să se răstoarne, iar surioara mea, care stătea lângă mine, să-și rupă

gâtul în umărul meu. L-am auzit trosnind, îți dai seama?

El se uită fix la ea încercând să o facă să privească în altă parte, dar ea refuză să-și mute ochii de la el. Simțea rușine, însă doar atât. Ura era mutuală. Apoi el îi spuse povestea despre momentele care îi schimbaseră cursul vieții. Despre cum mama lui încercase să nască gemenii în mașina distrusă și despre cum tatăl lui, pe care îl iubise și îl admirase foarte mult, se uitase la el cu o privire plină de dragoste și apoi murise cu gura căscată. Despre flăcările care se ridicaseră de-a lungul piciorului mamei lui care era blocat sub scaunul din față. Despre iubita lui surioară, atât de dulce și de jucăușă, care zăcea zdrobită sub el. Despre unul din gemenii care tocmai se născuseră, aflat într-o poziție nefirească, cu cordonul ombilical înfășurat în jurul gâtului și despre cel de-al doilea, care ajunsese pe parbriz și se tânguia în timp ce flăcările se apropiau de el.

Vorbele lui erau teribile. Ea își aminti foarte clar țipetele lor de disperare în timp ce povestea lui o sfâșia de vină.

— Mama nu mai poate merge. Este infirmă de la accident. Fratele meu n-a mers niciodată la școală, nu a putut învăța niciodată la fel ca ceilalți copii. Toți ne-am pierdut viețile din cauza a ceea ce ai făcut tu atunci. Cum crezi că e să ai un tată, o surioară dulce și doi viitori frațiori și dintr-odată să nu-ți mai rămână nimic? Mama a avut întotdeauna un psihic fragil, dar chiar și așa era uneori în stare să rătădă relaxată. Până când ai intervenit tu în viețile noastre, iar ea a pierdut totul. Totul!

Între timp femeia intrase în încăpere și părea evident tulburată de povestirea lui. Poate că plângea. Merete nu era sigură.

— Cum crezi că m-am simțit în primele luni, singur, plasat în grija unei familii care mă bătea? Un băiat ca mine, care nu trăise niciodată decât înconjurat de iubire și siguranță? În fiecare clipă am vrut să ripostez împotriva celui care insista să-l numesc „tată”. Și în tot acest timp m-am gândit la tine, Merete. La tine și la ochii tăi frumoși și iresponsabili care au distrus tot ce am iubit vreodată.

El făcu o pauză atât de lungă încât vorbele pe care le rosti apoi fură șocant de clare:

— O, Merete, mi-am promis că o să mă răzbun pe tine și pe toți ceilalți, indiferent de preț. Și știi ce? Astăzi mă simt bine. Am pus la cale răzbunarea pentru voi toți, nenorociții care ne-ați curmat viețile. Ar trebui să știi că o dată chiar am luat în calcul varianta de a-ți ucide fratele. Dar apoi, într-o zi când te urmăream, am

văzut cât de atașat era el de tine. Cât de multă vină era în ochii tăi când erați împreună... Cât de mult îți tăia aripile prezența lui... De ce să-ți fi ușurat suferința omorându-l? Și, pe lângă asta, nu e și el tot una dintre victimele tale? Așa că l-am lăsat să trăiască. Dar nu și pe tatăl meu vitreg și nu și pe tine, Merete. Nu, pe tine nu.

Fusese trimis la casa de copii după prima tentativă de ucidere a tatălui vitreg. Familia nu spusese niciodată autorităților ce făcuse el și nici că gaura din fruntea tatălui vitreg provenea de la lama unei lopeți. Nu declaraseră decât că băiatul era bolnav la cap și că nu își mai puteau asuma responsabilitatea creșterii lui. Astfel puteau obține un alt copil orfan de la stat și bani pentru creșterea lui.

Dar bestia din interiorul lui Lasse se trezise. Nimeni nu avea să mai dețină controlul asupra vieții lui. După acel episod, mai trecuseră cinci ani, două luni și treisprezece zile până ca mama lui să primească banii pe asigurare și să se simtă destul de bine ca să-i permită lui Lasse, devenit adult, să se întoarcă acasă și să trăiască cu ea și cu fratele lui handicapat.

Unul dintre gemeni fusese ars atât de rău încât nu putuse fi salvat, dar celălalt supraviețuise, în ciuda cordonului ombilical înfășurat în jurul gâtului. Frățiorul lui Lasse fusese plasat la o familie în timp ce mama lui stătuse în spital și la clinica de reabilitare, dar ea îl aduse acasă înainte ca el să împlinească trei ani. Fața și pieptul lui erau pline de cicatrici de la arsuri și avea probleme locomotorii din cauza lipsei de oxigen de care suferise la naștere. Dar el fu mângâierea mamei lui câțiva ani până când ea își recăpătă puterea și Lasse se putuse întoarce acasă.

Familia lui primise un milion și jumătate de coroane drept compensație pentru viețile distruse. Un milion și jumătate pentru pierderea tatălui lui și a afacerii lui de succes pe care nimeni altcineva nu fusese capabil să o conducă după el; pentru pierderea micuței surioare, a celui de-al doilea geamăn, a mobilității mamei lui și a întregii bunăstări a familiei. Un amărât de milion și jumătate de coroane.

Când Merete nu va mai fi principala lui preocupare, Lasse își va direcționa răzbunarea asupra oamenilor de la asigurări și a avocaților care îi înșelaseră familia și o privaseră de compensațiile pe care le merita de fapt. Era ceva ce el îi promisese mamei lui.

Merete avea multe lucruri pentru care să plătească.

Timpul se scurgea rapid; ea știa asta. Teama și totodată ușurarea deveneau din ce în ce mai puternice în sufletul ei. Cei aproape cinci ani petrecuți în captivitate o consumaseră, dar până la urmă totul avea să se sfârșească. Sigur că așa va fi.

Până la Anul Nou în 2006 presiunea din încăpere fusese demult crescută la șase atmosfere și de atunci toate neoele, cu excepția unuia, funcționaseră neîncetat. Lasse apăru îmbrăcat festiv, alături de mama lui și de frate, de cealaltă parte a panourilor din sticlă-geam, ca să îi ureze lui Merete „La mulți ani!” și să adauge că era ultimul Revelion din viața ei.

— Știm data morții tale dacă ne gândim puțin, nu-i așa, Merete? îi spusese el atunci. Este logic. Dacă adaugi anii, lunile și zilele în care am fost obligat să stau departe de familia mea până în ziua în care te-am capturat ca pe un animal ce ești, atunci o să știi când o să mori. Trebuie să suferi în singurătate exact așa cum am făcut eu, dar nu doar atât. Ia gândește-te, Merete. Când va veni clipa, o să deschidem camera de presurizare. Va fi dureros, dar probabil că nu va dura mult. Nitrogenul s-a acumulat în țesuturile tale grase, Merete. Sigur că ești foarte slabă, dar știi că sunt buzunărașe cu aer peste tot în corpul tău. Când oasele ți se vor extinde, iar fragmentele vor începe să răbufnească în țesuturi, când presiunea de sub plombe le va face să-ți explodeze în gură, când o să simți durerea șuierând prin umăr și încheieturile șoldurilor, atunci o să știi că a venit vremea. Imaginează-ți: cinci ani, două luni și treisprezece zile începând de la 2 martie 2002... atunci o să știi ce va scrie pe piatra ta funerară. Poți să sperii că cheagurile de sânge din plămâni și din creier te vor paraliza sau că plămânii-ți vor exploda, că-ți vei pierde cunoștința și că vei muri rapid. Dar nu miza pe asta. Și cine spune că se va petrece rapid?

Deci avea să moară la 15 mai 2007. Dacă era 13 februarie, așa cum calculase ea, atunci mai avea nouăzeci și una de zile din clipa aceea – exact patruzeci și patru de zile de la începutul anului. Trăise fiecare zi de la Revelion conștientă că putea pune capăt tuturor lucrurilor înainte de a ajunge la acea dată.

Dar până atunci era hotărâtă să continue, să ignore toate gândurile sumbre și să prețuiască cele mai frumoase amintiri pe care le avea. Acesta era modul în care se pregătise mental să-și ia adio de la viață. Deseori ridica în aer cleștele și se uita la marginea lui ascuțită sau lua întăritura mai lungă de plastic de la haină și se gândea să o rupă în două și să ascută cele două bucăți pe

podeaua din ciment.

Avea să fie una din aceste două unelte. Se va întinde în colț, sub panourile din geam-oglină și își va înțepa arterele, la încheieturile mâinilor. Mulțumi lui Dumnezeu că acestea erau ușor vizibile pentru că mâinile ei erau atât de subțiri.

Această stare o ținuse în viață până în acea zi. După ce trapa se deschise și ea primi găleata cu mâncare, auzi vocile lui Lasse și ale mamei lui afară. Amândoi păreau iritați, iar cearta lor se întetea. „Deci ticălosul și nenorocita aia nu se înțeleg întotdeauna”, își spuse ea. Acest lucru o înveseli.

— Ce e, micuțule Lasse, nu-ți poți ține mama sub control? țipă ea.

Sigur că știa că o remarcă insolentă ca aceea putea atrage represalii; o cunoștea prea bine pe vrăjitoarea de afară.

Dar se dovedi că se înșelase. Crezuse că răzbunarea femeii va presupune privarea de mâncare timp de câteva zile. Merete nu bănuia că avea să-i ia dreptul de a hotărî pentru viața ei.

— Ai grijă cu ea, Lasse, se răsti femeia bătrână. O să ne întoarcă unul împotriva celuilalt dacă o să poată. Și o să te înșele, crede-mă. Ai grijă cu ea. Are un clește acolo și poate încerca foarte ușor să-l folosească asupra ei când va veni momentul. Vrei ca ea să râdă ultima? Asta vrei, Lasse?

Urmă o pauză care dură numai câteva secunde, apoi sabia lui Damocles atârna deasupra capului ei.

— Ai auzit ce-a spus mama mea, nu-i așa, Merete?

Vocea lui suna rece prin difuzor. De ce i-ar fi răspuns?

— De acum încolo o să stai la distanță de hublouri. Vreau să te pot vedea tot timpul. Înțelegi? Mută găleata pentru toaletă lângă peretele îndepărtat. Acum! Dacă încerci să te infometezi, să te ascunzi sau să te rănești, îți promit că o să scad presiunea în cameră atât de repede încât n-o să ai timp să reacționezi. Și atunci, dacă te înjunghii, sângele va curge din tine ca o cascadă. O să simți totul explodând înăuntru înainte să leșini, îți promit asta. O să aranjez camerele de filmat astfel încât de acum înainte să te putem urmări zi și noapte. O să fixăm câteva reflectoare în dreptul hublourilor, la putere maximă. Și, apropo, pot modifica presiunea aerului printr-o telecomandă. Așa că te poți duce acum la ghilotină sau poți aștepta până mai târziu. Dar, cine știe, Merete? Poate o să murim cu toții mâine. Poate o să ne otrăvim cu minunatul somon pe care o să-l mâncăm la cină. N-ai de unde să știi. Așa că rezistă. Poate că într-o zi un prinț va veni pe un cal alb și te va elibera. Cât

timp e viață, e și speranță... nu-i așa? Așa că ține-te bine, Merete. Dar respectă regulile.

Ea privi în sus la unul din panouri. Abia putea distinge silueta lui Lasse. Un înger cenușiu al morții – asta era. Care dădea târcoale vieții și avea grijă de o minte bolnavă și sinistră despre care ea spera că îl va tortura pentru totdeauna.

— Cum ți-ai omorât tatăl vitreg? În același mod bestial? țipă ea și se așteptă ca el să înceapă să râdă.

Dar nu se așteptase să-i audă râzând și pe ceilalți doi. Deci toți trei erau acolo.

— Am așteptat zece ani, Merete. Și apoi m-am dus înapoi cu aproape douăzeci de kilograme de mușchi în plus și cu atâta desconsiderare, că aveam impresia că fie și numai disprețul meu era îndeajuns pentru a-l omori.

— Și te-ai gândit că astfel o să capeți mai mult respect? replică ea și apoi râse de el.

Orice îi strica lui parada victorioasă merita servit.

— L-am bătut până a murit. Asta l-a făcut să mă respecte, nu crezi? Nu a fost tocmai o metodă rafinată și ce dacă? Nu m-am grăbit când l-am făcut zob. Am vrut să gust din propriul medicament... nimic altceva nu mă putea satisface mai mult.

Merete își simți stomacul întorcându-i-se pe dos. Omul era complet nebun.

— Ești la fel ca el, un animal ridicol de bolnav, șopti ea. Păcat că nu ai fost prins atunci.

— Prins? Ai spus prins? întrebă el și râse din nou. Cum s-ar fi putut întâmpla așa ceva? Era timpul recoltei, iar treierătoarea lui veche era pregătită, pe câmp. N-a fost greu să-l pun în calea ei. Ticălosul avea mereu idei ciudate, ca de exemplu să se ducă la muncă, pe câmp, noaptea. Așa că nimeni n-a fost surprins că a murit astfel. Și nu i-a simțit nimeni lipsa, te asigur de asta.

— O, ești cu adevărat un om mare, Lasse. Sunt așa de impresionată... Pe cine ai mai omorât? Mai ai și pe alții pe conștiință?

Ea nu se gândise că el se oprise acolo, dar fu profund șocată când el îi povesti cum se folosise de profesia lui Daniel Hale pentru a se apropia de ea și cum îi furase acestuia identitatea și apoi îl omorâse. Daniel Hale nu-i făcuse niciodată nimic rău lui Lasse; îl elimina numai pentru ca adevărata lui identitate să nu fie cumva dată în vileag. Același lucru se întâmplase și cu complicele lui Lasse, Dennis Knudsen. Și pe el îl omorâse. Fără martori. Lasse

era rece ca gheața.

„Doamne, Merete, câți oameni ai distrus fără ca nici măcar să știi acest lucru?” șopti ea pentru sine.

— De ce nu m-ai omorât pur și simplu, nenorocitul? strigă ea cu ochii la hublou. Ai avut ocazia. Chiar tu ai spus că ne-ai urmărit pe mine și pe Uffe. De ce nu m-ai înjunghiat cu un cuțit când eram afară în grădină? Sunt sigură că erai acolo, nu-i așa?

Preț de o clipă el nu spuse nimic. Când o făcu, accentuă fiecare cuvânt, astfel încât ea să înțeleagă până unde mergea cinismul său.

— În primul rând, ar fi fost prea ușor. Am vrut ca noi să vedem cum suferi la fel de mult ca și noi. În plus, dragă Merete, am vrut să mă apropii de tine. Am vrut să te văd vulnerabilă. Am vrut să-ți zdruncin viața din temelii. Trebuia să te îndrăgostești de acest Daniel Hale și apoi să înveți să te temi de el. Făceai o ultimă călătorie cu Uffe, convinsă că ceva rămânea nerezolvat și te aștepta când te întorceai. Asta mi-a oferit o mare satisfacție. Vreau să știi asta.

— Ești bolnav la cap!

— Bolnav? Oare? Te asigur că asta nu e nimic în comparație cu ce am simțit în ziua în care am aflat că mama apelase pentru ajutor la Fundația Lynggaard ca să se mute înapoi acasă după ce fusese externată din spital. Aplicația ei a fost respinsă pe motiv că fondurile erau destinate exclusiv pentru descendenții lui Lotte și Alexander Lynggaard. Mama ceruse fundației tale nenorocite doar o sută de mii de coroane, iar conducerea a refuzat, deși știau cine era și ce i se întâmplase. Așa că a trebuit să petreacă mai mulți ani în instituții. Acum înțelegi de ce te urăște atât de mult, cățea răsfățată ce ești? Psihopatul începu să plângă. O nenorocită de sută de mii de coroane. Ce diferență ar fi avut pentru tine și pentru fratele tău? Nici una!

Ea îi putea spune că nu știa nimic despre asta, dar nu conta. Își plătise deja datoriile față de el. Cu mult timp în urmă.

În seara aceea Lasse și fratele lui montară camerele și porniră reflectoarele. Două obiecte cu lumină orbitoare care transformau noaptea în zi și scoteau în evidență mizeria copleșitoare din închisoarea ei; din nou avea o imagine completă a camerei în toate detaliile ei înnebunitoare. Era atât de îngrozitor să se confrunte cu propria ei degradare încât alese să-și țină ochii închiși în primele douăzeci și patru de ore. Poate că locul execuției fusese pus în

scenă, dar condamnată alesese întunericul.

Mai târziu ei întinseră cabluri de-a lungul ambelor panouri din sticlă-oglină spre o pereche de detonatoare care puteau sparge geamul în caz de așa-zisă urgență. În final, imediat afară aduseră butelii cu oxigen comprimat și hidrogen, ca „lichide inflamabile”, după cum le numiseră.

Lasse o informă că totul era pregătit. După ce corpul ei exploda, aveau să o treacă prin compostul lor și apoi vor arunca în aer tot locul acela blestemat. Explozia se va auzi de la kilometri distanță. De data aceea compania de asigurări va trebui să plătească. Accidentele neprevăzute ca acela trebuiau pregătite cu meticulozitate și toate dovezile trebuiau îndepărtate pentru vecie. „Crede-mă, asta nu se va întâmpla”, își spuse ea în sinea ei în timp ce se gândea cum să le zădărnicească planurile.

După câteva zile ea se așeză cu spatele la ferestre și începu să sape în beton cu cleștele. În câteva zile avea să termine, iar cleștele va fi și el terminat. Apoi va trebui să folosească scobitorile din plastic ca să-și înțepe arterele, dar nu asta conta. O putea face, asta era important.

Săpatul îi luă mai mult de câteva zile. Trecu mai degrabă o săptămână, dar până atunci creștăturile erau îndeajuns de adânci pentru a rezista la aproape orice. Le acoperi cu praf și cu mizerie din colțurile încăperii. Câte o literă, pe rând. Odată ce specialiștii de la compania de asigurări vor veni să inspecteze scena ca să afle ce cauzase explozia, ea era sigură că cel puțin o parte din cuvinte vor fi descoperite și atunci probabil vor reuși să descifreze și restul mesajului. Acesta era: „Lasse, proprietarul acestei clădiri și-a omorât tatăl vitreg, pe Daniel Hale și pe unul dintre prieteni și apoi pe mine. Aveți grijă de fratele meu, Uffe și spuneți-i că sora lui s-a gândit la el în fiecare zi mai bine de cinci ani. Merete Lynggaard, 13 februarie 2007, răpită și încarcerată în acest loc uitat de Dumnezeu de la 2 martie 2002”.

35

2007

Assad dăduse peste un nume menționat în raportul poliției de la accidentul mortal din Ajunul Crăciunului în 1986, când muriseră părinții lui Merete Lynggaard. Raportul menționa existența a trei victime decedate în celălalt vehicul: un nou-născut, o fetiță de numai opt ani și șoferul mașinii, Henrik Jensen, care era inginer și fondatorul companiei Jensen Industries.

După aceea, raportul devenea mai puțin sigur, lucru indicat de rândurile de semne de întrebare de pe margine. Conform unei note scrise de mână, firma era o companie înfloritoare care producea învelișuri etanșe din oțel pentru carcase de reactoare nucleare. Dedesubt scria: „un motiv de mândrie pentru industria daneză” și se pare că era și o declarație a unui martor.

Assad își amintise corect. Henrik Jensen era numele șoferului ucis în cealaltă mașină. Și era adevărat că numele semăna foarte mult cu Lars Henrik Jensen. Nimeni nu putea spune că Assad era prost.

— Scoate din nou tabloidele, Assad, zise Carl. Poate că au publicat numele supraviețuitorilor. Nu m-ar surprinde dacă băiatul din cealaltă mașină se numea Lars Henrik, botezat după tatăl lui. Vezi numele lui pe undeva?

Carl regretă dintr-odată că îl pusese pe Assad să facă toată treaba, așa că își întinse mâna.

— Dă-mi câteva dintre articolele din tabloide. Și câteva dintre cele de acolo, zise el și arată spre tăieturile din ziarele de dimineață.

Erau poze groaznice de la accident. Acestea erau afișate într-un amestec înfiorător, alături de fotografiile unor oameni neimportanți, dornici de faimă. Marea de flăcări care înconjurau Fordul Sierra arsese totul, după cum arăta poza cu resturile carbonizate ale mașinii. Era un adevărat miracol că niște medici, aflați întâmplător în apropiere, reușiseră să-i tragă afară pe pasageri înainte ca mașinile să ardă. Potrivit raportului poliției, pompierii nu reușiseră să ajungă suficient de repede, așa cum era normal. Drumul alunecos fusese pur și simplu prea periculos.

— Aici scrie că mama se numea Ulla Jensen și că ambele picioare îi fuseseră zdrobite, zise Assad. Nu-ți pot spune numele

băiatului. Nu apare. Este menționat drept „cel mai mare copil al cuplului”. Dar aici scrie că avea paisprezece ani.

— Asta se potrivește cu anul în care s-a născut Lars Henrik Jensen, dacă ne bazăm pe codul numeric personal modificat de la Godhavn, spuse Carl.

El se uită pe câteva tăieturi din edițiile de după-amiază. În primul ziar nu găsi nimic interesant. Povestea fusese tipărită alături de niște articole neimportante despre neînțelegeri politice și alte scandaluri minore. Ziarul părea să urmărească un anumit tipar pentru ceea ce era garantat că se vindea, indiferent de subiect. Se pare că era un principiu solid deoarece în cazul în care Carl ar fi comparat acel număr, vechi de cinci ani, cu unul din ziua precedentă, i-ar fi fost greu să spună, la prima vedere, care dintre ele era cel mai recent.

Tocmai înjura presa și frunzărea al doilea ziar când întoarse pagina și văzu numele. Pur și simplu îi sărise în ochi. Exact ceea ce spera.

— Uite, Assad! strigă Carl cu ochii lipiți de pagină.

În acel moment se simțea ca un uliu care își zărise prada din vârful copacilor și apoi plonja pentru atac. O descoperire fabuloasă. Presiunea din pieptul lui Carl dispăru și îl cuprinse o senzație ciudată de ușurare.

— Ascultă aici, Assad: „Supraviețuitorii din vehiculul răsturnat de mașina comerciantului Alexander Lynggaard erau soția lui Henrik Jensen, Ulla Jensen, în vârstă de 40 de ani, unul dintre gemenii nou-născuți și copilul lor cel mare, Lars Henrik Jensen, în vârstă de 14 ani”.

Assad lăsă jos tăietura de ziar pe care o ținuse în mână. Ochii lui căprui-închis erau aproape închiși din pricina unui zâmbet imens.

— Dă-mi raportul poliției de la accident, Assad.

Carl voia să verifice dacă erau menționate codurile numerice personale ale celor implicați. Își trecu degetul în jos pe raport, dar găsi numai codurile celor doi șoferi, tatăl lui Merete și pe cel al tatălui lui Lars Henrik.

— Dacă ai codul numeric personal al tatălui, nu poți găsi mai ușor codul fiului, Carl? Apoi poate îl putem compara cu cel pe care îl avem de la Godhavn.

Carl aprobă din cap. Ar fi trebuit să fie destul de ușor.

— O să verific ca să văd ce pot afla despre Henrik Jensen, Assad, zise el. Între timp, du-te și roag-o pe Lis să verifice codurile

numerice personale. Spune-i că noi căutăm o adresă a lui Lars Henrik Jensen. Dacă nu are o locuință în Danemarca, roag-o să afle unde trăiește mama lui. Și dacă Lis găsește CNP-ul lui, pune-o să scoată la imprimantă toate adresele pe care le-a avut de la data accidentului. Ia dosarul cu tine, Assad. Și grăbește-te.

Carl intră pe internet și caută „Jensen Industries”, dar nu găsi nimic. Apoi caută „învelișuri etanșe de oțel pentru carcase de reactoare nucleare” și îi apăru o listă cu diverse companii, în special din Franța și Germania. După aceea încercă și varianta „învelișuri pentru carcase de reactoare nucleare”. Nici această descriere nu îl duse prea departe.

Tocmai era pe cale să renunțe, când găsi un fișier pdf care conținea o companie din Koge, iar acolo văzu propoziția: „un motiv de mândrie pentru industria daneză” – exact aceeași descriere ca și în raportul poliției. Deci asta trebuia să fi fost sursa citatului. Îi mulțumi în gând tipului de la poliția rutieră care săpase puțin mai adânc în material decât era necesar în mod normal. Carl putea pune pariu că tipul ajunsese să lucreze ca detectiv.

Asta era tot ce reușise să găsească despre Jensen Industries. Poate că nu înțelesese bine numele. Dădu un telefon la Registrul Comerțului și află că nu apărea nici o companie în dreptul numelui Henrik Jensen, ci acel cod numeric personal. Poate compania era deținută de străini, poate că era înregistrată sub alt nume de un alt grup de proprietari sau poate făcea parte dintr-un concern și era înregistrată sub numele acestuia.

Carl își scoase pixul și tăie numele companiei din carnețel. După cum stăteau lucrurile, Jensen Industries nu era nimic mai mult decât un punct alb în peisajul înaltei tehnologii. Își aprinse o țigară și se uită la fumul care se ridica spre rețeaua de țevi din tavan. Într-o bună zi detectoarele de fum de pe coridor aveau să prindă un iz și vor declanșa alarma, ceea ce va face ca toți angajații din clădire să iasă pe stradă într-o larmă infernală.

Zâmbi și mai trase un fum înainte să sufle un nor gros spre ușă. Incidentul ar pune capăt modului său ilegal de a-și petrece timpul, dar ar fi meritat doar ca să-i vadă pe Bak, pe Bjorn și pe Jacobsen stând afară și uitându-se în sus cu priviri neliniștite și enervate la ferestrele birourilor lor cu sute de metri de rafturi pline cu atrocități arhivate.

Apoi își aminti ce îi spusese John Rasmussen de la Godhavn, că tatăl lui Atomos, adică Lars Henrik Jensen, avea legătură cu unitatea de cercetare în domeniul nuclear din Riso. Carl caută

numărul de telefon. Putea fi un drum înfundat, dar dacă exista cineva care să știe ceva despre învelișuri etanșe din oțel pentru carcase de reactoare nucleare, aceia erau oamenii din Riso.

Angajatul de serviciu fu foarte săritor și îl transferă la un inginer pe nume Mathiasen, care la rândul lui îl transferă la un bărbat pe nume Stein, care îl pasă la Jonassen. Fiecare inginer suna mai bătrân decât cel de dinainte. Jonassen se prezintă simplu: Mikkel și era ocupat, dar bine, putea să-și răpească totuși cinci minute ca să discute cu poliția. Ce voia să știe Carl?

— Vreți să știți dacă am auzit de o companie care producea învelișuri etanșe pentru carcase de reactoare nucleare aici, în Danemarca, la mijlocul anilor '80? întrebă el cu o notă de mândrie în glas. Da, sigur. HJ Industries a fost, probabil, una dintre cele mai tari din lume.

„HJ Industries”, spusese omul. Lui Carl îi venea să-și dea una. HJ de la Henrik Jensen. H-J I-n-d-u-s-t-r-i-e-s. Cum altfel? Era așa de simplu. Cei de la Registrul Comerțului ar fi trebuit să-i sugereze ceva de acest gen când Carl sunase la ei, pentru Dumnezeu!

— Compania lui Henrik Jensen se numea de fapt Trabeka Holding. Nu mă întrebați de ce. Dar denumirea „HJI” încă e cunoscută în toată lumea. Standardele atinse de ei au rămas un punct de referință în industria de profil. A fost trist că Henrik Jensen a murit atât de brusc și compania a fost forțată să se închidă imediat după aceea. Dar douăzeci și cinci de angajați nu puteau funcționa fără conducerea lui și nici compania nu mai putea funcționa fără pretențiile lui mari pentru calitate. În plus, trecuse prin schimbări mari, mutându-se dintr-un loc în altul și dezvoltându-se, astfel că a fost foarte trist că el a murit tocmai atunci. Majoritatea investițiilor și a expertizelor s-au pierdut. Dacă mă întrebați pe mine, afacerea ar fi putut fi salvată dacă intervenea Riso, dar pe atunci conducerii îi lipsea suportul politic pentru a face așa ceva.

— Îmi puteți spune unde își avea sediul HJI?

— Da, fabrica a fost mult timp în Koge. Și eu am fost de câteva ori în vizită acolo. Dar imediat înainte de accident a fost mutată într-un loc la sud de Copenhaga. Nu știu exact unde. Pot să încerc să caut în vechea mea agendă de telefoane; e pe aici pe undeva. Puteți aștepta un minut?

Dură cinci minute, iar în acel timp Carl îl ascultă pe bărbat scormonind în fundal în timp ce își folosea intelectul fără îndoială

vast pentru a aduce pe culmi cele mai vulgare profunzimi ale limbii daneze. Suna de parcă era cu adevărat supărat pe propria persoană. Rareori avusese ocazia Carl să audă așa ceva.

— Nu, îmi pare rău, zise Jonassen după ce termină de înjurat. N-o găesc, deși niciodată nu arunc nimic. Tipic. Dar vorbiți cu Ulla Jensen, văduva lui. Presupun că mai este în viață; nu poate fi prea bătrână. Ea ar trebui să poată să vă spună tot ce vreți să știți. O femeie de treabă. Păcat că a suferit atât de mult.

Carl dorea să treacă la subiect.

— Da, ce păcat, spuse el pregătit să pună ultima întrebare.

Dar inginerul abia se pornise.

— Procedeele de lucru de la HJI erau geniale. Luați în considerare numai tehnicile de sudură. Punctele de sudură erau practic invizibile, chiar dacă le radiografiai folosind cel mai avansat echipament. Dar aveau și tot felul de tehnici pentru găsirea scurgerilor. Spre exemplu, aveau o cameră în care presiunea putea urca până la șaiszeci de atmosfere pentru a testa durabilitatea produselor lor. Probabil că era cea mai mare cameră de presurizare din câte am văzut. Cu sisteme de control incredibil de avansate. Dacă învelișul pentru carcase putea rezista la o asemenea presiune, știai că reactoarele de energie nucleară aveau parte de echipament de primă clasă. Asta era HJI. Întotdeauna la înălțime.

Bărbatul vorbea foarte entuziasmat, de parcă ar fi avut acțiuni la compania respectivă.

— Se întâmplă să știți unde stă astăzi Ulla Jensen? interveni Carl.

— Nu, dar sunt sigur că puteți afla dacă verificați la Direcția de Evidență a Persoanelor. Eu cred că locuiește încă pe proprietatea companiei. N-o puteau da afară, din câte știu.

— Undeva la sud de Copenhaga, ați spus?

— Da, exact.

„Cum naiba putea să spună «exact» despre o indicație atât de vagă ca la sud de Copenhaga...?», se întrebă Carl.

— Dacă sunteți interesat în mod deosebit de astfel de lucruri, aș fi bucuros să vă invit aici în vizită, spuse bărbatul.

Carl îi mulțumi, dar refuză oferta invocând lipsa de timp. De fapt, întotdeauna își dorise să dărâme Riso, să treacă peste el cu un compresor de o mie de tone și să vândă resturile pe post de pavaj unui oraș cu un singur cal din Siberia. Așa că atunci când venea vorba despre o invitație de a face un tur într-o asemenea companie, i se părea păcat să-și irosească timpul lui și al lui

Jonassen, care se declarase deja un om ocupat.

Când Carl puse jos receptorul, Assad stătea în pragul ușii de câteva minute.

— Ce-i, Assad? întrebă el. Avem ce ne trebuia? Au verificat codurile numerice personale?

Assad clătină din cap.

— Cred că trebuie să te duci sus și să discuți cu ei, Carl. Sunt total... zise el, ducându-și un deget la tâmplă... la cap astăzi.

Carl se apropie de Lis cu precauție, mișcându-se pe lângă perete ca un motan în călduri. Ea arăta foarte epuizată. Părul ei scurt, de obicei pieptănat vesel, era lipit de cap, astfel încât arăta ca o cască de motociclist. În spatele ei, doamna Sorensen îi aruncă lui Carl o privire feroasă, iar el auzi oamenii din jur țipând unul la altul. Era demn de milă.

— Ce se întâmplă aici? o întrebă pe Lis când îi atrase în sfârșit atenția.

— Nu știu. Când încercăm să ne conectăm la bazele de date guvernamentale nu ni se permite accesul. E ca și cum toate parolele au fost schimbate.

— Dar internetul merge bine.

— Da, dar încearcă să te conectezi la fișierele cu codurile numerice personale sau la autoritatea taxelor și o să înțelegi ce vreau să spun.

— Va trebui să aștepti, la fel ca toți ceilalți, spuse doamna Sorensen triumfătoare cu vocea ei plată.

El rămase acolo o vreme încercând să-și dea seama dacă era o altă modalitate de a obține informația, dar renunță când văzu ecranul lui Lis pe care curgeau mesaje de eroare, unul după altul. Ridică din umeri. La naiba! Oricum, nu era foarte urgent. Un tip ca el știa cum să întoarcă o situație „de forță majoră” în avantajul lui. Dacă tehnologia îi juca feste, n-avea decât să stea în subsol și să poarte o conversație profundă cu ceștile de cafea o oră sau două, cu picioarele proptite pe birou.

— Salut, Carl! auzi pe cineva în spatele lui.

Era Marcus Jacobsen, care purta o cămașă de un alb amețitor și o cravată frumos călcată.

— Mă bucur că ești aici, continuă el. Poți să vii puțin la cantină?

Carl își dădu seama că nu era o întrebare.

— Bak are ceva de spus și cred că te interesează și pe tine ce

anume.

Erau cel puțin cincisprezece oameni în cantină, iar Carl se așeză în spate, cu șeful de la Omucideri lângă el. În față, cu ferestrele în spatele lor, stăteau câțiva ofițeri de la Narcotice, vicecomisarul Lars Bjorn, Borge Bak și adjunctul lui. Colegii lui Bak arătau cu toții extrem de mulțumiți. Lars Bjorn se întoarse spre Bak și toată lumea intui ce avea să spună.

— În dimineața aceasta am efectuat o arestare în cazul biciclistului omorât. Chiar în această clipă, acuzatul se consultă cu avocatul său și suntem convinși că până la sfârșitul zilei vom avea o mărturisire scrisă. El zâmbi și-și trecu o mână prin păr. Dimineața aceea era numai a lui. Martora-cheie, Annelise Kvist, ne-a oferit o declarație amănunțită după ce a primit asigurări că suspectul a fost arestat, iar ceea ce a spus susține sută la sută punctul nostru de vedere. Individul în cauză este un medic respectat și activ profesional, un specialist cu experiență din Valby. Pe lângă faptul că l-a înjunghiat pe traficantul de droguri din parcul Valby, a jucat un rol-cheie în presupusa tentativă de sinucidere a Annelisei Kvist și a formulat amenințări la adresa copiilor ei, zise Bak și îi făcu semn adjunctului său care continuă raportul.

— În timpul unei percheziții la domiciliul suspectului, am găsit peste trei sute de kilograme de diverse tipuri de narcotice, care sunt acum identificate de tehnicienii noștri, spuse el și făcu o scurtă pauză de efect. Nu este nici o îndoială că doctorul a pus la cale o rețea extinsă de colegi și cu toții au câștigat sume importante de bani din vânzarea diverselor tipuri de medicamente pe bază de rețete... de la metadonă la diazepam, fenobarbital și morfină – și din importul unor droguri precum amfetamină, zopiclonă, THC sau acetofenazin, precum și a unor cantități mari de substanțe neuroleptice, soporifice și halucinogene. Se pare că avea clienți pentru orice. Bărbatul ucis în parcul Valby era liderul din spatele distribuției acelor droguri mai ales către cei care frecventau cluburile. Credem că victima a încercat să-l șantajeze pe doctor, iar acesta din urmă a luat măsuri, totuși se pare că omorul nu a fost premeditat. Annelise Kvist a asistat la crimă și, întâmplător, îl cunoștea pe doctor. Din cauza asta el a reușit să dea de ea și să o forțeze să-și țină gura.

Ofițerul de poliție se opri, iar Bak continuă:

— Acum știm că, imediat după crimă, doctorul s-a dus acasă la

Annelise Kvist. Era specialist în boli ale aparatului respirator, iar fetele lui Annelise erau două dintre pacientele lui astmatice; amândouă sunt foarte dependente de medicamentele pe care le iau. În seara aceea, în apartamentul lui Annelise, doctorul a manifestat un comportament dramatic și violent și a forțat-o să le dea copiilor niște pastile, amenințând-o că altfel îi va omori. Pilulele au dus la contractarea alveolelor, ceea ce le punea viața în pericol. Apoi le-a injectat cu antidotul. Trebuie să fi fost extrem de dureros pentru o mamă să se uite la fetele ei care se învinețiseră la față și nu mai puteau vorbi cu ea.

Bak privi roată în încăpere. Toată lumea dădea din cap aprobator. Continuă:

— După aceea, doctorul a pretins că fetele vor trebui să facă vizite regulate la biroul lui pentru a primi antidotul sau urmau să sufere o criză fatală. Astfel a convins-o pe mamă să păstreze tăcerea. Îi putem mulțumi mamei lui Annelise că ne-a pus în legătură cu martora-cheie. Ea nu știa nimic despre scena care se desfășurase în apartamentul fetei ei în acea seară, dar aflase că aceasta asistase la o crimă. O văzuse în ziua următoare pe Annelise în stare de șoc și o convinsese să-i destăinuie ce se întâmplase. Singurul lucru pe care mama nu-l aflase era identitatea ucigașului; Annelise refuza să i-o dezvăluie. Așa că atunci când noi am adus-o pe Annelise Kvist la interogatoriu, la insistențele mamei ei, aceasta era o femeie care trecea printr-o criză interioară profundă. Astăzi mai știm că doctorul s-a dus s-o vadă din nou pe Annelise câteva zile mai târziu. A avertizat-o că, dacă va vorbi, el îi va omori fetele. A folosit cuvinte precum „le jupoi de vii” și a împins-o atât de departe încât ea a luat un cocteil mortal de pastile. Cu toții știți restul poveștii. Femeia a fost spitalizată, viața i-a fost salvată și și-a revenit complet. Dar ceea ce nu știți este că investigația noastră a primit mult ajutor de la noul nostru Departament Q, condus de Carl Morck. Bak se întoarse spre Carl. Nu ai participat la investigația inițială, Carl, dar ai atras atenția asupra mai multor piste. Eu și întreaga echipă îți mulțumim pentru asta. În plus, vrem să-i mulțumim asistentului tău, pe care l-ai folosit drept mesager între noi și Hardy Henningsen, care, de asemenea, ne-a oferit sugestii valoroase. I-am trimis niște flori lui Hardy, ca să știi.

Carl era buimac. O parte dintre foștii lui colegi se întoarseră spre el și încercară să schițeze niște zâmbete pe fețele lor împietrite, însă alții nici nu se clintiră.

Lars Bjorn continuă:

— Multă lume a lucrat la acest caz. Vrem să vă mulțumim și vouă, băieți, adăugă el și arată spre doi ofițeri de la Narcotice. Acum e rândul vostru să demascați cercul de doctori implicați în comerțul cu droguri. Știm că veți avea mult de lucru. Pe de altă parte, aceia dintre noi care lucrează la Omucideri își pot întoarce atenția la alte lucruri și suntem fericiți pentru asta. Sunt o mulțime de cazuri care să ne țină ocupați aici, la etajul trei.

Carl așteaptă până când aproape toată lumea părăsi încăperea. Știa cât de greu fusese pentru Bak să-l laude. Așa că se duse să dea mâna cu el.

— Nu meritam asta, dar aș dori să-ți mulțumesc, Bak.

Borge Bak se uită o vreme la mâna întinsă a lui Carl și apoi începu să-și strângă hârtiile.

— Nu-mi mulțumi mie. N-aș fi făcut-o dacă Marcus Jacobsen nu mi-ar fi ordonat.

Carl înclină din cap. Deci, din nou, fiecare știa cum stă treaba.

Afară, pe hol, panica se răspândea. Toți angajații de la birouri erau adunați la ușa șefului și fiecare dintre ei avea o plângere.

— Bine, bine, încă nu știm ce s-a întâmplat, zise șeful de la Omucideri Marcus Jacobsen. Se pare că nici o bază de date oficială nu poate fi accesată în acest moment. Cineva a spart serverele centrale și a schimbat toate parolele. Nu știm încă cine e în spatele acestei acțiuni. Nu sunt mulți care sunt capabili de așa ceva, așa că tragem toate sforile ca să-i găsim pe făptași.

— Glumești, zise cineva. Cum e posibil?

Jacobsen ridică din umeri. Încearcă să arate calm și stăpân pe situație, dar probabil că nu era.

Carl îi spuse lui Assad că ziua de muncă se terminase din moment ce nu mai era nimic de făcut. Fără informațiile din baza de date cu Evidența Persoanelor nu puteau afla mișcările lui Lars Henrik Jensen. Va trebui să aștepte.

În timp ce Carl conducea spre Clinica pentru Leziuni ale Coloanei Vertebrale, auzi la radio că fusese trimisă presei o scrisoare a unui cetățean supărat care pretindea că infectase toate bazele de date guvernamentale cu un virus. Se presupunea că individul era un funcționar public care deținuse un post important, însă fusese disponibilizat în urma reformelor municipale. Dar încă nu se putea confirma nimic oficial.

Experții în computere încercau să explice cum era posibil să accesezi astfel de date bine protejate, iar prim-ministrul îi numise pe făptași „cel mai rău tip de bandiți pe care cineva și-i poate imagina”. El declarase că experții în securitatea și transmisia datelor erau la posturi și că totul va fi restabilit în scurt timp. Sigur că oricine avea să fie găsit vinovat se putea aștepta la o condamnare îndelungată. Prim-ministrul mai avea puțin și compara atacul cu cel de la World Trade Center, dar se opri la timp. Primul lucru deștept pe care-l făcuse în ultima vreme.

Pe masa din camera lui Hardy se afla, într-adevăr, un buchet de flori de la echipa lui Bak, dar chiar și cel mai mic chioșc de la o benzinărie ar fi putut încropi ceva mai frumos. Lui Hardy nu-i păsa. Oricum nu putea vedea florile din moment ce asistentele îl mutaseră la fereastră, ca să se uite afară.

— Ar trebui să te salut din partea lui Bak, îi spuse Carl.

Hardy îi oferă o privire care putea fi descrisă ca fiind morocânoasă, dar, de fapt, era de nedefinit.

— Ce treabă are javra aia ordinară cu mine?

— Assad i-a dat pontul de la tine și acum au arestat pe cineva definitiv.

— N-am dat nimănui nici un nenorocit de pont despre nimic.

— Ba sigur c-ai făcut-o. Ai spus că Bak ar trebui să-i verifice pe cei care o trataseră pe martora-cheie, Annelise Kvist.

— Despre ce caz vorbim?

— Despre cazul biciclistului ucis, Hardy.

El se încruntă.

— N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești, Carl. Mi-ai aruncat în poală cazul ăla idiot cu Merete Lynggaard, iar cățeaua aia de psiholog mă tot înnebunește cu incidentul cu împușcături din Amager. Cred că ar trebui să fie de ajuns. Nu știu despre ce biciclist ucis vorbești.

Nu numai Hardy se încruntă.

— Ești sigur că Assad nu ți-a spus despre cazul biciclistului? Ai probleme cu memoria, Hardy? E în regulă, mie poți să-mi spui.

— Aaaa, la naiba, Carl! N-am chef să ascult rahatul ăsta! Memoria mea este cel mai mare inamic al meu. Înțelegi asta? se răsti Hardy.

Carl își ridică mâna în semn de scuze.

— Îmi pare rău, Hardy. Probabil că nu am fost bine informat de Assad. Se mai întâmplă așa ceva.

Dar în sinea lui nu lua totul așa de ușor. Astfel de lucruri nu aveau voie să se repete.

36

2007

Se așeză la masă să ia micul dejun, încă pe jumătate adormit și cu arsuri de stomac. Nici Morten și nici Jesper nu-i adresaseră nici un cuvânt, ceea ce era tipic pentru fiul lui vitreg, dar evident reprezenta un semn de rău augur când venea vorba de chiriașul lui.

Ziarul de dimineață stătea așezat frumos pe un colț al mesei, iar povestea principală era despre demisia voluntară a lui Tage Baggesen din funcția de deputat, pe motive de sănătate, citau ei.

Morten își ținea capul aplecat în tăcere deasupra farfuriei și mesteca încet când Carl ajunsese la pagina șase și rămase cu gura căscată la o poză pixelată cu el. Era aceeași poză pe care *Gossip* o folosisese cu o zi în urmă, dar de data aceea se afla lângă o poză ușor ștearsă, făcută afară, cu Uffe Lynggaard. Titlul era departe de a-l flata: „Șeful Departamentului Q, care se ocupă de investigare «cazurilor care necesită o atenție specială», așa cum a fost desemnat de Partidul Danez, a mai apărut la știri în ultimele două zile, în circumstanțe nefericite”.

Articolul nu trata subiectul din *Gossip*, ci reporterul luase interviuri cu personalul de la Egely și toți se plângeau de metodele brutale ale lui Carl. De asemenea, îl învinuiau pentru dispariția lui Uffe. Asistenta supraveghetore îl descria ca fiind din cale-afară de furios. Îl acuza că: „a abuzat de bunăvoința noastră de a-l ajuta” și folosea termeni ca „viol psihologic” și „manipulare”. Articolul se termina cu cuvintele: „Până la tipărirea ziarului nu a fost posibil să obținem o declarație din partea poliției”. Era greu de găsit într-un film western un ticălos mai mare decât Carl Morck. Un reportaj fantezist ținând cont de ceea ce se petrecuse cu adevărat.

— Am un examen final azi, zise Jesper, trezindu-l pe Carl din reverie.

Carl se uită la el pe deasupra ziarului.

— La ce?

— Mate.

Nu suna bine.

— Ai învățat ceva?

Jesper ridică din umeri și se sculă de la masă. Ca de obicei, nu dădu nici o atenție tacâmurilor pe care le murdărise cu unt și gem

și mizeriei pe care-o făcuse pe masă.

— Doar o clipă, Jesper, zise Carl. Ce înseamnă asta?

Fiul lui vitreg se întoarse cu fața la el.

— Înseamnă că dacă nu mă descurc, s-ar putea să rămân repetent. Păcat!

Carl își imaginează expresia plină de reproș de pe fața Viggăi și lăsă jos ziarul. Senzația de arsură la stomac se înteti.

Afară în parcare oamenii începuseră deja să glumească în legătură cu evenimentul nefericit din ziua precedentă, legat de bazele de date. Doi dintre ei nici măcar nu știau ce vor face la muncă. Unul se ocupa cu avizele pentru construcții, iar celălalt cu rambursările medicale, iar amândoi își petreceau timpul la muncă uitându-se în monitoarele computerelor.

La radioul din mașină Carl auzise că mai mulți primari își exprimaseră criticile în legătură cu reformele municipale, care contribuiseră indirect la toată mizeria asta. Alți oameni sunaseră să se plângă că situația nefericită a angajaților la stat, supraexploatați și mult prea împovărați, avea să se accentueze. Dacă cel care blocase bazele de date îndrăznea vreodată să apară la vreuna dintre primăriile cele mai afectate de situație, spitalul de urgență cel mai apropiat va avea, cu siguranță, de lucru.

La sediul poliției toată lumea era mai optimistă; individul care cauzase problema fusese deja arestat. Imediat ce primeau o explicație din partea acuzatei – o femeie mai în vârstă care lucrase ca programatoare la Ministerul de Interne – despre cum putea fi reparată stricăciunea, puteau face publică povestea. Avea să mai dureze câteva ore până ce totul revenea la normal. Controlul total al birocrățiilor guvernamentale asupra societății, de care multă lume se săturase, fusese restabilit.

Sărmana femeie.

În mod ciudat, Carl reuși să ajungă până în subsol fără să dea peste vreun coleg, iar acesta era un lucru bun. Știrea din ziarele de dimineață despre atacul detectivului asupra unui om cu handicap psihic într-o instituție din nordul ținutului Zealand se răspândise deja, fără îndoială, până și în ultimul ungher al imensei clădiri. Spera doar ca ședința de miercuri a lui Marcus Jacobsen cu inspectorul-șef și cu ceilalți superiori să nu se concentreze în întregime asupra acelei povești.

Îl găsi pe Assad în biroul lui și se năpusti imediat asupra lui.

După câteva clipe Assad începu să arate nesigur. Asistentul vesel care era de obicei nu cunoștea această latură a lui Carl. Dar șeful lui dădea glas supărării lui.

— M-ai mințit, Assad, răcni Carl cu ochii ațintiți asupra bărbatului. Nu i-ai spus niciodată lui Hardy despre cazul biciclistului. Ai ajuns singur la toate concluziile și da, au fost bune, dar mie mi-ai spus altceva. Pur și simplu nu tolerez așa ceva. Mă auzi? Acest lucru va avea consecințe.

Aproape că putea auzi roțile scârțâind în capul lui Assad. Ce se întâmpla acolo? Se simțea vinovat, sau ce? Carl alege să-și continue tirada.

— Nu te obosei să spui nimic, Assad! Nu mă mai protestezi! Cine naiba ești tu, Assad? Pe bune! Aș vrea să știu. Și ce făceai când nu îl vizitai pe Hardy? Ridică mâna și întrerupse obiecțiile lui Assad. Da, bine, știu că te-ai dus acolo, continuă el, dar n-ai stat prea mult. Așa că scuipe tot, Assad. Ce se întâmplă?

Tăcerea lui Assad nu-i putea ascunde nervozitatea. Carl observă un animal hăituit în expresia calmă din ochii bărbatului. Dacă ar fi fost inamici, mai mult ca sigur că Assad ar fi sărit să-l strângă de gât.

— Doar o secundă, zise Carl. Se întoarse spre computer și deschise pagina Google. Am niște întrebări pentru tine. Mă înțelegeți?

Assad nu răspunse.

— Mă ascuți?

Assad murmură ceva mai slab decât bâzâitul computerului. Părea să fi fost un răspuns afirmativ.

— În dosarul tău scrie că tu, soția ta și cele două fiice ale voastre ați venit în Danemarca în 1998. Ați stat în baza pentru refugiați de la Sandholm din 1998 până în 2000 și apoi ați primit azilul.

Assad aprobă din cap.

— S-a întâmplat rapid.

— Nu și atunci, Carl. Acum lucrurile stau diferit.

— Ești din Siria, Assad. Din ce oraș? Nu scrie în dosarul tău.

Se întoarse și observă că fața lui Assad era mai întunecată ca oricând.

— Sunt la interogatoriu, Carl?

— Da, poți spune și așa. Ai obiecții?

— Sunt multe lucruri pe care nu ți le spun, Carl. Trebuie să respecti asta. Am avut o viață grea. Este a mea, nu a ta.

- Înțeleg asta. Dar din ce oraș vii? E chiar așa o întrebare grea?
- Vin dintr-o suburbie a Sab Abar.
- Carl scrisse numele.
- Este în mijlocul pustietății, Assad.
- Am zis eu că nu e, Carl?
- Cât de departe zici că e de Damasc?
- La o zi. Adică mai mult de două sute de kilometri.
- O zi?
- Lucrurile merg greu acolo. Mai întâi trebuie să treci prin oraș și apoi sunt munții.
- Se potrivea cu ceea ce găsisse Carl pe Google Earth. Ar fi fost greu să găsească un loc și mai izolat.
- Numele tău este Hafez el-Assad. Cel puțin așa scrie în documentele despre tine de la Serviciul de Imigrări.
- Scrisse numele pe Google și găsi imediat.
- Nu este un nume destul de nefericit?
- Assad ridică din umeri.
- Numele unui dictator care a condus Siria timp de douăzeci de ani! Părinții tăi au fost membri ai Partidului Baath?
- Da.
- Deci te-au botezat după el?
- Mai mulți oameni din familia mea au acest nume. Asta îți pot spune.
- Carl se uită în ochii întunecați ai lui Assad. Bărbatul nu era în largul lui.
- Cine a fost succesorul lui Hafez el-Assad? întrebă Carl brusc.
- Assad nici măcar nu clipi.
- Fiul lui, Bashar. Putem să punem punct, Carl? Nu e bine pentru noi.
- S-ar putea să ai dreptate. Deci acela a fost numele primului fiu, cel care a murit într-un accident de mașină în 1994?
- Nu-mi aduc aminte acum.
- Nu? E ciudat. Aici scrie că era succesorul favorit al tatălui său. Numele lui era Basil. Cred că oricine în Siria, de vârsta ta, mi-ar putea spune fără să ezite.
- Așa e. Numele lui era Basil, aprobă Assad din cap. Dar sunt destul de multe lucruri pe care le-am uitat, Carl. Pe care nu *vreau* să mi le amintesc. Le-am...
- Căută cuvântul potrivit.
- Reprimat?
- Da, așa sună bine.

„Bine, dacă are de gând să se poarte așa, am să schimb tactica”, gândi Carl. Plusă.

— Știi ce cred eu, Assad? Cred că minți. Că numele tău nu e deloc Hafez el-Assad. A fost doar primul nume care ți-a venit în cap când ai aplicat pentru azil. Am dreptate? Îmi imaginez că tipul care ți-a falsificat actele s-a distrat copios, nu-i așa? Poate e chiar același tip care ne-a ajutat cu agenda de telefon a lui Merete. Mă apropii?

— Cred că ar trebui să ne oprim, Carl.

— De unde ești de fapt, Assad? Ei, sunt obișnuit cu numele, așa că n-o să-l schimb acum, deși este de fapt numele tău de familie, nu-i așa, Hafez?

— Sunt sirian și vin din Sab Abar.

— Adică o suburbie a Sab Abar.

— Da, la nord-est de Sab Abar.

Suna foarte plauzibil, dar Carl nu putea accepta informația. Poate că în urmă cu zece ani și fără sute de interogatorii la activ, da. Dar nu și în acel moment Instinctele lui îl avertizau. Felul în care reacționase Assad nu era tocmai în ordine.

— Ești de fapt din Irak, nu-i așa, Assad? Și ai o mulțime de lucruri de ascuns, în temeiul cărora ai putea fi expulzat din Danemarca și trimis înapoi de unde vii. Am dreptate?

Expresia lui Assad se schimbă din nou. Ridurile de pe frunte dispărură. Poate că văzuse o porțiță de scăpare; poate că spunea adevărul.

— Irak? Nicidecum. Acum vorbești prostii, Carl, zise el jignit. Vino la mine acasă să-mi vezi lucrurile, Carl. Am adus o valiză de acasă. Poți vorbi cu soția mea. Înțelege puțină engleză. Sau cu fetele mele. Atunci o să știi că tot ceea ce-ți spun e adevărat. Sunt un refugiat politic și am trecut prin multe lucruri rele. Nu vreau să vorbesc despre asta, Carl, așa că poți să mă lași în pace? E adevărat că nu am stat mult timp cu Hardy, așa cum am spus, dar este foarte departe, în Hornback. Încerc să-mi ajut fratele să vină în Danemarca și asta-mi ia timp, Carl. Îmi pare rău. O să fiu sincer pe viitor.

Carl se lăsă pe spate. Mai că voia să-și înmoaie creierul sceptic în apa dulce pe care i-o servea Assad.

— Nu înțeleg cum ai putut să te obișnuiești așa de repede cu munca de poliție, Assad. Apreciez ajutorul tău. Ești un tip ciudățel, dar te pricepi. De unde vine îndemânarea asta?

— Ciudățel? Cum așa? Are legătură cu fantome și alte chestii

de-astea? întrebă el și se uită la Carl cu o privire șireată.

Da, era priceput, fără îndoială. Poate că avea un talent natural. Poate că tot ce spusese era adevărat. Carl se întrebă dacă nu devenea el un ursuz nesuferit.

— În dosarul tău nu scrie nimic despre educație, Assad. Ce fel de pregătire ai?

El ridică din umeri.

— Nu prea multă, Carl. Tata a avut o firmă mică. Vindea conserve. Știu cât rezistă o conservă de roșii la 50°C.

Carl încercă să zâmbească.

— Și apoi nu te-ai putut ține departe de politică și ai ajuns să ai probleme. Nu-i așa?

— Da, ceva de genul ăsta.

— Ai fost torturat?

— Da, Carl. Nu vreau să discut despre asta. Nu ai văzut niciodată cum fac atunci când sunt supărat. Nu pot vorbi, bine?

— Bine, zise Carl și dădu din cap aprobator. Și de acum înainte o să-mi spui tot ce faci în timpul programului. Ai înțeles?

Assad îi arătă șefului său degetele mari de la mâini ridicate în sus. Expresia de pe fața lui Carl îl ajutase să se relaxeze. Apoi detectivul ridică mâna și Assad bătu palma cu el. Deci asta era tot.

— Bine, Assad. Să lăsăm asta. Avem alte lucruri la care să ne gândim, zise Carl. Trebuie să-l găsim pe Lars Henrik Jensen. Sper că nu va dura mult înainte să-l putem identifica în baza de date cu Evidența Persoanelor, dar până atunci, hai s-o căutăm pe mama lui, Ulla Jensen. Un bărbat de la Riso...

Văzu că Assad voia să-l întrebe ce era Riso, dar asta mai putea aștepta.

— Un bărbat mi-a spus că ea trăiește în sudul orașului Copenhaga.

— Ulla Jensen este un nume neobișnuit?

Carl clătină din cap.

— Acum că știm numele companiei tatălui avem mai multe piste pe care le putem urma. Pentru început, o să sun la Registrul Comerțului. Să sperăm că baza lor de date nu a fost afectată de întrerupere. Între timp, caută în Pagini Aurii și vezi dacă dai de Ulla Jensen. Încearcă în Brandbyerne și apoi mută-te în sud. Vallensbaek, poate Glostrup, Tastrup, Greve-Kildebrande. Nu căuta până în Koge pentru că acolo a fost pe vremuri compania. Încearcă la nord de acel loc.

Assad arăta ușurat. Tocmai voia să iasă pe ușă când se întoarse

și îl luă pe Carl în brațe. Înțepăturile bărbii lui erau ca de ace iar after-shave-ul ieftin, dar sentimentul era real.

Carl rămase o vreme la birou și se lăsă în voia senzației pe care o încercase privindu-l pe Assad cum se îndepărta valsând de-a lungul holului până în biroul lui. Parcă-și avea vechea lui echipă înapoi.

Răspunsul veni din ambele părți în același timp. Registrul Comerțului funcționase fără întrerupere și nu le luă decât câteva secunde ca să găsească HJ Industries. Apartinea de Trabeka Holding, o companie germană și erau bucuroși să caute și alte informații în cazul în care Carl dorea acest lucru. Nu puteau verifica acum cine erau proprietarii, dar puteau afla dacă îi contactau pe colegii germani. După ce-și notă adresa, Carl îl strigă pe Assad și îi spuse să se oprească din căutat. Assad țipă înapoi că deja găsisese câteva posibile adrese.

Comparară rezultatele și găsiră adresa. Ulla Jensen locuia pe proprietatea fostei firme HJ Industries, în Strohusvej din Greve. Carl se uită pe hartă. Zona era la numai câteva sute de metri de locul în care Daniel Hale murise ars, pe autostrada Kappellev. Își aminti când stătuse acolo. Drumul spre care privise în jos când cercetaseră locul. Era drumul cu moara. Simți adrenalina pompând prin vene. Aveau adresa. Și puteau ajunge acolo în numai douăzeci de minute.

— Să sunăm mai întâi, Carl? întrebă Assad și-i întinse numărul de telefon.

El îi oferă o privire goală asistentului său. Deci nu ieșeau mereu perle de înțelepciune de pe buzele lui.

— E o idee minunată, Assad, dacă vrem să găsim o casă goală.

Inițial trebuia să fi fost o fermă obișnuită, cu casă, cu o cocină și un hambar amplasate în jurul curții pavate cu piatră cubică. Casa era atât de aproape de drum încât puteau vedea direct înăuntru. În spatele locuinței văruite erau încă trei clădiri, mai mari. Două dintre ele probabil că nu primiseră niciodată o întrebuințare. Acest lucru era cu siguranță adevărat în ceea ce privea o clădire de zece, cincisprezece metri înălțime, cu găuri în locurile unde ar fi trebuit montate ferestrele. Era de neînțeles că autoritățile autorizaseră construcția clădirii. Strica în întregime priveliștea asupra câmpiilor, unde covoare galbene de rapiță făceau loc pajisților atât de verzi încât culoarea nu putea fi

reprodusă pe pânză.

Carl scrută împrejurimile, dar nu văzu pe nimeni. Nici măcar lângă vreuna dintre clădiri. Ferma părea la fel de neglijată ca toate celelalte lucruri din jur. Varul de pe casă se scorojea. Puțin mai departe, spre dreapta, erau adunate lângă drum grămezi de gunoaie și moloz. În afară de păpădiile și de pomii înfloriți care se întindeau până în dreptul acoperișului ondulat, din eternit, întreg locul arăta teribil de sumbru.

— Nu e nici o mașină în curte, Carl, zise Assad. Poate că nu mai stă nimeni aici de multă vreme.

Carl își încleștă fălcile încercând să-și ascundă dezamăgirea. Instinctul îi spunea că Lars Henrik Jensen nu era acolo. La naiba! La naiba cu toate!

— Hai să aruncăm o privire, Assad, zise el și parcă mașina la circa cincizeci de metri mai departe pe drum.

Pășiră în tăcere. Trecură de gardul verde și ajunseră în spatele casei în grădina în care tufișurile cu fructe și tulpinile de piciorul-caprei se luptau pentru spațiu. Ferestrele de jos ale casei erau cenușii din cauza mizeriei și a trecerii timpului. Totul părea mort.

— Uite, șopti Assad în timp ce își apăsa nasul pe una dintre ferestre.

Carl se aplecă să arunce o privire. Și pe dinăuntru casa părea abandonată. Semăna cu castelul Frumoasei Adormite, doar că locul nu era năpădit de rugi. Praful acoperea mesele, cărțile și ziarele și tot felul de alte hârtii. Într-un colț era un maldăr de cutii din carton nedesfăcute și covoare încă rulate. Casa aparținea unei familii a cărei viață fusese întreruptă în timpul unor vremuri mai fericite.

— Cred că erau pe cale să se mute când s-a petrecut accidentul, Assad. Așa mi-a spus și bărbatul de la Riso.

— Da, dar uită-te acolo în spate atunci.

Assad arătă spre o ușă de cealaltă parte a încăperii. Lumina pătrundea prin cadrul ei, iar podeaua era lustruită și strălucea.

— Ai dreptate, zise Carl. Arată diferit.

Pășiră prin grădina plină de verdeață unde bondarii bâzâiau în jurul arpagicului înflorit și ajunseră în cealaltă parte a casei în colțul de jos al curții. Carl se apropie de ferestrele închise. Prin primul set de geamuri reuși să vadă o cameră cu pereți goi și câteva scaune. Își apăsă fruntea de geam și observă că încăperea începu să prindă contur. Fără îndoială era încă folosită. Câteva

cămăși zăceau pe podea. Păturile de pe saltea fuseseră date la o parte, iar deasupra lor era o pijama, de genul celei pe care o văzuse într-o revistă de modă nu cu mult timp în urmă. Se concentră să-și controleze respirația și-și duse instinctiv mâna la brâu, unde ani la rând își ținuse arma de serviciu. Dar trecuseră câteva luni de când nu mai purta pistol.

— Cineva a dormit recent în patul ăla, îi zise el încet lui Assad, care se uita prin ferestrele aflate puțin mai departe.

— Cineva a fost sigur aici, spuse Assad.

Carl se duse într-acolo și se uită înăuntru. Assad avea dreptate. Bucătăria era curată. Printr-o ușă din perete, chiar în fața lor, puteau vedea sufrageria prăfuită în care priviseră din cealaltă parte. Arăta ca un mausoleu. Un loc sacru, ce nu trebuia deranjat. Dar bucătăria cu siguranță fusese folosită recent.

— Un frigider, cafea pe masă, ibric electric... Sunt și câteva sticle de Cola pline acolo, în colț, zise Carl.

Se întoarse spre cocină și spre celelalte clădiri din spatele ei. Puteau continua să cerceteze locul fără mandat de percheziție, dar cu riscul de a suferi consecințele dacă eforturile lor se dovedeau zadarnice. Teama că ar fi pierdut ocazia dacă ar fi așteptat nu era o scuză. De fapt, puteau aștepta până a doua zi dimineața. Da, poate chiar ar fi fost mai bine să se întoarcă a doua zi. Poate că cineva va veni acasă până atunci. Carl încuviință pentru sine. Era probabil mai bine să aștepte și să urmeze procedurile legale. Trase adânc aer în piept. De fapt, nu prea îi venea să facă asta.

În timp ce Carl stătea pe gânduri, Assad o luă la goană dintr-odată. Pentru un bărbat cu un trup atât de solid și de greoi, era surprinzător de agil. Traversă curtea în câteva salturi și apoi ieși pe drum ca să-i facă semn unui fermier care trecea pe acolo cu tractorul. Carl se duse spre ei.

— Da, îl auzi pe fermier spunând în timp ce încetinea tractorul. Mama și fiul încă trăiesc acolo. E puțin cam ciudat, dar se pare și-au amenajat locuința acolo, zise el și arătă spre ultima dintre clădirile anexe. Cred că trebuie să fie acasă. Cel puțin, dimineață am văzut-o pe afară.

Carl arătă bărbatului insigna de poliție. Fermierul opri tractorul.

— Care e treaba cu fiul? întrebă Carl. Îl cheamă cumva Lars Henrik Jensen?

Fermierul se uită pieziș cu un ochi în timp ce se gândea.

— Neah, nu cred că ăsta-i numele. El e foarte ciudat, e înalt. Cum naiba îl cheamă?

— Deci nu e Lars Henrik?

— Nu, nu e.

Suișuri și coborâșuri, una albă, una neagră... Carl mai trecuse prin asta de nenumărate ori. Și era sătul și obosit de asta, printre altele.

— Zici că trăiesc în clădirea de acolo? întrebă Carl și arătă spre ea.

Fermierul aprobă din cap și lansă o flegmă peste capota tractorului său Ferguson nou-nouț.

— Cu ce se ocupă? întrebă Carl arătând spre peisajul de țară.

— Nu știu. Am închiriat câteva hectare de la ei. Kristoffersen, de acolo, a făcut la fel. Au niște teren necultivat care este subvenționat și probabil că ea are și o mică pensie. Și de câteva ori pe săptămână vine o dubă de undeva care le aduce cutii de plastic pe care să le curețe, cred. Le aduce și mâncare. Cred că femeia și fiul se descurcă ei cumva, zise el și râse. Suntem la țară aici, știți. Aici de obicei avem tot ce ne trebuie.

— O dubă oficială, de la municipalitate?

— Nu, sigur nu. E de la o firmă de curierat sau ceva de genul ăsta. Are un semn pe o parte pe care uneori îl vezi pe vapoare, la televizor, dar nu știu de unde este. Nu știu, oceanele și mările nu m-au interesat niciodată.

După ce fermierul plecă mai departe spre moară, Carl și Assad cercetară din priviri clădirile de după cocină. Era ciudat că nu le observaseră de pe drum, deși erau destul de mari. Probabil din pricina gardului viu des și înverzit, din cauza vremii călduroase.

Pe lângă cele trei clădiri care înconjurau curtea și construcția neterminată, mai erau trei clădiri joase, una lângă alta, lângă o zonă plată, acoperită cu pietriș. Probabil că la un moment plănuseră să asfalteze locul acela. Însă buruienile răsăriseră peste tot, iar verdeța nu era întreruptă decât de o alee lată care unea toate clădirile.

Assad arătă spre niște urme de roți înguste. Carl le observase deja. Aveau lățimea unei roți de bicicletă, dar erau paralele. Cel mai probabil erau lăsate de un cărucior cu roțile. Telefonul mobil al lui Carl sună, tare și ascuțit, exact când se apropiau de clădirea indicată de fermier.

Observă expresia lui Assad în timp ce se înjura că nu pusese mobilul pe silențios. Era Vigga. Nimeni nu-i putea egala abilitatea de a-l suna în cele mai nepotrivite momente. Stătuse în duhoarea

cadavrelor aflate în stare de putrefacție în timp ce ea îi ceruse să aducă acasă lapte pentru cafea. Îl sunase când mobilul era în buzunarul hainei, sub o geantă, în mașina de poliție, în timpul urmăririi nebune a unor suspecți. Vigga era bună la astfel de lucruri. Comută soneria pe „Off”.

În clipa când își ridică privirea, se uită direct în ochii unui bărbat înalt și sfrijit, de circa douăzeci de ani. Capul lui era lunguiet, ciudat, aproape deformat și avea o parte a feței desfigurată de adânciturile și pielea întinsă de la cicatricile de arsură.

— Nu aveți voie aici, zise el cu o voce ce nu semăna nici cu cea a unui adult, dar nici cu cea a unui copil.

Carl îi arătă insigna, dar omul nu părea să înțeleagă ce însemna.

— Sunt ofițer de poliție, zise Carl pe un ton prietenesc. Am vrea să vorbim cu mama ta. Știm că stă aici. Aș aprecia dacă te-ai duce să o întrebi dacă putem intra un moment.

Tânărul nu păru impresionat nici de insignă, nici de cei doi bărbați. Așa că era probabil la fel de sărac la minte pe cum arăta.

— Cât trebuie să mai aștept? întrebă Carl brusc.

Bărbatul tresări. Apoi dispăru în casă. Trecură câteva minute, iar Carl simți presiunea crescând în piept. Înjură că nu își luase arma de serviciu din seiful de la sediul poliției nici măcar o dată după ce se întorsese din concediul medical.

— Stai în spatele meu, Assad, zise el.

Parcă și vedea titlurile din ziarele de a doua zi: „Detectivul comisar-adjunct își sacrifică asistentul într-un incident cu împușcături. Pentru a treia zi la rând, comisarul de poliție Carl Morck de la Department Q provoacă un scandal”. Îi dădu un brânci lui Assad ca să sublinieze seriozitatea situației și apoi se poziționă aproape de ușă. Dacă ieșeau cu o pușcă sau cu ceva de acel gen, cel puțin capul asistentului lui nu ar fi fost primul lucru pe care l-ar fi ochit. Apoi tânărul ieși și-i invită înăuntru.

Ea stătea în scaunul cu roțile și fuma. Era greu ca cineva să-i ghicească vârsta din moment ce avea pielea cenușie, ridată și trecută. Dar judecând după vârsta fiului ei, nu putea avea mai mult de șaiszeci și unu sau șaiszeci și doi de ani. Stătea aplecată, iar picioarele arătau ciudat, ca niște crengi despicate și concrescute. Accidentul de mașină o marcaseră; era trist și demn de milă.

Carl privi în jur. Era o încăpere imensă. În jur de 250 de metri

pătrați, poate mai mult, dar în ciuda tavanului aflat la o înălțime de circa 4 metri locul duhnea a țigări. El urmări fumul care se ridica în spirale. Având numai zece ferestre de mansardă, încăperea era destul de întunecoasă.

Nu existau pereți despărțitori. Bucătăria era cea mai aproape de ușa de la intrare, iar toaleta se afla într-o parte. Zona sufrageriei, umplută cu mobilă de la Ikea și cu covorașe ieftine pe podeaua din ciment, avea 15-20 de metri în lungime și se termina în dreptul unei zone în care probabil că femeia dormea. Cu excepția aerului greșos din acel spațiu, totul era curat și îngrijit meticulos. Acolo se uita la televizor, citea reviste și își petrecea cea mai mare parte din viață. Soțul ei murise, așa că trebuia să se descurce cum putea. Cel puțin îl avea pe fiul ei care să o ajute.

Carl observă privirea cercetătoare a lui Assad. Era ceva drăcesc în ochii lui în timp ce alunecau peste toate obiectele și se opreau uneori și insistau pe un detaliu anume. Era extrem de concentrat, cu brațele atârând în lateral și cu picioarele bine înfipite în podea.

Femeia era destul de prietenoasă, deși dădu mâna numai cu Carl. El făcu prezentările și-i spuse că nu avea de ce să-și facă griji. Îl căutau pe fiul ei cel mare, Lars Henrik. Voiau să-i pună niște întrebări; nimic special, era doar o chestiune de rutină. Unde îl puteau găsi? Ea zâmbi.

— Lasse e marinar, zise ea.

Deci îi spunea Lasse.

— Acum nu e acasă, dar o să se întoarcă de pe mare într-o lună. Așa că o să-i transmit. Puteți să-mi lăsați o carte de vizită?

— Nu, din păcate.

Carl încercă să zâmbească, dar femeia nu-i împărtăși gestul.

— Vă trimit cartea mea de vizită când ajung la birou. Aș fi încântat.

Încercă din nou să zâmbească. De data aceasta îi reuși sincronizarea. Era regula de aur: întâi spui ceva pozitiv, apoi zâmbești ca să dai impresia că ești sincer; dacă o faci invers ar putea însemna orice, flatare, flirt... Astfel de lucruri nu-l avantajau. Femeia știa ce și cum.

Carl se pregăti să plece și-l apucă pe Assad de mânecă.

— În regulă, doamnă Jensen, ne-am înțeles. Apropo, la ce companie navală lucrează fiul dumneavoastră?

Ea îi plăti cu aceeași monedă.

— O, aș vrea să-mi pot aminti. Lucrează pe atâtea vase...

Apoi urmă zâmbetul ei. Carl mai văzuse dinți galbeni, dar

niciodată atât de galbeni ca ai ei.

— Este ofițer, nu-i așa?

— Nu, este însoțitor de bord. Lasse e un excelent bucătar. Întotdeauna s-a priceput la gătit.

Carl încercă să și-l imagineze pe băiatul cu mâna pe umărul lui Dennis Knudsen. Băiatul căruia i se spunea Atomos pentru că tatăl lui decedat fabrica ceva legat de reactoarele nucleare. Când avusese timp să-și dezvolte cunoștințele legate de gătit? În casa familiei adoptive care îl bătea? La Godhavn? Când era mic, acasă, cu mama lui? Carl trecuse și el prin multe în viață, dar nu putea nici măcar să prăjească un ou. Fără Morten Holland nu știa ce-ar fi făcut.

— Este minunat când lucrurile merg bine pentru copilul cuiva. Aștepți cu nerăbdare să-ți vezi din nou fratele? îl întrebă Carl pe tânărul desfigurat care se uita la el cu o privire suspicioasă, ca și cum veniseră acolo ca să fure ceva.

Ochii lui se mutară asupra mamei lui, dar expresia ei nu se schimbă. Deci fiul ei nu avea voie să spună nimic; asta era clar.

— Unde navighează acum fiul dumneavoastră?

Ea îl privi pe Carl, iar dinții galbeni dispăreau încet în spatele buzelor crăpate.

— Lasse își petrece mult timp navigând în Marea Baltică, dar cred că este în Marea Nordului acum. Uneori pleacă cu o navă și vine acasă cu alta.

— Înseamnă că e o companie mare. Nu vă amintiți cum se numește? Puteți să-i descrieți logoul?

— Nu, îmi pare rău. Nu mă prea pricep la astfel de lucruri.

Carl se uită din nou tânăr; era evident că știa despre ce vorbeau. Probabil că ar fi fost în stare să deseneze nenorocitul acela de logo dacă l-ar fi lăsat mama lui.

— Dar este afișat pe duba care vine aici de câteva ori pe săptămână, interveni Assad.

Nu-și alesese bine momentul. Acum ochii tânărului păreau neliniștiți, iar femeia trase adânc din țigară. Fața ei era ascunsă după un nor gros de fum.

— Păi, nu e ceva de care suntem foarte siguri, reuși să adauge Carl. Unul dintre vecinii dumneavoastră a crezut că așa a văzut, dar se putea înșela, spuse el și-l trase de mână pe Assad. Vă mulțumim că ați avut amabilitatea să stați de vorbă cu noi, continuă el. Spuneți-i fiului dumneavoastră să mă sune când se întoarce. Până atunci întrebările mai pot aștepta.

Se îndreptară spre ușă, iar femeia își conduse căruciorul cu roțile pe lângă ei.

— Împinge-mă afară, Hans, îi zise fiului ei. Am nevoie de puțin aer.

Carl își dădu seama că ea nu voia să-i scape din ochi până când nu părăseau proprietatea. Dacă ar fi fost o mașină în curte sau în spate, unde stăteau, el ar fi avut motive să creadă că ea încerca să ascundă faptul că Lars Henrik Jensen se afla în una dintre clădiri. Dar intuiția îi spunea lui Carl altceva. Fiul ei cel mare nu era acolo; ea doar voia să scape de ei.

— Clădirile sunt impresionante. Aici a fost fabrica?

Femeia era chiar în spatele lor și pufăia dintr-o altă țigară în timp ce scaunul cu roțile se mișca greoi de-a lungul aleii. Fiul ei îl împingea cu mâinile strânse pe mânere. Părea foarte agitat. Chipul distrus nu-i ascundea emoțiile.

— Soțul meu a avut o fabrică care producea învelișuri sofisticate pentru carcase de reactoare nucleare. Tocmai ne mutaserăm aici din Koge când a murit.

— Da, îmi amintesc că am citit despre asta. Îmi pare foarte rău. Carl arată spre cele două clădiri joase din fața lor. Acolo trebuia să aibă loc producția?

— Da, acolo și în încăperea mare, spuse ea, arătând cu mâna într-o direcție. Atelierul de sudură era aici, zona de testare a presiunii acolo, iar întreaga operațiune de asamblare avea loc în hală. În clădirea în care locuiesc eu urmau să fie depozitate produsele finite.

— De ce nu locuiți în casă? Pare destul de drăguță, zise Carl observând în fața uneia dintre clădiri un rând de găleți gri-negre, care nu se potriveau deloc cu peisajul. Poate fuseseră lăsate acolo de vechiul proprietar. În astfel de locuri, timpul trecea uneori în ritm de melc.

— O, nu știu. Sunt atât de multe lucruri în casa aceea care aparțin trecutului... Și mai sunt și pragurile... nu mai pot trece peste ele acum, spuse ea și lovi în mânerul scaunului cu roțile.

Carl observă că asistentul lui încerca să-l tragă într-o parte.

— Mașina noastră e acolo, Assad, zise el și dădu din cap în direcția cealaltă.

— Aș prefera să trec prin gardul viu de acolo și să urc spre drum, spuse Assad, dar Carl își dădu seama că atenția lui era fixată pe grămezile de gunoai adunate într-o fundație abandonată din beton.

— Toate gunoaiele erau deja acolo când am ajuns noi, zise femeia, scuzându-se de parcă o jumătate de container de mizerie puteau aduce atingere impresiei generale a proprietății.

Nu era decât gunoi obișnuit. Deasupra mormanului erau mai multe tuburi gri-negre. Nu aveau etichete, dar arătau de parcă odată ar fi conținut ulei sau alimente în cantități mari. Carl l-ar fi oprit pe Assad dacă ar fi știut ce avea în minte asistentul lui, dar înainte să poată reacționa, acesta sărise deja peste niște bucăți de metal, colaci de frânghii și elemente din plastic.

— Trebuie să-mi cer scuze pentru partenerul meu. Este un colecționar de gunoaie incorigibil. Ce-ai găsit, Assad? strigă Carl.

Dar Assad nu era preocupat să-și joace rolul în acel moment. Văna ceva. Dădea cu picioarele în gunoaie și-l întorcea până când în sfârșit își introduse mâna într-un loc și scoase, cu ceva efort, o bucată subțire de metal, care se dovedi a fi un semn de cincizeci de centimetri înălțime și cel puțin trei metri și jumătate lungime. Îl întoarse. Pe el scria: „InterLab A/S”.

Assad se uită la Carl, care înclină din cap apreciativ. Era o descoperire uimitoare. InterLab A/S fusese laboratorul lui Daniel Hale, care se mutase în Slangerup. Deci era o legătură directă între acesta și familia Jensen.

— Compania soțului dumneavoastră nu se numea InterLab A/S, nu-i așa, doamnă Jensen? întrebă Carl și zâmbi spre buzele ei strânse.

— Nu. Acea e compania care ne-a vândut proprietatea asta și alte câteva clădiri.

— Fratele meu lucrează la Novo. Mi se pare că mi-a zis odată de compania InterLab, spuse Carl.

În gând, își ceru scuze față de fratele lui care probabil că în acel moment hrănea nurcile la ferma din Frederikshavn.

— Nu făceau cumva enzime sau ceva de genul acela?

— Era un laborator de teste medicale.

— Hale. Nu așa îl chema? Daniel Hale?

— Da, pe cel care a vândut locul soțului meu îl chema Hale. Dar nu Daniel Hale. Era doar un băiat pe atunci. Familia lui a mutat InterLab în nord, într-o altă zonă, iar după ce bătrânul a murit, s-au mutat din nou. Dar aici a început, zise ea și arată spre mormanul de gunoaie.

InterLab cu siguranță avusese succes dacă începuse atât de modest. Carl o studie cu atenție pe femeie în timp ce ea vorbea. Părusse să fie complet închisă în ea și totuși în acel moment

cuvintele curgeau din ea. Nu părea agitată; din contră. Părea complet stăpână pe sine, iar fiecare nerv era întins la maximum. Încerca să arate normal și tocmai acel lucru părea anormal.

— Nu el este cel care a fost omorât nu departe de aici? întrebă Assad dintr-odată.

De data aceea Carl mai avea puțin și-l lovea în fluierul piciorului. Trebuia să-l ia la rost pentru remarcile candidе când ajungeau la birou. Se întoarse să se uite la clădiri. Ascundea mai mult decât povestea unei familii distruse. Fațadele lor cenușii aveau și alte nuanțe. Era ca și cum clădirile îi vorbeau. Stomacul i se strânse ghem.

— Hale a fost omorât? Nu-mi amintesc asta, zise Carl și îi aruncă o privire lui Assad după care se întoarse spre femeie. Mi-ar plăcea să văd unde a început InterLab. Va fi amuzant să-i povestesc fratelui meu despre asta. Vorbește așa de des despre faptul că ar vrea să pornească propria afacere... Credeți că putem arunca o privire la celelalte clădiri? Neoficial, desigur...

Ea îi adresă un zâmbet exagerat de prietenesc, ceea ce însemna că nu-i împărtășea entuziasmul. Nu mai voia ca el să mai stea pe acolo. N-avea decât să plece.

— O, aș fi încântată să vă arăt, dar fiul meu a închis totul, așa că nu vă pot lăsa înăuntru. Dar când o să vorbiți cu el îl puteți ruga să vă arate zona. Și îl puteți aduce și pe fratele dumneavoastră.

Assad nu mai scoase nici un cuvânt în timp ce conduceau pe lângă clădirea pe care se vedeau urmele accidentului în care își pierduse viața Daniel Hale.

— E ceva în neregulă, zise Carl. Trebuie să ne întoarcem cu un mandat de percheziție.

Dar Assad nu asculta. Stătea și se holba în gol când ajunseră în dreptul orașelului Ishoj cu blocurile înalte din beton ce răsăreau la orizont. Nu reacționează nici măcar când telefonul lui Carl sună după ce acesta activase profilul general.

— Da, zise Carl care se aștepta să audă debitul verbal al Viggăi revărsându-se asupra lui.

Știa de ce-l suna. Se întâmplase din nou ceva rău. Recepția se mutase pentru ziua aceea. Nenorocita de recepție! Se putea lipsi de mâna de snacksuri unsoase și de paharul cu vin ieftin de la supermarket și mai ales de sufletul neînțeleas cu care ea alesese să-și unească forțele.

— Eu sunt, zise vocea de pe linie. Helle Andersen din Stevns.

Carl încetini, atent la ce avea de spus interlocutoarea sa.

— Uffe e aici. Sunt la vechea locuință a lui Merete, în vizită și acum câteva minute a sosit un taxi care l-a adus aici din Klippinge. Șoferul i-a mai dus pe Merete și pe Uffe, așa că l-a recunoscut când l-a văzut într-un șanț, pe marginea autostrăzii spre Lellinge. Este complet extenuat. Stă aici în bucătărie și bea un pahar cu apă după altul. Ce să fac?

Carl se uită la semafor. Îl străbătu o undă de încântare. Era tentat să întoarcă și să accelereze.

— Este bine? întrebă Carl.

Ea părea îngrijorată și nu mai afișa aceeași voioșie tipică fetelor de la țară.

— Nu știi sigur. Este murdar și arată de parcă s-a târât prin canale. Uffe pur și simplu nu e el.

— Adică?

— Stă aici cu o privire gravă. Se tot uită în jur prin bucătărie ca și cum nu o mai recunoaște.

— Nu mă surprinde.

Carl își aminti de tigăile de aramă ale anticarilor, care acopereau pereții din podea până în tavan, rândurile cu boluri de cristal și tapetul pastelat cu imprimeu cu fructe exotice... Sigur că Uffe nu mai recunoștea locul.

— Nu mă refer la felul în care e mobilat. Nu știu să explic. Pare speriat că se află aici, dar nu vrea să între în mașină cu mine.

— Unde voiiați să-l duceți?

— La secția de poliție. N-o să-l las să fugă din nou. Dar a refuzat să meargă cu mine. Chiar și când dealerul de antichități l-a rugat frumos.

— A spus ceva? A scos vreun sunet?

Carl își dădu seama că ea clătina din cap.

— Nu, n-a scos nici un sunet. Dar tremură. Așa obișnuia să facă fiul meu cel mare când nu primea ce voia. Îmi amintesc odată la supermarket...

— Helle, trebuie să suni la Egely. Uffe lipsește de câteva zile. Trebuie să știe că e bine.

Căută numărul și i-l dădu. Era singurul lucru de făcut. Nu era bine să se implice. Jurnaliștii de la tabloide și-ar freca mâinile pline de cerneală de bucurie dacă ar face-o.

Micile clădiri, joase începură să apară de-a lungul autostrăzii Koge... un chioșc de înghețată de pe vremuri... un fost magazin de

electrice care adăpostea în prezent câteva fete pieptoase care dădeau bătăi de cap celor de la Moravuri ușoare...

Carl se uită la Assad și se gândește să fluiera ca să vadă dacă mai era încă în viață. Nu era neobișnuit ca unii oameni să moară în mijlocul unor propoziții, cu ochii larg deschiși.

— E cineva acasă, Assad? întrebă el fără să se aștepte să primească un răspuns.

Carl se întinse peste el ca să deschidă torpedoul și să scoată pachetul mototolit de Lucky Strikes.

— Carl, te deranjează dacă nu fumezi? Împute mașina, spuse Assad care părea surprinzător de agitat.

Dacă puțin fum îl deranja, n-avea decât să se ducă pe jos acasă.

— Oprește acolo, continuă Assad.

Poate că îi venise și lui aceeași idee.

Carl închise torpedoul și găsi un spațiu în care trase mașina lângă un drum lateral ce ducea spre plajă.

— Nu e bine, Carl, zise Assad și se întoarse spre el, cu ochii lui negri. M-am gândit la ce-am văzut acolo. Totul era greșit, peste tot.

Carl aprobă din cap ușor. Assad nu spunea prostii.

— Erau patru televizoare în casa femeii.

— Pe bune? Eu n-am văzut decât unul.

— Erau trei, unul lângă altul, nu foarte mari, la capătul patului. Erau puțin acoperite, dar am văzut lumina de la ele.

„Are ochi de vultur și de bufniță”, se gândi Carl.

— Trei televizoare pornite, acoperite? Ai văzut așa ceva de la distanța aia, Assad? Era aproape întuneric acolo.

— Erau acolo, la capătul patului, lângă perete. Nu mari. Aproape ca un fel de... Încearcă să găsească cuvântul potrivit. Ca un fel de...

— Monitoare?

Assad încuviință din cap.

— Și știi ce, Carl? Mi-am dat seama de mai multe lucruri gândindu-mă. Erau trei sau patru monitoare. Se putea vedea o lumină slabă, cenușie sau verzuie, prin pătură. La ce foloseau? De ce erau aprinse? Și de ce le acoperise femeia, de parcă nu trebuia să le vedem?

Carl se uită la drumul pe care camioanele se deplasau spre oraș. Bune întrebări.

— Și încă ceva, Carl.

De data aceea detectivul nu era atent. Bătea darabana cu degetele pe volan. Dacă se duceau înapoi la sediul de poliție și

parcurgeau procedurile ca la carte treceau cel puțin două ore până să se întoarcă acolo.

Atunci mobilul îi sună din nou. Dacă era Vigga trebuia să-i închidă. De ce avea mereu impresia că trebuia să stea la dispoziția ei, zi și noapte? Dar era Lis.

— Marcus Jacobsen vrea să te vadă la el în birou, Carl. Unde ești?

— Trebuie să aștepte, Lis. Sunt pe drum, verific ceva. Este în legătură cu articolul din ziar?

— Nu sunt sigură, dar ar putea fi. Știi cum e el. Devine incredibil de tăcut ori de câte ori cineva scrie ceva de rău despre noi.

— Atunci spune-i că Uffe Lynggaard a fost găsit și că e bine. Și spune-i că lucrăm la caz.

— La care caz?

— La cel care le va face pe nenorocitele alea de ziare să scrie și ceva pozitiv despre mine și despre departament.

Apoi întoarse mașina și se gândi dacă era bine să pună sirena.

— Ce voiai să-mi spui, Assad?

— Despre țigări.

— Ce vrei să spui?

— De cât timp fumezi același tip de țigări, Carl?

El se încruntă. De cât timp exista marca Lucky Strikes?

— Oamenii nu prea schimbă marca de țigări, nu-i așa? continuă Assad. Ea avea zece pachete de Prince pe masă, Carl. Noi, nedesfăcute. Și avea degetele complet galbene. Dar fiul ei, nu.

— Unde vrei să ajungi?

— Ea fuma Prince cu filtru, iar fiul ei nu fumează. Sunt sigur de asta.

— Și?

— De ce deasupra în scrumieră erau chiștoace fără filtre?

În clipa aceea Carl porni sirena și lumina albastră.

Aceeași zi

Lucrul dură ceva mai mult pentru că podeaua era lustruită și nu voia ca mișcarea constantă a torsului ei să trezească suspiciuni oamenilor de afară care o supravegheau pe monitoare. Stătuse pe podea în mijlocul camerei o mare parte din noapte, cu spatele spre camere, ascuțind bucata lungă de plastic rigid pe care o răsucise până o rupsese în două cu o zi înainte. Oricât de ironic părea, bucata rigidă de plastic de la geacă avea să fie biletul ei de ieșire din lumea asta.

Puse ambele bucăți în poală și-și trecu degetele peste ele. Una avea să aibă în curând capătul suficient de ascuțit; cealaltă devenise deja ca o pilă de unghii, cu marginea tăioasă. Pe aceasta o va folosi probabil la timpul potrivit. Îi era teamă că bucată ascuțită nu va face o gaură suficient de mare în arteră și, dacă nu se întâmpla repede, sângele de pe podea ar fi dat-o de gol.

Nu se îndoise nici o clipă că presiunea din cameră avea să scadă în secunda în care ei își dădeau seama ce plănuia. Așa că suicidul trebuia să fie eficient și rapid. Nu voia să moară altfel.

Când auzi vocile în difuzoare răzbătând de undeva din afara holului, își îndesă uneltele în buzunarul gecii și se ghemui, ca și cum ar fi ațipit. Când stătea așa, Lasse țipa des la ea, dar ea refuza să răspundă, deci nu era nimic neobișnuit.

Stătea acolo cu picioarele încrucișate, holbându-se la umbra corpului ce se profila în lumina reflectoarelor. Acolo, pe perete, era ea, cea adevărată. Silueta bine delimitată a unei ființe umane pe cale de a se stinge. Smocurile de păr îi atârnavă pe umeri, iar geaca uzată îi era înfășurată în jurul a nimic. O rămășiță a trecutului care avea să dispară în curând, când luminile se vor stinge.

Era 4 aprilie 2007. Mai avea de trăit patruzeci și una de zile, dar plănuia să se sinucidă cu cinci zile mai devreme, la 10 mai. În aceea zi, Uffe urma să împlinească treizeci și patru de ani, iar ea se va gândi la el, îi va trimite gânduri pline de dragoste, blânde, despre cât de frumoasă putea fi viața, în timp ce își tăia venele. Fața lui strălucitoare era ultimul lucru pe care avea să-l vadă. Uffe, iubitul ei frate.

— Trebuie să ne grăbim, o auzi pe femeie urlând în difuzoare de partea cealaltă a panourilor din sticlă. Lasse va fi aici în zece

minute, așa că totul trebuie să fie gata. Adună-te, băietel!

Părea disperată. Merete auzi un sunet ciudat din spatele panourilor din sticlă și se uită spre trapă. Dar nici o găleată nu apăru, iar ceasul ei interior îi spunea că era prea devreme.

— Ne trebuie alt acumulator aici, mamă, strigă bărbatul osos. Țsta nu este suficient de încărcat. Nu putem porni explozia dacă nu îl schimbăm. Asta mi-a spus Lasse acum câteva zile.

Explozia? Un fior rece o străbătu pe Merete. Ce-o să se întâmple acum? Se lăsă în genunchi și încercă să se gândească la Uffe, în timp ce cu toată forța ei freca bucata ascuțită de plastic de podeaua lustruită din ciment. Mai avea poate doar zece minute. Dacă tăia destul de adânc putea să-și piardă cunoștința în cinci minute. Doar asta conta acum.

Respira greu și scâncea când unealta își schimba încet forma. Era încă prea tocită. Aruncă o privire la clește, însă acela se tocise când scrijelise mesajul pe podea.

— Oh! oftă ea. Încă o zi și aș fi fost gata.

Apoi își șterse transpirația de pe sprâncene și-și apropie încheietura de buze. Poate putea mușca până la arteră dacă apuca bine. Încercă să prindă artera cu dinții, dar nu avea o poziție prea bună. Apoi își întoarse încheietura și încercă să-și înfigă incisivii, dar brațul era prea subțire, numai piele și oase. Osul încheieturii îi stătea în drum și dinții nu erau suficient de ascuțiți.

— Ce face acolo? strigă vrăjitoarea cu o voce ascuțită, lipindu-și fața de panou.

Ochii ei erau larg deschiși – singurul lucru vizibil pentru că restul era în umbră din cauza luminilor orbitoare ale reflectoarelor din fundal.

— Deschide trapa imediat. *Acum!* îi comandă ea fiului ei.

Merete se uită la lanterna de buzunar, care era pregătită lângă gaura pe care o săpase lângă ușa închisă ermetic. Aruncă unealta improvizată și se târi în patru labe în timp ce femeia o batjocorea. Totul înlăuntrul lui Merete plângea și pleda pentru viață.

Prin difuzoare putea auzi cum bărbatul umbla la trapa din ușă, așa că luă lanterna și o introduse în gaura din podea. Se auzit un clicet și apoi mecanismul ușii se puse în mișcare. Inima îi bătea cu putere. Dacă lanterna nu ținea piedică, era pierdută. Presiunea din corpul ei s-ar fi răspândit ca o grenadă. Așa își imagina.

— O, Doamne, nu lăsa să se întâmple asta! se rugă suspinând Merete și se târi înapoi ca să ia bucata de plastic.

Se întoarse să se uite și văzu lanterna mișcându-se ușor înainte

și înapoi. Apoi prinse un zgomot pe care nu îl mai auzise înainte.

Se auzi un zgomot ca de obiectiv telescopic activat. Tânărul acționase mecanismul de deschidere. Acum ușa exterioară era deschisă. Toată presiunea se exercita numai în ușa interioară, iar lanterna era singurul lucru dintre ea și cea mai îngrozitoare moarte pe care și-o putea imagina.

Dar lanterna nu se mai mișca. Ușa interioară probabil că se deschisese infim de puțin, pentru că sunetul ca un sâsâit al aerului care își forță calea afară din cameră se accentuă, devenind un șuier ascuțit. Simți schimbarea în corp după câteva secunde. Deodată pulsul îi bătu în urechi și sesiză o ușoară creștere a presiunii în sinusuri, ca și când ar fi încercat-o o răceală.

— A blocat ușa, mamă! țipă bărbatul.

— Atunci închide-o și încearcă s-o deschizi din nou, idiotule! mârâi femeia.

Pentru un moment, sunetul înalt scăzu în intensitate. Apoi auzi mecanismul și din nou intensitatea sunetului începu să crească. Încercară de câteva ori să activeze mecanismul interior al ușii, în timp ce Merete se chinuia cu unealta din plastic.

— Trebuie să o omorâm acum și să scăpăm de ea. Înțelegi? urlă diavolița de afară. Fugi și adu barosul; este în spatele casei.

Merete se holba prin panourile de sticlă. În ultimii ani îi serviseră drept închisoare și protecție împotriva monștrilor de afară. Dacă spărgeau sticla, ar fi murit instantaneu. Presiunea s-ar fi egalizat într-o secundă. Poate nu ar fi avut timp să simtă ceva înainte ca viața să-i fie curmată.

Își puse mâinile în poală și duse unealta de plastic spre încheietura stângă. Își studiase artera de o mie de ori. Acolo trebuia să taie. Se vedea, subțire și închisă la culoare, pe pielea ei delicată. Apoi își strânse pumnul și apăsă tare în timp ce închise ochii. Presiunea din arteră nu se simțea cum trebuia. O durea, dar nu reușise să străpungă bine pielea. Se uită la tăietura pe care o făcuse. Era lungă și deschisă; părea adâncă, dar nu era. Nu curgea nici un pic de sânge. Bucata de plastic nu era suficient de ascuțită pe lungime. O aruncă și luă de pe podea cealaltă bucată de plastic cu vârful ascuțit. Deschise ochii larg și estimă exact locul în care pielea din jurul arterei părea mai subțire. Apoi apăsă cu putere. Nu o duru atât de tare pe cât se așteptase. Sângele coloră instantaneu vârful în roșu, dându-i o senzație de căldură. Se uită cum se scurgea sângele, cu o senzație de pace în suflet.

— Te-ai tăiat, nenorocito! țipă femeia în timp ce lovea cu palma

în hublou.

Zgomotele pumnilor produceau ecou în cameră. Dar Merete nu simțea nimic. În liniște se întinse pe podea, își dădu părul lung de pe față și se uită fix la ultimul neon care încă mai funcționa.

— Îmi pare rău, Uffe, șopti ea. Nu am mai putut aștepta.

Surâse la imaginea lui din gând, iar el îi zâmbi înapoi.

Bufniturile primelor lovituri de baros o treziră din visare. Se uită la panoul din sticlă, care vibra la fiecare lovitură. Sticla părea mai opacă, dar nu cedă. Fiecare bufnitură era urmată de un geamăt de extenuare. Apoi tânărul încercă să spargă celălalt panou, dar nici acela nu cedă. Era clar că mâinile lui slabe nu erau obișnuite să manevreze o unealtă atât de grea. Intervalele între lovituri durau din ce în ce mai mult.

Ea zâmbi și-și privi corpul, care stătea întins pe podea într-o poziție așa de relaxantă. Deci așa avea să arate ea, Merete Lynggaard, după ce va muri. Nu peste mult timp, corpul ei va fi dat ca mâncare la câini, dar nu o deranja să se gândească la asta.

Până atunci sufletul îi va fi liber. O așteptau vremuri noi. Trăise iadul pe pământ, își petrecuse cea mai mare parte a vieții în tristețe. Existau oameni care suferiseră din pricina ei. Nu putea fi mai rău în viața următoare, dacă există vreuna. Și dacă nu exista, atunci de ce să se teamă?

Se uită spre mâna ei și descoperi că pata de pe podea era de un negru roșiatic, dar nu mai mare decât palma. Apoi își întoarse încheietura ca să se uite la rană. Sângerarea practic se oprise. Doar câteva picături se strecuraseră afară, apoi se atinseră ca mâinile a doi gemeni care se caută unul pe celălalt și se coagulară încet.

Între timp, loviturile în sticlă se opriseră, așa că singurul lucru pe care îl auzea era sâsâitul aerului în crăpătura ușii ermetice și pulsul ce îi bătea în urechi. Observă că începea să o doară capul. În același timp, simțea dureri în toți mușchii, ca și cum o răceală îi dădea târcoale.

Luă din nou bucata de plastic și apăsă adânc în rana care abia se închisese. Mișcă vârful flexibil înainte și înapoi, pentru a face gaura mai mare.

— Sunt aici, mamă, se auzi o voce.

Era Lasse. După voce, fratele său părea foarte speriat.

— Am vrut să schimb acumulatorul, Lasse, dar mama mi-a spus să merg să iau barosul. Am încercat să sparg geamul, dar nu am putut. Am făcut tot ce mi-a stat în putință.

— Nu poți să-l spargi așa, zise Lasse. Trebuie mai mult decât un baros. Dar nu ai stricat detonatoarele, nu?

— Nu, am fost atent unde am lovit, zise fratele. Am fost foarte atent, Lasse.

Merete trase afară vârful de plastic și se uită în sus la panourile opace, cu un păienjeniș de crăpături. Rana de la încheietură sângera din nou, dar nu prea mult. „O, Doamne, de ce nu?” se întrebă ea. Înțepase cumva o venă în loc de o arteră? Apoi împunse și cealaltă încheietură. Tare și adânc. Sângera mai repede. „Slavă Domnului!” își zise ea.

— Nu am putut opri poliția să nu vină pe proprietate, spuse vrăjitoarea dintr-odată.

Merete își ținu respirația. Văzu cum sângele își găsisese calea afară din rană și curgea mai repede. Poliția? Fuseseră acolo? Își mușcă buza și simți durerea de cap agravându-se și bătăile inimi încetinind.

— Ei știi că Hale a deținut locul ăsta, continuă femeia. Unul din ei a spus că nu știa că Daniel Hale a fost ucis în apropiere, dar mința, Lasse. Mi-am dat seama.

Acum presiunea din urechi începuse să se simtă puternic. Ca atunci când ateriza un avion, doar că era mai puternică și creștea mai rapid. Încercă să caște, dar nu reuși.

— Ce voiau de la mine? Avea de-a face cu ce scria în ziare? Polițistul de la Departamentul Q? întrebă Lasse.

Pentru că urechile îi erau înfundate, vocile lor se auzeau îndepărtate; totuși, voia să asculte ce spuneau. Voia să audă tot.

Femeia părea că scâncea.

— Nu știi, Lasse, repeta ea.

— De ce crezi că se vor întoarce? întrebă el. Le-ai spus că eram pe mare, nu?

— Da. Dar, Lasse, știi la ce linie maritimă lucrezi. Și au auzit despre duba care vine aici. Bărbatul tuciuriu a scăpat informația, iar polițistul danez era nervos, se vedea pe fața lui. Probabil știau deja că nu ai mai fost pe mare de câteva luni. Că te ocupi de catering. Vor afla, Lasse, știi că o vor face. Și vor afla și că ne trimiți resturile de mâncare cu duba companiei. Ajunge să dea un telefon, Lasse și apoi nu mai ai ce face. Se vor întoarce. Cred că s-au dus să facă rost de mandat. Au întrebat dacă pot arunca o privire pe aici.

Merete își ținu respirația. Poliția venea înapoi? Cu un mandat de percheziție? Asta credeau? Se uită la încheietura sângerândă și

apăsă cu degetele tare pe rană. Sângele se prelinse pe dedesubt, curse spre ridurile din încheietură și picură încet în poală. Nu voia să moară înainte de a fi convinsă că bălălia era pierdută. Probabil ei vor câștiga, dar acum erau încolțiți. Ce bine se simțea!

— Ce motiv au să investigheze proprietatea? întrebă Lasse.

Presiunea din urechile lui Merete creștea. Avea probleme cu echilibrul. Încercă să caște în timp ce se concentra să asculte ce spuneau ei. Simțea presiunea în șold. În șold și în dinți.

— Detectivul danez susținea că are un frate care lucrează pentru Novo și că voia să vadă locul unde a luat ființă o companie atât de mare ca InterLab.

— Ce aiureală!

— De-asta te-am sunat.

— Când au fost aici, exact?

— Acum cel mult douăzeci de minute.

— Deci nu avem nici măcar o oră. Va trebui să aruncăm corpul, dar nu avem suficient timp. Și va trebui să curățăm și să spălăm aici după aceea. Nu, trebuie să așteptăm până mai târziu. Acum cel mai important este să ne asigurăm că nu vor găsi nimic și că ne vor lăsa în pace.

Merete încercă să nu se gândească la cuvintele „să aruncăm corpul”. Chiar vorbea așa Lasse al ei? Cum putea o ființă umană să fie atât de cinică și de dezgustătoare?

— Sper să vină aici înainte să scăpați! țipă ea. Sper să putreziți toți în închisoare ca niște nemernici ce sunteți! Va urâsc! Mă auziți? Vă urâsc pe toți!

Se ridică încet în timp ce umbrele se amestecau pe panoul crăpat. Vocea lui Lasse era rece ca gheața.

— Poate în sfârșit înțelegeți ce înseamnă ura! Poate acum înțelegeți, Merete! țipă el ca răspuns.

— Lasse, nu crezi că ar trebui să aruncăm în aer clădirea acum? interveni femeia.

Merete ascultă cu atenție.

Urmă o pauză. Probabil că el se gândea. Era în joc viața ei. Lasse se gândea cum să scape după ce o va omori. Din punctul lui de vedere, soarta ei era pecetluită. Pe Lasse nu-l preocupa decât cum să șteargă urmele.

— Nu, cum stau lucrurile acum, nu o putem face. Va trebui să așteptăm. Nu trebuie să suspecteze nimeni nimic. Dacă o dăm în bară acum, planul nostru se duce pe apa sâmbetei. Nu vom mai lua banii pe asigurare, mamă. Și vom fi forțați să dispărem. Pentru

totdeauna.

— Eu nu voi putea suporta asta, Lasse, zise femeia.

„Atunci mori cu mine, vrăjitoare ce ești!” își spuse Merete. Din ziua în care se uitase în ochii lui Lasse, la întâlnirea lor din cafeneaua Bankerat, nu îl mai auzise vorbind așa de calm.

— Știu, mamă, știu, spuse el.

Sunase aproape uman pentru un moment, dar apoi veni întrebarea care o făcu pe Merete să apese și mai tare în rană.

— Zici că a blocat ușa?

— Da. Nu auzi? Presiunea se egalizează prea încet.

— Atunci mă duc să setez cronometrul.

— Cronometrul, Lasse? Dar durează 20 de minute până se deschid duzele. Nu există altă soluție? S-a tăiat la mână, Lasse. Nu putem închide sistemul de ventilație?

Cronometrul? Nu ziceau că pot elibera presiunea oricând vor? Ca ea să nu aibă timp să se rănească înainte? Era o minciună? O cuprinse o bucurie isterică. „Ai grijă, Merete! își spuse ea. Nu reacționa peste măsură, nu lăsa garda-n jos!”

— Să închid sistemul de ventilație? La ce bun?

Lasse suna enervat.

— Aerul a fost improspătat ieri. Îi va lua cel puțin opt zile ca să consume tot oxigenul. Nu, setez cronometrul.

— Aveți probleme? țipă Merete. Cumva sistemul vostru de rahat nu merge, Lasse?

El râse zeflemitor, dar ea nu se lăsă păcălită. Era evident că-l înfuriase.

— Nu te îngrijora, spuse el controlându-se, tatăl meu a construit acest sistem. Era cel mai sofisticat sistem de testare a presiunii din lume. Aici se făceau cele mai bune învelișuri etanșe pentru reactoare nucleare din lume. În celelalte locuri se pompează apă în interiorul corpurilor etanșeizate și se face testul de presurizare din interior, dar la compania tatălui meu presiunea se aplica din afară. Totul era făcut cu cea mai mare precizie. Cronometrul controla temperatura și umiditatea din cameră și regla toți parametrii pentru ca presiunea să nu poată fi egalizată atât de repede. Altfel, corpul etanșeizat s-ar fi crăpat în timpul controlului de calitate. De asta durează, Merete, de asta!

Erau nebuni, cu toții!

— Voi chiar aveți probleme! țipă ea. Cu toții sunteți nebuni. Sunteți terminați, ca și mine.

— Probleme? Îți arăt eu probleme! urlă el.

Ea auzi zgomote de afară și pași rapizi pe hol. Apoi o umbră apăru la marginea geamului și două sunete asurzitoare răbufniră din difuzoare. Apoi văzu culoarea panourilor schimbându-se din nou. Acum erau albe și opace.

— Mai bine ai face să dispară clădirea definitiv, Lasse, pentru că am lăsat atâtea cărți de vizită aici, încât nu vei putea să scapi de toate. Nu vei scăpa, râse ea. Nu vei scăpa! M-am asigurat de asta.

În secunda următoare mai auzi șase lovituri. Erau, evident, lovituri la dublu. Dar ambele panouri rezistau. Imediat după aceea ea începu să simtă presiune în umăr. Nu prea mare, dar era deranjantă. Senzația era prezentă și în frunte, în sinusuri și în fălci. Își simțea pielea cum se strângea. Era efectul egalizării presiunii cauzate de crăpătura infimă de sub ușă. Oare ce o aștepta când vor elibera toată presiunea. Va fi ceva de neîndurat.

— Vine poliția! țipă ea. Simt asta!

Se uită în jos la încheietura care sângera. Poliția nu va ajunge la timp. Curând va fi obligată să ridice degetul de pe rană. În douăzeci de minute duzele se vor deschide. Simți ceva cald alunecând pe cealaltă mână și observă că prima rană se deschisese amenințător de mult. Vorbele lui Lasse se adevereau. Când presiunea din interiorul corpului crește, sângele țâșnește. Își răsuci corpul încet ca să poată apăsa pe cealaltă încheietură cu genunchiul. Preț de o clipă râse. Semăna cu un joc de copii din trecut.

— Activez cronometrul acum, Merete, spuse el. În 20 de minute duzele se vor deschide și vor elibera presiunea din cameră. În aproximativ o jumătate de oră în încăpere va fi din nou doar o atmosferă. E adevărat că ai timp să te sinucizi acum, înainte să se întâmple. Nu mă îndoiesc de asta. Dar nu voi putea privi, Merete, înțelegi asta? Nu te mai pot vedea pentru că geamul a devenit opac. Și dacă eu nu te pot vedea, nimeni altcineva nu va putea. Vom închide camera de presurizare, Merete. Avem multe panouri aici, afară. Deci, vei muri între timp, într-un fel sau altul.

Ea o auzi pe femeia râzând.

— Hai, frate, ajută-mă cu asta, spuse Lasse.

Vocea lui suna diferit. Deținea controlul.

Se auzi un sunet ciudat și încet-încet camera se făcu din ce în ce mai întunecoasă. Apoi opriră reflectoarele și puseră panouri de plastic în dreptul geamurilor până când se făcu întuneric beznă.

— Noapte bună, Merete, spuse el calm de afară. Să arzi în iad pentru eternitate.

Apoi închise difuzoarele și totul se cufundă în liniște.

38

Aceeși zi

Drumul E20 era mai aglomerat ca oricând. Chiar dacă sirena poliției aproape îl scotea din minți pe Carl, oamenii din mașini nu păreau să audă nimic. Erau cufundați în propriile gânduri, cu radiourile la maximum, dorindu-și să fie în altă parte. Assad stătea pe scaunul pasagerului și bătea în bord de nerăbdare. Conduseră pe marginea drumului ultimii kilometri înainte de ieșire, forțând vehiculele din fața lor să-i lase să treacă în față.

Când în sfârșit se opriră lângă fermă, Assad arătă peste drum.

— Mașina aia era acolo și înainte? întrebă el.

Carl o zări abia după ce scrută peisajul, de la drumul pietruit spre ținutul nimănui. Vehiculul era ascuns după tufișuri, cam la o sută de metri distanță. Se vedea destul de neclar capota unui vehicul argintiu, de teren.

— Nu sunt sigur, răspunse el, încercând să ignore telefonul mobil care îi suna în buzunarul hainei.

Scoase telefonul și se uită la număr. Era de la sediu.

— Da, aici Morck, spuse el uitându-se la clădirile de la fermă.

Totul părea neschimbat. Nici un semn de panică sau de fugă.

Era Lis, încântată.

— Merge din nou, Carl. Toate bazele de date funcționează. A fost soția ministrului de interne. În sfârșit a scuipat antidotul pentru toate problemele cauzate. Doamna Sorensen a încercat toate combinațiile posibile pentru Lars Henrik Jensen, așa cum a rugat-o Assad să facă. Cred că a avut mult de muncă, deci îi datorezi un buchet mare de flori. Dar l-a găsit pe om. Două cifre fuseseră schimbate, așa cum presupusese Assad. Este înregistrat în Strohusvej, în Greve.

Apoi îi dădu numărul de acasă.

Carl se uită la numerele ruginite fixate pe una dintre clădiri. Da, era același număr.

— Mulțumesc, Lis, spuse el, încercând să sune entuziasmat. Și mulțumește-i și doamnei Sorensen din partea mea. A făcut o treabă minunată.

— Așteaptă, Carl, mai am să-ți spun ceva.

Carl respiră adânc și privi în ochii negri ai lui Assad care scrutau proprietatea din fața lor. Da și Carl simțea același lucru.

Era ceva foarte ciudat la felul în care oamenii își amplasaseră casele. Nu era normal. Deloc.

— Lars Henrik Jensen nu are cazier și este însoțitor de bord pe un vas de croazieră, continuă Lis. Lucrează pentru compania maritimă Merconi și navighează în special în Marea Baltică. Tocmai am vorbit cu angajatorul lui și Lars Henrik Jensen este responsabil de catering pe majoritatea vaselor. Au spus că este o persoană foarte capabilă. Și, că, apropo, toți îi zic Lasse.

Carl își luă privirea de la proprietate.

— Ai un număr de telefon mobil al lui, Lis?

— Doar un număr de telefon fix.

I-l dictă, însă Carl nu-l notă. Cu ce l-ar fi putut ajuta? Să sune să spună că ajunge în două minute?

— Nu ai număr de mobil?

— La adresă acesta este singurul număr înregistrat pe numele Hans Jensen.

Bine. Deci așa se numea bărbatul înalt și slab. Carl luă numărul și-i mulțumi lui Lis din nou.

— Ce-a spus? întrebă Assad.

Carl ridică din umeri și scoase certificatul de înmatriculare al mașinii din torpedou.

— Nimic din ceea ce nu știam deja, Assad. Mergem?

Tânărul înalt și deșirat le deschise ușa imediat ce ciocăni ră. Nu scoase nici un cuvânt, doar îi lăsă să între, aproape ca și cum i-ar fi așteptat. Aparent, totul era aranjat ca și când el și mama lui luau masă în liniște, la zece metri de ușă, la o masă acoperită cu o față de masă cu flori. Mâncau o conservă de ravioli. Dar Carl nu se îndoia că, dacă ar fi verificat, ar fi descoperit că mâncarea era rece ca gheața. Puteau să-l scutească de astfel de trucuri de amatori.

— Am adus un mandat de percheziție, spuse el și scoase certificatul de înregistrare al mașinii din buzunar. Îl ținea din scurt, sus, ca ei să-l vadă.

Tânărul tresări la vederea lui.

— Putem să ne uităm pe aici?

Cu o mișcare, Carl îl împinse pe Assad spre monitoare.

— Se pare că a fost o întrebare retorică, observă femeia.

Ținea în mână un pahar cu apă și se uita la ei epuizată. Privirea încâpățanată din ochii ei dispăruse, dar nu părea speriată. Doar resemnată.

— Pentru ce folosiți aceste monitoare? întrebă Carl după ce

Assad verifică baia.

Arătă apoi spre lumina verde, vizibilă prin țesătura pusă peste monitoare.

— O, a fost ideea lui Hans, spuse femeia. Pe aici prin regiune auzim despre tot felul de lucruri rele care se întâmplă peste tot. A vrut să pună camere de supraveghere pentru a putea monitoriza zona din jurul casei.

Îl privi pe Assad care trăsesese de țesătură. Acesta clătină din cap.

— Sunt oprite, Carl. Toate trei.

— Pot să te întreb, Hans, de ce monitoarele sunt pornite, deși nu sunt conectate?

Acesta se uită la mama lui.

— Întotdeauna sunt pornite, spuse ea. Curentul vine de la cutia de joncțiune.

— De la cutia de joncțiune? Înțeleg. Și unde este asta?

— Nu știu. Lasse ar trebui să știe.

Îi aruncă lui Carl o privire triumfătoare. Îl conducea spre o pistă moartă, iar el se uita la un zid de netrecut. Sau cel puțin așa credea ea.

— Am aflat de la compania navală că Lasse nu se află la bordul navei acum. Unde este?

Ea zâmbi ușor.

— Când Lasse nu navighează, este în compania doamnelor; nu este ceva ce ar vrea să îi spună mamei lui.

Zâmbetul deveni mai larg, iar dinții ei galbeni l-ar fi mușcat dacă se putea.

— Haide, Assad, spuse Carl, nu avem nimic de făcut aici. Hai să mergem în celelalte clădiri.

În timp ce se îndreptau pe ușă, Carl surprinse o licărire în privirea femeii. Se întinsese spre pachetul de țigări, iar zâmbetul îi dispăruse de pe față. Deci erau pe drumul bun.

— Uită-te atent la tot, Assad. Vom merge în clădirea asta prima dată, spuse Carl și arătă către construcția cea mai înaltă. Rămâi aici și anunță-mă dacă se întâmplă ceva lângă celelalte clădiri. Da, Assad?

El încuviință. Cum se întoarse, Carl auzi un sunet încet, familiar, în spatele lui. Se răsuci și îl văzu pe Assad cu un briceag strălucitor în mână. Folosit corect, îi putea face probleme adversarului, însă dacă era utilizat incorect putea face probleme tuturor.

— Ce naiba faci, Assad? Cum a ajuns ăsta aici?

Assad ridică din umeri.

— Magic. Promit că îl fac să dispară după ce plecăm de aici.

— Așa să faci, la naiba!

Assad continua să-i dea dureri de cap. Posesie de armă ilegală? Cum naiba i-o fi venit o idee atât de stupidă?

— Suntem la serviciu aici, Assad. Înțelegi? Asta nu duce la nimic bun. Dă-mi.

Îndemânarea cu care Assad închise briceagul i se păru îngrijorătoare. Carl cântări briceagul în mână înainte să-l bage în buzunarul jachetei sub privirile dezaprobatoare ale lui Assad. Chiar și vechiul briceag multifuncțional al lui Carl cântărea mai puțin.

Holul enorm era construit pe o fundație de ciment care se crăpase din cauza frigului și a apei infiltrate. Găurile unde trebuiau să fie ferestrele aveau marginile putrezite și negre, iar grinzile laminate care susțineau tavanul suferiseră de asemenea din cauza timpului. Era un spațiu uriaș. Pe lângă resturi și cele cincisprezece sau douăzeci de găleți împrăștiate pe jos, cameră era complet goală. Lovi una dintre gălețile rotunde, iar din ea ieși un miros de putrefacție. Când aceasta se opri din rostogolit, Carl aruncă o privire mai atentă. Erau resturi de hârtie igienică?

Se aplecă să vadă mai de aproape și clătină din cap. Gălețile fuseseră expuse de-a lungul timpului la soare, ploaie și alte fenomene naturale, apoi umplute cu apă de ploaie. Orice putea mirosi așa, în timp. Se uită pe fundul uneia și observă însemnul companiei Merconi. Probabil că erau folosite pentru a aduce acasă resturi de mâncare de pe vase. Luă o țevă solidă de fier dintre resturi și se duse după Assad. Împreună se îndreptară spre celelalte trei clădiri anexe.

— Stai aici, îi spuse Carl în timp ce studia un lacăt la care se presupunea că doar Lasse avea cheia. Assad, să mă strigi dacă vezi ceva ciudat.

Apoi folosi drugul de fier pe post de pârghie. În vechea lui mașină de poliție avea o trusă de unelte cu care ar fi desprins ușor lacătul. Însă în acel moment trebuia să strângă din dinți și să-și folosească forța. Se chinui treizeci de secunde până când Assad se apropie încet și luă drugul de fier.

„Hai, lasă-l și pe tânăr să încerce”, își spuse Carl.

Într-o secundă lacătul spart căzu pe pietriș, la picioarele lui

Assad. Câteva momente mai târziu Carl intră în clădire simțindu-se învins și totodată cu simțurile încordate la maximum. Camera era asemănătoare cu cea în care trăia doamna Jensen, numai că pe mijloc se aflau un șir de cilindri sudați, de diferite culori, alături de, probabil, o sută de metri de rafturi din oțel. Într-un colț îndepărtat erau depozitate foi de otel inoxidabil. Nimic mai mult.

Carl se uită mai atent la ușa. Nu putea pleca spre o altă clădire fără să fi descoperit ceva aici. Se duse acolo și încercă să o deschidă. Mânerul era strălucitor, din alamă, iar ușa era blocată. Se uită la lacătul solid, care părea prea strălucitor. Însemna că fusese utilizată recent.

— Assad, vino încoace, strigă el. Și adu și drugul ăla de fier!

— Credeam că mi-ai spus să stau afară.

Carl îi arată lui Assad drugul de fier și ușa.

— Arată-mi de ce ești în stare.

Camera în care intrară mirosea puternic a apă de colonie. Aici se găseau un pat, un birou, un computer, o oglindă uriașă, un covor roșu, un șifonier deschis plin cu costume și două sau trei uniforme albastre, o chiuvetă cu un raft de sticlă și numeroase sticle de aftershave. Patul era făcut, iar hârtiile neatinsse. Nimic nu trăda faptul că persoana care trăia acolo era anormală.

— De ce crezi că a încuiat ușa cu lacăt, Carl? întrebă Assad, în timp ce ridică o mapă de pe birou, să se uite dedesubt.

Apoi îngenunche și se uită sub pat. Carl inspecta restul camerei. Assad avea dreptate. Nu părea să fie nimic de ascuns, așa că de ce să încui ușa cu lacătul?

— *Este* ceva, Carl. Altfel nu ar fi existat lacătul de la intrare.

Carl aprobă din cap și cercetă șifonierul. Mirosul de colonie era și mai puternic. Părea să vină dintre haine. Ciocăni în peretele din spate, dar nimic nu părea să fie anormal. Între timp, Assad ridică covorul. Nici o trapă. Examinară tavanul și pereții și apoi amândoi se uitară la oglinda uriașă. Peretele din jurul ei era văruiat în alb imaculat. Carl bătu în el. Părea solid. „Poate putem da oglinda jos”, se gândi el. Dar era bine fixată. Apoi Assad își apropie obrazul de perete și se uită în spatele oglinzii.

— Are un sistem de prindere. Văd un fel de încuietore.

Își introduse degetul între oglindă și încuietore. Apoi apucă de margine și trase. Întreaga cameră parcă se strecură prin oglindă, în timp ce aceasta alunecă în lateral, scoțând la iveală o gaură

neagră în perete, cam de înălțimea unui om.

„Data viitoare când ieșim pe teren voi fi mai bine pregătit”, se gândi Carl. Își aduse aminte de lanterna de dimensiunile unui creion care stătea pe un vraf de hârtii din biroul lui. Întinse mâna prin gaura din perete căutând un întrerupător ca să aprindă lumina și gândindu-se cu regret la pistolul lui de serviciu. În următoarea clipă simți o presiune în piept. Respiră adânc și trase cu urechea. Nu, la naiba, nu putea fi cineva înăuntru! Ușa era încuiată pe dinafară cu lacătul? Era oare posibil ca fratele lui Lasse Jensen sau mama lui să-l fi încuiat în ascunzătoare în caz că poliția ar mai fi venit încă o dată?

Găsi întrerupătorul de pe perete și-l apăsă, gata să se dea repede înapoi dacă găsea pe cineva înăuntru, așteptându-i. Dură o secundă ca lumina fluorescentă din fața lor să înceapă să pâlpâie.

Totul deveni clar. Găsiseră persoana potrivită. Nu mai era nici un dubiu. Carl văzu cum Assad se strecură ușor în cameră, în spatele lui și se apropie de panourile de plută și de mesele din oțel, amplasate de-a lungul peretelui. Se uită la pozele cu Merete Lynggaard, surprinse în diverse situații. De la prima cuvântare, în Parlament, până la ipostazele confortabile de acasă, pe pajiștea acoperită cu frunze din Stevns. Momente neprețuite, surprinse de cineva care își dorea să-i facă rău.

Carl se uită în jos pe una dintre mesele de oțel și înțelese modul în care Lasse, adică Lars Henrik Jensen, procedase pentru a-și atinge scopul. Primele foi erau din Godhavn. Ridică de colț câteva documente și observă dosarul lui Lars Henrik Jensen, care dispăruse cu ani în urmă. Folosise câteva foi drept ciorne, făcând încercări neîndemânatică de a-și schimba CNP-ul. De-a lungul timpului, devenise mai bun la asta, iar pe ultima coală, de deasupra, făcuse o treabă chiar foarte bună. Da, Lasse falsificase documentele de la Godhavn și așa câștigase timp.

Assad arătă spre alt vraf de hârtii, care conținea corespondența dintre Lasse și Daniel Hale. Aparent, InterLab încă nu primise contravaloarea pentru clădirile pe care tatăl lui Lasse le luase cu mulți ani în urmă. La începutul anului 2002, Daniel Hale îl anunțase printr-un fax că intenționa să-i intenteze proces. Cerea două milioane de coroane. Hale își semnase condamnarea la moarte, neștiind de ce era în stare adversarul său.

Poate că pretențiile lui Hale dăduseră startul unei reacții în lanț cu urmări tragice. Carl ridică hârtia de deasupra. Era o copie a faxului pe care Lasse Jensen i-o trimisese în ziua în care Hale

fusese ucis. Cuprindea un mesaj și un contract nesemnat:

Am banii. Putem semna hârtiile și încheia o înțelegere la mine acasă, astăzi. Avocatul meu aduce documentele necesare. Trimit și schița preliminară a contractului. Adaugă comentariile și corecturile tale și adu o copie cu tine.

Da, totul fusese atent plănuit. Dacă hârtiile nu ar fi ars în mașină, probabil că Lasse s-ar fi asigurat că dispar înainte ca poliția și ambulanța să ajungă la fața locului. Carl notă data și ora presupusei întâlniri. Totul se potrivea. Hale fusese ghidat către moarte. Dennis Knudsen îl aștepta pe autostrada Kappellev, cu piciorul pe accelerație.

— Uită-te la asta, Carl, spuse Assad, ridicând hârtia de deasupra din alt vraf de coli. Era un articol din ziarul *Fredriksborg Amts*, care menționa că Dennis Knudsen murise din cauza abuzului de droguri.

Cauza perfectă a unei morți. Cazul nu necesitase investigații suplimentare. Carl se uită la următoarele pagini. Nu era nici o îndoială că Lasse îi oferise lui Dennis o mulțime de bani ca să provoace accidentul de mașină. Fratele lui Lasse, Hans, îi ieșise în față lui Hale, forțându-l să vireze spre banda opusă. Totul mersese ca pe roate, în afară de faptul că Lasse niciodată nu-l plătitese pe Dennis, așa cum promisese, iar acesta o luase razna.

O scrisoare surprinzătoare, bine formulată, de la Dennis Knudsen către Lasse, conținea un ultimatum. Ori Lasse plătea cele treizeci de mii de coroane, ori el îl spulbera pe o șosea, când se aștepta mai puțin. Carl se gândi la sora lui Dennis. Ce frate minunat jelea.

Se uită în sus, la panourile cu mărturii despre evenimentele devastatoare din viața lui Lasse Jensen. Accidentul de mașină, refuzul companiei de asigurări, o cerere adresată Fundației Lynggaard respinsă. Motivele se acumulasera, înlănțuirea lor era clară.

— Crezi că a luat-o razna de la toate astea? întrebă Assad înmânându-i ceva lui Carl.

Acesta se încruntă.

— Nici nu îndrăznesc să mă gândesc, Assad.

Apoi se uită mai atent la obiectul pe care i-l dăduse Assad. Era un telefon mobil Nokia, mic și compact. Roșu, nou și strălucitor. Pe spate, cineva imprimase cu litere mici și strâmbe „Sanne

Jonsson”, sub o inimă mică. Se întrebă ce ar fi avut de spus fata dacă afla că telefonul ei încă mai exista.

— Avem totul aici, îi spuse lui Assad, arătând cu capul spre pozele de pe peretele lui Lasse, cu mama lui într-un pat de spital, cu un bărbat sub care erau scrise cuvintele: „Satan, tatăl vitreg”, cu litere groase. Decupaje din ziare vechi în care se aduceau elogii companiei HJ Industries și tatălui lui Lasse Jensen pentru munca excepțională de pionier în industria de înaltă tehnologie din Danemarca. Mai erau cel puțin douăzeci de fotografii detaliate de la bordul vasului *Schleswig Holstein*, alături de foi de parcurs și distanțe de pe vas, exprimate inclusiv în numărul de pași. Era de asemenea un orar pe două coloane. Unul pentru Lasse și celălalt pentru fratele lui. Deci amândoi fuseseră implicați.

— Ce înseamnă asta? întrebă Assad arătând spre numere.

Carl nu era sigur.

— Ar putea însemna că au răpit-o și au ucis-o undeva. Mi-e teamă că asta ar putea fi explicația.

— Și asta ce mai înseamnă? continuă Assad și arată spre ultima masă din oțel pe care se aflau câteva dosare și o serie de diagrame tehnice.

Carl ridică primul dosar. Înăuntru avea separatoare. Prima parte era etichetată: „Manual de scufundări al Academiei Navale Militare, august 1985”. Răsfoi paginile și citi titlurile de capitole: „Psihologia scufundării”, „Mentenanța valvelor”, „Tabele de decompresie a suprafetelor”, „Parametri de utilizare a oxigenului”, „Legea lui Boyle”, „Legea lui Dalton...” Era de neînțeles pentru Carl.

— De ce e nevoie ca un însoțitor de bord să știe atâtea lucruri despre scufundări, Carl? întrebă Assad.

Carl clătină din cap.

— Poate că e doar un hobby al lui.

Răsfoi vrafurile de hârtii și găsi un manual scris meticolos de mână. Titlul era: „Instrucțiuni pentru testarea presiunii în carcasa reactoarelor nucleare”, de Henrik Jensen, HJ Industries, 10 noiembrie 1986.

— Poți citi asta, Carl? întrebă Assad care aparent nu înțelegea nimic, deși avea ochii lipiți de text.

Erau câteva diagrame desenate pe prima pagină, alături de teste legate de terminații de țevi de plumb. Aparent era vorba de specificații pentru schimbarea instalației existente, la data când HJ Industries preluase de la InterLab clădirile respective.

Carl făcu tot posibilul să parcurgă rapid paginile scrise de mână și se opri asupra cuvintelor „cameră de presurizare” și „incintă”.

Își ridică nasul din foi și se uită la o fotografie a lui Merete Lynggaard, care atârna deasupra unui vraf de hârtii. Cuvintele „cameră de presurizare” nu-i dădeau pace. Un fior îi străbătu șira spinării. Putea fi oare adevărat? Era un gând înfiorător și macabru. Destul de îngrozitor încât să îl facă să transpire.

— Ce s-a întâmplat, Carl? îl întrebă Assad.

— Du-te afară și fii cu ochii pe acest loc. Fă-o *acum*, Assad!

Partenerul său era pe cale să repete întrebarea când Carl se întoarse să se uite prin vraful de hârtii.

— Du-te acum, Assad! Și ai grijă. Ia asta cu tine.

Îi dădu lui Assad drugul de fier pe care-l folosiseră ca să spargă lacătul.

Parcurse repede hârtiile. Erau multe calcule matematice, majoritatea scrise de Henrik Jenses, dar și de alții. Dar nu găsi nimic concludent pentru investigația lui.

Studie din nou poza cu Merete Lynggaard. Fusese făcută de aproape, dar pesemne că ea nici nu observase pentru că atenția ei era îndreptată ușor într-o parte. Avea o privire deosebită. Plină de viață, captivantă. Dar Carl era sigur că nu de asta atârnase Lasse Jensen poza acolo. Din contră. Erau multe găuri pe marginile ei. Probabil că fusese dată jos și pusă din nou la loc de multe ori. Carl scoase pioanele care țineau poza, una câte una. Apoi o ridică și o întoarse. Rândurile de pe spate păreau scrise de un om nebun. Citi de câteva ori.

Ochii aceștia dezgustători îți vor sări din cap. Zâmbetul tău ridicol va fi înecat în sânge. Părul ți se va ofili, iar gândurile îți vor fi pulverizate. Dinții îți vor putrezi. Lumea își va aminti de tine doar ca despre o târfă, o nenorocită, o diavoliță, o criminală nenorocită. Așa să mori, Merete Lynggaard!

Dedesubt scrisese cu litere mari:

6 iulie 2002: 2 ATMOSFERE

6 iulie 2003: 3 ATMOSFERE

6 iulie 2004: 4 ATMOSFERE

6 iulie 2005: 5 ATMOSFERE

6 iulie 2006: 6 ATMOSFERE

Carl aruncă o privire peste umăr. Se simțea de parcă pereții se apropiau în jurul lui. Își puse mâna pe frunte și rămase acolo, gândindu-se profund. O țineau acolo, era sigur de asta. Se afla undeva, în apropiere. Pe spatele pozei scria că aveau să o omoare în cinci săptămâni, la 15 mai, dar probabil deja o făcuseră. Avea sentimentul că el și Assad grăbiseră acest lucru și, cu siguranță, crima se întâmplase undeva în apropiere.

„Ce mă fac? Cine poate ști ceva?” se întrebă Carl în timp ce căuta o soluție. Își luă mobilul și formă numărul lui Kurt Hansen, fostul lui coleg de la Partidul Conservator. Se uită prin cameră în timp ce asculta la telefon. Bătrânul Timp era pe acolo pe undeva, răsând către toți, simțea asta. O secundă înainte să închidă auzi tușitul specific lui Kurt Hansen, apoi vocea lui sună în receptor. Carl îi spuse să nu vorbească, doar să asculte și să gândească repede. Fără întrebări, doar răspunsuri.

— Vrei să știi ce s-ar întâmpla cu o persoană supusă la mai mult de șase atmosfere de presiune, într-o perioadă de cinci ani, după ce presiunea este eliberată dintr-odată? repetă Kurt. Asta e o întrebare ciudată. E o situație ipotetică, da?

— Doar răspunde, Kurt, ești singurul la care mă pot gândi și care are certificat profesional de scufundări, deci spune-mi ce s-ar întâmpla.

— Păi, persoană aceea ar muri, bineînțeles.

— Da, dar cât de repede?

— Nu am idee, dar ar fi un lucru oribil.

— În ce sens?

— Totul ar exploda din interior. Alveolele ar arde plămânii. Nitrogenul din oase ar sfâșia țesuturile. Organele și totul în interiorul corpului s-ar extinde pentru că ar fi oxigen peste tot. Cheaguri de sânge, hemoragii cerebrale, sângerări masive, chiar și...

Carl îl opri.

— Cine ar putea ajuta o persoană într-o asemenea situație?

Kurt Hansen tuși din nou. Poate nu știa răspunsul.

— Este o situație adevărată, Carl?

— Mi-e teamă că da.

— Atunci trebuie să suni la stația navală din Holmen. Au o cameră mobilă de decompresie. Un Duocom de la Drager.

Îi dădu lui Carl numărul. Acesta îi mulțumi și încheie apelul. Îi

luă doar o secundă să explice situația ofițerului naval de serviciu.

— Trebuie să vă grăbiți, este incredibil de urgent, spuse Carl. Aduceți oameni cu ciocane pneumatice și alte echipamente, pentru că nu știu peste ce fel de obstacole veți da. Și anunțați secția de poliție. Avem nevoie de întăriri.

— Cred că înțeleg situația, spuse interlocutorul său.

39

Aceeași zi

Se apropiară de ultima clădire cu maximă atenție. Studiară atent pământul să vadă dacă fuseseră făcute săpături recent. Se holbară la butoaiele de plastic alunecos de lângă pereți ca și cum ar fi conținut o bombă. Și ușa de la această clădire avea un lacăt pe care Assad îl sparse cu un drug de fier, o îndeletnicire care ar trebui adăugată la descrierea slujbei sale.

Depistară un miros dulceag în holul de la intrare. Un melanj între apa de colonie din dormitorul lui Lasse Jensen și miros de carne lăsată afară prea mult. Sau ceva asemănător cu mirosul de la cuștile animalelor de la Zoo, într-o zi călduroasă de primăvară. Pe podea erau întinse recipiente etichetate, făcute din oțel inoxidabil strălucitor, de diferite lungimi. Majoritatea nu aveau gradații, dar unele da. Rafturile interminabile indicau intențiile companiei de a mări producția. Doar că asta nu se întâmplase niciodată.

Carl își duse degetul arătător la buze și îi făcu semn lui Assad să-l urmeze către următoarea ușă. Assad încuviință și ținu drugul de fier așa de strâns, că degetele i se albiră. Se ghemui puțin pentru a fi o țintă mai mică. Părea să o facă din reflex. Carl deschise următoarea ușă. Camera era scaldată în lumină. Lămpile erau aprinse pe hol. Pe o parte, ușile erau deschise către o serie de birouri fără ferestre, iar pe cealaltă o ușă conducea către un alt coridor.

Carl îi făcu semn lui Assad să caute în birouri, în timp ce el pășea de-a lungul holului lung și îngust. Era nespus de murdar, ca și când pereții și podeaua ar fi fost mânjite cu excremente sau cu gunoi. Foarte departe de spiritul în care fondatorul fabricii, Henrik Jensen, ar fi vrut să arate acel loc. Carl avea dificultăți în a-și imagina ingineri îmbrăcați în alb în acea zonă murdară.

La capătul coridorului era o ușă, pe care Carl o deschise cu atenție, în timp ce își încleștă degetele pe briceagul din buzunarul de la haină. Aprinse lumina și găsi ceea ce ar fi trebuit să fie o cameră de depozitare, care conținea câteva cărucioare și stive de panouri, ca și numeroase butelii cu hidrogen și oxigen. Din instinct adulmecă aerul. Simțit miros de carbid. Ca și când o armă ar fi fost declanșată în cameră, cu câteva clipe înainte.

— Nu e nimic în birouri, îl auzi pe Assad spunând încet în spatele lui.

Carl încuviință. Nu părea să fie nimic nici aici. În afară de murdăria care era și pe coridor. Assad intră și se uită de jur împrejur.

— Nu e aici, Carl.

— Nu pe el îl căutăm acum.

Assad se încruntă.

— Atunci pe cine?

— Șșș! Auzi? zise Carl.

— Ce?

— Taci și ascultă. Un șuierat slab.

— Șuierat?

Carl ridică mâna ca să-l reducă la tăcere pe Assad, apoi închise ochii. Ar putea fi un ventilator aflat la distanță. Poate apa din țevi...

— Aerul se aude așa, Carl. Ca și când ar ieși dintr-un balon întepat.

— Da, dar de unde vine?

Carl se întoarse încet. Era imposibil să localizeze sursa sunetului. Camera nu avea mai mult de 10 metri lățime și 15 metri lungime, totuși, sunetul părea să vină de peste tot și de nicăieri în același timp. Poză camera în minte. În stânga lui erau patru rânduri a câte, probabil, cinci panouri. Pe peretele îndepărtat era un singur panou rezemat strâmb. Peretele din dreapta lui era gol. Se uită la tavan și văzu patru cadrane cu găuri mici și printre ele mănunchiuri de fire și țevi de cupru, care duceau din coridor până deasupra rândurilor de panouri din stânga lui.

Assad văzu și el.

— Trebuie să fie ceva în spatele acestor panouri, Carl.

El încuviință. Poate un perete exterior, poate altceva...

Pe măsură ce îndepărtau panourile, sprijinindu-le de peretele opus, sunetul părea să se audă de mai aproape. În sfârșit, stăteau în fața unui perete cu o cutie mare și neagră aproape de tavan, pe care erau montate o serie de întrerupătoare, de indicatoare și de butoane. Lângă panoul de control era sasuș de acces: o ușă arcuită, montată în perete, alcătuită din două secțiuni, acoperite cu plăci de metal. Pe cealaltă parte erau două hublouri blindate cu panouri de un alb imaculat.

Firele erau lipite pe sticlă între o pereche de piroane, despre care Carl credea că puteau fi detonatoare. Sub fiecare hublou era

fixată pe trepied o cameră de supraveghere. Nu era greu de imaginat la ce foloseau camerele și detonatoarele. Pe podea, sub camere, erau câteva pelete mici, negre. Le ridică și observă că erau alice. Pipăi panourile de sticlă și făcu un pas înapoi.

Nu exista nici o urmă de îndoială că se trăsese cu focuri de armă în ele. Sau poate se întâmpla ceva acolo, ceva ce oamenii de la fermă nu puteau controla.

Își lipi urechea de perete. Din interior se auzea un scâncet. Nu de la ușă, nu de la fereastră. De dinăuntru. Probabil că era un sunet puternic dacă trecea de o ușă așa de solidă.

— Arată mai mult de patru bari, Carl.

Se uită la manometru. Assad bătea cu degetul în cadran. Avea dreptate. Patru bari însemnau cinci atmosfere. Deci presiunea din cameră scăzuse deja cu o atmosferă.

— Assad, cred că Merete Lynggaard este aici înăuntru.

Partenerul lui rămase înmărmurit în timp ce studia ușa arcuită de metal.

— Crezi?

El încuviință.

— Presiunea scade, Carl.

Avea dreptate. Mișcarea acului manometrului era vizibilă. Carl se uită în sus la cablurile dintre detonatoare, ce atârnavă până la podea, cu terminațiile desfăcute. Planul fusese probabil să atașeze un acumulator sau un alt dispozitiv exploziv la fire. Trebuiau să o facă la 15 mai, când presiunea scădea la o atmosferă, așa cum scria pe spatele fotografiei cu Merete Lynggaard?

Se uită împrejur și încercă să lege totul. Țevile de cupru duceau direct în cameră. Erau probabil zece, deci cum ar putea cineva să spună care dintre ele eliberau presiunea și care o creșteau. Dacă tăia una dintre țevi exista un mare risc să înrăutățească situația persoanei din camera de presurizare. La fel se întâmpla și dacă ar fi umblat la firele electrice.

Se duse la sasul de acces și examinează cutiile cu relee de lângă ușa ermetică. Aici nu există nici o îndoială, totul era scris negru pe alb pe cele șase butoane: ușa de sus închisă, ușa de sus deschisă, ușa exterioară a sasului deschisă, ușa exterioară a sasului închisă, ușa interioară a sasului deschisă, ușa interioară a sasului închisă. Și ambele uși ale sasului de acces erau în poziția de închis. Cam așa stăteau lucrurile.

— Pentru ce crezi că sunt lucrurile astea, întrebă Assad, apropiindu-se îngrijorător de mult de un potențiomtru.

Carl își dori că Hardy să fie acolo și să vadă toate astea. Colegul lui se pricepea la butoane ca nimeni altul.

— Întrerupătorul ăsta a fost adăugat după toate celelalte, spuse Assad. Altfel de ce toate celelalte sunt făcute dintr-o chestie maro? zise el și arătă spre o cutie pătrată din bachelită. Și de ce dintre toate întrerupătoarele acesta este singurul făcut din plastic?

Era adevărat. Întrerupătoarele diferite fuseseră cu siguranță fabricate acum câteva decenii.

Assad aprobă din cap.

— Cred că ori poate stopa procesul, ori nu înseamnă nimic.

Ce mod imprecis, dar frumos, de a pune problema. Carl respiră adânc. Trecuseră aproape zece minute de când vorbise cu oamenii de la Holmen și avea să mai dureze o vreme până vor ajunge. Dacă Merete Lynggaard era înăuntru, trebuiau să ia măsuri radicale.

— Oprește-l, îi spuse el lui Assad, intuind că aceasta era manevra corectă.

De îndată șuieratul se auzi în toată camera, mai puternic ca oricând. Lui Carl inima îi bătu să-i sară din piept. O clipă crezu că eliberaseră și mai multă presiune. Apoi priviră în sus și observară că cele patru cadrane dreptunghiulare erau de fapt difuzoare. De asta puteau auzi șuieratul dinăuntru, care devenise și mai enervant.

— Ce se întâmplă acum? urlă Assad, ținându-și mâinile pe urechi, lucru ce-l împiedică pe Carl să-i răspundă.

— Cred că ai pornit intercomul, urlă el ca răspuns, cu ochii la difuzoarele din tavan.

— Ești acolo, Merete? țipă de trei sau patru ori Carl, apoi ascultă în liniște.

Acum putea auzi și mai bine sunetul aerului care trecea printr-o deschizătură îngustă. Ca atunci când vrei să fluieri și în primul moment se aude șuieratul aerului printre dinți. Sunetul era constant. Aruncă o privire îngrijorătoare la manometru. Arăta aproape 4,5 atmosfere. Presiunea scădea repede. Țipă din nou, de data asta din toți rărunchii și Assad își luă mâinile de la urechi și începu și el să țipe.

Strigătele lor combinate puteau trezi și morții, se gândi Carl, sperând că lucrurile nu merseră chiar atât de departe. Apoi auzit un tunet puternic din cutia neagră de lângă tavan și pentru un moment camera fu cuprinsă de liniște. Cutia de acolo controla egalarea presiunii, se gândi el și luă în considerare varianta de a fugi în cealaltă cameră ca să aducă ceva pe care să poată să stea

ca să deschidă cutia. În clipa aceea auzi gemetele care veneau din difuzoare. Ca sunetele unui animal încolțit sau ale unei ființe umane aflate în suferință. Un scâncet lung și monoton.

— Merete, tu ești? țipă Carl.

Stăteau acolo și așteptau. Apoi auziră un sunet pe care îl interpretară ca pe o încuviințare. Carl simți cum îl arde gâtul. Merete Lynggaard era înăuntru. Închisă de peste cinci ani într-un loc rece și dezgustător. Și acum probabil trăgea să moară, iar el nu știa cum s-o ajute.

— Ce putem face, Merete? strigă el.

În același moment auzi o împușcătură puternică dinspre panourile de pe peretele îndepărtat. Știa că cineva, cândva, folosise o armă pentru a trage în panourile de sticlă, împrăștiind alice peste tot. Simți cum sângele i se scurgea din extremități. Rămase paralizat o secundă, care păru o eternitate. Apoi se aruncă spre Assad, care stătea acolo cu un braț sângerând și cu o expresie ce se potrivea cu situația.

În timp ce stăteau întinși pe podea, panoul căzu și scoase la iveală persoana care trăsesese. Nu era greu să-l recunoască pe bărbat. În afară de ridurile pe care viața grea și agitată le adăugaseră pe chipul său, Lasse Jensen arăta exact ca băiatul din fotografiile pe care le văzuseră. Ieși din ascunzătoare, cu arma ce fumea în mână și se uită la rănile pe care le provocase cu indiferență, că și când ar fi inundat o pivniță.

— Cum m-ați găsit? întrebă el în timp ce adăuga alice în armă.

Se îndreptă spre ei. Nu exista nici o îndoială că ar fi apăsât oricând pe trăgaci.

— Încă poți opri asta, Lasse, îi spuse Carl care se ridica pentru ca Assad să poată ieși de sub el. Dacă te oprești acum, ai putea scăpa doar cu câțiva ani de închisoare. Altfel vei fi condamnat pe viață pentru crimă.

Omul zâmbi. Nu era greu de observat de ce femeile se îndrăgosteau de el. Era un diavol deghizat.

— Sunt multe lucruri pe care nu le știi, spus el, îndreptând arma către tâmpla lui Assad.

„Da, asta s-o crezi tu”, își spuse Carl în timp ce simțea în buzunarul de la haină mâna lui Assad.

— Am chemat întăriri. Colegii mei vor fi aici în orice clipă. Dă-mi arma, Lasse și totul va fi bine.

Lasse clătină din cap. Nu credea.

— Ți omor partenerul dacă nu îmi răspunzi. Cum naiba m-ați

găsit?

Ținând cont sub ce presiunea se afla, Lasse părea mult prea stăpân pe situație. Era evident înnebunit de furie.

— Prin Uffe, îi spuse Carl.

— Uffe?

Expresia feței i se schimbă. Această mică informație nu se potrivea în lumea lui controlată.

— Prostii! Uffe Lynggaard nu știe nimic, spuse Lasse. Nici măcar nu poate vorbi. Nu poate scoate un cuvânt. Minți!

Carl simți cum Assad apucă briceagul. La naiba cu regulile și legile despre arme albe! Spera doar că Assad putea să-l folosească la timp. Se auzi un sunet din difuzoare ca și când femeia din cameră ar fi vrut să spună ceva.

— Uffe Lynggaard te-a recunoscut într-o poză. O poză cu tine și cu Dennis Knudsen, lângă alți băieți. Ți amintești de ea, Atomos?

Numele parcă îl lovi peste față, amintindu-i de anii de suferință. Încuviință printr-o grimasă.

— Deci știi și despre asta. Îmi imaginez că știi totul. Atunci îți dai seama că o vei acompania pe Merete.

— Nu ai timp, întăririle sunt pe drum, spuse Carl, aplecându-se puțin pentru ca Assad să poată scoate briceagul și să îl înfigă în Lasse dintr-o mișcare.

Întrebarea era dacă psihopatul va apăsa pe trăgaci între timp. Dacă ar fi apăsător și ar fi tras alicele de pe ambele țevi simultan, de la o distanță așa mică, el și Assad ar fi fost terminați. Lasse zâmbi din nou. Își recăstigase calmul. Tipic pentru un psihopat: convingerea că nimic nu îl poate atinge.

— O, am timp. Poți fi sigur de asta.

Smucitura din buzunarul lui Carl și zgomotul făcut de deschiderea lamei coinciseră cu sunetul surd scos de carnea străbătută de lamă. Briceagul sfâșiasse un tendon, iar mușchii pocniseră. Carl observă sângele pe piciorul lui Lasse în timp ce Assad îl lovi peste armă cu brațul rănit și însângerat. Arma răsună aproape de urechile lui Carl când Lasse trase și toate celelalte sunete fură estompate. Îl văzu apoi pe Lasse căzând pe spate și pe Assad aruncându-se asupra lui cu briceagul, gata să-l lovească.

— Nu! strigă Carl abia putându-și auzi vocea.

Încercă să se ridice, dar simți efectele împușcăturii pe care o încasase. Se uită în jos și văzu sângele curgând pe podea. Își duse mâna la coapsă și apăsă tare ca să oprească sângerarea.

Assad stătea jos și sângera pe pieptul lui Lasse, cu lama la gâtul

lui. Carl nu putea auzi, dar vedea cum Assad țipa, iar Lasse îl scuipa în față după fiecare propoziție. Încet, Carl își recăpătă auzul la o ureche. Releul de deasupra începuse din nou să elibereze aerul din cameră. De data aceasta șuieratul era mai puternic decât înainte. Sau auzul îi juca feste?

— Cum oprim rahatul asta? Cum oprim ventilatoarele? Spune-mi! urlă Assad în timp ce era scuipat din nou.

Carl observă că de fiecare dată când era scuipat, Assad apăsa briceagul și mai mult pe gâtul lui Lasse.

— Am tăiat gâturile unor oameni mai buni decât tine, urlă Assad, creștându-i pielea.

Sângele începu să se prelingă pe pielea lui Lasse.

— Chiar dacă aș ști, nu ți-aș spune, mormăi Lasse.

Carl se uită în jos, la piciorul lui Lasse, unde Assad îl înjunghiasse. Nu sângera tare, ca și când arteră femurală nu ar fi fost lezată. Dar rana era destul de serioasă. Se uită la manometru; presiunea scădea încet, dar constant. Unde naiba erau întăririle? Ofițerul de la Holmen nu-și sunase colegii ca să-i anunțe așa cum le ceruse?

Carl se aplecă lângă perete ca să-și ia mobilul. Formă numărul de la ofițerul de serviciu și acesta îi spuse că întăririle ar trebui să ajungă în câteva minute. Colegii lui și medicii vor avea ceva de lucru. Nici nu simți lovitura peste mână; mai degrabă, își văzu telefonul pe podea și prinse mișcarea brațului său dat într-o parte. Se întoarse și văzu creatura slăbănoagă din spatele lor luându-și avânt și lovindu-l pe Assad în tâmplă cu un drug. Acesta căzu fără să scoată vreun cuvânt. Apoi fratele lui Lasse înaintă spre el și călcă pe telefonul lui Carl strivindu-l.

— O, Doamne, e grav, băiete? se auzi o voce din spatele lor.

Femeia înaintă în scaunul cu rotile. Toată viața i se putea vedea pe față. Nu-i acordă nici o atenție bărbatului întins inconștient pe podea. Văzuse doar sângele care se scurgea din piciorul fiului ei, prin pantaloni. Lasse se ridică cu greu, uitându-se furios la Carl.

— Nu-i nimic, mamă!

Luă un șervețel din buzunar, își scoase cureaua și o înfășură strâns în jurul răniei, ajutat de fratele lui. Femeia înaintă printre ei și se uită atentă la manometru.

— Cum e, nenorocito? țipă ea cu ochii la panoul de sticlă.

Carl se uită la Assad care respira greu pe podea. Deci era posibil să supraviețuiască. Se uită apoi pe podea sperând să găsească briceagul. Poate era sub Assad sau poate se afla undeva în spatele

tânărului slăbănog. De parcă i-ar fi citit gândurile, Hans se întoarse spre Carl cu o expresie copilărească, ca și când Carl urma să fure ceva de la el sau chiar să-l lovească. Privirea pe care i-o aruncă lui Carl izvora din singurătatea copilăriei lui. Din răutățile copiilor care nu înțelegeau cât de vulnerabil era un om sărac cu duhul. Ridică drugul de fier și ținti spre gâtul lui Carl.

— Ar trebui să-l omor, Lasse? Ar trebui? Pot să o fac.

— Nu faci nimic, spuse femeia, învârtind roțile de la scaunul cu roțile mai aproape.

— Stai jos, polițist nenorocit! îi ordonă Lasse în timp ce se ridica.

— Du-te și adu bateria, Hans. Vom arunca clădirea asta în aer. E singurul lucru pe care îl mai putem face acum. Grăbește-te! În zece minute plecăm.

Își reîncarcă arma cu privirea ațintită la Carl, care alunecase de-a lungul peretelui și stătea acum cu spatele rezemat de sasul de acces. Apoi smulse banda adezivă de pe panouri și luă încărcătura explozivă. Cu o singură mișcare înfășură în jurul gâtului lui Carl firele și detonatoarele, ca pe o eșarfă.

— Nu vei simți nimic, nu fi speriat. Dar pentru ea, înăuntru, lucrurile vor sta diferit. Așa trebuie să fie, spuse Lasse cu o voce rece ca gheața, trăgând buteliile cu gaz către peretele camerei de presurizare din spatele lui Carl.

Apoi fratele lui veni cu o baterie și cu un colac de fire.

— Nu, o să procedăm altfel, Hans. O să luăm bateria afară, cu noi. Trebuie doar să conectezi asta, îi spuse Lasse, arătându-i cum trebuiau conectați explozibilii de la gâtul lui Carl cu corzile de detonare și bateria. Taie o bucată foarte lungă. Trebuie să ajungă până în curte. Râse și se uită la Carl. O conectăm la curent afară, iar explozia o să-i zboare capul tâmpitului și o să detoneze buteliile cu gaz.

— Dar înainte de asta? Ce facem cum el? întrebă fratele lui, arătând spre Carl. Ar putea să rupă firele.

— El?

Lasse zâmbi și trase bateria mai departe de Carl.

— Ai dreptate. Într-un minut o să te las să-l omori în bătaie.

Apoi vocea i se schimbă și se întoarse către Carl cu o expresie gravă pe chip.

— Cum naiba m-ai găsit? Ai zis că din cauza lui Dennis Knudsen și a lui Uffe. Dar nu înțeleg. Cum ai făcut legătură între ei și mine?

— Ai făcut sute de greșeli, clovnule. Așa!

Lasse se retrase puțin, dar își păstră privirea de psihopat. Avea să-l împuște pe Carl dintr-o clipă în alta. Nu trebuia decât să țintească bine și să apese pe trăgaci. Atunci, la revedere, Carl! Nu conta, oricum Lasse nu avea de gând să-l lase pe polițist să-i strice planul de a arunca clădirea în aer. Ca și cum detectivul nu ar fi știut asta. Cu sufletul împăcat, Carl se uită în sus la fratele lui Lasse. Era nervos, nu putea să întindă firele cum trebuie. Le tot încurca. În acea clipă Carl simți mâna tremurândă și rănită a lui Assad pe piciorul lui. Poate nu era rănit atât de rău. O consolare ne semnificativă, în acest caz, pentru că în curând amândoi vor zăcea morți.

Carl închise ochii încercând să își amintească momentele semnificative din viața lui. După câteva secunde de gol deschise ochii din nou. Viața lui chiar avusese atât de puțin de oferit?

— Trebuie să părăsești camera acum, mamă, îl auzi pe Lasse. Du-te în curte, departe de pereții exteriori. Vom veni și noi într-un minut. Apoi vom pleca toți.

Ea încuviință, se uită pentru ultima dată spre hublou și scuipe pe sticlă. Trecu încet pe lângă băieții ei, pe lângă Carl și pe lângă bărbatul întins pe jos. I-ar fi lovit dacă ar fi putut. Îi furaseră viața ca și ceilalți de dinaintea lor. Trăia într-o stare permanentă de ură și de amărăciune. Nici o altă emoție nu ieșea la suprafață din balonul de sticlă în care trăia.

„Nu e loc să treci, vrăjitoare ce ești”, își zise Carl care observă că piciorul lui Assad era întins într-o parte. Când scaunul cu roțile îi atinse piciorul, Assad scoase un strigăt. Dintr-o mișcare se ridică în picioare și se așeză între femeie și ușă. Cei doi bărbați care stăteau lângă fereastră se întoarseră. Lasse ridică arma. Assad, căruia îi curgea sânge din tâmplă, se încovoie în dreptul scaunului cu roțile, o apucă pe femeie de genunchii osoși și se grăbi spre cei doi, folosind scaunul pe post de berbece.

Vacarmul era infernal. Assad urla, femeia țipa, se auzea șuieratul din camera de presurizare, la fel și avertizările celor doi bărbați întrerupte de haosul creat de scaunul cu roțile care îi lovise în plin.

Femeia zăcea cu picioarele în aer, iar Assad sări peste ea și se aruncă spre arma cu care Lasse încerca să-l țintească. Fratele lui începu să se tânguie când Assad ținu țeava armei cu o mână și cu cealaltă începu să-l lovească pe Lasse în laringe. În câteva secunde totul se termină.

Assad se îndepărtă ținând arma. Împinse scaunul cu roțile deoparte, la picioarele lui Lasse, care tușea. Assad îl privea ținând.

— Spune-ne cum să oprim sistemul! urlă el în timp ce Carl se ridică în picioare.

Carl observă briceagul lângă perete. Își desfăcu firele și detonatoarele din jurul gâtului și se duse după briceag, în timp ce Hans încerca să o ridice pe mama lui.

— Da, spune-ne, acum!

Carl apropie lama de obrazul lui Lasse. În ochii lui Lasse se citea neîncredere. În mintea lui, un singur lucru era important: Merete Lynggaard trebuia să moară în camera din spatele lor. Singură, încet și dureros. Acesta era scopul lui Lasse. Ar fi îndurat orice pedeapsă ulterioară. În final, ce mai conta?

— Îi aruncăm în aer și pe el și pe familia lui, Carl, spuse Assad încruntat. Oricum Merete este terminată. Nu mai putem face nimic pentru ea.

Arată spre manometrul care indica sub patru atmosfere.

— Le facem ceea ce voiau să ne facă ei nouă, continuă el. Și îi facem și lui Merete o favoare.

Carl se uită cu atenție la partenerul lui. Vedea în ochii lui o undă de ură. Clătină din cap.

— Nu putem face asta, Assad.

— Ba da, Carl, putem.

Se duse lângă Carl și îi luă din mână cablurile și detonatoarele. Apoi le înfășură în jurul gâtului lui Lasse. În timp ce Lasse se uita la mama și fratele lui care tremurau și implorau milă, Assad îi aruncă lui Carl o privire grăitoare. Trebuiau să îl preseze pe Lasse până în momentul în care îi lua în serios. Lasse poate nu voia să își salveze propria piele, dar avea să lupte ca să își salveze mama și fratele. Assad văzuse asta în ochii lui și avea dreptate.

Carl ridică brațele lui Lasse și atașă capetele firelor de corzile de detonare, așa cum procedase acesta mai devreme.

— Duceți-vă și stați în colț, le ordonă Carl femeii și fiului ei. Hans, ia-ți mama de acolo și așează-o în poala ta.

El se uită la Carl cu o privire plină de frică, apoi își luă mama în brațe ca pe un fulg și se așeză pe podea, cu spatele rezemat de perete.

— O să vă aruncăm în aer pe toți trei, împreună cu Merete Lynggaard, dacă nu ne spui cum să oprim mecanismul, îi spuse Carl în timp ce atașa o coardă de detonare de conectoarele bateriei.

Lasse își mută privirea de la mama lui la Carl. Ura îi ardea în

ochi.

— Nu știu cum să-l opresc, spuse el calm. Aș putea afla citind manualele, dar nu este timp pentru asta.

— E o minciună. Tragi de timp! țipă Carl.

Cu coada ochiului îl văzu pe Assad gata să-l lovească pe Lasse.

— Credeți ce vreți, spuse Lasse, zâmbindu-i lui Assad.

Carl încuviință. Omul nu mințea. Era rece ca gheața, dar nu mințea. Convingerea lui Carl venea din anii de experiență. Lasse nu știa cum să oprească sistemul fără să citească manualul. Ghinion!

Se întoarse către Assad.

— Ești bine? îl întrebă el și își puse mâna pe încărcătorul armei cu care Assad i-ar fi strivit fața lui Lasse.

Assad încuviință nervos. Alicele din brațul său nu-l vătămaseră prea rău și nici bubuitura nu îl afectase. Era de oțel.

Carl luă cu grijă arma din mâinile lui.

— Eu nu pot merge așa de departe. Iau arma, Assad. Și vreau să fugi să aduci manualul. Ai văzut unde era. Manualul scris de mână din camera interioară. Este în ultimul vraf, mi se pare. Deasupra, cred. Du-te și ia-l, Assad. Și grăbește-te!

Lasse zâmbi imediat ce Assad plecă, iar Carl îi înfipse țeava sub bărbie. Ca un gladiator, Lasse cântarea puterea adversarilor ca să-l aleagă pe cel care se potrivea cu el. Era clar că își dăduse seama că cea mai bună alegere era Carl. La fel de clar, detectivul știa că se înșela amarnic. Lasse începu să se retragă spre ușă.

— Nu îndrăznești să mă împuști. Celălalt tip ar fi făcut-o. Plec și nu mă poți opri.

— Asta crezi?

Carl înaintă spre el și îl apucă de gât cu putere.

Următoarea dată când mai făcea o mișcare îi va da cu arma în față.

În depărtare se auzeau sirenele poliției.

— Fugi! strigă fratele lui Lasse.

Se ridică brusc în picioare, o apucă pe mama lui și împinse scaunul cu roțile către Carl. Lasse dispăru într-o secundă. Carl vru să fugă după el, dar nu reuși. Se părea că era într-o formă mult mai proastă decât Lasse. Piciorul rănit refuza să-l asculte. Ținti asupra femeii și fiului ei în timp ce lăsă scaunul cu roțile să se izbească de perete.

— Uite! strigă Hans și arată către coarda lungă de detonare pe care Lasse o târa după el.

Cu toții priveau coarda care aluneca pe podea. Lasse încerca, evident, să dezlege explozivul de la gâtul lui în timp ce fugea pe coridor. Văzură coarda întinzându-se în timp ce el ieșea din clădire. Coarda trăgea după ea bateria, care se răsturnă și alunecă spre ușă. Când ajunsese la colț și se lovi de cadrul ușii, firele eliberate scăpară pe dedesubt, atingând celălalt conector. Simțiră cu toții explozia ca pe un tremur slab, acompaniat de un zgomot înfundat, la distanță.

Merete stătea întinsă pe spate, în întuneric și asculta șuieratul, în timp ce încerca să găsească o poziție cât mai bună a brațelor, pentru a putea apăsa cu putere pe ambele încheieturi în același timp. Nu dură mult până când pielea începu să o mănânce, dar nimic altceva nu se întâmplă. Preț de o clipă simți că un miracol avea să se petreacă și strigă spre duzele din tavan că nu se va lăsa niciodată.

Dar înțelese că miracolul nu avea să se petreacă atunci când simți în gură prima plombă pe cale să se desprindă. Timp de câteva minute se gândi să-și elibereze încheieturile pentru că durerea de cap și de articulații, împreună cu presiunea organelor interne se agravau. Când decise să-și elibereze încheieturile nici măcar nu-și mai simțea mâinile. „Trebuie să mă întorc pe cealaltă parte”, se gândi ea și încercă să se răsucescă, dar mușchii nu mai aveau nici o putere.

Totul se tulbură în jurul ei și senzația de greață o făcu să vomite, aproape sufocând-o. Stătea întinsă pe podea, imobilă și simți cum convulsiile se accentuau. Pentru început mușchii gâtului, apoi abdomenul, până în piept. „Merge prea încet!” constată cu groază o voce dinlăuntrul ei. Merete încercă din nou să-și elibereze încheieturile străpunse.

După câteva minute căzu într-o letargie încețoșată. Era imposibil să se concentreze asupra imaginii lui Uffe. Vedea frânturi de culoare și lumini și forme învârtelindu-se. Doar atât. Când prima plombă îi zbură din dinte, începu să geamă puternic. Toată energia pe care o mai avea se scurse cu un sunet chinuit. Dar nu se auzea. Șuieratul de la duzele din tavan era prea puternic.

Dintr-odată scurgerea de aer se opri și sunetul se stinse. Preț de o clipă își imaginează că putea fi salvată. Auzi voci afară.

O strigau, iar ea se opri din plâns. Apoi o voce întrebă dacă ea este Merete. Totul înlăuntrul ei striga: „Da, sunt aici!” Poate chiar rostea cuvintele. Apoi îi auzi vorbind despre Uffe ca și când ar fi

fost un copil normal. Îi rosti și ea numele, dar suna greșit.

Deodată auzi un sunet puternic și vocea lui Lasse în fundal, năruindu-i orice speranță. Respiră încet și observă că degetele eliberaseră încheieturile. Nu știa dacă încă sângerează. Nu simțea nici durere, nici ușurare. Apoi șuieratul din încăperea se întoarce. Când pământul se cutremură sub ea, totul deveni fierbinte și rece în același timp.

Preț de o clipă își aminti de Dumnezeu și Îi șopti numele în sinea ei. Apoi simți o fulgerare de lumină în cap, urmată de un urlat răsunător și de mai multă lumină care se revărsa asupra ei. În fine, renunță.

Epilog

2007

Deși cu un deznodământ trist, investigarea și rezolvarea cazului Lynggaard reprezenta o poveste de succes, iar acoperirea mediatică era pe măsură. Piv Vestergard de la Partidul Danez era încântată că revenise în atenția publicului ca cea care susținuse înființarea Departamentului Q. Și profită să-i critice pe toți cei care nu-i împărtășeau punctele de vedere. Iată doar unul dintre motivele pentru care Carl era sătul de toate.

Trei drumuri la spital pentru a-i scoate alicele din picior și o singură întâlnire cu Mona Ibsen, pe care o anulase. Cam asta era tot ce putuse să facă. Acum se întorseseră la posturile lor din subsol. Două pungi de plastic mici atârnav de avizier, amândouă umplute cu alice. Douăzeci și cinci ale lui Carl și douăsprezece ale lui Assad. Briceagul folosit în confruntarea cu Lasse se afla în sertarul biroului. Până la urmă probabil că toate vor ajunge la gunoi.

Aveau grijă unul de celălalt – Carl și Assad. Carl își lăsa asistentul să vină și să plece după bunul plac, iar Assad făcea atmosferă în subsol. După trei săptămâni de răgaz, cu țigări și cafea și cu muzica lui Assad pe fundal, Carl, în sfârșit, își făcea de lucru în biroul lui, răsfoind un vraf de hârtii cu cazuri. Era mai mult decât suficient pentru a-l ține ocupat.

— Te duci în parcul Faelled azi, Carl? îl întreabă Assad din ușă.

Carl se uită la el cu o expresie apatică.

— Știi tu. 1 mai, mulți oameni pe stradă care beau și dansează și merg mai departe? Nu așa zici tu? întreabă Assad.

Carl încuviință din cap.

— Poate mai târziu, Assad. Du-te, dacă vrei.

Aruncă o privire la ceas. Era amiază. Pe vremuri, dreptul la o după-amiază liberă era recunoscut în majoritatea locurilor. Dar Assad clătină din cap.

— Nu este pentru mine, Carl. Prea mulți oameni pe care nu vreau să-i întâlnesc.

Carl încuviință din nou. Era treaba lui.

— Măine ne vom concentra asupra cazurilor, îi spuse el, lovind cu palma în dosare. Da, Assad?

Asistentul lui zâmbi atât de larg, încât bandajul de la tâmplă

aproape se desfăcu.

— E bine, Carl, spuse el.

Apoi telefonul sună. Era Lis, cu cererea ei obișnuită. Șeful de la Omucideri voia să-l vadă la el în birou.

Trase primul sertar al biroului și scoase un dosar subțire de plastic. Avea sentimentul că de data asta îi va trebui.

— Cum merg lucrurile, Carl?

Era a treia oară săptămâna aceea când Marcus Jacobsen îl întreba asta. Carl ridică din umeri.

— La ce caz lucrezi acum?

Ridică din umeri din nou.

Jacobsen își dădu jos ochelarii de citit și îi puse peste vrafal de hârtii din fața lui.

— Astăzi, un procuror a convenit asupra pedepsei cu avocații care îi reprezintă pe Ulla Jensen și pe fiul ei.

— Da?

— Opt ani pentru mamă și trei ani pentru fiu.

Carl încuviință. Era de așteptat.

— Ulla Jensen va ajunge probabil într-un sanatoriu.

Din nou Carl încuviință. Nu exista nici un dubiu că în curând fiul ei va ajunge în același loc. Bietul om nu va rezista la o pedeapsă cu privire de libertate. Jacobsen se încruntă.

— Ai vești despre Merete Lynggaard?

Carl clătină din cap.

— Încă o țin în comă, dar are puține șanse. Aparent, creierul ei a fost permanent afectat de cheagurile de sânge.

Marcus încuviință din cap.

— Tu și experții în scufundări de la stația navală Holmen ați făcut tot ce ați putut, Carl, zise el și-i aruncă un ziar mototolit. Este o revistă norvegiană pentru scufundători. Uită-te la pagina patru.

Carl deschise ziarul și aruncă o privire la fotografia. O poză veche cu Merete Lynggaard. O fotografie a containerului de presurizare pe care scufundătorii îl atașaseră de sasul de acces pentru ca scufundătorii să o poată muta pe femeie din închisoare în camera de depresurizare mobilă. Dedesubt era un articol scurt despre pregătirile făcute în unitatea mobilă de salvare și despre sistemul de presurizare al camerei. Se menționa că inițial presiunea din cameră fusese crescută ușor, printre altele pentru a opri sângerările de la încheieturile femeii.

Articolul conținea o schiță a clădirii și o secțiune dintr-un desen cu unitatea Drager Duocom, cu salvatorul în interior, dându-i femeii oxigen și acordându-i primul ajutor. Erau și fotografiile ale medicilor care stăteau în față imensei camere de presurizare a Spitalului Național și o fotografie cu sergentul-major Mikael Overgaard, care acorda ajutor pacientei foarte afectate de variația de presiune. La sfârșit era o poză pixelată cu Assad și Carl în drum spre ambulanță. Ziarul norvegian menționa cu litere mari: „Coordonarea excelentă dintre scufundătorii navali și nou-înființatul departament de poliție, care împreună au rezolvat cel mai controversat caz de dispariție a unei persoane din ultimele decenii din Danemarca”.

— Deci, spuse Marcus zâmbind plin de farmec, datorită acestui articol am fost contactați de departamentul de poliție din Oslo. Ar dori să știe mai multe despre munca ta, Carl. În toamnă vor să trimită o delegație în Danemarca și mie mi-ar plăcea că tu să te întâlnești cu ei.

Carl strânse din buze descumpănit.

— Nu am timp pentru asta, obiectă el.

Ar fi blestemat să aibă o gloată de norvegieni alergând pe scări după el.

— Ia în considerare că suntem doar doi în departament. Și cam care ziceai că este bugetul nostru, șefule?

Marcus ocoli tacticos întrebarea.

— Acum că te-ai recuperat și ai revenit la muncă, e timpul să semnezi asta, Carl.

Îi întinse lui Carl aceeași cerere stupidă pentru așa-numitele „cursuri de perfecționare”. Carl nu se obosi să o ia.

— Nu, șefule.

— Dar trebuie, Carl. De ce nu vrei?

„Amândoi ne dorim acum să fumăm o țigară”, se gândi Carl.

— Sunt o mulțime de motive, spuse el. Doar gândește-te la reforma socială. În nu foarte mult timp, vârsta de pensionare va fi de șaptezeci de ani, în funcție de grad. Nu mă atrage ideea să ajung un polițist bătrân și incapabil și nu vreau nici să sfârșesc într-un birou. Nu vreau mulți angajați. Nu vreau să fac teme și nici nu vreau să dau examene. Sunt prea bătrân pentru asta. Și nici nu vreau carte de vizită și nu vreau nici să fiu promovată. De-asta.

Jacobsen părea obosit.

— O mulțime de lucruri se vor întâmpla. Totul este simplă speculație, Carl. Dar dacă vrei să fii în fruntea Departamentului Q

trebuie să mergi la cursurile astea.

Carl clătină din cap.

— Nu, Marcus. Fără cărți. Nu vreau să fiu deranjat. Pentru mine e destul că trebuie să-mi ajut fiul vitreg cu tema la matematică. Și oricum nu va trece clasa. Cred că de acum înainte, șeful Departamentului Q ar trebui să fie un detectiv comisar-adjunct. Și da, încă îmi folosesc vechea funcție. Punct. Carl întinse mâna și ridică dosarul de plastic în aer. Vezi asta, Marcus? continuă el și scoase o hârtie din dosar. Iată bugetul prevăzut pentru Departamentul Q, exact așa cum a fost aprobat de Folketing.

Auzi un oftat adânc din partea cealaltă a biroului. Carl îi arătă ce scria sub linie. Aveau cinci milioane de coroane pe an.

— Potrivit calculelor mele, este o diferență de patru milioane între acest număr și costurile actuale ale departamentului meu. Nu crezi că e incorect?

Șeful de la Omucideri își frecă fruntea.

— Ce vrei, Carl? îl întrebă el vizibil plictisit.

— Tu dorești ca eu să uit de toate aceste calcule și eu vreau că tu să uiți de obligativitatea cursurilor.

Jacobsen făcu fețe-fețe.

— Țasta e șantaj, Carl, îi spuse el cu o voce caldă și controlată. Nu folosim astfel de tactici aici.

— Exact, șefule, spuse Carl și scoase bricheta din buzunar.

Ținu de un colț foaia cu bugetul. Flacăra înghițea documentul, calcul cu calcul. Carl lăsă cenușa să cadă pe o reclamă la scaune de birou. Apoi îi dădu bricheta lui Marcus Jacobsen.

Când Carl se întoarse în subsol, îl găsi pe Assad în genunchi, pe covoraș, cufundat în rugăciune, așa că scrisese un bilet pe care-l lăsă în fața ușii lui. Spunea: „Ne vedem mâine!”

Pe drumul către Hornback, Carl se gândea ce să-i spună lui Hardy despre cazul Amager. Întrebarea era dacă ar trebui să spună ceva. În ultimele săptămâni, Hardy nu se simțise deloc bine. Avea dificultăți de vorbire și saliva i se scurgea din gură. Spuneau că nu era ceva permanent; dar depresia lui Hardy părea să nu se mai sfârșească. Prin urmare, îl mutaseră într-un salon mai bun. Stătea întins pe o parte, probabil pentru a surprinde o bucătică din peisajul cu nave.

În urmă cu un an stăteau împreună într-un restaurant din parcul de distracții Bakken, înfulecând porții imense de friptură de

porc, cu sos de pătrunjel și Carl vorbea cu năduf despre Vigga. Acum el stătea acolo, pe marginea patului lui Hardy și nu-și putea permite să se plângă de nimic.

— Poliția din Soro trebuie să-l lase pe omul cu cămașa în carouri să plece, Hardy, zise el, luând decizia de a nu se ascunde după degete.

— Cine? întrebă Hardy răgușit, fără să-și miște capul nici o câtime.

— Avea un alibi. Dar toată lumea este convinsă că el este omul. Cel care ne-a împușcat pe noi și pe Anker și a comis crimele din Soro. Dar tot trebuie să-l elibereze. Îmi pare rău să îți spun asta, Hardy.

— Nu-mi pasă.

Hardy tuși și-și dresе vocea în timp ce Carl se duse pe partea cealaltă a patului și udă un prosop de hârtie la robinet.

— La ce mi-ar folosi mie dacă l-ar prinde? spuse Hardy cu saliva curgându-i din colțurile gurii.

— Îl vom prinde și pe el și pe ceilalți, Hardy, spuse Carl, ștergându-i colegului său gura și bărbia. Poți să fii sigur că mă voi ocupa de asta cât de curând. Nenorociții nu vor scăpa basma curată, în nici un caz.

— Distracție plăcută! îi ură Hardy, apoi înghiți ca și cum se pregătea să spună altceva. Apoi zise: Văduva lui Anker a fost aici ieri. Nu a fost deloc drăguț, Carl.

Carl își aminti expresia dură a lui Elisabeth Hoyer. Nu mai vorbise cu ea de la moartea lui Anker. Nu-i adresase nici un cuvânt nici măcar la înmormântare. Din secunda în care o informaseră despre moartea soțului ei, îi reproșase totul lui Carl.

— A spus ceva despre mine?

Hardy nu răspunse. Doar tăcu o vreme, clipind rar. Ca și când navele de afară l-ar fi luat cu ele într-o călătorie lungă.

— Tot nu mă vei ajuta să mor, Carl? întrebă el în sfârșit.

Carl mângâie obrazul prietenului său.

— Dacă aș putea, Hardy. Dar nu pot.

— Atunci trebuie să mă ajuți să merg acasă. Îmi promiți asta? Nu vreau să mai stau aici.

— Ce spune soția ta, Hardy?

— Nu știe încă nimic, Carl. Acum m-am decis.

Carl și-o imaginează pe Minna Henningsen. Ea și Hardy se cunoscuseră când amândoi erau foarte tineri. Fiul lor se mutase și ea încă părea tânără. În acel moment al vieții ei, probabil că avea

alte preocupări.

— Du-te și vorbește cu ea astăzi, Carl. Mi-ai face o favoare extraordinară.

Carl se uită la navele din depărtare. Realitățile vieții îl vor face probabil pe Hardy să regrete cererea formulată.

După câteva secunde, Carl constată că avusese dreptate. Minna Henningsen deschise ușa dezvăluind privirii lui un grup de femei vesele. Era o scenă care nu se potrivea cu speranțele lui Hardy. Șase femei cu haine viu-colorate și pălării cochete, care făceau planuri îndrăznețe pentru restul zile.

— E 1 mai, Carl. Asta facem noi, fetele de la club, de obicei astăzi. Nu îți amintești?

El le salută pe câteva dintre ele în timp ce doamna Henningsen îl conducea în bucătărie. Lui Carl nu îi luă mult să-i explice situația și, zece minute mai târziu, era din nou afară, pe stradă. Ea îl apucase de mână și îi spusese cât de dificilă era situația pentru ea și cât de dor îi era de vechea ei viață. Apoi își pusese capul pe umărul lui și plânsese puțin în timp ce îi explica lui Carl de ce nu avea puterea să aibă grijă de Hardy.

După ce-și ștersese lacrimile, îl întrebasese dacă voia să treacă odată pe acolo, să ia cina împreună. Spusese că avea nevoie să discute cu cineva, dar intenția din spatele cuvintelor ei nu putea fi mai directă de atât.

Stând pe bulevardul Strand, auzi zgomot dinspre parcul Faelled. Festivitățile erau în plină desfășurare, deci probabil oamenii erau treji. Se gândi să meargă puțin în parc, să bea o bere, de dragul vremurilor trecute, dar se răzgândi și se duse înapoi la mașină.

Dacă nu era atât de înnebunit după Mona Ibsen, psihologul stupid și dacă Minna nu ar fi fost căsătorită cu prietenul lui paralizat, Hardy, ar fi dat curs invitației, se gândi Carl. Apoi îi sună telefonul mobil. Era Assad, care părea entuziasmat.

— Hei, Assad, ia-o mai ușor. Încă ești la serviciu? Spune-mi din nou. Ce încerci să îmi zici?

— Tocmai au sunat de la Spitalul Național ca să discute cu șeful de la Omucideri. Doar ce-am aflat de la Lis. Merete Lynggaard a fost scoasă din comă.

Privirea lui Carl se înceteșă.

— Când s-a întâmplat?

— În această dimineață. M-am gândit că ți-ar plăcea să știi.

Carl îi mulțumi, lăsă jos telefonul și se uită la copacii înalți, de un verde luminos, cu crengile tremurânde, primăvăratice. În adâncul sufletului ar fi trebuit să fie fericit, dar nu era. Merete putea să trăiască la fel, ca o legumă, pentru tot restul vieții.

Nimic din lumea asta nu era cinstit. Nici măcar primăvara nu dura. Cel mai trist i se părea faptul că trecea primăvara. În curând zilele aveau să se scurteze din nou, se gândea el, supărat pe sine că privea lucrurile pesimist. Încă o dată se uită spre parcul Faelled și la clădirea cenușie și imensă a Spitalului Național, care se profila în depărtare. Apoi puse la vedere biletul de parcare și o luă prin parc, către spital.

„Repornește Danemarca” era sloganul din acel an al zilei de 1 mai. Oamenii stăteau pe iarbă, cu sticlele de bere, căscând gura la proiectarea discursului de adio al politicienei din Folketing, Jytte Andersen. Vorbele ei îi răsunară în urechi până la clădirea Lojii Francmasoneriei. De parcă acest lucru avea să aducă ceva bun.

Când Carl și prietenii lui erau tineri, stăteau acolo în tricouri, arătând ca niște păianjeni. Astăzi, protestatarii erau corpolenți. Guvernul îi aburise cu țigări ieftine, băutură proastă și alte porcării. Dacă oamenii care stăteau pe iarbă nu erau de acord cu guvernul, problemă era doar una temporară. Durata lor de viață scădea brusc și în curând nu va mai rămâne nimeni care să se supere dacă la televizor vedeai doar oameni sănătoși. O, da, situația era bine ținută sub control.

O gloată de jurnaliști erau deja pe coridor. Când îl văzură pe Carl ieșind din lift, se împinseră și se înghesuiră să pună întrebări.

— Carl Morck! strigă un reporter din față. Ce au spus doctorii în legătură cu leziunile de pe creier ale lui Merete Lynggaard? Știi ceva?

— Comisarul-adjunct a mai vizitat-o pe Merete înainte?

— Hei, Morck, ce crezi despre investigația ta? Ești mândru de tine?

Detectivul se întoarse și se uită fix în ochii roșii ai lui Pelle Hyttsted, în timp ce ceilalți reporteri se uitau urât la jurnalist, ca și când ar fi fost nedemn de profesia lui. Pe bună dreptate.

Carl răspunse la câteva întrebări și apoi își concentră atenția asupra senzației de presiune din piept, care se accentua. Nimeni nu-l întrebase de ce venise acolo. Nici măcar el nu știa.

Poate se așteptase să vadă un grup mai mare de vizitatori, dar

în afară de asistenta din Egely, care stătea pe un scaun, lângă Uffe, nu erau fețe cunoscute.

Merete reprezenta un material bun pentru mass-media, însă ca ființă umană era doar un caz medical. La început, în primele două săptămâni, stătuse la Terapie intensivă în camera de presurizare, apoi zăcuse o săptămână la Centrul traumatologic, la Terapie intensivă, ajunsese la Secția de neurochirurgie și acum se afla la Secția de neurologie. Trezirea ei din comă era un experiment, îi împărtășise asistenta șefă de la Secția de neurologie, când o întrebuse. Îl recunoscuse pe Carl. El era unul dintre cei care o găsiseră pe Merete. Dacă ar fi fost oricine altcineva, l-ar fi dat afară.

Carl se apropie încet de cele două persoane care beau apă din pahare de plastic. Uffe își folosea ambele mâini. Carl o salută din cap pe asistenta de la Egely, neașteptând nimic în schimb. Dar ea îi strânse mâna. Părea impresionată să-l întâlnească, dar nu scoase nici un cuvânt. Se mulțumea să stătea acolo și se holba la ușa de la camera de spital, cu mâna pe umărul lui Uffe. Era evident că se întâmpla ceva înăuntru. Câțiva doctori înclinau din cap în semn de salut când treceau pe lângă ei și, după o oră, o asistentă ieși să-i întrebe dacă vor o cafea.

Carl nu se grăbea. Oricum petrecerile cu grătar ale lui Morten erau toate la fel. Luă o gură de cafea și se uită la Uffe care stătea cuminte, privind la ușă. Ocazional o asistentă trecea pe acolo, blocându-i privirea, dar tânărul nu-și lua ochii de la ușă. Carl se uită la asistenta de la Egely și arătă spre Uffe, întrebând-o prin limbajul semnelor ce făcea. Ea zâmbi și dădu ușor din cap, ceea ce probabil însemna că nici bine, nici rău.

Dură câteva minute până când cafeaua începu să-și facă efectul, iar când Carl se întoarse de la toaletă, scaunele de pe coridor erau goale. Se duse la ușă și o deschise ușor. Era complet liniște. Uffe stătea la capătul patului, asistenta supraveghetore de la Egely își ținea mâna pe umărul lui, iar o asistentă medicală nota valorile afișate de aparatele digitale.

Merete era aproape invizibilă, înfășurată în cearșafuri până la bărbie și cu capul bandajat. Părea liniștită; buzele îi erau despărțite și pleapele îi tremurau ușor. Culoarea feței revenea treptat, dar impresia generală era tot îngrijorătoare. Pentru o tânără cândva plină de viață și sănătoasă, acum părea fragilă. Pielea era albă ca zăpada și subțire ca hârtia, iar sub ochi avea cearcăne adânci.

— E în regulă să vă apropiați, spuse asistenta, băgându-și pixul în buzunarul de la piept. O vom trezi din nou, dar s-ar putea să nu reacționeze. Nu din cauza leziunilor de pe creier și a timpului petrecut în comă; sunt o mulțime de alți factori. Vederea ei este încă slabă la ambii ochi, iar cheagurile de sânge i-au cauzat o paralizie și, de asemenea, i-au afectat puternic creierul. Dar nu este fără speranță, așa cum pare în acest moment. Credem că într-o zi își va recăpăta mobilitatea; marea întrebare este cât de capabilă va fi să comunice. Cheagurile de sânge au dispărut, dar încă nu a vorbit. Probabil afazia este permanentă și i-a răpit pentru totdeauna capacitatea de a vorbi. Cred că este o perspectivă pentru care toți trebuie să ne pregătim, zise ea și dădu din cap. Nu știm ce gândește, dar încă putem avea speranțe. Apoi se îndreptă către pacientă și îi reglă una dintre perfuziile care atârnavă lângă pat. Totul e în regulă. Cred că ar trebui să fie cu noi într-o clipă. Trageți de fir dacă doriți ceva.

Apoi se retrase bocănind cu saboții pe podea, ducându-se să îndeplinească încă una dintre nenumăratele ei sarcini.

Toți trei stăteau calmi și se uitau în jos, la Merete. Pe fața lui Uffe nu se citea nimic. Asistenta de la Egely avea o privire îngrijorată. Poate ar fi fost mai bine pentru toată lumea dacă detectivul Carl nu investiga acest caz. Trecu un minut și Merete deschise încet ochii, fiind vizibil deranjată de lumina de afară. Pupilele ei erau de un maro-roșiatic, de la vinișoarele ce ieșeau în evidență. Și totuși, când o văzu trează, lui Carl i se tăie respirația. Merete clipi de câteva ori ca și când ar fi încercat să focalizeze ceva, aparent fără succes. Apoi închise ochii din nou.

— Du-te, Uffe, spuse asistenta de la Egely. Stai puțin cu sora ta?

El păru să înțeleagă, pentru că se duse să ia un scaun, pe care îl așeză lângă pat, cu fața aproape de Merete. Suflul ei îi făcea zulfii blonzi să fluture. După ce o privi un timp, ridică un colț al cearșafului, unde mâna era vizibilă. Îi luă mâna și stătu acolo cu o privire întrebătoare pe față. Carl făcu câțiva pași și se opri lângă asistenta de la Egely, la capătul patului.

Privirea tăcutului Uffe, care ținea mâna surorii lui, fața apropiată de obrazul ei, totul era emoționant. În acel moment părea un cățeluș pierdut care după căutări istovitoare își găsisese calea către căldură și siguranță, lângă frățiorii lui din culcuș. Apoi Uffe își retrase ușor fața nedezipindu-și ochii de la Merete. Își lipi buzele de obrazul ei și o sărută ușor.

Carl văzu corpul lui Merete tremurând ușor sub așternuturi în timp ce ecranul EKG-ului afișa un ritm cardiac ușor mărit. Aruncă o privire la următorul monitor. Da, pulsul îi crescuse puțin. Apoi cu un oftat adânc, Merete deschise iarăși ochii. De data asta însă fața lui Uffe o proteja de lumină și își văzu înainte de toate fratele, care stătea acolo și-i zâmbea.

Carl făcea ochii tot mai mari pe măsură ce Merete își venea în fire. Buzele i se deschiseră. Între cei doi frați era o tensiune care parcă nu le permitea contactul. Fața lui Uffe devenea întunecată, ca și când și-ar fi ținut respirația. Apoi începu să se legene în față și în spate, scâncind din gât. Deschise gura; părea confuz și încordat. Își strânse pleoapele, dădu drumul mâinii surorii lui și se apăsă pe gât. Nu ieși nici un cuvânt, dar era clar că le gândea. Expiră, părând că va cădea înapoi pe scaun, nereușind ceea ce își propusese. Dar apoi sunetele din gât începură să se audă și acum nu mai sunau așa de gutural.

— Mmmmmm, spuse el, gâfâind puternic. Mmmmemme...

Merete îl aținti cu privirea pe fratele ei. Nu exista dubiu că știa cine stă în fața ei. Ochii i se umplură de lacrimi. Carl își ținu răsuflarea. Asistenta de lângă el își puse mâinile la gură.

— Mmmmeerete, ieși în sfârșit după un efort supraomenesc al lui Uffe.

Chiar și Uffe era șocat. Respira greu și preț de o clipă, gura îi rămase deschisă în timp ce femeia de lângă Carl începu să plângă în hohote dând să-și sprijine mâna de umărul lui. Apoi Uffe luă din nou mâna surorii lui. O strânse și o sărută. Tremură din toate încheieturile ca și când ar fi luat o gură de gheață. Dintr-odată, Merete își lăsă capul pe spate, cu ochii larg deschiși și corpul tensionat; degetele mâinii sale libere se strânsură în palmă, ca și când ar fi avut crampe. Chiar și Uffe observă schimbarea, iar asistenta de la Egely trase de fir imediat, pentru a chema ajutor.

Un geamăt adânc și sumbru ieși dintre buzele lui Merete și apoi tot corpul i se relaxă. Ochii erau încă deschiși, ațintiți la fratele ei. Alt sunet ciudat veni dinspre ea ca și când ar fi respirat pe un geam rece. Acum zâmbea. Părea aproape amuzată de sunetele pe care le scotea.

În spatele lor, ușa se deschise și asistenta se grăbi, urmată de un tânăr medic, cu o privire îngrijorată. Se opriră în fața patului ca să o privească pe Merete care părea relaxată, cu fratele ei ținând-o de mână.

Medicul și asistenta aruncară o privire la toate aparatele și nu

găsiră nimic alarmant, așa că se întoarseră spre asistenta de la Egely. Tocmai voiau să-i pună o întrebare, când un sunet ieșit din nou din gura lui Merete. Uffe își duse urechea aproape de buzele surorii lui, dar toată lumea din cameră putu auzi.

— Mulțumesc, Uffe! spuse ea încet și se uită la Carl, care-și simțea acum inima ușoară.

Mulțumiri

Mulțumirile mele se îndreaptă spre Hanne Adler-Olsen, Henning Kure, Elsebeth Waehrens, Soren Schou, Freddy Milton, Eddie Kiran, Hanne Petersen, Micha Schmalstieg și Karsten D.D. Pentru criticile lor neprețuite. Mulțumesc lui Gitte și Peter Q. Rannes și Centrului Danez pentru Scriitori și Traducători de la Hald pentru că mi-au oferit liniștea și pacea de care am avut nevoie în timpul perioadelor cruciale când am scris această carte. Mulțumesc lui Peter H. Olsen și lui Jorn Pedersen pentru inspirație. Datorz mulțumiri lui Jorgen N. Larsen pentru documentare, lui Michael Needergaard pentru informațiile factuale despre camerele de presurizare și efectele lor, precum și lui K. Olsen și inspectorului de poliție Leif Christensen pentru corecturile legate de aspecte ale activității criminalistice.

În final, mulțumesc editorului meu danez Anne Christine Andersen pentru colaborarea de excepție.

Cuprins

Prolog.....	4
1 2007	6
2 2002	8
3 2007	10
4 2007	16
5 2002	24
6	26
7 2002	35
8 2007	38
9 2002	42
10 2007	47
11 2002	53
12 2007	56
13 2007	61
14 2002	71
15 2007	75
16 2002	89
17 2007	93
18 2003	106
19 2007	111
20 2007	118
21 2007	120

22 2003-2005	128
23 2007	133
24 2007	147
25 2007	157
26 2005	167
27 2007	174
28 2007	187
29 2007	205
30 2005-2006	215
31 2007	222
32 2007	232
33 2007	246
34 2007	257
35 2007	265
36 2007	276
37 Aceeași zi	295
38 Aceeași zi	304
39 Aceeași zi	315
Epilog 2007	328
Muțumiri	339
Cuprins	340

Un roman spectaculos, cu acțiune și umor și cu o notă de inedit specifică literaturii nordice.

Ingeniosul detectiv Carl Mørck, secondat de neconvenționalul său asistent, rezolvă un caz neobișnuit și dificil, primul dintre cele atribuite Departamentului Q. În timp ce investigația progresează, victima, aflată într-o cameră de presurizare, îndură detenția, privațiunile și chinul, agățându-se de speranța de a-și revedea fratele iubit. Cititorul urmărește cu suspans investigația, care duce la dezvăluirea treptată a mobilului crimei.

Design și ilustrație: Stefan Hilden, www.hildendesign.de

editura rao

ISBN 978-606-609-349-1

9 786066 093491

www.rao.ro

www.raobooks.com

Jussi Adler-Olsen

Departamentul #2

VÂNĂTORII
DE OAMENI

JUSSI ADLER-OLSEN

Seria: Departamentul Q

Volumul 2

VÂNĂTORII DE OAMENI

Original: *Fasandræberne*
[*The Absente One*] (2008)

Traducere din limba engleză:
GRAAL SOFT

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company

2014

Prolog

Încă o împușcătură răsună deasupra vârfurilor copacilor. Strigătele gonacilor se auzeau mai clar. Un puls dureros îmi bubuia în timpane, iar aerul umed îmi umfla plămâni atît de repede și de tare încît mă dureau.

„Să alerg, să alerg, nu trebuie să cad. N-o să mă mai ridic dac-o să cad. La dracu', la dracu'! De ce nu-mi pot elibera mâinile? O, să alerg, să alerg... Șșș... Nu trebuie să m-audă. M-au auzit? Asta a fost? Chiar așa trebuie să mi se termine viața?”

Crengile mă plesneau peste față, lăsând în urma lor dăre de sânge, care se amestecau apoi cu sudoarea. Strigătele oamenilor se auzeau acum de peste tot. Simt cum mă cuprinde frica de moarte.

Alte împușcături. O săgeată şuieră prin aerul rece atît de aproape încît transpirația curgea pe mine întinzându-se ca o compresă pe sub haine.

„Într-un minut sau două mă vor prinde. De ce nu m-ascultă mâinile de la spate? E chiar atît de rezistentă banda cu care sunt legat?”

Din copaci, mai multe păsări înspăimântate își iau brusc zborul lovind aerul cu aripile. Umbrele care dansează în spatele lizierei dese de molizi devin și mai evidente. Poate că sunt la numai o sută de metri. Totul devine mai clar. Vocile. Pofta de sânge a vânătorilor.

Cum vor proceda? O singură împușcătură, o singură săgeată și totul se va termina? Asta era? Nu, nu, de ce s-ar mulțumi cu atît? Nenorociții nu sunt atît de miloși. Nu-i genul lor. Au puști și cuțite mânjite cu sânge. Dovediseră deja cît de eficiente erau arbaletetele lor.

„Unde să m-ascund? E oare vreun loc? Pot să mă-ntorc? Pot?”

Pipăii înainte și-napoi solul pădurii. Era dificil pentru că aveam ochii aproape complet acoperiți cu bandă, iar picioarele se chinuiau și se împleticeau.

„Acum o să simt pe pielea mea cum e să fii prins în capcană. N-o să facă excepție pentru mine. Așa se distrează ei. E singurul mod în care se poate sfârși totul”.

Inima îmi bătea atît de puternic încît mă durea.

1.

Când se aventură pe alea pietonală Strøget, se simțea ca și cum ar fi fost pe muchie de cuțit. Cu fața pe jumătate acoperită cu un șal murdar, verde, se strecură prin fața vitrinelor magazinelor intens luminate și cercetă strada cu ochi prevăzători. Era vital să știe cum să-i recunoască pe oameni fără să fie recunoscută. Să poată trăi în pace cu demonii ei și să lase restul în seama celor care treceau grăbiți pe lângă ea. Să lase restul nenorociților care voiau să-i facă rău, celor ale căror priviri goale o evitau.

Kimie își ridică privirea spre lămpile de pe stradă care aruncau o lumină strălucitoare asupra Vesterbrogade. Își umflă nările. În curând nopțile aveau să fie mai reci. Trebuia să-și pregătească bârlogul pentru iarnă.

•

Stătea în mulțime, la trecerea de pietoni, în mijlocul oamenilor înfrigurați care ieșeau din Grădinile Tivoli, cu fața spre Gara centrală, când o observă pe femeia de lângă ea, în jachetă de tweed. Femeia se încruntă la ea, strâmbă din nas și apoi se îndepărtă. Le despărțeau doar câțiva centimetri, mai mult decât suficient.

„Ușurel, Kimmie”. Semnalul de alarmă o străbătu în timp ce furia încerca să preia controlul. Privirea îi alunecă în jos pe corpul femeii până când ajunse în dreptul picioarelor. Ciorapii ei erau strălucitori, iar gleznele erau acoperite de pantofi cu toc înalt.

Kimie simți că îi apare un zâmbet viclean în colțurile buzelor. Cu o lovitură puternică putea rupe acele tocuri. Femeia ar fi căzut și ar fi aflat că până și o rochie Christian Lacroix se murdărește pe trotuarul ud. Asta ar învăța-o minte, să-și vadă de treaba ei.

Kimie o privi pe femeie direct în față. Ochii rimelați excesiv, nasul pudrat, tunsoarea meticuloasă, în șuvițe. Expresia ei era înghețată și disprețuitoare. Da, Kimie știa genul ei mai bine decât mulți alții. Fusese odată la fel ca ea. Snobii aroganți din protipendadă, groaznic de goi în interior. Și așa-zisele prietene de atunci erau la fel. Și mama ei vitregă. Le detesta.

„Deci, fă ceva, îi șoptiră vocile din cap. N-o lăsa să scape. Arată-i cine ești. Fă-o!”

Kimmie privi spre un grup de băieți cu pielea închisă la culoare, de pe cealaltă parte a străzii. Dacă nu ar fi fost ochii lor rătăcitori, ar fi împins-o pe femeie exact când autobuzul 47 trecea prin dreptul lor. Își imagină scena; ce pată de sânge minunată ar fi lăsat autobuzul în urmă! Ce undă de șoc ar fi declanșat prin mulțime corpul storcit al îngâmfatei ăleia! Ce sentiment delicios de dreptate i-ar fi oferit!

Dar Kimmie n-o împinse pe femeie. În furnicarul mulțimii se găsea mereu un ochi vigilant; în plus, era ceva în sinea ei care o ținea locului. Ecolul înspăimântător al unor vremuri de demult.

Își duse mâneca la față și trase adânc aer în piept. Femeia de lângă ea o remarcase pe bună dreptate; hainele ei puțeau îngrozitor.

Când stopul se făcu verde, Kimmie păși pe trecerea de pietoni cu valiza troncănind în urmă pe roțile ei deformatate. Era ultima călătorie a geamantanului pentru că venise vremea să arunce țoalele vechi. Era timpul să-și lepede pielea.

•

În mijlocul gării, pe o pancartă din fața chioșcului de ziare erau afișate titlurile zilei, făcându-le viața mai amară nu doar celor grăbiți, ci și orbilor. Mai văzuse posterul de câteva ori în drumul ei prin oraș și o umplea de repulsie.

— Porcule, mormăi când trecu prin dreptul semnelui și își mențină privirea fermă în față.

Întoarse totuși capul și aruncă o privire către chipul de pe pancarta *Berlingske Tidende*. Simpla vedere a bărbatului îi dădu frisoane. Sub fotografia publicitară scria: „Ditlev Pram cumpără spitale private în Polonia pentru 12 miliarde de coroane”. Scuipe pe pietrele pavajului și făcu o pauză până se liniști. Îl ura pe Ditlev Pram. Pe el, pe Torsten și pe Ulrik. Dar, într-o bună zi, vor primi ceea ce meritau. Într-o bună zi, va avea grijă de ei. Așa va face.

Hohoti zgomotos și îl făcu pe un trecător să zâmbească. Încă un idiot naiv care credea că știa ce se petrecea în mintea celorlalți. Apoi se opri brusc. Tine Șobolanca stătea la locul ei obișnuit, puțin mai în față. Era aplecată și se legăna ușor, cu mâinile murdare, pleoapele căzute și cu o palmă întinsă în speranța halucinantă că măcar o persoană din acel furnicar i-ar strecura o monedă de zece coroane. Numai dependenții de droguri puteau sta astfel ore în șir. Nenorociți mizerabili.

Kimmie încercă să se furișeze pe lângă ea, să se îndrepte direct către treptele spre Reventlowsgade, dar Tine o observă.

— Bună, Kimmie. Hei, așteaptă, la dracu', reuși ea să spună într-un scurt moment de luciditate, dar Kimmie nu-i răspunse.

Tine Șobolanca nu era bună în spații deschise. Numai când stătea pe banca ei îi funcționa creierul în mod rezonabil. Era, cu toate acestea, singura persoană pe care Kimmie o putea tolera.

•

Vântul care biciuia străzile în ziua aceea era inexplicabil de rece, așa că oamenii voiau să ajungă repede acasă. De aceea, cinci Mercedesuri negre zăboveau în coada de taxiuri de lângă intrarea gării Istedgade. Ea spera că măcar unul dintre ele să fie acolo când va avea nevoie de el. Era tot ce voia să știe.

Traversă strada trăgând după ea valiza spre magazinul thailandez de la subsol și o lăasă lângă fereastră. Numai o dată mai fusese furată o valiză când o pusese acolo. Era sigură că acest lucru nu se putea repeta pe o asemenea vreme, când până și hoții stăteau în casă. Oricum, nu conta. Nu era nimic de valoare în ea.

Nu așteptă decât vreo zece minute la intrarea principală a gării înainte să prindă o momeală. O femeie fabulos de frumoasă, îmbrăcată într-o haină din blană de nurcă, cu trup zvelt, nu mai mare de măsura 38, ieșea dintr-un taxi cu o valiză pe roți din cauciuc tare. Înainte vreme, Kimmie s-ar fi uitat mereu după femei care să poarte mărimea 40, dar asta fusese cu mulți ani în urmă. Viața pe străzi nu îngrășa pe nimeni.

În timp ce femeia se concentra la automatul de bilete de la intrare, Kimmie îi șterpeli valiza. Apoi se îndepărtă spre ieșirea din spate și, într-o clipită, ajunsese în stradă, printre taxiurile de la Reventlowsgade. Repetiția era mama învățaturii.

Acolo încărcă valiza furată în portbagajul primului taxi din rând și îi ceru șoferului s-o ducă o scurtă bucată de drum. Scoase din buzunarul hainei o legătură grasă de bancnote de o sută de coroane.

— Îți mai dau câteva sute dacă faci ce-ți spun, îi zise ea făcându-se că nu-i vede privirea bănuitoare și strâmbăturile din nas.

În circa o oră se vor întoarce să-și ia valiza veche. Dar atunci va purta haine noi și parfumul altei femei. Fără îndoială că atunci nările taximetristului vor fremăta din cu totul alte motive.

2.

Ditlev Pram era un bărbat chipeș, iar el știa acest lucru. Când zbura la clasa business, femeile, nu contează câte, nu aveau nimic împotriva să-l audă vorbind despre Lamborghiniul lui și despre cât de repede putea fi condus spre casa lui din mondena suburbie din Rungsted.

De data aceasta pusese ochii pe o femeie cu părul mătășos, adunat în coc la ceafă și cu ochelari cu ramă neagră care-i dădeau un aspect inabordabil. Îl excita.

Încercă să-i vorbească, dar fără noroc. Îi oferi exemplarul lui din *The Economist* pe a cărui copertă era un reactor nuclear luminat din spate, însă femeia îl respinse cu un gest indiferent.

Îi comandă o băutură de care ea nu se atinse. Când avionul de Stettin ateriză cu precizie pe aeroportul Kastrup, toate cele nouăzeci de minute prețioase fuseseră irosite.

Era genul de situație care îl făcea să fie agresiv.

Merse pe coridoarele din sticlă din terminalul 3 și, până să ajungă la trotuarul rulant, își zări victima, un bărbat cu mers greoi, care se îndrepta hotărât în aceeași direcție. Ditlev grăbi pasul și ajunse chiar în momentul în care bătrânul punea piciorul pe trotuar. Ditlev își imagină clar: un picior bine plasat ar fi făcut ca silueta scheletică să se izbească de plexiglas, iar fața – cu ochelarii într-o parte – să alunece pe margine, în vreme ce bătrânul ar fi încercat disperat să-și recapete echilibrul.

Și-ar fi pus bucurios în aplicare fantezia. Așa era el. El și ceilalți din gașcă fuseseră toți crescuți astfel. Nu era nici lăudabil, nici rușinos. Dacă ar fi făcut-o, într-un fel ar fi fost vina nenorocitei ăleia. Ar fi putut merge acasă cu el. Într-o oră ar fi fost în pat. Era numai vina ei.

Telefonul mobil îi sună când Hotelul Strandmølle apăru în oglinda retrovizoare, iar marea se ridică din nou, orbitor, la orizont.

— Da, zise el și se uită la afișaj.

Era Ulrik.

— Știu pe cineva care a văzut-o acum câteva zile, zise el. La trecerea de pietoni din afara gării centrale de pe Bernstoffsgade.

Ditlev își închise MP3 playerul.

— OK. Când exact?

— Lunea trecută. La 10 septembrie. În jurul orei nouă seara.

— Ce-ai făcut?

- Torsten și cu mine am dat un ochi pe-acolo, dar n-am găsit-o.
- Torsten a fost cu tine?
- Da. Dar știi cum e el. Nu mi-a fost de niciun ajutor.
- Și pe cine l-ai pus s-o facă?
- Pe Aalbæk.
- Bine. Ea cum arăta?
- Era îmbrăcată bine, din câte am înțeles. Mai slabă decât înainte.

Dar putea.

- Putea?
- Exact. A transpirație și a pișat.

Ditlev dădu din cap aprobator. Asta era partea proastă la Kimmie. Nu numai că putea dispărea luni sau ani, dar niciodată nu știai cine era. Invizibilă și, apoi, deodată, alarmant de vizibilă. Era cel mai periculos element din viața lor. Singura care putea reprezenta cu adevărat o amenințare.

- De data asta trebuie s-o prindem, mă auzi, Ulrik?
- De ce dracului crezi c-am sunat?

3.

Abia când ajunse în fața birourilor întunecate ale Departamentului Q din subsolul sediului de poliție, Carl Mørck își dădu seama că vacanța și vara se terminaseră cu adevărat. Aprinse lumina și aruncă o privire pe biroul lui acoperit cu mormane doldora de dosare de caz; impulsul de a închide ușa și de a ieși dracului de acolo era foarte puternic. Nu-l ajuta cu nimic faptul că, în mijlocul tuturor acelor lucruri, Assad înfipsese un buchet de gladiole îndeajuns de voluminos încât să blocheze o stradă de mărime medie.

— Bine-ai revenit, șefu! se auzi o voce în spatele lui.

Se întoarse și se uită fix în ochii vioi, strălucitori și căprui ai lui Assad. Părul lui subțire, brunet, flutura în toate direcțiile urându-i, parcă, bun venit. Assad era gata pentru o nouă rundă la altarul sediului de poliție, ghinionul lui.

— Ei, hai! spuse Assad când observă privirea goală a șefului său. Cine te-ar vedea n-ar bănuși că tocmai te-ai întors din concediu, Carl.

Carl scutură din cap.

— M-am întors?

•

Sus, la etajul al treilea, rearanjaseră din nou totul. A dracului reformă a poliției. Nu peste mult timp, lui Carl îi va trebui un GPS să-și găsească drumul spre șeful de la Omoruri. Fusese plecat numai trei săptămâni amărâte și totuși erau cel puțin cinci chipuri noi care se holbau la el de parcă era un extraterestru. Cine dracu' erau?

— Am vești bune pentru tine, Carl, spuse șeful de la Omoruri în timp ce Carl își plimba ochii pe pereții noului său birou.

Suprafețele vopsite în verde pal îl făceau să se gândească la o combinație dintre o sală de operații și un centru de control al crizelor dintr-un thriller al lui Len Deighton. Din orice ungher, cadavrele cu ochi pământii și pierduți se holbau la el. Hărți, diagrame și programe ale personalului erau aranjate într-o confuzie multicoloră. Totul părea deprimant de eficient.

— Vești bune, zici. Asta nu sună bine, răspunse Carl care se lăsă să cadă într-un scaun aflat de partea cealaltă a biroului șefului său.

— Ei, Carl, în curând o să ai oaspeți din Norvegia.

Ochii lui Carl se ridicară spre el de sub pleoapele grele.

— Mi s-a spus că o delegație de cinci persoane vine de la directoratul de poliție de la Oslo, ca să arunce o privire la Departamentul Q. Vinerea viitoare la ora zece dimineața. Îți amintești, nu-i așa? Întrebă zâmbitor Marcus, făcând cu ochiul. Mi s-a spus să-ți transmit că sunt nerăbdători să te cunoască.

Cu siguranță, erau singurii care voiau s-o facă.

— Ținând cont de această vizită, ți-am întărit echipa. Numele ei e Rose.

Auzind asta, Carl se potrivea mai bine în scaun.

•

După aceea, se opri câteva momente la ușa șefului de la Omoruri încercând să-și vină în fire. Se spunea că veștile rele nu veneau niciodată singure. Al dracului de adevărat. Nu revenise decât de cinci minute la muncă și deja aflate că trebuia să devină dădaca unei noi angajate. Ca să nu mai pună la socoteală și faptul că era obligat să facă pe ghidul și să țină de mână o turmă de maimuțe de munte, de care ar fi uitat bucuros.

— Unde-i fata asta nouă care ar trebui să vină la mine? o întrebă pe doamna Sørensen care stătea în spatele biroului de la intrare.

Cotoroașta nu-și ridică ochii de pe tastatură. El ciocăni ușor în birou. De parcă ar fi contat. Apoi cineva îl bătu ușor pe umăr.

— Iată-l, în carne și oase, Rose, rosti cineva în spatele lui. Ți-l prezint pe Carl Mørck.

Când se întoarse observă două chipuri familiare. Cel care inventase vopseaua neagră nu trăise degeaba, își spuse el. Amândouă chipurile erau încadrate de o chică ciufulită, neagră ca tăciunile și extrem de scurtă. Amândouă aveau ochi negri și haine închise la culoare, sumbre. Asemănarea dintre cele două era a dracului de stranie.

— Măi să fie! Ce-ai pățit, Lis?

Cea mai competentă secretară din departament își trecu degetele prin părul odinioară blond și elegant și îi adresă un zâmbet strălucitor.

— Știu. Nu-i așa că-i drăguț?

El dădu ușor din cap.

Carl își îndreptă atenția spre cealaltă femeie care purta pantofi cu tocuri foarte înalte. Aceasta îi adresă un zâmbet care ar fi dat pe spate pe oricine. El o privi din nou pe Lis și observă uimitoarea lor asemănare. Se întrebă cine inspirase pe cine.

— Ea e Rose. E aici de câteva săptămâni și ne-a înveselit pe noi, secretarele, cu umorul ei molipsitor. Acum o să ți-o dau ție în primire. Ai grijă de ea, Carl!

Carl dădu buzna în biroul lui Marcus cu argumentul pregătit, dar după douăzeci de minute își dădu seama că se lupta pentru o cauză pierdută. Reuși să obțină o amânare de o săptămână și apoi era nevoit s-o primească pe fată în Departamentul Q.

Chiar lângă biroul lui Carl era debaraua care adăpostea metri întregi de benzi cu cuie pentru trafic și echipamentul pe care îl foloseau ca să împrejmuiască zonele crimelor. Marcus Jacobsen îi explică faptul că aceasta fusese curățată și mobilată. Rose Knudsen era noua lui colegă din Departamentul Q, și cu asta, basta! Oricare ar fi fost motivele șefului de la Omoruri, lui Carl nu-i plăceau.

— A primit numai note bune la Academia de Poliție, dar a picat la examenul de conducere și asta e o problemă care te înfundă, indiferent cât de bun ești, spuse Jacobsen în timp ce învârtea, pentru a cincisprezecea oară, pachetul gros de țigări.

— Poate că e și puțin cam prea sensibilă ca să iasă pe teren, dar a avut ambiția să lucreze în poliție, așa că a învățat cum să fie secretară. În ultimul an a lucrat la poliția primăriei. În plus, în ultimele săptămâni i-a ținut locul doamnei Sørensen care, desigur, acum a revenit la muncă.

— De ce n-ai trimis-o înapoi la primărie, îndrăznesc eu să te întreb?

— De ce? Ei bine, a fost un tãmbãlãu intern. Nimic care să aibă legătură cu noi.

— OK.

Cuvântul „tãmbãlãu” suna amenințator.

— Oricum, Carl, acum ai o secretară. Una bună.

Spunea asta despre aproape toată lumea.

•

— Mi s-a părut că e drăguță, chiar foarte drăguță, cred... zise Assad sub lumina tuburilor cu neon din Departamentul Q, încercând să-l facă pe Carl să se simtă mai bine.

— A stârnit un tãmbãlãu la primărie, să știi. Asta nu-i așa de drăguț.

— Tãm...? Trebuie să mai zici o dată, Carl.

— Las-o baltă, Assad.

Asistentul lui dădu din cap. Apoi înghiți o substanță mirosind a ceai de mentă, pe care o turnase în cană.

— Auzi, Carl, legat de cazul pe care mi l-ai dat înainte să pleci, n-am ajuns prea departe cu el. Am căutat peste tot și în cele mai imposibile locuri, dar dosarele au dispărut atunci, în timpul mutărilor de sus.

Carl ridică privirea. Dispăruseră? Ei, na? Dar bine... după toate cele, se întâmplase ceva bun în ziua aceea.

— Da, au dispărut cu totul. Dar apoi m-am uitat puțin prin teancurile de dosare și l-am găsit pe ăsta. E foarte interesant.

Assad îi dădu un dosar verde-gălbui și rămase nemișcat precum un stâlp de sare, cu o figură răbdătoare.

— Ai de gând să stai acolo cât timp citesc?

— Da, mersi, răspunse el punându-și cana pe biroul lui Carl.

Când deschise dosarul, Carl își umflă obrazii și apoi expiră ușor.

Cazul era destul de vechi. Din vara lui 1987, mai precis. Anul în care, el și un amic de-al lui luară trenul spre Carnavalul din Copenhaga, iar o roșcată care nu-și putea scoate ritmul din șolduri îl învățase cum să danseze samba – ceea ce, când încheiară seara pe o pătură, după un tufiș din grădinile castelului Rosenborg, fusese absolut minunat. Pe atunci avea vreo douăzeci de ani și nimic nu a mai fost apoi teritoriu virgin.

Fusese o vară frumoasă în 1987. Era vara în care fusese transferat de la sediul de poliție din Vejle la cel din Antonigade. Crimele probabil că fuseseră comise la opt sau zece săptămâni după carnaval, cam pe când roșcata se hotărâse să-și arunce corpul în brațele următorului necioplit. Da, era exact perioada în care Carl făcea primele lui ronduri de noapte pe străzile înguste din Copenhaga. De fapt, era foarte ciudat că nu-și amintea nimic legat de acel caz; fusese, cu siguranță, destul de ciudat.

Doi frați, o fată și un băiat, de șaptesprezece, respectiv optsprezece ani, fuseseră găsiți omorâți în bătaie într-o cabană de vară, nu departe de Dybesø, lângă Rørvig. Fata avea corpul complet învinețit și suferise teribil din cauza loviturilor, dovadă stăteau rănilor defensive.

Parcurse textul. Nu fusese un atac sexual, nu fusese nimic furat. Citi din nou raportul autopsiei și răsfoi tăieturile din ziare. Doar câteva, dar titlurile erau de-o șchioapă. „Bătuți până la moarte”, scria *Berlingske Tidende*, care oferea și o descriere a cadavrelor, cu detalii neobișnuite pentru acel ziar vechi, cu pretenții.

Fuseseră găsiți în sufragerie, lângă șemineu; fata în bikini, iar fratele ei gol, ținând o sticlă de coniac pe jumătate goală în mână. El fusese omorât printr-o singură lovitură în ceafa, cu un obiect dur care fusese mai târziu identificat drept ciocanul descoperit într-o tufă de iarbă-neagră, undeva între Flyndersø și Dybesø.

Mobilul crimei era necunoscut, dar în scurtă vreme bănuiala se îndreptă către elevii de la internat care stăteau la una dintre reședințele extravagante de vară ale părinților lor din apropiere de Flyndersø. Aceștia fuseseră implicați de mai multe ori în încăierările de la clubul de noapte din zonă, Round, unde câțiva localnici fuseseră răniți destul de serios.

— Ai ajuns acolo unde zice cine erau suspectii?

Carl se uită la Assad pe sub sprâncene. Ar fi trebuit să fie un răspuns suficient, dar Assad nu se dădea bătut.

— Da, sigur că ai ajuns. Iar raportul mai zice și că tații lor erau genul de oameni care câștigau mulți bani. Nu făceau mulți asta în epoca de aur a anilor optzeci sau cum îi spunea?

Carl dădu aprobator din cap. Ajunsese la acea parte din raport. Da, Assad avea dreptate. Tații lor erau cu toții binecunoscuți, chiar și în prezent.

Parcurse de câteva ori numele celor din grup. Fu suficient pentru a-i apărea câțiva stropi de sudoare pe tâmple pentru că nu numai tații erau cei care câștigaseră sume enorme de bani și deveniseră personalități binecunoscute. Ani mai târziu, unele dintre progeniturile lor deveniseră și ele faimoase. Născuți cu o lingură de argint în gură, dețineau acum lingura de aur. Ei erau Ditlev Pram, fondatorul a numeroase spitale private exclusiviste, Torsten Florin, un designer celebru la nivel internațional, și analistul de bursă Ulrik Dybbøl Jensen. Cu toții se aflau pe cea mai de sus treaptă a scării succesului din Danemarca, așa cum fusese și răposatul Kristian Wolf, magnat al transporturilor. Ultimii doi membri ai găștii ieșeau în evidență. Kristen-Marie Lassen făcuse și ea parte din gașca lor, dar nimeni nu știa unde se afla în acel moment. Bjarne Thøgersen, cel care își mărturisise vina pentru uciderea fraților și era în pușcărie și la acea oră, provenea dintr-o familie modestă.

•

Când Carl termină de citit, aruncă dosarul pe masă.

— În regulă. Eu nu pricep cum de-a ajuns dosarul ăsta la noi atunci, zise Assad.

În mod normal, ar fi zâmbit în acel moment, dar nu o făcu.

Carl scutură din cap.

— Nici eu. Un om face pușcărie pentru crimă. A mărturisit, a primit condamnare pe viață, iar acum e în spatele gratiilor. De fapt, el s-a predat, deci de unde îndoiala? Caz *închis!* zise el și închise dosarul cu zgomot.

— Cu excepția...

Assad își mușcă buza.

— Nu s-a predat decât nouă ani mai târziu.

— Și ce dacă? S-a predat. Când a comis crimele acelea, avea doar optsprezece ani. Poate că și-a dat seama, când a îmbătrânit, că muștrările de conștiință nu se ofilesc.

— Se ofilesc?

Carl oftă.

— Da, se ofilesc. Se vestejesc, mor. O conștiință încărcată nu se vindecă în timp, Assad. Dimpotrivă.

Era evident că lui Assad nu-i dădea pace altă nedumerire.

— Secțiile de poliție din Nykøbing Sjælland și Holbæk au cooperat la caz. La fel și Unitatea Mobilă de Investigații. Dar nu știu cine l-a trimis la noi. Tu știi?

Carl cercetă coperta dosarului.

— Nu, nu zice nicăieri. Foarte ciudat. Dacă niciuna dintre cele trei unități nu trimisese dosarul, cine-o făcuse? Și dacă dosarul s-a încheiat cu o condamnare, de ce-ar mai fi trebuit să se mai obosească să-l redeschidă?

— Ar putea avea legătură cu asta? Întrebă Assad.

Frunzări dosarul până găsi un document de la Fisc pe care i-l dădu lui Carl. „Raportul anual” scria în capul paginii. Îi era adresat lui Bjarne Thøgersen din închisoarea Vridløselille din comitatul Albertslund. Bărbatul care îi omorâse pe cei doi tineri.

— Uite! spuse Assad și indică o sumă gigantică de pe rândul investițiilor de capital. Ce părere ai?

— Cred că provine dintr-o familie bogată și că acum are destul timp ca să se joace cu banii lui. Se pare că a făcut o treabă destul de bună. Unde vrei să ajungi cu asta?

— Cali, te anunț că nu provine dintr-o familie bogată. A fost singurul membru al găștii de la internat care s-a aflat acolo cu o bursă de studii. Se vede că era diferit de ceilalți. Uită-te și tu.

Dădu înapoi niște pagini. Carl își rezemă capul într-o mână. Asta era problema cu vacanțele. Se terminau.

1986, toamna

Deși erau șase oameni diferiți, elevii dintr-a cincea aveau ceva în comun. Când se terminau orele se întâlneau în pădure sau undeva în peisaj și își aprindeau țigările cu hașiș, chiar dacă ploua cu găleata. Își țineau ustensilele ascunse într-o scorbură; Bjarne se asigura de asta. Printre acestea se aflau chibriturile, foița de țigară și cea mai bună marfa pe care o puteau cumpăra din zona Næstred.

Stăteau unu-ntr-altul și combinau aerul curat cu câteva fumuri, atenți să nu se amețească prea tare astfel încât să-i dea de gol pupilele ochilor. Pentru că lucrul cel mai important era nu să se amețească, ci să fie propriii stăpâni și să sfideze autoritatea în cel mai grosolan mod posibil. Iar a fuma hașiș chiar lângă internat era cam cel mai rău lucru pe care-l puteau face. Așa că-și treceau țigara de la unul la altul, își băteau joc de profesori și încercau să se întreacă unul pe celălalt, imaginându-și ce le-ar face acestora dacă ar putea.

Și astfel își petrecură cea mai mare parte a toamnei până când Kristian și Torsten aproape că fuseseră prinși mirosind a hașiș, iz pe care nici zece căței de usturoi nu l-ar fi putut ascunde. După aceea se hotărâră să-l mănânce pentru că astfel n-ar mai fi avut nicio problemă cu mirosul. Scurtă vreme după aceea începu cu adevărat totul.

*

Când fură prinși în flagrant, stăteau lângă un tufiș din apropierea râului, drogați beton și purtându-se prostește în timp ce gheața topită picura de pe frunze. Unul dintre băieții mai mici apăru brusc din spatele unui tufiș și se uită direct la ei. Era un puțoi blond și ambițios, un mucos enervant aflat în căutarea unui gândac cu care să se laude la ora de biologie.

El îl descoperi, în schimb, pe Kristian care era preocupat să ascundă ustensilele în scorbură, în timp ce Torsten, Ulrik și Bjarne chicoteau ca idioții, iar mâinile lui Ditlev scotoceau pe sub bluza lui Kimmie care râdea, și ea, ca o lunatică. Iarba aia era una dintre cele mai bune fumate vreodată.

— Vă spun directorului! țipă băiatul la ei și observă prea târziu cât de repede încetară râsetele elevilor mai mari.

Ștregar obișnuit să-i ia peste picior pe ceilalți, băiatul putea cu ușurință să-i întrecă pe ceilalți, ținând cont cât de amețiți erau. Dar desișul era considerabil, iar pericolul în care îi pusese era prea mare ca să permită așa ceva. Bjarne avea cel mai mult de pierdut dacă era dat afară, așa că odată ce puseră mâna pe micul neghiob el fu cel pe care Kristian îl împinse în față. Și tot el a fost cel care a dat prima lovitură.

— Știi că, dacă vrea, tata poate distruge afacerea tatălui tău, țipă băiatul. Așa că lasă-mă în pace, Bjarne, nemernicul dracului! Altfel o să fie vai de tine. Dă-mi drumul, idiotule!

Ezitară. Băiatul le făcuse viața îngrozitoare multora dintre colegii lor. Tatăl lui, unchiul și sora mai mare fuseseră cu toții elevi la școală înaintea lui și contribuiau cu consecvență la bugetul acesteia. Adică și la donațiile de care Bjarne era dependent.

Apoi Kristian făcu un pas în față. El nu avea astfel de probleme financiare.

— Îți dăm douăzeci de mii de coroane ca să-ți ții gura, spuse el vorbind serios.

— Douăzeci de mii de coroane! pufni băiatul batjocoritor. Nu trebuie decât să-l sun pe tata, iar el îmi poate trimite dublu.

Apoi îl scupă în față pe Kristian.

— Dracu' să te ia, rahat mic ce ești! zise Kristian și îl pocni. Dacă spui ceva, te omorâm.

Băiatul căzu pe spate, se lovi cu spatele de un trunchi de copac și își rupse câteva coaste cu o trosnitură destul de puternică. Pentru o clipă rămase ținut locului, icnind de durere, dar privirea lui îi sfida în continuare. Apoi Ditlev ieși la înaintare.

— Putem să te strângem de gât chiar acum, fără nicio problemă. Sau putem să te ținem sub apă, în râu. Sau îți putem da drumul și să-ți dăm cele douăzeci de mii de coroane ca să-ți ții gura. Dacă te vei întoarce acum și o să le spui tuturor că ai căzut, te vor crede. Ce zici, rahat mic ce ești?

Băiatul nu răspunse. Ditlev se duse la el și stătu deasupra lui, cu privirea curioasă, căutătoare. Reacția micului nenorocit îl fascina. Cu o mișcare subită își ridică mâna ca și cum ar fi vrut să-l pocnească, dar nu primi nicio reacție, așa că îl pocni pe băiat cu putere în cap. Când acesta se chirci de frică, Ditlev îl lovi din nou, zâmbind. Era o senzație

extraordinară. Mai târziu le mărturisise celorlalți că acea lovitură fusese prima emoție profundă din viața sa.

— Și eu, rânji Ulrik și se îndreptă spre băiatul șocat.

Ulrik era cel mai mare dintre ei, iar pumnul lui încleștat lăsa în urmă un semn urât pe obrazul băiatului. Kimmie protestă încet, dar reacția ei fu neutralizată de o criză de răs care sperie păsările din tufișuri.

Îl duseseră pe băiat înapoi la școală și se uitară la ambulanța care veni să-l ia. Unii din gașcă erau îngrijorați că acesta îi va pârî, dar n-o făcu niciodată. De fapt, nu se mai întoarse. Potrivit unui zvon, tatăl lui îl dusesese înapoi în Hong Kong, dar putea să nu fie adevărat.

Câteva zile mai târziu, atacă un câine în pădure și îl bătură până la moarte. Apoi nu mai fu cale de întoarcere.

5.

Pe peretele de deasupra celor trei ferestre panoramice era înscris cuvântul „Caracas”. Conacul fusese ridicat cu vastele sume câștigate din comerțul cu cafea. Ditlev Pram mirosise instantaneu potențialul clădirii. Avea câțiva stâlpi ici-colo și pereți din sticlă de un verde glacial, rânduri-rânduri de iazuri cu apă susurândă și pajiști atent cosmetizate, cu sculpturi futuriste. Se întindeau către Sound⁵ fiind singurele lucruri de care aveai nevoie pentru a construi cel mai nou spital privat de pe coasta Rungsted.

Chirurgia dentară și plastică erau specialitățile de acolo. Nu era o idee originală, dar era incredibil de profitabilă pentru Ditlev și personalul lui format din doctori și dentiști indieni și est-europeni.

După ce fratele lui mai mare și cele două surori mai mici moșteniră averea enormă pe care tatăl lor o acumulase prin speculații la bursă și o serie de preluări ostile în anii 1980, Ditlev reuși să-și administreze banii cu pricepere. Imperiul lui se lărgise și includea șaisprezece spitale, iar încă patru erau în plan. Făcea progrese bune spre a-și îndeplini ambiția de a canaliza cincisprezece procente din profitul obținut din toate operațiile de implant mamar din nordul Europei în propriul cont. Era greu de găsit încă o femeie bogată de la nord de Pădurea Neagră care să nu fi corectat capriciile naturii pe una dintre mesele din oțel ale lui Ditlev Pram. Pe scurt, viața era frumoasă.

Singura lui îngrijorare era Kimmie. Unsprezece ani trăiți cu existența ei rudimentară în minte erau îndeajuns.

Îndreptă stiloul Mont Blanc, care stătea ușor pieziș pe birou și se uită din nou la ceasul lui marca Breitling. Avea timp suficient. Aalbæk avea să ajungă în douăzeci de minute. La cinci minute după aceea, Ulrik îi va face o vizită, poate și Torsten, dar cine putea ști?

Se ridică și parcurse coridoarele lambrisate cu abanos, dincolo de aripa spitalului și de sălile de operație. Îi salută din cap cu amabilitate pe toți cei care știau că el era omul de neîntrecut de la vârf și împinse ușile batante de la bucătăria aflată la nivelul cel mai de jos, cu priveliștea sa atât de frumoasă către cerul albastru ca de gheață de peste Sound.

⁵ În original Øresund, fâșia de apă de patru km care separă Danemarca de Suedia. (n.tr.).

Dădu mâna cu bucătarul și-l laudă până ce acesta roși, îi bătu prietenește pe umăr pe asistenții lui și apoi dispăru în spălătorie.

După calculele sale, Berendsen Textile Service ar fi putut spăla așternuturile mai repede și mai ieftin, dar nu acesta era motivul pentru care prefera să aibă propria spălătorie. Era la îndemână, desigur, dar la fel era și faptul că avea acces cu ușurință la cele șase fete filipineze pe care le angajase ca să facă treaba. Ce contau banii?

Observă cum tinerele cu pielea închisă la culoare tresăriră la vederea lui și, ca întotdeauna, acest lucru îl amuză. Așa că o apucă pe cea aflată cel mai aproape și o înghesui spre debaraua cu rufărie. Ea părea speriată, dar mai trecuse prin așa ceva. Avea cele mai înguste șolduri și cei mai mici sâni, dar era și cea mai experimentată. Bordelurile din Manila îi oferiseră o pregătire solidă și orice i-ar fi făcut el nu se compara.

Ea îi trase jos pantalonii și, fără să i se fi spus, îl apucă de penis. În timp ce-l frecă pe burtă cu o mână și îl masturbă în gura ei cu cealaltă, el o lovea cu pumnii peste umeri și mâini. Cu ea nu ejacula niciodată; orgasmul i se instala în țesuturi în alt mod. Adrenalina pompa repede când o lovea, iar după câteva minute rezervorul fu plin.

Făcu un pas înapoi, o ridică de păr și își vârî limba adânc în gura ei, apoi îi trase lenjeria jos și-i introduse forțat două degete în vagin. Până să o arunce pe podea, amândoi avură parte de mai mult decât suficient.

Apoi își îndreptă hainele, îi îndesă o hârtie de o mie de coroane în gură și ieși din spălătorie, făcând un semn cu capul către celelalte fete. Păreau ușurate, dar nu ar fi trebuit să fie. El avea să rămână la clinica Caracas pe toată durata săptămânii următoare. Fetele aveau să afle cine era șeful.

•

Detectivul particular arăta ca dracu' în dimineața aceea, în contrast orbitor cu biroul strălucitor al lui Ditlev. Era mult prea evident că bărbatul costeliv își petrecuse întreaga noapte pe străzile din Copenhaga. Și totuși, nu pentru asta îl plăteau?

— Ce se-aude, Aalbæk? mormăi Ulrik de lângă Ditlev, în timp ce-și întindea picioarele pe sub masa de conferințe. Vreo veste în cazul dispărutei Kristen-Marie Lassen?

Ulrik deschidea mereu discuția cu Aalbæk în acest mod, își spuse Ditlev, uitându-se la valurile de un gri-închis de sub ferestrele panoramice. Își dorea al dracului de mult ca totul să se termine în

curând, astfel încât Kimmie să nu-i mai bântuie tot timpul memoria. Când o vor prinde, o vor face să dispară pentru totdeauna. Era sigur că va găsi o cale.

Detectivul particular își întinse gâtul și își înăbuși un căscat.

— Fierarul de la gara centrală a observat-o pe Kimmie de câteva ori. Se duce pe acolo și târăște după ea valize, iar ultima oară când a văzut-o purta o fustă în carouri. Aceeași ținută pe care o avea când a fost văzută de femeia de lângă Tivoli. Dar, din câte-mi dau seama, Kimmie nu e o prezență obișnuită la gară. De fapt, nimic în ceea ce o privește nu e obișnuit. Am întreat pe toată lumea la gară. Paznicii, poliția, vagabonzii, proprietarii de magazine. Unii dintre ei o cunosc, dar nu știu unde trăiește și nici măcar cine e.

— Trebuie să formezi o echipă și să ții sub observație gara, zi și noapte, până când apare din nou, spuse Ulrik și se ridică din scaun.

Era un bărbat mare, dar părea mai mic când discutau despre Kimmie. Poate că el fusese singurul dintre ei care fusese cu adevărat îndrăgostit de ea. „Poate că pe Ulrik încă îl durea că fusese singurul care nu o avusese”, se gândi Ditlev pentru a mia oară și zâmbi în sinea lui.

— Supraveghere zi și noapte? O să te coste o grămadă, zise Aalbæk.

Tocmai voia să scoată un calculator din ridicol de mica lui geantă de umăr, dar nu ajunsese s-o facă.

— Oprește-te, lătră Ditlev.

Vru să arunce cu ceva în el, dar apoi se lăsă pe spătarul scaunului.

— Nu discuta despre bani ca și cum ai ști ceva despre asta, ai înțeles? Despre ce vorbim aici, Aalbæk? Câteva sute de mii de coroane? Cât crezi că am făcut noi, eu, Ulrik și Torsten în timp ce-am stat aici și am discutat despre tarifele tale patetice pe oră?

Apoi își ridică totuși stiloul și îl aruncă în el. Ochise ochii bărbatului, dar nu nimerise.

După ce Aalbæk cu trupul său aerian închise ușa în spatele lui, Ulrik ridică stiloul Mont Blanc și-l băgă în buzunar.

— Ce-am găsit să fie al meu, spuse el râzând.

Ditlev nu zise nimic. Data viitoare, Ulrik ar trebui să se gândească bine înainte să mai facă din nou așa ceva.

— Torsten ți-a dat vreun semn azi? întrebă el.

La aceasta, toată energia de pe fața lui Ulrik dispăru.

— Da, s-a dus dimineață la proprietatea lui din Gribskov.

— Nu-i pasă deloc ce se petrece aici?

Ulrik ridică din umerii care erau mai mari decât fuseseră vreodată. Asta se întâmpla când angajai un bucătar specializat în *foie gras*.

— Nu e în cea mai bună formă acum, Ditlev.

— Înțeleg. Trebuie să ne ocupăm singuri de asta, nu-i așa?

Ditlev își încleștă maxilarele. Trebuiau să se aștepte ca Torsten să aibă, la un moment dat, o serioasă cădere nervoasă. Iar atunci va fi o amenințare la fel de mare ca și Kimmie. Ditlev simți că Ulrik se uita la el cercetător.

— N-o să-i faci nimic lui Torsten, nu-i așa, Ditlev?

— Sigur că nu, bătrâne. Nu lui Torsten.

Se uitară unul la altul o vreme ca doi prădători, cu capetele plecate și privirile atente. Într-o competiție a încăpățânării, Ditlev știa că nu i-ar fi supraviețuit lui Ulrik Dybbøl Jensen. Tatăl lui fondase firma de brokeraj, dar Ulrik își extinsese influența. Când lua urma a ceva, de obicei își atingea scopul. Chiar dacă acest lucru însemna să-și croiască drumul prin orice mijloace.

— Ei bine, Ulrik, spuse Ditlev rupând tăcerea. O să-l lăsăm pe Aalbæk să-și facă treaba și vom vedea ce se va întâmpla.

Expresia lui Ulrik se schimbă.

— E totul aranjat pentru vânătoarea la fazani? Întrebă el nerăbdător ca un copil.

— Da. Bent Krum a adunat întreaga echipă. Joi dimineața, la ora șase, ne întâlnim la Hanul Tranekær. Trebuie să invităm și localnicii, dar asta va fi ultima dată.

Ulrik râse.

— Bănuiesc că ai un plan pentru vânătoare.

Ditlev dădu din cap aprobator.

— Da, e gata surpriza.

Mușchii maxilarelor lui Ulrik pulsau. Era evident că ideea îl încânta. Iritabil și nerăbdător, aceea era firea lui.

— Ce zici, Ulrik, vrei să vii cu mine și să vezi cum e cu femeiuștile filipineze jos, la spălătorie?

Ulrik își ridică privirea. Se încruntă. Uneori însemna da, alteori nu. Era imposibil de spus. Bărbatul acela avea prea multe impulsuri contradictorii.

6.

— Lis, știi cum de-a ajuns cazul ăsta pe biroul meu?

Ea aruncă o privire spre dosarul lui Carl în timp ce-și potriveaua noua coafură, intenționat ciufulită. Expresia ei încruntată sugera faptul că nu știa. Carl îi dădu dosarul doamnei Sørensen.

— Atunci, știți dumneavoastră?

Femeia avu nevoie de cinci secunde ca să cerceteze coperta.

— Mă tem că nu, răspuse ea cu o privire triumfătoare.

Îi plăcea să-l vadă pe Carl chinându-se. Asemenea momente erau cele pe care le îndrăgea cel mai mult. Nici adjunctul șefului, Lars Bjørn, nu știa, nici vreunul dintre ceilalți ofițeri de investigații. Se părea că, într-un fel sau altul, dosarul aterizase singur pe biroul lui.

— Am sunat la poliția din Holbæk! strigă Assad din biroul lui cât o cutie de pantofi. Din câte știu ei, dosarul este în arhiva lor, așa cum și trebuie să fie. Dar o să verifice când vor avea timp.

Carl își ridică picioarele și își plantă pantofii mărimea 45 pe masă.

— Ce-au zis cei din Nykøbing Sjælland?

— Stai o secundă, să-i sun.

În timp ce forma numărul, Assad fluieră câteva note dintr-un cântec melancolic din țara lui de baștină. Suna de parcă l-ar fi fluierat invers. Nu e bine.

Carl studie avizierul de pe perete. Patru titluri din ziare se completau unul pe altul: cazul Merete Lynggaard fusese rezolvat cu măiestrie. Departamentul Q, noua secțiune proaspăt înființată pentru cazuri speciale, condus de detectiv inspector-șef Carl Mørck, era descris drept un succes pe toate planurile.

Se uită la mâinile lui obosite care abia aveau putere să țină dosarul ăla dubios de-un deget grosime. În acel moment, cuvântul „succes” îi dădea un sentiment de goliciune. Oftă și continuă să citească paginile. Doi tineri omorâți, o dublă crimă foarte brutală, cu mai mulți copii proveniți din familii distinse drept suspecti. Nouă ani mai târziu, unul dintre acei copii se predă dintr-odată și își recunoaște vina. Era singurul din gașca aceea care nu provenea dintr-o familie bogată.

În mai puțin de trei ani, acest Thøgersen va fi eliberat. În plus, va fi al naibii de bogat pentru că făcuse o avere la bursă în timpul

încarcerării. Li se permitea oamenilor aflați în închisoare să investească astfel? Țsta era un gând al dracului de înspăimântător.

Citi cu atenție copiile după rapoartele interogatoriilor și apoi, pentru a treia oară, parcurse documentele acuzării lui Bjarne Thøgersen. După câte se părea, criminalul nu își cunoscuse victimele. Deși condamnatul afirmase că îi întâlnise de mai multe ori, nu exista nicio dovadă clară care să ateste acest lucru. Ba, dimpotrivă, rapoartele sugerau altceva.

Carl mai aruncă o privire la coperta dosarului.

— Scrie „Poliția din Holbæk”. De ce nu scrie „Nykøbing”? De ce nu a colaborat Unitatea mobilă de investigații cu poliția din Nykøbing? Polițiștii din Nykøbing erau prea implicați în caz? Asta să fie explicația? Sau erau, pur și simplu, incompetenți? Hei, Assad! strigă el pe holul intens luminat. Sună la departamentul din Nykøbing și întreabă dacă le cunoștea cineva de acolo pe victime.

Nu primi niciun răspuns din văgăuna lui Assad, se auzi doar cum acesta murmură la telefon. Carl se ridică și ieși pe coridor.

— Assad, întreabă dacă cineva de la departamentul de poliție...

Assad îl opri cu o mișcare a mâinii. Era deja în plin avânt.

— Da, da, da, zise el apoi urmă încă o serie de da-uri rostite cu același aplomb.

Carl oftă prelung și se uită prin încăpere. Pe raftul lui Assad apăruseră și mai multe fotografii. O imagine cu două femei în vârstă concura mai nou cu celelalte instantanee de familie. Una dintre femei avea o urmă de mustață, iar cealaltă era mică și îndesată și avea o coafură care semăna cu o cască de motociclist. Mătușile lui Assad, dacă ar fi fost să-și dea cu părerea.

Când Assad închise, Carl arătă spre fotografii.

— Sunt mătușile mele din Hamah. Cea cu părul e moartă acum.

Carl aprobă dând din cap. La felul în care arăta femeia, orice alt răspuns l-ar fi surprins.

— Ce-au zis cei din Nykøbing?

— Nici ei nu ne-au trimis dosarul, Carl. Nu puteau face asta din motive serioase. Nu l-au primit niciodată.

— Înțeleg. E ciudat, pentru că documentele sugerează că poliția din Nykøbing, Holbæk și Unitatea mobilă de investigații au lucrat împreună la caz.

— Nu. Au zis că cei din Nykøbing s-au ocupat de ancheta internă, dar au plasat cazul altora.

— Da? Mi se pare cel puțin ciudat. N-ai idee, le-a cunoscut personal pe victime vreunul de la Nykøbing?

— Da și nu.

— Ce-nseamnă asta?

— Cele două victime erau fiul și fiica unuia dintre ofițeri, răspunse el și arată spre notițele pe care tocmai le luase. Numele lui era Henning P. Jørgensen.

Carl își imaginează fata bătută cu bestialitate. Era cel mai crunt coșmar al vreunui polițist, acela de a-și găsi copiii omorâți.

— Ce cumplit! Dar cred că acest lucru explică de ce cazul a fost dat altei secții de poliție. Pun pariu că există un motiv personal în spatele acestei decizii. Dar ai zis da și nu. De ce?

Assad se lăsă pe spătarul scaunului.

— Am zis așa pentru că nu mai există nimeni acolo care să aibă legătură cu copiii aceia. Imediat după descoperire, ofițerul s-a reîntors în secția de poliție din Nykøbing Sjælland. L-a salutat pe tipul de la biroul de la intrare, s-a dus direct la depozitul de arme și a apăsat pe trăgaciul de la pistolul din dotare uite-așa, spuse el, și îndreptă spre tâmplă două degete scurte și groase.

•

Reforma poliției daneze avusese multe consecințe ciudate. Departamentele fuseseră redenumite, titulaturile fuseseră schimbate, iar arhivele fuseseră mutate. Pe scurt, puțini își găseau locul în haosul generalizat. Cei mai mulți profitau de ocazie ca să sară din carusel și să accepte pensionarea anticipată.

Pe vremuri, retragerea unui ofițer de poliție nu era un lucru simplu. Cifra medie a anilor pe care îi mai avea de trăit după o astfel de carieră epuizantă nici măcar nu atingea două numere. Numai reporterii aveau o perspectivă mai rea, dar probabil că acest lucru era cauzat și de numărul mai mare de halbe de bere pretins de acea profesie. Până la urmă, moartea trebuia să aibă o cauză.

Carl cunoscuse ofițeri de poliție care nici măcar nu mai apucaseră prima aniversare de după pensie și dăduseră colțul, lăsând lumea pe mâna prospăturilor. Dar, din fericire, lucrurile se schimbau. Chiar și ofițerii de poliție voiau să viziteze lumea și doreau să-și vadă nepoții obținând note mari la școală. Drept urmare, mulți părăsiseră acea

meserie. Klaes Thomasen, de pildă, un polițist în rezervă de la Nykøbing Sjælland care stătea acum, cu burdihanul lui umflat, în fața lor și dădea din cap. Treizeci și cinci de ani în uniforma albastră îi fuseseră de ajuns, zicea el. Zilele acestea a început s-o simtă mai aproape pe soția lui. Deși partea legată de soție îl rodea puțin pe Carl, el știa ce ar fi vrut să spună Klaes. Teoretic, și el avea o soție, dar trecuseră secole de când îl părăsise, iar amantii ei piperniciți, cu mustață și cioc în stil Van Dyke, fără îndoială ar protesta dacă ar dori s-o ia înapoi. De parcă ar fi vrut vreun moment așa ceva.

— Aveți un loc foarte frumos aici, spuse Assad.

Impresionat, el se uită pe ferestre spre câmpurile care împrejmuiiau grădina îngrijită a lui Klaes Thomasen și la orașul Stenløse de dincolo de ea.

— Îți mulțumim că ne-ai primit, Thomasen, spuse Carl. N-au rămas prea mulți ofițeri care l-au cunoscut pe Henning Jørgensen.

Zâmbetul lui Klaes dispăru.

— Cel mai bun prieten și coleg pe care și-l putea dori cineva. Am fost vecini. Acesta e motivul pentru care ne-am mutat. După tot ce s-a întâmplat, văduva lui s-a îmbolnăvit și a luat-o razna, așa că nu ne-a mai plăcut să trăim acolo. Prea multe amintiri triste.

— Am înțeles că Henning Jørgensen nu știa cine erau victimele din casa aia de vacanță.

Thomas clătină din cap.

— Am primit un apel de la un vecin care se oprise la cabană și îi găsisese pe cei doi copii morți. Eu am fost cel care a răspuns. Jørgensen era liber în ziua aceea. Dar când s-a dus să-și ia copiii, a văzut mașinile de poliție. Cei doi ar fi început ultimul an de școală în ziua următoare.

— Erai acolo când a ajuns el?

— Da, împreună cu tehnicienii criminaliști și cu șeful investigației, zise el și clătină din nou din cap. Și el e mort. Accident de mașină!

Assad scoase un carnețel și începu să ia notițe. În scurt timp, asistentul lui Carl avea să se ocupe singur de tot. Carl aștepta cu nerăbdare acea zi.

— Ce-ai văzut în cabană? Întrebă el. O impresie generală ar fi perfectă.

— Ușile și ferestrele erau larg deschise. Erau mai multe urme de tălpi. N-am găsit niciodată pantofii, dar am găsit nisip despre care am

aflat mai târziu că era de pe terasa părinților unuia dintre suspecți. Apoi am intrat în sufragerie și am găsit trupurile pe jos.

Se așază pe canapea, lângă măsuța de cafea, și le făcu semn și celorlalți să facă la fel.

— Fata e o imagine pe care prefer să nu mi-o amintesc, continuă el, dacă înțelegeți ce vreau să spun... O cunoșteam.

Soția lui turnă cafea. Assad refuză, dar ea nici nu-l băgă în seamă.

— N-am văzut niciodată pe cineva bătut în asemenea hal, zise el. Era așa micuță și slabă... Nu înțeleg cum de a supraviețuit atât de mult timp.

— Ce vrei să spui?

— Autopsia a arătat că a mai trăit cam o oră după plecarea lor. Sângele scurs din ficat s-a adunat în cavitatea abdominală până ce hemoragia a fost prea puternică.

— Criminalii au riscat destul de mult.

— Nu neapărat. Chiar dacă ar fi trăit, creierul ei era prea deteriorat ca să-i poată ajuta pe anchetatori. A fost un lucru evident imediat.

Spunând aceasta, Thomasen își întoarse privirea spre câmpuri. Carl cunoștea senzația. Unele imagini interioare te pot face să vrei să vezi dincolo de lumea aceasta.

— Criminalii au știut asta?

— Da. O fractură a craniului, cum era aceasta, deschisă în mijlocul frunții nu lasă urmă de îndoială. Era chiar ieșită din comun. Nu aveai cum să nu observi.

— Și băiatul?

— El zăcea lângă ea. Avea o expresie surprinsă și, totuși, pașnică. Era un băiat bun. Îl întâlnisem de multe ori, atât acasă, cât și la secție. Voia să devină ofițer de poliție, la fel ca tatăl lui.

Privirea lui se concentrează asupra lui Carl. Rareori vedeai un polițist cu experiență cu o asemenea durere în ochi.

— Apoi a venit tatăl și a văzut tot?

— Din păcate, da, răspunse el și clătină din cap. A vrut să ia cadavrele cu el imediat. Era într-o asemenea stare încât a mers peste tot și probabil că a distrus multe dovezi. Am fost nevoiți să-l tragem cu forța afară din casă. Sincer acum regret asta.

— Și apoi ați dat cazul poliției din Holbæk?

— Nu, ne-a fost luat, zise el și îi făcu semn soției lui.

Erau suficiente lucruri pe masă acum.

— Biscuiți? Întrebă el, dar părea că-și dorește ca ei să refuze și să plece.

— Deci voi ați fost cei care ne-ați dat cazul?

— Nu, răspunse Thomasen care sorbi din cafea și aruncă o privire spre notițele lui Assad. Dar mă bucur că dosarul a fost acum redeschis. De fiecare dată când îi văd pe nenorociții aceia la televizor, pe Ditlev Pram, Torsten Florin și pe speculantul ăla la bursă... mă simt groaznic toată ziua.

— Văd că ți-ai făcut o idee despre făptași.

— Sigur că da.

— Și cum e cu bărbatul care a fost condamnat, Bjarne Thøgersen?

Fostul polițist desenă câteva cercuri cu piciorul pe podeaua din parchet de sub măsuța de cafea, dar fața lui rămase placidă.

— Gașca aia nenorocită de plozi de bogătani! Au fost toți băgați în asta, crede-mă! Ditlev Pram, Torsten Florin, brokerul și fata aia. Și rahatul ăla mic, Bjarne Thøgersen, probabil a fost și el acolo, dar au fost cu toții implicați. Și Kristian Wolf, al șaselea membru al găștii. Iar el n-a murit pur și simplu din cauza unui atac de cord. Dacă vrei să știi teoria mea, ceilalți l-au lichidat pentru că li s-a făcut frică dintr-un motiv sau altul. Și asta a fost crimă.

— Din câte știu eu, zise Carl, Kristian Wolf a murit într-un accident la vânătoare, nu-i așa? Raportul spune că s-a împușcat accidental în coapsă și că a sângerat până la moarte. Niciunul dintre ceilalți vânători nu s-a aflat în apropiere.

— Prostii. A fost crimă.

— Pe ce vă bazați teoria? Întrebă Assad.

Se aplecă peste măsuța de cafea și luă un biscuit, cu ochii la Thomasen. Acesta ridică din umeri. Intuiție de polițai. Ce știa Assad despre asta?

— Ei, continuă Assad, aveți ceva pentru noi care să ne ajute în cazul crimelor din Rørvig? Ceva pe care nu-l putem găsi în altă parte?

Klaes Thomasen împinse farfuria cu biscuiți înspre Assad.

— Nu cred.

— Cine ar putea avea ceva atunci? Întrebă Assad și împinse farfuria înapoi. Cine ne poate ajuta? Dacă nu descoperim, cazul se va întoarce în arhivă.

O observație surprinzător de independentă.

— Aș putea lua legătura cu soția lui Henning, Martha Jørgensen. Ea a continuat investigația luni în șir după crime și după sinuciderea soțului ei. Da, o să încerc la Martha.

Văzută prin ceață, lumina de deasupra șinelor de cale ferată părea cenușie. De cealaltă parte, dincolo de pânza de păianjen țesută de cablurile suspendate, mașinile poștei fuseseră active de câteva ore. Oamenii mergeau la muncă, iar garniturile de tren⁶ din cauza cărora casa lui Kimmie se cutremura erau pline ochi cu pasageri.

Putea fi începutul unei zile obișnuite, dar în sufletul ei demonii se dezlănțuiseră. Erau ca halucinațiile febrile: amenințători, de necontrolat și nedoriți. Pentru un moment se lăsă în genunchi și se rugă ca vocile să înceteze, dar puterile supreme își luaseră liber în acea zi, ca de obicei. Așa că luă o înghițitură zdravănă din sticla de whisky pe care o ținea lângă patul ei improvizat.

După ce jumătate din lichidul din sticlă arse totul în drumul lui prin corp, se hotărî să lase deoparte valiza. Avea și așa destule de cărat. Ura, dezgustul, mânia. Primul pe listă era Torsten Florin. Așa stăteau lucrurile de la moartea lui Kristian Wolf. Se gândise frecvent la asta.

Văzuse fața ca de vulpe a lui Torsten într-o revistă cu vedete, pozând mândru în fața modernei sale case, un palat din sticlă proaspăt renovat și intens premiat, din Indiakaj, în vechiul port. Acolo îl va face să dea nas în nas cu realitatea.

Coborî din patul dărăpănat. Își simți mijlocul pulsând de durere și își mirosi subsuorile. Mirosul nu era încă înțepător, așa că baia de la piscina municipală DGI mai putea fi amânată. Își frecă genunchii, cotrobăi cu mâna sub pat, scoase o cutie mică și-i deschise capacul.

— Ai dormit bine, draguța mea? întrebă Kimmie și mângâie cu degetul micuțul cap.

„Părul e așa de moale, iar genele sunt așa de lungi”, se gândea în fiecare zi. Apoi zâmbi cu căldură la micuța ei moartă, închise cu grijă capacul și puse cutia înapoi. Ca întotdeauna, era cel mai bun moment al zilei.

Scotoci prin teancul de haine în căutarea celei mai călduroase perechi de pantaloni. Mucegaiul care se întindea pe sub acoperișul din carton asfaltat era o avertizare. Toamna aceea vremea era imprevizibilă.

⁶ *S-tog* rețea de cale ferată care leagă centrul orașului Copenhaga de suburbii. (n. Red.).

Când fu gata, deschise cu atenție ușa de la casa din cărămidă și se uită spre șinele de tren. Mai puțin de doi metri o despărțeau de garniturile trenului care biciuiau zona la toate orele din zi. Nimeni n-o observă. Așa că se strecură afară, închise ușa și-și încheie haina la nasturi.

Coborî cele douăzeci de trepte din jurul transformatorului din oțel gri pe care inginerii de la căile ferate rareori îl verificau, de-a lungul potecii asfaltate, spre o poartă din fier forjat care dădea în Ingerslevsgade, și o descuie.

Pe vremea când putea ajunge în stația de tren mergând pe pietrișul de pe lângă gardul care înconjură gara Dybbølsbro – numai noaptea, altfel ar fi fost prinsă – cel mai mare vis al ei era să aibă cheia de la poarta aceea. Nu avea la dispoziție decât trei sau patru ore pentru dormit înainte de a elibera micuța casă rotundă. Dacă era văzută, fie și o dată, știa că ar fi dat-o afară și și-ar fi luat toate măsurile de siguranță că nu se va mai întoarce. Așa că noaptea îi devenise cel mai bun prieten până când descoperi semnul LØGSTRUP FERICE pe poartă.

Sună la fabrică și se prezintă drept Lily Carstensen, directoarea de achiziții de la Compania Căilor Ferate Daneze, și stabili o întâlnire cu lăcătușul la poartă. Pentru acea ocazie își puse un costum cu pantaloni albaștri, călcat la dungă, și ar fi putut trece cu ușurință drept o angajată de la mijlocul ierarhiei birocratice. Promise două chei identice și o chitanță – pentru care plăti cu bani lichizi –, iar acum putea veni și pleca oricând dorea. Dacă își lua toate măsurile de siguranță, iar demonii o lăsau în pace, totul avea să fie în ordine.

•

În autobuzul spre Østerport bombănea încet, iar oamenii se holbau la ea. „Încetează, Kimmie!” își spuse. Dar gura nu o asculta. Uneori se asculta de parcă vorbea altcineva; așa se întâmplă și în acea zi. Zâmbi spre o fetiță, iar aceasta îi întoarse gestul frumos printr-o strâmbătură. Însemna că era de rău.

Se dădu jos din autobuz cu câteva stații mai devreme, în timp ce zeci de mii de ochi sfredelitori erau ațintiți asupra ei. Își promise în sine ea că era ultima oară când lua autobuzul. Oamenii erau, pur și simplu, prea aproape. Trenul era mai bun.

— Mult mai bun, zise cu voce tare în timp ce mergea pe lângă magazinul Kongensgade.

Aproape că nu era țipenie de om pe stradă. Aproape nicio mașină. Și aproape nicio voce în subconștientul ei. Kimmie ajunsese la clădirea de la Indiakaj îndată după prânz. La Brand Nation descoperi locul gol de parcare care se căsca acolo și care, conform unui semn lăcuit, îi aparținea lui Torsten Florin. Își deschise poșeta și se uită înăuntru. O furase din foaierul de la Palace Cinema, de la o fată prea preocupată de propriul corp și de imaginea ei din oglindă.

După cardul de sănătate, numele pițipoancei era Lise-Maja Petterson. Probabil, încă o victimă a numerologiei, își spuse ea împingând deoparte grenada de mână ca să scoată una dintre țigările alea înnebunitor de bune marca Peter Jackson ale Lisei-Maja. „Tutunul produce boli cardiace”, scria pe pachet.

În timp ce o aprinse, chicoti și apoi inhală adânc în plămâni. Fuma de când fusese dată afară din internat, iar inima ei bătea încă bine. Era conștientă că nu atacul de cord avea s-o înfunde.

După câteva ore golise pachetul și strivise chiștocurile peste tot pe dalele din preajmă. Apoi adoptă mersul degajat al tinerelor și intră pe ușile de la Brand Nation.

— Știi când se întoarce Torsten Florin? întrebă ea.

I se răspunse cu tăcere și cu o privire încruntată și dezaprobatore.

— Știi? rosti mai apăsător și o trase pe fată de mână.

— Dă-mi drumul! țipă aceasta și îi suci brațul lui Kimmie cu ambele mâini.

Kimmie se încruntă. Nu-i plăcea când o atingeau oamenii, nu-i plăcea când nu-i răspundeau și le ura privirile fixe. Cu o mișcare fluidă își răsuci brațul liber și o lovi pe fată în obraz. Aceasta căzu la pământ ca o păpușă din cârpe. Era o senzație plăcută și, în același timp, nu era. Kimmie știa că oamenii nu trebuie să se poarte așa.

— Spune-mi, zise ea și se aplecă deasupra femeii șocate. Știi când se întoarce Torsten Florin?

Când fata dădu din cap negativ pentru a treia oară, Kimmie se întoarse pe călcâie, deplin conștientă că nu se mai putea întoarce o vreme.

•

Lângă colțul din beton sfărâmat de lângă Casa plină a lui Jacob de pe Skelbækgade dădu peste Tine Șobolanca. Aceasta stătea sub semnul patronului pe care scria CIUPERCILE DE SEZON, cu punga ei din plastic și cu machiajul demult prelins pe față. Primii bărbați cărora le făcuse

sex oral pe alei fuseseră tratați cu machiaj format din creion de contur și obraji înroșiți cu ruj, dar clienții care mai rămăseseră trebuiau să se mulțumească cu mai puțin. Rujul ei era acum aproape șters și se vedea clar că își îndepărtase sperma de pe față cu mânecele. Clienții lui Tine nu foloseau prezervative. Trecuseră mulți ani de când se aflase în postura în care își permitea să ceară așa ceva.

— Bună, Kimmie! Bună, drăguțo! Îmi pare al dracului de bine să te văd, fornăi ea în timp ce se legăna către Kimmie pe picioarele subțiri ca de muscă. Te-am căutat, drăguțo, zise ea și făcu un gest din mână cu țigara pe care tocmai o aprinsese. Știi că întreabă lumea de tine la gară?

O apucă pe Kimmie de mână și o conduse spre băncile de vizavi, la Café Yrsa.

— Unde-ai fost? Mi-a fost al dracului de dor de tine, spuse Tine și pescui câteva beri din punga de plastic.

În timp ce Tine deschidea sticlele, Kimmie aruncă o privire spre mallul Fisketorv.

— Cine-a întrebat de mine? zise ea și împinse sticla înapoi spre Tine.

Berea era băutura clasei proletare. Învățase asta cu timpul.

— O, niște indivizi.

Tine așeză sticla în plus sub bancă. Kimmie știa că era fericită să stea acolo, în acel loc în care se simțea ca acasă; cu berea într-o mână, cu bani în buzunar și cu țigara proaspătă între degetele îngălbenite.

— Spune-mi totul, Tine.

— O, Kimmie, nu-mi aduc prea bine aminte, să știi. Drogu-i de vină? Dup-aia nu mai merge așa bine aici, spuse ea, și își lovi ușor capul. Dar n-am zis nimic. Le-am zis doar că a dracului să fiu dacă știi unde ești, continuă ea și zâmbi în timp ce clătina din cap. Mi-au arătat o poză cu tine, Kimmie. Doamne, că bine arătai pe atunci, Kimmie, iubire, spuse ea, și trase prelung din țigară. Și eu arătam bine odată. Mi-a zis cineva pe atunci. Numele lui era...

Se uită în gol. Uitase și acel lucru. Kimmie dădu din cap.

— Au întrebat mai mulți de mine?

Ține dădu din cap afirmativ și mai luă o dușcă.

— Doi. Dar nu în același timp. Unul din ei a venit noaptea, chiar înainte să se închidă la gară. Deci poate că era vreo patru dimineața. Așa să fie, Kimmie?

Kimmie ridică din umeri. Acum că știa că sunt doi, nu mai conta.

— Cât vrei?

Întrebarea venise de la un bărbat care stătea în fața lui Kimmie, dar ea nu reacționează. Acesta era domeniul lui Tine.

— Cât vrei pentru una mică? repetă el.

Ea simți cum Tine o înghionti în coastă.

— Pe tine te întrebă, Kimmie, spuse ea dusă.

Câștigase deja cât avusese nevoie pentru ziua aceea. Kimmie își săltă capul și văzu un bărbat extraordinar de arătos, cu mâinile în buzunarele hainei și cu o expresie patetică.

— Tai-o, zise ea și se încruntă spre el. Tai-o înainte să te pocnesc.

El făcu un pas înapoi și se îndreptă, apoi zâmbi șmecherește, de parcă amenințarea îi oferea o satisfacție îndeajuns de mare.

— Cinci sute. Cinci sute dacă-ți speli gura înainte. Nu vreau să-mi murdărești ranga, m-auzi?

Scoase banii din buzunar, arătă bancnotele, iar vocile din capul lui Kimmie deveniră și mai puternice. „Hai, șopti una dintre ele. O merită”, spuseră celelalte. Ea apucă sticla de sub bancă și o duse la gură în timp ce bărbatul încercă s-o lase în jos. Când ea își dădu capul pe spate și îl scuipe în ochi, el se dădu înapoi, cu o expresie șocată. Se uită în jos la haină, furios, apoi o privi fix. Ea știa că el devenise periculos. Nu duceau lipsă de violență pe Skelbækgade. Era puțin probabil ca tamilul care oferea ziare gratuite la colțul următor să intervină.

Ea se ridică în picioare și sparse sticla în țeasta bărbatului. Cioburile se împrăștiară pe stradă până la o cutie poștală strâmbă și îndoită. O deltă de sânge se întindea de la urechea lui și curgea pe gulerul cămășii. În timp ce bărbatul se holba la sticla spartă pe care ea o îndreptă către el, fără îndoială că mintea lui lucra febril. Cum avea să le explice soției, copiilor, colegilor?

Începu să alerge către Gara Centrală, conștient probabil că avea nevoie de îngrijirile unui medic și de o haină nouă ca să-și recapete aspectul normal.

— L-am mai văzut pe puțoiul ăla pe-aici, fornăi Tine în coasta lui Kimmie în timp ce se holba la pata de bere care se întindea pe trotuar. La dracu', Kimmie. Acum tre' să mă duc la Aldi pentru încă una, așa-i? Sărmana bere! De ce-a trebuit ca idiotul ăla să vină aici unde stăteam noi și ne simțeam așa de bine?

Kimmie își relaxă privirea și strânsoarea de pe gâtul sticlei după ce bărbatul dispăru în josul străzii. Apoi își îndesă degetele în pantaloni, pescui o gentuță de gât din piele de capră și o deschise. Tăieturile din ziare erau foarte noi. Uneori le înlocuia cu altele noi astfel încât să poată rămâne la curent cu felul în care arătau ceilalți. Despături tăieturile și le ținu în fața lui Tine.

— Tipul ăsta a fost unul din cei care-au întreat de mine?

Arătă cu degetul spre fotografia de presă. În josul ei scria: „Ulrik Dybbøl Jensen, director al firmei de cercetări pentru piața bursieră UDJ, neagă parteneriatul cu conservatorii din comisia de experți”. Ulrik devenise treptat un om mare, atât la propriu, cât și la figurat.

Tine studie tăietura din ziar printr-un nor de fum de țigară alb-albăstrui și clătină din cap.

— Nu erau așa de grași.

— Dar ăsta?

Era dintr-o revistă pentru femei pe care o găsisese într-un cazan de gunoi din Øster Farimagsgade. Cu părul lung și pielea strălucitoare, Torsten Florin semăna cu un pederast, dar nu era. Ea putea confirma acest lucru.

— L-am mai văzut pe ăla, la TV-Danemarca sau ceva de genul... Face ceva în modă, așa-i?

— El a fost, Tine?

Tine chicoti ca și cum ar fi fost un joc. Deci nici Torsten nu fusese. Când clătină din cap și la tăietura din ziar cu Ditlev Pram, Kimmie le împături pe toate și le îndesă înapoi în pantaloni.

— Ce-au zis bărbații despre mine?

— Au zis doar că te caută, dulceață.

— Dacă ne-am duce acolo într-o zi, i-ai recunoaște?

Ea ridică din umeri.

— Nu sunt acolo în fiecare zi, Kimmie.

Kimmie își mușcă buza. Trebuia să fie atentă. Se apropiiau.

— Să-mi spui dacă-i mai vezi, da? Fii atentă cum arată. Scrie ca să-ți amintești.

Își puse mâna pe genunchiul lui Tine care ieșea în evidență precum muchia unui cuțit sub blugii uzați.

— Dacă ai informații, bagă-le sub semnul galben de acolo, zise ea și arătă spre semnul care anunța reduceri la închirieri de mașini.

Tine tuși și dădu din cap în același timp.

— De fiecare dată când îmi dai informații solide o să-ți dau o mie de coroane pentru șobolanul tău. Ce zici de asta, Tine? Poți să-i iei o cușcă nouă. Îl ții tot în garsonieră, nu?

•

Așteptă cinci minute lângă semnul de parcare din fața semnelui de la Rafinăria C.E. Bast Tallow până ce fu sigură ca Tine nu se uita la ea. Nimeni nu știa unde locuiește și voia ca lucrurile să rămână astfel.

Traversă strada, se orientă spre ușa din fier forjat și simți o durere de cap care ieșea la iveală împreună cu o senzație de furnicături pe sub piele. Mânie și frustrare în același timp. Demonii din ea urau acest lucru.

Stând pe patul strâmt, cu sticla de whisky în mână și uitându-se prin lumina slabă din încăperea micuță, se simți cuprinsă de pace. Aceasta era lumea ei reală. Unde se simțea în siguranță, unde putea găsi tot ce avea nevoie. Cutia cu cea mai prețioasă comoară a ei se afla sub bancă, posterul care înfățișa copii la joacă era lipit pe interiorul ușii, fotografia fetei, ziarele pe care le pusese pe perete pentru izolație. Grămada de haine, găleata pentru urinat, teancul de ziare din spate, două neone mici cu baterie și o pereche de pantofi de schimb pe raft. Putea face tot ceea ce dorea cu toate acelea și dacă voia ceva nou avea destui bani.

Când whisky-ul începu să-și facă efectul, râse și inspectă ascunzătorile din spatele cărămizilor desprinse din perete. Verifica acele locuri aproape de fiecare dată când se întorcea acasă, începând cu cel în care se aflau cardurile de credit și ultimele chitanțe de la bancomat, apoi trecea la cel în care păstra banii lichizi. În fiecare zi socotea cât rămăsese.

De unsprezece ani trăia pe stradă și mai avea încă 1 344.000 de coroane. Dacă ar fi continuat tot așa, nu i-ar fi cheltuit niciodată. Nevoile ei zilnice, inclusiv hainele, erau asigurate mai mult sau mai puțin prin furt. Nu mânca mult, iar grație așa-zisei guvernări preocupate de sănătate, alcoolul costa mai nimic. Oricine putea bea acum până-și pierdea mințile, la jumătate de preț. Ce societate minunată devenise Danemarca!

Pufni, scoase grenada din geantă și o așeză în al treilea gol împreună cu celelalte. Apoi puse la loc cărămida atât de bine încât era aproape imposibil să observi crăpăturile. Neliniștea o cuprinsese, de data aceea, fără niciun avertisment, ceea ce era neobișnuit. În mod normal,

imaginile care îi apăreau în minte o alertau. Mâini pregătite să lovească și, uneori, corpuri însângerate și mutilate. Alteori, erau frânturi ale clipelor fără grijă trăite cu mult timp în urmă. Promisiuni șoptite, mai târziu încălcate. De data aceea însă vocile nu o avertizaseră.

Începu să tremure. Simți crampe în pelvis. La fel ca lacrimile sau greața, acestea erau un efect secundar de neevitat. Înainte încercase să-și înece necazurile emoționale în alcool, dar acesta nu făcuse decât să-i înrăutățească durerea. În astfel de momente nu trebuia decât să aștepte câteva ore să treacă până ce întunericul se întorcea. Când capul i se va limpezi, se va scula și se va duce la Gara Dybbølsbro. Va lua liftul până la peronul 3 și va aștepta la capăt până când va trece pe lângă ea vreun tren. Va sta pe margine, își va întinde mâinile și va striga: „N-o să scăpați, nenorociților!”

După aceea va lăsa vocile să decidă.

8.

Carl abia intrase în birou când dosarul din plastic transparent îi atrase atenția. „Ce dracu’...”, își spuse el și îl strigă pe Assad. Când acesta apărură în dreptul ușii, Carl arătă spre dosar.

— Știi de unde a venit?

Assad clătină din cap.

— Nu-l atinge, bine? Poate are amprente.

Se holbară la copertă. „Atacurile găștii de la internat” era titlul scos la imprimanta cu laser. Sub el era o listă de crime violente cu datele, locurile și numele victimelor. Atacurile păreau să fi fost comise de-a lungul unei mari perioade de timp – până în 1992. Un tânăr pe o plajă de lângă Nyborg. Doi frați gemeni pe un teren de fotbal, ziua în amiaza mare. Un soț și o soție pe insula Langeland. Erau cel puțin douăzeci de atacuri înregistrate. Pe vremea aceea nu era neobișnuit ca elevii să fie la școală până împlineau douăzeci de ani, se gândi Carl, dar ultimul atac trebuie să se fi petrecut *după* absolvență.

— Trebuie să aflăm cine pune dosarele astea aici, Assad. Sună la tehnicienii criminaliști. Dacă cineva de aici de la secție face asta, atunci identificarea amprentelor va fi o treabă ușoară.

— *Mie* nu mi-au luat amprente, spuse Assad și păru aproape dezamăgit.

Carl clătină din cap. De ce nu i le-or fi luat? Altă neregulă într-un catalog impunător de abateri legate de angajarea lui Assad.

— Caută adresa mamei victimelor din Rørvig, Assad. S-a mutat de mai multe ori în ultimii ani și se pare că nu mai locuiește la adresa trecută în Registrul de stare civilă din Tisvilde. Așa că fii puțin mai creativ, Assad, bine? Sună-i pe vecii ei vecini. Numerele de telefon sunt acolo. Poate că ei știu ceva, zise el și arătă spre grămada dezordonată de notițe pe care le scosese din buzunar. Apoi luă un carnetel și scrisese o listă cu lucruri de făcut.

Avea senzația acută că trebuia să deschidă un nou dosar de cercetări.

•

— Sincer, Carl, nu-ți pierde vremea cu un caz care s-a terminat deja cu o condamnare, spuse șeful de la Omoruri, Marcus Jacobsen.

Clătina din cap în timp ce se uita la notițele de pe biroul lui. În doar opt zile apăruseră patru noi cazuri groaznice. Pe lângă acest lucru, erau trei cereri de demisie și doi ofițeri sunaseră să spună că sunt bolnavi, iar unul din ei probabil că plecase cu totul. Carl știa prea bine la ce se gândea șeful de la Omoruri: pe cine putea transfera și de la ce caz? Dar, din fericire, era problema lui.

— Mai bine concentrează-te pe oaspeții tăi din Norvegia, Carl! Toți cei de acolo au auzit ce-ai făcut în cazul Merete Lynggaard și vor să știe cum ți-ai structurat și ți-ai organizat sarcinile prioritare. Cred că au câteva cazuri vechi peste care vor să pună capacul. Concentrează-te pe curățenia din birou și învață-i cum se face treaba în poliția daneză. Dacă faci asta, o să aibă ce să spună la întâlnirea de la minister de mai târziu.

Carl își lăsă capul în jos. Oare oaspeții lui aveau să se ducă apoi la o șuetă la cafea cu arogantul de ministru al justiției și-or să-i bârfească departamentul? Un gând cu siguranță defel încurajator.

— Vreau să știi cine îmi pune dosare de caz pe birou, Marcus. Apoi vom vedea ce se va întâmpla.

— Bine, Carl. Iei singur deciziile. Dar dacă preiei cazul Rørvig, o să fim complet depășiți. Nu ne permitem să irosim nici măcar o oră de muncă.

— Liniștește-te, spuse Carl ridicându-se în picioare.

Marcus se întinse spre intercom.

— Lis, vrei să vii puțin? Nu-mi găsesc calendarul.

Ochii lui Carl se îndreptară spre podea. Acolo zăcea calendarul șefului de la Omoruri. Mai mult ca sigur, acesta căzuse de pe birou. Cu vârful piciorului îl împinse mai departe, așa că acesta dispăru sub corpul de sertare. Poate că și întâlnirea lui cu norvegienii avea să dispară la fel.

Se uită la Lis cu afecțiune în timp ce aceasta trecu pe lângă el. Prefera versiunea ei de dinainte de metamorfoză, dar Lis era Lis.

De la biroul ei, Rose Knudsen și gropițele ei adânci cât Groapa Marianelor păreau să spună: „Abia aștept să vin la tine în Departamentul Q”. El nu-i întoarse figura cu gropițele, dar adevărul e că nici nu avea așa ceva.

•

Jos în subsol, Assad era pregătit, terminase rugăciunile de după-amiază. Purta o pelerină prea mare și ținea o servietă din piele la subraț.

— Mama fraților uciși locuiește cu o veche prietenă, în Roskilde, zise el. Adăugă că puteau ajunge acolo în mai puțin de o jumătate de oră dacă-i dădeau bice.

— Dar au sunat și de la Hornbæk, Carl. Nu au vești prea bune.

Carl și-l imaginează pe Hardy. Un trup schilodit, de doi metri și cinci centimetri, cu fața spre Sound, uitându-se la oamenii care se plimbau cu bărcile pentru ultima oară în acel sezon.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Se simțea groaznic. Trecuse mai bine de o lună de când își vizitase fostul coleg.

— Au zis că plânge foarte des, răspunse Assad. Deși îi dau multe pastile, tot plânge.

•

Era o casă perfect obișnuită, la capătul Fasanvej. Numele Jens-Arnold și Yvette Larsen erau gravate pe o plăcuță din alamă, iar sub ea era un semn mic din carton pe care scria cu litere majuscule: MARTHA JØRGENSEN.

O femeie fragilă ca praful fermecat și cu câțiva ani înainte de vârsta pensionării îi întâmpină la ușă. Era genul de bătrână atrăgătoare, care aduse un zâmbet pe buzele lui Carl.

— Da, Martha stă cu mine. De când a murit soțul meu. Azi nu se simte prea bine, șopti ea pe hol. Doctorul zice că acum boala progresează rapid.

O auziră pe prietena ei tușind înainte de a păși în marchiza acoperită, luminoasă ca o seră. Stătea jos privindu-i cu ochii adânciți în orbite. În fața ei erau mai multe tipuri de sticlute.

— Cine sunteți? întrebă ea și scutură țigara de foi cu o mână tremurândă.

Assad se așează confortabil pe-un scaun acoperit cu pături din lână decolorate și frunze veștejite de la plantele în ghiveci de la geam. Fără nicio ezitare el se întinse și o luă de mână pe Martha Jørgensen.

— Dă-mi voie să-ți spun, Martha, știu cum te simți acum. Am văzut-o pe mama trecând prin același lucru. Și n-a fost mai deloc frumos.

Mama lui Carl și-ar fi retras mâna, dar nu și Martha Jørgensen. „Cum reușea Assad să facă asta?” își spuse Carl în timp ce se gândea ce rol să joace în acel film.

— Avem timp pentru o ceașcă de ceai înainte să vină femeia care ne ajută în casă, spuse Yvette Larsen zâmbind cu insistență. Apoi, Martha plânse încet în timp ce Assad îi explică de ce veniseră.

Băură ceai și mâncară prăjituri înainte ca ea să se adune pentru a putea vorbi.

— Soțul meu a fost polițist, zise ea într-un final.

— Da, știm asta, doamnă Jørgensen. Era prima oară când Carl i se adresa. Unul dintre colegii lui de pe vremuri mi-a dat o copie a cazului.

— Am înțeles. E vorba despre Klaes Thomassen?

— Nu, nu el, spuse ea respirând greu apoi trase adânc din țigară și izbucni într-o criză de tuse. Altcineva. Îl chema Arne. Dar acum e mort. A adunat totul într-un dosar.

— Putem să-l vedem, doamnă Jørgensen?

Ea ridică o mână aproape transparentă și o duse la cap. Buzele îi tremurau.

— Mă tem că nu. Nu-l mai am.

Pleoapele ei se strânseseră. Se părea că avea o durere de cap.

— Nu mai știu cui i l-am împrumutat ultima oară. S-au uitat mai mulți oameni la acel dosar.

— Acesta este? Întrebă Carl și îi întinse dosarul verde-deschis.

Ea clătină din cap.

— Nu. Era gri și era mult mai mare. Era imposibil de ținut într-o singură mână.

— Mai aveți alte materiale? Ceva ce ne puteți da?

Ea se uită la prietena ei.

— Să le spunem, Yvette?

— Nu știu, Martha. Crezi că ar trebui?

Femeia suferindă își îndreptă ochii albaștri, adânciți în orbite, spre un portret dublu de pe pervaz, aflat între o stropitoare din tablă ruginită și o micuță figurină din gresie a sfântului Francis din Assisi.

— Uită-te la ei, Yvette. Ce-au făcut ei? Întrebă ea și ochii i se umeziră. Micuții mei. Nu putem s-o facem pentru ei?

Yvette puse pe masă o cutie cu ciocolățele cu mentă *After Eight*.

— Cred că putem, zise ea și oftă. Apoi se duse la colțul în care erau adunate hârtii învechite și mototolite cu motive tradiționale de Crăciun

și mai multe cutii reciclabile din carton uzat; un mausoleu dedicat bătrâneții și zilelor în care lipsurile erau la ordinea zilei.

— Iată, spuse ea, și scoase o cutie marca Peter Hahn plină ochi. În ultimii zece ani, Martha și cu mine am adăugat tăieturi din ziare la dosar. Vedeți dumneavoastră, după ce a murit soțul meu, am rămas numai noi două.

Assad acceptă cutia și o deschise.

— Sunt despre cazuri de atacuri rămase nerezolvate, continuă Yvette. Și despre criminali-fazani.

— Criminali-fazani? Întrebă Carl.

— Da. Cum altfel li s-ar putea spune unor astfel de oameni?

Yvette scotoci în cutie ca să găsească un exemplu.

Da, criminali-fazani părea a fi o descriere potrivită. Într-o fotografie mare publicitară dintr-un săptămânal stăteau împreună câțiva membri ai familiei regale, câteva scursuri burgheze, alături de Ulrik Dybbøl Jensen, Ditlev Pram și Torsten Florin – fiecare ținând câte o pușcă desfăcută din basculă și cu câte un picior așezat triumfător înaintea a nenumărați fazani și potârnicși moarte.

— Au! exclamă Assad.

Nu erau prea multe de spus. Observară ceva care fremăta în Martha Jørgensen, dar nu-și putea da seama la ce se referea agitația ei.

— Nu accept așa ceva! țipă ea dintr-odată. Trebuie eliminați fiecare dintre ei. Mi-au bătut copiii până i-au omorât și mi-au ucis și soțul. La dracu' cu ei!

Încercă să se ridice, dar căzu în schimb în față din cauza greutății și se lovi cu fruntea de marginea mesei. Părea că nici nu bagă de seamă acest lucru.

— Și ei trebuie să moară, șuieră ea cu obrazul pe fața de masă.

Apoi începu să lovească cu mâinile pe deasupra ceșcuțelor.

— Liniștește-te, Martha, spuse Yvette și o ajută pe femeie să se rezeme din nou pe grămada de perne.

Când respirația Marthei reveni la normal și se așeză din nou pufăind impasibilă din țigară, Yvette îi conduse alături în sufragerie. Își ceru scuze pentru comportamentul prietenei sale și le explică faptul că tumoarea de la creier era acum atât de mare încât era greu de anticipat cum va reacționa. Nu fusese întotdeauna așa. De parcă ar fi trebuit să se scuze în fața lor.

— Un bărbat a venit în vizită și i-a spus Marthei că a cunoscut-o bine pe Lisbet, spuse Yvette și ridică o fărâmă de sprânceană aproape inexistentă. Lisbet a fost fiica Marthei, iar băiatul se numea Søren. Știți asta, nu?

Assad și Carl dădură din cap.

— Poate că prietenul lui Lisbet are încă dosarul, nu știu, zise ea și se uită spre marchiza acoperită. Se pare că i-a promis Marthei cu cerul și cu pământul că i-l va aduce înapoi într-o zi.

Se uită la ei atât de tristă încât își venea s-o iei în brațe.

— Probabil că atunci când i-l va aduce înapoi nici nu va mai conta.

— Bărbatul acesta care a luat dosarul, îți amintești numele lui, Yvette? întrebă Assad.

— Mă tem că nu. N-am fost aici când i l-a dat, iar memoria ei nu mai e ce-a fost, zise ea și se lovi ușor cu mâna în tâmplă. Tumoarea, știți...

— Ai idee cumva dacă era polițist? adăugă Carl.

— Nu cred, dar s-ar putea. Nu știu.

— De ce n-a luat asta cu el atunci? întrebă Assad referindu-se la cutia Peter Hahn pe care o ținea la subraț.

— O, aia. Era doar ceva ce Martha a vrut să facem. Cineva a mărturisit crimele, nu-i așa? Am ajutat-o să adune tăieturi din ziare pentru că îi făcea bine. Bărbatul care a împrumutat dosarul probabil că nu a crezut că erau importante. Și, mai mult ca sigur, nici nu sunt.

Întrebară de cheia de la cabana de vară a Marthei, despre care le spusese Yvette, și încercară să afle mai multe despre zilele din preajma momentului crimelor. Dar Yvette nu mai avu nimic de adăugat. După cum le explică ea, totul se petrecuse în urmă cu douăzeci de ani. Și, în plus, nu era genul de lucru pe care și l-ar fi amintit cineva de bunăvoie.

Când sosi ajutoarea în casă, își luară rămas-bun.

•

Hardy avea o fotografie cu fiul lui pe noptieră, singurul indiciu că persoana aceea epuizată care zăcea în pat, cu părul mățuit și unsuros și cu tuburi în tractul urinar, avusese o viață, alta decât cea pe care i-o ofereau aparatul de respirat, televizorul deschis în permanență și infirmierele grăbite.

— Ți-ai făcut timp să-ți miști curu' pân-aici, spuse el cu ochii fixați într-un punct imaginar la o mie de kilometri distanță deasupra Clinicii din Hornbæk pentru răni ale coloanei vertebrale.

Era un loc cu o praveliște la 360 de grade, din care oricine putea cădea atât de tare și de departe încât să nu se mai scoale niciodată. Carl își frământă creierul în căutarea unei scuze bune, dar renunță, în schimb, ridică fotografia înrămată și zise:

— Am auzit că Mads a început să studieze la facultate.

— Cine ți-a zis asta? Ți-o tragi cu nevastă-mea? spuse el fără să clipească.

— Nu, Hardy. De ce dracu' spui așa ceva? Știu pentru că... pentru că, o, nu-mi aduc aminte cine mi-a spus de la secție.

— Unde ți-e micuțul sirian? L-au aruncat înapoi pe dunele de nisip?

Carl îl știa pe Hardy. Numai gura era de el.

— Spune-mi ce te frământă, Hardy. Sunt aici, da? zise el și oftă adânc. În viitor o să te vizitez mai des, bătrâne! Am fost în concediu, sunt sigur că înțelegi.

— Vezi foarfecele de pe masă?

— Da, sigur.

— Sunt mereu acolo. Le folosesc ca să taie tifonul. Și banda care-mi ține sondele și perfuziile. Par ascuțite, nu crezi?

Carl se uită la ele.

— Da, Hardy.

— Poți să le iei și să mă înjunghii în artera carotidă, Carl? M-ai face foarte fericit, spuse el, și râse, apoi se opri dintr-odată. Mâna mea are convulsii, Carl, imediat sub mușchiul umărului.

Carl se încruntă. Deci Hardy simțea niște convulsii, sărmanul de el! Măcar de-ar fi fost așa.

— Vrei să te scarpin, Hardy?

Dădu puțin la o parte pătura și se gândi dacă era mai bine să-i ridice bluza sau să-l scarpine prin ea.

— La dracu', prostule! Ascultă ce spun. Are convulsii. Nu vezi?

Carl dădu la o parte bluza. Hardy făcuse întotdeauna eforturi să fie atrăgător. Bine pieptănat și bronzat. Acum, dincolo de vascularizarea delicată, de o nuanță albastru-deschis, pielea lui era albă ca a unui vierme.

Carl atinse mâna lui Hardy. Nu mai rămăsese niciun mușchi; parcă atingea o bucată frăgezită de carne de vită. Și nu simți nicio convulsie.

— Simt într-un singur punct mic, Carl. Ia foarfecele și înțeapă-mă, dar nu prea repede. Îți spun eu când îl nimerești.

Sărmanul! Paralizat de la gât în jos. Nu-i mai rămăsese decât o senzație pe care o simțea la un umăr. Restul era doar speranța unui om pe culmile disperării. Dar Carl se supuse. Făcu ceea ce-i spusese de la cot în jos și apoi în sus și apoi repetă. Când se apropie de dosul brațului lui Hardy acesta icni.

— Acolo, Carl. Ia un pix și marchează-l.

Făcu întocmai. Până la urmă, prietenul era prieten.

— Fă din nou. Încearcă să mă înțepi. Îți spun eu când ajungi la locul ăla. Îmi țin ochii închiși.

Când Carl ajunsese din nou în dreptul locului, Hardy rânji. Sau poate fusese doar o grimasă.

— Acolo! țipă el.

Era incredibil. Îndeajuns să-i dea cuiva fiori.

— Nu-i spune asistentei, Carl.

Fruntea lui Carl se încreți.

— Ha? De ce nu, Hardy? Este o veste minunată. Poate că e o urmă de speranță. Și poate că vor avea un punct din care să lucreze mai departe.

— O să încerc să extind locul. Îmi vreau mâna înapoi, m-auzi?

Abia atunci Hardy se uită pentru prima dată la vechiul lui coleg.

— Și nu e treaba nimănui pentru ce-mi folosesc mâna, pricepi?

Carl dădu din cap. Orice îmbunătățea starea de spirit a lui Hardy era în regulă pentru el. Visul lui că va lua foarfecă și se va înjunghia cu ea în gât se părea că era singurul lucru pentru care mai trăia. Întrebarea era dacă acel mic punct sensibil de pe brațul lui Hardy fusese acolo tot timpul. Dar era mai bine s-o lase așa. În cazul lui Hardy cu greu ar fi putut însemna ceva.

Carl îi așază cămașa la loc și îi ridică pătura până la bărbie.

— Te mai vezi cu psihiatra aceea, Hardy?

Carl se gândi la corpul savuros al Monei Ibsen. O imagine care era ca un balsam pentru sufletul lui.

— Da.

— Și? Despre ce vorbiți? Întrebă el în speranța că numele lui va apărea pe undeva prin răspuns.

— Mă tot bate la cap cu episodul cu împușcăturile din Amager, deși nu știu la ce bun. Dar de câte ori mă vizitează, cel mai mult o interesează nenorocitul ăla de caz.

— Da, înțeleg.

— Știi ce, Carl?

— Ce?

— M-a pus pe gânduri. Adică, ce dracu' mai contează? Și totuși, întrebarea rămâne.

— Ce întrebare, Hardy?

El se uită direct în ochii lui Carl. În același mod în care ei obișnuiau să interogheze împreună un suspect. Nu acuzator, nici altfel; doar neliniștitor.

— Eu, tu și Anker ne-am dus la șopronul acela cel puțin zece zile după ce omul a fost omorât, da?

— Da.

— Făptașii au avut tone de timp ca să îndepărteze orice urmă. Tone. De ce n-au făcut-o? De ce-au așteptat? Ar fi putut da foc nenorocitei ăleia de casă. Ar fi putut lua cadavrul și să facă locul scrum.

— Da, te pune pe gânduri. Și eu mă gândesc.

— Dar de ce s-au întors exact când eram noi acolo?

— Da, și asta te pune pe gânduri.

— Te pune pe gânduri? Știi ce, Carl? Eu nu mai stau așa mult pe gânduri. N-o mai fac.

Încercă să-și dreagă glasul, dar nu reuși.

— Poate că Anker ar fi putut spune mai multe dacă ar mai fi fost în viață, continuă Hardy.

— Ce vrei să spui?

Carl nu se mai gândise la Anker de săptămâni bune. Nu trecuseră decât opt luni de când cel mai bun coleg al lor fusese împușcat în fața ochilor lor în casa aceea dărăpănată și totuși din mintea lui Carl se volatilizase această amintire. Se întrebă cât timp va rezista el în memoria altora dacă ar păți același lucru.

— Cineva ne aștepta acolo, Carl. Ceea ce s-a petrecut acolo nu are sens altfel. Adică, n-a fost o investigație obișnuită. Unul dintre noi a fost implicat și n-am fost eu acela. Tu ai fost, Carl?

9.

Ditlev scoase capul afară pe geamul pasagerului și le făcu semn șoferilor celor șase mașini cu tracțiune integrală parcate în dreptul fațadei galben-spălăcite a Hanului Tranekær să-l urmeze. Soarele tremura la orizont când ajunseră la pădure, iar gonacii dispărură în spatele șirului de tufe care delimitau terenul de vânătoare. Șoferii cunoșteau rutina, iar după câteva minute stăteau lângă Ditlev cu hainele încheiate și cu puștile deschise la jumătate. Unii dintre ei aveau cu ei câini.

Ca de fiecare dată, ultimul din șir era Torsten Florin, cu pantalonii lui strâmți și haina croită strâns pe corp, o combinație unică pe care o alesese pentru ziua aceea. Putea merge la bal în acea ținută.

Ditlev privi îngrijorat la un prepelicar care sărise din portbagajul uneia dintre mașini în ultimul moment, apoi se uită cercetător la fețele celor care formau adunarea. Printre ei se număra o persoană pe care sigur nu o poftise acolo. Se aplecă spre Bent Krum.

— Cine-a invitat-o pe ea, Krum? șopti el.

Bent Krum, avocatul lui Ditlev Pram, Torsten Florin și Ulrik Dybbøl Jensen, era totodată și cel care coordona partidele de vânătoare. Era un bărbat maleabil care le aranjase lucrurile ani buni și era dependent în totalitate de sumele mari pe care ei i le transferau în cont în fiecare lună.

— Soția ta a invitat-o, Ditlev, răspunse el încet. A zis că Lissan Hjorth e binevenită alături de soțul ei. Ca să știi, e o țintașă mai bună decât el.

„O țintașă mai bună?” La dracu’, n-avea nicio importanță. Erau multe motivele pentru care femeile n-aveau ce căuta la partidele de vânătoare ale lui Ditlev... de parcă Krum n-ar fi știut asta. Thelma, nenorocita aia.

Ditlev își puse mâna pe umărul lui Hjorth.

— Îmi pare rău, bătrâne, dar soția ta nu poate veni cu noi azi, zise el. Deși știa că aveau să fie probleme, îi spuse lui Hjorth să-i dea cheile de la mașină soției. Poate să conducă la han. O să sun și o să le zic să deschidă. Și spune-i să ia și câinele ăla neascultător cu ea. E o vânătoare specială, Hjorth. Ar fi trebuit să știi asta.

Câțiva dintre cei de față încercară să pună o vorbă bună; ca și cum ar fi avut vreun cuvânt de spus. Erau niște idioți de bani gata, fără averi făcute ca lumea. Dar poate că nu știau cum era nenorocitul acela de prepelicar. El lovi cu vârful piciorului în pământ și repetă:

— Fără femei. La revedere, Lissan!

Ditlev le dădu tuturor eșarfe portocalii și evită privirea lui Lissan Hjorth când trecu de ea.

— Nu uita să iei creatura aia cu tine, atât îi zise el.

Era decis să nu-i lase să-i schimbe regulile. Pentru că aceasta nu era o vânătoare obișnuită.

— Dacă soția mea nu poate veni cu noi, Ditlev, atunci nu voi veni nici eu, încercă Hjorth să se opună.

Era un omuleț patetic într-o haină Moorland uzată și patetică. Oare nu mai simțise mânia lui Ditlev odată când încercase să se contrazică cu el? Oare nu-l ajuta la afaceri relația cu Ditlev? Și oare nu fusese la un pas de faliment când Ditlev îi întorsese din drum granitul pe care-l cumpărase din China? Voia oare Hjorth ca Ditlev să-l pedepsească din nou? Sigur că putea face asta foarte ușor.

— E decizia ta.

Întoarse spatele cuplului și se uită fix spre ceilalți.

— Fiecare dintre voi cunoaște regulile. Experiențele voastre de azi nu sunt treaba nimănui altcineva, da?

Ei dădură din cap așa cum se așteptase.

— Am adus două sute de fazani și de potârnicși, atât masculi, cât și femele. Destul pentru toată lumea, zise el și rânji. Bine, e puțin cam devreme pentru femele, dar cui îi pasă?

Se întoarse spre bărbații de la clubul de vânătoare local. Ei aveau să păstreze tăcerea. Toți lucrau pentru el într-un fel sau altul.

— Dar de ce să ne irosim timpul vorbind despre păsăret? O să omorâți oricum câteva. Ce-i mai interesant e cealaltă pradă pe care am adus-o pentru voi astăzi. Nu vă spun ce-i. O să vedeți și singuri.

Fețele lor nerăbdătoare îi urmăreau mișcările în timp ce se întoarse și luă mănunchiul de bețe de la Ulrik.

— Majoritatea știți deja rutina. Doi dintre voi vor trage bețe mai scurte decât ale celorlalți. Norocoșii vor înlocui puștile cu alice cu cele cu gloanțe. Ei nu vor avea parte de păsări. În schimb, vor avea ocazia să vină acasă cu prada zilei. Suntem gata?

Câțiva dintre bărbați aruncară jos țigările și le striviră sub tălpi. Fiecare avea metoda lui proprie de a se pregăti de vânătoare. Ditlev zâmbi. În fața lui era clasa conducătoare la apogeul ei: nemiloasă și egoistă. Ca la carte.

— Da, în mod normal, cei doi aleși împart prada, zise el, dar asta ține de cel care doboară animalul. Dacă Ulrik ia trofeul, știm cu toții ce se va întâmpla.

Cu toții râseră, cu excepția lui Ulrik. Fie că erau acțiuni la bursă, femei sau mistreți eliberați în sălbăticie, Ulrik nu împărțea prada cu nimeni. Îl știau prea bine.

Ditlev se aplecă și luă cele două cutii în care se aflau puștile cu gloanțe.

— Uitați, zise el și scoase armele în lumina dimineții. Am dus cele două Sauer Classic înapoi la Casa de Vânătoare, așa că puteți încerca aceste două minunății.

Ridică o armă Sauer Elegance deasupra capului.

— Tocmai au sosit și se așază al naibii de bine în mână. Aveți tot dreptul să fiți nerăbdători!

Aruncă mănunchiul de bețe, ignoră schimbul de priviri enervate dintre soții Hjorth și le dădu armele celor doi fericiți câștigători. Torsten era unul din ei. Părea agitat, dar Ditlev știa că nu prea avea legătură cu vânătoarea. Era ceva ce trebuiau să discute după aceea.

— Torsten a mai făcut asta înainte, dar nu și Saxenholdt, așa că se impun felicitări, zise el și dădu din cap spre tânăr și își ridică sticlucă de la brâu spre el împreună cu ceilalți.

Cu cravata și cu părul dat cu gel, Saxenholdt era un veritabil băiat de internat și avea să rămână astfel până la moarte.

— Voi doi sunteți singurii care puteți ținti în specialitatea zilei, așa că este responsabilitatea voastră să vă asigurați că totul se va petrece așa cum trebuie. Nu uitați să trageți până când animalul nu mai mișcă. Și nu uitați că cine îl dă gata primește premiul...

Făcu un pas înapoi și scoase un plic din buzunarul interior de la haină.

— Actele de proprietate de la un frumos apartament cu trei camere din Berlin, cu priveliște la liniile de aterizare de la aeroportul Tempelhof. Dar nu vă faceți griji, aeroportul va fi în curând desființat, așa că o să aveți debarcaderul chiar sub fereastră.

Când bărbații începură să bată din palme, el zâmbi. Soția lui îl bătuse la cap luni în șir ca să cumpere nenorocitul acela de apartament, dar se obosise vreodată să meargă acolo în vizită? La dracu', nu. Nici măcar cu dobitocul de amant al ei. Acum era ocazia lui de a scăpa de el.

— Soția mea pleacă, Ditlev, dar eu iau câinele cu mine, se auzi o voce din spatele lui.

Ditlev se întoarse și își adânci privirea în expresia îndărătnică a lui Hjorth. Era clar că încerca să negocieze ca să nu piardă confruntarea. Ditlev aruncă o privire peste umăr și se uită în ochii lui Torsten o fracțiune de secundă. Nimeni nu trecea peste Ditlev Pram. Dacă-i spusese unui om că nu-și putea lua câinele cu el, atunci acel om trebuia să sufere consecințele faptului că nu ascultase.

— Insiști să iei câinele cu tine, Hjorth? Bine atunci, spuse Ditlev și evită privirea încruntată a soției lui Hjorth.

Nu avea chef să se certe cu afurisita de femeie. Acesta era un lucru care îl privea pe el și pe Thelma. Când ajunseră la luminișul din vârful dealului, mirosul de humus al arboretului deveni mai puțin pregnant. Circa cincizeci de metri mai jos era un crâng învăluit în ceață, iar în spatele lui se extindea un desiș până spre pădurea deasă, care se desfășura în fața lor precum suprafața unei mări. Era o priveliște magnifică.

— Toată lumea să se răspândească puțin, spuse Ditlev și dădu din cap cu satisfacție când distanța dintre ei crescuse la circa zece metri.

Zgomotul făcut de gonaci în crâng nu era încă îndeajuns de puternic. Doar câțiva dintre fazanii eliberați zburaseră și apoi planaseră înapoi în tufișuri. Pașii vânătorilor de lângă Ditlev erau estompați, dar aceștia păreau nerăbdători. Unii dintre ei erau în întregime dependenți de senzația pe care o trăiau acolo, în dimineața aceea cețoasă. A apăsa pe trăgaci le oferea o satisfacție care dura câteva zile. Câștigau milioane, dar măcelul era cel care îi făcea să se simtă vii.

Tânărul Saxenholdt, palid de nervozitate, pășea lângă Ditlev. Și tatăl lui fusese la fel pe vremea când participa frecvent la partidele de vânătoare. Fiul pășea acum precaut, cu privirea îndreptată spre crâng, spre desișul din spatele acestuia și spre pădurea care se afla la câteva sute de metri în față, conștient că niște focuri de armă bine plasate îi puteau aduce un cuibușor de nebunii asupra căruia părinții lui nu aveau niciun control.

Ditlev ridică mâna și toată lumea se opri. Câinele lui Hjorth schelălăi și se răsuci nerăbdător, în timp ce stăpânul său cel idiot încerca să-l potolească. Era exact așa cum se așteptase. Apoi se auziră primele bătăi din aripi deasupra crângului, urmate de un ropot de împușcături și de bufniturile păsărilor moarte care lovira pământul.

Hjorth nu mai reuși să-și astâmpere câinele. Când bărbatul de lângă el strigă „Aport!”, câinele o rupse la fugă, iar limba îi atârna din gură. În acel moment sute de păsări se ridicară toate deodată, iar mulțimea de vânători se dezlanțui. Împușcăturile și ecourile pe care acestea le făceau în desiş erau asurzitoare.

Era scena pe care Ditlev o iubea: nenumărate împușcături, nenumărate victime, bătăi din aripi pe cer transformate într-o orgie de culoare, burnița de cadavre de păsări căzând din ceruri, nerăbdarea bărbaților de a-și reîncărca mai repede puștile.

Îl observă pe Saxenholdt care era frustrat că nu putea trage odată cu ceilalți care aveau puști cu alice. Privirea lui se mută de sus spre marginea pădurii și apoi peste terenul neted, acoperit cu tufe. De unde avea să iasă prada lui? Nu știa. Cu cât vânătorii deveneau mai însetați de sânge, cu atât mai strâns își ținea arma.

Dintr-odată, câinele lui Hjorth sări la gâtul unui alt câine care lăsa jos prada și se retrase schelălăind. Toată lumea observă acest lucru, cu excepția lui Hjorth. Din dorința de a mai ucide o dată, el continua să încarce și să tragă și apoi să încarce și să tragă din nou.

Când câinele lui se întoarse cu a treia pasăre și își arătă iarăși colții spre ceilalți câini, Ditlev dădu din cap spre Torsten care urmărea deja scena. Combinația de mușchi, instinct și dresaj prost erau caracteristici oribile la un câine de vânătoare.

Totul se întâmplă așa cum prevăzuse Ditlev. Ceilalți câini se prinseseră cum stătea treaba și nu-l mai lăsau pe patrupelele lui Hjorth să recupereze păsările care cădeau în luminiș, așa că acesta dispăru în pădure ca să scotocească după ce putea găsi pe acolo.

— Aveți grijă acum, strigă Ditlev spre cei doi purtători de arme cu gloanțe. Nu uitați că e în joc un apartament complet mobilat din Berlin.

Râse și descărcă apoi cele două camere ale puștii spre un nou stol ce se ridică din șirul de tufișuri.

— Cea mai bună împușcătură câștigă premiul cel mare.

În acea clipă, câinele lui Hjorth ieșea în goană din întunericul desişului cu încă o pasăre. O singură împușcătură din pușca lui Torsten

culcă patrupelele înainte să ajungă în luminiș. Probabil că numai Ditlev și Torsten văzuseră ce se întâmplase pentru că singura reacție a vânătorilor fu că Saxenholdt se chinuia să tragă aer în piept, lucru urmat de un cor de râsete – Hjorth fiind la conducere – când crezura că împușcătura nu ajunsese la țintă.

Dar, în scurt timp, când Hjorth își găsi câinele cu o gaură în țeastă, nu mai râse și probabil că își învățase lecția. Nu avea să mai fie câini prost dresați la partidele de vânătoare dacă Ditlev Pram spunea așa ceva.

Ditlev îl văzu pe Krum care clătina din cap în clipa în care se auziră sunete noi ce veneau din desișul din spatele luminișului. Deci și el îl văzuse pe Torsten când omorâse câinele.

— Nu trageți până ce nu sunteți siguri, da? le spuse în șoaptă bărbaților de lângă el. Gonacii acoperă toată zona din spatele luminișului, așa că bănuiesc că animalul va ieși din desișul de acolo, zise și arată spre câteva tufe înalte de ienupăr. Țintiți la un metru deasupra solului, direct spre mijlocul țintei, în felul ăsta dacă ratați o împușcătură, aceasta va lovi pământul.

— Ce-i aia? șopti Saxenholdt și arată cu capul spre o tufă de arbuști care începură să tremure dintr-odată.

Se auzi un zgomot de crenguțe rupte, la început slab, apoi mai tare, iar strigătele gonacilor din spatele creaturii deveniră din ce în ce mai stridente. Și apoi sări.

Saxenholdt și Torsten traseră în același timp, iar silueta întunecată se clătină puțin într-o parte, înainte să se împleticească greoi în față. Abia când ieși în luminiș reușiră să-și dea seama ce era. Toată lumea ovaționează în timp ce Saxenholdt și Torsten își duseră armele la ochi pentru încă o rundă.

— Stop! strigă Ditlev când struțul se opri și se uită în jur dezorientat. Era la circa o sută de metri depărtare. Trageți în cap de data asta, zise el. Câte o împușcătură pe rând. Tu ești primul, Saxenholdt.

Vânătorii rămaseră pe loc în timp ce băiatul care își ținea răsuflarea ridică pușca și trase. Împușcătura fusese puțin prea jos, așa că gâtul animalului fu rupt într-o clipă, iar capul lui dispăru spre spate.

Dar mulțimea aclamă, inclusiv Torsten. Oricum, ce nevoie avea el de un apartament cu trei camere în Berlin?

Ditlev zâmbi. Se așteptase ca animalul să cadă la pământ, dar timp de câteva secunde alergă, fără cap, până ce trupul mort căzu pe terenul accidentat. Zăcu acolo, zvâcnind o clipă până ce capul rămase nemișcat pe pământ. Era o priveliște interesantă.

— La dracul zise tânărul pe când ceilalți traseră câteva salve către fazanii rămași. Un struț! Am împușcat un nenorocit de struț! Diseară o să am parte de câteva păsărici la Barul lui Victor. Și știi exact ale cui.

•

Ei trei se întâlniră la han și primiră băutura pe care Ditlev o comandase. Era clar că Torsten avea nevoie de ea.

— Ce s-a întâmplat, Torsten? Arăți ca dracu', zise Ulrik înghițind Jägermeisterul dintr-o singură înghițitură. Ești supărat că n-ai câștigat? Ai mai împușcat struți până acum, pentru Dumnezeu.

Torsten își răsuci paharul de câteva ori.

— E Kimmie. E serioasă treaba acum.

Apoi dădu băutura peste cap. Ulrik turnă încă un rând și ciocniră.

— Aalbæk se ocupă de asta. O s-o prindem curând. Liniștește-te, Torsten!

Torsten Florin scoase o cutie cu chibrituri din buzunar și aprinse o lumânare de pe masă. Spunea deseori că nu e nimic mai trist decât o lumânare fără flacăra.

— Sper că nu crezi că Kimmie e doar o femeie prostuță care se plimbă de colo-colo în zdrențe și aștepti ca scrântitul ăla de detectiv al tău s-o găsească. N-o s-o găsească, Ulrik! Pentru Dumnezeu, despre Kimmie vorbim aici. O știi. Ei n-o s-o găsească și asta e o problemă care o să ne coste scump. Pricepeți asta?

Ditlev lăasă jos paharul și se uită în sus la grinzile din plafon.

— Ce vrei să spui?

Îl ura pe Torsten când se purta așa.

— A atacat-o ieri pe una dintre modelele noastre din fața casei de modă. A așteptat ore în șir. Erau optsprezece mucuri de țigară strivite pe trotuar. Pe cine credeți că aștepta?

— Ce vrei să spui prin „atacat”? Întrebă Ulrik părând îngrijorat. Torsten clătină din cap.

— Ia-o ușor, Ulrik. N-a fost chiar așa de rău, doar un pumn. Poliția n-a fost chemată. I-am dat fetei o săptămână liberă și două bilete la Cracovia.

— Ești sigur că era ea?

- Da. I-am arătat fetei o fotografie veche a lui Kimmie.
- Nu e nicio îndoială?
- Nu, răspunse Torsten care părea acum iritat.
- Nu ne putem permite ca Kimmie să fie prinsă, zise Ulrik.
- Chiar nu putem. Și nici n-o putem lăsa să se apropie prea mult de noi, nu-i așa? E în stare de orice, sunt sigur de asta.
- Credeți că mai are încă banii? întrebă Ulrik în timp ce un chelner se opri în dreptul lor vrând să afle dacă le mai putea aduce ceva.
- Ditlev dădu din cap spre bărbat, încă somnoros la acea oră matinală.
- Avem tot ce ne trebuie, mulțumim, spuse el.
- Rămaseră tăcuți până când chelnerul se înclină și ieși din încăpere.
- O, pentru Dumnezeu, Ulrik. Cât a luat de la noi atunci? Au fost aproape două milioane. Cât crezi că poate să cheltuiască pe stradă?
- întrebă Torsten și rânji spre el.
- Nimic. Asta înseamnă că sigur are destui bani ca să cumpere orice vrea. Chiar și arme. Dacă-și face veacul prin oraș, are de unde să aleagă, știu asta.
- Corpul solid al lui Ulrik începu să se foiască.
- Poate ar trebui să întărim echipa lui Aalbæk.

10.

— Cu cine ați spus că doriți să vorbiți? Cu inspectorul-șef adjunct el-Assad? Asta ați spus?

Carl se uită la aparat. Inspector-șef adjunct el-Assad? Era o promovare dată naibii. Transferă convorbirea și, o secundă mai târziu, auzi soneria telefonului de pe biroul lui Assad.

— Da? răspunse Assad din dulapul pentru mățuri.

Carl ridică din sprâncene și clătină din cap. Inspector-șef adjunct el-Assad. Cum îndrăznește așa ceva?

— Poliția din Holbæk a sunat ca să ne spună că au căutat toată dimineața dosarul crimelor din Rørvig, spuse Assad care stătea în dreptul ușii de la biroul lui Carl și se scărpină în barba țepoasă de pe gropițele din obraji.

Studiau dosarele de două zile, iar el părea destul de istovit.

— Și știi ce? Nu-l mai au. A fost luat de vânt, completă el.

Carl oftă.

— Deci hai să presupunem că l-a luat cineva, bine? Mă întreb dacă e vorba despre individul ăla, Arne, cel care i-a dat Marthei Jørgensen dosarul gri cu rapoartele despre crime. I-ai întrebat dacă-și amintesc ce culoare avea? Ai întrebat dacă era gri?

Assad clătină din cap.

— Ei, nu-i important. Cel care l-a luat e mort acum, după cum zice Martha, așa că oricum nu putem vorbi cu el, spuse Carl și se încruntă. Mai e ceva la care vreau să-mi răspunzi sincer, Assad: poți să-mi spui, te rog, când ai fost promovat inspector-șef adjunct? Ar trebui să fii foarte atent când te dai drept ofițer de poliție. Există un paragraf în Codul Penal care e foarte strict în această privință. Articolul 131, dacă vrei să știi exact. Ai putea primi șase luni de închisoare.

Auzind aceasta, Assad își lăsă ușor capul pe spate.

— Inspector-șef adjunct? spuse el și își ținu respirația o secundă.

Își ridică ambele mâini la piept ca și cum voia să-și apere cu înverșunare nevinovăția care dădea pe-afară din el în acel moment. Carl nu mai văzuse o asemenea expresie indignată de la reacția prim-ministrului la acuzațiile presei că soldații danezi participaseră indirect la torturarea prizonierilor, în Afghanistan.

— Nu m-am gândit niciodată la așa ceva, zise Assad. Dimpotrivă. Am spus că sunt adjunct de inspector-șef adjunct atunci. Oamenii nu ascultă așa cum trebuie, Carl, adăugă el și își lăsă mâinile să cadă pe lângă corp. E vina mea?

Adjunct de inspector-șef adjunct! Doamne, Dumnezeu! Astfel de lucruri îi puteau declanșa cuiva ulcer.

— Poate că ar fi mai corect dacă ți-ai spune inspector comisar adjunct de poliție sau, chiar mai bine, ofițer comisar adjunct de poliție. Dar dacă trebuie să folosești titulatura asta, e în regulă. Doar să te asiguri că o rostești foarte clar, înțelegi? Acum du-te în parcare și adu rabla! Mergem la Rørvig.

•

Cabana de vară se afla în centrul unui pâlci de pini. De-a lungul anilor se ruinase încet, mestecată de nisip. Judecând după ferestre, nimeni nu mai locuia acolo de pe vremea crimelor. Suprafețe mari, opace apăruseră printre bârnele în descompunere. O imagine deprimantă.

Se uită în sus și în josul urmelor de cauciucuri care-și croiseră drum printre celelalte cabane din zonă. În acest sfârșit de septembrie, desigur, nu era nimeni pe o rază de câțiva kilometri.

Assad își protejă ochii cu mâinile încercând zadarnic să vadă ceva prin cea mai mare dintre ferestre.

— Hai, Assad, zise Carl. Cheia ar trebui să atârne pe undeva pe acolo.

Se uită sub streșină din spatele cabanei. Timp de douăzeci de ani, cheia atârnase într-un loc în care oricine o putea vedea – agățată de un cui ruginit, deasupra ferestrei de la bucătărie, exact acolo unde le spusese Yvette, prietena Marthei Jørgensen, că ar putea fi. Dar, din nou, cine ar fi putut s-o ia de acolo? Cine să vrea să intre în casă? Iar hoții care dădeau spargerii în aceste cabane de vară în fiecare an după ce se încheia sezonul ar fi trebuit să fie orbi ca să nu observe că nu era nimic de găsit acolo. Totul la acea cabană indica faptul că era mai bine să faci stânga-mprejur și să pleci.

Întinse mâna după cheie și o răsuci în broască. Îl surprinse cât de ușor funcționa vechea încuietorie când deschise ușa.

Își băgă capul înăuntru și recunoscu duhoarea zilelor care trecuseră: mucegai, miros de stătut și de abandonare, izul care persista în dormitoarele bătrânilor.

Carl pipăi în jur după întrerupătorul din holul mic. Casă, descoperi el, fusese debransată de la energia electrică.

— Uite, spuse Assad vânturând o lanternă cu halogen în fața lui Carl.

— Ia-o de aici, Assad. N-avem nevoie de ea.

Dar Assad făcuse deja un pas înapoi în trecut, iar raza de lumină dansă dintr-o parte în alta, pe deasupra paturilor din lemn vopsite în culori de modă veche și a oalelor de bucătărie smălțuite albastru.

Nu era întuneric deplin în cabană. Razele plăpânde și gri ale soarelui reușeau să pătrundă prin ferestrele prăfuite și făceau ca încăperea să pară o scenă nocturnă dintr-un film alb-negru. Un șemineu mare din piatră. Preșuri suedeze uzate intersectându-se pe podeaua din lemn. Jocul Trivial Pursuit întins încă pe jos.

— Exact așa cum scrie în raport, spuse Assad și bătu cu degetele în cutia jocului Trivial Pursuit.

La un moment dat fusese bleumarin, dar acum era neagră. Planșa nu era așa de murdară, dar era pe-aproape, la fel ca și cele două felii de plăcintă ale jocului care se aflau încă înăuntru. În timpul luptei, plăcintele erau împinse de pe pătratele lor, dar probabil că nu semnificativ. Plăcinta roz avea patru felii, iar cea maro nu avea niciuna. Carl bănuia că cea roz fusese a fetei. Dacă era așa, fără îndoială că ea avusese capul mai limpede în ziua aceea în comparație cu fratele ei. Poate că el băuse prea mult coniac. Raportul autopsiei susținea această bănuială.

— E aici din 1987. Așa de vechi e jocul ăsta, Carl? Nu-mi vine să cred.

— Poate că a durat câțiva ani până a ajuns în Siria. Chiar se găsea de cumpărat în Siria?

Observă că Assad devenise tăcut, apoi aruncă o privire la cele două cutii cu cartonașe cu întrebări. În fața fiecărei cutii se afla câte un singur cartonaș. Ultima întrebare din viața lor la care răspunseseră. Era destul de trist, dacă te gândeai la asta.

Carl își lăsă privirea să bântuie pe podea.

Încă erau evidente urmele crimelor. În locul unde fusese găsită fata erau pete negre. Clar că era sânge, la fel ca și cele două pete de pe tabla de joc. În câteva zone observă contururile făcute de tehnicienii criminaliști în jurul amprentelor, deși numerele care fuseseră trecute în dreptul lor se șterseseră. Și abia mai putea distinge praful folosit de cei din echipa medico-legală, dar era de înțeles.

— N-au găsit nimic, spuse Carl încet.

— Ce?

— N-au găsit nicio amprentă în afară de cele ale fraților și ale părinților lor, zise el și se uită din nou la joc. E ciudat că e încă aici. Credeam că tehnicienii l-au luat ca să-l examineze îndeaproape.

— Da, spuse Assad apoi dădu din cap afirmativ și se lovi cu degetul la tâmplă. Bine spus, Carl. Acu-mi amintesc. Jocul a fost prezentat atunci la proces împotriva lui Bjarne Thøgersen, deci *chiar* l-au luat cu ei atunci.

Amândoi se holbau la joc. Atunci *ce* făcea acolo? Carl se încruntă. Apoi își scoase mobilul din buzunar și sună la sediu.

Lis nu părea foarte entuziasmată.

— Am spus deja foarte clar că nu suntem la dispoziția ta, Carl. Ai idee cât de aglomerati suntem aici? Ai auzit despre reforma poliției? Sau trebuie să-ți împrăpătez memoria? Iar acum ne-o furi pe Rose...

La dracu', puteau s-o păstreze, dacă le era de vreun ajutor.

— Hei, stai puțin. Eu sunt! Carl! Ia-o ușor, da?

— Acum ai micuța ta sclavă, așa că de ce nu vorbești cu ea? O clipă, te rog...

El se uită confuz la mobil și nu-l duse la ureche decât când auzi o voce ușor de recunoscut la celălalt capăt.

— Cu ce te pot ajuta, șefu'?

Carl se încruntă din nou.

— O, cine e? Rose Knudsen?

Râsul ei răgușit putea face pe oricine să-și facă griji pentru viitor. O rugă să verifice dacă o ediție albastră Genus a jocului Trivial Pursuit se număra încă printre obiectele luate în cazul crimelor din Rørvig. Și nu, el n-avea habar unde trebuia să caute. Și da, erau multe posibilități. Pe cine să întrebe mai întâi? Trebuia să-și dea seama singură... atâta timp cât se mișca repede.

— Cine era, Carl? Întrebă Assad.

— Concurența ta, Assad. Ai grijă să nu te împingă înapoi la mânușile verzi din cauciuc și la condusul găleții cu mopul.

Dar Assad nu-l asculta. Se așezase deja pe vine ca să cerceteze petele de sânge de pe tăblia de joc.

— Nu e ciudat că nu e mai mult sânge pe joc, Carl? Doar a fost bătută până la moarte aici, zise el și arătă spre pata de pe covorașul de lângă el.

Carl văzu în fața ochilor cadavrele din fotografiile de la locul crimei, pe care le cercetase mai devreme la sediu.

— Da, spuse el, și dădu din cap. Ai perfectă dreptate.

Ea fusese lovită de multe ori și pierduse mult sânge și, totuși, era foarte puțin din acesta pe cutia de joc. Doamne, ce păcat era că nu aduseseră dosarul cu ei ca să poată compara fotografiile cu locul crimei.

— Din câte-mi amintesc, era mult sânge pe planșă, în fotografii, zise Assad și lovi cu degetul în semnul hexagonal din mijlocul planșei.

Carl îngenunche lângă el, puse cu grijă un deget sub planșă și o ridică. Era sigur că fusese mutată un pic. Împotriva legilor naturii, mai multe picături de sânge pătaseră podeaua câțiva centimetri sub planșă.

— Nu-i același joc, Assad.

— Da, și eu cred la fel.

Carl lăsă planșa înapoi jos, cu grijă, apoi aruncă o privire la cutie și la conturul firav lăsat de praful pentru amprente. Cu douăzeci de ani în urmă, fusese o cutie lucioasă. Praful putea fi orice, dacă stătea să se gândească mai bine. Făină, alb de plumb... orice.

— Mă întreb, cine a pus jocul aici atunci, spuse Assad. Știi să joci, Carl?

Carl nu răspunse. Se uita la rafturile care mărgineau încăperea, puțin mai jos de tavan, unde mai multe exemplare în miniatură din Turnul Eiffel din nichel și halbe de bere bavareze cu capace de cositor aminteau de vremurile în care astfel de obiecte erau aduse, de obicei, acasă din călătorii, pe post de trofee. Cel puțin o sută de suvenire evocau o familie care călătorise cu rulota prin trecătoarea Brenner și pădurile sălbatice din Harzen. Carl și-l imagină pe tatăl lui, care ar fi fost cuprins de nostalgie.

— La ce te uiți, Carl?

— Nu știu, răspunse el și clătină din cap. Dar altceva îmi spune că ar trebui să fim și mai atenți. Poți deschide fereastra, Assad? Avem nevoie de mai multă lumină.

Carl se ridică și studie, încă o dată, toată suprafața podelei în timp ce își duse mâna la piept în căutarea pachetului de țigări, iar Assad deschise fereastra. Cu excepția faptului că cele două cadavre nu se mai aflau acolo și că cineva mutase jocul, totul părea să fie la locul lui.

Când își aprinse țigara, telefonul mobil sună. Era Rose. Jocul era în arhivele din Holbæk, spuse ea. Dosarul dispăruse, dar jocul se afla încă acolo. Deci ea nu era chiar nefolositoare.

— Sună-i din nou, zise Carl și trase fumul adânc în plămâni, întreabă-i despre prăjiturile jocului și despre felii.

— Felii?

— Da, așa se numesc drăcoveniile pe care le primești când răspunzi corect. Le pui în prăjituri. Întreabă ce felii sunt în care prăjitură.

— Prăjitură?

— Da, la dracu'. Li se mai spune și roți. Roți sau prăjituri, tot aia e. Sunt chestiile în care intră triumphiurile alea mici. Nu știi Trivial Pursuit?

Ea scoase din nou răsul acela de rău augur.

— Trivial Pursuit? Azi, în Danemarca, se numește Bezzerwizzer, tataie!

Apoi închise. Nu aveau să fie niciodată prieteni la cataramă.

El mai trase un fum ca să-și calmeze pulsul care-o luase la goană. Poate că reușea s-o schimbe pe Rose cu Lis. Erau șanse ca Lis să nu se supere să încetinească puțin, până la viteza lui. Tunsă punk sau nu, ea ar aduce o îmbunătățire estetică majoră subsolului poliției, alături de fotografiile cu mătușile lui Assad.

În acel moment un zgomot puternic de lemn despicat și de geam spart fu urmat de câteva dintre frazele în limba străină a lui Assad care, evident, nu aveau nimic de-a face cu rugăciunile de după-amiază. Dar fereastra făcută țândări avu un efect uimitor: lumina invadă fiecare colțișor și scoase la iveală faptul că păienjenii trăiseră regește în casa aceea. Pânzele atârnav din tavan ca niște decorațiuni; pe rafturile lungi, suvenirele stăteau într-un praf atât de gros încât toate culorile se topiseră în una singură.

Carl și Assad reconstituie evenimentele despre care citiseră în rapoarte. În primele ore ale după-amiezii cineva intrase în casă prin ușa deschisă de la bucătărie și îl omorâse pe băiat cu o singură lovitură cu ciocanul care fusese găsit mai târziu la câteva sute de metri depărtare. Probabil că băiatul n-a simțit nimic. Atât raportul medicului legist, cât și cel al autopsiei susțineau că a murit pe loc. Faptul că mâna strângea rigidă sticla de coniac era dovada acestei supoziții.

Fata încercase să scape, dar atacatorii o ajunseseră. Fusese bătută până la moarte, exact în locul în care se mai vedeau încă petele

întunecate pe covoraș. Acolo găsiseră și rămășițe din creierul victimei, salivă, urină și sânge. Anchetatorii bănuiseră că ucigașii îl dezbrăcaseră pe băiat de slip pentru a-l umili. Slipul nu fusese găsit niciodată, dar era greu de crezut că frații jucaseră Trivial Pursuit, ea în costum de baie și el dezbrăcat.

O relație incestuoasă între ei era de neimaginat. Fiecare din ei avea pe cineva drag, fiecare din ei ducea o viață armonioasă. Iubitul ei și iubita lui dormiseră cu ei în cabană în noaptea de dinaintea atacului, dar dimineața plecaseră la Holbæk, la cursuri. Nu se număraseră niciodată printre suspecti. Aveau alibiuri. În plus, fuseseră complet devastați de crime.

Telefonul lui mobil sună din nou. Carl se uită la numărul de pe ecran și se pregătește moral trăgând adânc încă un fum din țigară.

— Da, Rose.

— Întrebarea ta despre prăjituri și felii li s-a părut foarte ciudată.

— Și?

— Păi, au fost nevoiți să se ducă să se uite, nu?

— Și?

— Plăcinta roz avea patru felii. Una galbenă, una roz, una verde și una albastră.

Carl se uită la plăcintă. Și el vedea același lucru.

— Prăjiturile albastră, galbenă, verde și portocalie nu fuseseră folosite. Erau în cutie împreună cu celelalte felii și erau goale.

— Bine. Și prăjitura maro?

— Aceasta avea o felie maro și una roz în ea. M-auzi?

Carl nu răspunse. Se uita la prăjitura roz de pe planșă. Foarte ciudat.

— Mersi, Rose, zise el. Bravo.

— Vreo noutate, Carl? Întrebă Assad. Ce-au zis?

— Ar fi trebuit să fie o felie maro și una roz în prăjitura maro, Assad.

Dar e goală.

Se holbară amândoi la ea.

— Mă întreb dacă nu ar trebui să căutăm alea două felii mici care lipsesc, spuse Assad.

Se aplecă și se uită sub banca din stejar care era împinsă la perete. Carl mai trase o dată adânc din țigară. De ce ar fi înlocuit cineva jocul original Trivial Pursuit cu acela? Era evident că ceva nu era în regulă. Și de ce fusese așa de ușor de deschis ușa de la bucătărie după atât de

mulți ani? Și, de fapt, de ce fusese cazul acela aruncat în subsolul lui? Cine era în spatele redezgropării dosarului?

— Cândva au sărbătorit Crăciunul la cabană, zise Assad. Probabil că a fost frig atunci, completă el și scoase o inimă festivă din hârtie din adâncurile de sub bancă.

Carl dădu din cap. Nu putea să fi fost mai frig în casa aceea decât era în acea clipă. Totul era suprasaturat de tragedia din trecut. Cine mai rămăsese din acea vreme? O femeie bătrână care în curând avea să moară de tumoare la creier, atât.

Își concentrează atenția spre ușile din panel care duceau în dormitoare. „Cine nu-i gata, îl iau cu lopata”. Aruncă o privire în fiecare cameră, una după alta. Așa cum se așteptase, văzu obișnuitele paturi din pin și micile noptiere cu rămășițele a ceea ce păreau să fi fost niște fețe de masă în carouri. Camera fetei era decorată cu postere cu Duran Duran și Wham! iar a băiatului cu Suzy Quatro, care purta pantaloni strâmți din piele. În aceste dormitoare, sub cearșafuri, viitorul păru-se luminos și nelimitat. Iar în sufrageria din spatele lui, acel viitor le fusese răpit cu brutalitate. Ceea ce însemna că stătea chiar pe axa în jurul căreia se învârtise viața lor.

Pragul – locul în care speranța întâlnește realitatea.

— Mai e încă alcool prin bufet, Carl, strigă Assad din bucătărie. Deci n-au fost hoți în casă.

Uitându-se la casă din exterior, Carl fu cuprins de neliniște. Cazul acesta echivala cu a ține în mână argint viu – era otrăvitor la atingere și imposibil de ținut. Lichid și solid în același timp. Anii mulți care trecuseră de atunci. Bărbatul care se predase. Gașca formată la școală, care băntuia acum eșaloanele superioare ale societății. De ce trebuiau, el și Assad, să meargă mai departe? De ce s-ar strădui să continue, se întrebă în sinea lui și apoi se întoarse spre partenerul său.

— Cred că ar trebui să lăsăm baltă cazul, Assad. Hai să mergem.

Dădu cu piciorul într-un smoc de iarbă din nisip și își scoase cheile de la mașină ca să sublinieze faptul că era hotărât. Dar Assad nu-l urmă. Rămase pur și simplu acolo, uitându-se la ferestrele sparte de la sufragerie, de parcă ar fi descoperit drumul către un lăcaș sfânt.

— Nu știi, Carl. Suntem singurii care pot face acum ceva pentru victime, îți dai seama de asta?

„Pot face ceva”, spusese Assad, de parcă undeva în interiorul lui sufletul său de locuitor din Asia Centrală avea o ancoră de salvare scufundată în vremurile de demult.

Carl dădu din cap.

— Nu cred că o să găsim altceva aici, spuse el, dar hai să facem câțiva pași.

Își aprinse încă o țigară. A respira aer proaspăt printre fumuri era pur și simplu nemaipomenit. Merșeră câteva minute în briza ușoară în care se simțeau plutind aromele toamnei timpurii, până ce ajunseră în dreptul unei cabane de vară de unde se auzeau zgomote, semn că pensionarul de-aici nu se retrăsese încă la domiciliul său de iarnă.

— Așa-i, nu mai suntem mulți dintre noi pe aici, dar nu-i decât vineri, știți, zise un bărbat roșcovan pe care îl gășiseră în spatele cabanei și care purta o centură ridicată până aproape de piept. Veniți mâine. Sâmbăta și duminica e un furnicar de oameni aici și va mai fi așa cel puțin o lună.

Apoi, când văzu insigna lui Carl, gura lui începu s-o ia la goană. Totul țâșni într-o litanie prelungă: furturi, germani înecați și vitezomani prin toată zona Vig. „De parcă până atunci boșorogul fusese captiv într-un pact al tăcerii asemănător cu cel al lui Robinson Crusoe”, se gândi Carl. În acea clipă, Assad îl prinse de mână pe bărbat.

— Dumneavoastră ați fost cel care i-a omorât pe cei doi copii din casa din capătul drumului, numită Ved Hegnet atunci?

Era un om bătrân. În timp ce trăgea aer în piept, păru să facă o pauză. Se opri din clipit și făcu ochii mari, că ai unui mort; buzele lui se despărțiră, deveniră albastrii și nu mai fu în stare nici măcar să-și ducă mâinile la piept. Se împletici în spate, iar Carl fu nevoit să sară în ajutorul lui.

— Doamne, Dumnezeule, Assad! Ce dracu' crezi că faci? fu ultimul lucru pe care-l spuse Carl înainte să lărgească gulerul și cureaua bărbatului.

Zece minute trecură înainte ca bătrânul să-și revină. În toată acea perioadă, soția lui – care venise în fugă din bucătărie, nu rosti niciun cuvânt. Fură zece minute foarte lungi.

— Vă rog, vă rog să-l scuzați pe partenerul meu, îi spuse Carl bărbatului uluit. Se află într-un program de schimb de experiență între polițiile din Irak și Danemarca și nu înțelege toate nuanțele limbii daneze. Uneori metodele lor lasă de dorit.

Assad nu zise nimic. Poate că expresia „lasă de dorit” îl descurajase.

— Îmi amintesc cazul, fură vorbele rostite de bărbat într-un final.

Soția lui îl strânse de mână de câteva ori, apoi urmară trei minute de respirație gâfâită.

— A fost îngrozitor. Dar dacă vrei să întrebați pe cineva despre asta, atunci vorbiți cu Valdemar Florin. Locuiește în Flyndersøvej. Cincizeci de metri mai încolo, pe dreapta. Nu puteți să nu vedeți semnul.

•

— De ce-ai spus asta despre poliția din Irak, Carl? Întrebă Assad și azvârli o piatră în mare.

Carl îl ignoră și, în schimb, se uită la reședința lui Valdemar Florin, care trona deasupra dealului. Prin anii 1980 modelul acesta de bungalow era o prezență des întâlnită în revistele săptămânale. Era locul în care vedetele veneau să se relaxeze. Unde se dădeau agape legendare. Locul unde se întâmplau de toate. Se zvonea pe atunci că oricine încerca să egaleze petrecerile lui Florin își făcea un dușman mortal pe viață.

Valdemar Florin fusese întotdeauna genul de om care nu făcea compromisuri. Se afla mereu la limita legii, dar din motive de neînțeles nu fusese niciodată arestat. Era adevărat, fusese implicat în câteva înțelegeri cu privire la drepturile omului și la hărțuirea sexuală a tinerelor de la locul lui de muncă, dar asta era tot. Când venea vorba despre afaceri, Florin era jupânul tuturor. Clădiri, producție de armament, containere uriașe cu alimente pentru urgențe, investiții subite pe piața petrolieră din Rotterdam; făcea de toate.

Dar totul era istorie. După ce soția lui, Beate, s-a sinucis, Valdemar Florin pierduse contactul cu bogăția și frumusețea. De la o zi la alta, casele lui din Rørvig și Vedbæk deveniseră fortărețe pe care nimeni nu dorea să le mai frecventeze. Toată lumea știuse că era pasionat de fetele foarte tinere și că își împinsese soția la sinucidere. Chiar și în cercurile acelea un astfel de lucru era de neiertat.

— De ce, Carl? repetă Assad. De ce-ai spus asta despre poliția din Irak?

Carl se uită la micuțul lui partener. În spatele pielii lui maronii, obraji erau roșii, deși nu era clar dacă de indignare sau de la briza rece dinspre Skansehage.

— Assad, nu poți amenința pe cineva cu astfel de întrebări. Cum îl poți acuza pe bătrân de ceva ce în mod clar n-a făcut? La ce bun?

— Și tu ai făcut asta.

— Hai s-o lăsăm baltă, da?

— Și cu poliția din Irak, cum rămâne?

— Las-o moartă, Assad. Am inventat-o.

Dar când erau conduși în salonul lui Valdemar Florin, simți ochii lui Assad în ceafă și își notă acest lucru în minte.

•

Valdemar Florin stătea în fața ferestrei panoramice de la care se putea vedea totul peste Flyndersøvej și mai departe, într-o priveliște aproape nesfârșită de-a lungul golfului Hesselø. În spatele lui, cele patru uși duble din sticlă se deschideau către o terasă acoperită cu gresie și o piscină care se afla în mijlocul unei grădini și părea un rezervor uscat, sec. Pe vremuri, acel loc zumzăia de viață. Fusese vizitat chiar și de unii membri ai familiei regale.

Florin stătea liniștit și citea o carte. Picioarele lui erau rezemate pe un taburet, în șemineu ardea focul și pe o măsuță din marmură din apropiere se afla un pahar de whisky. Totul evoca o atmosferă serenă, cu excepția numeroaselor pagini de carte împrăștiate pe covorul din lână.

Carl își dresese glasul de câteva ori, dar bătrânul expert financiar rămase concentrat asupra cărții și nu-și îndreptă atenția asupra lor până ce acesta termină pagina pe care o rupse apoi și o aruncă pe podea alături de celelalte.

— Așa știi cât mai am, zise el. Cui îi datorez plăcerea?

Assad îi aruncă o privire lui Carl, iar sprâncenele îi fremătau. Erau unele cuvinte pe care încă nu le înțelegea imediat. Când Carl îi arătă insigna, zâmbetul lui Valdemar Florin dispăru. Iar când îi explică faptul că erau de la secția de poliție din Copenhaga și motivul pentru care se aflau acolo, le ceru să plece.

Se apropia de șaptezeci și cinci de ani și rămăsese vulpoiul deșirat și arogant care se dădea la oameni. Dar în spatele privirii lui arzătoare mocnea temperamentul arțăgos care abia aștepta să iasă la suprafață. Nu avea nevoie decât de puțină încurajare ca să se dezlănțuie neînfrânat.

— Da, am venit neanunțați, domnule Florin, și dacă vrei să plecăm, foarte bine. Am enorm de mult respect pentru dumneavoastră așa că,

normal, voi face ceea ce-mi cereți. Dacă vă convine mai mult, pot să mă întorc mâine.

Undeva în spatele armurii lui Florin licări o reacție. Carl tocmai îi oferise ceea ce orice om își dorea. La dracu' cu mângâierile, lingușelile și darurile! Singurul lucru după care tânjeau cu adevărat oamenii era respectul. „Oferă-le semenilor tăi respect și vor dansa după cum le cântă”, îi spusese profesorul de la Academia de Poliție. A naibii de multă dreptate avusese.

— Nu-mi plac complimentele, spuse bărbatul.

Dar îi plăceau.

— Putem sta jos, domnule Florin? Doar cinci minute.

— Despre ce-i vorba?

— Credeți că Bjarne Thøgersen a lucrat de unul singur când i-a ucis pe frații Jørgensen în 1987? Cineva pretinde că lucrurile ar fi stat altfel. Fiul dumneavoastră nu este printre suspecti, dar câțiva dintre prietenii lui s-ar putea număra.

Una din nările lui Florin se umflă de parcă nu mai avea mult până să mormăie un blestem, dar în schimb aruncă restul cărții pe masă.

— Helen! strigă el peste umăr. Mai adu-mi un whisky.

Își aprinse un trabuc egiptean fără să le ofere și lor unul.

— Cine? Cine spune ce? întrebă el cu o ciudată nuanță de alertă în voce.

— Mă tem că nu vă pot spune. Dar e destul de evident că Bjarne Thøgersen n-a fost singur.

— O, nimicul acela.

Tonul lui fu disprețuitor, dar nu continuă. O fată de circa douăzeci de ani intră în încăpere. Purta un șorț peste uniforma neagră. Turnă whisky și apă ca și cum ar fi fost ceva ce făcea tot timpul. Nu-i băgă în seamă pe cei doi polițiști. Când se duse în spatele lui, își trecu mâna prin părul rar al lui Florin. Fusesse bine antrenată.

— Sincer, zise Florin în timp ce sorbi, aș vrea să-mi ofer ajutorul, dar a trecut mult timp și cred că-i mai bine să lăsăm cazul în pace.

Carl nu fu de acord.

— Îi cunoșteați pe prietenii fiului dumneavoastră, domnule Florin?

Un zâmbet ironic trecu peste fața lui Florin.

— Sunteți tineri, dar vă spun, dacă nu știți deja, că eram destul de ocupat pe atunci. Așa că nu, nu-i cunoșteam. Erau doar niște tineri pe care Torsten îi întâlnește la internat.

— Nu v-a surprins faptul că erau suspecti? Adică, erau oameni buni, așa-i? Veneau cu toții din familii bune.

— Nu știu dacă m-a surprins sau nu, zise el și-i aruncă lui Carl o privire încruntată pe deasupra ramei ochelarilor.

Ochii aceia văzuseră multe. Inclusiv provocări mai importante decât Carl Mørck. Își puse paharul jos.

— Dar în timpul investigației din 1987 câțiva dintre ei s-au făcut remarcați, spuse el.

— Ce vreți să spuneți?

— Ei bine, eu și avocatul meu am ținut să fim prezenți la secția de poliție din Holbæk când tinerii au fost interogați. Avocatul meu i-a reprezentat pe toți șase pe tot parcursul investigației.

— Bent Krum, așa-i?

Assad pusese întrebarea, dar Valdemar Florin se uită fix prin el. Carl dădu din cap afirmativ spre Assad. Punct ochit.

— S-au remarcat, ați spus. Cine credeți că s-a remarcat în timpul audierilor?

— N-ar strica să-l sunați pe Bent Krum și să-l întrebați pe el, dacă tot îl cunoașteți. Am auzit că are încă o memorie excelentă.

— Așa-i? Cine zice?

— Este încă avocatul fiului meu. Și al lui Ditlev Pram și al lui Ulrik.

— Parcă spuneți că nu îi cunoșteți pe tineri, domnule Florin. Dar totuși ați pronunțat numele lui Ditlev Pram și al lui Ulrik Dybbøl Jensen ca și cum i-ați cunoaște.

El dădu din cap scurt.

— I-am cunoscut pe tații lor. Așa a fost.

— I-ați cunoscut și pe tații lui Kristian Wolf și Kristen-Marie Lassen?

— Vag.

— Și pe al lui Bjarne Thøgersen?

— Un om ne semnificativ. Nu l-am cunoscut.

— A avut o fabrică de lemn în partea de nord a insulei Zealand, interveni Assad.

Carl dădu din cap. Își amintea și el acest lucru.

— Ascultați, spuse Valdemar Florin în timp ce se uita prin luminatoarele din tavan la cerul senin. Kristian Wolf e mort, da? Kimmie a dispărut de mulți ani. Fiul meu spune că băntuie pe străzile din Copenhaga și târăște după ea o valiză. Bjarne Thøgersen e în pușcărie. Despre ce dracului discutăm aici?

— Kimmie? Kristen-Marie Lassen? Despre ea vorbiți? Așa i se spune?

El nu răspunse. Mai sorbi o înghițitură și se întinse după carte. Audiența luase sfârșit.

Când ieșiră din casă, îl văzură prin ferestrele verandei pe Florin care trânti cartea maltratată pe masă și întinse mâna spre telefon. Părea nervos. Poate că își avertiza avocatul că e posibil să fie vizitat de cei doi inspectori de poliție. Sau poate că suna la Securitas ca să afle dacă aveau vreun sistem de securitate să blocheze pătrunderea pe poartă a unor oaspeți ca ei.

— A știut tot felul de lucruri, Carl, spuse Assad.

— Da, poate. E greu de spus când e vorba de oameni ca el. Au fost educați toată viața să fie atenți la ce spun. Știai că Kimmie trăiește pe străzi?

— Nu, nu scrie nicăieri în dosare.

— Trebuie s-o găsim.

— Da. Dar am putea vorbi cu ceilalți mai întâi, nu-i așa?

— Da, poate, zise Carl care privea peste apă.

Sigur că trebuiau să vorbească cu toți ceilalți.

— Dar o femeie precum Kimmie Lassen trebuie să aibă un motiv serios să întoarcă spatele familiei sale bogate și să ajungă pe străzi. Genul ăsta de oameni ar putea avea răni neobișnuite, adânci, care merită scormonite, Assad. Așa că trebuie s-o găsim.

Când ajunseră la mașina de lângă cabana de vară, Assad rămase puțin pe gânduri.

— Nu pricep treaba cu jocul acela, Carl.

„Mințile mari gândesc la fel”, își spuse Carl în sinea lui. Zise:

— O să mai trecem o dată prin cabană, Assad. Tocmai voiam să sugerez asta. Oricum, trebuie să luăm jocul acasă ca să verificăm amprente.

•

De data aceea inspectară totul. Anexele, tăpșanul din spatele casei unde buruienile crescuseră de-un metru și magazia unde se aflau recipientele cu benzină. Se întoarseră în sufragerie fără să fi făcut niciun progres.

În timp ce Assad se lăsă în genunchi și începu să caute din nou cele două felii care lipseau din prăjitura maro, Carl cercetă rafturile cu

suvenire și toate obiectele de mobilier. Într-un final își îndreptă atenția asupra prăjiturilor și a planșei de la Trivial Pursuit.

Era evident că se impunea încă o privire aruncată prăjiturilor care zăceau acolo, în hexagonul central. Bucăți mici ale unui tablou mai mare. O prăjitură conținea feliile pe care trebuia să le aibă, din cealaltă lipseau două. Una roz și alta maro. Apoi își dădu seama.

— Uite încă o inimă de la Crăciun, bombăni Assad care o scoase de sub colțul unui covoraș.

Dar Carl nu spusese nimic. Se aplecă încet și luă cartonașele care se aflau în fața cutiilor lor. Două cartonașe cu câte șase întrebări, fiecare întrebare marcată cu o culoare care corespundea culorilor feliilor. În acea clipă nu-l interesau decât întrebările cu maro și roz. Întoarse cartonașele și se uită la răspunsuri. Se simți de parcă tocmai făcuse un salt imens, ceea ce-l făcu să ofteze din greu.

— Aici. Am găsit ceva, Assad, spusese el încet încercând să rămână cât putea de calm. Vino să vezi.

Cu inima de la Crăciun în mână, Assad se ridică și se uită la cartonașe peste umărul lui Carl.

— Ce e?

— Lipsesc o felie roz și una maro, da?

Îi dădu un cartonaș lui Assad, apoi și pe celălalt.

— Uite ce-a fost scris deasupra răspunsului roz pe cartonașul acesta și apoi la răspunsul maro de pe acesta. Ce scrie?

— Scrie „Arne Jacobsen” pe unul și „Johan Jacobsen* pe celălalt.

Se uitară unul la altul.

— Arne? Același nume ca al polițistului care a luat dosarul de la Holbæk și i l-a dat Marthei Jørgensen. Care era prenumele lui? Îți amintești?

Sprâncenele lui Assad se ridicară. Scoase carnetelul din buzunarul de la piept și frunzări notițele până găsi conversația cu Martha Jørgensen. Apoi șopti câteva vorbe neinteligibile și își ridică privirea.

— Nu, nu ne-a spus prenumele.

Mai rosti câteva cuvinte în arabă și se uită în jos la joc.

— Dacă Arne Jacobsen este polițist, cine-i celălalt?

Carl luă mobilul și sună la secția din Holbæk.

— Arne Jacobsen? Întrebă polițistul de serviciu.

Nu, era mai bine să discute cu unul dintre colegii lui mai în vârstă. Fu nevoie de un moment ca să transfere apelul. Trecură numai trei minute. Carl închise clapeta mobilului.

11.

De multe ori se întâmplă când un bărbat împlinește patruzeci de ani. Sau în ziua în care face primul milion. Sau, cel puțin, în ziua în care tatăl lui se retrage și își dedică viața dezlegării cuvintelor încrucișate. Atunci, majoritatea bărbaților află cum e să te simți eliberat de superioritatea patriarhală, de comentariile copleșitoare și de privirile încruntate și critice.

Dar nu așa stăteau lucrurile și pentru Torsten Florin. Avea mai mulți bani decât tatăl lui și se îndepărtase de ceilalți patru frați care, spre deosebire de el, nu reușiseră să facă nimic important cu viața lor. Apăruse și la televizor, și prin ziare mai des decât tatăl lui. Toată Danemarca îl cunoștea. Era admirat, în special de femeile după care tatăl lui alergase toată viața.

Și totuși, ori de câte ori auzea vocea tatălui său la telefon, încă se simțea îngrozitor. Ca un copil dificil, subdezvoltat și disprețuit. Simțea un nod în stomac, imposibil de definit, care nu dispărea decât dacă trântea receptorul. Dar Torsten nu o făcu. Nu făcea niciodată când suna tatăl lui. Și după o asemenea convorbire, indiferent cât era de scurtă, îi era aproape imposibil lui Torsten să-și alunge supărarea și frustrarea din corp.

„Sindromul fratelui cel mare”, îi spusese odată singurul profesor cumsecade de la internat, iar Torsten îl urâse pentru asta. Adică, dacă era așa, însemna că nu avea să se schimbe nimic? Întrebarea îl obsedase în fiecare zi. Ulrik și Kristian simțiseră la fel. Ura dureroasă și împărtășită față de tații lor îi unise. Iar când Torsten contribuise la bătaia cruntă a victimelor lor nevinovate sau la răsucirea gâturilor porumbeilor voiajori ai profesorului – sau, mai târziu, când se uita în ochii oripilați ai unuia dintre concurenți când aceștia își dădeau seama că el crease încă o colecție nouă, de neegalat – gândurile îi zburau la tatăl lui.

— Nenorocitul dracului, zise el tremurând când tatăl lui închise. Nenorocitul dracului, șuieră spre diplomele și multitudinea de trofee de vânătoare agățate pe pereți.

Dacă n-ar fi fost designerii, șeful de la achiziții și cea mai mare parte dintre cei mai buni clienți ai firmei și concurenți în camera de alături, s-ar fi lăsat pradă furiei. În schimb, luă vechea riglă-etalon pe care-o

primise la a cincea aniversare a firmei și lovi cu ea într-un cap de antilopă de pe perete.

— Nenorocitele, nenorocitele, nenorocitele! șuieră printre dinți lovind de mai multe ori trofeul.

Când simți că i se scurge transpirația în jurul gâtului, se opri și încercă să gândească limpede. Vocea tatălui lui și ceea ce-i spusese îl obsedau mai mult decât era normal. Torsten se uită în sus. Afară, în zona în care pădurea întâlnea grădina, zburau câteva coțofene înfometate. Croncăneau vesele în timp ce ciuguleau din cadavrele păsărilor care căzuseră pradă acceselor sale de furie.

„Păsări nenorocite”, se gândi el și își dădu seama că devenise mai calm. Își luă arcul din cui, înșfacă niște săgeți din tolba din spatele biroului, deschise ușa de la terasă și trase în păsări. Până când sporovăială lor încetă, valul de furie care îl ardea în interior dispăru. Funcționa de fiecare dată.

Traversă pajiștea, smulse săgețile din trupul păsărilor, lovi cu piciorul cadavrele înspre pădure, alături de celelalte, se întoarse în birou, ascultă pălăvrăgeala neîncetată a oaspeților, atârnă arcul înapoi în cui și aruncă săgețile înapoi în tolba. Abia atunci îl sună pe Ditlev.

— Polițiștii s-au dus în Rørvig și au vorbit cu tatăl meu, fu primul lucru pe care îl spuse când Ditlev răspunse.

Urmă un moment de tăcere la celălalt capăt.

— Bi-*ne*, răspunse Ditlev accentuând ultima silabă. Ce-au vrut?

Torsten trase adânc aer în piept.

— Au întrebat despre cei doi frați de la Dybesø. Nimic exact. Dacă prostul bătrân a înțeles corect, cineva i-a contactat pe polițiști și le-a dat motive să se îndoiască de vinovăția lui Bjarne.

— Kimmie?

— Nu știu, Ditlev. Din câte-mi amintesc, n-au zis cine.

— Avertizează-l pe Bjarne, da? Imediat. Altceva?

— Tata le-a sugerat polițiștilor să-l contacteze pe Krum.

Râsul de la celălalt capăt al liniei era al clasicului Ditlev: în întregime rece ca gheața.

— Krum? N-o să scoată nimic de la el, zise el.

— Nu. Dar se pare că au început un gen de investigație și asta-i destul de rău.

— Erau de la poliția din Holbæk? Întrebă Ditlev.

— Nu cred. Bătrânul e de părere că erau de la Departamentul Omoruri din Copenhaga.

— Doamne! Le-a luat numele?

— Nu. Ca de obicei, arogantul dracului nu a ascultat. Dar o să le ia Krum.

— Las-o baltă. Îl sun pe Aalbæk. Cunoaște câțiva tipi de la secțiile de poliție.

După conversație, Torsten rămase o vreme uitându-se în gol, în timp ce respirația lui deveni din ce în ce mai greoaie. Creierul lui era invadat de imagini cu oameni îngroziți care implorau iertare și țipau după ajutor. Amintiri însângerate și râsetele celor din gașcă. Amintiri cu ei vorbind unii cu alții după aceea. Colecția de fotografii a lui Kristian care îi aducea împreună noapte de noapte, fumând până ce dădeau pe-afară de atâta amfetamină. În acele momente își amintea totul, iar imaginile îl desfătau și îl făceau să se urască deopotrivă.

Deschise ochii și reveni la realitate. De obicei, îi erau necesare câteva minute ca să se golească de frenezia furiei, dar excitația erotică persista întotdeauna. Își duse mâna între picioare. Membrul lui era din nou tare. La dracu'! De ce nu-și putea controla senzațiile acelea? De ce continua la nesfârșit?

Încuie ușa care ducea în încăperile alăturate din care se auzeau vocile baronilor și ale baroneselor din lumea modei din Danemarca. Trase aer în piept și se lăsă în genunchi. Uni palmele și-și aplecă capul în față. Uneori, pur și simplu i se părea necesar.

— Tatăl nostru care ești în ceruri, șopti el de câteva ori. Iartă-mă. Pentru că nu mă pot abține.

12.

Ditlev Pram îl informă rapid pe Aalbæk cu privire la situație și ignoră plângerile prostului cu privire la munca în timpul nopții și la lipsa de ajutoare. Cât timp îl plăteau, era mai bine să-și țină fleanca. Apoi se răsuci în scaunul directorial și dădu din cap către colegii lui de încredere adunați la masa de conferințe.

— Mă scuzați, zise el în engleză. Am o problemă cu o mătușă care pleacă mereu de acasă. În perioada asta a anului trebuie s-o găsim înainte de lăsarea nopții.

Ei zâmbiră plăcut pentru că înțelegeau ce spunea. Familia se afla pe primul loc. Așa era acasă la ei.

— Vă mulțumesc pentru participarea la ședință, zise el și zâmbi larg. Sunt foarte încântat că echipa aceasta a devenit o realitate. Cei mai buni doctori din nordul Europei adunați într-un singur loc – cine-și poate dori mai mult? zise el și lovi cu palma peste laptop. Haideți să începem, da? Începi tu, Stanislav?

Șeful lui de la chirurgie plastică dădu din cap și aprinse proiectorul de deasupra. Stanislav le arătă fața unui bărbat pe care fuseseră trasate linii.

— Vom face incizii aici, aici și aici, spuse el.

Mai executase acea procedură înainte. De cinci ori în România și de două ori în Ucraina. În toate cazurile, cu excepția unuia, senzațiile tactile ai nervilor faciali reveniseră uimitor de repede. Făcea ca totul să pară simplu. O operație de lifting, spunea el, putea fi făcută mai nou cu doar jumătate din inciziile pe care le foloseau medicii, în general.

— Uitați-vă aici, zise el, chiar la marginea perciunilor. Este înlăturată o zonă triunghiulară, iar pielea este ridicată și cusută la loc cu câteva copci. Simplu și direct.

În acel moment, directorul spitalului lui Ditlev îl întrerupse.

— Am trimis descrierea operației la jurnale, spuse el.

Scoase o publicație americană și trei europene. Nu erau cele mai prestigioase, dar erau destul de bune.

— Se vor publica înainte de Crăciun. Tratatului îi spunem „Corecția facială Stanislav”.

Ditlev dădu din cap aprobator. Vor ieși mulți bani din asta, iar ei erau oameni foarte deștepți. Tehnicienii ultraprofesioniști în mânăuirea

bisturiului. Fiecare câștiga un salariu cât zece doctori din țara lor natală. Nu-i făcea să se simtă vinovați și, astfel, toți cei prezenți se simțeau egali: Ditlev, care făcea bani din munca lor, și medicii care făceau bani de la toți ceilalți. O ierarhie avantajoasă, mai ales pentru că el era în top.

Iar în acel moment el calcula obiectiv faptul că o operație eșuată din șapte era în totalitate neacceptabil. Ditlev evita riscurile inutile. Timpul petrecut la internat îl învățase asta. Dacă te îndreptai spre o situație de căcat trebuia să ieși din ea curat. Din acest motiv, era pe cale să respingă întregul proiect și să-l dea afară pe directorul care trimisese articolele spre publicare fără a avea aprobarea, dar, din același motiv, în adâncul lui, nu se putea gândi la nimic altceva decât la telefonul lui Torsten.

Intercomul din spatele lui sună. Se arcui spre spate ca să apese pe buton.

— Da, Birgitte?

— Soția dumneavoastră e pe drum.

Ditlev se uită la ceilalți. Criticile trebuiau să mai aștepte, iar secretara trebuia să blocheze publicarea articolelor.

— Spune-i Thelmei să stea pe loc, zise el. Vin acolo. Am terminat aici.

O alee protejată cu ziduri din sticlă șerpuia o sută de metri de la clinică spre vilă, așa că oricine putea merge prin grădină fără să-și ude picioarele și, în același timp, putea admira priveliștea spre mare și copacii de pe plajă. Luase ideea de la Muzeul de Artă Modernă din Louisiana. Dar la el acasă pereții nu erau decorați cu obiecte de artă.

Thelma era pregătită pentru o scenă. Genul de lucru pe care nu voia să-l vadă alții în biroul lui. Privirea ei era plină de ură.

— Am vorbit cu Lissan Hjorth, rosti ea apăsător.

— Hmm, a durat ceva vreme. Nu trebuia să fii cu sora ta acum în Aalborg?

— Nu m-am dus la Aalborg, am fost în Gothenburg și nu cu sora mea. I-ați împușcat câinele, zise Lissan.

— Eu? Te asigur că a fost un accident. Câinele a fost extrem de neascultător și a fugit în mijlocul vânatului. Îl avertizasem pe Hjorth. Apropo, ce-ai făcut în Gothenburg?

— Torsten a împușcat câinele.

— Da, Torsten și îi pare foarte rău. Ar trebui să cumpărăm un cățeluș nou pentru Lissan? Despre asta-i vorba? Acum zi-mi, ce-ai făcut în Gothenburg?

Chipul ei se întunecă. Numai o furie neobișnuit de aprinsă putea să creadă riduri pe pielea ei incredibil de întinsă, rezultat a cinci liftinguri, dar Thelma Pram reuși acest lucru.

— Ai dat apartamentul meu din Berlin nimicului ăluia mic, Saxenholdt. Apartamentul *meu*, Ditlev, spuse ea, și arată spre el cu degetul. A fost ultima ta vânătoare, m-auzi?

El se apropie de ea. Era singurul mod în care o putea face să dea înapoi.

— Oricum n-ai folosit niciodată apartamentul, nu-i așa? N-ai putut să-l convingi pe amant să meargă cu tine, nu? Întrebă el și zâmbi. Nu ai ajuns cam bătrână pentru el, Thelma?

Ea își înalță capul, admirabil de puternică în fața insultelor.

— Nici n-ai idee ce spui, îți dai seama? Ai uitat să-l pui pe Aalbæk pe urmele mele de data asta și de-aia nu știi cine e? Ei, Ditlev, din moment ce nu știi cu cine am fost în Gothenburg?

Apoi râse. Ditlev fu oprit de întrebarea neașteptată.

— O să fie un divorț scump, Ditlev. Faci lucruri bizare... genul de lucruri care o să te coste când avocații intră în scenă. Jocurile tale perverse cu Ulrik și cu ceilalți. Cât crezi c-o să-ți păstrez secretele degeaba?

El zâmbi. Era o cacealma.

— Nu crezi că știu ce-i în mintea ta acum, Ditlev? „Nu îndrăznește, îți spui tu. Îi merge prea bine cu mine”. Dar nu, Ditlev, m-am îndepărtat de tine. Nu-mi pasă de tine. Din punctul meu de vedere poți să putrezești în închisoare. Și, între timp, va trebui să te descurci fără sclavele tale de jos, din spălătorie. Crezi că poți asta, Ditlev?

El se holbă la gâtul ei. Era pe deplin conștient cât de tare o putea lovi. Și știa unde. Ca o zibetă, ea simți și se retrase. Dacă voia s-o lovească, trebuia s-o facă din spate. Nimeni nu era invincibil.

— Ești bolnav la cap, Ditlev, spuse ea. Întotdeauna am știut asta. Ai fost nebun într-un mod amuzant, dar vremurile alea au trecut.

— Atunci, ia-ți un avocat, Thelma!

Zâmbetul ei semăna cu cel al Salomeei cerându-i lui Irod să-i aducă pe un platou capul Sfântului Ioan Botezătorul.

— Și să-l înfrunt pe Bent Krum de cealaltă parte a mesei? În niciun caz, Ditlev. Am alte planuri. Doar că aștept ocazia potrivită.

— Mă ameninți?

Părul ei scăpase din bentiță. Își dădu capul pe spate și își expuse gâtul golaș arătându-i că nu-i era frică de el. Își bătea joc de el.

— Crezi că te ameninț? întrebă ea cu flăcări în privire. Nu. Când voi fi gata, o să-mi împachetez lucrurile și o să plec. Bărbatul pe care l-am găsit mă așteaptă. Un bărbat matur. Nu știai, nu-i așa, Ditlev? Dar e mai în vârstă decât tine. Îmi cunosc apetitul. Un băiat nu mi-l poate satisface.

— Înțeleg. Cine e?

Ea zâmbi cu aroganță.

— Frank Helmond. O surpriză, nu-i așa?

Mai multe gânduri se ciocniră unele de altele în capul lui Ditlev. Kimmie, poliția, Thelma, iar acum Frank Helmond.

•

„Ai grijă în ce te bagi”, își spuse el și se gândi o clipă să se ducă să vadă care filipineze erau în tura de seară. Un nou val de ură îl cuprinse. Ce degradant! Un politician local grăsan. Un membru al clasei de jos. Un nimeni.

Căută numele Helmond în cartea de telefon din Krak și-i găsi adresa, deși o cunoștea deja. Helmond nu era unul care să se ascundă după tufiș, lucru evident după adresă. Dar așa era el și toată lumea o știa. Trăia într-o vilă pe care nu și-o permitea, într-un cartier unde nimeni nici nu s-ar fi gândit să voteze partidul lui de doi bani.

Ditlev se duse la raftul cu cărți, scoase un volum gros și îl deschise. Era gol în interior, cu suficient de mult spațiu ca să ascundă pungulițele de cocaină. Prima linie trasă pe nas estompă imaginea încruntată și uscățivă a Thelmei. A doua linie îl făcu să-și îndrepte umerii, să privească la telefon și să uite că termenul „risc” nu se afla în dicționarul lui. Nu voia decât să pună punct. De ce nu în maniera cea mai potrivită? Împreună cu Ulrik. În toiul nopții.

— Să ne uităm la filme acasă la tine? întrebă el imediat ce Ulrik ridică receptorul.

La celălalt capăt auzi un oftat de satisfacție.

— Vorbești serios? întrebă Ulrik.

— Ești singur?

— Da. La dracu', Ditlev, vorbești serios?

Era deja excitat. Avea să fie o seară splendidă.

*

Văzuseră filmul de nenumărate ori. Lumea n-ar mai fi fost la fel fără el. Prima oară când vizionaseră *Portocala mecanică* erau la internat, la începutul celui de-al doilea an. Un profesor nou înțelesese prost diversitatea culturală din codul școlii și prezentase clasei atât acel film, cât și pelicula *Dacă...* despre o revoltă la un internat englez. Tema principală era cinematografia engleză în anii 1960, aparent potrivită pentru o școală cu tradiție britanică. Dar indiferent cât de interesantă păruse alegerea profesorului, aceasta fusese considerată nelalocul ei de conducerea școlii după o cercetare amănunțită. De aceea, cariera noului profesor fusese scurtă.

Însă răul fusese făcut deoarece Kimmie și cel mai nou elev din clasă, Kristian Wolf, adoptaseră mesajele filmului fără nicio ezitare.

Prin acestea, ei descoperiseră noi posibilități de a se descărca și de a se răzbuna. Kristian fusese cel care preluase conducerea. Din moment ce era cu doi ani mai mare și în întregime nedisciplinat, toată clasa se afla la picioarele lui. Avea întotdeauna mulți bani la el, chiar dacă acest lucru contravenea cu politica școlii. Fusese mereu cu ochii în patru și îi alesese cu grijă pe Ditlev, pe Bjarne și pe Ulrik în gașca lui. Erau asemănători în multe privințe. Erau marginalizați și plini de ură față de școală și de reprezentanții autorității. Da, filmul *Portocala mecanică* îi legase unii de alții.

Găsiseră filmul pe casetă video și se uitară la el mereu, pe furiș, în camera lui Kristian și a lui Ulrik. Și, ca urmare a acelei fascinații, făcură un pact. Aveau să fie exact ca și gașca din film. Indiferenți la ce-i înconjura. Mereu în goană după aventuri, gata mereu să calce legea în picioare. Răi și nemiloși. Când îl atacaseră pe băiatul care-i prinsese fumând hașiș, toate piesele se uniră. Abia mai târziu, Torsten, pasionat de melodrame, le sugerase să poarte măști și mănuși.

•

Ditlev și Ulrik conduceau prin Fredensborg cu câteva linii de cocaină în vene și călcând până la podea accelerația. Cu ochelari de soare și haine din piele lungi. Căciuli și mănuși. Cu mințile limpezi și reci. Cu echipamentul necesar pentru o seară interesantă petrecută sub vălul anonimului.

— Pe cine căutăm? întrebă Ulrik în timp ce stăteau lângă fațada galben-șofran a cafenelei JFK din piața orașului, în Hillerød.

— Așteaptă și o să vezi, spuse Ditlev care deschise ușa să pătrundă zgomotul aglomerației de vineri.

Erau oameni gălăgioși în fiecare colțișor. Nu era un loc rău pentru cei cărora le plăcea jazzul și compania nepretențioasă. Ditlev le ura pe amândouă.

Îl găsiră pe Helmond în spate. Cu o expresie de bună dispoziție, acesta se afla în compania unui alt politician inferior local, gesticulând cu înflăcărare sub candelabrul barului. Acolo, în spațiul public, erau angrenați în micuța lor cruciadă. Ditlev i-l arătă discret lui Ulrik.

— S-ar putea să dureze o vreme până ce va pleca, așa că hai să luăm o bere și să așteptăm, spuse el, și se îndreptă spre unul dintre barurile aflate mai departe.

Dar Ulrik rămase pe loc uitându-se la prada lor cu pupilele dilatate la maximum în spatele ochelarilor fumurii, evident destul de mulțumit de ceea ce vedea. Mușchii maxilarului îi pulsau deja. Ditlev îl cunoștea prea bine.

•

Seara era cețoasă și blândă, iar Frank Helmond vorbi cu însoțitorul lui multă vreme după ieșirea din cafenea înainte ca fiecare s-o ia pe drumul său. Frank porni apoi mai departe pe Helsingørsgade, iar ei îl urmară la o distanță de vreo cincisprezece metri, conștienți că de acolo până la secția locală de poliție nu erau decât cel mult două sute de metri. Un alt motiv care-l făcea pe Ulrik să mârâie de poftă.

— O să așteptăm până ajungem pe alee, șopti Ulrik. E un magazin second-hand pe stânga. Nu vine nimeni pe străduța aia la ora asta.

Ceva mai departe, un cuplu în vârstă se plimba pe aleea învăluită în ceață și se îndrepta spre capătul străzii, cu umerii căzuți. Trecuse demult ora lor de culcare. Ditlev nu era deloc preocupat de prezența lor. Așa funcționa cocaina. În afară de acel cuplu, strada era pustie, iar condițiile erau perfecte. Caldărâmul era uscat. O briză umedă cuprindea fațadele magazinelor, iar cei trei bărbați erau pe cale să joace un rol într-un ritual bine orchestrat și îndelung practicat.

Când ajunseră la câțiva metri de Frank Helmond, Ulrik îi dădu lui Ditlev masca. Până să-l ajungă din urmă, își trăsese rășnile din latex pe figură. Dacă ar fi fost la un carnaval, oamenii ar fi râs văzându-i. Ulrik avea o cutie mare de carton plină cu asemenea măști. După cum obișnuiau să spună, aveau nevoie de o mare varietate din care să aleagă. De data aceea aleseseră modelele cu numerele 20027 și 20048.

Puteau fi cumpărate de pe internet, dar Ulrik nu făcuse așa ceva. Le aducea acasă din străinătate. Aceleași măști de fiecare dată, aceleași numere. Imposibil de urmărit. Acolo erau doar doi oameni în vârstă cu riduri adânci pe care viața le sculptase în piele. Foarte reale și destul de diferite de fețele pe care le ascundeau.

Ca întotdeauna, Ditlev fu cel care lovi primul. El era cel care le făcea pe victime să cadă ușor într-o parte, cu un icnet mocnit. Apoi Ulrik îl apucă și îl trase pe alee. Acolo îl lovi pentru prima oară. Trei lovituri directe în frunte și una în gât. În funcție de puterea lor, victimele erau de obicei deja inconștiente. Dar de data aceea nu lovise cu toată puterea. Ditlev îl instruisese să n-o facă.

Târără pe alee corpul bărbatului, pe jumătate inert, cu picioarele desfăcute. Când ajunseră lângă lacul castelului, zece metri mai în față, începură să-l lovească din nou. Mai întâi, doar pumni ușori la nivelul corpului, apoi lovituri din ce în ce mai puternice. Când bărbatul paralizat își dădu seama că era pe cale să fie omorât, de pe buzele lui începură să se audă sunete încete, nearticulate. Nu trebuia neapărat să spună ceva; victimele lor rareori o făceau. De obicei, ochii lor spuneau totul.

În acel moment, corpul lui Ditlev era invadat de valuri pulsatorii de căldură. Asta era ceea ce căuta: minunatele valuri de căldură. La fel ca în copilărie, când stătea cu părinții la soare, în grădină, când era atât de mic încât lumea încă părea compusă doar din bunătate și blândețe. Ori de câte ori Ditlev ajungea în acel punct, trebuia să se abțină să nu-și omoare victima.

Altfel stăteau lucrurile în cazul lui Ulrik. Moartea îl interesa prea puțin. Era interesat acum de golul dintre putere și impotență, iar prada lor se afla în acel gol chiar în acel moment.

Ulrik încălecă trupul inert al bărbatului și se uită în ochii acestuia prin mască. Apoi scoase din buzunar cuțitul Stanley și îl ținu în așa fel încât mâna lui enormă aproape că îl ascundea cu totul. Pentru un moment păru că stă pe gânduri dacă să urmeze sau nu instrucțiunile lui Ditlev sau să facă o creștătură. Ochii lor se întâlneau prin măști.

„Mă întreb dacă arăt la fel de nebun ca și el”, se gândi Ditlev.

Apoi Ulrik puse cuțitul la gâtul bărbatului. Lăsă lama să alunece înainte și înapoi pe arterele lui. Când respirația acestuia începu să se accelereze, Ulrik trecu lama de-a lungul nasului lui și peste pleoapele care tremurau.

Nu era o pisică jucându-se cu șoarecele – era mai rău. Prada nu aștepta ocazia să scape; se predase deja destinului său.

Într-un final, Ditlev îi făcu semn calm cu capul lui Ulrik și își îndreptă atenția spre picioarele bărbatului. În scurt timp, când Ulrik avea să-l taie pe față, îi va vedea picioarele zvâcnind de groază.

Acum. Acum piciorul tremură spastic, acea criză minunată în care neputința victimei era mai vizibilă ca oricând. Niciun lucru din viața lui Ditlev nu egala așa ceva. Privi spre sângele care curgea pe pietriș, dar Frank Helmond nu făcu același lucru. Își acceptase rolul. Ditlev era sigur de asta.

Îl lăsară gemând la marginea lacului. Făcuseră o treabă bună. Va supraviețui, dar va fi mort pe interior. Vor trebui ani buni înainte să îndrăznească să iasă din nou pe străzi.

Cei doi domni Hyde puteau pleca acasă, iar cei doi doctori Jekyll puteau ieși din nou la iveală.

•

Când ajunse acasă în Rungsted, trecuse deja jumătate de noapte și avea capul destul de limpede. El și Ulrik se curățaseră, își aruncaseră căciulile, mănușile, hainele și ochelarii de soare în foc și ascuseră cuțitul Stanley sub o piatră din grădină. După aceea îl sunară pe Torsten și căzură de acord asupra cursului evenimentelor din restul serii. Desigur, Torsten era livid. Se plângea că nu era momentul potrivit să facă așa ceva, iar ei știau că avea dreptate. Dar Ditlev nu trebuia să se scuze în fața lui Torsten și nici să-l roage. Torsten știa bine că erau băgați împreună în treaba aceea. Dacă unul se ducea la fund, îi trăgea și pe ceilalți cu el. Era simplu. Iar dacă poliția se apropia, nu trebuiau decât să aibă alibiurile pregătite.

Din acest motiv, Torsten fu de acord cu povestea pe care cei doi o născociseră: Ditlev și Ulrik se întâlniseră la JFK în Hillerød destul de târziu în acea seară și, după o bere, se îndreptaseră spre casa lui Torsten din Ejlstrup, unde ajunseră la ora 23.00. Aceasta era baza alibiului lor. Cu alte cuvinte, cu o jumătate de oră înainte de atac. Nimeni nu putea dovedi altceva. Poate că îi văzuse cineva în bar, dar și-ar aduce aminte cine era unde, când și cât timp? Apoi cei trei prieteni băură coniac acasă la Torsten. Vorbiră despre vremurile de demult. Nimic special. Doar o seară plăcută de vineri petrecută împreună. Asta trebuiau să spună și ceea ce stabiliră.

•

Ditlev intră în hol și fu mulțumit să constate că toată casa era în beznă și că Thelma se retrăsese în bârlogul ei. Apoi se așează lângă șemineu și dădu pe gât trei înghițituri de coniac cipriot, una după alta, ca senzațiile minunate pe care i le dăduse actul răzbunării să se întoarcă treptat la un nivel normal și să-și recapete controlul asupra gândurilor.

Intră în bucătăria acoperită cu gresie din ceramică pentru a deschide o cutie cu caviar, pe care îl putea consuma în timp ce-și imagina figura îngrozită a lui Frank Helmond. Gresia aceea era călcâiul lui Ahile pentru menajeră. Inspecțiile Thelmei se terminau întotdeauna cu o ceartă și, oricâte eforturi făcea femeia aceea, Thelma nu era niciodată mulțumită. Și se părea că avea dreptate.

Era la fel de bătător la ochi precum soarele orbitor că ceva nu era în regulă și rămase pe loc uitându-se la modelul în carouri pe care descoperi urme de pași. Nu erau mari, dar nu erau nici ale unui copil. Erau urme de pământ. Ditlev își țuguie buzele. Rămase o vreme în alertă. Și totuși, nu detectă nimic. Niciun miros și niciun zgomot străin.

Întinse mâna spre suportul de cuțite și îl alese pe cel mai mare dintre cuțitele Misono care puteau tăia sushi ca niciun alt cuțit. Ar fi fost vai și amar de cel care i-ar fi stat în cale. Leși cu atenție pe ușile duble care duceau spre arboret și simți imediat curentul de aer care venea dinspre ferestre, deși acestea erau închise. Apoi observă gaura din una dintre ele. Era mică, dar era acolo.

Cercetă pământul de afară, din arboret. Erau mai multe urme de pași. Cioburi haotice erau împrăștiate pe jos dovedind că era vorba despre o simplă spargere. Din moment ce alarma nu se declanșase, probabil că se petrecuse înainte ca Thelma să meargă la culcare.

Dintr-odată, simți un val de panică răspândindu-i-se-n tot corpul. Înapoi spre hol mai luă un cuțit din suport. Senzația pe care i-o dădeau mânerele lor strânse în palme îi dădea un sentiment de siguranță. Nu se temea de forța unui atac, ci mai ales de surpriza acestuia, așa că ținu cuțitele sus, de fiecare parte, și la fiecare pas privea peste umăr.

Apoi se duse sus și rămase în fața dormitorului Thelmei. O fâșie îngustă de lumină se scurgea pe sub ușă. Era cineva acolo care îl aștepta? Strânse cuțitele în mâini și împinse ușa cu grijă. Thelma stătea în mijlocul patului. Era în neglijeu și arăta mai vie ca oricând, cu ochii mari și nervoasă.

— Ai venit să mă omori și pe mine? întrebă ea cu privirea plină de ură. Ei?

Apoi scoase un pistol de sub plapumă și îl aținti asupra lui.

Nu arma, ci răceala din vocea ei îl opri în loc și îl făcu să arunce cuțitele. O cunoștea pe Thelma. Dacă ar fi fost altcineva, putea fi o glumă. Dar Thelma nu glumea. Ea nu avea simțul umorului. El rămase împietrit.

— Ce s-a întâmplat? zise el și se uită la pistol.

Părea autentic, suficient de mare ca să reducă pe oricine la tăcere.

— Am observat că a intrat cineva în casă, dar nu-i nimeni aici, așa că poți pune pistolul jos.

Simțea efectele târzii ale cocainei învolburându-i sângele prin vene. Potențial, combinația de adrenalină și droguri era un amestec fără egal. Dar nu și în acel moment.

— De unde dracu' ai luat pistolul ăla? Haide, fii fată cuminte și lasă-l jos, Thelma! Spune-mi ce s-a întâmplat.

Dar Thelma nu se clinti niciun centimetru. Arăta sexy. Mai sexy decât o văzuse în ultimii ani. Încercă să se apropie, dar ea îl opri apucând pistolul mai ferm.

— L-ai atacat pe Frank, Ditlev. Pur și simplu nu l-ai putut lăsa în pace, nu-i așa, monstrule?

De unde dracului putea ști? Așa repede?

— Ce vrei să spui? zise el încercând să-i susțină privirea.

— O să supraviețuiești, să știi. Ceea ce nu-i în avantajul tău, Ditlev, după cum sunt sigură că-ți dai seama.

Ditlev își luă ochii de la ea și se uită la cuțitele de pe podea. N-ar fi trebuit să le dea drumul.

— Nu știi despre ce vorbești, zise el. Am fost la Torsten în seara asta. Sună-l și întreabă-l.

— Tu și Ulrik ați fost văzuți în seara asta la JFK în Hillerød. E de ajuns pentru mine, m-auzi?

Pe vremuri, mecanismul lui de autoapărare l-ar fi făcut să mintă, dar în acel moment nu simțea nimic. Ea îl avea deja acolo unde dorea.

— Așa-i, spuse el fără să clipească. Am fost acolo înainte să mergem la Torsten. Ce-i cu asta?

— N-am chef să te ascult, Ditlev. Vino aici. Semnează-te. Altfel te omor.

Arătă spre câteva documente care zăceau pe jos, la marginea patului, apoi trase un glonț care făcu o gaură în peretele din spatele lui Ditlev. El se întoarse și estimă amploarea daunei. Gaura era cât pumnul. Apoi aruncă o privire la foaia de deasupra. Îi venea greu să înghită așa ceva. Dacă semna, ea avea să primească treizeci și cinci de milioane de coroane pe an timp de doisprezece ani cât își dăduseră târcoale ca doi prădători.

— N-o să te dăm pe mâna poliției, Ditlev. Nu dacă semnezi asta. Așa că fă-o acum.

— Dacă mă dați pe mâna poliției, n-o să iei nimic, Thelma. Te-ai gândit la asta? O să las nenorocita de afacere să intre în faliment cât o să fiu în închisoare.

— O să semnezi. Crezi că nu știu asta? Întrebă ea și scoase un hohot de râs în care se observa mulțumirea. Știi la fel de bine ca și mine că lucrurile nu merg așa repede. O să-mi iau partea până să ajungi falit. Poate nu atât de mult, dar destul. Dar te cunosc, Ditlev. Ești genul practic. De ce să lași baltă afacerea și să stai în pușcărie când îți poți permite să scapi de soție într-un mod normal? Așa că o să semnezi. Iar mâine o să-l primești pe Frank la clinică, ai înțeles? Îl vreau ca nou într-o lună. Ba chiar mai bine decât nou?

El clătină din cap. Întotdeauna fusese o scorpie. Cine se aseamănă se-adună, după cum obișnuia să-i spună mama lui.

— De unde-ai luat pistolul, Thelma? Întrebă el calm, în timp ce adună documentele și își scrijeli semnătura pe primele două pagini. Ce s-a întâmplat?

Ea se holbă la hârtii și așteptă ca el să i le dea înainte de a răspunde.

— Păcat că n-ai fost aici în noaptea asta, Ditlev, pentru că nu cred că aș mai fi avut nevoie de semnătura ta.

— Da? De ce?

— O femeie mizerabilă a spart geamul și m-a amenințat cu ăsta, spuse ea, și flutură pistolul. Întreba de tine, Ditlev.

Thelma râse, iar o bretea a neglijenței îi alunecă pe umăr.

— I-am spus că data viitoare când o să trecă pe aici am s-o las bucuroasă să intre pe ușa din față. Și că apoi poate face ce vrea fără să se mai obosească să spargă ferestre.

Ditlev simți că i se făcu frig. Kimmie! După atâția ani.

— Mi-a dat pistolul și m-a bătut pe obraz de parcă aș fi fost un copilaș. A bombănit ceva și apoi a ieșit pe ușa din față, zise Thelma și

râse din nou. Dar nu dispera, Ditlev! Prietena ta o să-ți mai facă o vizită, așa mi-a zis să-ți transmit.

13.

Şeful de la Omoruri, Marcus Jacobsen, îşi frecă fruntea. Era un început de săptămână îngrozitor. Tocmai primise cea de-a patra cerere de demisie în numai câteva zile. Doi dintre cei mai buni oameni din echipa lui de anchetatori erau bolnavi, în plus se întâmplase şi un atac înfiorător în mijlocul unei străzi din centru. O femeie fusese bătută până la desfigurare şi apoi fusese aruncată într-un container de gunoi. Violenţa atingea noi culmi de cruzime şi, după cum era de înţeles, toată lumea voia să se ia imediat măsuri. Ziarele, cetăţenii, şefa poliţiei...

Dacă femeia murea, se dezlănţuia iadul. În acel an bătuseră recordul la omoruri. Ar fi trebuit să caute în statisticile din urmă cu zece ani ca să vadă cifre similare şi, din acest motiv, dar şi pentru că atât de mulţi ofiţeri ieşeau din rândurile poliţiei, şefii cei mari îi convocau mereu la şedinţe.

Presiunea creştea, iar acum Bak ceruse şi el să plece. Bak, dintre toţi oamenii, pentru Dumnezeu. Pe vremuri, el şi Bak şi-ar fi aprins ţigările, ar fi ieşit la plimbare în curte şi şi-ar fi rezolvat problemele chiar acolo... era sigur de asta. Dar acele vremuri apuseseră, iar acum se simţea neputincios. Pur şi simplu avea prea puţine de oferit personalului său. Salariul era de mizerie, la fel şi programul. Ofiţerii lui erau epuizaţi şi le era imposibil să-şi desfăşoare munca la nivel satisfăcător. Şi acum nici măcar nu-şi puteau linişti frustrarea ieşind la fumat. O situaţie dată dracului.

— Trebuie să-i îmboldeşti pe politicieni, Marcus, îi spuse ajutorul lui, Lars Bjørn.

Oamenii din echipa de muncitori care se ocupau de mutări făceau gălăgie pe hol ca totul să pară organizat şi eficient, aşa cum cereau reformele. Dar era mai degrabă un camuflaj, doar o perdea.

Marcus ridică din sprâncene şi se uită la ajutorul lui cu acelaşi zâmbet resemnat care se aflase pe faţa lui Lars Bjørn în ultimele luni.

— Iar *tu* când o să-mi ceri voie să pleci, Lars? Eşti încă relativ tânăr. Nu visezi la o altă slujbă? Soţia *ta* nu vrea să te vadă mai mult pe-acasă?

— La dracu', Marcus, singura slujbă cu care-aş schimba-o pe-a mea este a ta.

O spusese atât de sec și de nonșalant încât stilul îl putea face pe oricine să se simtă amenințat.

Marcus dădu din cap.

— Bine. Dar sper că ai timp de așteptat pentru că nu am de gând să mă mișc de aici până la pensie. Nu e genul meu.

— Vorbește cu șefa poliției, Marcus. Roag-o să facă presiune asupra politicianilor ca să putem avea condiții de muncă tolerabile.

Se auzi o bătaie în ușă și, înainte ca Marcus să reacționeze, Carl Mørck era deja la jumătatea biroului. Oare acel om putea vreodată să facă ceva ca la carte, măcar o dată?

— Nu acum, Carl, zise el știind că auzul lui Mørck putea fi surprinzător de selectiv.

— Nu durează decât un moment, spuse Carl care dădu aproape imperceptibil din cap spre Lars Bjørn. E despre cazul la care lucrez.

— Crimele din Rørvig? Dacă-mi poți spune cine aproape a omorât o femeie azi-noapte în mijlocul Store Kannikestræde, te ascult. Altfel, te descurci de unul singur. Și știi părerea mea despre cazul Rørvig. A fost o condamnare. Caută alt caz, unul în care făptașul este încă liber.

— Cineva de aici de la secție are legătură cu cazul.

Marcus își lăsă resemnat capul pe piept.

— Înțeleg. Cine?

— Un polițist pe nume Arne Jacobsen a luat dosarul de la secția din Holbæk în urmă cu zece sau cincisprezece ani. Îți sună cunoscut?

— Frumos prenume, dar eu n-am nimic de-a face cu asta.

— A fost implicat personal în acest caz, îți spun sigur asta. Fiul lui se întâlnea cu fata care a fost omorâtă.

— Și?

— Astăzi fiul lui lucrează aici la secție. Îl aduc aici pentru interogatoriu. Asta ca să știi.

— Cine e?

— Johan.

— Johan? Johan Jacobsen, omul nostru bun la toate? Îmi ceri prea multe...

— Stai puțin, Carl, interveni Lars Bjørn. Dacă ai de gând să-l aduci pe unul dintre civilii noștri aici pentru interogatoriu ar fi mai bine să numești altfel ceea ce vrei să faci. Eu sunt cel care trebuie să discute apoi cu sindicatul, dacă ceva nu merge bine.

Marcus întrevedea o ceartă.

— Destul, voi doi! zise el și apoi se întoarse spre Carl Mørck. Despre ce-i vorba?

— Adică, dincolo de faptul că un fost angajat a sustras probe de la secția din Holbæk? spuse Carl și își îndreptă spatele astfel încât ocupă încă o jumătate de metru din perete. Ideea e că fiul lui a pus dosarul pe biroul meu. Mai mult, a intrat prin efracție la locul crimelor și a lăsat intenționat indicii care duc la el. De asemenea, cred că are mult mai multe probe în tolbă. Marcus, știe mai multe despre cazul ăsta decât oricine de pe fața pământului... dacă se poate spune așa.

— Doamne, Carl! Cazul ăsta e vechi de mai bine de douăzeci de ani. Nu-ți poți face treaba liniștit la tine în subsol? Cred că ai destul de multe cazuri la care să lucrezi în afara ăstuia.

— Ai dreptate. E un caz vechi. Și este chiar cel pe care, la cererea ta, o să-l prezint vineri unei echipe de imbecili de pe tărâmul brânzei cafenii. *Îți amintești?* Deci, te rog, Marcus, fii atât de bun și asigură-te că Johan trece pe la biroul meu în maximum zece minute.

— Nu pot face asta.

— Ce vrei să spui?

— Din câte știi, Johan e bolnav.

Se uită la Carl pe deasupra ochelarilor. Era important să înțeleagă mesajul.

— Nu-l suni acasă, ai înțeles? A avut o cădere nervoasă în timpul weekendului. Nu vrem necazuri.

— De unde știi așa sigur că el e cel care a pus dosarul pe biroul tău? Întrebă Lars Bjørn. Ai găsit amprente pe el?

— Nu. Azi am primit rezultatele analizei și nu s-au găsit amprente. Pur și simplu știi, da? Johan este. Dacă nu vine aici în după-amiaza asta, mă duc eu la el. Apoi poți spune tot ce dorești.

14.

Johan Jacobsen locuia într-un apartament de blocuri din Vesterbrogade, vizavi de Teatrul Calul Negru și acum-defunctul Muzeu al muzicii mecanice. De fapt, trăia exact unde fusese dată bătălia decisivă dintre locatarii ilegali anarhiști și poliție, din 1990. Carl își amintea bine de zilele acelea. Își pusese de-atâtea ori uniforma de protecție pentru revoltele de stradă și bătuse fete și băieți de aproape aceeași vârstă ca a lui... Nu erau chiar cele mai frumoase amintiri din zilele lui de glorie.

Fură nevoiți să sune la soneria de la interfonul nou-nouț de mai multe ori înainte ca Johan Jacobsen să-i lase înăuntru.

— Nu vă așteptam așa de repede, spuse el încet și îi conduse în sufragerie.

Din cameră se vedeau acoperișul din țiglă al teatrului și al hotelului din apropiere. Camera era mare, dar nu arăta prea bine. Clar neatinsă de ceva vreme de mâinile experte ale unei femei și de ochiul ei critic. Pe suprafața de lucru din bucătărie erau depozitate una peste alta maldăre de farfurii murdare, iar pe jos erau risipite sticle de cola. Era o cocină prăfuită și unuroasă.

— Vă rog să scuzați mizeria, spuse bărbatul în timp ce luă hainele murdare de pe canapea și de pe măsuța de cafea. Soția m-a părăsit cam acum o lună.

Pe fața lui apăru un tic nervos pe care-l mai văzuseră de atâtea ori la secție. De parcă vântul îi suflase nisip în față și abia reușea să-și ferească ochii. Carl clătină din cap. Îi părea rău să audă de soția lui. Cunoștea sentimentul.

— Știi de ce suntem aici?

El dădu din cap afirmativ.

— Deci recunoști că tu ai fost cel care a pus dosarul Rørvig pe biroul meu, Johan?

El dădu din cap din nou.

— De ce nu ni l-ai dat nouă, pur și simplu? întrebă Assad care își scoase în față buza de jos.

Dacă și-ar fi pus o bonetă militară ar fi semănat cu Yasser Arafat.

— L-ați fi acceptat?

Carl clătină din cap. Puțin probabil. Un caz vechi de douăzeci de ani încheiat cu o condamnare? Nu, avea dreptate în acea privință.

— M-ați fi întrebat de unde-l am? Ați fi vrut să aflați de ce eram interesat de caz? V-ați fi făcut timp să vă interesați de el? Am văzut teancurile de dosare de pe biroul tău, Carl.

Carl dădu din cap.

— Așa că ai pus altă cutie de Trivial Pursuit în cabană, ca indiciu pentru noi. Și asta nu s-a întâmplat cu prea mult timp în urmă, din moment ce ușa de la bucătărie s-a deschis așa de ușor. Am dreptate?

Johan dădu din cap. Exact cum bănuise Carl.

— Bine, deci ai vrut să știi dacă eram interesați de caz. Înțeleg asta. Dar ai riscat destul de mult astfel, nu-i așa, Johan? Dacă n-am fi observat jocul? Dacă n-am fi descoperit numele scrise pe cartonașe?

El ridică din umeri.

— Dar sunteți aici.

— Eu nu înțeleg prea bine atunci, spuse Assad și se așeză în fața uneia dintre ferestrele cu priveliște la Vesterbrogade.

Pentru că lumina bătea din spatele lui, fața îi era în întregime în întuneric.

— Nu ești mulțumit că Bjarne Thøgersen și-a recunoscut vina?

— Dacă ați fi fost în sala de tribunal când s-a dat sentința, nici voi n-ați fi fost mulțumiți. Totul a fost o înscenare.

— Da, sigur, zise Assad. E destul de ciudat că omul s-a predat atunci după...

— Ce ți se pare nelalocul lui în cazul ăsta, Johan? îl întrerupse Carl.

Bărbatul evită privirea lui Carl și se uită pe fereastră de parcă cerul plumburiu putea calma furtuna din sufletul lui.

— Zâmbeau tot timpul, zise el. Fiecare dintre ei. Și Thøgersen, și avocatul apărării. Cei trei nenorociți aroganți care stăteau în public.

— Torsten Florin, Ditlev Pram și Ulrik Dybbøl Jensen. La ei te referi?

El dădu din cap și își puse mâna peste buzele tremurânde, încercând să le liniștească.

— Stăteau acolo și zâmbeau, zici tu. E o pistă foarte fragilă pentru caz, Johan.

— Da, dar acum știi mai mult decât știam atunci.

— Tatăl tău, Arne Jacobsen, s-a ocupat de caz? Întrebă Carl.

— Da.

— Iar tu unde erai atunci?

- Eram la Colegiul Tehnic din Holbæk.
- Holbæk? Le cunoșteai pe victime?
- Da, răspunse el aproape imperceptibil.
- Deci îl cunoșteai pe Søren?

El dădu din cap aprobator.

— Da, puțin. Dar nu la fel de bine ca pe Lisbet.

— Ascultă, interveni Assad. Îmi dau seama după fața ta că Lisbet îți spusese că nu te mai iubește. Așa-i, Johan? Nu te mai voia atunci, zise Assad și se încruntă. Și pentru că nu mai era a ta, ai omorât-o atunci, iar acum vrei ca noi să ne dăm seama de asta și să te arestăm ca să nu fii nevoit să te sinucizi. Așa-i?

Johan clipi rapid de câteva ori, apoi expresia lui deveni dură.

— Trebuie să fie aici, Carl? Întrebă el pe un ton calculat.

Carl clătină din cap. Din păcate, ieșirile lui Assad deveneau un obicei.

— Du-te în cealaltă cameră, Assad. Doar cinci minute, spuse el, și arată spre o ușă din spatele lui Johan.

Auzind aceasta, Johan tresări. Erau multe semne care indicau frica, iar Carl le cunoștea pe majoritatea. Așa că se uită la ușa închisă.

— Nu, nu acolo. E prea multă mizerie, zise Johan punându-se în fața ușii. Du-te și stai în sufragerie, Assad. Sau bea o cafea în bucătărie. Tocmai am făcut-o.

Dar Assad observase și el reacția lui Johan.

— Nu, mulțumesc, prefer ceaiul, zise el apoi se strecură prin spatele lui Johan și deschise larg ușa.

În spatele ușii era o altă încăpere cu tavan înalt. Înăuntru era un șir de mese de-a lungul peretelui, acoperite cu teancuri de dosare și hârtii. Dar cel mai interesant era portretul care atârna pe perete, iar fața se uita la ei cu o privire melancolică. Era o fotografie de un metru înălțime reprezentând o tânără, fata care fusese omorâtă în Rørvig. Lisbet Jørgensen. Cu părul vâlvoi, pe un fundal senin. O ipostază de vară, cu umbre pronunțate pe față. Dacă n-ar fi fost ochii ei, mărimea pozei și poziția ei neobișnuit de proeminentă, poate că el n-ar fi observat-o. Dar o făcuse.

În timp ce Carl și Assad intrară în cameră înțelesesă că acela era un altar. Totul acolo avea legătură cu Lisbet. Lângă una dintre tăieturile recente din ziar despre crimă, erau flori proaspete. Alt perete era împodobit cu un suport de fotografii pătrate tip Instamatic ale fetei și

cu câteva scrisori și vederi; ba chiar și cu o bluză. Momente vesele și triste, unul lângă altul.

Johan nu spuse nimic. Rămase pur și simplu în fața fotografiei și se lăsă absorbit de ochii ei.

— De ce n-ai vrut să vedem camera asta, Johan? întrebă Carl.

El ridică din umeri, iar Carl înțelese. Era prea intimă. Sufletul lui, viața lui, visele lui frânte... totul era acolo la vedere, pe zidurile acelea.

— S-a despărțit de tine în seara aia, interveni din nou acuzator Assad. Spune, Johan! O să fie mai bine pentru tine.

Johan se întoarse și se uită urât la el.

— Tot ce spun este că fata pe care am iubit-o cel mai mult pe lumea asta a fost masacrată de oameni care acum ne privesc de sus, de pe cele mai înalte trepte ale societății și râd în hohote. Faptul că cineva al dracului de nesemnificativ precum Bjarne Thøgersen este cel care plătește prețul are un singur motiv: banii. Banii lui Iuda, monede grele, profit mizerabil, pentru Dumnezeu. La asta se reduce totul.

— Iar acum trebuie să înceteze, spuse Carl. Dar de ce acum?

— Pentru că sunt din nou singur și nu mă pot gândi la nimic altceva. Nu vezi?

•

Johan Jacobsen avea doar douăzeci de ani când Lisbet spusese „Da” la cererea lui în căsătorie. Tații lor erau prieteni. Familiile lor se vizitau frecvent, iar Johan fusese întotdeauna îndrăgostit de Lisbet. Fusese cu ea în noaptea aceea, în timp ce fratele ei făcea dragoste cu prietena lui în camera de lângă. Avuseseră o discuție serioasă și apoi făcuseră dragoste... ca un gest de rămas-bun, din punctul lui de vedere. La răsărit, el plecă cu lacrimi în ochi, iar mai târziu în ziua aceea ea fu găsită moartă. În numai zece ore el se prăbușise de pe cele mai înalte culmi în tristețe și, în final, în iad.

Nu-și mai reveni niciodată cu adevărat după acea noapte și după ziua următoare. Își făcuse o nouă prietenă cu care se însurase și avură doi copii, totuși se gândea numai la Lisbet. Când tatăl lui îi spuse pe patul de moarte că a furat dosarul cazului și i l-a dat mamei lui Lisbet, Johan s-a dus la ea a doua zi și a luat dosarul. De atunci, hârțiile acelea deveniseră cea mai prețioasă avere a lui, iar de atunci înainte Lisbet îi ocupa mai mult decât întreaga viață. Într-un final, ocupase prea mult. Iar soția lui îl părăsi.

— Ce vrei să spui prin „ocupase prea mult”? întrebă Assad.

— Vorbeam despre ea neîncetat. Mă gândeam la ea zi și noapte. Toate tăieturile care aveau legătură cu cazul, toate rapoartele... Pur și simplu, trebuia să citesc despre ea tot timpul.

— Iar acum vrei să scapi de toate astea? De-asta ne-ai implicat pe noi? Întrebă Carl.

— Da.

— Și ce-ai pentru noi? Toate astea? Întrebă Carl care își desfăcu brațele deasupra teancurilor de hârtii.

El dădu din cap.

— Dacă citești toate astea, o să-ți dai seama că gașca de la școală a făcut-o.

— Ai făcut pentru noi o listă cu celelalte atacuri. Am văzut-o deja. Despre asta vorbești?

— E numai o listă parțială. Pe cea completă o am aici.

Se aplecă peste masă și ridică un teanc de tăieturi din ziare de sub care scoase o coală de hârtie.

— Începe aici, înainte de crimele din Rørvig. Băiatul ăsta a fost la aceeași școală, scrie în articol. Arată spre o pagină din *Politiken* de la 15 iunie 1987. Titlul era: „Tragedie în Bellahøj. Tânăr de 19 ani, cădere mortală de pe o trambulină de zece metri”.

Parcurse diferite cazuri, iar pe multe dintre ele Carl le recunosc din lista lui, care fusese livrată Departamentului Q. Incidentele avuseseră loc la interval de trei sau patru luni. Unele dintre ele se încheiaseră cu moartea victimelor.

— E posibil ca toate să fie accidente, spuse Assad. Ce legătură au cu puștii de la internat? Nu sunt neapărat legate unul de altul. Ai dovezi?

— Nu. Asta e treaba voastră.

Assad întoarse capul.

— Sincer, n-ai nimic. Te-ai îmbolnăvit la cap din cauza acestui caz. Îmi pare rău pentru tine. Ar trebui să vezi un psiholog. De ce nu te duci la femeia aceea, Mona Ibsen, de la sediu, în loc să ne trimiți pe noi după cai verzi pe pereți?

•

Pe drumul de întoarcere, Carl și Assad stăteau tăcuți, fiecare cufundat în gânduri. În mintea lor, cazul prinsese o viteză amețitoare.

— Fă un ceai, Assad, spuse Carl când ajunseră în subsol și împinse într-un colț punga din plastic în care se aflau hârtiile de la Johan Jacobsen. Dar ușor cu zahărul, da?

Își puse picioarele pe birou și se întoarse spre buletinul de știri de pe Canalul 2 încercând să-și scoată creierul din funcțiune și să nu mai facă nimic în ziua aceea. Următoarele cinci minute, însă, schimbară asta. Ridică receptorul imediat ce telefonul începu să sune și își dădu ochii peste cap când auzi vocea sumbră a șefului de la Omoruri.

— Am vorbit cu șefa poliției, Carl. Spune că nu vede niciun motiv pentru care să te afunzi și mai adânc în acel caz.

La început, Carl protestă, dar pentru că Marcus Jacobsen nu-i oferi niciun alt motiv, simți cum îi creștea temperatura în jurul gulerului.

— Repet: de ce?

— Așa stau lucrurile. Ar trebui să-ți stabilești sarcinile prioritare astfel încât să te concentrezi exclusiv pe cazurile care nu s-au încheiat cu o condamnare. Pe celelalte ar trebui să le pui în fișetele metalice de jos de la arhivă.

— Nu sunt eu cel care hotărăște care sarcini sunt prioritare?

— Nu și când șefa poliției spune altceva.

Așa că acea conversație luă sfârșit.

— Un ceai bun de mentă cu puțin zahăr, spuse Assad după încheierea discuției și îi dădu o cană.

Arăta de parcă lingurița putea sta singură țepănă într-o mare de sirop. Carl acceptă băutura opărită și înnebunitor de dulce și o dădu pe gât dintr-o înghițitură. Doamne, începea să se obișnuiască cu melasa asta.

— N-ar trebui să stai îmbufnat, Carl. O să lăsăm atunci cazul așa câteva săptămâni până când acest Johan se întoarce la muncă. Atunci o să-l presăm încet în fiecare zi. O să mărturisească totul, mai devreme sau mai târziu. O să vezi.

Carl se uită la fața veselă a lui Assad. Dacă n-ar fi știut, ar fi crezut că era pictată. Cu doar o oră în urmă fusese agresiv, insistent și congestionat din cauza aceluși caz.

— Ce să mărturisească, Assad? Despre ce dracului vorbești?

— Despre noaptea în care Lisbet Jørgensen i-a spus că nu-l mai vrea. Probabil că ea i-a spus că a găsit alt tip. Astfel că el s-a întors în dimineața următoare și i-a omorât pe amândoi. Dacă scormonim mai adânc, probabil că vom descoperi că a fost ceva urât între fratele lui Lisbet și Johan. Poate că și-a ieșit din minți.

— Las-o baltă, Assad. Cazul ne-a fost luat. În plus, nu cred absolut deloc în teoria ta. E prea răsucită.

— Răsucită?

— Da, pentru Dumnezeu, și nu mă refer la un covrig. Dacă Johan ar fi făcut-o, și-ar fi ieșit din minți acum o sută de ani.

— Nu și dacă e nebun, spuse el și-și bătu cu palma începutul de chelie din creștetul capului.

— Un nebun nu lasă urme precum cartonașele de Trivial Pursuit. Îți aruncă arma crimei în față și se uită în cealaltă parte. Oricum, n-ai auzit ce-am spus? Ni s-a luat cazul.

Assad aruncă o privire indiferentă la televizorul cu ecran plat de pe perete, unde era prezentat cazul despre atacul de la Store Kannikestræde.

— Nu, n-am auzit asta. Nu vreau să aud asta. Cine-ai zis că ne-a luat cazul?

O puteau mirosi pe Rose care se îndrepta spre ei înainte ca aceasta să apară. Apăru în prag dintr-odată, cu brațele pline de rechizite și pungi de cumpărături cu elfi de Crăciun desenați pe ele. Ajunsesse prea devreme, din toate punctele de vedere.

— Cioc-cioc! zise ea și își băgă fruntea prin deschizătura ușii. A venit cavaleria, pam-paaam! Pateuri delicioase pentru toată lumea.

Carl și Assad se uitară unul la altul. Unul cu o expresie îndurerată, celălalt cu beculețe de Crăciun în ochi.

— Bună, Rose, și bine ai venit în Departamentul Q! Am pregătit totul pentru tine, sigur că da, spuse micul trădător.

În timp ce Assad o conduse în încăperea învecinată, ea îi aruncă lui Carl o privire sugestivă care spunea: „Nu poți scăpa de mine”. Dar trebuie doi pentru un tango, iar el nu putea fi cumpărat cu prețul unor pateuri și al unui biscuit.

Aruncă o privire la pungile din plastic din colț și scoase o coală de hârtie din sertar. Apoi scrise:

Suspecți:

Bjarne Thøgersen?

Unul sau mai mulți din gașca de la internat?

Johan Jacobsen?

Un alt criminal?

Cineva care avea legătură cu gașca de la internat?

Se încruntă, supărat de rezultatul nesatisfăcător. Dacă Marcus l-ar fi lăsat în pace, probabil că ar fi rupt pur și simplu hârtia. Dar Marcus nu-l lăsase. Îi dăduse lui Carl un ordin direct ca să abandoneze cazul; de aceea nu putea face asta.

Când Carl era mic, tatăl lui stătea mereu cu gura pe el. Îi dădea ordine clare lui Carl să nu are pajiștea. Ca urmare, Carl ară pajiștea. Îi ceru lui Carl să nu intre în armată. Așa că el se înrolă. Mai mult, abilul său tată încercase chiar să-l direcționeze spre anumite fete. Fiicele fermierilor nu erau îndeajuns de bune, îi zisese el, ca urmare Carl se luase fix după ele. Așa era firea lui și așa fusese întotdeauna.

Nimeni nu avea să decidă în locul lui, lucru care-l făcea, de fapt, destul de ușor de manipulat. Știa asta, desigur. Întrebarea era dacă șefa poliției știa și ea acest lucru. Era greu de bănuțit. Dar despre ce dracului era vorba? Cum de știa șefa poliției că el se ocupa de caz? Doar câțiva oameni știau despre asta. Se gândi la posibilități: Marcus Jacobsen, Lars Bjørn, Assad, echipa din Holbæk, Valdemar Florin, bărbatul de la cabana de vară, mama victimelor...

Rămase o vreme privind în gol. Da, oamenii aceștia știau. Și alții câțiva, dacă se gândea mai bine. Oricine putea să fi apăsat frâna. Când nume precum Florin, Dybbøl Jensen și Pram erau asociate cu o anchetă de crimă, gheața era foarte subțire. Clătină din cap. Chiar nu-i păsa de titulaturile oamenilor și de datoriile pe care șefa poliției le avea față de unul sau de altul. Acum că începuseră, nimeni nu avea să-i oprească.

Își ridică privirea. Din biroul lui Rose, situat în cealaltă parte a coridorului, se auzeau zgomote noi. Râsul acela al ei gutural, ciudat – felul în care izbucnea – plus Assad, la capacitate maximă. Dacă ar fi continuat astfel, s-ar fi putut crede că se dădea o petrecere.

Scoase o țigară din pachet, o aprinse și se uită la norul de fum care învăluia coala de hârtie. Apoi scrisse:

Sarcini:

*Crime similare de peste hotare, la aceeași oră? Suedia?
Germania?*

Cine din vechea echipă de investigatori mai lucrează încă?

Bjarne Thøgersen / Închisoarea Vridsløslille.

*Accidentul cu elevul de la Centrul de înot Bellahøj.
Coincidentă?*

Cu cine putem vorbi din vechea gașcă de la internat?

Avocatul Bent Krum!

Torsten Florin, Ditlev Pram și Ulrik Dybbøl Jensen: mai sunt și alte cazuri? Cineva dintre cei care au lucrat pentru ei i-a reclamat? Profiluri psihologice?

Află despre Kimmie alias Kristen-Marie Lassen: vreo rudă cu care putem discuta?

Circumstanțele morții lui Kristian Wolf!

Bătu cu creionul în hârtie de mai multe ori înainte de a continua:

Hardy.

Să scap naibii de Rose de aici.

Să i-o trag Monei Ibsen.

Se uită la ultimul rând de câteva ori și se simți ca un băiețel rău, puber, care scrijelește numele fetelor pe birou. Dacă ea ar fi știut cât de rău i se întăreau testiculele ori de câte ori avea fantezii cu fesele și cu sânii ei săltăreți...

Trase adânc aer în piept, luă o gumă din dulap și începu să șteargă ultimele două rânduri.

— Carl Mørck, te deranjez? se auzi o voce din dreptul ușii care îi făcu sângele să clocotească și să-i înghețe în vene în același timp. Șira spinării trimise cinci comenzi prin infrastructura lui: „Scapă de gumă, acoperă ultimul rând, lasă țigara, alungă expresia stupidă de pe față, închide gura!”

— Te deranjez? întrebă ea în timp ce ochii lui bulbucați încercau să se uite direct în ai ei.

Erau tot căprui. Mona Ibsen se întorsese, iar lui îi era o frică de moarte.

•

— Ce-a vrut Mona? întrebă Rose zâmbind ușor.

De parcă era treaba ei. Stătea în dreptul ușii și mesteca un cremșnit în timp ce Carl încerca să revină la realitate.

— Ce-a vrut, Carl? întrebă Assad cu gura plină.

Niciodată până atunci Carl nu mai văzuse atâta cremă înconjurând atât de multă barbă.

— Vă spun mai târziu.

Se întoarse spre Rose sperând că nu va observa obrajii lui îmbujorați, bombardati intens cu sânge de inima lui care-o luase razna.

— Te-ai acomodat în noul tău bârlog?

— O, vai! Îți pasă? Mulțumesc. Cred că, dacă cineva urăște lumina zilei, pereții colorați și să aibă oameni prietenoși în preajmă, atunci ai găsit locul perfect pentru mine, zise ea și îl înghionti pe Assad. Glumesc doar, Assad. Tu ești în regulă.

O, ce bucurie! Avea să fie un parteneriat așa de drăguț! Carl se ridică și scrise lista cu suspecti și sarcini pe tabla albă. Apoi se întoarse către proaspăt instalată minunăție de secretară. În cazul în care credea că avea suficiente sarcini în cârcă, trebuia să se gândească mai bine. Avea de gând s-o muncească atât de mult încât slujba de presator de ambalaje de carton la fabrica de margarină să pară un paradis.

— Cazul la care lucrăm acum este puțin cam ciudat din cauza persoanelor care s-ar putea să fie implicate, zise el și se uită la pateul pe care ea îl ciugulea cu dinții din față ca o veveriță. Assad o să-ți facă imediat un rezumat. Apoi aș vrea să aranjezi hârtiile din pungile astea de plastic în ordine cronologică și să le pui împreună cu cele de pe birou. Apoi fă o copie după toate pentru tine și pentru Assad... cu excepția dosarului de aici. Țsta va trebui să aștepte până mai târziu, spuse el, și împinse într-o parte dosarul gri al lui Johan Jacobsen și al Marthei Jørgensen. Iar când termini cu asta, află tot ce poți despre chestia asta de aici, spuse el, și arată spre rândul de pe tablă legat de accidentul de pe trambulină de la Centrul de înot. Suntem puțin cam aglomerați, așa că dă-i bătaie. O să găsești data accidentului pe pagina de sumar care e deasupra, în punga roșie. Vara lui 1987, înainte de crimele din Rørvig. Cândva, în iunie.

Poate că se așteptase ca ea să mormăie puțin. Doar o mică observație care i-ar fi adus alte câteva sarcini, dar ea fu surprinzător de imperturbabilă. Neclintită, se uită cu nonșalanță la mâna în care ținea ultima bucată de pateu, apoi o împinse într-o parte laterală a gurii care părea că putea înghiți orice.

Carl se întoarse spre Assad.

— Ce-ai zice dacă ai lua o pauză de la munca din subsol timp de câteva zile?

— Are legătură cu Hardy?

— Nu. Vreau s-o găsești pe Kimmie. Trebuie să începem să ne facem propria noastră idee despre gașca asta. Eu o să mă ocup cu restul.

Assad părea că începea să-și imagineze tabloul. El, pe urmele unei cerșetoare pe străzile din Copenhaga, în timp ce Carl stă bine mersi înăuntru, la căldurică, cu bogații și dă pe gât cafea și coniac. Cel puțin, așa își imagina Carl.

— Nu înțeleg, Carl, zise el. Continuăm cu investigația asta? Nu ni s-a spus să ne ținem departe de ea?

Carl se încruntă. Poate că ar fi fost mai bine ca Assad să-și fi ținut gura. Cine putea ști dacă Rose era sau nu loială? Până la urmă, ce căuta acolo jos? Era al naibii de sigur că el nu o ceruse.

— A, da, acum că a zis Assad, șefa poliției ne-a spus să abandonăm cazul. Ai vreo problemă cu asta? o întrebă el pe Rose.

Ea ridică din umeri.

— E în regulă din partea mea. Dar înseamnă că tu ești cel care cumpără pateuri data viitoare, spuse ea în timp ce ridică pungile din plastic.

•

După ce Assad primi instrucțiunile se furișă afară. De două ori pe zi trebuia să-l sune pe Carl pe mobil și să raporteze ceea ce aflase în legătură cu Kimmie. Primise o listă cu ce avea de făcut conținând sarcini precum verificarea la Evidența Populației, întâlniri cu polițiștii de la gara orașului, cu cei de la Serviciul de Asistență Socială din Primărie, cu personalul de la adăpostul de la Crucea Roșie din Hillerødgade și multe alte locuri din oraș. O groază de sarcini pentru un tip care era încă novice în branșă, mai ales când tot ce știau despre Kimmie aflaseră de la Valdemar Florin. Conform celor spuse de acesta, ea umbla pe străzile din Copenhaga cu o valiză și făcea asta de ani buni. Chiar dacă ar fi avut încredere în ceea ce spunea acel om, nu era nimic concret. Era posibil ca ea nici să nu mai trăiască, dată fiind reputația găștii.

Carl deschise dosarul verde-deschis și notă codul numeric personal al lui Kristen-Marie Lassen. Apoi se îndreptă pe hol, spre locul în care Rose trecea deja topurile de hârtie prin copiator într-un stil neobișnuit și energic.

— Avem nevoie de niște mese aici ca să pot sorta hârtiile, zise ea fără să-și ridice privirea.

— Da? Te-ai gândit la o firmă anume? întrebă el zâmbind șmecherește în timp ce-i dădu codul numeric personal. Am nevoie de toate datele ei personale. Ultimul loc în care a stat, orice internare,

starea financiară, educația, adresa părinților dacă mai trăiesc. Oprește-te puțin din copiat. Am nevoie de astea urgent. De tot ce se poate, mersi.

Ea își îndreptă corpul în toată înălțimea acestuia conferită de tocurile cui. Privirea îndreptată direct spre laringele lui nu era deloc una plăcută.

— O să ai comanda pentru mese în zece minute, spuse ea sec. Eu aș merge pe catalogul Malling-Beck. Au modele cu înălțime reglabilă cu prețuri între cinci și șase mii de coroane bucata.

•

Carl punea absent obiecte în coșul de cumpărături cu gândul la Mona Ibsen. Primul lucru pe care-l observase era că nu purta verigheta. Asta și cât de rău i se uscaseră gâtul când ea se uita la el. Alt semn, că trecuse multă vreme de când fusese cu o femeie. La dracu'. Se uită în jur, încercând să se orienteze în supermarketul enorm Kvickly, la fel ca toți ceilalți care bântuiau în căutare de hârtie igienică în locul în care se aflau acum produse cosmetice. Așa ceva putea face pe cineva să înnebunească.

La capătul străzii pietonale comerciale demolarea vechiului magazin de galanterie era aproape gata. Allerød nu mai era un orașel desuet, cu magazine deținute de proprietari independenți, iar lui Carl aproape că nu îi mai păsa. Dacă nu o putea avea pe Mona Ibsen, din punctul lui de vedere puteau da jos și biserica pentru a construi încă un supermarket.

— Ce dracu' ne-ai cumpărat, Carl? întrebă chiriașul său, Morten Holland, în timp ce despacheta pungile cu alimente.

Și el avusese o zi grea, după cum îi spusese. Două ore de științe politice la universitate, urmate de trei ore petrecute la magazinul de închirieri de casete video. Da, erau într-adevăr vremuri grele, Carl vedea clar.

— Am crezut că ai putea face niște chilio con carne, spuse Carl, ignorându-l pe Morten care-i spunea că n-ar fi fost rău dacă ar fi cumpărat niște fasole și niște carne.

Îl lăsă scărpinându-se în cap lângă masa din bucătărie și se duse sus, unde muzica retro era gata să arunce în aer ușa camerei lui Jesper. Acesta se afla în mijlocul unei orgii Led Zeppelin și improșca cu gloanțe soldații din jocul Nintendo în timp ce prietena lui zombie stătea pe pat scriind de zor mesaje ca să-și astâmpere foamea de socializare. Carl

oftă și se gândi cât de aventuros fusese cu Belinda în dormitorul lui din Brønderslev. Trăiască electronicele! Cât timp nu avea nimic de-a face cu ele.

Apoi se duse în camera lui și se uită impasibil la pat. Dacă Morten nu-l chema jos la cină în douăzeci de minute, patul avea să câștige runda. Se așeză, își puse mâinile sub cap și și-o imagină pe Mona Ibsen întinsă goală sub cuvertură. Dacă nu se aduna în curând, testiculele lui aveau să i se ofilească. Fie Mona Ibsen, fie câteva expediții de agațament prin bodegi, altfel putea foarte bine să se înscrie în trupele de poliție trimise în Afghanistan. Ar fi fost mai bine să aibă o bilă tare în craniu decât două bile flasce în pantaloni.

Un amestec neobișnuit de înfricoșător între gangsta rap și un oraș întreg din case de metal ruginit prăbușindu-se bubui prin peretele camerei lui Jesper. Ar trebui să se ducă și să i se plângă, să-și ferece urechile sau ce?

Continuă să zacă acolo, cu perna apăsată pe cap. Poate de aceea gândul îi zbură la Hardy.

Hardy, care nu se putea mișca. Hardy, care nici măcar nu-și putea scărpină fruntea când îl mânca. Hardy, care nu putea face nimic altceva în afară de a se gândi. Dacă ar fi fost în locul lui, și-ar fi ieșit din minți cu secole în urmă.

Se uită la fotografia de pe perete, în care era alături de Hardy și de Anker, cu brațele rezemate pe umerii celorlalți. „Trei polițiști al naibii de buni”, își spusese Carl. De ce fusese Hardy de altă părere când l-a vizitat ultima oară? La ce se gândea, de fapt, când i-a spus că îi aștepta cineva în clădirea aceea din Amager? Se uită cu atenție la fața lui Anker. Deși era cel mai mic dintre ei trei, avea privirea cea mai pătrunzătoare. Deși era mort de aproape un an, Carl avea încă imaginea ochilor aceia clară în minte.

Oare Hardy chiar credea că el sau Anker avuseseră ceva de-a face cu oamenii care îl împușcaseră? Carl clătină din cap. Era greu de crezut. Apoi privirea lui se îndreptă spre o fotografie înrămată cu el și cu Vigga de pe vremea când ei încă îi plăcea să-și bage degetele în buricul lui, apoi spre o imagine cu ferma din Brønderslev și, într-un final, spre poza pe care i-o făcuse Vigga în ziua în care el se întorsese în uniformă de paradă.

Se încruntă. Era întunerice în colțul unde atârna poza, dar își dădu totuși seama că ceva nu era așa cum trebuia să fie.

Lăsa perna să cadă și se ridică exact în momentul în care Jesper începu o nouă orgie de sunete de cealaltă parte a peretelui. Apoi se îndreptă încet spre fotografie. La început petele păreau a fi umbre, dar când ajunse mai aproape văzu ce erau de fapt. Sângele proaspăt ca acela era greu de confundat. Abia atunci observă cum se scursese pe perete în dăre subțiri. Cum dracului de nu-l văzuse până atunci? Și ce naiba căuta acolo?

Îl strigă pe Morten, apoi se duse și îl scoase pe Jesper care privea în prostrație la televizor și le arătă petele de sânge în timp ce ei afișară mutre dezgustate și, respectiv, indignate.

Nu, Morten nu avea nimic de-a face cu acea mizerie revoltătoare. Și, la dracu', nu, nici Jesper n-avea nicio legătură cu ea. Nici prietena lui, în cazul în care Carl se gândea la așa ceva. Ce, înnebunise?

Carl se uită din nou la sânge și dădu din cap. Cu echipamentul potrivit, nu era nevoie decât de cel mult trei minute ca cineva să intre în locuință, să găsească un obiect la care Carl sigur se uita des, să frece puțin sânge de animal și apoi s-o taie. Nu era, oare, extrem de ușor să se găsească aceste trei minute în care nimeni să nu se uite, ținând cont de faptul că Magnolievangen – de fapt, tot Rønneholtparken – fusese aproape pustiu de la opt dimineața până la patru după-amiaza? Dacă cineva credea că astfel de prostii aveau să-l facă să renunțe la investigație atunci era incredibil de prost. Nenorociții ăia, într-un fel sau altul, erau vinovați.

15.

Singurele momente în care putea visa frumos era după ce bea. Era, de altfel, unul dintre motivele pentru care o făcea. Dacă nu lua câteva înghițituri serioase din sticla de whisky, știa care era rezultatul. Moțăia ore în șir, iar vocile îi șopteau în cap, apoi ochii-i cădeau pe posterul care atârna pe ușă – cel cu copiii care se jucau – și o cuprindeau coșmarurile.

Imaginile acelea nenorocite apăreau întotdeauna când ațipea. Amintiri despre părul moale al unei mame, cu o față ca de piatră și despre o fetiță care încearcă să devină invizibilă în ungherele și firidele din conacul familiei. Momente oribile. Amintiri dispartate despre o mamă care o părăsise, pur și simplu. Îmbrățișările reci ca gheața ale femeilor care o urmaseră.

Iar când se trezea cu fruntea transpirată și cu restul corpului tremurând de frig, visele ajungeau de obicei la momentul în care întorsese spatele acelor așteptări burgheze de nepotolit și prefăcătorii. Voia să uite toate acele lucruri. Acelea și vremurile care urmaseră.

•

Cu o seară înainte băuse zdravăn, așa că dimineața aceea era relativ lipsită de complicații. Putea suporta cu ușurință frigul, tusea și durerea de cap care o săgeta. Cât timp gândurile ei și vocile o lăsau în pace.

Se întinse, își băgă mâna sub pat și scoase cutia din carton. Era cămara ei, iar procedura era simplă. Mâncarea din partea dreaptă a cutiei trebuia consumată prima. Când partea aceea se golea, rotea cutia la 180 de grade și mânca din nou ce era în dreapta. Apoi putea umple partea goală din stânga cu bunătăți de la Aldi. Întotdeauna aceeași procedură și niciodată mai mult de două sau trei zile de păstrat în cutie. Altfel mâncarea se strica, mai ales când soarele prăjea acoperișul.

Înghiți iaurtul fără prea multă plăcere. Trecuseră ani de când mâncarea însemnase ceva pentru ea. Îndesă cutia înapoi sub pat, moșmondi puțin până găsi coșciugul, îl mângâie o clipă și șopti:

— Mami trebuie să se ducă acum în oraș, iubirea mea. O să vină acasă repede.

Apoi se miroși la subraț și decise că era timpul să facă un duș. Obișnuia să-l facă în gară din când în când, dar nu se mai putea; nu

după ce Tine o avertizase cu privire la bărbații care o căutau. Dacă trebuia neapărat să se ducă acolo era nevoită să ia măsuri speciale de precauție.

Linse lingura și aruncă paharul din plastic în sacul de gunoi din spatele ei gândindu-se la ce urma să facă.

Fusese acasă la Ditlev în seara precedentă. Așteptase o oră afară pe Strandvejen și privise la mozaicul de ferestre luminate ale conacului înainte ca vocile să-i dea ghes să treacă la acțiune. Era o casă elegantă, dar cu aspect de clinică și lipsită de emoție, la fel ca Ditlev. Cum altfel?

Sparse geamul și se uită cu atenție în jur înainte ca o femeie în neglijeu să apară brusc. Se uită speriată la Kimmie când aceasta scoase pistolul, dar pe chipul ei se așternu imediat supunerea în clipa în care înțelese că soțul ei era ținta. Prin urmare, Kimmie îi dăduse femeii pistolul și îi spusese că-l putea folosi cum dorea. Ea se uitase la el un moment. Îl cântărise în mână și apoi zâmbise. Părea să știe cu adevărat cum să-l folosească. Exact așa cum prevăzuseră vocile.

Iar Kimmie plecă înapoi spre oraș cu mersul legănat, sigură că mesajul devenise cât se putea de clar pentru toată lumea. Era pe urmele lor. Niciunul dintre ei nu trebuia să se mai simtă în siguranță nicăieri. Îi ținea în cătarea puștii. Dacă avea dreptate în privința lor, scosese mai mulți oameni pe stradă ca să dea de ea, iar acel gând o amuza. Cu cât erau mai mulți, cu atât trădau mai mult că se află în centrul atenției lor. Avea să-i facă să devină atât de vigilenți încât să nu se mai poată gândi la nimic altceva.

•

Pentru Kimmie, cel mai rău lucru la a face baie în compania altor femei nu erau privirile lor stăruitoare și nu erau nici căutăturile curioase ale fetițelor la vederea cicatricelor ei lungi, de pe spate și de pe abdomen. Nici plăcerea zgomotoasă a mamelor și a copiilor care făceau ceva împreună. Nici măcar zgomotele nonșalante și râsetele tipice de la piscină. Ci corpurile femeilor care străluceau de viață. Aceasta era partea cea mai rea.

Inele din aur pe degete, care spuneau că aveau pe cineva pe care să-l iubească. Sâni care hrăneau. Pântece gata de rod. Astfel de imagini îi întărâtau vocile.

Astfel că își scoase repede hainele și le puse una peste alta deasupra dulăpiorului fără să se uite la cineva și lăsă jos pungile din plastic pline cu haine noi. Întreaga procedură trebuia să fie făcută îndeajuns de

repede ca să poată pleca înainte ca ochii ei să înceapă să se plimbe de colo-colo. Cât timp deținea controlul.

Așa că, după douăzeci de minute, stătea pe podul Tietgens într-o haină care-i venea ca turnată, cu părul coafat, învăluită de neobișnuita mireasmă de parfum exclusivist, uitându-se de-a lungul liniilor de tren care dispăreau în interiorul gării centrale. Trecuse ceva vreme de când nu se mai îmbrăcase astfel și nu îi plăcea deloc. În acel moment reprezenta imaginea dezgustătoare a tuturor lucrurilor împotriva cărora luptase. Dar era necesar.

Avea să meargă încet pe peron și apoi va urca pe scara rulantă până în sala centrală, ca oricare altă femeie. Dacă nu va observa nimic neobișnuit în această primă incursiune, se va așeza într-un colț al fast-food-ului de pe peron, cu o cafea în față și se va uita din când în când la ceas. Va semăna cu oricine altcineva care aștepta să plece undeva. Cu capul pe umeri, cu sprâncenele frumos trasate deasupra ochelariilor de soare. Pur și simplu, una dintre femeile care știau ce vor în viață.

•

Stătea acolo cam de-o oră când o zări pe Tine Șobolanca trecând legănat pe lângă ea, cu capul aplecat într-o parte, cu privirea fixată asupra golului din fața ei. Femeia descărnată zâmbea aiurea la tot și la nimic. Era evident că-și injectase recent niște heroină. Niciodată înainte Tine nu mai păruse atât de vulnerabilă și de transparentă, dar Kimmie nu se mișcă. Pur și simplu rămase acolo și o privi până ce dispăru undeva, în spatele McDonald's.

În acel moment prelung, de examinare, îl observă pe bărbatul slab care stătea rezemat de perete și vorbea cu alți doi inși îmbrăcați în haine sport. Nu era neobișnuit ca trei bărbați să stea împreună. Neobișnuit era faptul că vorbeau fără a se privi în ochi și se uitau pe furis prin sală. Acest lucru și faptul că purtau haine aproape identice o făcuseră atentă.

Se ridică încet, își potrivi ochelarii de soare pe nas și păși hotărâtă, cu pantofii cui, direct spre ei. Când se apropie observă că aveau în jur de patruzeci de ani. Ridurile adânci de la colțul buzelor indicau faptul că avuseseră o viață grea. Nu erau genul de riduri pe care le făceau oamenii de afaceri cu privirile încruntate și bolnăvicioase la lumina becurilor din birou în timp ce birourile lor erau inundate de la prima oră a dimineții de teancuri tot mai mari de hârtii. Nu, erau mai degrabă ca niște șanțuri săpate de vânt, de forțele elementare ale naturii și de

sarcinile nesfârșite și plictisitoare. Bărbații aceia erau angajați să aștepte și să observe.

Când ajunse la câțiva metri, ei se uitară la ea în același timp. Ea le zâmbi și se feri să-și arate dinții. Apoi trecu prin apropiere și simți tăcerea care se lăsă asupra lor. Când ajunse puțin mai departe ei începură din nou să vorbească. Se opri și căută în poșetă. Unul dintre ei, după câte auzi, se numea Kim. Sigur că trebuia să fie un nume care începea cu litera K.

Discutau despre ore și locuri și nu erau absolut deloc interesați de ea, ceea ce însemna că era liberă să se miște după bunul plac. Persoana care pretindea Kimmie că era nu se potrivea profilului celei pe care o căutau ei. Sigur că nu.

Făcu un ocol în jurul sălii, acompaniată de voci șoptite, cumpără o revistă pentru femei de la chioșcul din partea opusă și se întoarse la locul de plecare. Rămăsese numai unul dintre bărbați. Stătea rezemat de peretele din cărămizi, evident pregătit pentru o lungă așteptare. Fiecare mișcare a lui era lentă, numai ochii îi erau vioi. Erau exact genul de bărbați cu care se asociau Torsten, Ulrik și Ditlev. Borfași cu inimi de gheață. Bărbați care făceau aproape orice pentru bani.

Slujbe despre care nu scria nimic în anunțurile din ziare.

Cu cât se uita la el mai mult, cu atât simțea că a ajuns mai aproape de nenorociții pe care voia să-i distrugă. O cuprinse un val de entuziasm în timp ce vocile din capul ei se contraziceau una pe alta.

— Terminați, șopti ea și își lăsă privirea în jos.

Observă că bărbatul de la masa vecină își ridică ochii din farfurie și încercă să-și dea seama cine era ținta mâniei ei.

Era problema lui.

„Terminați”, șopti, iar privirea îi căzu pe un titlu dintr-un ziar de scandal. Scris cu litere mari, acesta vorbea despre cum să ai o căsătorie durabilă. Dar observă numai litera K. O literă K mare, scrisă înclinat. Alt K.

•

Elevii din clasa a șasea îi spuneau K, dar numele său era Kåre. Era cel care câștigase aproape toate voturile din clasa a cincea când s-a hotărât care elev din ultimul an va fi următorul prefect. Semăna cu un zeu și era cel despre care fetele șuşoteau în dormitoare. Dar Kimmie fusese cea care îl câștigase. După trei dansuri la balul de comedie fusese rândul ei, iar Kåre simțise degetele lui Kimmie în locuri în care

alte degete nu mai ajunseseră. Pentru că ea își cunoștea corpul și pe cel al băieților. Kristian se asigurase de asta.

Kåre devenise dependent de ea ca de un viciu.

Cei din jur comentaseră intens faptul că, din ziua aceea, mediile prefectului popular începuseră să alunece în jos, spunând că e ciudat că un elev atât de inteligent și de sârguincios ca el începuse să cedeze dintr-odată. Iar Kimmie se bucura de asta. Fusesse opera ei, corpul ei fusesse cel care făcuse astfel încât acea fundație să se cutremure. Numai corpul ei.

Totul fusesse pregătit pentru Kåre. Viitorul lui fusesse hotărât cu mult timp înainte ca părinții săi să afle cine era el cu adevărat. Tot ce conta pentru ei era ca fiul lor să rămână pe linia de plutire, asigurându-se că avea să aducă onoare castelului lor. Dacă cineva putea face astfel încât familia să fie fericită și să prospere, atunci acea persoană își găsisse sensul vieții. La dracu' cu costurile. Sau așa crezuseră ei.

Din chiar acel motiv, Kåre devenise încă de la început ținta lui Kimmie. Îi făceau greață toate lucrurile în care credea Kåre. Să câștige premii pentru sârguință. Să fie cel mai bun la împușcatul păsărilor și cel mai rapid alergător de pe pistă. Să fie orator de excepție la evenimentele festive. Să aibă părul pieptănat mai bine decât ceilalți și pantalonii mai bine călcați.

Kimmie dorise ca toate acele lucruri să înceteze. Își pusese în gând să-l decojească, să vadă ce se afla în interiorul lui.

Iar când termină cu el, se uită după o pradă mai interesantă. Pentru că erau multe în jur din care putea alege. Nu-i era frică de nimic și de nimeni.

•

Kimmie își ridica doar când și când privirea pe deasupra revistei. Dacă bărbatul de lângă perete pleca, ea avea să simtă acest lucru. Cei peste unsprezece ani petrecuți pe străzi îi ascuțiseră instinctele. Acele instincte se treziră când, o oră mai târziu, observă încă un bărbat care se plimba prin sală aparent fără motiv, de parcă avea picioarele programate să meargă pe pilot automat, dar ochii lui erau concentrați la ceea ce se petrecea în jur.

Nu era un hoț de buzunare care încerca să localizeze o geantă ademenitoare sau o haină largă. Nu era nici ajutorul unui hoț care întindea mâna după mărunțiș pe când celălalt făcea treaba murdară.

Nu, cunoștea prea bine genul acela de oameni, iar el nu se număra printre ei.

Era un bărbat mic, compact, în straie ponosite. Avea o haină groasă, cu buzunare mari. Era înfășurată în jurul corpului lui ca o piele de șarpe, ceea ce sugera că e o ruină umană. Dar nu era în regulă. Kimmie se pricepea la asta. Oamenii care purtau hainele unui paria – oamenii care se dăduseră bătuti – nu se uitau la alții. Aveau privirile ațintite spre coșurile de gunoi. În jos, în fața lor. În colțuri, unde puteau găsi o sticlă goală. Poate chiar și la vitrinele magazinelor sau la ofertele săptămânii de la *Sunset Fast Food*. Nu se uitau atenți la fețele celorlalți și nu le studiau comportamentul așa cum făcea acel bărbat privindu-i pe sub sprâncenele stufoase. În plus, era de culoare, turc sau iranian. Cine mai văzuse un turc sau un iranian care să fi decăzut atât de mult încât să meargă pe străzile din Copenhaga ca un vagabond?

Îl urmări până ce trecu de bărbatul rezemat de perete și se așteptă ca ei să se salute într-un fel sau altul, dar nu o făcură. Așa că rămase acolo uitându-se pe deasupra revistei, implorând vocile din cap să stea deoparte.

Stătea astfel când bărbatul micuț reveni de unde plecase. Nici pe drumul de întoarcere nu se salută cu celălalt. În acea clipă ea se ridică încet, împinse cu grijă scaunul sub masă și îl urmări de la distanță pe bărbatul scund, cu pielea tuciurie.

El mergea încet. Din când în când, ieșea din sală și se uita în jos spre Istedsgade, dar nu se ducea niciodată atât de departe încât ea să nu-l poată vedea de pe scara de lângă șantierul gării. Nu era nicio îndoială că el căuta pe cineva, cineva care putea fi chiar ea. Așa că rămase în urmă, în umbră, ascunsă prin unghere și în spatele indicatoarelor.

Când el ajunse în dreptul oficiului poștal din gară, pentru a zecea oară, uitându-se în jur, se întoarse brusc și se uită drept la ea. Era ceva pentru care nu fusese pregătită, așa că se întoarse pe călcâie și se îndreptă spre șirul de taxiuri. Voia să cheme unul și să scape repede; el n-o putea opri să facă asta. Celălalt lucru la care nu așteptase era Tine Șobolanca. Aceasta stătea fix în spatele ei.

— Bună, Kimmie! strigă ea cu o voce ascutită și cu ochii lipsiți de luciu. Bănuiam eu că ești tu, iubito. Arăți super azi. Care-i ocazia?

Ridică mâinile spre Kimmie, ca și cum ar fi vrut să se asigure că era reală, dar Kimmie o evită și o lăasă pe Tine cu brațele în aer. În spatele ei, Kimmie auzi pașii grăbiți ai bărbatului care o urmărea.

16.

Telefonul sunase de trei ori în timpul nopții, dar de fiecare dată când Carl ridica receptorul linia era moartă. Dimineată, la micul dejun, îi întrebă pe Jesper și pe Morten dacă observaseră ceva neobișnuit în casă, dar nu primi în schimb decât priviri somnoroase.

— Poate ați uitat să închideți ferestrele și ușile ieri? Încercă el.

Trebuia să găsească o cale să treacă de amorteala lor. Jesper ridică din umeri. Ca să obțină ceva de la el la acea oră din zi ar fi trebuit, mai întâi, să tragă lozul norocos spre marea loterie Utopia. Morten, cel puțin, mormăi un gen de răspuns.

Apoi, Carl dădu ocol casei fără să observe însă ceva ieșit din comun. Ușa din față nu avea zgârieturi. Ferestrele erau așa cum trebuia. Spargerea fusese dată de o persoană sau mai multe care știau ce făceau. După o investigație de zece minute, se urcă în mașina poliției parcată între clădirile cenușii din beton și observă că aceasta puțea a benzină.

— La dracu'! strigă el.

Într-o fracțiune de secundă deschise brutal ușa de la Peugeot, se aruncă pe trotuar, se rostogoli de mai multe ori și se ascunse în spatele unei dubițe așteptându-se ca Magnolievängen să fie luminat de o explozie îndeajuns de puternică încât să arunce în aer ferestrele.

— Ce s-a întâmplat, Carl? auzi o voce calmă.

Se întoarse spre amicului lui de grătar, Kenn, care purta un tricou subțire, în ciuda frigului din acea dimineată, și părea să-i fie bine.

— Stai pe loc, Kenn, îi ordonă el uitându-se în jos spre Rønneholtparken.

În afară de sprâncenele agitate ale lui Kenn, nu se mișca nimic pe nicăieri. Poate că o telecomandă va activa explozia când se va apropia de vehicul. Poate că scânteia de la contact avea să fie suficientă pentru a o declanșa.

— Cineva a umblat la mașina mea, spuse el, și își îndreptă într-un final atenția spre acoperișuri și spre sutele de ferestre ale clădirilor din jur.

Se gândi un moment să-i sune pe tehnicienii criminaliști, dar se decise că era mai bine să n-o facă. Oricine încerca să-l sperie nu lăsase amprente sau alte indicii asemănătoare. Putea foarte bine să accepte

faptul și să meargă mai departe. Vânător sau vânat? În acel moment, totul era relativ.

•

Nici măcar nu-și scosese haina și Rose apăruse în dreptul ușii biroului lui cu sprâncenele ridicate și genele puternic rimelate.

— Mecanicii de la poliție sunt în Allerød și au raportat că nu e nimic în neregulă cu mașina ta. Un furtun de alimentare slăbit, cât de interesant poate fi?

Ea închise ochii resemnată și cu încetinitorul, ceea ce Carl ignoră. Era bine să-și afirme cât mai repede autoritatea.

— Mi-ai dat o mulțime de sarcini, Carl. Vrei să vorbim despre ele sau așteptăm până ce ți se evaporă aburii de benzină de la mansardă?

El își aprinse o țigară și se așază pe scaun.

— Dă-i drumul, zise el sperând că mecanicii avuseseră destulă minte ca să-i aducă mașina la sediu.

— Hai să începem cu accidentul de la Centrul de înot Bellahøj. Sunt foarte multe de zis despre el. Tipul avea nouăsprezece ani, iar numele lui era Kåre Bruno.

Se uită la el, iar groșițele ei erau la putere maximă.

— *Bruno!* Serios! zise ea și își reprimă ceva ce părea a fi un chicotit. Era un înotător bun, chiar foarte athletic. Părinții lui trăiau în Istanbul, dar bunicii locuiau în Emdrup, aproape de bazinul neacoperit Bellahøj. Acolo stătea de obicei în timpul weekendurilor libere, spuse ea, și frunzări hârtiile. Raportul spune că a fost un accident și Kåre Bruno a fost de vină. Să nu fii atent pe o trambulină de zece metri nu e tocmai un lucru înțelept.

Își înfipse pixul în păr unde era puțin probabil să rămână mult timp.

— În acea dimineață plouase și se crede că a alunecat pe suprafața udă în timp ce se dădea mare în fața cuiva. Dar era acolo singur și nimeni n-a observat ce s-a întâmplat exact. Nu până ce a fost văzut zăcând pe gresia de dedesubt, cu capul sucit la 180 de grade.

Carl se uită la Rose cu o întrebare pe buze, dar ea i-o luă înainte:

— Și da, Kåre a fost la același internat ca și Kristen-Marie Lassen și ceilalți din gașcă. Era în anul al șaselea. N-am discutat încă cu cineva de la școală, dar pot face asta și mai târziu.

Se opri la fel de brusc ca un glonț care se lovește de un zid din beton. Trebuia să se obișnuiască cu stilul ei.

— Bine. Vom trece din nou în evidență totul imediat. Și Kimmie?

— Tu chiar crezi că-i importantă în gașca asta, zise ea. De ce?

„Să număr până la zece?” își spuse el.

— Câte fete erau, în total, în gașcă? Întrebă el în schimb. Și câte dintre ele au dispărut? Numai una, am dreptate? Și probabil că o fată despre care oricine ar putea crede că vrea să-și schimbe statutul prezent. Și de-aia sunt interesat în mod special de ea. Dacă Kimmie e încă în viață, ar putea deține cheia spre o groază de informații. Nu crezi că ar trebui să luăm în calcul această posibilitate?

— Cine zice că vrea să-și schimbe statutul? Mulți vagabonzi nu pot fi forțați să trăiască din nou într-o casă, dacă la asta te gândești.

Dacă gura ei avea să turuie așa însemna că-l va face să se urce pe pereți.

— Te mai întreb o dată, Rose. Ce-ai găsit despre Kimmie?

— Știi ce, Carl? Înainte să ajungem la asta, aș vrea să spun că trebuie să cumperi un scaun pentru ca eu și Assad să putem sta jos în timp ce-ți dăm rapoartele. Începe să te doară spatele când stai sprijinit de tocul ușii, chiar și când discutăm nimicuri.

„Atunci stai sprijinită în altă parte”, se gândi el și trase adânc din țigară.

— Sunt sigur că ai văzut scaunul perfect în vreun catalog, fu tot ce spuse el.

Ea nu se obosi să răspundă. Lui îi trecu prin cap că era probabil ca dimineața următoare să găsească acolo un scaun.

— Nu sunt prea multe în evidențele publice despre Kristen-Marie Lassen. Oricum, n-a fost niciodată în șomaj. A fost exmatriculată de la școală în anul al cincilea și, mai târziu, și-a continuat studiile în Elveția, dar nu am nimic mai mult despre asta. Ultima adresă este în casa lui Bjarne Thøgersen, pe Arnevangen, în Brønshøj. Nu știu când s-a mutat, dar cred că n-avea cum să fi fost cu mult timp înainte ca Thøgersen să se predea. Ceea ce înseamnă că a fost oricând înainte de septembrie 1996. Iar înainte de asta, din 1992 până în 1995, este înregistrată la mama ei vitregă, din Kirkevej, în Ordrup.

— O să-mi faci rost de numele complet al femeii și de adresă, da?

Înainte ca el să-și încheie propoziția, ea îi dădu o bucățică galbenă de hârtie. Pe femeie o chema Cassandra Lassen. Știa filmul *Podul Cassandra*, dar nu auzise niciodată numele acela.

— Și tatăl lui Kimmie? Mai trăiește?

— Da, răspunse ea. Willy K. Lassen, un pionier în domeniul programelor de calculator. Trăiește în Monte Carlo cu noua lui soție și câțiva copii mai degrabă mici. Am bilețelul undeva pe biroul meu. S-a născut prin anul 1930, deci fie pistolul lui e încărcat încă, fie nevasta lui e cam curvă.

Ea mimă un zâmbet care acoperi cea mai mare parte a feței, însoțit de râsul acela mârâit care la un moment dat avea să-l facă pe Carl să-și iasă din fire. Ea încetă.

— Se pare că Kristen-Marie Lassen n-a dormit pe la adăposturile pe care le verificăm de obicei, dar e posibil să fi închiriat o cameră sau altă locuință de care Fiscul nu știe. La dracu', așa face și soră-mea. Are patru chiriași deodată. Ai nevoie de ceva ca să întreții trei copii și patru pisici când soțul e un ticălos care te abandonează, nu crezi?

— Cred că n-ar trebui să-mi dai atât de multe detalii, Rose. Sunt un apărător al legii, în cazul în care ai uitat.

Ea ridică palma.

„Doamne, zicea expresia ei, dacă vrea să fie așa de nesuferit e problema lui”.

— Dar am informații despre înregistrarea lui Kristen-Marie Lassen la Spitalul Bispebjerg în vara lui 1996. Nu am dosarul de caz pentru care trebuie să caute prin arhive, chiar dacă ai nevoie de informații care s-au petrecut alaltăieri. Nu am decât ora la care a ajuns acolo și ora la care a dispărut.

— A dispărut din spital? În timpul tratamentului?

— Nu știu nimic despre asta, dar este o adnotare care spune că a plecat în ciuda recomandărilor doctorului.

— Cât timp a stat în spital?

— Nouă sau zece zile, răspunse Rose frunzărind bilețelele galbene. Uite, de pe 24 iulie pe 2 august 1996.

— 2 august?

— Da, de ce?

— E data crimelor din Rørvig. Exact nouă ani mai târziu, la acea dată.

Ea rămase pe gânduri când auzi asta, evident iritată de faptul că nu observase coincidența.

— La ce secție a fost? Psihiatrie?

— Nu. La ginecologie.

El bătu cu degetele în birou.

— Bine. Adu dosarul. Du-te acolo chiar tu, dacă e necesar, și oferă-le ajutorul.

Ea dădu din cap abia perceptibil.

— Cum e cu ziarele arhivate, Rose, te-ai uitat în ele?

— Da. Nu-i prea mult. Procedurile legale s-au încheiat în 1987, iar când Bjarne Thøgersen a fost arestat, Kimmie n-a fost menționată.

El respiră profund. Abia în acel moment își dădu seama. Nimeni din gașca de la internat nu fusese menționat public în legătură cu cazul. Netulburați, ei urcaseră până pe culmile societății fără să aibă cineva motiv să ridice din sprânceană. Nu era de mirare că se străduiseră să țină secret acel lucru. Dar de ce dracului încercaseră să-l sperie într-un mod atât de amatoresc și inacceptabil? De ce nu veniseră pur și simplu la el și să se justifice dacă știa că el era cel care investiga cazul? Altfel, nu făceau decât să creeze suspiciune și opoziție.

— Ea a dispărut în 1996, spuse el. N-a apărut în presă anunțul dispariției?

— N-a fost înregistrată ca persoană dispărută. Nici măcar de poliție. Pur și simplu a dispărut. Familia n-a făcut nimic.

Carl dădu din cap. Frumoasă familie!

— Cu alte cuvinte, nu e nimic în hârtii despre Kimmie, zise el. Dar la gale? Nu a participat la ele? Oamenii de teapa ei le frecventează.

— N-am idee.

— Atunci du-te și verifică, te rog. Întreabă oamenii de la ziarele de scandal. Întreabă-i pe cei de la *Gossip*. Au pe aproape oricine în arhive. Trebuie să reușești să găsești o nenorocită de poză sau altceva.

Ea se uită la el cu o expresie care probabil voia să-i sugereze că era pe cale să-l lase baltă.

— Probabil că va dura mult până să i se găsească dosarul din spital. Cu ce să încep?

— Cu spitalul Bispebjerg. Dar nu uita de ziare. Oamenii din cercurile astea sunt o pradă bună pentru vulturii ăia. Ai datele ei de identificare?

Ea îi dădu hârtia. Nu era nimic nou acolo. Născută în Uganda. Fără frați sau surori. O dată la doi ani, în copilărie, se mutau la o nouă adresă, care alterna între Anglia, Statele Unite și Danemarca. Când împlini șapte ani părinții ei divorțară și, lucru destul de ciudat, tatăl ei primi custodia copilului. Și se născuse în Ajunul Crăciunului.

— Sunt două lucruri despre care ai uitat să întrebi, Carl. Cred că e jenant.

El își ridică privirea spre Rose. Din acel unghi aducea cu o versiune mai plinuță a Cruellei de Vil înainte să înșface cei 101 dalmațieni. Poate că nu era o idee așa de rea să ia scaunul acela și să-l pună de cealaltă parte a biroului, ca să schimbe puțin perspectiva.

— Ce e jenant? Întrebă el fără să dorească să afle răspunsul.

— N-ai întrebat despre mese. Despre mesele de pe hol. Au sosit deja. Dar sunt în cutii și trebuie asamblate. Aș vrea ca Assad să mă ajute.

— E în regulă din punctul meu de vedere, dacă știe cum s-o facă. Dar, după cum vezi, el nu-i aici. E pe teren, după șoarece.

— Hmm. Dar tu?

El clătină din cap încet. Să assembleze mese cu ea? Probabil că-și ieșise din minți.

— Și care e celălalt lucru despre care n-am întrebat, dacă pot fi așa de îndrăzneț?

Ea arăta ca și cum nu putea fi deranjată să răspundă.

— Știi, dacă n-o să assemblez mesele, n-o să copiez toate prostiile alea, așa cum m-ai rugat. Un serviciu merită alt serviciu.

Carl înghiți cu greutate. Într-o săptămână ea avea să dispară de acolo. Putea să îi dădăcească pe blestemații aceia de mâncători de cod uscat care veneau în vizită vineri, apoi urma să fie o mișcare bună să-i dea papucii.

— Ei, mă rog... Celălalt lucru e că am vorbit la Fisc. Mi-au spus că Kristen-Marie Lassen a fost angajată între anii 1993 și 1996.

Carl se opri în timp ce trăgea din țigară.

— Da? Unde?

— Două dintre locurile alea de muncă nu mai există, dar al treilea, da. Acolo a lucrat cel mai mult timp. Un magazin de animale.

— Un magazin de animale? Și ce făcea acolo, întâmpina clienții?

— Nu știu. Trebuie să-i întrebți tu. Se află încă la aceeași adresă. Ørbækgade numărul 62, în Amager. Se numește Nautilus Trading.

Carl notă. Trebuia să mai aștepte însă puțin. Ea făcu o plecăciune spre el, cu o sprânceană ridicată.

— Și da, Carl, asta a fost tot, zise ea și-l salută din cap. Și, apropo, cu plăcere, dragă domnule!

— Aș dori să știi cine a oprit investigația mea, Marcus.

Șeful de la Omoruri se uită la el pe deasupra ochelarilor bifocali. Sigur că n-avea de gând să răspundă la întrebare.

— Și, apropo, cred că ar trebui să știi că am avut oaspeți neinvitați la mine acasă. Uită-te la asta.

Scoase vechea fotografie cu el în uniformă de paradă și arată spre petele de sânge.

— De obicei, atârnă în dormitorul meu. Aseară sângele era destul de proaspăt.

Șeful lui Carl se lăsă ușor pe spate ca să o inspecteze. Nu-i păsa de ce vedea.

— Ce înțelegi din asta, Carl? Întrebă el după câteva momente de pauză.

— Cineva vrea să mă sperie. Ce altceva pot să înțeleg?

— Toți polițiștii își fac dușmani. De ce crezi că asta are legătură cu cazul la care lucrezi acum? Cum rămâne cu prietenii și familia ta? Crezi că sunt ceva glumeți printre ei?

Carl rânji. Bună încercare.

— Am primit trei telefoane aseară. Ce crezi, era cineva la celălalt capăt când am ridicat receptorul?

— Înțeleg. Și ce vrei să fac eu în legătură cu asta?

— Aș vrea să-mi spui cine-mi închide ancheta. Preferi să sun chiar eu la șefa poliției?

— Va fi aici după-amiază. O să vedem ce zice.

— Pot conta pe asta?

— Vom vedea.

Când plecă din biroul șefului de la Omoruri, Carl trânti ușa puțin mai tare decât de obicei, apoi se trezi uitându-se direct la fața palidă, bolnăvicioasă și somnoroasă a lui Bak. Haina din piele care era mereu lipită de el îi atârna acum nonșalant pe umăr. „Acum pot spune că le-am văzut pe toate”, își spuse Carl.

— Ce-i, Bak? Am auzit că ne părăsești. Ai primit vreo moștenire sau ceva de genul ăsta?

Bak rămase un moment de parcă se gândea dacă suma vieții lor profesionale dădea cu plus sau cu minus. Apoi întoarse ușor capul și zise:

— Știi cum e. Fie ești un polițist al dracului de bun, fie un familist al dracului de bun.

Carl vru să-și pună o mână pe umărul lui, dar se mulțumi să-i întindă mâna.

— Azi e ultima zi! Îți doresc noroc și fericire cu familia, Bak! Deși ești un nesuferit, să știi că n-ai fi cel mai rău om de pe aici dacă te-ai întoarce după permisie.

Obosit, omul se uită surprins la Carl. Sau poate cuvântul potrivit era „copleșit”. Ecranul emoțional al lui Børge Bak era microscopic și greu de interpretat.

— N-ai fost niciodată bun cu mine, Carl, zise el și clătină din cap. Dar cred că ești în regulă.

Pentru cei doi bărbați aceasta era o orgie șocantă de complimente. Carl se întoarse și o salută din cap pe Lis care stătea în spatele biroului din față cu cel puțin la fel de multe hârtii ca la el în subsolul în care acestea așteptau să fie puse pe una dintre mesele asamblate deja de Rose.

— Carl, spuse Bak cu mâna pe clanța ușii de la biroul șefului de la Omoruri. Nu Marcus e cel care-ți oprește ancheta, dacă asta crezi. Este Lars Bjørn, zise el și ridică degetul arătător. Nu știi de la mine.

Carl aruncă o privire spre biroul acestuia. Ca de obicei, jaluzelele erau trase, dar ușa era deschisă.

— Se va întoarce la trei. E o ședință cu șefa poliției, din câte știi, fură ultimele cuvinte ale lui Bak.

•

O găsi pe Rose Knudsen în genunchi, pe holul din subsol. Ca un urs polar adult care alunecă pe gheață, ea stătea cu picioarele depărtate și cu coatele rezemate pe o bucată de carton împăturită. În jurul ei erau picioare de mese, tije din metal și o gamă largă de chei imbus și unelte. Câțiva centimetri sub nasul ei era un talmeș-balmeș de instrucțiuni de asamblare. Comandase patru mese cu înălțime reglabilă, iar Carl spera din tot sufletul ca după tot efortul ei acestea să se și materializeze.

— Nu trebuia să fii la Spitalul Bispebjerg, Rose?

Fără să se miște de pe bucățica ei de podea, arătă spre ușa lui Carl.

— Ai o copie pe birou, zise ea.

Apoi se cufundă din nou în diagramele de asamblare. Spitalul Bispebjerg trimisese prin fax trei pagini care, bineînțeles, erau pe biroul lui Carl. Ștampilate și datate, exact ce ceruse. Kristen-Marie Lassen. Internată între 24 iulie și 2 august 1996. Jumătate dintre cuvinte erau în latină, dar înțelesul lor era destul de clar.

— Vino aici puțin, Rose, strigă el.

Urmă o serie de mormăituri și înjurături de pe podeaua din hol, dar ea făcu ceea ce el îi ceruse.

— Da? zise ea cu broboane de sudoare pe fața desfigurată de petele de rimel.

— Au găsit dosarul!

Ea dădu din cap.

— L-ai citit?

Dădu din cap din nou.

— Kimmie era însărcinată și a fost internată din cauza sângerării de pe urma unei căderi violente pe scară, zise el. A primit îngrijiri și pare-se că s-a recuperat repede, totuși a pierdut copilul. Erau semne de răni noi. Ai citit și asta?

— Da.

— Nu scrie nimic aici despre tată sau despre alte relații.

— Asta e tot ce-au avut, mi-au spus cei de la Bispebjerg.

— Înțeleg, zise el și frunzări din nou dosarul. Deci, era în patru luni când a fost internată. După câteva zile, doctorii au fost de părere că riscul de avort trecuse, dar în a noua zi ea totuși a avortat. La examenul medical care a urmat, au găsit noi contuzii de la o lovitură în burtă. Kimmie le-a explicat spunând că ar fi căzut din pat, spuse Carl și scormoni după o țigară. E greu de crezut.

Rose se dădu în spate câțiva pași, se încruntă și își făcu vânt cu mâna de câteva ori. Deci nu-i plăcea fumul de țigară. În regulă! Era ceva care o putea ține la distanță.

— N-a fost întocmit niciun raport al poliției, zise ea. Dar, din nou, dacă s-ar fi întâmplat asta, am fi aflat deja.

— Nu zice dacă doctorii i-au făcut chiuretaj sau ceva de genul ăsta. Dar ce înseamnă asta?

Arătă spre câteva rânduri mai jos pe pagină.

— *Avortus incompletus*. Asta nu înseamnă avort?

— I-am sunat. Înseamnă că nu toată placentă a ieșit când a pierdut sarcina.

— Cât de mare e placenta în luna a patra?

Ea ridică din umeri. E clar că asta nu făcuse parte din curricula de la colegiu.

— Și nu i s-a făcut niciodată chiuretaj?

— Nu.

— Din câte știi, poate fi fatal. Nu e de joacă cu infecțiile abdominale. În plus, a fost rănită de lovituri. Rău, din câte-mi imaginez.

— De aceea doctorii n-au vrut să-i dea drumul, spuse ea, și arătă spre birou. Ai văzut biletul?

Era o hârtiuță gălbuie autocolantă. Cum dracu' se aștepta de la el să observe ceva atât de mic pe biroul lui? În comparație cu el, acul în carul cu fân era o nimica toată. „Sună-l pe Assad”, scria pe el.

— A sunat acum jumătate de oră. A zis că probabil a văzut-o pe Kimmie.

Carl simți un gol în stomac.

— Unde?

— La gară. Trebuie să-l suni.

Își luă haina din cui.

— Gara e la patru sute de metri depărtare. M-am *cărat!*

•

Afară pe stradă oamenii mergeau în mânecă scurtă. Umbrele deveniră deodată lungi și ascuțite și toți păreau să încerce să zâmbească unul la altul. Era sfârșit de septembrie și erau puțin peste douăzeci de grade, așa că de ce dracului zâmbeau oamenii? Ar fi trebuit să-și ridice capetele spre stratul de ozon și să se uite într-acolo oripilați.

Își scoase haina și o atârână pe umăr. Mai era puțin și oamenii aveau să poarte sandale în ianuarie. Trăiască efectul de seră! Își scoase mobilul, apăasă pe numărul lui Assad și își dădu seama că îi murise bateria. Era a doua oară în doar câteva zile când se întâmpla asta. Baterii nenorocite și nefolositoare.

Intră în gara centrală și se uită prin mulțime. Părea inutil. Așa că dădu rapid și fără succes o tură prin marea de valize.

„Nenorocitul”, își zise și se îndreptă spre secția de poliție din gară de lângă ieșirea spre Reventlowsgade. Trebuia s-o sune pe Rose ca să ia numărul lui Assad. Parcă și auzea râsul ei aspru și batjocoritor.

Personalul din spatele biroului din față de la secția de poliție nu-l cunoștea, așa că-și scoase insigna.

— Sunt Carl Mørck. Bună. Mi-a murit mobilul. Pot să folosesc telefonul vostru?

Unul dintre polițiști arătă spre un aparat vechi din spatele biroului, în timp ce încerca să liniștească o fetiță care se rătăcise de sora ei mai mare. În urmă cu mulți ani, Carl fusese în locul lui, consolând copii. I se părea trist când se gândea la asta. Tocmai când era pe cale să formeze numărul, îl văzu pe Assad printre jaluzele. Stătea lângă scara ce ducea la toaletele publice, ascuns pe jumătate în spatele unui grup de studenți entuziasmați, cu rucsacuri în spate. Nu arăta prea bine pe când cerceta teritoriul în haina lui uzată.

— Mersi că m-ați lăsat să folosesc telefonul, spuse Carl și puse receptorul în furcă.

Numai cinci sau șase metri îi despărțeau când Carl ieși din secția de poliție și tocmai voia să-l interpeleze pe Assad când cineva veni din spatele acestuia și îl apucă de umăr. Avea pielea închisă la culoare, în jur de treizeci de ani și nu părea prietenos. Dintr-o singură mișcare îl întoarse pe Assad și începu să-i strige înjurături. Carl nu înțelegea ce spunea, dar expresia lui Assad era elocventă. Nu erau prieteni.

Câteva dintre fetele din grupul de studenți se uitau la ei indignate. „Huligani! Terchea berchea!” păreau să spună fețele lor prin măștile arogante.

Apoi, bărbatul se repezi la Assad, iar acesta din urmă îl lovi cu o precizie și o putere incredibilă oprindu-l pe bărbat locului. O vreme acesta rămase clătinându-se, în timp ce profesorii discutau dacă să se implice sau nu. Dar lui Assad nu-i păsa. Îl apucă pe bărbat cu putere și îl ținu bine până când acesta începu să țipe din nou. Apoi, în timp ce grupul de studenți se îndepărtă de scandalagii, Assad îl observă pe Carl, iar reacția lui fu una instantanee. Îl împinse pe bărbat și îi făcu un gest din mână să se care dracului de acolo.

Înainte ca bărbatul să ajungă la scara rulantă care ducea către peron, Carl reuși să se uite mai bine la el. La perciunii lui tunși scurt și la părul lui care lucea. Era un tip arătos, cu o căutătură plină de ură. Nu era genul de bărbat pe care voiai să-l revezi.

— Ce s-a întâmplat adineauri? întrebă Carl.

Assad ridică din umeri.

— Îmi pare rău, Carl. E un idiot.

Ochii lui Assad se plimbau de colo-colo. Spre secția de poliție din spatele lui Carl, spre studenți, spre Carl și dincolo de el. Era un alt

Assad față de cel care prepara ceai de mentă în subsol. Era un bărbat care trebuia să-și ia revanșa.

— O să-mi spui ce-a fost când o să te simți pregătit, da?

— N-a fost *nimic*. Doar un vecin de-al meu.

Apoi zâmbi. Deloc convingător, dar pe aproape.

— Deci ai primit mesajul meu? Știi că telefonul tău e mort, nu?

Carl dădu din cap.

— De unde știi că ai văzut-o pe Kimmie?

— O prostituată drogată a strigat-o pe nume.

— Și acum unde e?

— Nu știu. A reușit să scape cu un taxi.

— La dracu', Assad. Ai urmărit-o, nu-i așa?

— Da. Taxiul meu a fost chiar în spatele ei, dar când am ajuns la Gasværksvej, taxiul ei s-a oprit exact la colț. Ieșise deja din el. Eu am ajuns cu o secundă prea târziu, iar ea dispăruse.

Succes și eșec, în același timp.

— Șoferul ei a zis că ea i-a dat cinci sute de coroane. A sărit în spate și i-a strigat: „Du-mă la Gasværksvej! Repede. Toți banii ăștia sunt ai tăi”.

Cinci sute de coroane pentru cinci sute de metri. Asta însemna disperare.

— Am căutat-o, desigur. M-am dus prin toate magazinele și am întrebat dacă a văzut cineva ceva. Am sunat la uși...

— Ai luat numărul de telefon al taximetristului?

— Da.

— Adu-l pentru interogatoriu. E ceva ciudat aici.

Assad dădu din cap.

— Știu cine-i prostituata drogată. Am adresa ei, spuse el și-i dădu un bilet. Am primit-o de la secția de poliție acum zece minute. Numele ei e Tine Karisen. Are o cameră pe Gammel Kongevej.

— Foarte bine, Assad. Dar cum ai obținut informațiile de la polițiști? Drept cine te-ai dat?

— Le-am arătat legitimația de la sediu.

— Asta nu-ți dă dreptul să primești astfel de informații, Assad. Ești un angajat civil.

— Păi, uite că am reușit. Dar ar fi bine dacă aș primi o insignă acum că mă trimiți pe teren așa de mult, Carl.

— Îmi pare rău, Assad, dar nu pot face asta, spuse el, și clătină din cap. Ai zis că cei de la secție o cunosc. A fost arestată?

— O, da. De multe ori. Sunt sătui de ea. De obicei, cerșește lângă intrarea principală din gară.

•

Carl privi în sus la clădirea galbenă înghesuită în Teaterpassagen. La cele patru etaje de jos erau numeroase garsoniere, deasupra cărora se aflau camerele mansardate. Nu era greu de ghicit care era camera lui Tine Karisen. Ușa etajului al cincilea fu deschisă de un bărbat arțăgos îmbrăcat cu un halat uzat, albastru.

— Tine Karisen spuneți? Veniți după mine.

Îl conduse pe care pe lângă scară pe un coridor cu patru sau cinci uși. Arată spre una dintre ele și își duse mâna la barba gri.

— Nu ne place să vină poliția pe aici, zise el. Ce-a făcut?

Carl se încruntă și scoase unul dintre rânjetele sale corozive din tolba cu bunătați. Bărbatul făcea o grămadă de bani de pe urma acelor camere mici mizerabile. Așa că era bine să-și trateze chiriașii așa cum se cuvenea.

— Este un martor important într-un caz redeschis. Vă rog să îi oferiți tot ajutorul de care are nevoie. Înțelegeți?

Bărbatul dădu drumul bărbii. Înțelesese? Habar n-avea despre ce vorbea Carl. Dar nu conta... atâta timp cât funcționa.

Ea nu deschise decât după ce el bubui îndelung în ușă. Chipul ei era din cale-afară de răvășit. Înăuntru, el fu întâmpinat de un miros înțepător, oribil, duhoarea unei cuști de animale insuficient curățate.

Carl își aminti de o perioadă din viața fiului său vitreg... când hamsterii lui se împerecheau zi și noapte pe biroul lui. În scurtă vreme numărul lor se multiplicase de patru ori, iar lucrurile ar fi avansat în această direcție dacă băiatul nu și-ar fi pierdut interesul, iar animalele n-ar fi început să se mănânce unul pe altul. În lunile care trecură până ce Carl reușise să doneze toate creaturile unui centru pentru îngrijirea animalelor, mirosul devenise o amprentă permanentă în atmosfera din casă.

— Văd că ai un șobolan, zise el și se aplecă spre micul monstru.

— Îl cheamă Lasso și e îmblânzit. Vrei să-l scot ca să-l ții?

El încercă să zâmbească. Să-l țină? Un mini-porc cu coadă chelboasă? Mai degrabă i-ar fi mâncat nutrețul. În acel moment Carl se decise că era mai bine să-i arate insigna de poliție. Ea o privi fără prea

mare interes și se aplecă peste masă. Cu o mână experimentată împinse o seringă și niște folii din aluminiu sub o revistă. Heroină, dacă ar fi fost să ghicească.

— Am înțeles că o cunoști pe Kimmie.

Dacă ar fi fost arestată cu un ac în vene, prinsă la furat sau în timp ce servea un client, nici nu ar fi clipit. Dar întrebarea aceea o făcu să tresară. Carl se duse la fereastra din dormitor și se uită afară spre copacii în scurtă vreme golași care încercuiau lacul Jorgen. Drogata avea o priveliște dată naibii.

— E una dintre prietenele tale cele mai bune, Tine? Am auzit că voi două sunteți apropiate.

El se aplecă pe fereastră și se uită în jos la poteca de lângă apă. Dacă fata ar fi fost normală, ar fi făcut jogging în jurul lacului de câteva ori pe săptămână, la fel ca persoanele care făceau asta în acel moment. Ochii lui se uitară cercetător la stația de autobuz de pe Gammel Kongevej, unde un bărbat într-o haină deschisă la culoare se holba la clădire.

Carl îl mai văzuse pe acel bărbat din când în când, de-a lungul anilor petrecuți în poliție. Finn Aalbæk. O fantomă jigărită care obișnuia să se oploșească la secția de poliție Antonigade ca să stoarcă frânturi de informații de la Carl și de la colegii lui pentru micuța lui agenție de detectivi. Trecuseră cel puțin cinci ani de când îl văzuse ultima oară, dar era la fel de urât.

— Îl cunoști pe bărbatul de acolo, cel în haina aia de culoare deschisă? Întrebă el. L-ai mai văzut până acum?

Ea se apropie de fereastră, oftă din adâncul sufletului și încercă să se concentreze asupra bărbatului.

— Am mai văzut pe cineva asemănător, în aceeași haină, la gara centrală. Dar e al dracului de departe ca să-l văd mai bine.

El observă pupilele ei enorme. Chiar dacă bărbatul ar fi stat în fața ei tot i-ar fi fost greu să-l recunoască.

— Și bărbatul pe care l-ai văzut la gară... Cine e?

Ea se îndepărtă de fereastră și se lovi de masă așa că el fu nevoit să o sprijine.

— Nu cred că vreau să vorbesc cu tine, pufni ea. Ce-a făcut Kimmie? El o conduse până la pat și o ajută să se așeze pe salteaua subțire. „Hai să încercăm altă abordare”, își zise Carl uitându-se în jur. Camera avea zece metri pătrați și părea complet golită de personalitate. În afară de

cușca șobolanului și de hainele adunate teanc în colțuri, erau puține obiecte în apartament. Câteva reviste lipicioase pe masă, mormane de pungii care puțeau a bere, patul cu pătura uzată, din lână, o chiuvetă și un frigider vechi deasupra căruia era o savonieră soioasă, un prosop uzat, o sticlă de șampon răsturnată și o colecție de agrafe. Pe pereți nu era nimic și nici pe pervaz. Se uită în jos la ea.

— Îți lași părul să crească mai lung, așa-i? Cred că o să-ți stea bine. Din instinct ea își duse mâna la gât. Deci avea dreptate. Pentru asta erau agrafele.

— Arăți bine și cu părul până la umeri, dar cred că ți-ar sta mai bine cu părul lung. Ai păr frumos, Tine!

Ea nu zâmbi, dar în spatele acelor ochi jubila. Pentru un scurt moment.

— Mi-ar plăcea să-ți țin șobolanul, dar am devenit alergic la rozătoare și alte asemenea. De fapt, chiar îmi pare rău pentru asta. Nici măcar n-o mai pot ține în brațe pe pisicuța noastră.

Acum avea atenția ei.

— Iubesc șobolanul ăsta. Îl cheamă Lasso.

Ea îi zâmbi cu ceea ce fusese odată un șir de dinți albi.

— Uneori îi spun Kimmie, dar ei nu i-am zis asta. Din cauza lui mi se spune Tine Șobolanca. E așa drăguț, nu crezi? Mai ales atunci când știi că de la asta îți vine porecla...

Carl încercă să fie de acord cu ea.

— Kimmie n-a făcut nimic, Tine, zise el. O căutăm deoarece cuiva îi e dor de ea.

Ea își mușcă obrazul.

— Nu știu unde stă. Dar spune-mi numele tău. Dacă o văd îi transmit.

El dădu din cap. Anii de luptă cu autoritățile o învățaseră arta de a fi precaută. Era complet dusă din cauza drogurilor și totuși era în gardă. Destul de impresionant și la fel de enervant. Sigur nu avea să ajute dacă îi spunea lui Kimmie prea multe. În plus, riscau ca Kimmie să dispară definitiv. O experiență de unsprezece ani și vânătoarea lui Assad demonstraseră că era capabilă de asta.

— Bine, o să fiu sincer cu tine, Tine. Tatăl lui Kimmie e foarte bolnav, iar dacă ea aude că poliția o caută atunci tatăl ei n-o s-o mai vadă niciodată și ar fi tare păcat. Spune-i să sune la numărul ăsta. Nu-i

spune nimic despre boală sau despre poliție. Doar dă-i numărul de telefon.

Scrise numărul de mobil pe o pagină din carnețel și i-o dădu. Va trebui să se asigure că are telefonul încărcat.

— Și dacă întreabă cine ești?

— Atunci spune-i că nu știi, dar că am zis că e ceva ce-ar face-o fericită.

Pleoapele lui Tine se închiseră ușor. Mâinile ei stăteau relaxate pe genunchi.

— Mă auzi, Tine?

Ea dădu din cap cu ochii închiși.

— Da. Bine.

— Bine. Mă bucur să aud asta. Acum o să plec. Știi că e cineva care o caută pe Kimmie la Gara centrală. Știi cine e?

Ea se uită la el fără să-și ridice capul.

— Nu e decât cineva care întreabă dac-o știi pe Kimmie. Probabil că și el vrea ca ea să ia legătura cu tatăl ei, nu?

•

Jos, pe Gammel Kongevej, el îl înșfacă pe Aalbæk din spate.

— Un delincvent bătrân ieșit la soare, zise el și își așează pumnul greoi pe umărul lui. Ce faci aici? continuă el. A trecut ceva vreme de când nu ne-am văzut, ei?

Ochii lui Aalbæk străluceau – dar nu de bucuria întâlnirii.

— Aștept autobuzul, spuse el, și își întoarse capul.

— Bine.

Carl se uită la el. Ciudat răspuns. De ce mințea? De ce nu spusese pur și simplu: „Sunt în misiune. Urmăresc pe cineva”. Doar *era* slujba lui și o știau amândoi. Nu fusese acuzat de nimic. Nu trebuia să dezvăluie pentru cine lucrea.

Nu, dar acum se deconspirase. Fără îndoială. Aalbæk știa sigur că drumul lui se intersecta cu al lui Carl. „Aștept autobuzul”, spusese el. Ce idiot!

— Te descurci cu ceea ce faci, nu? N-ai făcut din întâmplare o excursie ieri prin Allerød și mi-ai murdărit una dintre fotografiile? Ce zici, Aalbæk? Ei?

Aalbæk se întoarse calm cu fața la Carl. Era genul de persoană pe care ai putea-o călca în picioare fără să obții nicio reacție. Carl știa pe cineva care se născuse cu lobii frontali insuficient dezvoltați și care pur

și simplu nu putea să se enerveze. Dacă un creier are o zonă care controlează emoțiile și stresul, în cazul lui Aalbæk aceasta fusese înlocuită cu un gol deplin. Carl încercă din nou. De ce nu?

— Ce faci aici? Nu poți să-mi spui, Aalbæk? N-ar trebui să fii acasă la mine, în Allerød și să desenezi zvastici pe tăblia patului? Pentru că e o legătură între cazurile la care lucrăm noi doi acum, nu-i așa, Aalbæk?

Expresia de pe fața lui nu sugera o dorință de a se supune.

— Tot un ticălos bătrân și sarcastic ai rămas, nu-i așa, Mørck? N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești.

— De ce stai aici și te uiți la etajul cinci? Nu cumva pentru că sperii să treacă pe aici Kimmie Lassen ca s-o salute pe Tine Karisen? Tu ești cel care întrebă de ea pe la gară, nu-i așa? zise el și se apropie de fața lui Aalbæk. Astăzi ai făcut legătura dintre Tine Karisen de acolo și Kimmie, nu-i așa?

Bărbatul slab își încleștă convulsiv maxilarele.

— Nu știu despre cine și ce îndrugi acolo, Mørck. Sunt aici pentru că un tată și o mamă vor să știe dacă fiul lor și-o trage cu unificatoarele⁷ de la etajul doi.

Carl dădu din cap amintindu-și cât de alunecos era Aalbæk. Sigur că era capabil să inventeze o poveste la nevoie.

— Cred că ar fi frumos să-ți văd facturile de la afacerile din ultima vreme. Mă întreb dacă nu ai vreun recent angajator care să fie interesat de Kimmie. Eu așa cred. Doar că nu sunt foarte sigur de ce. Vrei să-mi spui de bunăvoie sau trebuie să înșfac eu facturile?

— Poți să înșfaci ce dracului vrei. Doar adu-ți aminte să ai mandat.

— Aalbæk, bătrâne, zise el și îl lovi așa de tare pe spate încât omoplații lui se îndoiră. Vrei să le spui celor care te-au angajat că, cu cât mă hărțuiesc mai mult, cu atât o să mă duc mai tare după ei? Ai înțeles?

Aalbæk încercă din răspuțeri să nu tragă cu lăcomie aer în piept, dar când Carl avea să se întoarcă cu spatele, sigur urma s-o facă.

— Am înțeles destul ca să știu c-o iei razna, Mørck. Lasă-mă în pace!

Carl dădu din cap. Acesta era dezavantajul de a fi șeful celei mai mici echipe de investigație din țară. Dacă ar fi avut mai mulți oameni, ar fi pus pe câțiva dintre cei mai buni magneți pe urmele lui Finn Aalbæk.

⁷ Adeptele ale Bisericii Unificatoare (n.tr.).

Avea o bănuială solidă că ar fi meritat să urmărească acea siluetă bătoasă, dar cine s-o facă? Rose?

— O să mai auzi de noi, zise Carl și se îndreptă spre Vodroffsvej.

Apoi, când dispăru din raza vizuală, fugi cât putu de repede pe strada perpendiculară și înapoi în jurul clădirii Codan și se opri din nou pe Gammel Kongevej, aproape de Værnedamsvej. După câteva salturi care-l lăsară fără respirație, ajunse pe cealaltă parte a străzii, la timp ca să-l vadă pe Aalbæk care stătea lângă lac și vorbea pe mobil. Poate că era greu de întărâtat, dar în mod cert nu părea deloc fericit.

18.

Cât timp Ulrik lucrase ca analist de bursă, îmbogățise mai mulți investitori decât oricine altcineva din acel domeniu, iar cuvintele cheie erau „informație, informație, informație”. În branșa lui, averea nu se făcea prin coincidențe, nici prin noroc. Sigur nu prin noroc. Nimeni din acel domeniu nu avea atât de multe contacte și nu exista niciun trust media în care să nu cunoască pe cineva. Era sigur pe el și atent și verifica cu mare atenție companiile de comerț prin toate metodele posibile înainte să estimeze profitabilitatea acțiunilor lor. Uneori investigațiile ajungeau atât de departe, încât cei care-l angajaseră îi cereau să uite tot ce descoperise. Iar relațiile lui cu oamenii care erau prinși cu mâța-n sac sau care știau pe cineva care cunoștea pe altcineva care avea nevoie de ajutor să iasă dintr-o situație urâtă se întinseseră precum cercurile pe apă până când, într-un final, au ajuns să acopere întregul ocean pe care pluteau cele mai mari platforme ale societății.

În anumite țări mai puțin evolute, acest lucru l-ar fi făcut pe Ulrik să fie considerat un om extrem de periculos, un aliat mai bun dacă i-ar fi tăiat gâtul... dar nu și acolo. În micuța Danemarcă, sistemul era atât de ingenios încât, dacă știai vreo mizerie despre cineva, acela știa la rândul lui un lucru la fel de rău despre tine. Dacă nu era redusă de îndată la tăcere, problema unuia îi infecta de îndată pe alții. Un principiu ciudat, practic, a cărui consecință era că nimeni nu spunea nimic despre ceilalți, nici măcar atunci când era prins cu ocaua mică. Pentru că nimeni nu voia să-și petreacă șase ani în pușcărie pentru tranzacții din interiorul firmei. Și nimeni nu voia să taie craca pe care stătea.

Sus, în copacul cu bani care creștea încet-încet, Ulrik țesuse o pânză de păianjen care în cercurile politicoase era numită „rețea” – acel cuvânt minunat, paradoxal, care funcționa așa cum trebuie numai dacă rețeaua filtra mai mulți oameni decât prindea. Iar Ulrik se pricepea foarte bine la prins prada în pânza lui. Acolo ajungeau oamenii despre care alții citeau prin ziare. Oameni respectați. *Crème de la crème*. Toți cei care își depășiseră mediul de origine și se înălțaseră către nivelul la care nu mai trebuiau să împartă lumina soarelui cu lepădăturile.

Aceștia erau oamenii pe care îi vâna. Cei cu care pășea la braț în loja francmasonilor. Cei care înțelegeau importanța faptului de a sta uniți cu cei de teapa lor.

Ulrik fusese o verigă vitală în angrenajul găștii de la școală. Era genul gregar, pe care toată lumea îl cunoaște, însă în spatele lui se aflau tovarășii din copilărie, Ditlev Pram și Torsten Florin. Era un triumvirat puternic, deși ciudat, unul invitat la toate petrecerile la care merita să participe.

În după-amiaza aceea își începuseră distracția la o recepție dintr-o galerie din centru care avea legături atât cu teatrul, cât și cu familia regală. Apoi se adunaseră la o serată extravagantă în compania uniformelor de paradă, a medaliilor și a ordinelor cavalierești. Evenimentul conținea discursuri bine pregătite scrise de subordonați care nu fuseseră invitați, în timp ce un ansamblu de coarde încerca să-i atragă pe cei prezenți în lumea lui Brahms, iar șampania și laudele de sine curgeau din abundență.

— E adevărat ce aud, Ulrik? Întrebă un membru în cabinetul prim-ministrului care stătea lângă el cu ochii inundați în alcool și încerca să măsoare distanța până la pahar. Chiar e adevărat că Torsten a omorât câțiva cai cu arbaleta la vânătoare vara aceasta? Așa, pur și simplu, în câmp deschis?

Încercă din nou să toarne câteva picături în paharul și așa prea plin. Ulrik întinse mâna să sprijine eforturile sârmanului om.

— Știi ce? Nu crede tot ce auzi. Și, apropo, de ce nu vii să vânez cu noi odată? Așa poți vedea cu ochii tăi despre ce e vorba.

Ministrul dădu din cap afirmativ. Era exact ceea ce-și dorea, era sigur că are să-i placă. Ulrik se pricepea la astfel de lucruri. Încă un om important ademenit în pânza lui. Apoi se întoarse către tovarășa sa de cină care încercase să-i câștige atenția toată seara.

— Arăți superb în seara asta, Isabel, spuse el, și își puse mâna pe brațul ei.

Într-o oră ea avea să afle în ce se băgase. Ditlev îi dăduse sarcina. Nu reușeau de fiecare dată, dar în seara aceea n-aveau cum să dea greș. Isabel avea să facă tot ce i se cerea... părea pregătită pentru puțin din toate. Sigur că avea să se smiorcăie pe drum, dar anii de plictiseală și de lipsă de satisfacție erau un avantaj. Poate că avea să suporte mai greu felul lui Torsten de a se purta cu corpul ei în comparație cu ceilalți, dar pe de altă parte văzuseră dovada că tocmai metoda lui le

făcea să devină dependente. Torsten înțelegea senzualitatea femeilor mai bine decât majoritatea. Ea urma să țină totul secret. Viol sau nu, cu siguranță își va ține gura. De ce ar fi riscat să piardă accesul la multele milioane pe care soțul ei impotent le controla?

Ulrik o mângâie pe mână mai sus, până la mâneca din mătase. Îi plăcea la nebunie țesătura rece, purtată în special de femeile cu sânge cald. Îi făcu un semn din cap lui Ditlev care stătea la una dintre mesele de vizavi de ei. Acesta ar fi trebuit să fie semnalul, dar lângă Ditlev stătea un bărbat care-i distrăgea atenția. El îi șoptea ceva lui Ditlev, care stătea acolo și ținea în mână o furculiță plină cu piftie de somon și nu băga de seamă pe nimeni altcineva. Privea pierdut în față în timp ce ridurile de pe frunte se adânceau într-o încruntătură. Era imposibil să înțelegi greșit acele semne.

Ulrik invocă o scuză potrivită situației, se ridică și îl bătu ușor pe umăr pe Torsten când trecu prin dreptul mesei acestuia. Femeia neglijată trebuia să mai aștepte până data viitoare. Îl auzi pe Torsten scuzându-se față de însoțitoarea lui la acea cină. Într-o clipă avea să-i sărute mâna, ceea ce era de așteptat la un individ ca Torsten Florin. Un bărbat heterosexual care îmbrăca femei trebuia să știe foarte bine și cum să le dezbrace.

Cei trei se întâlniră în foaier.

— Cine era tipul cu care ai vorbit? întrebă Ulrik.

Mâna lui Ditlev se jucă nervoasă cu papionul. Nu-și revenise încă după ce auzise.

— Unul dintre oamenii mei de la Caracas. A venit să-mi spună că Frank Helmond le-a zis unor asistente că noi am fost cei care l-au atacat.

Era exact genul de încurcătură detestat de Ulrik. Nu jurase Ditlev că avea totul sub control? Nu promisesese Thelma că ea și Helmond își vor ține gura dacă divorțul și operația estetică mergeau bine?

— Rahat! explodă Torsten.

Ditlev se uită la fiecare, pe rând.

— Helmond era încă sub efectul anestezicelor. N-o să-l creadă nimeni, spuse el, și se uită în podea. Dar mai e și altceva. Omul meu a primit un mesaj pe telefon de la Aalbæk. Se pare că niciunul dintre noi nu avea mobilele pornite.

Le dădu un bilet, iar Torsten citi peste umărul lui Ulrik.

— Eu nu pricep ultima parte, zise Ulrik. Ce înseamnă?

— Uneori ești tare greu de cap, Ulrik!

Torsten se uită la el cu insolență. Lui Ulrik nu-i plăcea asta.

— Kimmie e afară pe undeva, i-o tăie Ditlev. N-ai auzit, Torsten, a fost văzută azi, în gara centrală. Unul dintre oamenii lui Aalbæk a auzit că o drogată o striga pe nume. N-a văzut-o decât din spate, dar o observase și mai devreme. Purta haine scumpe și arăta bine. A stat la cafenea o oră sau o oră și jumătate. El a crezut că e doar o persoană care aștepta trenul. La un moment dat, chiar a trecut pe lângă ei în timp ce Aalbæk le dădea instrucțiuni oamenilor lui.

— Fir-ar a dracului să fie! izbucni Torsten.

Nici Ulrik nu aflase ultima parte. Nu erau vești bune. Poate că ea știa că sunt pe urmele ei. La dracu'. Sigur că știa. Până la urmă, era vorba de Kimmie.

— Iar o să ne scape, spuse el. O știu.

Cu toții o știau. Fața de vulpe a lui Torsten se îngustă și mai mult.

— Aalbæk știe unde stă drogată?

Ditlev dădu din cap afirmativ.

— O s-o aranjeze, nu?

— Da. Întrebarea e dacă nu cumva e prea târziu. Poliția i-a făcut deja o vizită.

Ulrik își masă ceafa. Probabil că Ditlev avea dreptate.

— Tot nu pricep ultimul rând din mesaj. Înseamnă că persoana care investighează cazul știe unde locuiește Kimmie?

Ditlev clătină din cap.

— Aalbæk îl știe bine pe polițist. Dacă polițistul ar fi știut unde stă Kimmie, ar fi dus-o pe drogată la sediu după vizită. Sigur că ar putea face asta mai târziu. Trebuie să luăm în considerare și posibilitatea asta. Uită-te la rândul de deasupra, Ulrik! Ce crezi că înseamnă?

— Că acest Carl Mørck e pe urmele noastre. Dar am știut asta tot timpul.

— Citește din nou, Ulrik. Aalbæk scrie: „Mørck m-a văzut. E pe urmele noastre”.

— Care-i problema?

— Că Mørck a început să vadă ce legături sunt între Aalbæk, noi, Kimmie și cazul vechi și face acum un puzzle mare. De ce, Ulrik? De unde știe atâtea despre Aalbæk? Ai făcut ceva despre care noi nu știm? Ai vorbit ieri cu Aalbæk. Ce i-ai spus?

— Chestiile obișnuite când se pune vreunul în drum. Că ar trebui să-i dea polițistului un avertisment.

— Prostule, bombăni Torsten.

— Acest avertisment... când aveai de gând să ne spui și nouă despre el?

Ulrik se uită la Ditlev. De la atacul asupra lui Frank Helmond îi era greu să se întoarcă înapoi pe pământ. Se dusesse la muncă a doua zi simțindu-se invincibil. Imaginea cu Helmond, speriat de moarte și însângerat, acționase ca un elixir. Fiecare tranzacție și index fuseseră în avantajul lui în acea zi. Nimic nu putea și nici nu îndrăznea să-l oprească. Nici măcar un polițai prost care-și băga nasul unde nu-i fierbea oala.

— Tocmai i-am spus lui Aalbæk că poate pune puțină presiune, spuse el. Să lase câteva avertismente într-un loc unde pot avea impact asupra omului.

Torsten se întoarse cu spatele la ei și se uită de-a lungul scării din marmură care tăia în două foaierea. Gândurile lui cu privire la situație îl măcinau. Ulrik își dresese glasul și explică ce se întâmplase. Nu era nimic special. Doar câteva telefoane și câteva picături de sânge de pui pe o fotografie. Puțin voodoo haitian. Așa cum spusese: nimic special.

Apoi cei doi se uitară direct la el.

— Ulrik, adu-l pe Visby, mârâi Ditlev.

— E aici?

— Jumătate dintre miniștri sunt aici. Ce credeai?

•

Visby, director în Ministerul de Justiție, se afla de ceva vreme în căutarea unei slujbe mai bune. În ciuda pregătirii lui excelente, nu putea spera să ajungă în vârf. Și, de când abandonase poteca bătătorită a avocaților de top cu secole în urmă, renunțând astfel la oportunitatea de a deveni judecător la înaltele curți, se afla în căutarea unor oase noi de ros, iar fărădelegile îl ajunseseră din urmă.

Îl cunoscuse pe Ditlev la o partidă de vânătoare, iar înțelegerea lor fusese ca el, în schimbul câtorva favoruri la locul de muncă, să se pregătească să devină avocatul lor când va veni vremea ca Bent Krum să se îndrepte spre fericirea eternă a pensiei și a vinului roșu. Slujba nu avea să-i înfrumusețeze biografia profesională, dar îi va oferi zile de muncă scurte și un venit neobișnuit de mare. Visby dovedise de mai multe ori că era omul potrivit pentru ei. Chiar era alegerea cea bună.

— Avem din nou nevoie de ajutorul tău, zise Ditlev când Ulrik îl conduse în foaier.

Directorul se uită precaut în jur ca și cum candelabrele ar fi avut ochi, iar tapetul – urechi.

— Acum, aici? întrebă el.

— Carl Mørck încă investighează cazul. Trebuie oprit. Înțelege? zise Ditlev.

Visby se jucă cu cravata albastru-închis și cu insigna în formă de scoică, blazonul de la internat, în timp ce ochii lui cercetau încăperea.

— Am făcut ce-am putut. Nu pot să dau mai multe dispoziții în numele altora fără ca ministrul să nu devină suspicios. După cum se arată lucrurile acum, ar fi o mare greșeală.

— Dispoziția trebuie să treacă pe la șefa poliției?

El dădu din cap afirmativ.

— Indirect, da. Nu mai pot face nimic în acest caz.

— Înțelege ce spui acum? întrebă Ditlev.

Visby își strânse buzele. Ulrik citea pe fața lui cum își plănuiuse deja viața. Soția lui aștepta ceva mai mult acasă. Mai mult timp, mai multe concedii și toate lucrurile la care visau oamenii.

— Am putea să-l suspendăm pe Mørck, spuse directorul. Cel puțin pentru o scurtă vreme. Nu va fi ușor după ce-a făcut în cazul Merete Lynggaard. Dar episodul cu împușcăturile de acum câteva luni l-a afectat serios, așa că s-ar putea să aibă o cădere... cel puțin pe hârtie. O să mă ocup de asta.

— Pot să-l pun pe Aalbæk să-l acuze de atac și tâlhărie, spuse Ditlev. Te ajută?

Directorul Visby dădu din cap.

— Atac și tâlhărie? Nu e rău deloc! Dar o să avem nevoie de martori.

19.

— Sunt destul de sigur că Finn Aalbsek a fost cel care a intrat în casa mea alaltăieri, Marcus, spuse Carl. Tu ești cel care autorizează mandate sau s-o fac eu?

Șeful de la Omoruri nu-și ridică ochii de la fotografia unei femei pline de sânge care fusese atacată pe Store Kannikestrsede. Arăta ca dracu', asta ca s-o spună într-un mod drăguț. Loviturile lăsaseră urme albastre pe fața ei, iar zona din jurul ochilor arăta incredibil de umflată.

— Am dreptate dacă presupun că cererea ta are legătură cu crimele din Rørvig, Carl?

— Vreau să aflu cine l-a angajat pe Aalbæk, atât.

— Nu te mai ocupi de cazul ăla, Carl. Noi am mai discutat despre asta.

Prima persoană, plural? Imbecilul vorbea la plural? Nu era șeful de la Omoruri familiar cu folosirea persoanei întâi singular? De ce dracului nu-l lăsa în pace?

Trase adânc aer în piept.

— De asta vin la tine. Dacă se dovedește că cei care l-au angajat pe Aalbæk sunt aceiași oameni care au fost suspecți în cazul Rørvig? Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

Șeful își puse pe masă ochelarii bifocali.

— Uite ce e, Carl. În primul rând, ascultă ordinele șefei poliției. Cazul s-a lăsat cu o condamnare; pentru ei prioritățile sistemului sunt altele. În al doilea rând, nu intra aici făcând pe prostul. Chiar crezi că oameni ca Florin și Pram și analistul ăla de bursă sunt atât de proști încât să angajeze pe cineva ca Aalbæk pe căi normale? *Dacă*, și dă-mi voie să subliniez asta, *dacă* au angajat pe cineva. Acum, lasă-mă în pace. Am ședință cu șefa poliției peste câteva ore.

— Am crezut că asta a fost ieri.

— A fost. Și azi. Acum du-te, Carl!

•

— La dracu', Carl! strigă Assad din biroul lui. Vino să vezi ceva.

Carl se ridică din scaun. De când se întorsese Assad, Carl nu sesizase nimic ciudat la el, dar încă vedea scena: bărbatul acela cu privire rece care se luase de Assad la gara centrală, o privire care părea să fi fost

hrănită timp de mulți ani de ură. Cum putea Assad să-i spună unui polițist experimentat că acel lucru nu însemna nimic? Absolut nimic?

Păși legănat pe lângă mesele pe jumătate asamblate ale lui Rose, care zăceau ca niște balene eșuate pe podeaua din subsol. Era timpul să le ia din drum. Oricum, Carl n-avea de gând să fie făcut responsabil dacă cineva venea jos și se împiedica din cauza acelei dezordini. Îl găsi pe Assad care zâmbea.

— Da. Ce-i? întrebă Carl.

— Avem o poză, Carl. Pur și simplu avem o poză de atunci.

— O poză? Cu ce?

Assad apăsă tasta Spațiu de la computer și pe ecran apărură o fotografie. Nu era centrată și nu era niciuna de portret, dar era Kimmie Lassen. Carl o recunoscuse imediat din fotografiile vechi. Era Kimmie, care se uita direct la el. O imagine fugară a unei femei de patruzeci de ani care își întorsese capul. Un profil destul de aparte. Nas drept cu vârful ușor ridicat, buza de jos plină, obraji drepecți și riduri mici vizibile prin scutul machiajului.

Cu puțină ingeniozitate puteau procesa fotografiile ei mai vechi ca să le coreleze cu vârsta ei actuală. Încă era o femeie atrăgătoare, în ciuda greutăților. Dacă îi făceau pe oamenii de la computere să se joace puțin cu programele de procesare a fotografiilor, puteau avea un material excelent pentru a începe căutarea. Nu era nevoie decât de un motiv valabil ca să înceapă căutarea. Poate dacă ar fi cerut cineva din familia ei acest lucru. Trebuia să verifice.

— Am un telefon mobil nou, așa că nu știam dacă am prins poza, explică Assad. Când a fugit de mine ieri am apăsat pe buton. Reflexele, știi tu. Am încercat să prind ceva pe ecran aseară, dar am făcut ceva greșit.

Era posibil așa ceva?

— Ce zici? Nu-i așa că-i fantastic, Carl?

— Rose! urlă Carl și își întoarse capul spre coridor.

— Nu-i aici. E în Vigerslev Allé.

— Vigerslev Allé? întrebă Carl și clătină din cap. Ce caută acolo?

— N-ai zis tu să afle dacă revistele de scandal au ceva legat de Kimmie?

Carl se uită la mătușile bătrâne cu priviri triste dintre ramele fotografiilor. În curând, Assad va arăta ca ele.

— Când se întoarce, dă-i poza s-o ducă la procesat împreună cu unele dintre fotografiile vechi pe care le avem. A fost bine că ai făcut poza, Assad. Bravo!

Îl bătu prietenește pe spate pe partenerul lui, sperând ca în schimb Assad să nu-i toarne pe gât vreun pahar din siropul acela mâlos de fistic pe care-l prepara.

— Avem o întâlnire la pușcăria Vridsløselille în jumătate de oră. Să plecăm.

•

Pe Egon Olsens Vej, numele străzii care ducea la pușcărie, Carl observă disconfortul evident al partenerului lui. Nu că ar fi transpirat sau că ar fi fost șovăielnic. Dar devenise neobișnuit de tăcut și se uita fix la turnurile de la intrarea din față, de parcă acestea îi așteptau venirea, să se prăbușească peste el.

Carl nu se simțea la fel. Pentru el, Vridsløselille era un sertar la îndemână în care puteau fi vârați unii dintre cei mai mari nemernici ai țării. Dacă s-ar fi cumulat sentințele celor aproape două sute cincizeci de deținuți, cifra totală ar fi însumat circa două mii de ani. O pierdere totală de viață și de energie. Era cam ultimul loc în care cineva ar fi vrut să respire, dar majoritatea celor aflați acolo meritau cu vârf și îndesat. El credea cu tărie în asta.

— Trebuie să o luăm în dreapta, spuse Carl după ce ajunseră și trecuseră prin toate formalitățile.

Assad nu scosese niciun cuvânt în tot acest răstimp și își golise buzunarele fără să aștepte să i se spună, urmând automat toate instrucțiunile. Se părea că știa procedura. Carl arătă de-a lungul curții spre o clădire cenușie pe care era un semn alb: „Vizitatori”. Acolo îi aștepta Bjarne Thøgersen evident înarmat până în dinți cu tehnici de eschivare. În doi sau trei ani urma să iasă. N-avea de gând să intre în bucluc.

•

Arăta mai bine decât se așteptase Carl. În mod normal, unsprezece ani în pușcărie își pun amprenta. Cute mai adânci la colțurile gurii, privire care nu se poate concentra și un sentiment de inutilitate, care până la urmă se imprimă în postura corpului. Și totuși, în fața lor era un bărbat cu ochi limpezi, batjocoritori. Slab, desigur, și precaut, dar neobișnuit de jovial.

Se ridică și îi întinse mâna lui Carl. Fără nicio întrebare, fără nicio explicație. Cineva îi spusese despre ce era vorba. Carl observa astfel de lucruri.

— Detectiv inspector-șef Mørck, se prezentă el oricum.

— Asta mă costă zece coroane pe oră, răspunse bărbatul zâmbind ironic. Sper că e important.

Nu-l salută pe Assad, dar era adevărat că nici Assad nu-l încurajase în acest sens. Trase scaunul și se așeză la o oarecare distanță.

— Îți petreci timpul în atelier?

Carl se uită la ceas. Unsprezece fără un sfert. Da, era chiar în mijlocul zilei de lucru.

— Despre ce-i vorba? vru Thøgersen să știe.

Se așeză un pic cam lent. Era un semn. Deci până la urmă era puțin nervos. Bine.

— Nu prea am legătură cu ceilalți deținuți, continuă el fără să i se ceară. Deci nu vă pot da informații, dacă pentru asta sunteți aici. În rest, aș fi fericit să fac o mică înțelegere, dacă m-ar ajuta să ies mai repede, zise el și rânji scurt încercând să-l îmbuneze pe Carl.

— În urmă cu douăzeci de ani ai omorât doi tineri, Bjarne. Ai recunoscut, deci nu va fi nevoie să discutăm despre partea aceea a cazului, dar am o persoană dispărută despre care poate binevoiești să-mi dai amănunte.

Bjarne dădu din cap și își arcui sprâncenele – un melanj interesant de bunăvoință și puțină surprindere.

— Mă refer la Kimmie. Am auzit că voi doi erați prieteni buni.

— Așa-i. Am fost împreună la internat și am fost și iubiți la un moment dat, spuse el, și zâmbi. O femeie dată dracului.

Ar fi spus asta despre oricine după unsprezece ani fără sex ca lumea. Gardianul îi spusese că Bjarne nu avusese niciun vizitator. Niciodată. Era prima lui vizită de ani buni.

— Hai s-o luăm de la început. E în regulă?

El ridică din umeri și se uită în jos o clipă. Sigur că nu era în regulă.

— De ce a fost Kimmie exmatriculată de la internat? Îți amintești?

El își dădu capul pe spate și se uită în tavan.

— A fost ceva în legătură cu faptul că s-ar fi combinat cu unul dintre profesori. Așa ceva nu era permis.

— Ce s-a întâmplat cu ea după aceea?

— A închiriat un apartament în Næstred timp de un an. A lucrat la un bar cu grătar, spuse el, și râse. Ai ei nu știau nimic despre asta. Credeau că e încă la școală. Dar au aflat, desigur.

— A fost trimisă la internat în Elveția?

— Da. A fost acolo patru sau cinci ani. Nu numai la internat, ci și la universitate. Cum dracu-i spunea? Întrebă el și clătină din cap. Nu contează. Nu-mi amintesc numele ei. Oricum, învăța ca să devină veterinar. Hei, stai. Era Berna. Universitatea din Berna.

— Deci vorbea bine franceza?

— Nu, germana. Cursurile se țineau în germană, așa mi-a zis ea.

— Și-a terminat studiile?

— Nu, nu integral. Nu știu de ce, dar dintr-un anumit motiv a trebuit să renunțe.

Carl se uită la Assad, care lua notițe în carnețelul lui.

— Și apoi? Unde a locuit după aceea?

— A venit acasă. A stat o vreme în Ordrup cu părinții ei... adică cu tatăl și mama ei vitregă. Apoi s-a mutat cu mine.

— Știm că a lucrat la un magazin de animale. Nu era sub nivelul ei de pregătire?

— De ce? Nu și-a terminat studiile ca să devină veterinar.

— Și tu cu ce te ocupai?

— Am lucrat la fabrica de cherestea a tatălui meu. Scrie în raport, știți asta.

— Nu scria în raport și că ai moștenit fabrica de cherestea în 1995 și că apoi a ars din temelii imediat după aceea? Ai rămas șomer, așa-i?

Se părea că acel om se putea simți rănit. „Copilul neiubit are multe fețe”, după cum spunea Kurt Jensen, vechiul lui coleg care stătea acum în Parlament și se juca învărtindu-și degetele mari.

— Prostii, protestă Bjarne. N-am fost niciodată acuzat că aș fi dat foc. Și de ce-aș fi făcut-o? Afacerea tatălui meu nu era asigurată.

„Nu, își spuse Carl. Ar fi trebuit să verifice asta înainte”.

Carl rămase o vreme tăcut și se uită la pereți. Fusese în camera aceea de nenumărate ori. Pereții aceia auziseră tone de minciuni. Tone de povești și de declarații pe care nimeni nu le crezuse.

— Cum se înțelegea cu părinții ei? Întrebă el. Știi?

Bjarne Thøgersen se întinse, evident mai calm. Intraseră pe tărâmul discuțiilor mărunte. Conversația nu mai era despre el și îi plăcea asta. Îl făcea să se simtă în siguranță.

— Teribil, spuse el. Ai ei erau niște nenorociți. Nu cred că tatăl ei era vreodată acasă. Iar târfa cu care era însurat era o cățea turbată.

— Ce vrei să spui?

— Genul de persoană căreia nu-i pasă decât de bani. O căutătoare de comori, zise el și savură cuvintele.

Nu erau vorbe folosite des în lumea lui.

— Se certau?

— Da. Kimmie zicea că se certau ca toți dracii.

— Ce făcea Kimmie când i-ai omorât pe cei doi tineri?

Virajul brusc către secvența de evenimente făcu ca privirea bărbatului să înghețe în zona gulerului lui Carl. Dacă ar fi existat electrozi atașați de Bjarne Thøgersen, toate indicatoarele de tensiune ar fi sărit în aer. Rămase o clipă tăcut și păru incapabil să răspundă la întrebare. Apoi zise:

— Era cu ceilalți la cabana de vară a tatălui lui Torsten. De ce întrebi?

— N-au observat nimic la tine când te-ai întors? Probabil că aveai sânge pe haine.

Carl regretă imediat că pusese ultima întrebare. Nu intenționase să fie așa de direct. Acum interogatoriul avea să intre în impas. Thøgersen va zice că le spusese celorlalți că încercase să salveze un câine lovit de o mașină, așa cum scria în raport. La dracu'.

— I s-a părut mișto că erai plin de atâta sânge? întrebă Assad din colț înainte ca bărbatul să apuce să răspundă la întrebarea lui Carl.

Bjarne Thøgersen se uită confuz la micuț. O privire încruntată, plină de reproș, ar fi fost de așteptat, dar nu și acea expresie goală, vulnerabilă, care indica faptul că Assad lovise drept la țintă. Nu trebuia să spună mai multe. Chiar dacă răspundea sau nu, acum știa că lui Kimmie i se păruse mișto atâta sânge. Foarte nepotrivit pentru o persoană care dorea să-și dedice viața salvării vieții micilor animale.

Carl se uită la Assad și dădu din cap spre el cu intenția de a-i arăta lui Thøgersen că observase reacția lui. O reacție care fusese prea puternică... și calculată greșit.

— Mișto? zise Thøgersen încercând să-și revină. Nu cred.

— Dar s-a mutat cu tine, continuă Carl. Asta a fost în 1995, nu-i așa, Assad?

Assad dădu din cap din colțul lui.

— Da, în 1995. La 29 septembrie. Ne întâlneam de ceva vreme. O femeie nemaipomenită.

Mai spusese asta.

— De ce ții minte data exactă? A fost cu mult timp în urmă.

El întinse mâinile.

— Tocmai. Și ce s-a întâmplat cu viața mea de atunci? Pentru mine e încă unul dintre ultimele lucruri care s-au petrecut înainte de a fi trimis aici.

— Înțeleg.

Carl încercă să pară binevoitor. Apoi își schimbă expresia.

— Tu erai tatăl copilului?

Thøgersen se uită la ceas. Pielea lui albă roși ușor. Se părea că o oră părea dintr-odată nesfârșită pentru el.

— Nu știu.

Carl vru să izbucnească, dar se astâmpără. Nu era nici locul, nici momentul.

— Spui că nu știi. Ce să înțeleg, Bjarne? S-a văzut și cu alții în afară de tine când ați stat împreună?

El își lăsă capul într-o parte.

— Sigur că nu.

— Deci tu *ai fost* cel care a lăsat-o însărcinată?

— Ea s-a mutat, nu? De unde dracu' să știu cu cine s-a culcat?

— Din câte am aflat noi, ea a făcut avort pe la optsprezece săptămâni. Nu stătea cu tine când a rămas însărcinată?

Thøgersen se ridică greoi din scaun și îl întoarse. Făcea parte din atitudinea relaxată pe care deținuții o învățau din închisoare. Plimbarea nonșalantă prin clădirea centrală. Postura lăsată pe spate și clătinarea picioarelor, care indicau indiferența. Să țină țigările lejer între buze pe terenul de sport. Și acel obicei de a întoarce scaunul și de a înfrunța următoarea întrebare cu mâinile rezemate de spătar și cu picioarele depărtate. „Întreabă-mă rahaturi, puțin îmi pasă, spunea acea poziție. Oricum n-o să scoți nimic de la mine, porc ordinar de polițist”.

— E chiar atât de-al dracului de important cine era tatăl? Întrebă el. Până la urmă, copilul a murit.

Zece la unu că știa că nu fusese al lui.

— Apoi Kimmie a dispărut.

— Mda, a fugit din spital. A fost o tâmpenie.

— Îi stătea în fire să facă așa ceva?

El ridică din umeri.

— De unde dracului să știu eu? Nu mai făcuse niciodată avort, din câte știu.

— Ai căutat-o? se auzi vocea lui Assad din colț.

Thøgersen se încruntă la el de parcă nu era treaba lui.

— Ai făcut-o? întrebă Carl.

— Trecuse o vreme de când ne despărțiserăm. Deci nu, n-am făcut-o.

— De ce nu mai erați împreună?

— Pur și simplu nu mai eram. N-a mers.

— Te-a înșelat?

Thøgersen se uită încă o dată la ceas. Nu trecuse decât un minut de când se uitase ultima oară.

— De ce crezi că ea a fost cea care a înșelat? zise el și făcu câteva exerciții de întindere a gâtului.

Discutară despre relația lor timp de cinci minute. Fără rezultat. Era alunecos ca un țipar. Între timp, Assad își mutase încet scaunul mai aproape. De fiecare dată când punea o întrebare, venea cu un centimetru mai în față, până ce ajunsese aproape lângă masă. Nu era nicio îndoială, asta îl enerva pe Thøgersen.

— Am văzut că ai avut ceva noroc la bursă, zise Carl. Conform documentelor tale fiscale, ești un om bogat. Așa-i?

El zâmbi. Cu îngâmfare. Era ceva despre care îi plăcea să vorbească.

— Nu mă pot plânge, spuse el.

— Cine ți-a dat capitalul pentru investiție?

— Puteți vedea asta în documentele fiscale.

— N-am purtat în buzunarul de la spate actele tale fiscale în ultimii unsprezece ani, Bjarne, așa că ar fi mai bine să-mi spui.

— Am împrumutat banii.

— Foarte bine. Mai ales ținând cont de faptul că erai în spatele gratiilor. Ți i-a dat cineva căruia nu-i era teamă că-i va pierde, asta-i sigur. Unul dintre furnizorii de droguri de pe aici, poate?

— Am împrumutat banii de la Torsten Florin.

„Bingo”, își zise Carl. I-ar fi plăcut să vadă fața lui Assad în acel moment, dar își ținu privirea fixată asupra lui Thøgersen.

— Ei, ei... Deci încă erați prieteni, în ciuda secretului tău? Că tu erai cel care îi omorâse pe copiii aceia. Crima abominabilă pe care Torsten,

alături de alții, fusese suspectat că o comisese. Asta numesc eu prieten, trebuie să recunosc. Dar poate că îți datora o favoare?

Bjarne Thøgersen își dădu seama unde ducea interogatoriul și rămase tăcut.

— Deci te pricepi la bursă? Întrebă Assad și își trase scaunul lângă masă.

Imperceptibil ca o reptilă, se strecurase pe poziție. Thøgersen ridică din umeri.

— Sunt mai bun decât majoritatea, da.

— S-au adunat cincisprezece milioane de coroane, zise Assad visător. Și crește. Poate că ar trebui să iau niște ponturi de la tine în cazul ăsta. Oferi ponturi?

— Cum urmărești bursa, Bjarne? adăugă Carl. N-ar trebui să ai accesul limitat la mijloacele de comunicare cu lumea exterioară și viceversa?

— Citesc ziarele, trimit și primesc scrisori.

— Deci cunoști strategia de cumpărare și păstrare de acțiuni? Sau strategia TA - 7? Așa investești? Întrebă Assad calm.

Carl își întoarse încet capul spre Assad. Bătea câmpii sau ce? Thøgersen zâmbi binevoitor.

— Urmăresc ce-mi indică nasul și acțiunile KFX⁸. Nimic nu poate merge rău în cazul ăsta, spuse el, și zâmbi din nou. Am avut mână bună.

— Atunci știi ce, Bjarne Thøgersen? zise Assad. Ar trebui să vorbești cu vărul meu. El a început cu cinci mii de coroane, iar acum, trei ani mai târziu, *încă* mai are cinci mii de coroane. Cred că te-ar plăcea.

— Eu aș zice că vărul tău ar trebui să se abțină să joace la bursă, spuse Bjarne enervat și se întoarse spre Carl. Credeam că trebuia să discutăm despre Kimmie. Ce treabă are ea cu ce fac eu la bursă?

— E adevărat, dar mai am o întrebare pentru vărul meu, insistă Assad. Grundfos merge bine pe KFX?

— Da, decent.

— Bine. Atunci mulțumesc. Nu știam că Grundfos e listată, dar probabil că tu știi mai bine.

⁸ Indice bursier la Copenhaga, subsidiar al NASDAQ OMX Group, cel mai important index de piață danez, analizează evoluția celor mai tranzacționate douăzeci de tipuri de acțiuni. (n. Red.).

„Touché”, își zise Carl în timp ce Assad clipi sugestiv spre el. Nu era greu să-și imagineze cum se simțea probabil Bjarne Thøgersen în acel moment. Ulrik Dybbøl Jensen fusese cel care investise în numele lui. Nu era nicio îndoială. Thøgersen nu știa absolut nimic despre bursă, dar avea nevoie de bani ca să poată trăi după ieșirea din închisoare. *Quid pro quo.*

Nici nu aveau nevoie să știe mai mult de atât.

— Avem o poză pe care am vrea s-o vezi, spuse Carl.

Puse pe masă poza făcută de Assad. O modificaseră, iar acum era focalizată și clară. Îl urmăriră amândoi pe Thøgersen. Sigur că se așteptaseră la o formă de curiozitate. E mereu un moment special să vezi cum arată o flacără veche după atât de mulți ani. Însă la ce nu se așteptaseră era profunzimea reacției unui tip care trăise printre cei mai periculoși criminali din Danemarca. Unsprezece ani de degradare, înconjurat de tot felul de nenorociri: sistemul ierarhic, homosexualitatea, atacurile, amenințările, șantajul, brutalitatea. Omul, care trecuse prin toate acelea arătând cu cinci ani mai tânăr decât cei de-o seamă cu el, deveni palid. Ochii lui se mutau de colo-colo – de la fața lui Kimmie la perete și înapoi. Ca un spectator la o execuție la care nu vrea să se uite, dar nici nu poate rezista. Un conflict intern teribil pe care Carl ar fi dat orice să-l înțeleagă.

— Nu te bucuri s-o vezi. Arată destul de bine, spuse Carl. Nu crezi?

Bjarne dădu din cap ușor, iar mărul lui Adam se mișca vizibil în sus și în jos.

— E ciudat, zise el.

Încercă să zâmbescă de parcă s-ar fi luptat cu tristețea. Dar nu era trist.

— Cum de aveți o poză a ei dacă nu știți unde e?

Întrebarea în sine era destul de rezonabilă, dar mâinile lui tremurau. Cuvintele îi ieșiseră lent pe gură. Îi săgeta cu ochii. Îi era frică. Asta era. Pe scurt, Kimmie îl speria de moarte.

•

— Trebuie să te duci să-l vezi pe șeful de la Omoruri, spuse polițistul de serviciu când Carl și Assad trecură pe lângă cușca lui de la sediu. E și șefa poliției acolo, adăugă el.

Carl începu să urce scara și formula în minte argumente cu fiecare treaptă pe care pășea. N-avea decât să se simtă sigur pe el. O cunoșteau

cu toții pe șefa poliției. Și ce mare lucru era ea decât un avocat care se împiedicase pe drumul spre a deveni judecător?

— O-ooo, bombăni doamna Sørensen încurajator din spatele biroului din față.

El avea să-i întoarcă „0-ooo”-urile într-o bună zi.

— Ce bine că ai venit, Carl! Tocmai discutam despre cum stau lucrurile, spuse șeful de la Omoruri și arătă spre un scaun gol. Nu arată prea bine, să știi.

Carl se încruntă și se întrebă ce acuzații avea să-i mai aducă Marcus. O salută din cap pe șefa poliției, care stătea în haine de gală și servea ceaiul cu Lars Bjørn. Ceai, pentru Dumnezeu!

— Probabil că ești la curent cu ce se întâmplă, zise Marcus. Sunt puțin surprins că nu mi-ai spus când ne-am întâlnit dimineață.

— Despre ce vorbești? Despre faptul că încă cercetez crimele din Rørvig? Nu asta mi s-a cerut să fac? Să aleg cazuri la care vreau să lucrez? Ce-ar fi să mă lași să-mi fac treaba?

— La dracu', Carl. Fii bărbat și n-o mai da după piersic!

Lars Bjørn își îndreptă trupul subțire pe scaun astfel încât corpul impozant al șefei poliției să nu-l pună într-un con de umbră.

— Vorbim despre Finn Aalbæk, patronul de la Detecto, pe care l-ai atacat ieri pe Gammel Kongevej. Avem varianta avocatului lui asupra incidentului, așa că poți citi chiar tu despre ce e vorba.

Incident? Despre ce vorbeau? Carl luă bucata de hârtie și se uită la ea. Ce dracului mai punea la cale Aalbæk? Scria negru pe alb că ar fi fost atacat de Carl. Chiar îl credeau pe acel nimic?

— „Sjölund & Virksund”, citi el de pe antet. O gașcă de bandiți din înalta societate destul de bună ca să lustruiască și să aranjeze povestea cusută cu ață albă a unui asemenea ratat.

Ora se potrivea destul de bine. Exact când Carl îl speriasse pe Aalbæk în stația de autobuz. Și dialogul era relativ corect, dar bătaia pe spate se transformase în lovituri repetate în fața lui Aalbæk cu pumnul și în ruperea hainelor. Erau fotografiile cu rănilor lui. Aalbæk nu arăta deloc bine.

— Nenorocitul ăla e plătit de Pram, Dybbøl Jensen și de Florin, se apără el. L-au convins să se lase bătut ca să mă îndepărteze de caz, nu încapă nicio îndoială.

— Poate că asta e opinia ta, Mørck, dar noi trebuie să ne ocupăm de asta. Știi care e procedura atunci când există un raport de violență la datorie.

Șefa poliției se uită la el cu aceeași pereche de ochi care o ajutaseră să se ridice la nivelul acela la care chiar era ceva de văzut. Și el fu neutralizat un moment de ei.

— N-o să te suspendăm, Carl, continuă ea. N-ai mai abuzat niciodată pe cineva, așa-i? Dar la începutul acestui an ai trecut prin evenimente atât de traumatizante și triste! Poate că te-au afectat mai mult decât crezi. Să nu trăiești cu impresia că nu te înțelegem.

Carl zâmbi strâmb. „N-ai mai abuzat niciodată pe cineva”, spusese ea. Era bine că era de acord cu asta. Șeful de la Omoruri se uită la el gânditor.

— O să se înceapă o anchetă, desigur, iar cât durează aceasta ne vom folosi de ocazie să te lăsăm să urmezi un program intensiv de tratament ca să pătrunzi în profunzimea lucrurilor prin care ai trecut în ultimele luni. Între timp n-o să-ți fie permis să faci aici decât sarcini administrative. Poți veni și pleca oricând dorești, dar, normal... și îmi pare rău pentru asta... va trebui să te rugăm să-ți predai insigna și pistolul în timpul acestei perioade.

El întinse mâna. Era o suspendare; pur și simplu.

— Găsești pistolul sus în depozitul de arme, spuse Carl și își predă insigna.

De parcă faptul că n-o mai avea îl putea împiedica să facă tot ce dorea. Ei ar fi trebuit să știe asta. Dar poate exact asta voiau de la el – să fie nesăbuit și tâmpit. Să fie prins în flagrant în afara serviciului. Asta era? Voiau ca el să facă ceva prostesc astfel încât să scape de el?

— Mă știu cu avocatul lui Aalbæk, Tim Virksund, spuse șefa poliției, și o să-i explic faptul că nu te mai ocupi de caz, Mørck. Cred că asta o să-l mulțumească. Cunoaște prea bine stilul provocator al clientului lui și nimeni nu va avea de câștigat dacă se ajunge în tribunal. În plus, rezolvă și problema dificultății tale de a te supune ordinelor, nu-i așa?

Ea arată cu degetul spre el.

— Pentru că de data asta va trebui să te supui. Iar pe viitor, Mørck, vreau să știi că n-o să accept nicio încălcare a lanțului de comandă. Sper că înțelegi. Cazul Rørvig s-a terminat cu o condamnare, iar ție ți s-a transmis că vrem să lucrezi la alte cazuri. Cât de clar și cât de des trebuie să-ți spunem asta?

El dădu din cap și se uită afară pe fereastră. Ura genul acela de explicații de rahat. Din punctul lui de vedere, ei trei puteau să se ducă dracului.

— Este lipsit de logică să întreb care este motivul real pentru care investigația asta trebuie oprită? vru el să știe. Cine a dat ordinul? Politicienii? Pe ce temeii? Din câte știu, există un principiu al echității în fața legii în țara asta. Bănuiesc că asta se aplică și în cazul oamenilor care sunt bănuși de crimă. Sau înțeleg eu greșit ceva?

Se uitau la el cu priviri dure, ca și cum ar fi fost judecători de pe vremea Inchiziției. Ce aveau să facă în continuare? Să-l arunce în port ca să vadă dacă plutea ca Antihristul?

•

— N-o să ghicești ce am pentru tine, Carl, spuse Rose încântată.

El aruncă o privire de-a lungul holului. Oricum, nu era vorba de faptul că mesele cu înălțime reglabilă fuseseră montate.

— Demisia ta, sper, zise el sec și se așează pe scaunul de la birou.

Propoziția aceea păru să dea o și mai mare greutate rimelului de pe fața ei.

— Am două scaune pentru biroul tău, zise ea.

El se uită de cealaltă parte a biroului său și se întrebă cum puteau cinci metri pătrați de spațiu să găzduiască dintr-odată două scaune în loc de unul.

— O să le așteptăm, zise el. Altceva?

— Am câteva poze din *Gossip* și din *Her Life*, spuse ea pe un ton plat, dar aruncă tăieturile din reviste cu puțin mai multă brutalitate decât ar fi făcut-o în mod normal.

Carl aruncă o privire indiferentă spre ele. Acum că îi fusese luat cazul, ce-i mai păsa de tăieturile din reviste? De fapt, ar fi trebuit să-i spună să împacheteze toată mizeria și să-și găsească alt suflet neprihănit care să-i asambleze nenorocitele de mese în schimbul unei vorbe bune și a unei mângâieri pe obraz.

Apoi luă fragmentele de articole. Unul dintre ele era de pe vremea când Kimmie era copil. *Her Life* făcea un portret al familiei Lassen, iar titlul era: „Nu există succes fără siguranța familiei”. Era o odă adusă frumoasei soții a lui Willy K. Lassen, Cassandra Lassen, dar fotografia arăta și altceva. Tatăl, în costum gri cu pantaloni conici și mama vitregă în culori țipătoare și cu machiajul sever al anilor șaptezeci. Oameni dichisiți în jurul a treizeci de ani. Siguri pe ei, cu expresii

sobre. Dar era clar că o afectase pe Kimmie. Era o fetiță cu ochi mari, speriați, care se afla acolo numai cu trupul, nu și cu sufletul.

Apoi, în *Gossip*, era o fotografie făcută cu șaptesprezece ani mai târziu, în care ea arăta complet diferit. Era din ianuarie 1996, anul în care dispăruse. Era făcută undeva pe „drumul morții” din zona barurilor din Copenhaga. Probabil în față la Electric Corner, dar putea la fel de bine să fie la Café Sommersko sau poate la Café Victor. Era Kimmie în toane bune. Cu blugi strâmți, șal din pene în jurul gâtului și beată pulbere. Cu un decolteu generos, în ciuda zăpezii de pe trotuar. Chipul ei era înghețat într-un urlet frenetic, înconjurat de indivizi din înalta societate, printre care se numărau Kristian Wolf și Ditlev Pram, toți îmbrăcați în paltoane enorme. Titlul era condescendent: „Crema lumii mondene. A Douăsprezecea Noapte și-a ales regina. Kristian Wolf, de 29 de ani, cel mai râvnit burlac din Danemarca și-a găsit în sfârșit aleasa?”

— Au fost extraordinar de drăguți cei de la *Gossip*, adăugă Rose. Poate o să mai găsească niște tăieturi de ziar pentru noi.

El dădu din cap repede. Dacă ea credea că vulturii aceia de la *Gossip* erau drăguți, atunci era incredibil de naivă.

— O să asamblezi birourile de pe coridor în zilele următoare, da, Rose? Indiferent ce găsești despre cazul ăsta o să pui acolo și o să aduc eu aici când îmi trebuie. Ai înțeles?

După expresia ei, nu înțeleșese.

— Ce s-a întâmplat în biroul lui Jacobsen, șefu? se auzi vocea lui Assad din dreptul ușii.

— Ce s-a întâmplat? Păi, sunt suspendat. Dar vor să rămân aici jos. Deci, dacă vrei să-mi spui ceva legat de cazul ăsta, scrie pe un bilet și pune-l pe masa de lângă ușă. Nu poți să-mi zici nimic despre asta pentru că mă vor trimite acasă. Și, Assad, ajut-o pe Rose să asambleze mesele alea ridicole, spuse el, și arată spre hol. Ține ochii deschiși: dacă vreau să-ți spun ceva despre caz sau să-ți dau vreun ordin, o să-ți scriu pe unul din ăsta, zise el și arată spre paginile registrului. Nu am voie decât să fac pe administratorul pe-aici, asta ca să știi.

— Aranjamente prostești, spuse Assad.

Ar fi fost greu de găsit un alt mod mai grandios de exprimare.

— Și, colac peste pupăză, trebuie să merg la terapie. Așa că poate că n-o să fiu mereu prin birou. Hai să vedem ce idioți îmi pun pe cap de data asta.

— Da, hai să vedem, spuse o voce neașteptată de pe coridor.
Avu remușcări când se întoarse spre ușă. Sigur că era Mona Ibsen. Mereu prezentă când cânta cocoșul. Exact când el stătea acolo cu pantalonii în vine, cât se poate de jos.

— O să parcurgem o sesiune mai lungă de tratament de data asta, Carl, zise ea și se strecură pe lângă Assad.

Îi întinse mâna. Era caldă și-i dădu drumul cu greu. Fină și fără verighetă.

20.

Așa cum se înțeleseseră, Kimmie găsi biletul lui Tine în spatele semnului șters al firmei de închirieri de mașini de pe Skelbækgade. Era chiar pe șurubul de jos al panoului negru, iar umezeala făcuse ca literele să curgă unele într-altele. Fusese greu pentru o fată neșcolită să găsească suficient spațiu ca să îngheșuie toate literele alea de tipar, pe o bucățică atât de mică de hârtie, dar Kimmie era obișnuită să descifreze scrijeliturile altora.

BUNĂ. POLIȚIA A VENIT PE LA MINE IERI – CARL MØRKE ÎL
CHEMA – ÎNCĂ UNU' TE CAUTĂ PE STRADĂ – CEL DIN GARĂ. NU
ȘTIU CINE E – AI GRIJĂ – NE VEDEM PE BANCĂ – T.K.

Citi biletul de mai multe ori și se opri de fiecare dată când ajungea la litera „K”, ca un tren marfar la o barieră. Litera era înghețată pe retină. Gravată acolo. De unde venea „K”? Numele polițistului era Carl. Carl cu „C”. Era o literă mai bună. Mai bună decât „K”, deși suna la fel. De el nu-i era frică.

Se rezemă de Nissanul sângieru parcat acolo de secole. Cuvintele lui Tine îi injectaseră o senzație copleșitoare de epuizare. Ca și cum mai mulți draci se învălmășeau în interiorul ei sugând viața din ea.

„N-o să plec de acasă, își spuse ea. N-o să mă prindă”.

Dar de unde putea ști că acest lucru nu avea să se întâmple oricum? Se părea ca Tine vorbise cu oamenii care o căutau. Oameni care o întrebaseră pe Tine diverse lucruri. Lucruri pe care numai Tine le știa despre Kimmie. O mulțime de lucruri diverse. Deci Tine Șobolanca nu era numai un pericol pentru ea însăși. Acum era un pericol pentru Kimmie.

„Nu trebuie să mai vorbească cu nimeni, se gândi. Când o să-i dau cele o mie de coroane trebuie să-i spun asta ca să înțeleagă”.

Când se întoarse observă vesta de nailon de culoare albastru deschis a tipului care distribuia ziare.

„L-a pus cineva acolo ca să stea cu ochii pe mine? se întrebă. Oare era posibil?”

Acum știau unde locuia Tine. Probabil că știau și că ea și Tine țineau legătura. Cine putea ști dacă Tine nu fusese cumva urmărită pe drumul

spre semnul din parcare când pusese biletul acolo? Ce i-ar fi putut opri pe oamenii care se ținuseră după Tine să ia biletul?

Încercă să-și recapete controlul asupra gândurilor. L-ar fi luat de acolo? Sigur că da. Și totuși: ar fi făcut-o?

Se uită din nou la tipul cu ziarele. De ce ar fi refuzat bărbatul de culoare, care încerca să-și câștige pâinea din munca lipsită de satisfacții de a furniza teancuri de ziare oamenilor ocupați și ferchezuiți, ocazia de a face un ban în plus? Până la urmă, nu trebuia decât să o urmărească coborând spre Ingerslevsgade și apoi mergând de-a lungul șinelor de tren. Dacă se apropia puțin mai mult de scara ce ducea la stația Dybbølsbro ar fi fost ușor. Nu era loc mai bun din care s-o urmărească. Stând așa de sus, bărbatul ar fi putut vedea exact unde se ducea. Erau cel mult cinci sute de metri până la poarta din metal și până la micuța ei casă. Cel mult.

Își mușcă buza de sus și se ținu mai bine de haina de lână. Apoi se duse spre el.

— Ia, zise ea și îi dădu cincisprezece mii de coroane în bancnote. Acum poți să te duci acasă, așa-i?

Numai în primele filme cu sonor mai apăreau oameni de culoare cu ochi atât de mari și de albi că ai aceluși bărbat. De parcă mâna osoasă care îi dăduse banii era însăși materializarea unui vis. Un depozit bancar numai al lui. Sau un mic magazin. Biletul spre casă. Spre viața printre alți oameni de culoare, sub soarele arzător.

— Azi e miercuri. Ce-ar fi să-l suni pe șeful tău și să-i spui că te întorci abia luna viitoare? Înțelegi ce vreau să spun?

Ceața se lăsa deasupra orașului și a parcului Enghave, învăluind totul ca aburii alcoolului. Lucrurile din jur dispăreau într-o mantie albă. Ferestrele înalte de la fabrica de bere Kongens dispărură primele, apoi blocurile din fața ei, pavilionul de la unul dintre capetele parcului și, într-un final, și fântâna. Aer umed cu miros de toamnă.

„Oamenii aceia trebuie să moară”, spuseră vocile din capul ei.

În dimineața aceea deschisese unul dintre spațiile din perete și scoase grenadele. Studiase obiectele drăcești și văzuse totul cu claritate. Aveau să moară pe rând. Unul câte unul, ca frica și remușcărilor să aibă timp să-i devasteze pe cei rămași în viață.

Râse în sine ei și își îndesă în buzunarele hainei mâinile reci ca gheața. Deja se temeau de ea, vedea asta. Iar acum nenorociții erau

dispuși să facă orice ca s-o găsească. Și se apropiau. Cu orice preț. Pentru că erau niște lași. Atunci se opri din răs. Nu se gândise la ultima parte.

Erau lași. Asta era sigur. Iar oamenii lași nu așteaptă. Fug cu toții cât mai e încă timp.

— Trebuie să-i termin pe toți odată, spuse ea cu voce tare. Trebuie să gădesc o cale, altfel o să dispară.

Știa că putea, dar vocile din interiorul ei îi cereau altceva. Erau încăpățânate, așa erau. Erau îndeajuns de puternice încât să înnebunească pe cineva.

Se ridică de pe banca din parc și dădu cu piciorul spre pescărușii care se adunaseră în jurul ei.

Pe unde s-o ia?

„Mille, micuța mea Mille”, curgea neîncetat mantra ei. Era o zi proastă. Erau prea multe lucruri pe care trebuia să le ia în considerare.

Se uită în jos, văzu că ceața îi lăsase picături pe pantofi și se gândi din nou la literele de la sfârșitul biletului lui Tine. „T.K.". De unde venea „K”?

•

Se apropiau de vacanța de dinaintea examenelor din anul cinci. Nu mult timp după ce Kimmie îi dăduse papucii lui Kåre Bruno și-l lăsase să se scufunde sub greutatea prediciei pe care ea i-o ținuse, despre mediocritatea lui, atât ca inteligență, cât și ca personalitate. În următoarele zile, Kristian începuse s-o tachineze.

— N-ai curajul, Kimmie, îi șoptea el la fiecare întâlnire de dimineață.

Iar în fiecare zi o înghiontea și o bătea pe umăr în timp ce restul găștii se aduna în cerc în jurul ei.

— Nu vei îndrăzni, Kimmie!

Dar Kimmie avea curaj, iar ei știau. Îi urmăriră mișcările îndeaproape. Îi încurajaseră zelul în timpul orelor. Picioarele desfăcute între șirurile de scaune, fusta ridicată și gropițele la vedere în timp ce se îndrepta agale spre catedră, în bluze transparente și cu vocea șoptită. Două săptămâni trecură până ce trezi dorința în singurul profesor din școală pe care toată lumea îl plăcea. O trezi atât de puternic încât îi luă mințile.

El era cel mai nou venit în facultate. Avea față de copil și, totuși, era un bărbat în toată firea. Terminase cu cea mai mare medie Facultatea de limbă și literatură daneză de la Universitatea din Copenhaga, așa că

se dusese vorba despre el. Dar nu era deloc tipul clasic de profesor de internat. El le vorbi, în termeni nuanțați, despre societatea de dincolo de domeniul școlii. Textele pe care le dădea elevilor să le citească erau extrem de variate.

Kimmie se dusese la el să-l roage să o mediteze pentru examene. Înainte de prima sesiune el era deja o cauză pierdută, martirizat de formele întrezărite prin fusta ei subțire, din bumbac. Numele lui era Klavs, cu „v”, un nume pe care el simțea tot timpul nevoia să-l explice spunând că e rezultatul unui interes prostesc și exagerat al tatălui său pentru *Donald Duck*, dar ea reușise totuși să scoată la iveală armăsarul din el. După trei sesiuni, el nu mai ținea evidența plății pentru meditații. O primea în apartamentul lui, deja pe jumătate dezbrăcat și cu caloriferele date la maximum. O ținea prizonieră cu săruturi greu de stăpânit și cu mâinile lui neliniștite plimbate pe pielea ei goală.

Stârnit de dorința intensă care-i golea creierul, era indiferent la șușoteli, la reguli și la reglementări. Ea avusese de gând să-i spună directorului că el o forțase, curioasă să vadă unde avea să ducă totul. Să vadă dacă putea dobândi controlul asupra situației. Dar nu funcționase întocmai.

Directorul îi chemase pe amândoi în birou în același timp. Îi lăsă să stea tăcuți și jenați unul lângă altul în sala de așteptare, cu secretara pe post de supraveghetor. Iar din ziua aceea Klavs și Kimmie nu-și mai vorbiră niciodată. Ce s-a întâmplat cu el după aceea n-o mai interesă defel.

•

Directorul îi spuse atunci lui Kimmie să-și facă bagajele pentru că autobuzul spre Copenhaga urma să plece într-o jumătate de oră. Nu trebuia să se obosească să poarte uniforma. De fapt, o rugase să n-o facă. Din acel moment, se putea considera exmatriculată. Kimmie se uitase întrebător la obrajii roșii ai directorului înainte de a-l privi direct în ochi.

— E posibil ca tu...

Se opri un moment subliniind astfel insulta de a i se fi adresat într-un mod mult prea familiar.

— ... ca *tu* să nu crezi că el m-a violat. Dar poți fi sigur că tabloidele de mâine nu vor vedea altfel lucrurile? Îți imaginezi ce scandal va fi? „Un profesor violează o elevă la...”. Îți dai seama?

Accepta să păstreze tăcerea, dar cu o singură condiție. Da, pleca. Pur și simplu își împacheta lucrurile imediat. Nu-i păsa, atâta timp cât școala nu-i anunța părinții. *Asta* era condiția ei. El protestă, spunând că nu se putea ca școala să primească bani pentru un serviciu pe care nu-l oferea, așa că ea fu obligată să rupă un colț din cea mai apropiată carte de pe biroul directorului și să scrijelească ceva pe ea.

— Aici e numărul contului meu, îi spusese ea. Transferă banii în contul meu.

El oftase resemnat. Deceniile de autoritate dispăruseră odată cu acea bucățică de hârtie.

•

Își ridică ochii în ceață și simți că e cuprinsă de un val de liniște. Pe terenul de joacă, vocile copiilor țipau vesel, dându-i ghes să-i privească. Nu erau decât doi copilași cu dădaca lor. Micuții țopăiau și jucau leapșa printre aparatele de gimnastică înțepenite de venirea toamnei. Se apropie de ei prin ceață și se uită în tăcere la fetiță, care ținea în mână un obiect pe care băiețelul și-l revendica gălăgios. Avusese și ea odată o fetiță ca ea.

Își dădu seama că dădaca o cerceta din priviri și că alarmele ei se declanșară în clipa în care Kimmie ieși din tufișuri, cu hainele murdare și cu părul vâlvoi cum e de obicei dimineața.

— Ieri nu arătam așa, strigă ea spre dădacă. Ar fi trebuit să mă vezi.

Dacă ar fi purtat costumul pe care-l avusese cu o zi înainte la gară, lucrurile ar fi stat altfel. Totul ar fi fost altfel. Poate că dădaca ar fi vorbit cu ea. Poate ar fi ascultat-o. Dar aceasta nu voia s-o asculte. Sări în față și blocă cu hotărâre drumul lui Kimmie spre copii, cu mâinile întinse. Le strigă celor mici să vină la ea în acea clipă, dar ei nu voiau. Femeia aia nu știa că năzdrăvani ca aceia erau uneori neascultători? O amuza pe Kimmie. Așa că își ridică bărbia și râse în fața dădacei.

— Veniți *aici!* strigă isteric dădaca la copii și se uită urât la Kimmie ca și cum aceasta ar fi fost un gunoi.

De aceea Kimmie făcu un pas în față și o lovi. N-avea chef să-i permită acestei femei s-o facă să se simtă un fel de monstru. Femeia căzu țipând la Kimmie că era mai bine să n-o lovească, că avea s-o aranjeze. Că știa mulți oameni care puteau face asta. Atunci Kimmie o lovi într-o parte. O dată și apoi din nou, așa că ea tăcu.

— Vino, fetițo, arată-mi ce-ai în mână, o ademni ea. Ai un bețișor?

Dar copiii înghețaseră. Rămăseseră cu degetele înțepenite și urlau după dădacă, să vină să-i ia. Kimmie se apropie. Era o fetiță așa de frumoasă, chiar dacă plângea. Și avea un păr așa de lung și de frumos! Șaten, așa cum îl avusese și Mille.

— Vino aici, draga mea, arată-mi ce-ai în mână, zise ea din nou și se apropie cu grijă.

Auzi un șuierat din spate și cu toate că se întoarse nu reuși să pareze puternica, disperata lovitură în gât. Căzu cu fața în jos în pietriș și își simți burta lovindu-se de o piatră care marca o intersecție pe potecă. Între timp, dădaca trecu repede în tăcere pe lângă ea și îi luă pe cei doi copii de mâini. O stricată din Vesterbro. Blugi strâmți și păr slinos.

Kimmie își înălță capul și văzu cum fețele celor doi copii care țipau și se agățaseră de dădacă dispărură în spatele tufișurilor și se îndepărtară.

Avusese și ea odată o fetiță la fel. Care acum zăcea într-un coșciug acasă, sub pat. Aștepta răbdătoare.

În curând aveau să fie din nou împreună.

21.

— De data asta aş vrea să discutăm deschis unul cu altul, spuse Mona Ibsen. Ultima oară n-am ajuns prea departe, nu?

Carl scrută cu atenție lumea ei, posterele cu scene frumoase din natură, cu palmieri, munți și alte asemenea. Culori luminoase, însorite. Două scaune din lemn prețios și plante rare. O curățenie uimitoare. Acolo nimic nu era lăsat la întâmplare. Nu erau mici drăcovenii care să distragă atenția. Și totuși, simpla ședere pe canapea cu mintea deschisă era un motiv de confuzie mentală care îl făcea ca singurul lucru la care să se gândească să fie cum să-i rupă hainele femeii.

— O să încerc, zise el. Avea să facă tot ce ea îi cerea. Nu era așa de ocupat.

— Ai atacat un om ieri. Poți să explici de ce?

El protestă, așa cum era de așteptat. Se dezvinovăți. Totuși, ea se uita la el de parcă mințea.

— Probabil că n-o să ajungem nicăieri decât dacă mergem puțin în urmă pe firul cronologic al evenimentelor. S-ar putea să nu te simți prea confortabil, dar asta trebuie să facem.

— Dă-i drumul, zise el și se încruntă ca să vadă mai bine ce se întâmpla cu sânii ei când respira.

— Ai fost implicat în împuşcăturile din Amager în ianuarie. Am mai discutat despre asta. Îți amintești data exactă?

— 26 ianuarie.

Ea dădu din cap ca și cum era o dată deosebită.

— Ai reușit să scapi relativ nevătămat, dar unul dintre colegii tăi, Anker, a murit, iar celălalt este acum paralizat în spital. Cum faci față acestor amintiri, Carl, după opt luni de atunci?

El se uită la tavan. Cum făcea față? Nu avea nici cea mai vagă idee. Doar că nu ar fi trebuit să se întâmple.

— Sigur că-mi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat.

Și-l imaginează pe Hardy în clinică. Trist, cu ochi nemișcați. O sută douăzeci de kilograme de greutate inertă.

— Te supără?

— Mda, puțin.

El încercă să zâmbescă, dar ea se uita în jos, în hârtii.

— Hardy mi-a spus că bănuiește că tipii care v-au împușcat pe voi trei vă așteptau în Amager. Ți-a spus și ție asta?

Carl confirmă.

— Ți-a spus și că el crede că tu sau Anker i-ați alertat?

— Da.

— Ce părere ai despre asta?

Acum se uita la el. În mintea lui, ochii ei scăpărau de erotism. Carl se întrebă dacă ea era conștientă de acest lucru și de faptul că îl distrăgeau atât de mult.

— Poate că are dreptate, răspunse el.

— Sigur n-ai fost tu. Văd asta doar uitându-mă la tine. Am dreptate?

Dacă ar fi fost el, ea s-ar fi așteptat la un alt răspuns cu excepția unei negări? Cât de prost credea că erau oamenii? Cât de bine credea că știe să citească un chip?

— Nu, n-am fost eu. Sigur că n-am fost eu.

— Dar dacă a fost Anker înseamnă că ceva mergea teribil de prost în viața lui, nu crezi asta?

„Poate că mă simt atras de tine, își zise Carl, dar dacă vrei să continui asta, pune-mi niște întrebări ca lumea, la dracu”.

— Da, desigur, zise el și își auzi propria voce ca o șoaptă. Hardy și cu mine ne-am gândit la posibilitatea asta. După ce n-o să mai fiu victima unor minciuni ale viermelui ăla de detectiv privat și după ce puterile, oricare or fi alea, n-or să-mi mai pună bețe-n roate, o să vedem ce putem afla.

— La secție i se spune „cazul pistolul de cuie” din cauza armei crimei. Victima a fost împușcată în cap, nu-i așa? Părea un fel de execuție.

— Posibil. Dată fiind situația, n-am reușit să văd prea multe. De atunci nu m-am mai ocupat de caz. A avut și o replică, dar probabil că știi asta. Doi tineri au fost omorâți în Sorø în același mod. Se crede că făptașii sunt aceiași.

Ea dădu din cap afirmativ. Sigur că știa.

— Cazul ăsta te macină, nu-i așa, Carl?

— Nu, nu pot spune că mă macină.

— Atunci ce te macină, Carl?

Strânse în mâini marginea canapelei din piele.

— Mă macină că de fiecare dată când încerc să te invit undeva, tu spui nu. *Asta* mă macină, la dracu’.

•

Ieși plutind din biroul Monei Ibsen. E adevărat că ea îl mustrase și apoi îl forțase să răspundă la o serie de întrebări care musteau de îndoială și acuzații. De mai multe ori avusese tendința să se ridice nervos de pe canapea și să-i ceară să-l creadă. Dar Carl rămase pe loc și răspunse politicos, iar rezultatul final fu că ea – fără afecțiune, dar cu un zâmbet fugar – acceptă să iasă cu el la cină *când* terminau ședințele de psihoterapie.

Poate credea că, dacă făcea promisiuni vagi, se proteja. Că el putea trăi pentru totdeauna cu suspiciunea că ea nu îi încheiase tratamentul. Dar Carl știa mai bine de atât. Va avea de grijă ca promisiunea să fie respectată.

Se uită în jos la Jægersborg Allé și prin centrul distrus din Charlottentund. Nu avea nevoie decât de o plimbare de cinci minute până la tren și o jumătate de oră mai târziu ar fi stat din nou inert în scaunul său ergonomic, în colțul său de subsol. Nu era cea mai bună priveliște pentru optimismul lui abia câștigat. Avea nevoie să se întâmple ceva, iar la sediu pur și simplu nu era nimic.

Când ajunse la capătul Lindegårdsvej, se uită în sus pe stradă. Era conștient că la celălalt capăt orașul se schimbase în Ordrup și că era mai bine s-o ia pe acolo. Apăsă pe numărul lui Assad de pe mobil și se uită automat la nivelul bateriei. Abia o încărcase și totuși era deja pe jumătate terminată. Enervant. Assad părea surprins. Aveau voie să vorbească?

— Prostii, Assad. Doar că nu trebuie să batem toba că suntem încă puși pe treabă. Ascultă, verifică puțin și caută oameni cu care putem vorbi la internat. Este un anuar școlar în dosarul mare. În el o să vezi cine era în clasa lor. Fie asta, fie găsește-l pe unul dintre profesorii care a fost acolo între 1985 și 1987.

— Am verificat deja, spuse el.

La dracu', normal c-o făcuse.

— Am câteva nume, dar o să caut mai mult, șefu'.

— Bine. Dă-mi-o pe Rose, te rog!

Trecu un minut, apoi auzi vocea ei întretăiată.

— Da!

În vocea ei nu era nicio urmă de dorință de a-i spune „șefu”.

— Să înțeleg că assemblezi mesele?

— Da!

Dacă un asemenea cuvânt scurt putea exprima frustrarea, acuzația, răceala și iritarea infinită că fusese întreruptă în mijlocul unor lucruri mult mai importante, atunci Rose Knudsen chiar era pricepută la asta.

— Am nevoie de adresa mamei vitregi a lui Kimmie Lassen. Știu că mi-ai dat un bilețel, dar nu-l am la mine. Doar dă-mi adresa, da? Nu-mi pune alte întrebări, te rog!

Se afla chiar lângă Banca Daneză, unde bărbați și femei bine întreținuți așteptau răbdători la cozi lungi. Exact așa cum făceau în suburbiile muncitorilor, cum erau Brøndby și Tåstrup, în zilele de salariu ca aceea, numai că pe-atunci avea mai mult sens. De ce naiba ar vrea oamenii cu buzunare adânci ca aceia, care locuiau în Charlottentund să se înșire la coadă în fața unei bănci? Nu aveau angajați care să le plătească facturile? Nu făceau banking prin internet? Sau erau amănunte în comportamentul oamenilor bogați pe care el nu le știa? Poate că achiziționaseră acțiuni cu tot mărunțișul luat în ziua de salariu, așa cum vagabonzii din Vesterbo își cumpărau țigări și bere.

„Ei, fiecare e liber să facă ce-i place cu ce are”, își zise el. Se uită spre fațada farmaciei și observă semnul lui Bent Krum la fereastra clădirii: avocat cu acces la Curtea Supremă. Un asemenea acces îi era de folos, cu siguranță, în cazul unor clienți ca Pram, Dybbøl Jensen și Florin. Oftă.

A trece pe lângă biroul lui Krum era de parcă ar fi ignorat toate tentațiile pomenite în Biblie. Aproape că-l auzea pe Diavol râzând. Dacă suna la ușă, urca și îl chestiona pe Bent Krum, în nici zece minute șefa poliției ar fi fost la telefon, iar asta ar fi însemnat sfârșitul Departamentului Q și a lui Carl Mørck.

Rămase un moment acolo și încercă să se hotărască între retragerea forțată și amânarea confruntării până când se iveră o ocazie mai bună.

„Ar fi mai bine să plec”, își zise el, dar degetul lui avea o altă părere și apăsă hotărât pe sonerie. Trebuia să fie nebun să lase pe cineva să-i oprească ancheta. Îl va fierbe pe Bent Krum la foc domol. Mai bine mai devreme decât prea târziu. Clătină din cap și își retrase degetul de pe sonerie. Era exact în locul în care mai fusese de mii de ori: încă o dată, blestemul adolescenței îl ajunsese din urmă. Dacă trebuia să decidă cineva, el avea să fie acela. Numai el.

O voce aspră, de femeie, îl anunță că trebuie să aștepte o clipă, ceea ce el făcu până când auzi zgomot de pași pe scară, iar femeia apărură în spatele ușii din sticlă. Era îmbrăcată la modă, cu un șal de firmă pe

umeri și o haină de blană rustică, la fel ca aceea după care lui Vigga i se scurseseră ochii privind-o în vitrina de la Birger Christensen, pe Strøget, timp de cel puțin patru cincimi din viața lor petrecută împreună. Măcar de i-ar fi stat bine îmbrăcată cu ea! Dacă ar fi cumpărat-o, mai mult ca sigur că soarta ei tristă ar fi fost să sfârșească tăiată în bucăți pentru ca iubii ei artiști să aibă puțin decor pentru picturile lor excentrice.

Femeia deschise ușa și îi adresă un zâmbet orbitor de alb, imposibil de obținut fără bani.

— Îmi pare foarte rău, dar tocmai plecam. Soțul meu nu-i aici joia. Poate reușiți să vă programați pentru altă zi.

— Nu, eu...

Întinse mâna din instinct spre insigna de poliție din buzunar, dar găsi numai câteva bucățele de fire de iarbă. Ar fi spus că e în mijlocul unei anchete. Ceva despre faptul că soțul ei nu trebuia decât să răspundă la câteva întrebări de rutină, că se putea întoarce într-o oră sau două dacă era potrivit și că n-ar fi durat mult. Dar spuse altceva.

— Soțul dumneavoastră e pe terenul de golf, doamnă?

Ea se uită la el fără să înțeleagă.

— Din câte știu, soțul meu nu joacă golf.

— Bine, spuse el, și trase aer în piept. Îmi pare rău să vă spun, doamnă, dar dumneavoastră și cu mine suntem înșelați. Din păcate, soțul dumneavoastră și soția mea au o aventură. Iar acum aș fi vrut să știu care e situația.

Încercă să pară disperat pentru că observă cât de dureros o lovise pe biata femeie.

— Vă rog să mă scuzați, spuse el. Îmi pare foarte rău, zise și o atinse îngrijorat pe braț. A fost foarte urât din partea mea, îmi cer scuze din nou.

Apoi se întoarse pe trotuar și se alătură valului de oameni care se îndreptau spre Ordrup puțin șocat cât de mult îl infectase temperamentul necugetat al lui Assad. Spusese că a fost „urât” din partea lui, dar fusese doar un eufemism.

•

Ea locuia vizavi de biserica din Kirkevej. Trei garaje, două turnulețe cu scări, o clădire din cărămidă a administratorului terenului, sute de metri de gard proaspăt tencuit în jurul grădinii și un conac de vreo 500 de metri pătrați, cu mai mult bronz pe la uși decât avea iahtul regal

danez în întregime. Modestă și umilă ar fi fost o descriere complet nepotrivită.

Fu încântat să observe umbre mișcându-se în spatele ferestrelor de la parter. Deci avea noroc. Menajera părea epuizată, dar fu de acord s-o aducă pe Cassandra Lassen la ușă, dacă era posibil.

Expresia „s-o aducă la ușă” avea să se dovedească a fi mai potrivită decât se așteptase el. Un lung val de proteste din interior fu întrerupt de exclamația:

— Un tânăr, zici?!

Era întruparea unei scorpii din înalta societate care văzuse și zile mai bune, și bărbați mai buni. O versiune diferită față de femeia zveltă, bine întreținută, din articolul din *Her Life*. Multe lucruri se pot schimba în aproape treizeci de ani, asta era sigur.

Purta un kimono care îi era atât de larg încât lenjeria din satin devenise o componentă a aspectului exterior. Își flutură impetuos unghiile lungi către el. Observase deja că e un bărbat solid... ceva ce se pare că nu-i displăcea.

— Intră, îl întâmpină ea.

Respirația ei mirosea a băutură răsuflată, e drept, dar de calitate. „Malt whisky”, bănuie Carl. Aerul era atât de îmbibat cu aroma lui încât un expert ar fi putut probabil să-i ghicească vechimea.

Îl conduse de mână sau, mai degrabă, îi arătă calea în timp ce se agăța de el, până ajunseră în zona de la primul etaj pe care o numise, în șoaptă:

— Camera mea.

Fu poftit să ia loc într-un fotoliu situat lângă al ei, cu fața direct la pleoapele ei grele și la sânii ei și mai grei. Era o scenă memorabilă.

Acolo, prietenia ei – sau interesul, după cum s-ar fi putut crede – dură până ce el îi spuse care era motivul vizitei lui.

— Deci vrei să vorbim despre Kimmie?...

Își duse mâna pe piept, semn că era de părere că fie el își pierduse mințile, fie că o să și le piardă ea în curând. Apoi mitocanul din el preluă controlul.

— Sunt aici pentru că am auzit că această locuință este chintesența bunelor maniere, încercă el. Că oricine e bine tratat aici, indiferent de motivul vizitei.

Nu avu niciun efect. Luă carafa și îi umplu paharul cu whisky. Poate că acel lucru avea s-o dezghețe.

— Mai trăiește obraznica aia? întrebă ea pe un ton lipsit de simpatie.

— Da, trăiește pe străzile din Copenhaga. Am o poză cu ea. Vreți s-o vedeți?

Ea închise ochii și se uită în altă parte de parcă el i-ar fi vârat sub nas rahat de câine. Doamne, era clar că se putea lipsi de așa ceva.

— Puteți să-mi spuneți ce ați făcut dumneavoastră și soțul când ați auzit că Kimmie și prietenii ei erau suspecti în 1987?

Ea își duse din nou mâna la piept. De data aceea, se părea că o făcea ca să-și adune gândurile. Apoi expresia i se schimbă și evită privirea lui. Bunul simț și whisky-ul mergeau mână în mână.

— Știi ce, drăguță, noi nu ne-am implicat prea mult. Am călătorit o vreme, înțelegi, nu?

Își întoarse brusc capul către el. Îi luă o vreme să-și recapete echilibrul.

— Știi cum se spune, a călători este elixirul vieții. Iar soțul meu și cu mine ne-am făcut o mulțime de prieteni minunați. Lumea e un loc minunat, nu ești de aceeași părere, domnule...?

— Mørck. Carl Mørck.

El dădu din cap. Ca să găsească o ființă cu sufletul atât de împietrit, ar fi trebuit să apeleze la poveștile fraților Grimm.

— Da, aveți dreptate.

Ea nu trebuia să știe că, dincolo de o excursie cu autocarul în Costa Brava – unde Vigga îi vizitase pe artiștii locali în timp ce Carl stătuse și se prăjise pe o plajă alături de un grup de pensionari – nu se aventurase niciodată la o distanță mai mare de nouă sute cincizeci de kilometri de Copenhaga.

— Credeți că bănuielele în legătură cu Kimmie aveau ceva adevărat în ele?

Colțurile gurii ei căzură. Era o tentativă de a părea preocupată, bănuie el.

— Știți ce? Kimmie a fost o fată șmecheră. Nu era străină de violență. Da, se bătea chiar și pe vremea când era fetiță. Dacă nu obținea ce dorea, mâinile ei loveau ca bețele într-o tobă. Așa.

Încercă să imite și aruncă whisky-ul peste tot.

„Ce copil normal nu făcea asta? se gândi Carl. Mai ales cu o mamă și un tată că ai ei”.

— Înțeleg. A fost așa și când s-a făcut mai mare?

— Ha! Era rea. Mă făcea în toate felurile. Nu vă puteți imagina.

De fapt, putea.

— Și era sălbatică.

— Sălbatică? Cum așa?

Ea își frecă venele fine, albastre, de pe dosul palmei. Abia atunci el observă că artrita își săpase drumul în încheietura ei. Se uită din nou la paharul ei aproape gol.

„Analgzicele au multe fațete”, își zise el.

— După ce a venit acasă din Elveția, a târât pe aproape oricine acasă la ea... Da, o să fiu sinceră... făcea sex cu ei ca un animal, cu ușa deschisă... În timp ce eu eram sus în casă, spuse ea, și clătină din cap. N-a fost ușor să fiu singură, domnule Mørck, zise ea și îi aruncă o privire serioasă. Pe vremea aceea, Willy, tatăl lui Kimmie, își făcuse deja bagajele și plecase.

Luă o înghițitură din pahar.

— De parcă aş fi vrut să-l rețin cumva. E ridicol...

Apoi se uită din nou la el și își afișă dinții pătați de vin roșu.

— Trăiți singur, domnule Mørck?

Mișcarea din umăr și invitația clară parcă erau desprinse dintr-un roman de dragoste pentru femei.

— Da, sunt, răspunse el și acceptă provocarea.

Se uită direct la ea și îi susținu privirea până ce ea ridică ușor din sprâncene și mai luă o înghițitură. Genele scurte, care clipeau des, era tot ce se vedea pe deasupra marginii paharului. Trecuse multă vreme de când o privise astfel un bărbat.

— Kimmie a fost însărcinată, știți?

Ea trase adânc aer în piept și, pentru un moment, păru cu gândurile departe, dar fruntea ei brăzdată trăda un proces intens de gândire. Ca și cum cuvântul „însărcinată” era mai mult decât amintirea unei relații profund eșuate care îi cauzase durere. Din câte își dădea seama Carl, ea nu reușise să dea viață la nimic.

— Da, răspunse cu răceală în privire. Știam. Stricata. Cum ar fi putut mira pe cineva chestia asta?

— Ce s-a întâmplat dup-aia?

— A vrut bani, desigur.

— A făcut rost de ei?

— Nu de la mine!

Înlocui flirtul cu un dezgust profund.

— Dar tatăl ei i-a dat două sute cincizeci de mii de coroane și i-a spus să nu-l mai caute.

— Și dumneavoastră? Ați mai auzit ceva de ea?

Ea clătină din cap. Ochii spuneau același lucru.

— Cine era tatăl copilului? Știți?

— O, cred că a fost nimicul ăla care a incendiat fabrica de cherestea a lui taică-său.

— Bjarne Thøgersen, vreți să spuneți? Cel care a fost condamnat pentru crime?

— Probabil. Nu-mi mai aduc aminte numele lui.

— Înțeleg.

Era sigur că mințea. Cu sau fără whisky, nimeni nu avea cum să uite un asemenea lucru.

— Kimmie a stat aici o vreme. Ați spus că nu v-a fost ușor?

Ea se uită la el cu scepticism.

— Sper că nu credeți că am suportat-o pe stricata aia prea multă vreme. Nu, pe vremea aia am preferat să stau pe coastă.

— Coastă?

— Costa del Sol, știți... Fuengirola. O terasă superbă, pe acoperiș, chiar deasupra zonei de promenadă. Un loc încântător. Cunoaște-ți Fuengirola, domnule Mørck?

El dădu din cap. Nu era nicio îndoială că se dusese acolo din cauza artritei, dar altfel era locul în care mergeau oamenii cu bani, dar nevrotici care aveau multe lucruri de ascuns. Dacă ar fi zis Marbella, el ar fi înțeles mai bine. Și-ar fi putut permite.

— A rămas ceva în casă care a fost al lui Kimmie? Întrebă el.

În acel moment ceva în interiorul ei se prăbuși. Rămase acolo pur și simplu, bău din pahar în tăcere, în ritmul ei lent, iar când acesta se goli la fel fu și capul ei.

— Cassandra trebuie să se odihnească, spuse menajera care zăbovise în fundal.

Carl ridică mâna și o întrerupse. Începuse să devină suspicios.

— Pot să văd camera lui Kimmie, doamnă Lassen? Am înțeles că a rămas exact așa cum a fost.

Era doar o încercare. Genul de întrebare pe care un polițist experimentat o ține în cutie cu eticheta „Merită încercat”. O întrebare care fusese întotdeauna introdusă prin: „Am înțeles că...”

La înghesuială, era întotdeauna un mod bun de a începe.

•

Menajera avu nevoie de două minute ca s-o așeze pe stăpâna casei în patul ei poleit, apoi Carl începu să se uite în jur. Fie că era casa copilăriei lui Kimmie sau nu, nu era potrivită pentru creșterea copiilor. Nu era nici un singur colț în care țâncii să se poată juca. Erau prea multe mărunțișuri, prea multe vase japoneze și chinezești. Dacă cineva ar fi dat din mâini, risca să primească o hârtie cu șapte cifre de la asigurări. Avea o atmosferă foarte neplăcută, despre care Carl era sigur că nu se schimbasese odată cu trecerea anilor. O închisoare pentru un copil, așa o vedea el.

— Da, spuse menajera pe drumul în sus către al treilea etaj. Sigur că Cassandra trăiește aici; de fapt, casa îi aparține fetei ei. Deci totul la acest etaj este exact cum a fost când a locuit aici.

Deci Cassandra Lassen trăia în casa aceea la mila lui Kimmie. Dacă aceasta s-ar fi reîntors în societate, refugiul Kassandrei probabil că ar fi de domeniul trecutului. Ce lovitură de teatru! Femeia bogată trăia pe străzi, iar cea săracă se bucura de înalta societate. Acesta era motivul pentru care Cassandra Lassen stătuse în Fuengirola, și nu în Marbella. Nu fusese alegerea ei.

— Trebuie să vă avertizez că e mizerie, zise menajera în timp ce deschise ușa. Așa am vrut s-o lăsăm. Astfel, fiica nu se poate întoarce și s-o acuze pe Cassandra că și-a băgat nasul pe aici, iar eu cred că e o mișcare inteligentă.

El dădu din cap din capătul holului cu covor roșu. Unde mai găsea cineva așa niște servitori loiali în ziua aceea? Ea nici măcar nu vorbea cu accent.

— Ați cunoscut-o pe Kimmie?

— Doamne, nu. Nici n-aș fi putut, din moment ce sunt aici din 1995, zise ea și râse din toată inima.

Dar de fapt o cunoscuse.

•

Era, practic, un apartament separat. El se așteptase la câteva camere, dar nu la acea reproducere exactă a unei mansarde din Cartierul Latin din Paris. Avea chiar și un balcon în stil franțuzesc. Ferestrele cu geamuri micuțe decupate în pereții înclinați erau murdare, dar în rest era chiar fermecătoare. Dacă menajerei i se părea că locul acela era în dezordine, ar fi căzut din picioare dacă ar fi văzut camera lui Jesper.

Pe jos erau împrăștiate câteva haine murdare, în rest nimic. Nici măcar o hârtie pe birou sau ceva pe măsuța de cafea din fața televizorului care să sugereze că odată trăise acolo o tânără.

— Puteți să vă uitați, dar aș vrea să văd insigna dumneavoastră de poliție, domnule Mørck. Așa e procedura, nu? Întrebă menajera.

El dădu din cap și se căută prin buzunare. Ce persoană băgărează! Într-un final, găsi o carte de vizită mototolită care stătea acolo de o grămadă de vreme.

— Îmi pare rău, dar insigna mea e la departament. Scuzele mele. Vedeți, eu sunt șeful departamentului, așa că plec foarte rar din birou. Dar uitați cartea mea de vizită. Ca să vedeți cine sunt.

Ea citi numărul și adresa și pipăi cartea de vizită, de parcă se aștepta ca aceasta să fie un fals.

— Doar o clipă, zise ea și ridică receptorul unui telefon vechi marca Bang & Olufsen de pe birou.

Se prezentă drept Charlotte Nielsen și întrebă dacă îl cunoștea cineva pe un detectiv inspector șef pe nume Carl Mørck. Apoi dădu ușor din picior cât timp apelul fu transferat. Întrebă din nou, apoi ceru o descriere a lui Mørck. Râse scurt și se uită la el, apoi închise zâmbind.

„Ce dracu' o fi așa de amuzant?” se întrebă el. Pun pariu că a vorbit cu Rose.

Ea nu dădu detalii despre motivul pentru care chicotise, dar ieși din încăpere și îl lăsă singur cu toate întrebările fără răspuns în apartamentul abandonat al unei tinere, care, după cum se părea, nu avea nimic de spus.

*

Cercetă totul de mai multe ori și la fel de des menajera apăru în dreptul ușii. Adoptase rolul de gardian și credea că putea face acest lucru cel mai bine dacă îl urmărea precum un țânțar flămând aterizat pe o mână. Dar n-o tulbură nimic. Carl nici nu făcea mizerie, nici nu băga nimic prin buzunare.

Kimie plecase în grabă. Își golise apartamentul pe fugă și, totuși, cu atenție. Lucrurile pe care nu dorise să le vadă ceilalți fuseseră depozitate, fără îndoială, în coșurile de gunoi de pe aleea pavată de lângă casă, pe care el o vedea de la balcon. Același lucru era valabil și pentru haine. Erau mormane mici pe fotoliul de lângă pat, dar nu lenjerie. Pantofii erau împrăștiați prin colțurile camerei, dar nu și ciorapii murdari. Se gândise la ce putea rămâne în urmă și ce era prea

intim. Iar asta era exact ceea ce caracteriza cercetarea: nimic intim nu rămăsese.

Chiar și decorațiunile de pe pereți, care în mod normal erau un indicator al gustului sau al atitudinii, dispăruseră. Nu era nicio periură de dinți în micuța baie din marmură. Niciun tampon în cutie sau în coșul de gunoi de lângă W.C. Nici cea mai mică urmă în vasul de toaletă sau în chiuvetă.

Kimie golise așa de bine acel loc de personalitate încât tot ce putea spune el era că fusese ocupat de o femeie. Dar putea să fi fost la fel de bine o femeie bătrână din Armata Salvării, nu neapărat o fată din înalta clasă de la capătul scump al codurilor poștale.

Ridică ușor așternutul de pat și încercă să miroasă parfumul. Săltă și sugativa ca să verifice dacă nu cumva rămăsese vreo notiță sub ea. Căută în coșul de gunoi gol, se uită în spatele sertarelor din bucătărie, își băgă capul în locul gol de sub acoperișul în pantă. Nimic.

— Se va întuneca în curând, zise Charlotte, menajera, sugerând ca el să caute un alt loc în care să se joace de-a polițistul.

— Există o mansardă sau ceva mai sus de aici? întrebă el cu speranță în glas. Vreo trapă sau scări pe care nu le văd de aici?

— Nu, doar asta.

Carl se uită în sus. Bine, deci nu exista o mansardă deasupra apartamentului.

— Mai fac un tur, zise el.

Ridică covorașele și căută bucăți desprinse din parchet. Scoase cu atenție afișele cu mirodenii din bucătărie ca să vadă dacă nu cumva acopereau un spațiu gol. Bătu în mobilă și în părțile de jos ale șifonierului și a dulăpioarelor din bucătărie. Pur și simplu nu era nimic acolo. Clătină din cap și se certă mormăind. De ce *ar fi* fost ceva acolo?

Închise ușa apartamentului în spatele lui și rămase un moment pe hol, pe de o parte, ca să vadă dacă mai era ceva ce prezenta interes, pe de alta, ca să îndeprăteze sentimentul enervant că, de fapt, chiar uitase ceva.

În acea clipă îi sună mobilul și reveni rapid la realitate.

— Marcus sunt, se auzi vocea. De ce nu ești în birou, Carl? Și de ce arată așa acolo? Coridorul e plin ochi cu piese de la un știu câte mese, iar biroul tău e acoperit cu bilețele galbene lipite? Unde ești, Carl? Ai uitat că mâine ai vizitatori din Norvegia?

— La dracu'! spuse el puțin prea tare.

Da, uitase cu bucurie de toate astea.

— OK?... se auzi la celălalt capăt.

Cunoștea OK-urile șefului de la Omoruri. Nu erau genul de lucruri pe care să ți le dorești.

— Sunt pe drum spre sediu.

Se uită la ceas; trecuse deja de ora patru.

— Acum?! Nu, nu-ți face griji.

Nu părea că mai era loc de discuție. Părea furios.

— O să mă ocup eu de vizita de mâine, iar ei *n-o* să vină jos în mizeria aia de la tine.

— La ce oră ai spus că vin?

— La zece dimineața, dar poți sta liniștit, Carl. *Eu* o să preiau treaba, iar tu să fii disponibil pentru întrebări, *dacă* o să avem nevoie de răspunsurile tale.

Carl rămase uitându-se la mobilul lui o vreme, după ce Marcus Jacobsen închise. Până în acel moment, șecii aceia mâncători de cod uscat puteau să-l pupe undeva, dar acum atitudinea lui se schimbase complet. Dacă șeful de la Omoruri voia să preia conducerea, atunci Carl n-avea de gând să-l lase.

Înjură de câteva ori și se uită în sus, la lucarna care se afla deasupra scării impresionante. Soarele era încă sus și își arunca razele prin panourile din sticlă. Deși era sfârșitul zilei, n-avea nici cea mai mică dorință să se ducă acasă.

Nu avea deloc dispoziția sufletească să facă excursia prin Hestestien, pe câmpii, să ajungă acasă, la invențiile culinare ale lui Morton.

Observă că umbrele cădeau drept prin fereastră și se încruntă, în case atât de vechi, ramele geamurilor în încăperi cu acoperiș în pantă erau amplasate de obicei la treizeci de centimetri în perete. Dar acolo erau mult mai adânci, cu aproape douăzeci și cinci de centimetri. Asta însemna că, dacă ar fi fost să ghicească, ar fi spus că acelei case i se făcuse o izolare adițională, la o dată ulterioară.

Își aplecă ușor capul și văzu o crăpătură subțire între zona acoperișului de deasupra scării și peretele înclinat. Urmări cu privirea crăpătura în jurul încăperii și încheie de unde pornise. Da, pereții înclinați se lăsaseră puțin; casa nu fusese construită cu pereți așa de bine izolați, asta era clar. Erau cel puțin cincisprezece centimetri de izolație în plus, finisată cu gips-carton. Fuseseră acoperiți cu chit și

vopsiți destul de frumos, dar era clar că, după o vreme, crăpăturile deveniseră inevitabile.

Se întoarse, deschise din nou ușa la apartament, se duse direct la peretele exterior și cercetă suprafețele înclinate. Și acolo, crăpăturile apăruseră în spațiul de lângă tavan, dar în rest nu era nimic remarcabil.

Spațiul gol se afla undeva acolo, dar părea că e imposibil de ascuns ceva în el. Cel puțin nu din partea aceea. Își repetă cuvintele: „Oricum, nu din interior”. Văzu ușa balconului. Apucă mânerul, deschise ușa și ieși afară unde țiglele de pe acoperișul înclinat formau un decor pitoresc.

„Nu uita că a fost cu mult timp în urmă”, își șopti el și își lăsă privirea să se plimbe de la un șir de țigle la altul. Era în partea nordică a casei; mușchiul adunase toți nutrienții din apa de ploaie și acoperia cea mai mare parte a acoperișului din acea zonă. Cercetă țiglele de cealaltă parte a ușii balconului și observă imediat iregularitățile.

Țiglele erau poziționate drept, ferm, și erau și acolo acoperite cu mușchi din belșug. Diferența era că una dintre țiglele din zona în care rândul de sus se unea cu vârful era ușor strâmbă față de celelalte. Acoperișul fusese construit din țigle care se încăleacă una peste cealaltă și pentru asta fiecare avea o mică protuberanță dedesubt ca să le împiedice să alunece de pe traversele din lemn. Dar acea bucată de țiglă mai avea puțin și aluneca; de parcă protuberanța fusese tăiată și atârna pe traversă, printre celelalte țigle.

Când o săltă, aceasta se desprinsese fără nicio dificultate. Carl trase adânc în piept aerul de septembrie. Îl străbătu senzația că era pe cale să descopere ceva excepțional. Probabil, asemănătoare cu cea pe care o trăise Howard Carter când făcuse gaura mică în ușa din camera funerară și se trezise dintr-odată în mormântul lui Tutankhamon.

Pentru că acolo, în fața lui Carl, într-un spațiu din izolația de sub țigle era o cutie nevopsită, din metal, de mărimea uneia de pantofi, înfășurată în plastic transparent. Inima începu să-i bată brusc mai repede. Apoi o strigă pe menajeră:

— Vedeți cutia aceea?

Ea intră și se aplecă cu mișcări ezitante ca să se uite sub țigle.

— E o cutie. Ce e?

— Nu știu, dar sunteți martora mea că am găsit-o acolo.

Ea îi aruncă o privire amenințătoare.

— Bine. Am ochi, dacă asta vrei să întrebați.

El ridică telefonul mobil spre zona goală și făcu câteva poze. Apoi i le arătă.

— Suntem de acord că am fotografiat spațiul acesta gol?

Ea își puse mâinile în șolduri. Evident, nu avea să mai scoată nimic de la ea.

— Acum o s-o scot și o s-o duc la sediu.

Nu era o întrebare, ci o concluzie. Altfel s-ar fi dus și ar fi trezit-o pe Cassandra Lassen și, probabil, că totul ar fi culminat cu o scenă. Apoi îi spuse să plece. Ea se îndepărtă clătînând din cap – încrederea ei în autorități trecea prin mari suferințe.

Se gândi să cheme tehnicienii criminaliști, dar renunță când își imagină kilometri întregi de bandă de securitate din plastic și oamenii în costume albe răspândiți peste tot. Aveau destule de făcut, iar el nu putea aștepta. Simplu.

Așa că își puse mânușile, luă cutia cu atenție, puse țigla la loc, aduse cutia înăuntru, o așeză pe masă, o desfăcu și o deschise – totul cu mișcări fluide, automate. Deasupra era un ursuleț, nu mai mare decât o cutie de chibrituri. Era foarte decolorat, aproape gălbui, iar plușul de pe față și de pe membre era uzat. Poate că, la un moment dat, fusese cel mai de preț lucru al lui Kimmie, singurul ei prieten. Poate al altcuiva. Apoi scoase o bucată de ziar de sub ursuleț. *Berlingske Tidende*, 29 septembrie 1995, scria într-un colț. Ziua în care se mutase cu Bjarne Thøgersen. Dedesubt nu era nimic interesant. Doar nenumărate anunțuri de slujbe.

Se uită în cutie și se așteaptă să găsească un jurnal sau scrisori care ar fi făcut lumină asupra gândurilor ei sau a faptelor. În schimb, găsi șase pungulițe din plastic, de tipul celor folosite pentru a aduna timbre sau pentru a colecționa rețete. Le ridică pe toate. „De ce-a ascuns așa de bine lucrurile astea?” își zise el și știu răspunsul în clipa în care văzu conținutul ultimelor două pungi.

— Ei, fir-aș al dracului! izbucni el.

Erau două cartonase din jocul Trivial Pursuit. Câte unul în fiecare punguliță. După cinci minute de concentrare profundă, își luă carnetelul și descrie poziția exactă a pungulițelor din plastic față de restul lucrurilor din cutie. După aceea se uită cu atenție la fiecare în parte.

O punguță conținea un ceas bărbătesc, în alta era un cercel, alta avea ceva ce părea a fi o bandă din cauciuc și, în final, o batistă. Patru punguțe pe lângă cele cu cartonașele de Trivial Pursuit. Își mușcă buza. În total erau șase.

22.

Ditlev fugi în sus pe scări spre Caracas din patru sărituri.

— Unde e? îi strigă el secretarei și alergă în direcția arătată de degetul ei.

Frank Helmond stătea singur în cameră. Dormise și era pregătit pentru a doua operație. Când Ditlev intră în cameră, Helmond îl privi fără urmă de respect.

„Ciudat, își zise Ditlev și privirea lui urcă de pe cearceafuri spre fața bandajată. Idiotul ăsta zace aici și nu-mi arată niciun pic de respect. N-a învățat nimic? Cine l-a rănit și cine îl coase acum la loc?”

Se înțeleseseră cu privire la tot. La tratarea numeroaselor tăieturi adânci de pe fața lui Helmond, acompaniată de un lifting facial și de strâmtarea pielii din jurul gâtului și a pieptului. Liposucție, chirurgie și mâini îndemânatică... asta îi putea oferi Ditlev. Iar dacă o adăuga pe soția lui și o mică avere, se putea trage concluzia că era normal să se aștepte din partea lui Helmond dacă nu la apreciere, măcar ca acesta să privească afacerea cu o mică doză de umilință.

Dar înțelegerea nu fusese respectată pentru că Helmond vorbise. Probabil că în acel moment unele asistente se întrebau ce auziseră și doreau să se lămurească. Pentru că, indiferent cât de adormit fusese pacientul, cuvintele fuseseră rostite: „Ditlev Pram și Ulrik Dybbøl Jensen mi-au făcut asta”. El spusese vorbele *acestea*.

Ditlev nu se mai sinchisi să se prezinte. Oricum, bărbatul n-avea încotro decât să-l asculte.

— Știi cât de ușor e să omori un om aflat sub anestezie fără să lași urme? Întrebă el. Știi? Oricum, ești gata pentru următoarea operație din seara asta, Frank. Sper că anestezistul are mână bună. În ciuda tuturor lucrurilor, îi plătesc să-și facă treaba bine, zise el și îndreptă un deget spre Helmond. Și încă un lucru simplu. Presupun că acum suntem înțeleși să-ți ții gura și să respecti înțelegerea pe care am făcut-o. Altfel riști ca organele tale să fie piese de schimb pentru oameni mai tineri și mai în formă decât tine, iar asta n-o să-ți placă prea tare, nu-i așa?

Ditlev bătu ușor cu mâna pe perfuzia care fusese deja atașată la mâna lui Frank.

— Nu-ți port pică, Frank. Și nici tu n-ar trebui s-o faci, mă înțelegi?

Împinse cu putere în patul lui Helmond și se întoarse. Dacă asta nu era de ajuns, atunci ratatul o căuta cu lumânarea. Pe drumul de ieșire trânti ușa cu atâta violență încât un infirmier aflat în trecere pe acolo o examinează cu atenție când Ditlev se întoarse cu spatele. Apoi se îndreptă direct spre spălătorie. Avea nevoie de mai mult decât o biciuire verbală pentru a exorciza senzația urâtă pe care i-o lăsase în corp simpla prezență a lui Helmond.

Trebuia să încerce noua lui achiziție, o fată de prin Mindanao, o regiune unde dacă un bărbat era prins în pat cu o altă femeie rămânea fără cap. O urmărise cu multă satisfacție. Era exact așa cum îi plăcea. Privire timidă și puternicul sentiment al propriei inutilități. Acestea combinate cu disponibilitatea îi stârneau focul interior. Foc ce tânjea să fie stins.

•

— Am situația sub control în ceea ce-l privește pe Helmond, spuse el mai târziu în acea zi.

Aflat la volan, Ulrik dădu din cap afirmativ, mulțumit. Era vizibil ușurat.

Ditlev se uită în depărtare la peisaj, spre pădurea care căpăta încet formă în fața lor. Îl cuprinse o senzație de calm. Una peste alta, era un sfârșit bun al unei săptămâni care aproape scăpase din frâu.

— Cum rămâne cu poliția? întrebă Ulrik.

— Și asta e sub control. Lui Carl Mørck i-a fost luat cazul.

Ajunseră la moșia lui Torsten, se opriră la cincizeci de metri de poartă și se uitară la camerele de supraveghere. În zece secunde, poarta dintre brazi aflată puțin mai în față avea să se deschidă larg. Ditlev apăsă pe numărul lui Torsten de pe mobil când conduceau spre curtea centrală.

— Unde ești? întrebă el.

— Mergeți pe lângă clădirea de montă și parcați acolo. Sunt în menajerie.

— E în menajerie, îi spuse lui Ulrik și simți cum îl cuprinse deja nerăbdarea.

Era cea mai intensă parte a ritualului și, în mod cert, partea pe care cel puțin Torsten o aștepta cu cea mai mare nerăbdare. Îl văzuseră pe Torsten Florin printre modele pe jumătate dezbrăcate sau lăfăindu-se în lumina reflectoarelor și primind laude exuberante din partea

oamenilor cu influență. Dar niciodată nu-l văzuseră trăind o asemenea plăcere ca atunci când vizitau menajeria înaintea unei vânători.

Următoarea partidă de vânătoare avea să fie într-o zi din timpul săptămânii. Nu fusese hotărâtă încă, dar, în orice caz, către începutul săptămânii următoare. Cu acea ocazie, numai cei care câștigaseră data anterioară dreptul de a împușca prada zilei puteau participa. Numai cei care aveau gust pentru asemenea experiențe și care beneficiaseră material în urma acelor partide de vânătoare. Oameni în care puteau avea încredere; oameni ca ei.

Ulrik tocmai parca Roverul, când Torsten ieși din clădire cu sânge pe șorț.

— Bine-ați venit, spuse el zâmbind.

Deci tocmai omorâse un animal.

Holul fusese extins de ultima dată când fuseseră acolo. Era mai lung și mai luminos, cu numeroase spații din sticlă. Patruzeci de muncitori din Letonia și Bulgaria își făcuseră treaba, iar Dueholt începuse să semene cu imaginea acelei case care fusese ambiția personală a lui Torsten încă din urmă cu șaisprezece ani, când făcuse deja primul lui milion, la vârsta de douăzeci și patru de ani.

În sală erau o sută sau mai multe cuști cu animale în ele. Toate erau luminate cu becuri cu halogen. Pentru un copil, un tur în menajeria lui Torsten Florin putea fi o experiență mai exotică decât o excursie la Zoo. Pentru un adult, chiar și cu preocupare limitată față de bunăstarea animalelor, era un lucru șocant.

— Ia uitați aici, spuse Torsten. Un dragon din Komodo.

Se vedea clar că se bucura de parcă era în plin orgasm, iar Ditlev înțelegea de ce. Faptul că acele animale erau periculoase și făceau parte din specii protejate, le transforma într-o pradă excepțională.

— Cred c-o să-l luăm pe ăla pe moșia Saxenholdt când vine zăpada. Acolo terenul de vânătoare e mai ușor de supravegheat, iar dracii ăștia mici se pricep teribil să se ascundă. Vă dați seama?

— Am auzit că mușcătura lor e cea mai otrăvitoare de pe planetă, spuse Ditlev. Deci împușcătura trebuie să fie fix la țintă, înainte să prindă-n fălci vânătorul.

Îl văzură pe Florin care tremura de parcă avea fiori. Da, le dădea o pradă bună. Cum de reușise?

— Data viitoare ce va fi? întrebă Ulrik curios.

Florin își desfăcu brațele. Însemna că avea o idee bună, dar ei aveau să descopere singuri.

— Opțiunile noastre sunt aici, zise el și arătă de la o cușcă la alta în care erau animale mici cu ochi mari.

În interiorul clădirii era curat ca într-o clinică. Luând în calcul lungii kilometri ai sistemului lor digestiv și cantitățile enorme de deșeuri metabolice, numai mulțumită extrem de pricepuților îngrijitori cu pielea închisă la culoare, angajați de Torsten, animalele nu lăsau o duhoare pătrunzătoare de urină și excremente în sală. Trei familii de somalezi trăiau pe moșia aceea. Ei măturau, preparau mâncarea, ștergeau praful și curățau cuștile, dar dispăreau ori de câte ori soseau oaspeții. Nu puteai risca să intri-n gura lumii.

În ultimul rând, șase cuști înalte stăteau una lângă alta, iar în interior se întrezăreau niște siluete. Cimpanzeul era bine proporționat, dar avea o pereche de ochi agresivi, îndreptați spre animalul din cușca de lângă: un dingo sălbatic, stând cu coada între picioare și tremurând, în vreme ce saliva îi curgea dintre dinții dezgoliți.

Torsten era incredibil de creativ. Era dincolo de ceea ce societatea monotonă considera acceptabil. Dacă organizațiile pentru protecția animalelor ar fi aruncat vreodată un ochi în lumea lui, el ar fi înfruntat închisoarea și amenzi de milioane. Imperiul lui s-ar fi prăbușit peste noapte. Femei respectabile nu aveau nicio problemă dacă purtau blănuri de animale, dar un cimpanzeu speriat de moarte de un dingo sau forțat să alerge țipând ca să se salveze printr-o pădure daneză de foioase, asta i-ar fi întărâtat.

În ultimele patru cuști erau animale obișnuite. Un dog german, un țap mare, un bursuc și o vulpe. Cu excepția acesteia din urmă, animalele stăteau pe fân și se uitau la ei ca și cum și-ar fi înțeles destinul. Vulpea stătea, pur și simplu, într-un colț și tremura.

— Sigur că vă întrebați: „Ce se întâmplă aici?” Dar o să explic, spuse Florin și își băgă mâinile în buzunarele laterale ale șorțului și dădu din cap spre dogul german. Vedeți, ăla de acolo are pedigree care merge până în urmă cu o sută de ani. M-a costat nici mai mult, nici mai puțin de două sute de mii de coroane, dar pentru că are privirea aia răutăcioasă, piezișă, nu cred că ar avea voie să-și transmită cromozomii lui urâți mai departe.

Ulrik râse, așa cum era de așteptat.

— Și ar trebui să știți și despre creatura asta specială, spuse el, și dădu din cap spre următoarea cușcă. Probabil că vă amintiți că cel mai mare erou al meu este avocatul Rudolf Sand, care a ținut un registru strict al trofeelor lui aproape șazeci și cinci de ani. Chiar a fost un ucigaș legendar.

Dădu din cap ca pentru sine și bătu în bare ca animalul să se îndepărteze, cu capul plecat, și să-și arate coarnele amenințătoare.

— Sand a dat gata exact 53 276 de animale sălbatice. Iar un exemplar ca ăsta a fost cel mai important și cel mai mare trofeu al lui. Este un țap cu coarne răsucite, poate mai bine cunoscut drept markhor din Pakistan. Vedeți voi, Sand a vânat un mascul de markhor în munții Afghanistanului aproape douăzeci de ani până când, într-un final, după o sută douăzeci și cinci de zile de urmărire intensivă, a reușit să pună la pământ un exemplar monstruos. Puteți citi despre experiența lui pe internet. Chiar vă recomand. Trebuie să căutați peste mări și țări ca să găsiți un vânător care să-l egaleze.

— Iar ăsta e un markhor? Întrebă Ulrik cu un zâmbet criminal.

Torsten se lăfăia.

— Sigur că da și e doar cu câteva kilograme mai ușor decât al lui Rudolf Sand. Două și jumătate, ca să fiu exact. Un specimen frumos. Asta primești dacă ai relații în Afghanistan. Să trăiască războiul!

Ei râseră și se întoarseră spre bursuc.

— ăsta a trăit ani buni mai la sud de moșia mea, dar zilele trecute s-a apropiat prea mult de una dintre capcane. Am o relație personală cu micuțul împelițat.

„Deci nu ne putem atinge de el, își spuse Ditlev. Torsten se va ocupa chiar el de ăsta într-o bună zi”.

— Și apoi mai e ăsta, Fantasticul Domn Vulpoi. Vă puteți da seama ce-l face să fie așa de special?

Ei se uitară o vreme la vulpea care tremura. Părea înspăimântată, dar stătea și se uita la ei cu capul complet nemișcat, până când Ulrik lovi cu piciorul în ușa cuștii. Sări la el atât de repede încât falcile fioroase apucară vârful cizmei lui Ulrik. Atât el, cât și Ditlev săriră. Apoi observară spumele de la botul animalului și ochii nebunești și își dădură seama că moartea avea să cheme în curând la ea acea creatură.

— Iisuse, Torsten, ăsta e complet diabolic! ăsta e, nu? Animalul pe care-l vom vâna săptămâna viitoare, am dreptate? Vom da drumul la o vulpe cu rabie în stare avansată, zise el și râse cu atâta jovialitate încât

Ditlev începu și el să râdă. Ai găsit un animal care știe pădurea pe dinafară și, în plus, e și turbat. Abia aștept să le spui și celorlalți vânători. La dracu', Torsten. De ce nu ne-am gândit până acum la asta?

La aceasta Torsten începu și el să râdă până când sala răsună de foșnetul și şuierăturile animalelor care căutau siguranța în ungherele cele mai obscure ale pușcării lor.

— Bine că porți cizmele alea groase, Ulrik, spuse el râzând și arătă spre urmele de colți care se imprimaseră în încălțările pe comandă marca Wolverine. Altfel ar fi trebuit să mergem la Spitalul Hilleröd și ar fi fost destul de greu de explicat, nu crezi? Încă ceva, zise Torsten conducându-i către partea din sală care era cea mai intens luminată. Ia uitați-vă aici!

Arătă spre un poligon construit ca o extensie a clădirii. Era un tunel cilindric de doi metri înălțime și cel puțin 50 de metri lungime. Bine marcat, metru cu metru. Cu trei ținte. Una pentru arc și săgeată, una pentru pușcă și alta cu o cutie placată din oțel pentru calibrele mai mari. Se uitară și la pereții tunelului și fură impresionați. Cel puțin 40 de centimetri de izolare fonică. Dacă era afară vreo ființă care să poată auzi împușcăturile, aceea nu putea fi decât un liliac.

— Sunt fante pentru aer de jur-împrejur ca să putem simula toate tipurile de condiții meteorologice în tunelul de trageri.

Apăsă pe un buton.

— Forța asta a vântului dă o deviere care cere o corectare de două până la trei procente la arc. Vedeți masa de acolo, spuse el, și arătă spre un monitor mic de computer de pe perete. Pot fi programate toate tipurile de simulări de arme și de vânt.

Intră în zona de tragere.

— Dar mai întâi trebuie să știți cum este. Doar nu putem lua tot echipamentul ăsta cu noi în pădure, nu?

Ulrik îl urmă. Părul lui des nu se mișcă niciun centimetru. La acel capitol, Torsten avea un scalp mult mai potrivit pe post de indicator de vânt.

— Acum ajungem la partea cea mai bună, continuă Torsten. O să dăm drumul vulpoiului turbat în pădure. După cum ați văzut amândoi, e extrem de agresiv, iar gonacii vor fi echipați cu piele până la vintre.

Făcu un gest cu mâna ca să ilustreze.

— Noi, vânătorii, vom fi cei expuși. Sigur că o să am grijă să avem un vaccin la îndemână, dar chiar și rănille pe care le face în nebunia ei sunt

de-ajuns ca să omoare un om. O arteră femurală sfâșiată! Știți ce poate face asta.

— Când o să le spui celorlalți? întrebă Ulrik cu veselie.

— Chiar înainte de a începe. Dar aici e partea frumoasă, prieteni! Ia uitați-vă la asta.

Se aplecă peste un balot de paie și scoase o armă. Ditlev fu imediat încântat de alegerea lui. Era o arbaletă cu lunetă. Sub nicio formă nu era legală în Danemarca după reforma armelor din 1989, dar era cu adevărat criminală și puteai ochi cu ea minunat. Dacă puteai, de ce nu? Și aveai o singură șansă de a lovi ținta pentru că armarea ei dura ceva. Avea să fie o vânătoare cu riscuri multe și neștiute. Așa cum trebuia.

— Relayer Y 25 se va numi. Este modelul aniversar de la Excalibur care va ieși la primăvară. Vor fi produse numai o mie, plus astea două. Nu poate fi mai frumos de atât.

Luă încă o arbaletă din ascunziș și dădu fiecăruia câte una. Ditlev o luă pe a lui cu mâna întinsă. Nu cântărea aproape nimic.

— Am reușit să le strecurăm în țară dezasamblate. Fiecare componentă a fost trimisă separat. Am crezut că una dintre piese s-a pierdut cu poșta, dar a sosit ieri, zise el și rânji. Un an pe drum. Ce părere aveți?

Ulrik trase de coardă. Sună ca o harpă. Un ton ascuțit și clar.

— În manual scrie că poate trage nouăzeci de kilograme, dar cred că e mai mult. Și cu o săgeată 2219, nici măcar animalele mari nu pot supraviețui unei lovituri de la nouăzeci de metri. Uitați-vă la asta!

Torsten luă o arbaletă, puse suportul pe podea și își trecu piciorul în el. Apoi trase cu putere și puse siguranța. Știa că o mai făcuse de multe ori până atunci. Puse o săgeată din tolbă sub arc și o prinse cu atenție în locul ei. Făcu toate acestea cu o singură mișcare lină și tăcută, atât de diferită de forța explozivă pe care era pe cale s-o declanșeze către ținta aflată în fața lor, la patruzeci de metri.

Se așteptaseră ca Torsten să tragă drept la țintă, dar nu și la arcul pe care îl descrie în aer săgeata și nici ca aceasta să lovească ținta cu atâta forță încât să dispară pur și simplu.

— Când trageți în vulpe, asigurați-vă că stați mai sus, ca săgeata să nu-l lovească pe vreunul dintre gonaci când iese pe partea cealaltă pentru că, dacă nu trageți în omoplați, așa se va întâmpla. Și ar fi mai bine să nu se întâmple așa, din moment ce nu va muri din cauza răni; va continua să alerge.

Le dădu o bucată de hârtie.

— Aici e un link online cu instrucțiuni pentru asamblarea și folosirea arbaletului. Vă recomand să vă uitați cu foarte mare atenție la toate clipurile video.

Ditlev aruncă o privire la adresa de internet: <http://www.excaliburcrossbow.com/demo/listings.php?category-id=47>.

— De ce? Întrebă el apoi.

— Pentru că voi doi o să câștigați la tragerea la sorți.

23.

Carl se reîntoarse în subsol și găsi o singură masă cu înălțimea ajustabilă asamblată, care se clătina pe picioare. Lângă ea stătea Rose care înjura șurubelnița. „Mișto cur”, își zise el și păși peste ea fără să spună un cuvânt. Aruncă o privire spre masă și văzu cu coada ochiului cel puțin douăzeci de bilețele galbene cu literele mari caracteristice lui Assad.

Cinci dintre ele erau mesaje care spuneau că Marcus Jacobsen sunase. Le mototoli pe acelea imediat. Le adună pe celelalte într-un cocoloș lipicios și le îndesă în buzunarul de la spate. Se uită spre scorbura de birou a lui Assad și văzu covorașul pentru rugăciune pe podea și scaunul gol.

— Unde e? o întrebă pe Rose.

Ea nu se obosi să răspundă. Pur și simplu arătă în spatele lui Carl. El se uită în biroul lui și îl văzu pe Assad care stătea cu picioarele plantate pe pădurea de hârtii de pe birou în timp ce citea sânguincios și părea pierdut pe gânduri, legănând din cap în ritmul muzicii de origini indefinite, care îi bâzâia în căști. Un pahar cu ceai aburind stătea în mijlocul unui teanc de hârtii pe care Carl le etichetase „Categorii 1: cazuri cu autori necunoscuți”. Totul părea confortabil și organizat.

— Ce dracu' faci, Assad? lătră el.

Vorbise atât de brusc încât bărbatul sări ca o marionetă, aruncând paginile din dosar în toate direcțiile și stropind cu ceai tot biroul. Assad se aruncă pe birou și își folosi mâneca pe post de cârpă. Privirea surprinsă a lui Assad dispăru abia când Carl își puse o mână pe umărul lui și îi reveni rânjetul malițios, caracteristic, care spunea că îi părea rău, dar nu se putuse abține și, în plus, avea vești nemaipomenite. Abia atunci își scoase căștile.

— Da, îmi pare rău că stau aici, Carl, dar din biroul meu o aud tot timpul.

Arătă cu degetul mare spre coridor, unde înjurăturile lui Rose creau un torent de zgomot la fel de neîntrerupt ca acela al misterioaselor substanțe care treceau prin țevile de canalizare din subsol.

— Nu era vorba că o ajuți să asambleze mesele, Assad?

Assad își duse un deget la buzele lui cărnoase.

— Ea *vrea* s-o facă singură. Eu *am* încercat.

— Vino aici puțin, Rose! strigă Carl și aruncă într-un colț cea mai mare parte a hârtiilor înmuiate în ceai.

Ea stătea în fața lor cu o privire plină de ură și ținea șurubelnița atât de strâns încât articulațiile degetelor se albiseră.

— Ai zece minute să faci loc aici pentru două scaune, Rose, spuse el. Assad, ajut-o să le despacheteze.

•

Stăteau în fața lui ca doi școlari, cu expresii nerăbdătoare. Scaunele erau în regulă, deși el nu ar fi ales picioare de metal verzi. Probabil că și cu acelea trebuiau să se obișnuiască. El le spuse despre descoperirea pe care o făcuse la casa din Ordrup și puse cutia din metal pe masă, în fața lor. Rose nu părea prea interesată, dar ochii lui Assad păreau că mai aveau puțin și ieșeau din orbite.

— Dacă găsim pe cartonașele de Trivial Pursuit amprente care se potrivesc cu cele ale victimelor din Rørvig sau cu ale uneia dintre ele, pun pariu pe tot ce am că celelalte lucruri au amprente ale altor victime care au trecut prin experiențe violente similare, zise el și așteaptă o clipă ca ei să înțeleagă ceea ce spusese.

Carl puse în șir ursulețul și cele șase buzunare din plastic. Batista, ceasul, cerceul, banda de cauciuc și cele două cartonașe aflate în pungi separate.

— O, ce drăguț, zise Rose cu ochii la ursuleț.

„Tipic”, își zise Carl.

— Observați cel mai remarcabil lucru la pungulițele acestea? întrebă el.

— Sunt două buzunare din plastic cu cartonașe de Trivial Pursuit în ele, spuse Rose fără nicio ezitare.

Deci era, de fapt, prezentă. El ar fi putut jura că nu era așa.

— Exact. Excelent, Rose. Și asta înseamnă?...

— Păi, logic atunci înseamnă că fiecare punguliță reprezintă într-un fel câte o persoană, nu un eveniment, spuse Assad. Altfel, cartonașele de Trivial Pursuit ar fi fost în aceeași pungă, nu? Evenimentul din Rørvig a avut două victime. Deci două pungulițe din plastic, zise el și își desfăcu brațele cu un gest larg, panoramic, la fel ca și zâmbetul lui. Adică o punguliță de persoană.

— Exact, spuse Carl.

Assad era un tip pe care se putea conta. Rose își apropie palmele și le ridică încet la gură. În semn de înțelegere sau de șoc, sau de ambele la un loc. Doar că își dădu seama.

— Deci vrei să spui că s-ar putea să ne uităm la șase crime? întrebă ea.

Carl lovi în birou.

— Șase crime. *Bingo!* țipă el.

Acum erau toți pe aceeași lungime de undă. Rose se uită din nou fix la ursuleț. Cumva, nu reușea să-l asocieze cu nimic altceva. Nici nu era ușor.

— Da, zise el. Individul ăsta mic are, mai mult ca sigur, povestea lui din moment ce nu e prezentat la fel ca obiectele celorlalte.

Se uitară cu toții la el un moment.

— Sigur că nu știm dacă toate obiectele au legătură cu câte o crimă, dar e o posibilitate, spuse el, și își întinse mâna peste masă. Assad, dă-mi lista lui Johan Jacobsen. Atârnă pe panou, în spatele tău.

El o puse pe masă ca s-o poată vedea amândoi și arătă spre cele douăzeci de evenimente inventariate de Jacobsen.

— E puțin probabil ca toate aceste cazuri să aibă legătură cu crimele din Rørvig. De fapt, poate să nu fie nicio conexiune cu acestea. Dar dacă luăm rând pe rând cazurile acestea, sistematic, poate vom găsi printre ele unul pe care să-l putem lega de cel puțin unul dintre aceste obiecte și ar fi de ajuns. Căutăm una sau mai multe crime cu care gașca ar putea avea legătură. Dacă o găsim, suntem pe drumul cel bun. Ce zici, Rose, tu vei fi cea care va prelua această sarcină sau ce?

Ea își lăsă mâinile să cadă și dintr-odată nu mai păru la fel de prietenoasă.

— Dai semnale incredibil de confuze, Carl. Într-o clipă n-avem voie să vorbim, în următoarea suntem pe val. Apoi se presupune că trebuie să asamblăm mese și apoi, dintr-odată, nu. Ce-ar trebui să cred? Ce-o să zici peste zece minute?

— Hei, așteaptă. E ceva ce-ai înțeles greșit, Rose. Tu o să asamblezi mesele. Tu ești cea care le-a comandat.

— E trist că doi bărbați nu mă ajută și mă lasă să fac totul singură...

— O, eu am vrut, n-am zis-o atunci? o întrerupse Assad.

Dar Rose continuă:

— Carl, ai idee cât de greu e să mă lupt cu picioarele acelea din metal? Mereu e câte o problemă cu ele.

— Tu le-ai comandat, iar mâine vor fi pe coridor. Asamblate! O să avem oaspeți din Norvegia. Ai uitat?

Ea își dădu capul pe spate de parcă și-ar fi pierdut respirația.

— Iar începem. Oaspeți din Norvegia? Întrebă ea și se uită în jur. Cum să avem oaspeți din Norvegia? Locul ăsta arată ca un magazin de vechituri. Iar biroul lui Assad ar șoca pe oricine.

— Așa că fă ceva în privința asta, Rose!

— Alo? Vrei ca eu să fac ceva și în privința *asta*? Sunt cam multe sarcini în același timp. Ai pretenția să stăm aici toată noaptea?

El clătină din cap dintr-o parte în alta. Era, desigur, o variantă.

— Nu, dar putem începe la cinci, mâine-dimineață, răspunse el.

— *La cinci dimineața!*

Asta o dădu gata.

— Doamne, cred că glumești. Sincer! Cred că ești într-o doagă! zise ea și se încruntă în timp ce Carl se întreba pe cine putea întreba la sediul central cum de reușiseră s-o suporte pe pacostea asta mai mult de o săptămână.

— Te rog, Rose, spuse Assad încercând să liniștească lucrurile. E numai atunci pentru că uite, cazul merge înainte.

Auzind aceasta, ea sări în picioare.

— Assad, nu te mai băga unde nu-ți fierbe oala. Și termină cu „atunci”-urile. Renunță la ele, amice! Știu că poți. Te-am auzit la telefon. Te descurci foarte bine.

Ea se întoarse spre Carl.

— El, zise ea și arătă spre Assad. El să asambleze mesele. Eu mă ocup de restul. Și nu vin mai devreme de cinci și jumătate pentru că autobuzul nu circulă mai devreme.

Apoi luă ursulețul de pe masă și îl îndesă în buzunarul de la piept al lui Carl.

— Iar ăsta... o să-i găsești singur proprietarul. Ne-am înțeles?

Assad și Carl aveau privirile îndreptate spre birou când ea ieși în goană din cameră. Îi aducea aminte lui Carl de o feministă cu capul în nori dintr-un serial de televiziune.

— Atunci înseamnă că...

Assad făcu o pauză retorică pentru a se gândi la utilizarea cuvântului „atunci”.

— Atunci înseamnă că ne ocupăm din nou de caz, Carl?

— Nu, nu încă. O să aflăm mâine-dimineață, spuse el, și ridică teancul de notițe galbene. Îmi dau seama după astea că ai fost ocupat, Assad. Ai găsit pe cineva cu care putem vorbi la internat. Cine?

— Asta făceam când ai venit atunci, Carl.

Se aplecă peste birou și căută câteva fotocopii dintr-o revistă veche a studenților de la internat.

— Am sunat la școală, dar n-au fost prea încântați când i-am întrebat dacă pot discuta cu cineva despre Kimmie și ceilalți. Cred că nu le-a plăcut partea cu crimele. Și mai cred că ei au vrut să-i dea afară pe Pram, Dybbøl Jensen, Florin și Wolf din cauza investigațiilor care-i vizau, zise el și clătină din cap. Atunci n-am înțeles prea multe. Dar apoi mi-a venit ideea să caut pe cineva care a fost în aceeași clasă cu tipul care a căzut și a murit, la Bellahøj. Și atunci cred că am găsit un profesor care a predat la internat în perioada în care erau pe-acolo Kimmie și ceilalți. Poate o să vrea să discute cu noi, din moment ce n-a stat pe acolo prea mult.

•

Era aproape ora opt seara când Carl stătea și se uita la patul gol al lui Hardy, în Clinica pentru Afecțiuni ale Coloanei Vertebrale. Se agăță de prima persoană în halat alb care trecu prin apropiere.

— Unde e? întrebă el cu o presimțire rea.

— Sunteți rudă?

— Da, spuse el pentru că învățase ceva din experiențele trecute.

— Hardy Henningsen are apă la plămâni. L-am mutat aici, să-l putem supraveghea mai bine.

Ea arătă spre o încăpere pe ușa căreia scria „Terapie intensivă”.

— Nu stați mult, spuse ea. E foarte obosit.

Nu era nicio îndoială că starea lui Hardy era mult mai rea. Aparatul de respirat funcționa la intensitate maximă. El zăcea pe jumătate ridicat, cu pieptul gol și cu mâinile deasupra păturii, o mască îi acoperea mare parte din față, avea tuburi în nas și era înconjurat de echipamente pentru perfuzii și diagnosticare. Ținea ochii deschiși, dar era prea obosit ca să zâmbească la vederea lui Carl.

— Salut, bătrâne, zise Carl și puse cu grijă mâna pe brațul lui Hardy.

Nu că acesta ar fi simțit ceva.

— Ce s-a întâmplat? Au zis că ai apă la plămâni.

Hardy spuse ceva, dar vocea lui dispăru în spatele măștii și a bâzâitului neîncetat al mașinăriiilor. Carl se aplecă spre el.

— Poți să repeți? întrebă el.

— Am acid gastric în plămâni, spuse el cu o voce pierdută.

— „Iisuse, ce scârbos”, își zise Carl și strânse brațul flasc al lui Hardy.

— Trebuie să te faci bine, Hardy, mă auzi?

— Senzația din braț s-a întins, șopti el. Ceva mă arde ca dracu', dar n-am spus nimănui.

Carl știa de ce și nu-i plăcea acest lucru. Hardy spera să-și poată mișca o mână îndeajuns de mult ca s-o ridice, să ia foarfecă și să-și taie artera carotidă. Așa că întrebarea era dacă era bine să sper.

— Am o problemă, Hardy. Am nevoie de ajutorul tău.

Carl trase un scaun mai aproape și se așeză lângă el.

— Îl știi pe Lars Bjørn mult mai bine decât mine, de pe vremea petrecută în Roskilde. Poate că-mi poți spune ce naiba se întâmplă în departamentul meu.

Carl îi făcu un rezumat despre cum fusese oprită ancheta lui. Că Bak îi spusese că Lars Bjørn era cauza. Și că șefa poliției susținea decizia.

— Mi-au luat și insigna, spuse el în concluzie.

Hardy se uita la tavan. Dacă ar fi fost cel de demult, și-ar fi aprins o țigară.

— Lars Bjørn poartă întotdeauna albastru-închis, da? zise el după un moment și cu mare dificultate.

Carl închise ochii. Da, era corect. Cravata era nelipsită de la gâtul lui Lars Bjørn și da, era albastră.

Hardy încercă să tușească, dar în schimb scoase un șuierat, un sunet ca al unui ceainic aflat sub presiune.

— Este absolvent al aceleiași școli, Carl, spuse el slăbit. Pe cravată sunt patru scoici mici. Este cravata școlii lor.

Carl rămase tăcut. În urmă cu câțiva ani, un viol la școală aproape distrusese reputația internatului. Ce rău îi putea face cazul acesta?

Doamne! Dacă Lars Bjørn era un jucător activ în toată situația, ar fi putut fi în calitate de lacheu și apărător al școlii. Odată trecut prin internat, rămâneai pentru totdeauna elev la internat. Așa zicea lumea. Dădu din cap încet. Desigur. Era atât de simplu!

— Bine, Hardy, zise el și bătu darabana pe așternut. Pur și simplu ești un geniu. Dar cine s-ar fi îndoit de asta?

Mângâie părul bătrânului său coleg. Era umed și lipsit de viață la atingere.

— Nu ești supărat pe mine, Carl? zise Hardy în spatele măștii.

— De ce spui asta?

— Știi de ce. Cazul cu pistolul de cuie. Ce i-am spus psihiatrei.

— Hardy, pentru Dumnezeu! Când o să te faci mai bine, o să rezolvăm cazul împreună, da? Stai aici și îți vin idei aiurea. Te înțeleg, Hardy.

— Nu aiurea, Carl. A fost ceva. Și a fost ceva cu Anker. Sunt din ce în ce mai sigur de asta.

— O să rezolvăm asta împreună, când va veni vremea. Cum îți sună asta, Hardy?

El rămase tăcut o vreme și lăasă aparatele de ventilat să-și facă treaba, iar Carl nu avu nimic de făcut decât să se uite la pieptul lui Hardy care se umfla.

— Vrei să-mi faci o favoare? zise Hardy întrerupând monotonia.

Carl împinse scaunul în spate. Era momentul acela de care se temea ori de câte ori îl vizita pe Hardy. Acea eternă dorință să-l ajute să moară. Eutanasiu, după cum îi spuneau unii mai stilați. Crimă din milă, cum îi ziceau alții. Amândouă erau groaznice. Nu de pedeapsă se temea. Nici de considerentele etice. Doar că n-o putea face.

— Nu, Hardy. Te rog, nu mă mai ruga! Nu vreau să crezi că nu m-am gândit la asta. Dar, îmi pare rău, bătrâne, pur și simplu *n-o pot face*.

— Nu asta, Carl.

Își umezi buzele uscate ca și cum ar fi vrut să-i dea mesajului suficient timp ca să iasă la iveală.

— Vreau să te întreb dacă pot veni la tine acasă, în loc să stau aici.

Tăcerea care urmă fu zdrobitoare. Carl se simțea paralizat. Toate cuvintele îi rămăseseră blocate în gât.

— Mă întrebam, Carl, continuă el încet. Nu poate individul ăla care stă cu tine să aibă grijă de mine?

Acum disperarea lui era ca o lamă de pumnal. Carl clătină din cap aproape imperceptibil. Morten Holland pe post de asistent? Acasă la el? Era îndeajuns cât să-l facă să plângă.

— Poți primi o mulțime de bani pentru îngrijire la domiciliu, Carl. M-am interesat. O asistentă poate veni de mai multe ori pe zi. E simplu. Nu trebuie să-ți fie teamă.

Carl se uită la podea.

— Hardy, nu am cele necesare pentru așa ceva. Casa mea nu e prea mare. Iar Morten locuiește la subsol, ceea ce nu prea e legal.

— Aș putea sta în sufragerie, Carl.

Vocea lui devenise răgușită. Părea că abia se abținea să nu plângă, dar poate că era doar starea lui de vină.

— Sufrageria ta e mare, nu-i așa, Carl? N-am nevoie decât de un colț. Nimeni n-o să afle că Morten stă la subsol. Nu sunt trei camere sus? Poți să pui un pat în una dintre ele, iar el poate sta în continuare în subsol, nu?

Uriășul îl implora. Atât de mare și în același timp atât de mic.

— O, Hardy.

Carl aproape că n-o putea spune. Ideea acelei monstruoziități cu patul și toate aparatele medicale în sufrageria lui era mai mult decât înspăimântătoare. Problemele aveau să-i distrugă familia... ce mai rămăsese din ea. Morton s-ar fi mutat. Jesper ar fi cârcotit tot timpul despre orice. Nu avea cum s-o facă, oricât de mult și-ar fi dorit... teoretic.

— Ești prea bolnav, Hardy. Dacă n-ai fi fost într-o stare așa de rea...

Făcu o pauză lungă sperând că Hardy avea să-l elibereze din suferință, dar acesta nu spuse nimic.

— Înainte de toate, fă-te puțin mai bine, Hardy! Să așteptăm să vedem ce se întâmplă.

Văzu cum ochii prietenului său se închiseră încet. Speranța se prăbuși stingând scânteia din ei.

— Așteptăm să vedem.

De parcă Hardy avea încotro.

•

Din perioada primilor ani de lucru la Omoruri Carl nu se mai trezise așa de devreme ca în dimineața următoare. Era vineri, dar pe o distanță destul de mare autostrada Hillerød era pustie. Polițiștii care soseau la sediu trânteau portierele mașinilor cu mișcări lente. Biroul de pontaj mirosea a cafea la termos. Era destul timp.

Când intră în subsol avu un șoc. Un rând de mese drepte pe coridor, frumos înălțate la nivelul cotului urau bun venit pe domeniul Departamentului Q. Oceane de hârtii erau aliniat în teancuri mici, aparent sortate după un sistem predestinat să creeze unele probleme.

Trei aviziere atârnavă în linie pe perete cu mai multe tăieturi legate de cazul Rørvig. Pe ultima masă Assad dormea dus și sforăia în poziție de fetus pe un covoraș de rugăciune decorat extravagant. Mai jos pe hol, din biroul lui Rose se auzea un zgomot care putea fi cel mult o

melodie de Bach redusă la un fluierat neînfrânat... per total, un concert de orgă pentru cei precoci.

Zece minute mai târziu, Rose și Assad stăteau în fața lui, cu căni aburinde, în biroul pe care, cu o zi în urmă, Carl îl considerase al lui, dar pe care acum abia îl mai recunoștea. Rose îl urmări în timp ce își scoase haina și o puse pe spătarul scaunului.

— Frumoasă cămașă, Carl, zise ea. Văd că ți-ai adus aminte să pui ursulețul în ea. Bravo!

Ea arătă spre umflătura din buzunarul de la pieptul lui. El dădu din cap. O făcuse ca să-și amintească s-o gonească pe Rose într-un departament nou, neștiut, când avea să se ivească ocazia.

— Ce mai zici atunci, șefu'? spuse Assad și făcu un gest amplu către încăperea în care nimic nu părea nelalocul lui.

Era o bucurie pentru orice fan Feng Shui. Linii drepte și curate, inclusiv pe podea.

— L-am chemat pe Johan aici jos ca să ne ajute. S-a întors ieri la muncă, spuse Rose. Până la urmă, el e cel care a pus totul în mișcare.

Carl încercă să pună puțin suflet în zâmbetul lui rece. Nu era că nu-i plăcea. Doar că era puțin copleșit.

•

Patru ore mai târziu fiecare stătea la biroul lui și aștepta să sosească delegația norvegiană. Avea fiecare ceva de făcut. Discutaseră despre lista lui Johan și primiseră confirmarea că cele două amprente ușor de identificat găsite pe unul dintre cartonașele de Trivial Pursuit se potriveau cu cele ale victimei Søren Jørgensen, iar cealaltă, mai puțin bine păstrată, se potrivea cu a surorii lui. Acum întrebarea era cine luase cartonașele de la scena crimei?

Dacă fusese Bjarne Thøgersen, atunci de ce fuseseră găsite cartonașele în casa lui Kimmie din Ordrup? Iar dacă ceilalți fuseseră alături de Thøgersen în cabana de vară, era o diferență mare față de interpretarea evenimentelor dată de Curte la momentul anunțării sentinței.

Euforia se răspândise până în biroul lui Rose Knudsen, unde relele tratamente aplicate muzicii lui Bach fuseseră înlocuite cu efortul concentrat de a dezgropa informații despre moartea lui Kristian Wolf, în timp ce Assad încerca să afle unde locuia și muncea K. Jeppesen – profesorul lui Kimmie & Co.

Erau destul de multe de făcut înainte de venirea norvegienilor. Când trecuseră douăzeci de minute după ora zece, Carl știa ce însemna asta.

— Nu vin aici jos decât dacă-i prind, spuse el, și plecă cu servieta.

Urcă treptele din piatră de pe scara în spirală până la etajul al treilea.

— Sunt aici? strigă el spre doi colegi epuizați care erau ocupați să dezlege noduri gordiene.

Aceștia dădură din cap afirmativ. Erau cel puțin cincisprezece oameni în cantină. Lângă șeful de la Omoruri se afla adjunctul său, Lars Bjørn, Lis cu carnetul ei, doi tineri vioi, în costume plictisitoare despre care Carl bănuia că sunt de la Ministerul de Justiție și cinci bărbați îmbrăcați în haine colorate, în contrast cu restul adunării. Cu toții îl întâmpinară cu zâmbete politicoase și prefăcute. Unu la zero pentru oaspeții din Oslo-stan.

— O, vai, este chiar Carl Mørck, ce surpriză plăcută, exclamă șeful de la Omoruri simțind exact viceversa.

Carl dădu mâna cu toată lumea, inclusiv cu Lis, și vorbi foarte clar când se prezentă norvegienilor. El nu înțelegea o iotă din ce spuneau aceștia.

— Imediat vom continua turul în încăperile de jos, spuse Carl și ignoră privirea încruntată a lui Bjørn. Dar mai întâi aș vrea să vă explic principiile mele ca șef al unității proaspăt-înființate, Departamentul Q.

Se așeză în fața tablei albe și a notelor pe care se părea că le discutau și zise:

— Mă înțelegeți ce spun?

Observă felul în care aceștia dădură din cap entuziaști și cele patru scoici de pe cravata albastru-închis a lui Lars Bjørn. În următoarele douăzeci de minute, le făcu o prezentare a cazului Merete Lynggaard cu care – judecând după expresiile lor – erau familiarizați și plusă cu o istorisire scurtă despre cazul actual.

Era clar că tipii de la Ministerul de Justiție nu erau familiarizați cu acesta din urmă. El își dădu seama că ei nu auziseră niciodată de acel caz. Se întoarse spre șeful de la Omoruri.

— În timpul anchetei noastre, adică ieri, am intrat în posesia unei dovezi extrem de clare că măcar unul dintre membrii găștii, o femeie, Kimmie Lassen, poate fi pusă în legătură directă sau indirectă cu crima.

Relată evenimentele, asigură pe toată lumea că exista un martor de încredere la scoaterea cutiei lui Kimmie din casa din Ordrup și urmări expresia lui Lars Bjørn, care deveni din ce în ce mai întunecată.

— Putea să fi luat cutia de la Bjarne Thøgersen. Stătea cu el! interveni șeful de la Omoruri.

Adevărat. Discutaseră deja despre acea posibilitate jos în subsol.

— Da, dar nu cred asta. Uitați-vă la data de pe ziar. E din ziua în care Kimmie, potrivit lui Bjarne Thøgersen, s-a mutat cu el. Eu cred că a pregătit cutia și a ascuns-o pentru că n-a vrut ca el s-o vadă. Dar ar putea fi și alte explicații. Nu putem decât să sperăm că o vom găsi pe Kimmie Lassen ca s-o interogăm. Pentru aceasta cerem să fie trimis un buletin informativ peste tot, plus întăriri de câțiva oameni care să monitorizeze zona din jurul gării centrale din Copenhaga și s-o urmărească pe dependenta de droguri Tine și, nu în ultimul rând, pe domnii Pram, Dybbøl-Jensen și Florin.

Spunând aceasta, aruncă o privire veninoasă spre Lars Bjørn cu o sclipire în ochi, înainte de a se întoarce spre norvegieni.

— Trei dintre elevii care au fost odată suspecti că ar fi comis dubla crimă din Rørvig. Acum sunt celebri în toată Danemarca, explică el, și duc vieți de cetățeni respectabili în eşaloanele de frunte ale societății daneze.

Acum și pe fruntea șefului de la Omoruri începu să apară o încruntătură.

— Vedeți voi, zise Carl adresându-se direct norvegienilor care dădeau pe gât ceștile cu cafea de parcă ar fi trecut printr-un zbor de șaizeci și patru de ore fără mâncare și băutură sau cel puțin de parcă ar fi venit dintr-o țară care nu mai văzuse un bob de cafea de la invazia germană, după cum știți din activitatea voastră fabuloasă și, în general, a celor de la Kripo⁹, astfel de coincidențe norocoase fac de multe ori lumină asupra altor crime care n-au fost niciodată rezolvate sau scot la iveală alte cazuri care nu fuseseră inițial clasificate drept crime.

În acel moment, unul dintre norvegieni ridică mâna și puse o întrebare în dialectul lui lălăit, astfel încât Carl fu nevoit să-l pună să repete de câteva ori înainte ca un ofițer de legătură să-i sară în ajutor.

⁹ Polițiști criminaliști (n.tr.).

— Ceea ce-ar dori să știe comisarul de poliție Trønnes este dacă a fost făcută o listă a posibilelor crime care ar putea fi legate de crimele din Rørvig, fu traducerea.

Carl dădu din cap cuviincios. Cum dracu' putea omul ăla să găsească atâta înțeles coerent în toată acea ciripeală? Scoase lista lui Johan Jacobsen din servietă și o prinse pe tabla albă.

— Șeful de la Omoruri m-a ajutat în această parte a investigației.

Se uită apreciativ la Marcus care, în schimb, zâmbi frumos spre cei din jur, iar în același timp părea a avea o mulțime de semne de întrebare.

— Șeful nostru de la Omoruri a pus la dispoziția Departamentului o un personal civil care să ajute la munca de anchetă. Fără colegi buni ca el și echipa lui și fără o colaborare strânsă, ar fi fost imposibil de ajuns așa de departe în cadrul investigației într-o perioadă atât de scurtă. Trebuie să nu uităm că acest caz, care are mai bine de douăzeci de ani, este principalul nostru obiect de interes de numai două săptămâni. Deci, mulțumesc, Marcus.

El ridică un pahar imaginar către Jacobsen știind că toate acele lucruri aveau să se întoarcă asupra lui ca un bumerang, mai devreme sau mai târziu.

•

În ciuda încercărilor susținute – mai ales ale lui Lars Bjørn – de a-l deturna pe care, acesta reuși fără mari strădanii să-i aducă pe norvegieni jos în subsol. Ofițerul de legătură făcu un efort să-l țină pe care la curent cu toate comentariile confrăților lor norvegieni. Se părea că admirau cumpătarea daneză și erau de părere că rezultatele trebuiau întotdeauna să primeze în fața cererii zilnice pentru alocarea resurselor și a beneficiilor marginale. În mod cert, interpretarea ar fi fost privită cu o anume doză de iritare dacă s-ar fi aflat sus.

— E un tip aici care-mi pune întrebări tot timpul și nu înțeleg o iotă. Știi să vorbești norvegiană? îi șopti el lui Rose în timp ce Assad primea laude și medalii în numele politicii poliției daneze de a integra străini și, în același timp, își detalia prezenta muncă de sclav cu o pricepere și o claritate surprinzătoare.

În cea mai inteligibilă și poate cea mai atrăgătoare limbă norvegiană pe care o auzise vreodată Carl, Rose spuse:

— Aici avem cheia procesului muncii noastre.

Începu să treacă în revistă un teanc de hârtii pe care le sistematizase în timpul orelor matinale ale zilei. Oricât de mult ura să recunoască acest lucru, prezentarea fu destul de impresionantă.

Când ajunseră la biroul lui Carl, ecranul mare al televizorului prezenta un tur însorit, cu ghid, al stațiunii de schi Holmekollen. Assad pusese un DVD care promova minunile din Oslo, pe care îl cumpăraseră de la colț, de la librăria Politiken, cu zece minute mai devreme și toată lumea fu impresionată. Ministrul Justiției avea să-și arate dinții într-un zâmbet extatic când se vor aduna la prânz, într-o oră.

Norvegianul care pusese toate întrebările, care își mormăise numele și părea să fie șeful, îl invită pe care la Oslo cu un discurs inimos despre breaslă. Dacă nu-l putea face pe Carl să meargă la Oslo, atunci cel puțin putea să i se alătore la prânz, iar dacă nu avea răgaz nici pentru asta, măcar trebuia să găsească timp pentru o strângere de mână călduroasă, pentru că o meritase.

După ce plecară, Carl se uită la cei doi asistenți ai săi cu o privire care, pentru scurt timp, putu fi interpretată drept călduroasă și plină de recunoștință. Nu pentru că norvegienii fuseseră mânați așa de frumos prin departament, ci pentru că el prevedea că, în curând, va fi chemat la etajul al treilea ca să-și continue dizertația despre caz și să i se înapoieze insigna. Iar dacă o lua înapoi însemna că suspendarea era de domeniul trecutului, aproape înainte să înceapă. Iar dacă *asta* era de domeniul trecutului, atunci nu mai era nevoie să participe la sesiunile de terapie cu Mona Ibsen. Și dacă nu mai trebuia să facă acest lucru, atunci aveau întâlnire la cină. Iar dacă se întâlneau la cină, orice era posibil.

Trebuia să le spună niște vorbe frumoase de mulțumire lui Assad și lui Rose prin care, dacă nu aveau să-i laude până la cer și înapoi, măcar să-și exprime promisiunea că, în cinstea acelei ocazii, puteau pleca acasă mai devreme. Următorul telefon, însă, schimbă planul.

În urma mesajului lăsat de Assad la Liceul Rødovre primiră un apel din partea unuia dintre profesorii superiori, un anume Klavs Jeppesen. Acesta era de acord să se întâlnească cu Carl și, da, predase la internatul acela la mijlocul anilor 1980. Își aducea aminte foarte bine de vremea aceea. Nu fuseseră cele mai frumoase clipe din viața lui.

24.

O găsi pe Tine ghemuită în casa scării unei clădiri de pe Dybbølsgade, aproape de Enghave Plads. Murdară, julită și râvnind la o doză. Stătuse acolo aproape toată ziua și refuzase să se miște, după cum spunea unul dintre vagabonzii din zonă. Zăcea cât de departe putea în casa scării. Ascunsă în totalitate în întuneric. Se clătină surprinsă când Kimmie își băgă capul înăuntru.

— Doamne, tu ești, Kimmie, iubito? strigă ea ușurată, aruncându-se în brațele ei. Bună, Kimmie. Hei, hei, tu ești persoana pe care voiam s-o văd.

Tremura ca o frunză în vânt. Dinții îi clănțăneau.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kimmie. De ce stai aici? De ce arăți așa? zise ea și îi mângâie obrazul umflat. Cine te-a bătut, Tine?

— Ai primit mesajul meu, nu, Kimmie?

Se retrase și se uită la Kimmie cu ochii gălbejiți și injectați.

— Da, l-am văzut. Foarte bine, Tine.

— Acum primesc cele o mie de coroane?

Kimmie dădu din cap și șterse transpirația de pe fruntea prietenei sale. Fața acesteia era îngrozitor de șifonată. Avea un ochi aproape închis, gura îi era strâmbă și avea hematoame și vânătăi albastre-gălbui peste tot.

— Nu te mai poți duce în locurile în care te duceai, Kimmie.

Își încrucieșă mâinile tremurânde pe piept, ca să se oprească din tremurat. Fără efect.

— Tipii ăia au fost la mine acasă. N-a fost prea bine. Dar acum o să stau aici, nu, Kimmie?

Kimmie tocmai era pe cale să întrebe din nou ce se întâmplase când auzi ușa din față deschizându-se. Era unul dintre chiriași care venea acasă cu trofeele zilei zornăind într-o pungă de plastic de cumpărături. Nu dintre cei mutați de curând în zonă. O sumedenie de tatuaje făcute acasă îi acopereau amândouă mâinile.

— Nu puteți sta aici, zise el cu răutate. Cărați-vă, curve jėjoase!

Kimmie se ridică.

— Cred c-ar fi bine să te duci la tine în cameră și să ne lași în pace, spuse ea, și făcu câțiva pași spre el.

— Altfel?...

El lăasă punga jos între picioare.

— Altfel te bat de te caci pe tine.

Evident, lui îi plăcu să audă asta.

— Hei, stricato, sună apetisant. Ori te cari și o iei și pe curva aia drogată și scârboasă cu tine, ori vii la mine sus. Ce zici? Din partea mea, scroafa aia poate să putrezească unde vrea dacă vii cu mine.

Încerca să-și pună mâinile pe ea când burta lui plină cu bere făcu cunoștință cu pumnul ei dur ca un ciocan. Apoi îl pocni din nou stâlcindu-i mutra surprinsă. Se prăbuși pe scară.

— Au, gemu el cu fruntea pe podea în timp ce Kimmie se întoarse la casa scării.

— Cine a venit? Niște bărbați, zici? Unde au venit?

— Bărbații de la gară. Au venit la mine acasă și m-au bătut pentru că n-am vrut să le zic nimic despre tine, Kimmie!

Încercă să zâmbească, dar nu reuși din cauza umflăturii de pe partea stângă a feței.

— Acum stau aici. Dă-i dracu'.

— Despre cine vorbești? Poliția?

Ține clătină din cap.

— Ei? Nu! Polițaiul a fost chiar simpatic. Nu, niște nenorociți care vor să te găsească pentru că e cineva care-i plătește pentru asta. Trebuie să te ferești de ei.

Kimmie apucă brațul osos al lui Tine.

— Te-au bătut! Ai zis ceva? Îți aduci aminte?

— Kimmie, te rog, am nevoie de-o doză, da?

— Îți aduc o mie de coroane, Tine. Le-ai zis ceva despre mine?

— Nu mai am curaj să ies pe stradă. Trebuie să mi-o aduci tu, Kimmie, vrei, te rog? Și niște ciocolată cu lapte și ceva de fumat. Și câteva beri, știi tu.

— Bine, bine, îți aduc. Acum răspunde la întrebare, Tine! Ce le-ai spus?

— Nu poți să-mi aduci mai întâi?

Kimmie se uită la Tine. Îi era teamă că nu-i va aduce ceea ce dorea dacă îi va spune ce se întâmplase.

— Spune, Tine!

— Ai *promis*, Kimmie!

Dădură din cap una spre cealaltă.

— Bine. M-au bătut. M-au tot lovit, Kimmie. Le-am zis că ne întâlneam pe bancă din când în când și că te-am văzut de multe ori pe Ingerslevsgade și că am crezut că locuiești pe-acolo pe undeva, zise ea și se uită implorator la Kimmie. De fapt, nu stai pe-acolo, nu, Kimmie?

— Ai zis și altceva?

Vocea lui Tine deveni mai groasă și tremuratul mai pronunțat.

— Nu, îți jur, Kimmie! Nu.

— Și apoi au plecat?

— Da. Poate se vor întoarce, dar n-o să zic mai mult decât am spus. Nu știu nimic altceva.

Privirile lor se întâlniră în întuneric. Ea încerca s-o facă pe Kimmie s-o creadă, dar ultimul lucru pe care-l spusese era greșit. Deci știa mai multe.

— Mai e ceva ce vrei să-mi spui, Tine?

Sevrajul îi cuprinsese picioarele care se mișcau neîncetat pe podea, cum stătea ghemuită.

— Doar despre parcul Enghave, că stai acolo și te uiți la copiii care se joacă. Atât.

Avea ochi și urechi mai mari decât crezuse Kimmie, ceea ce însemna că observase lucruri mai departe de Skelbækgade sau de Istedgade, care se întindea de la gară spre Gasværksvej. Poate că pe acolo obișnuia să le facă sex oral tuturor acelor bărbați. Erau multe tufe în zonă.

— Și altceva, Tine?

— Ah, Kimmie, haide! Nu-mi amintesc nimic acum. Nu mă gândesc decât la doză, înțelegi?

— Dar dup-aia? După ce-ți primești doza, o să-ți aduci aminte mai multe pentru mine?

Zâmbi spre Tine.

— Da, așa cred.

— Despre locurile în care mă duc eu și unde m-ai văzut? Despre cum arăt? Locul din care fac cumpărături? Când sunt pe stradă? Că nu-mi place berea? Că mă uit prin vitrinele de pe Strøget? Că sunt mereu pe aici prin oraș? Chestii din astea?

Ea păru ușurată să primească ajutor.

— Da, chestii de-astea, Kimmie. Astea-s chestiile pe care nu le spun.

•

Kimie se deplasă cu mare grijă. Nu putea fi sigură că nu era cineva zece metri mai încolo, urmărindu-le cu atenție. Acum știa de ce erau în stare. Probabil că erau mai mulți care o căutau. De aceea, acel moment era Anul Zero. Ajunseser din nou în punctul în care totul se oprea în loc și noi drumuri se deschideau în față. De câte ori se întâmplase așa ceva în viața ei? Schimbarea irevocabilă. Marea despărțire.

„N-o să mă prindeți”, își zise ea când opri un taxi.

— Lasă-mă pe colț la Dannebrogsgade.

— Ce spui? spuse taximetristul întinzându-și mâna tuciuire spre mânerul ușii din spate. Ieși afară, se răsti el și deschise ușa. Crezi că mă deranjez să te duc trei sute de metri?

— Uite două sute de coroane. Nu te obosi să dai drumul la aparat.

Aceasta ajută.

Ea coborî pe fugă la Dannebrogsgade și merse grăbită spre Letlandsgade. Părea să nu fie nimeni pe urmele ei. Apoi dădu ocol la Litauens Plads și se strecură pe lângă pereții casei până când ajunse la Istedgade cu fața îndreptată direct spre aprozar.

„Câțiva pași și-am ajuns”, își spuse ea.

— Bună. Te-ai întors, zise vânzătorul.

— Mahmoud e în spate? întrebă ea.

În spatele perdelei, el și fratele lui se uitau la televiziunea arabă. Mereu același program TV și mereu aceeași producție mohorâtă.

— Ei, spuse Mahmoud.

Era cel mai mic de statură.

— Ai azvârlit deja grenadele? Și pistolul a fost bun, nu-i așa?

— Nu știu, l-am dat. Acum am nevoie de altul, de data asta cu amortizor. Și am nevoie și de câteva doze de heroină bună. Bune, auzi?

— *Acum?* Ești nebună, femeie! Crezi că poți da buzna pe străzi și să faci rost de chestii din astea? Amortizoare! Ai idee despre ce vorbești?

Ea scoase un mănunchi de bancnote din pantaloni. Știa că erau mai mult de douăzeci de mii de coroane.

— Aștept în magazin douăzeci de minute. Apoi n-o să mă mai vezi niciodată. Ne-am înțeles?

Un minut mai târziu, televizorul fu oprit, iar bărbații plecaseră. Ea primi un scaun și posibilitatea de a alege între ceai rece și o cola, dar nu vru nimic. O jumătate de oră mai târziu, sosi un bărbat, fără îndoială membru al familiei, dar nu voia să riște nimic.

— Vino aici, apoi o să discutăm! comandă el.

— Le-am dat celorlalți cel puțin douăzeci de mii. Ai lucrurile?

— Stai puțin, zise el. Nu te știi, așa că ridică mâinile.

Ea făcu ce i se spuse și se uită fix în ochii lui cât timp el își trecu mâinile pe coapsele ei și între picioare unde zăbovi un moment. Apoi își strecură palmele mai sus pe pelvis, pe spate, peste burtă, în sus pe sâni și mai departe pe gât și prin păr. Apoi o apăsă mai puțin și pipăi din nou buzunarele și hainele înainte să-și pună mâinile pe sâni ei.

— Mă cheamă Khalid, zise el. Ești curată. Nu ai microfoane. Și ai un corp al dracu' de mișto.

•

Kristian Wolf fusese primul care recunoscuse potențialul lui Kimmie și îi spusese că avea un corp al dracului de mișto. Asta fusese înainte de virajul pe calea destinului, înainte să-l seducă pe prefectul școlii, înainte de exmatricularea urmată de scandalul cu profesorul. Kristian o verificase să vadă cum este prin punctele esențiale și își dăduse seama că, fără prea mari dificultăți, Kimmie era capabilă să-și convertească sentimentele – sentimente care, în cazul celor mai mulți oameni, evoluau în emoții reale odată cu trecerea timpului – în explozii sexuale imense și năucitoare.

Nu trebuia decât s-o mângâie pe gât și să-i spună ce nebun era după ea și se alegea cu săruturi franțuzești și cu tot felul de alte favoruri sexuale la care alți băieți de șaisprezece sau șaptesprezece ani doar visează.

Iar Kristian aflase că, dacă ar vrea cineva să facă sex cu Kimmie, nu ar trebui să întrebe. Trebuie doar să preiei inițiativa. Torsten, Bjarne, Florin și Ditlev învățaseră repede arta. Ulrik nu pricepuse niciodată mesajul. Politicos și curtenitor cum era, el crezuse sincer că trebuia s-o curteze înainte, așa că niciodată nu avusese parte de ea.

Kimmie fusese conștientă de tot ce se întâmpla. Chiar și de cât de fioros devenise Kristian mai târziu, când ea începuse să culeagă tipi din afara cercului lor. Unele fete spuneau că el o spiona. Nimic nu ar fi putut s-o surprindă mai puțin de atât.

Îndată ce prefectul și profesorul ieșiră în peisaj, iar Kimmie avea propriul ei apartament în Næstved, cei cinci amici își petreceau cea mai mare parte a săptămânii cu ea. Ritualurile erau deja stabilite. Filme violente, hașiş și plănuierea următoarelor atacuri. Iar când veneau weekendurile și, teoretic, toată lumea era pe drum spre casă, către familiile lor indiferente, ei se urcau în Mazda ei roșie și

conduceau până nu mai știau unde se aflau. Direct către orizontul albastru, până când găseau o parcare sau o bucată de pădure, își puneau mănușile și măștile și se luau de prima persoană care trecea pe acolo.

Vârsta și sexul nu aveau importanță. Dacă era un bărbat care părea capabil să se lupte, Kimmie își scotea masca și stătea în fața găștii cu haina și cu bluza desfăcute și cu mâinile înmănușate pe șani. Cine nu s-ar fi oprit dezorientat într-o asemenea situație? După o vreme ei învățaseră cum să-și dea seama care pradă avea să-și țină gura și care trebuia forțată să păstreze tăcerea.

•

Tine se uită la prietena ei de parcă aceasta tocmai îi salvase viața.

— E marfă bună, Kimmie?

Aprinse o țigară și își băgă degetele în punga lui Kimmie.

— Super, zise ea după ce o testă pe limbă.

Se uită la pungă.

— Trei grame, da?

Kimmie dădu din cap afirmativ.

— Mai întâi, spune-mi de ce mă căuta poliția.

— O, era ceva despre familia ta, Kimmie. Nimic altceva, asta-i sigur.

— Familia mea? Ce-nseamnă asta?

— Ceva despre tatăl tău care e bolnav și că tu nu l-ai contacta dacă ai afla. Îmi pare rău să-ți spun asta, Kimmie!

Încercă să strângă mâna prietenei ei, dar nu reuși.

— Tata?

Simpla rostire a cuvântului era ca și cum primise o doză de otrăvă.

— Mai trăiește? Nu se poate. Și dacă da, ar trebui să moară, zise ea.

Dacă libidosul cu punga cu bere ar mai fi fost acolo, l-ar fi pocnit în coaste. O dată pentru tatăl ei și apoi încă o dată ca să fie sigură.

— Polițaiul mi-a spus că n-ar trebui să-ți zic, dar acum am făcut-o. Îmi pare rău, Kimmie!

Se uită tânjind la punga de plastic din mâna lui Kimmie.

— Cum spuneați că-l cheamă pe polițai?

— Nu-mi aduc minte, Kimmie. Contează? Nu ți-am scris în mesaj?

— De unde știi că era polițai?

— I-am văzut insigna, Kimmie. L-am pus să mi-o arate, știi?

Vocile din capul lui Kimmie îi șopteau, îi spuneau ce-ar fi trebuit să creadă. Curând, nu va mai putea asculta pe nimeni sau de nimic. Un

polițist trimis s-o găsească pentru că tatăl ei era bolnav? Pe dracu'. O insignă de poliție. Ce dovedea asta? Florin și ceilalți puteau foarte ușor să facă rost de una.

— Cum ai făcut rost de trei grame cu o mie de coroane, Kimmie? Nu-i pură, ei? Nu, sigur că nu-i. Măi, ce proastă sunt!

Zâmbi spre Kimmie, implorând-o din priviri. Avea ochii întredeschiși, arăta ca un schelet și tremura din cauza sevrajului. Kimmie îi zâmbi la rândul ei și îi dădu sticla cu lapte cu ciocolată, chipsurile, berile, punga cu biscuiți, o sticlă cu apă și seringă. Cu restul se putea descurca singură.

•

Așteptă până când se lăsă amurgul, apoi fugi din clădirea DGI spre poarta din fier forjat. Știa ce trebuia să se întâmple și o durea.

În următoarele minute goli spațiile ascunse de bani și cărți de credit și puse două grenade pe pat și una în geantă. Apoi își împachetă valiza cu strictul necesar, scoase posterele de pe ușă și de pe perete și le așeză deasupra. În cele din urmă scoase cutia de sub pat și o deschise.

Legătura mică din cârpe devenise maronie și aproape fără greutate. Luă sticla de whisky, o duse la gură și bău până ce o goli. De astă dată vocile nu o lăsară în pace.

— Bine, bine, mă grăbesc, spuse ea.

Puse legătura cu grijă deasupra în valiză și o acoperi cu pătura. Mângâie ușor țesătura de câteva ori apoi trânti capacul. Târî valiza tot drumul până la Ingerslevsgade. Apoi tot ce trebuia să facă era s-o țină. Se întoarse în pragul ușii și aruncă o privire în casă, ca acel intermezzo memorabil din viața ei să se imprime în minte.

— Mulțumesc pentru găzduire, zise ea. Făcu un pas în spate, scoase cuiul de la grenadă și o aruncă lângă cealaltă, pe pat.

Când casa explodă, ea era departe, dincolo de poartă.

Dacă n-ar fi fost acolo, din cauza rămășițelor de beton proiectate în aer, probabil că acela ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi simțit.

25.

Explozia răsună ca o bufnitură înfundată prin ferestrele din biroul șefului de la Omoruri. El și Carl se uitară unul la altul. Nu doar niște artificii premature de Anul Nou.

— Iisuse! spuse Marcus. Sper că n-a murit nimeni.

O persoană empatică și prietenoasă care se referea mai mult la personalul din subordine decât la potențialele victime. Se uită din nou la Carl.

— Apropo de spectacolul pe care l-ai dat ieri, Carl. Am înțeles ce zici, dar data viitoare să vii la mine mai întâi, altfel o să mă faci să par prost, ai înțeles?

Carl dădu din cap afirmativ. Apoi îi spuse șefului de la Omoruri despre suspiciunea lui cu privire la Lars Bjørn. Că mai mult ca sigur avea un motiv personal să se amestece în ancheta lui Carl.

— Va trebui să-l sunăm, nu?

Marcus Jacobsen oftă.

•

Poate știa că petrecerea se terminase, poate credea că putea să se eschiveze. Oricum, pentru prima oară, Bjørn nu purta una dintre cravatele lui obișnuite. Șeful de la Omoruri trecu direct la subiect:

— Am înțeles că tu ai fost omul de legătură dintre minister și șefa poliției în cazul acesta, Lars. Vrei să explici cum vine asta, înainte să spunem cum vedem noi lucrurile?

Bjørn stătu un moment și își scărpină bărbia. Un soldat antrenat. Un CV clasic, nepătat. Vârsta potrivită. Cursuri complementare la Universitatea din Copenhaga. Drept, desigur. Bune abilități administrative. O rețea imensă de contacte și, în plus, o grămadă de experiență în munca de poliție. Și totuși, acea privire încruntată era o gafă evidentă. Își politizase slujba, își înjunghiase colegii pe la spate și contribuise la zădărnicierea unei anchete cu care, în principiu, nu avea nicio legătură. Și pentru ce? Din solidaritate cu un internat la care fusese cu mulți ani în urmă? În numele unei vechi prietenii? Ce dracu' era să spună? Un singur cuvânt greșit și era concediat. O știa cu toții.

— Am vrut să evit un eșec care ne-ar risipi resursele, zise el și regretă imediat.

— Dacă nu poți găsi altceva mai bun în apărarea ta ești concediat, mă auzi?

Carl observă cât de dureros era pentru șeful de la Omoruri. El și Bjørn făceau o echipă excelentă, oricât de enervant îl considera Carl pe adjunct. Bjørn oftă.

— Desigur, ați observat că am altă cravată.

Amândoi confirmară din cap.

— Da, am fost la același internat.

Fără îndoială, ei știau, iar Bjørn observase acest lucru.

— A fost o reclamă negativă în presă în legătură cu un viol care a avut loc la școală în urmă cu câțiva ani, așa că nu voiau să se redeschidă cazul Rørvig.

Știau și asta.

— Iar fratele mai mare al lui Ditlev Pram, Herbert, a fost coleg de clasă cu mine. Azi e unul dintre directorii internatului.

Acea informație scăpase, în mod regretabil, radarului lui Carl.

— Soția lui este sora unuia dintre șefii de departament din Ministerul Justiției. Un șef de departament care a fost un bun partener de antrenament pentru șefa poliției în timpul procesului de reformă.

„Ce intriga”, își zise Carl. Parcă era desprinsă dintr-una dintre dramele sentimentale cinematografice la care se uita Morten Korch. Curând poate se dovedea că erau copiii din flori ai unui fermier.

— Am fost presat din ambele părți. Legăturile astea din internate sunt ca o frăție și recunosc faptul că am făcut o greșală. Dar am presupus că șeful de departament acționa la cererea ministrului și că, prin urmare, nu greșea cu totul. Ea nu voia ca acest caz să atragă atenția, pe de o parte, pentru că toți cei implicați – care, desigur, nu sunt chiar fitecine – nu au fost acuzați de nimic atunci când a fost comisă crima și, pe de altă parte, pentru că fusese deja condamnată o persoană care aproape și-a ispășit pedeapsa. Mie mi s-a părut că ei vor să evite o evaluare a felului în care s-a făcut ancheta, dacă au fost sau nu greșeli procedurale și multe alte probleme potențiale. Nu știu de ce nu am verificat la ministru, dar ieri la prânz mi-am dat seama că ea nu știe nimic despre anchetă, așa că, din păcate, ea nu a luat nicio măsură. Acum știu asta.

Marcus Jacobsen dădu din cap aprobator. Acum era pregătit pentru sarcina cea mai grea.

— Nu m-ai anunțat în legătură cu niciunul dintre aceste lucruri, Lars. Mi-ai spus doar că șefa poliției a dat dispoziția ca Departamentul Q să înceteze ancheta. Acum îmi dau seama că tu ai fost cel care a convins-o pe șefa poliției să ne dea acest ordin după ce ai dezinformat-o. Apropo, ce i-ai spus? Că nu era niciun temei să redeschidem cazul? Carl Mørck se prostea cu el ca să se distreze, asta i-ai spus?

— Eram în birou cu șeful de departament de la Ministerul de Justiție. El a fost cel care a informat-o.

— Și el e un vechi elev de la același internat?

Lars dădu din cap cu o privire îndurerată pe chip.

— Deci, de fapt, Pram și ceilalți din gașcă ar fi putut pune toate astea în mișcare, Lars, îți dai seama de asta? Rugămintea pe care ți-a făcut-o fratele lui Ditlev Pram! Intențiile ultradubioase ale șefului de departament!

— Da, sunt conștient de asta.

Șeful de la Omoruri aruncă pixul cu putere pe birou. Clar era furios.

— Din acest moment ești suspendat. Te rog, scrie un memoriu pe care să i-l prezint ministrului. Nu uita să incluzi și numele șefului de departament.

Lars Bjørn nu arătase niciodată mai jalnic. Dacă nu l-ar fi considerat sâcâitor ca un hemoroid, lui Carl aproape că i-ar fi părut rău pentru el.

— Am o sugestie, Marcus, interveni Carl.

O scânteie apăru în ochii lui Bjørn. Până la urmă, ca adversari ei doi se înțeleseseră mereu bine.

— Hai să renunțăm la suspendare. Avem nevoie de tot personalul disponibil, nu? Dacă facem un caz din asta o să circule vorba. Presa și toate porcăriile astea. O să ai ziariști care vor țipa prin curte, Marcus! În plus, oamenii pe care îi investigăm o să fie mult mai atenți, și eu n-am nevoie de asta.

Bjørn stătea și dădea din cap mecanic la fiecare propoziție. Sărmanul!

— Îl vreau pe Bjørn la acest caz. Doar ca să se ocupe de câteva lucruri zilele următoare. Căutări, supraveghere, teren. Putem face totul singuri, iar acum avem ceva cu care să lucrăm, Marcus. Înțelegi? Un mic efort acum și poate o să rezolvăm și alte crime, spuse el, și bătu cu degetul în lista cu atacuri a lui Johan Jacobsen. La dracu', cred că s-ar putea să reușim, Marcus.

•

Nimeni nu fusese rănit în explozia din zona șinelor de tren de lângă Ingerslevsgade, dar Channel 2 News și elicopterele lor enervante dădeau deja ocol cvartalului de parcă șaptesprezece plutoane de teroriști tocmai făcuseră o demonstrație de forță.

Prezentatoarea de la știri era evident entuziasmată, deși încerca din răsuputeri să n-o arate. Cea mai bună știre era întotdeauna cea care putea fi prezentată cu gravitate și îngrijorare, în special lucrurile senzaționale, iar poliția se afla încă o dată în lumina blițurilor.

Carl urmărea evenimentele la televizor și se bucura că nu aveau legătură cu el. Rose intră în biroul lui.

— Lars Bjørn a activat echipa de căutări de la Poliția Copenhaga. Le-am trimis o fotografie cu Kimmie, iar Assad le-a prezentat tot ce se poate despre supravegherea lui. O caută și pe Tine Karisen. E prinsă în ochiul uraganului, asta-i clar.

— Ce vrei să spui?

— Biroul echipei de căutări e în Skelbækgade, știi? Nu pe acolo-și face veacul Tine Karisen?

El dădu din cap afirmativ uitându-se la notițele lui și la directive. Lista de sarcini părea nesfârșită. Secretul stătea în a-ți ierarhiza obiectivele și în muncă metodică.

— Astea sunt sarcinile tale, Rose. Ocupă-te de ele în ordine.

Ea luă hârtia și citi cu voce tare:

— Unu: găsește-i pe polițiștii care au participat la ancheta din Rørvig în 1987. Ia legătura cu poliția din Holbæk și cu Unitatea de Investigații Mobilă din Artillerivej. Doi: găsește colegi de-ai membrilor găștii. Adună relatări ale martorilor care le descriu comportamentul. Trei: du-te înapoi la spitalul Bispebjerg. Caută un doctor sau o asistentă care a lucrat la secția ginecologie când Kimmie a fost acolo. Patru: fă rost de detalii în legătură cu moartea lui Kristian Wolf. Cinci: contactează Universitatea din Berna și dă de orice lucru care poate avea legătură cu Kimmie. Azi. Mersi!

El se gândise că ea va considera conciliant ultimul cuvânt. Se înșelase.

— Iisuse! Se pare că ar fi trebuit să vin la muncă la patru dimineața, nu la cinci și jumătate, spuse ea destul de tare. Te-ai țărănit rău, omule! Nu ne-ai spus că putem pleca acasă cu o oră mai devreme?

— Ba da, dar asta a fost acum câteva ore.

Ea își desfăcu brațele și le lăsă jos din nou.

— Și?...

— Acum lucrurile stau altfel. Ai ceva de făcut în weekend?

— Ce?

— Rose, e ocazia ta să dovedești din ce ești făcută și să înveți cum e să faci muncă adevărată de investigații. Și gândește-te cât timp liber o să ai când se va termina.

Ea pufni. Dacă ar fi vrut să audă glume, le-ar fi inventat chiar ea.

Telefonul sună exact când Assad intră în cameră. Îi căuta șeful de la Omoruri.

— Tocmai voiai să-mi aduci patru oameni din aeroport, dar n-ai făcut-o? Întrebă Carl care fumega. Asta vrei să-mi spui?

Șeful de la Omoruri confirmă.

— Chiar vrei să spui că nu putem găsi pe nimeni care să ne ajute să-i urmărim pe suspecti? Dacă se află că, până la urmă, investigația n-a fost oprită, unde crezi că o să fie mâine Pram, Florin și Dybbøl Jensen? Nu pe aici, asta-i sigur. Poate în Brazilia, spuse el respirând greu și clătînând din cap. Știu al dracului de bine că nu avem dovezi ale implicării lor, dar ce zici de dovezi circumstanțiale, Marcus? Sunt acolo, pentru Dumnezeu, nu ești de acord?

După apel, Carl rămase în biroul lui, cu ochii fixați în tavan și proferă cele mai rurale înjurături pe care le învățase de la un puști din Frederikshavn la o sindrofie de cercetași, în 1975. Nu era ceva ce Baden-Powell¹⁰ ar fi aprobat.

— Ce-a zis Marcus atunci, Carl? Întrebă Assad. Primim ajutor atunci?

— Ce-a zis? A zis că, mai întâi, trebuie să rezolve cazul cu atacul din Store Kannikestræde și că apoi vor fi mai multe resurse libere. Și că trebuie să țină sub control explozia de la calea ferată, spuse Carl și oftă. Era ceva la care devenise destul de bun. Dacă nu era ceva, era altceva.

— Stai jos, Assad, spuse el. Trebuie să aflăm dacă lista lui Johan e bună de ceva.

Se aplecă spre tabla albă și începu să copieze:

14/6/1987: Kåre Bruno, elev la internat, cade de pe o trambulină de nouă metri și moare.

2/8/1987: crimele din Rørvig.

¹⁰ Robert, prim-baron Baden-Powell (1857-1941), fondatorul Mișcării cercetașilor (n.red.).

13/9/1987: atac, Nyborg Beach. Cinci tineri / o fată în vecinătate. Femeia în stare de șoc. Nu face declarații.

8/11/1987: doi gemeni, terenul de fotbal, orașul Tappernoje. Două degete tăiate. Bătuți rău.

24/4/1988: cuplu în vârstă dispăre în Langeland. Mai multe lucruri care le aparțineau au fost descoperite în golful Lindelse.

Când termină de pus pe tablă toate cele douăzeci de cazuri, se uită la Assad.

— Care e punctul comun? Ce zici, Assad?

— Toate s-au întâmplat duminica.

— Așa m-am gândit și eu. Ești sigur de asta?

— Da!

Logic. Sigur că au început duminica. Nu aveau cum altfel fiind la internat. Viața la internat este plină de restricții.

— Probabil că au avut obiceiul de a ataca duminica pe vremea când erau la școală, apoi au adoptat acest ritual după ce au plecat, deduse Carl.

— Și puteau conduce de la Næstred la locurile faptelor în doar câteva ore, spuse Assad. De exemplu, n-a fost niciun atac în Jutlanda.

— Ce mai observi, Assad?

— Între anii 1988 și 1992, n-a dispărut nicio victimă.

— Ce vrei să spui?

— Au fost doar atacuri violente. Bătăi și situații de genul ăsta. Nimeni n-a fost găsit mort și nimeni n-a dispărut.

Carl studie lista. O făcuse un angajat civil de la sediu, care se implicase personal și emoțional. De unde puteau ști că el nu fusese prea selectiv? Doar erau mii de cazuri de violență în Danemarca în fiecare an.

— Adu-l pe Johan aici, Assad, spuse Carl.

Între timp, el intenționa să ia legătura cu magazinul de animale unde lucrase Kimmie. Putea să-l ajute să-i întocmească profilul, să învețe ceva din visele și valorile ei. Poate putea aranja o întâlnire a doua zi dimineața. Apoi, seara, îl întâlnea pe profesorul de la liceul Rødovre. Aveau o întâlnire a absolvenților în aceeași seară. „Lasasep” îi spuneau. Ultima sâmbătă din septembrie, 29/9/2007. Intimă, cu cină și dans, îl informase el.

— Johan e pe drum, raportă Assad și se întoarce la lista de pe tabla albă. Kimmie a fost în Elveția în perioada aia, zise el încet un moment mai târziu.

— Care perioadă?

— Din 1988 până în 1992, spuse el, și dădu din cap. Nimeni nu a dispărut și nici nu a fost omorât cât timp Kimmie a fost în Elveția, zise el. Cel puțin nimeni de pe lista asta.

•

Johan nu arăta bine. Pe vremuri se plimba prin sediu ca un vițeluş care tocmai a descoperit spațiul nelimitat din padoc și abundența. Acum semăna mai mult cu un vițel crescut în cușcă și fusese închis pentru totdeauna. Fără spațiu în care să se miște sau să crească.

— Te mai duci la psiholog, Johan? întrebă Carl.

Se ducea.

— E pricepută. Numai că nu mă simt prea bine, răspunse el.

Carl se uită la fotografia celor doi gemeni de pe tablă. Poate că nu era așa de ciudat.

— Cum ai ales incidentele de pe listă, Johan? întrebă Carl. De unde știi că nu sunt sute și sute pe care nu le-ai trecut acolo?

— Am început prin includerea tuturor faptelor de violență raportate între 1987 și 1988 care au fost comise într-o duminică, în care atacurile nu au fost raportate de victime și care s-au petrecut la o distanță de Næstred mai mică de 160 km.

Se uită întrebător la care. Era important pentru el ca ei să fie pe aceeași lungime de undă.

— Ascultă, am citit o grămadă despre genul ăsta de internate. Dorințele și nevoile fiecărui individ nu înseamnă nimic. Elevii sunt ținuți acolo după un program strict, cu lecții, îndatoriri și toate celelalte bine desemnate. Toată săptămâna. Scopul e să se inducă disciplina și simțul comunității. Bazându-mă pe asta, am ajuns la concluzia că atacurile violente comise în timpul anilor de școală, în timpul săptămânii, înainte de micul dejun din weekenduri sau după cină nu meritau băgate în seamă. Pe scurt, cei din gașcă aveau alte activități care îi țineau ocupați în acele momente. Așa am ales infracțiunile. Duminica, după micul dejun și înainte de cină. Atunci aveau loc atacurile.

— Spui că au comis atacurile duminica, în mijlocul zilei?

— Da, așa cred.

— Și în acel interval de timp ei conduceau maximum 160 de kilometri ca să-și găsească victimele și să-și ducă la îndeplinire planul.

— În timpul anului școlar, da. În vacanțele de vară erau altceva.

Își coborî privirea în podea. Carl verifică în calendarul perpetuu.

— Dar crimele din Rørvig au fost comise duminică. A fost o coincidență sau era emblema găștii?

Johan păru trist când răspunse:

— Cred că a fost o coincidență. A fost chiar înainte de începerea anului școlar. Poate au simțit că nu făcuseră destul în timpul vacanței de vară, nu știu. Până la urmă, vorbim despre niște psihopați.

După aceea, Johan explică faptul că își folosise intuiția ca să creeze lista cu evenimente din anii următori. Nu că aceasta i se părea lui Carl greșită. Dar dacă era vorba să se bazeze pe intuiție, el prefera s-o facă de capul lui. Așa că, pentru moment, ancheta avea să se concentreze doar pe anii de dinaintea plecării lui Kimmie în Elveția.

Odată ce Johan se întoarse la activitățile obișnuite, Carl rămase o vreme și evaluă lista înainte de a suna la secția de poliție din Nyborg. De la cei de acolo află că frații gemeni care fuseseră atacați pe terenul de fotbal în 1987 emigraseră în Canada cu mulți ani în urmă. Cu o voce care ar fi putut și a unui bătrân de optzeci de ani, ofițerul de serviciu îl informă că aceștia moșteniseră o mică sumă de bani și își întemeiaseră o afacere cu echipament agricol. Cel puțin asta spusese la secție. Nimeni nu cunoștea îndeaproape viața băieților. Trecuse, desigur, mult timp de-atunci.

Carl se uită apoi la data dispariției cuplului de bătrâni de pe insula Langeland și frunzări dosarul de care făcuse rost Assad și i-l pusese pe birou. Era vorba despre doi profesori din Kiel care navigaseră în Rudkøbing și apoi călătoriseră dintr-un motel în altul înainte ca în final să-și petreacă noaptea la Stoense.

În raportul poliției scria că ei fuseseră văzuți în portul din Rudkøbing în ziua dispariției lor și mai mult ca sigur că plecaseră pe mare și se scufundaseră. Dar erau unii martori care văzuseră cuplul în Lindelse Cove în aceeași zi și, mai târziu, doi tineri fuseseră observați în port aproape de locul în care era ancorată barca cuplului. Martorii spusese că aceștia erau tineri bine îmbrăcați. Nu semănau cu localnicii care purtau șepci cu Castrol sau BP, ci erau genul cu cămăși apretate și tunsori îngrijite. Unii declarară că ei scosese barca din port, nu proprietarii. Dar nu erau decât bârfe locale.

Raportul mai menționa și unele obiecte care fuseseră găsite pe plajă lângă golful Lindelse. Deși nu erau sigure, rudele credeau că acestea ar fi putut aparține cuplului dispărut. Carl se uită pentru prima oară la lista cu obiecte: o cutie termorezistentă fără nicio etichetă, un șal, o pereche de ciorapi și un cercel compus din două piese. Ametist și argint. Cu un cârlig mic din argint, care se agăța de lobul urechii fără niciun mecanism de închidere. Nu era o descriere foarte detaliată, așa cum era de așteptat din partea unui ofițer de poliție, dar părea o replică fidelă a cercelului care se afla în punguța din plastic din fața lui Carl, lângă cartonașele de Trivial Pursuit.

În acel moment surprinzător intră Assad care arăta precum întruchiparea cuiva care dăduse de aur.

Arătă spre banda din cauciuc din punga de lângă cercel.

— Tocmai am aflat că genul ăsta de bandă din cauciuc se folosește la piscina din Bellahøj ca să știi cât timp ai stat în apă.

Carl încercă să se ridice la suprafață. Era încă adâncit în gânduri. Ce putea fi atât de important ca descoperirea lui cu adevărat incredibilă legată de cercel?

— Benzi din astea din cauciuc se foloseau peste tot, Assad. Și încă se mai folosesc.

— Da, spuse el, Dar oricum, când l-au găsit pe Kåre Bruno zdrobit pe gresia bazinului, el o pierduse pe a lui.

26.

— El așteaptă la biroul din față, Carl, zise Assad. Vrei să stau și eu când vine aici, atunci?

— Nu, zise Carl și clătină din cap.

Assad avea destule de făcut.

— Vrei să ne aduci niște cafea? Dar să nu fie prea tare, te rog!

În timp ce fluieratul lui Assad se auzea în tăcerea de sâmbătă, când până și conductele de canalizare bubuiau la numai jumătate din capacitate, Carl frunzări repede *Who's Who* căutând informații despre bărbatul pe care urma să-l întâlnească.

Îl chema Mannfred Sloth. Patruzeci de ani. Fost coleg de cameră al lui Kåre Bruno (prefectul decedat al școlii). Absolviseră în 1987. Garda regală. Locotenent în rezervă. MBA. CEO în cinci companii de la vârsta de treizeci de ani. Membru în șase consilii de administrație, unul aparținând unei companii de stat. Promotor și sponsor la mai multe expoziții de artă portugheză modernă. Însurat din 1994 cu Agustina Pessoa. Fost consul al Danemarcei în Portugalia și Mozambic. N-ar fi de mirare dacă Sloth ar lungi lista și cu vreun rang nobiliar și ceva decorații internaționale.

— N-am decât cincisprezece minute, începu el când întinse mâna.

Sloth se așeză, își încrucișă picioarele, puse deoparte haina de toamnă cu o mișcare lejeră și trase puțin de cutele pantalonilor astfel încât genunchii îndoii să nu întindă țesătura. Era destul de ușor ca cineva să și-l imagineze în mediul de la internat. Mult mai greu era, însă, de închipuit jucându-se în nisip cu copiii lui.

— Kåre Bruno a fost cel mai bun prieten al meu, zise el și *știi* că niciodată nu ar fi agreat ideea de a se duce la o piscină publică în aer liber, așa că e foarte ciudat că a fost găsit la Bellahøj. Un astfel de loc era mult prea aproape de tot felul de oameni, dacă mă înțelegeți.

Chiar vorbea serios.

— În plus, niciodată nu l-am mai văzut făcând sărituri, mai ales de la platforma de 10 metri.

— Nu credeți că a fost un accident?

— Cum ar fi putut fi un accident? Kåre era un tip deștept. Nu putea să se prostească acolo sus, când toată lumea știe că o cădere de acolo e fatală.

— Și n-ar fi putut fi sinucidere?

— Sinucidere! De ce? Tocmai absolvisem. Tatăl lui îi dăduse un Buick. Regal Limited cadou de absolvire. Un model coupé, știți?

Carl dădu din cap cu ezitare pentru că n-avea nici cea mai vagă idee. Știa că Buick era o marcă de mașină și asta era de-ajuns.

— Era hotărât să plece în America ca să studieze dreptul. Harvard, nu? De ce-ar fi făcut o tâmpenie ca asta? N-are absolut niciun sens.

— Era îndrăgostit? Întrebă Carl precaut.

— Ha! Putea avea pe oricine dorea.

— V-o amintiți pe Kimmie Lassen?

El făcu o grimasă. Amintirea ei nu-i plăcea.

— Era supărat că ea îl părăsise?

— Supărat? Era furios. Nu-i plăcea să fie lăsat baltă. Cui îi place? spuse el și zâmbi. Dinții lui albi străluciră și își dădu la o parte părul de pe frunte. Păr care era, desigur, vopsit și proaspăt tuns.

— Și ce avea de gând să facă în privința asta?

Mannfred Sloth ridică din umeri și îndepărtă cu mâna câteva fire de praf de pe haină.

— Sunt aici pentru că eu cred că amândoi suntem de părere că a fost ucis. Că a fost împins peste margine. Altfel, de ce v-ați osteni să mă contactați după douăzeci de ani? Am dreptate?

— Nu suntem cu totul siguri, dar normal că e un motiv pentru care lucrăm din nou la caz. Cine credeți că l-ar fi putut împinge?

— N-am idee. Kimmie avea niște prieteni nebuni în clasa ei. Se învârteau în jurul ei ca sateliții. Îi avea la degetul mic. Avea sâni frumoși, știți? *Tățelele conduc*, am dreptate? râse scurt, uscat. Nu i se potrivea.

— Știți dacă a încercat s-o recucerească?

— Ea avea deja o legătură cu unul dintre profesori. Unul din suburbii, fără bunul-simț de a ști că elevele erau interzise.

— Vă amintiți numele lui?

El clătină din cap.

— N-a stat acolo prea mult. A predat câteva lecții de daneză, mi se pare. Nu era genul de persoană pe care s-o observi dacă nu-l aveai ca profesor. Era...

Se opri și ridică un deget în sus, iar pe fața lui se citea efortul de aducere-aminte și concentrarea.

— Da. Acum mi-am amintit. Numele lui era Klavs. Cu „v”, pentru Dumnezeu! exclamă el și pufni. Numele era ridicol.

— Klavs, spuneiți? Klavs Jeppesen?

El își săltă capul.

— Da, Jeppesen. Cred că ăsta e, zise el și dădu din cap.

„Ciupește-mă, cred că visez”, își zise Carl. Chiar în seara aceea urma să se întâlnească cu Jeppesen.

— Pune cafeaua acolo, Assad. Mersi.

— Ei, trebuie să recunosc, spuse oaspetele lui Carl cu un zâmbet viclan. Aveți condiții modeste aici, dar cel puțin ajutorul e bine antrenat.

Scoase același râs uscat și Carl își imagină foarte bine cum îi tratase pe locuitorii din Mozambic.

Sloth gustă cafeaua și, după prima înghițitură, fu evident că nu-i mai trebuia.

— Bine, spuse el, știu că era încă topit după fată. Erau mulți așa. Așa că atunci când ea a fost exmatriculată a vrut să fie numai a lui. Pe vremea aia ea trăia în Næstred.

— Nu înțeleg cum de-a ajuns să moară în Bellahøj.

— După ce am terminat examenele, el s-a mutat cu bunicii lui. Mai stătuse cu ei și înainte. Ei locuiau în Emdrup. Erau oameni foarte delicați, foarte cumsecade. Am petrecut mult timp acolo pe atunci.

— Părinții lui nu erau în Danemarca?

El ridică din umeri. Fără îndoială, copiii lui Manfred Sloth mergeau tot la internat ca el să se poată ocupa de treburile lui. La dracu' cu el!

— Era cineva din cercul lui Kimmie care locuia în apropiere de piscină?

El se uită dincolo de Carl. În sfârșit, recunoștea gravitatea pe care încăperea o reflecta. Dosarele cu cazurile vechi. Fotografii de pe avizier. Lista cu victimele atacurilor, cu numele prietenului său, Kåre Bruno, în vârf.

„La dracu'”, își spuse Carl când se întoarse și își dădu seama la ce se holba Sloth.

— Ce-i aia? întrebă Sloth cu o seriozitate amenințătoare și cu degetul îndreptat spre listă.

— O, spuse Carl. Cazurile nu sunt legate. Suntem în proces de împărțire pe categorii a dosarelor în ordine cronologică.

„Ce explicație idioată”, își spuse Carl. De ce naiba ar scrie pe tablă ceva ce putea fi rezolvat prin așezarea dosarelor pe raft?

Dar Manfred Sloth nu puse întrebări. Nu era genul care făcea o asemenea muncă de sclav, așa că de unde putea ști el astfel de proceduri de bază?

— Probabil că aveți treabă până peste cap, spuse el.

Carl își desfăcu brațele.

— De aceea este așa de important să răspundeți la întrebări pe cât de precis puteți.

— Ce m-ați întrebat?

— Am întrebat dacă era cineva din gașca aia care locuia în apropiere de Bellahøj.

El dădu din cap fără ezitare.

— Da. Kristian Wolf. Părinții lui aveau o casă impresionantă, în stil funcționalist, jos lângă lac, casa în care s-a mutat când l-a dat pe tatăl lui afară de la firmă. Și cred că soția lui stă încă acolo, cu noul ei soț.

Nu mai scoase nimic de la el. Dar ceea ce scosese până la capăt nu era rău deloc.

— Rose, strigă el când sunetul tare al pantofilor marca Lloyd ai lui Manfred Sloth dispăru încet.

— Ce știi despre moartea lui Kristian Wolf?

— Alo, Carl? zise ea și se lovi cu carnețelul peste tâmplă. Ai Alzheimer sau care-i treaba? Mi-ai dat cincisarcini, iar aia e pe locul patru după clasificarea ta. Deci ce crezi că știi despre asta?

El uitase.

— Și când o să-mi poți spune ceva? Nu poți inversa ordinea?

Ea își puse mâinile în șolduri ca o gospodină italiană care e pe cale să țipe la netrebnicul ei de soț care lânzează pe canapea. Apoi zâmbi dintr-odată.

— O, la dracu'. Oricum nu pot sta serioasă.

Își linse degetul și frunzări carnețelul.

— Crezi că tu decizi totul? Sigur că de asta m-am ocupat mai întâi. Evident, era cel mai ușor lucru.

•

Kristian Wolf avea în momentul morții puțin sub treizeci de ani și era deja putred de bogat. Tatăl lui fondase compania de transport, dar Kristian i-a dat lovitura de grație și l-a ruinat. Oamenii spuneau că tatăl

lui o căutase cu lumânarea; crescuse un fiu fără sentimente, iar când venise vremea cu asta se alesese în schimb.

Era un burlac care se scălda în bani și de aceea căsătoria lui fastuoasă din iunie cu o contesă – a treia fiică a baronului Saxenholdt, Maria Saxenholdt – făcuse valuri. Fericirea lor matrimonială n-a durat decât trei luni, scria presa, celebrul Kristian Wolf fiind omorât într-un accident de vânatoare, la 15 septembrie 1996.

Totul păruse lipsit de noimă și poate de aceea articolele din ziare erau nenumărate. Erau mult mai multe materiale despre moartea lui decât despre noua stație de autobuz de la primăria din Copenhaga sau despre Bjarne Riis care câștigase Turul Franței cu câteva săptămâni înainte.

Plecase singur foarte devreme dimineața spre moșia lui de weekend de pe insula Lolland. Trebuia să se întâlnească cu restul amicilor de vânatoare o jumătate de oră mai târziu, dar trecuseră mai bine de două ore înainte să fie găsit cu o rană urâtă la coapsă și trupul golit de hemoragie. Conform raportului autopsiei, părea să fi fost o moarte rapidă. Era adevărat. Carl mai văzuse așa ceva înainte.

Anchetatorii fuseseră surprinși că lucrurile luaseră o întorsătură așa de groaznică pentru un asemenea vânător experimentat. Dar mulți dintre amicii lui de vânatoare spuneau că Wolf avea obiceiul să-și poarte pușca cu piedica trasă. Odată pierduse ocazia de a împușca un urs polar în Groenlanda pentru că degetele lui înghețate nu reușiseră să tragă piedica, așa că nu voia să mai pățească așa ceva.

Oricum, era destul de straniu că reușise să se împuște în coapsă, dar concluzia a fost că se împiedicase într-o brazdă de pământ și apăsase din greșeală pe trăgaci. Reconstituirea accidentului demonstrase că acest lucru era posibil.

Faptul că văduva lui nu făcuse prea mare caz pe marginea accidentului fusese, mai mult sau mai puțin, atribuit neoficial pe seama faptului că, la acea vreme, ea regreta deja că se măritase. Până la urmă, el era mai mare decât ea, foarte diferit, iar moștenirea reprezentase o frumoasă consolare.

•

Casa de la țară se revărsa literalmente peste lac. Nu erau multe proprietăți de calibrul ei în vecinătate. Era genul de locuință care îi făcea pe toți cei din jur să-i aprecieze valoarea considerabilă. Carl estima că aceasta se ridicase la 40 de milioane de coroane înainte ca

piața imobiliară să fie îngenuncheată. Acum, astfel de case erau de nevândut. Totuși, suspecta că proprietarii votaseră tocmai acel guvern care crease condițiile crizei economice. Dar, la dracu', oricum nu erau decât vorbe. O orgie consumeristă urmată de o economie supraîncălzită. Cui îi păsa pe acolo de așa ceva? Era vina oamenilor.

Băiatul care deschise ușa avea cel mult opt sau nouă ani. Nasul lui era înfundat și roșu și purta halat și papuci. O priveștițe destul de neașteptată în acea locuință enormă în care oamenii de afaceri și mogulii financiari socializaseră timp de generații.

— N-am voie să las pe nimeni înăuntru, reuși el să spună printre balonașe de mucii. Mama vine mai târziu. E în Lyngby.

— Poți s-o suni și să-i spui că poliția vrea să vorbească cu ea?

— Poliția? zise el și se uită sceptic la Carl.

În astfel de situații, o haină lungă din piele ca a lui Bak sau ca a șefului de la Omoruri ar fi ajutat la construirea unei încrederi reciproce.

— Uite, spuse Carl. Așa arată insigna mea. Întreab-o pe mama ta dacă pot aștepta înăuntru.

Băiatul trânti ușa. Timp de o jumătate de oră el rămase pe trepte și se uită la oamenii care alergau pe alei, de cealaltă parte a lacului. Oameni îmbujorați, care-și legănav mâinile și făceau pași mărunți. Era sâmbătă dimineața. Locuitorii din Statul Bogătașilor ieșiseră să-și facă exercițiile.

— Căutați pe cineva? întrebă o femeie când coborî din mașină.

Era în gardă. O mișcare greșită și ea putea să-și arunce jos cumpărăturile și să alerge la ușa din spate. Pentru că învățase ceva din experiențele trecute, el scoase imediat insigna.

— Carl Mørck, Departamentul Q. Nu v-a sunat fiul dumneavoastră?

— Băiatul meu este bolnav. E în pat, spuse ea apoi dintr-odată păru îngrijorată. Nu-i așa?

Deci micuțul neastâmpărat nu sunase. Se prezentă din nou și, fără tragere de inimă, fu lăsat să intre.

— Frederik! strigă ea în sus. Am un cârnat pentru tine.

Părea foarte drăguță și naturală. Nu așa cum s-ar fi așteptat oricine de la o contesă adevărată.

Târșăitul lui în jos pe scări se întrerupse brusc când îl văzu pe Carl stând în hol. Într-o clipă păru că viziunile copilărești ale pedepsei pe care avea s-o primească pentru că nu făcuse ceea ce-i spusese poliția îi

crispează de groază fața pe care îi curgeau muci. Era clar că nu se simțea pregătit pentru o confruntare cu consecințele abaterii lui. Carl îi făcu cu ochiul ca să-i dea de înțeles că totul era în ordine.

— O, deci chiar erai în pat, Frederik?

Băiatul dădu din cap încet apoi își luă hot-dog-ul franțuzesc și dispăru. Din vedere și din minte, credea el probabil. Deștept copil! Carl trecu direct la subiect.

— Nu știu dacă vă pot ajuta cu ceva, zise ea și îi aruncă o privire prietenoasă. Kristian și cu mine nu prea ne-am cunoscut așa de bine. Așa că nu știu ce-a fost în mintea lui în zilele acelea.

— V-ați recăsătorit?

— Nu e nevoie să fiți așa oficial. Spuneți-mi Maria, spuse ea, și zâmbi. Da, l-am întâlnit pe soțul meu, Andrew, în același an în care a murit Kristian. Avem trei copii acum. Frederik, Susanne și Kristen.

Nume obișnuite. Poate că era timpul ca el să-și reevalueze prejudecățile despre valorile semnăturilor clasei conducătoare.

— Frederik e cel mai mare?

— Nu, el e cel mai mic. Gemenele au unsprezece ani, zise ea și îi anticipă întrebarea. Da, Kristian este tatăl lor biologic, dar actualul meu soț a fost alături de ele. Fetele sunt acum la un frumos internat pentru fete, în apropiere de moșia socrilor mei din Eastbourne.

O spusese așa de drăguț, de neafectat și fără rușine! Cum dracu' avea inimă să le facă așa ceva copiilor ei? Unsprezece ani și deja fuseseră exportați în golfurile Angliei și erau supuși fără pază unui strict regim disciplinar.

El se uită la ea cu o fundație proaspăt cimentată sub prejudecățile sale de clasă.

— Cât timp ai fost căsătorită cu Kristian, a vorbit vreodată de Kristen-Marie Lassen? Sunt sigur că e o coincidență curioasă faptul că are același nume cu al fetei tale, dar Kristian a cunoscut-o foarte bine pe acea femeie. I se spunea Kimmie. Au fost împreună la internat. Numele ei îți aduce aminte de ceva?

Un voal se lăsă pe fața ei. El zăbovi un moment, așteptându-se ca ea să spună ceva. Dar ea n-o făcu.

— Scuză-mă, ce s-a întâmplat? zise el.

Ea ridică palma, cu degetele răsfirate.

— Nu vreau să discut despre asta, e tot ce vreau să spun.

Nu trebuia să zică asta. Era evident.

— Crezi că era posibil să fi avut o relație cu ea, asta e? Chiar dacă erai însărcinată pe-atunci?

— Nu știu ce-a avut cu ea și nu vreau să știu.

Stătea cu mâinile încrucișate sub sâni. Într-o secundă avea să-l roage să plece.

— E o vagabondă acum. Trăiește pe stradă.

Acea informație părea să nu reușească s-o consoleze.

— Mereu după ce vorbea cu ea Kristian mă bătea. Acum ești mulțumit? Nu știu de ce ești aici, dar te rog să pleci.

Iată, se întâmplase.

— Sunt aici pentru că anchetez o crimă, încercă el.

Răspunsul veni instantaneu.

— Dacă ai impresia că l-am omorât pe Kristian, ar trebui să te mai gândești. Nu că nu mi-ar fi trecut prin minte, spuse ea, apoi clătină din cap și se uită spre lac.

— De ce te bătea? Era sadic? Bea?

— Dacă era sadic?

Aruncă o privire spre hol să se asigure că nu apare dintr-odată un cap mic după colț.

— Poți fi sigur că era.

•

El privi în jur, explorând zona înainte de a se urca în mașină. Atmosfera din acel vast conac fusese una opresivă, asta descoperise după ce, strat cu strat, ea aflase ce putea face un bărbat puternic, sadic, unei femei firave de douăzeci și doi de ani. Cum luna de miere fu rapid transformată într-un coșmar zilnic. Începuse cu vorbe urâte și amenințări, apoi lucrurile deveniseră și mai sordide. El avea grijă să nu lase urme pentru că seara ea trebuia să se îmbrace la patru ace și să se dea mare cu pedigrul ei. De aceea o alesese. Numai din acel motiv. Kristian Wolf. Un tip de care se îndrăgostise într-o clipă și pe care-și va petrece toată viața încercând să-l uite. Pe el, faptele lui, felul în care se purtase și oamenii cu care se înconjurase. Toate acelea trebuiau uitate.

În mașină, Carl adulmecă după benzină. Apoi sună la Departamentul Q.

— Mda, zise Assad simplu. Nu spusese „Departamentul Q” sau „Adjunctul inspectorul-șef adjunct Hafez el-Assad la aparat” și nici măcar ceva asemănător. Doar „Mda”!

— Trebuie să te prezinți pe tine și departamentul când ridici receptorul, Assad, zise el fără să-și spună numele.

— Bună, Carl! Rose tocmai mi-a dat dictafonul. Arată *atât* de drăguț! Vrea să vorbească cu tine atunci.

Se auziră niște strigăte și zgomot puternic de pași cu ecou, apoi ea era pe fir.

— Ți-am găsit o asistentă de la Bispebjerg, spuse ea rece.

— Bine. Super.

Ea nu aștepta un răspuns.

— Lucrează la un spital particular lângă Arresø, continuă Rose și îi dădu adresa. A fost ușor să dau de ea după ce i-am aflat numele. Este unul *chiar* ciudat.

— Unde l-ai găsit?

— La Spitalul Bispebjerg, desigur. Am căutat prin fișetele lor vechi de la arhivă. Ea a lucrat în secția de ginecologie când Kimmie a fost spitalizată. Am sunat-o și își amintește cazul. Toată lumea care a lucrat acolo atunci și-ar aminti-o pe Kimmie, așa mi-a spus.

•

„Cel mai frumos spital din Danemarca”, după cum citase Rose de pe pagina lor de internet. Carl se uită în jos la clădirile albe ca zăpada și fu de acord. Totul era minunat de bine menținut. Chiar și în acea perioadă de toamnă târzie, pajiștile frumos tunse erau demne de Wimbledon. Împrejurimi absolut magnifice. Cuplul regal se bucurase de acea privilegiu cu numai câteva luni în urmă.

Palatul lor de la Fredensborg nu avea nimic din ce era acolo.

Asistenta-șefă Irmgard Dufner era, mai degrabă, în contrast cu acest loc. Zâmbind și mare cât un vapor tras în port, ea navigă spre el ca să-l întâmpine. Oamenii din jurul ei pășiră încet în lateral când trecu pe lângă ei. O tunsoare tip castron, cu bordură, două picioare cât patru și pantofi care loveau cu putere podeaua.

— Domnul Mørck, presupun!

Făcu o grimasă și îi scutură mâna de parcă încerca să-i golească buzunarele de conținut. Din fericire pentru el, prezența ei enormă se asorta cu mărimea memoriei ei. Visul oricărui polițist.

Fusese asistentă-șefă pe vremea când Kimmie fusese internată la Bispebjerg și, cu toate că nu fusese de gardă când dispăruse pacienta, evenimentele acelea erau așa de ciudate și de tragice încât nu le uitase, după cum explicase ea.

— Când femeia a fost internată, era bătută destul de bine așa că ne-am așteptat să piardă copilul, dar de fapt s-a făcut bine. Își dorea copilul *atât* de mult! La o săptămână după internare, eram aproape gata s-o externăm.

Ea își mușcă buza.

— Dar apoi, într-o dimineață după ce fusesem în schimbul de noapte, ea a făcut avort spontan sever. Doctorul a zis că părea să și-l fi provocat singură. Mie mi s-a părut greu de crezut ținând cont de cât de nerăbdătoare era să aibă copilul. În plus, avea vânătăi albastre, mari, pe abdomen. Dar e imposibil să fii sigur în astfel de probleme. Sunt multe sentimente amestecate când o femeie se confruntă cu perspectiva creșterii de una singură a unui copil neplănit.

— Ce-ar fi putut folosi ca să-și facă vânătăile? Vă amintiți?

— Unii spuseră că ar fi putut fi scaunul din camera ei. Că l-ar fi putut trage lângă pat și că l-ar fi izbit de abdomen. Oricum, era jos când doctorii au intrat și au găsit-o inconștientă, cu fetusul într-o baltă de sânge între picioarele ei.

Carl încercă să-și imagineze. O scenă tristă.

— Și fetusul era destul de mare ca să-l vedeți?

— O, da. La optsprezece săptămâni un fetus arată ca un om mic, de circa zece - cincisprezece centimetri lungime.

— Cu mâini și picioare?

— Cu totul. Plămâni nu sunt complet dezvoltați și nici ochii. În rest are aproape orice altceva.

— Și zăcea între picioarele ei?

— Expulzase copilul și placenta pe cale normală, da.

— Ați spus despre placenta. N-a fost nimic anormal cu ea?

— E unul dintre lucrurile pe care toată lumea și le amintește. Asta și faptul că a furat fetusul. Colegii mei îl puseseră sub un cearșaf cât timp au oprit sângerarea. Când s-au întors, după o scurtă pauză, pacienta și fetusul dispăruseră. Însă placenta era încă acolo. Atunci unul dintre doctori a observat că era ruptă. Sfâșiată în două, ca să zic așa.

— Nu se putea întâmpla asta în timpul avortului?

— Uneori se întâmplă, dar *foarte* rar. Poate că violența asupra abdomenului a avut o contribuție. Oricum, e o problemă gravă dacă femeia nu este chiuretată.

— Vă referiți la potențialele infecții?

— Da, mai ales în trecut, aceasta era o importantă sursă de îngrijorare.

— Și, dacă nu e făcută cum trebuie, ce se întâmplă?

— Păi, pacienta riscă să moară.

— Înțeleg. Dar vă asigur că n-a murit. E încă în viață. Nu în cea mai bună stare din moment ce acum trăiește pe stradă, dar *este* vie.

Își puse mâinile mari în poală.

— Mă bucur să aud asta, dar e păcat că trăiește pe străzi. Multe femei nu depășesc o astfel de experiență.

— Vreți să spuneți că trauma pierderii copilului ar fi putut fi îndeajuns de mare ca s-o facă să se retragă din societate?

— A, știți ce? Orice e posibil într-o astfel de situație. Se mai întâmplă din când în când. Pot intra într-o stare de tulburare mintală și sunt destul de des copleșite de vinovăție.

— Cred că o să încerc să fac o scurtă prezentare a cazului. Ce părere aveți de asta, prieteni?

Se uită la Assad și la Rose, știind că amândoi aveau în minte lucruri de care voiau să scape.

— Avem un grup de tineri compus din indivizi foarte hotărâți, adică oameni care întotdeauna duc la îndeplinire ceea ce plănuiesc. Cinci tipi, fiecare cu caracteristicile lui, și o fată care pare să fie pionul central. E nerușinată, frumoasă, implicată într-o scurtă relație cu unul dintre studenții de top de la școală, Kåre Bruno – care sunt aproape convins, moare cu o mare doză de ajutor din partea găștii. Unul dintre obiectele din cutia de metal ascunsă a lui Kimmie Lassen ne conduce în această direcție. Putea să fi fost gelozie, poate o încăierare, dar ar fi putut fi un simplu accident, caz în care banda din cauciuc pe care ea a ascuns-o să fie un fel de trofeu. Oricum, banda din cauciuc nu ne spune nimic clar despre vinovăție, chiar dacă ridică unele suspiciuni. Gașca este unită în ciuda faptului că Kimmie este exmatriculată din școală, iar asocierea lor are ca rezultat, direct sau indirect, asasinarea a doi tineri din Rørvig, probabil aleși la întâmplare. Bjarne Thøgersen mărturisește, chiar dacă nouă ani mai târziu, dar probabil ca să-l acopere pe unul sau pe mai mulți dintre ceilalți. Totul duce cu gândul la faptul că tocmai de aceea i-a fost promisă o mare sumă de bani. Provenea dintr-o familie relativ săracă, iar legătura lui sexuală cu Kimmie se terminase, așa că e posibil să fi fost o soluție rezonabilă în

situația lui particulară. Oricum, acum știm că *cineva* din gașcă a fost implicat, din moment ce am găsit obiecte cu amprentele victimelor în cutia lui Kimmie. Noi, cei din Departamentul Q, suntem atrași spre acest caz datorită unui cetățean particular care suspectează că s-a creat o eroare când Thøgersen a fost condamnat. Poate cel mai important element de notat în acest sens este faptul că Johan Jacobsen ne-a oferit o listă cu atacuri și dispariții în care gașca ar fi putut fi implicată. Mai mult, cu această listă putem confirma că, în timpul anilor cât Kimmie a trăit în Elveția, au fost înregistrate doar atacuri fizice – nu crime sau dispariții. Lista este, să recunoaștem, cumva speculativă, dar abordarea generală a lui Johan pare solidă. Gașca a aflat că investighez cazul. Nu știu cum, dar probabil prin Aalbæk, și se fac încercări de obstrucționare a anchetei.

În acel moment, Assad ridică un deget.

— Obstrucționare? Asta ai spus?

— Da. Se încearcă blocarea anchetei, Assad. Obstrucționare înseamnă blocare. Și asta-mi spune că acest caz presupune mai mult decât îngrijorarea a câțiva oameni bogați față de reputația lor.

Amândoi dădură din cap afirmativ.

— Ca urmare, am primit amenințări acasă, în mașină și, cel mai recent, la muncă și, mai mult ca sigur, tipii din gașcă sunt în spatele acestor amenințări. S-au folosit de tovarășii vechi de la internat pe post de gonaci ca să ne îndepărteze de caz, dar acum lanțul acesta s-a rupt.

— Deci trebuie să procedăm cu grijă, mormăi Rose.

— Corect. Acum o să fim lăsați să lucrăm în pace, iar ei nu trebuie să știe asta. Mai ales pentru că noi credem că interogarea lui Kimmie, în special în situația ei, va fi în avantajul nostru. Prin ea am putea să clarificăm într-o oarecare măsură ce-a făcut gașca atunci.

— N-o să zică nimic, Carl, interveni Assad. Nu după cum s-a uitat la mine în gară.

Carl își scoase în afară buza de jos.

— Mda, mda, vedem noi. Kimmie Lassen este, mai mult ca sigur, într-o doagă. Cum altfel, dacă trăiește pe stradă, deși are un palat în Ordrup? Un avort în circumstanțe misterioase, în care se pare că a fost victima repetată a violenței – asta probabil că a contribuit la situație.

Se gândi să-și aprindă o țigară, dar căutătura rimelată a lui Rose era fixată cu asprime asupra mâinilor lui.

— Mai știm și că unul dintre membrii găștii, Kristian Wolf, a murit la câteva săptămâni după dispariția lui Kimmie Lassen, dar nu știm dacă cele două evenimente au legătură unul cu altul. Astăzi, însă, am aflat de la văduva lui că Wolf avea tendințe sadice și mi s-a sugerat și că ar fi avut o relație cu Kimmie Lassen.

Degetele lui strângeau pachetul de țigări. Până acum, toate bune.

— Dar cel mai important fir în acest caz este faptul că acum știm că unul sau mai mulți membri ai găștii a comis și alte atacuri pe lângă crimele din Rørvig. Kimmie Lassen a ascuns obiecte care sunt indicii sigure a cel puțin patru atacuri mortale și încă două pungulițe din plastic cu obiecte ne dau ocazia de a bănuși mai mult de atât. Deci, acum vom încerca să o agățăm pe Kimmie, să urmărim acțiunile celorlalți suspecți și să ne terminăm celelalte sarcini. Aveți ceva de adăugat la acest rezumat?

Își aprinse țigara.

— Văd că încă ai ursulețul în buzunar, spuse Rose și se uită la țigară.

— Da. Altceva?

Ei clătinară din cap.

— Bine. Dă-i drumul, Rose! Ce-ai aflat?

Ea se uită la spirala de fum care se întindea spre ea. Într-o clipă avea să înceapă să dea din mâini.

— Nu prea multe și totuși destul.

— Sună criptic. Hai să auzim.

— În afară de Klaes Thomasen, n-am reușit să dau decât de un polițist care a fost implicat în anchetă. Un anume Hans Bergstrøm, care a făcut parte din Echipa de Investigații Mobile la acea vreme. Astăzi are altă slujbă și oricum e imposibil de vorbit cu el.

Acum începu să alunge fumul cu mâna.

— Nu e nimeni cu care să fie imposibil de vorbit, o întrerupse Assad. Doar că e supărat pe tine pentru că i-ai spus că e un rahat prost, zise el și zâmbi larg când ea protestă. Da, Rose, am auzit.

— Am pus mâna pe receptor. N-a auzit. Nu-i vina mea că n-a vrut să vorbească. A făcut o avere după brevetele lui și am aflat și altceva despre el.

Începu din nou să clipească și să alunge fumul cu mâna.

— Ce anume?

— Și el este un fost elev de internat. N-o să scoatem nimic de la el.

Carl închise ochii și se strâmbă. Una era să fii solidar și alta să fii în cârdășie. Beleaua dracului!

— E la fel ca și cu vechii colegi de clasă. Niciunul nu vrea să discute cu noi.

— Cu câți ai luat legătura? Probabil că s-au împrăștiat care încotro. Iar fetele ar putea avea alte nume.

Ea dădu din mână atât de evident încât Assad se dădu puțin la o parte de lângă ea. Avea un aer *atât* de amenințător!

— Dincolo de cei care stau pe cealaltă parte a globului și acum își fac somnul de frumusețe, i-am contactat aproape pe toți. Și cred că e destul. Refuză să spună ceva, asta în cazul în care vorbesc. O singură persoană mi-a dat un indiciu despre cum erau ei.

De data asta Carl suflă fumul departe de ea.

— Înțeleg. Ce-a spus acea persoană?

— Tot ce-a spus a fost că ei erau o gașcă nebună care încălca regulile școlii. Fumau hașiș în pădure și în parcurile din apropierea școlii. Dar tot părea să creadă că erau persoane destul de acceptabile. Auzi, Carl, nu poți să lași deoparte nenorocirea aia de nicotină cât timp avem ședință?

Reușise să tragă zece fumuri. Era de-ajuns.

— Dacă am putea vorbi direct cu cineva din gașcă, Carl, interveni Assad. Dar cred că nu putem. Dacă luăm legătura cu oricare dintre ei, cred că tot cazul ne va scăpa printre degete.

El stinse țigara în ceașca de cafea, spre evidenta iritare a lui Rose.

— Nu, mai așteptăm puțin. Și tu ce ai pentru noi, Assad? Am înțeles că te-ai uitat pe lista lui Johan. Ai ajuns la vreo concluzie?

Assad ridică din sprâncenele negre. Avea ceva... era evident. Și avea plăcerea aparte de a ține totul pentru el.

— Dă-i drumul, preferatul, zise Rose și îi făcu cu ochiul înconjurat de genele negre-cărbune.

El se uită în jos la notițe și zâmbi.

— Da, atunci am descoperit femeia care a fost atacată în Nyborg la 13 septembrie 1987. O cheamă Grete Sonne și are cincizeci și doi de ani. Are un magazin de haine pe Vestergade. Se numește „Doamna Talie Mare”. N-am vorbit cu ea pentru că e mai bine să ne ducem personal. Am aici raportul poliției. În dosar nu sunt prea multe date despre atac pe care să nu le știm deja.

Dar era destul, judecând după expresia lui facială.

— Femeia avea treizeci și doi de ani pe-atunci și, în acea zi de toamnă, își scosese câinele la plimbare pe plaja din Nyborg. Câinele scăpase din lesă și alerga spre un centru pentru copiii diabetici, un loc numit Skaerven. Așa că ea alerga cât de repede putea ca să-l prindă. Câinele era puțin cam zvăpăiat din câte-mi dau seama. Atunci au apărut niște tineri care l-au prins înainte ca ea să-l ajungă din urmă și i l-au dat. Erau cinci sau șase. Ea nu și-a amintit atunci mai mult de atât.

— Îu! făcu Rose. Înseamnă că a fost bătută rău.

„Da, se gândi Carl. Ori asta, ori femeia și-a pierdut memoria din alte motive”.

— A fost un atac destul de brutal. În raport scrie că a fost dezbrăcată și biciuită, i-au fost rupte mai multe degete, iar câinele a fost lăsat mort lângă ea. Erau multe urme de tălpi, dar per total indiciile n-au dus nicăieri. S-a zvonit că o mașină roșie, de dimensiuni medii, fusese parcată mai jos pe Sommerbyen, în fața unei cabane cafenii, de vară, din apropiere de apă.

Assad își verifică din nou notițele.

— La numărul 50. Mașina a fost parcată acolo câteva ore. Câțiva șoferi au mai spus că au văzut niște tineri care alergau pe marginea drumului în jurul orei atacului. Au fost verificate rutele de feribot și vânzările de bilete, dar nici asta n-a dus nicăieri.

El ridică din umeri cu părere de rău, de parcă el ar fi condus ancheta.

— Atunci, după patru luni de stat în secția de psihiatrie la spitalul universitar din Odense, Grete Sonne a fost externată, iar cazul a fost pus pe raft, nerezolvat. Asta a fost tot! spuse el și afișă un zâmbet frumos.

Carl își puse capul în palme.

— Bine procedat, Assad, dar sincer, ce crezi că e așa de special la toate astea?

El ridică din nou din umeri.

— Că am găsit-o atunci. Și că putem ajunge acolo în douăzeci de minute. Magazinele nu s-au închis încă.

•

„Doamna Talie Mare” se afla în centru, la șaiszeci de metri de Strøget și era un magazin de haine cu un anume specific. De acolo, chiar și cele mai diforme femei își puteau cumpăra, pe comandă, rochiile

măgulitoare, care să le scoată în evidență silueta, din mătase, tafta și alte țesături scumpe.

Grete Sonne era singura femeie din magazin care avea o siluetă normală. Roșcată natural, cu puțin sclipici adăugat, părea destul de sprintenă și elegantă în decorul impunător din interior. Avu o reacție întârziată la intrarea lor. Probabil că se întâlneau cu mulți travestiți de o anumită statură, dar acel bărbat de dimensiuni normale și însoțitorul lui micuț, îndesat, dar nu corpulent, nu se potriveau acelei categorii.

— Da? zise ea și se uită la ceas. Tocmai voiam să închidem, dar, dacă vă pot ajuta cu ceva, mai stau puțin.

Carl se așează între două rânduri de enormități spânzurate pe umerase.

— Preferăm să așteptăm până închideți, dacă e în regulă și pentru dumneavoastră. Avem câteva întrebări.

Ea se uită la insigna lui când el o ridică, apoi deveni foarte serioasă, de parcă secvențele retrospective din trecut așteptau întotdeauna pe linia de lansare.

— Păi, atunci o să închid, spuse ea, și le dădu asistentelor ei durdulii instrucțiuni pentru luna următoare și le ură weekend plăcut la plecare.

— Eu mă duc la Flensburg luni ca să fac niște achiziții, așa că...

Ea încercă să zâmbească temându-se de ce era mai rău.

— Ne cerem scuze că nu am sunat înainte, dar este vorba despre o problemă urgentă și nu avem decât câteva întrebări.

— Dacă e în legătură cu furtul din magazinele din vecinătate, ar trebui să vorbiți cu proprietarii de pe Lars Bjørnsstræde. Sunt sigură că ei sunt mai bine informați decât mine, zise ea știind că era vorba despre altceva.

— Vă rog să ascultați. Îmi dau seama că atacul pe care l-ați suferit în urmă cu douăzeci de ani a avut efecte traumatizante asupra dumneavoastră și că probabil nu mai aveți nimic de adăugat, așa că vă rog să răspundeți prin „da” sau „nu” la întrebările pe care vi le punem. Este în regulă?

Ea deveni palidă, dar rămase fermă pe poziție.

— Doar dați din cap, continuă Carl, când ea nu răspunse.

El se uită la Assad. Acesta scosese deja carnetelul și reportofonul.

— Nu v-ați amintit nimic despre atac după aceea. Lucrurile stau la fel și acum?

După o pauză scurtă, dar nesfârșită, ea dădu din cap afirmativ. Assad consemnă mișcarea șoptind ceva în reportofon.

— Cred că știm cine a făcut-o. Au fost șase tineri de la un internat din Zealand. Poți confirma faptul că au fost șase atacatori, Grete?

Ea nu reacționează.

— Cinci băieți și o fată. Între optsprezece și douăzeci de ani. Bine îmbrăcați, așa cred. O să-ți arăt o poză cu fata.

El îi arată o copie a fotografiei din *Gossip* din 1996, în care Kimmie Lassen stătea în fața unei cafenele, cu Wolf și Pram.

— A fost făcută câțiva ani mai târziu, iar moda e puțin diferită, dar...

O privi pe Grete Sonne. Ea nu era deloc atentă. Se holba pur și simplu la fotografie, cercetându-i pe rând pe tinerii cheflii puși pe petreceri în viața de noapte din Copenhaga.

— Nu-mi amintesc nimic și nu vreau să mă mai gândesc la treaba aia, zise ea într-un final, stăpână pe ea. Aș fi foarte recunoscătoare dacă m-ați lăsa în pace.

Assad făcu un pas spre ea.

— Am văzut în datele dumneavoastră vechi de la finanțe că imediat apoi, în toamna din 1987, ați dat foarte brusc de bani. Erați angajată la ferma de lapte din...

El se uită în carnețel.

— Hesselager se numește. Și atunci a venit o sumă de bani. Șaptezeci și cinci de mii de coroane, am dreptate? Și atunci v-ați deschis primul magazin în Odense, apoi aici, în Copenhaga.

Carl simți că surprinderea îi ridicase o sprânceană. Cum dracu' reușise Assad să afle așa ceva? Și sâmbătă. Și de ce nu-i spusese nimic despre acest lucru pe drum? Ar fi avut destul timp.

— Poți să-mi explici de unde au venit banii, Grete Sonne? Întrebă Carl și ridică din sprânceană spre ea.

— Eu...

Părea să caute vechea explicație, dar fotografia din revistă îi rămăsese în cap și îi scurtcircuitase legăturile interne.

•

— Cum dracu' ai știut despre bani, Assad? zise el în timp ce mergeau pe stradă. N-ai avut ocazia să verifici astăzi plățile impozitelor, nu?

— Nu. Doar că m-am gândit la un proverb pe care l-a inventat tata: „Dacă vrei să afli ce-a furat cămila din bucătăria ta ieri, atunci n-ar

trebui să-i despici stomacul. Ar trebui să te uiți în curul ei”, spuse el, și zâmbi larg.

Carl fu nevoit să cugete la aceasta.

— Ceea ce înseamnă?...

— Atunci, de ce să faci ceva mai dificil decât e? Am căutat pe internet dacă e cineva în Nyborg pe nume Sonne.

— Și apoi ai sunat la cineva și ai cerut să divulge lucruri despre situația financiară a lui Grete?

— Nu, Carl. Nu înțelegi proverbul. Trebuie într-un fel să cauți în spatele poveștii, pricepi?

El tot nu pricepea.

— Serios, Carl! Mai întâi, am sunat la oamenii pe care-i cheamă Sonne. Ce se putea întâmpla cel mai rău? Să-mi spună că nu era familia Sonne pe care o căutam? Sau că vecina era nou-venită? zise el și își desfăcu brațele. Pe bune, Carl!

— Și ai dat de vechiul cartier al lui Sonne?

— Da! Mă rog, nu imediat, dar ei locuiau într-un apartament, așa că erau cinci alte persoane din care să aleg.

— Și?

— Da, așa că am dat de doamna Balder de la etajul al treilea. Ea mi-a spus că locuia acolo de patruzeci de ani și că o cunoscuse pe Grete pe vremea când aceasta purta fuste din pluș.

— Plisate, Assad. Plisate. Și apoi?

— Păi, femeia mi-a spus totul. Că fata avusese noroc să ia banii de la un bărbat anonim din Funen căruia îi păruse rău pentru ea. Șaptezeci și cinci de mii de coroane. Era de-ajuns ca să înceapă să-și facă magazinul pe care-l dorea. Apoi doamna Balder s-a bucurat. Toți din bloc s-au bucurat, mi-a zis ea. Pentru că a fost așa mare păcat că Grete fusese atacată.

— Bine lucrat, Assad.

Acel lucru, își dădu seama Carl, era de fapt un nou și important aspect al investigației. Când gașca le făcea rău unor persoane erau două urmări posibile: pe de-o parte, victimele docile, precum Grete Sonne – care fusese în permanență înspăimântată și speriată de moarte –, erau cumpărate și, pe de alta, victimele care nu cooperau nu primeau nimic. Pur și simplu dispăreau.

Carl mesteca pateurile pe care Rose le aruncase pe biroul lui. Televizorul cu ecran mare prezenta un reportaj despre regimul militar din Birmania; robele stacojiu-închis păreau să aibă același efect ca și boneta roșie de toreador pe capul unui taur. Așa că, pentru moment, dispariția soldaților danezi în Afghanistan fu împinsă mai jos pe lista de priorități. Era ceva la care, probabil, prim-ministrul se uita fără părere de rău.

Peste câteva ore Carl trebuia să fie la liceul Rødovre, la întâlnirea cu unul dintre foștii profesori de la internat. Un bărbat cu care Kimmie avusese o aventură, după spusele lui Mannfred Sloth.

Un sentiment ciudat, irațional, pe care îl trăiau mulți polițiști în timpul unei anchete, îl străbătu și pe Carl. În ciuda faptului că vorbise cu mama vitregă a lui Kimmie, care o știa de când era micuță, nu se simțise niciodată mai aproape de ea ca atunci. Se uita în gol și se întreba pe unde era ea.

Imaginea de la televizor se schimbă din nou, iar povestea cu casa care sărise în aer lângă șinele de tren de lângă Ingerslevsgade fu reluată pentru a miliarda oară. Întreg traficul feroviar fusese dat peste cap; câteva cabluri suspendate fuseseră și ele spulberate. Mai jos, pe linie, erau câteva mașini galbene de la serviciul de reparații al companiei electrice, fapt ce însemna că probabil acestea fuseseră smulse. În imagine apăru adjunctul comisarului de poliție, iar Carl dădu volumul mai tare.

— Tot ce știm e că probabil locuința a fost o vreme casa unei femei fără adăpost. Muncitorii de la căile ferate au văzut-o din când în când în ultimele luni când pleca, dar n-am găsit urmele ei sau ale oricărei alte persoane.

— E posibil să se fi comis o crimă? întrebă reportera cu tonul excesiv de empatic cu care fac jurnaliștii dintr-o știre nu foarte importantă, una cutremurătoare.

— Tot ce pot spune este că, din ceea ce știu autoritățile de la transporturi, nu exista nimic în acea clădire care să declanșeze în mod natural o asemenea explozie și, în mod cert, nu de magnitudinea pe care o vedem aici.

Reportera se întoarse spre cameră.

— Timp de mai multe ore experții geniști ai armatei au investigat locul, spuse ea, și apoi se întoarse spre oficialul de la poliție. Ce au descoperit ei? Se știe ceva la ora aceasta?

— Păi... Ei bine, încă nu știm sigur dacă aceasta este cauza, dar ei au găsit fragmente de grenade de genul celor cu care sunt echipați soldații noștri.

— Cu alte cuvinte, casa a fost aruncată în aer cu grenade?

Ea se pricepea al naibii de bine să tragă de timp.

— Posibil, da.

— Ce se mai știe despre femeie?

— Era o prezență obișnuită aici. Făcea cumpărături de la Aldi de acolo, zise el și arătă spre Ingerslevsgade. Se îmbăia acolo din când în când, adăugă el și arătă spre DGI City. Normal, îi rugăm pe toți cei din zonă, care au informații, să contacteze poliția. Descrierea ei urmează să fie finalizată, dar credem că suntem în căutarea unei femei albe, între treizeci și cinci și patruzeci și cinci de ani, un metru șaizeci și șapte și de constituție medie. Hainele ei variază, dar, în general, e cam murdară ca urmare a faptului că locuiește pe străzi.

Carl rămase tăcut, iar o bucată de pateu îi atârna din colțul gurii.

•

— E cu mine, zise el lângă banda de securitate cu însemnele poliției, când el și Assad trecură prin lanțul de polițiști și tehnicieni militari. Erau o mulțime de oameni care se perindau pe șine și erau puse o groază de întrebări. Fusese o încercare de sabotare a unui tren? Și dacă da, avusese ca țintă un anumit tren? Fusese vreo personalitate în trenurile care trecuseră atunci pe lângă clădire? Toate acele întrebări și speculații zumzăiau prin aer, iar urechile jurnaliștilor erau enorme.

— Tu începi din partea aia, Assad, spuse Carl și arătă în spatele casei.

Erau cărămizi peste tot, mari și mici, într-un adevărat amalgam. Așchii din lemn de la uși și acoperișuri, carton cu smoală și jgheaburi făcute țandări. Unele resturi îndoiseră gardul din plasă în spatele căruia fotografii și jurnaliștii erau pregătiți de acțiune în cazul în care erau găsite rămășițe omenști.

— Unde sunt muncitorii de la căile ferate care au văzut-o? îl întrebă Carl pe unul dintre colegii lui de la sediu.

Acesta arătă peste umărul lui, spre câțiva bărbați care stăteau adunați ca niște medici de la urgență în uniformele lor reflectorizante.

Imediat ce le arată insigna, doi dintre ei începură să vorbească în același timp.

— Stați! Pe rând, zise el și arată cu degetul spre unul dintre bărbați. Tu primul. Poți să mi-o descrii?

Bărbatul părea destul de mulțumit de situație. Într-o oră avea să termine munca și fusese o zi extrem de variată.

— Nu i-am văzut fața, dar de obicei purta o rochie lungă și o haină matlasată; totuși, alteori ea purta ceva complet diferit.

Colegul lui dădu din cap afirmativ.

— Da, iar când era pe stradă de obicei târa după ea o valiză.

— Aha! Ce fel de valiză? Neagră? Maro? Pe roți?

— Da, genul pe roți. Una mare. Mi se pare că uneori culoarea se schimba.

— Așa-i, zise primul. Eu cred că am văzut și una neagră, și una verde.

— Se uita mereu în stânga și-n dreapta de parcă ar fi fost vânată, adăugă al doilea.

Carl dădu din cap afirmativ.

— Și probabil chiar așa era. Cum de i s-a dat voie să locuiască în casa aceea, din moment ce ați știut că e acolo?

Primul bărbat scuipă lângă picior.

— La dracu', n-o foloseam. Iar după cum e condusă țara asta trebuie să accepți faptul că unii oameni sunt lăsați în urmă, zise el și clătină din cap. Mde, n-am vrut s-o torn la nimeni. La ce dracu' mi-ar fi folosit?

Camaradul lui fu de acord.

— Avem cel puțin cincizeci de astfel de clădiri de aici până în Roskilde. Gândiți-vă câți oameni ar putea locui în ele.

Carl prefera să nu se gândească. Câțiva vagabonzi beți și ar fi fost haos pe șine.

— Cum a intrat acolo?

Ei rânjiră unul la altul.

— La dracu', a descuiat poarta și a intrat, răspunse unul dintre ei și arată spre ceea ce fusese odată o poartă în gard.

— Bine. Și cum a făcut rost de cheia porții? A pierdut cineva o cheie?

Ei ridicară din umeri până spre căști și râseră până îi contaminară și pe cei din restul găștii. De unde dracu' să știe ei? De parcă ar fi verificat porțile acelea...

— Altceva? Întrebă Carl și se uită în jur, la grupul de bărbați.

— Da, spuse unul dintre ceilalți. Cred că am văzut-o ieri în stația Dybbølsbro. Era puțin cam târziu și mă întorceam cu transportatorul de acolo, spuse el, și arătă spre una dintre mașinile de reparat șine. Stătea pe platforma de acolo și se uita la șine. De parcă era Moise pe cale să despartă apele. Să fiu al naibii dacă nu m-am gândit că voia să se arunce în fața trenului, dar n-a făcut-o.

— I-ai văzut fața?

— Da. Eu sunt cel care i-a spus poliției câți ani cred că are.

— Între treizeci și cinci și patruzeci și cinci de ani. Nu asta ai spus?

— Da, dar acum că mă gândesc la asta, ea era probabil mai aproape de treizeci și cinci decât de patruzeci și cinci. Părea foarte tristă. O persoană pare mult mai în vârstă atunci, nu credeți?

Carl dădu din cap și scoase din buzunarul hainei fotografia prelucrată de Assad. Scoasă la imprimanta cu laser, aceasta era ușor uzată; pliurile se adânciseră.

— Ea este? întrebă el și ținu fotografia în dreptul nasului bărbatului.

— Da, la dracu', asta e.

Părea absolut consternat.

— Nu arăta chiar așa, da, la dracu', sigur ea e. Îi recunosc sprâncenele. Rar vezi femei cu sprâncene așa de largi. Uau, arată mult mai bine în fotografia aia.

În timp ce bărbații se adunaseră în jurul fotografiei și făceau comentarii, Carl își întoarse atenția spre clădirile din jur.

„Ce dracului s-a petrecut aici, Kimmie?” își zise el. Dacă ar fi găsit-o cu o zi mai devreme, ar fi înaintat mult mai mult.

— Știu cine e, zise Carl și se întoarse spre colegii lui. Aceștia se învârteau prin jur, fiecare purtând haine din piele neagră și tânjind după omul care să le spună fix această propoziție.

— Vreți să sunați la secția de poliție din Skelbækgade și să-i spuneți echipei de căutări că femeia care a stat aici este Kristen-Marie Lassen, cunoscută și drept Kimmie Lassen? Au codul numeric personal și alte informații despre ea. Dacă aflați ceva, eu sunt primul care află, ne-am înțeles?

Tocmai voia să plece, dar se opri.

— Încă ceva. Vulturii ăia de acolo, zise el și arătă spre jurnaliști. Nu trebuie să afle numele sub nicio formă, da? Dacă-l află, acest lucru va perturba o anchetă în desfășurare. Transmiteți mai departe!

Carl se uită la Assad, care stătea practic în genunchi și căuta printre rămășițe. Ciudat, tehnicienii criminaliști îl lăsaseră singur. Se părea că aceștia evaluaseră deja situația și îndepărtaseră orice suspiciune de act terorist. Acum tot ce rămânea era să-i convingă de acest lucru și pe reporterii mult prea entuziaști.

El se bucura că asta nu făcea parte din slujba lui. Sări peste ceea ce fusese ușa clădirii, o bucată mare, grea, verde, acoperită pe jumătate cu graffiti alb, trecu printr-o gaură din gard și ieși pe stradă. Nu fu greu să găsească semnul care era încă atârnat de unul dintre stâlpii galvanizați ai gardului. Pe el scria GUNNEBO LØ GSTRUP FENCE și o listă cu numere de telefon.

Își scoase mobilul și sună de câteva ori la acele numere, dar fără noroc. Ale dracului weekenduri! Întotdeauna le urâse. Cum putea cineva să facă treabă polițienească dacă oamenii erau în vizuină, hibernând?

„Assad va trebui să vorbească cu ei luni, își spuse el. Cineva de acolo ar putea să reușească să explice cum de Kimmie a intrat în posesia cheii”.

Tocmai voia să-i facă semn lui Assad; n-avea să mai găsească nimic la fața locului pe care să-l fi trecut cu vederea tehnicienii criminaliști. Dar atunci auzi un scrâșnet de frână și îl văzu pe șeful de la Omoruri ieșind din mașină când aceasta se opri la colț. Ca toți ceilalți, purta o geacă din piele neagră, deși a lui era puțin mai lungă, mai lucioasă și, probabil, mult mai scumpă.

„Ce dracu' caută aici?” își spuse Carl urmărindu-l cu privirea.

— N-au găsit cadavre, strigă Carl în timp ce Marcus Jacobsen îi saluta din cap pe câțiva colegi din spatele gardului întors pe dos.

— Auzi, hai să faci o plimbare cu mine, Carl, zise el când ajunse în fața lui. Am găsit-o pe drogata pe care o cauți. Și este foarte, foarte moartă.

•

Nu vedea pentru prima oară așa ceva: aruncat sub o scară, un cadavru palid și patetic, încovoiat înainte, cu păr rar împrăștiat peste o foiță din aluminiu și mizerie. O creatură abuzată, cu fața umflată de la o lovitură. Cu puțin peste douăzeci și cinci de ani.

O sticlă întoarsă de lapte cu ciocolată se vărsase pe o pungă albă din plastic.

— Supradoză, zise doctorul și își scoase dictafonul.

Sigur că trebuiau să facă autopsia, dar medicul legist era familiarizat cu situația. Acul încă atârna din vena maltratată de la gleznă.

— De acord, spuse șeful de la Omoruri. Dar...

El și Carl dădură din cap unul spre altul. Marcus se gândise la același lucru. Supradoză, sigur. Dar cum? O drogată experimentată ca ea?

— Tu ai fost să vorbești cu ea. Când a fost asta, Carl?

Carl se întoarse spre Assad, care stătea cu zâmbetul obișnuit pe față. Ciudat de neafectat de atmosfera sumbră din casa scării.

— Marți, șefu', răspunse Assad.

Nici măcar nu avea nevoie să se uite în carnețel, era aproape înspăimântător.

— Marți după-amiază, pe 25, adăugă el. Curând avea să spună că era 3.32 sau 3.59, sau ceva de genul acela. Dacă nu l-ar fi văzut pe Assad sângerând, Carl ar fi putut crede că e robot.

— E ceva de-atunci. Multe se puteau întâmpla între timp, spuse șeful de la Omoruri. Se lăsă într-un genunchi și înclină capul, cu ochii fixați la vânătăile de pe față și de pe gâtul femeii.

Da, e clar că i-au fost făcute după ce-l întâlnise pe Carl.

— Rănile astea n-au fost făcute imediat înainte de moarte. Suntem de acord în privința asta?

— Cu o zi înainte, aș zice eu, spuse medicul legist.

Se auziră zgomote puternice pe casa scării și unul dintre oamenii din vechea echipă a lui Bak coborî cu o persoană pe care în mod clar nimeni n-ar fi vrut s-o recunoască drept membru al familiei.

— Acesta este Viggo Hansen. Tocmai mi-a spus ceva ce cred că ați vrea să auziți.

Bărbatul greoi se încruntă spre Assad și primi în schimb o privire arogantă.

— El trebuie să fie aici? zise el plat și scoase în evidență mâinile tatuate.

O pereche de ancore, o svastică și un KKK. Drăguț băiat. Când trecu pe lângă Assad, își lovi burta grasă de el, iar Carl făcu ochii mari. Spera ca Assad să nu reacționeze.

Assad dădu din cap, atent.

— Am văzut-o pe stricata aia cu altă curvă, ieri.

El o descrie, iar Carl scoase fotografia uzată scoasă la imprimanta laser.

— Ea era? întrebă el și strâmbă din nas.

Mirosul rănced de transpirație și urină era aproape la fel de puternic ca și duhoarea de alcool emanată printre dinții putrezi ai bețivanului. Acesta își frecă orbitele ochilor adormiți și respingători și dădu din cap astfel încât bărbia dublă i se bălăngăni.

— I-a tras ieri câteva drogatei ăleia. Uitați-vă la vânătăi. Dar m-am băgat și-am dat-o afară. Avea gură mare, nenorocita, zise el încercând fără succes să-și îndrepte spinarea.

Ce clown! De ce mințea?

Unul dintre colegii lor sosi și șopti ceva la urechea șefului de la Omoruri.

— Bine, spuse Marcus Jacobsen.

Cu mâinile în buzunare, el se uită la idiot, iar expresia de pe fața lui sugera că mai avea puțin și scotea cătușele dintr-o clipă în alta.

— Viggo Hansen. Ai o față binecunoscută, mi se spune. Peste zece ani în spatele gratiilor pentru violență și agresiune sexuală asupra femeilor singure. Pretinzi că ai văzut-o pe femeia asta bătând-o pe decedată. Știind așa bine poliția, nu-ți dă prin cap că ar trebui să fii puțin mai deștept de atât?

El trase adânc aer în piept. De parcă încerca să tragă lucrurile înapoi către un început mai bun. Ca și cum ar fi putut face acest lucru.

— Acum, spune-ne ce s-a întâmplat, de fapt. Le-ai văzut stând aici, vorbind, și asta a fost tot. Bine. Altceva?

El se uită în pământ, iar umilița pe care o resimțea era aproape palpabilă. Poate că prezența lui Assad era de vină.

— Nu.

— La ce oră era?

El ridică din umeri. Alcoolul îi distrusese simțul timpului. Fără îndoială că trecuseră ani de când avusese așa ceva.

— Ai băut tot timpul de când le-ai văzut?

— Doar de distracție, zise el și încercă să zâmbescă.

Nu era o priveliște frumoasă.

— Viggo a recunoscut că a golit cele câteva beri care erau aici sub scară, spuse polițistul care îl adusese jos din apartament. Niște beri și o pungă cu chipsuri.

Lucruri de care sârmana Tine nu se bucurase prea mult.

Îi spuseră să stea acasă în ziua aceea și să încerce să se abțină de la băutură. Nu mai scoaseră nimic altceva de la restul chiriașilor din clădire.

Cam asta era tot ce se putea spune despre moartea lui Tine Karisen. Se dusese probabil singură și nimeni nu avea s-o plângă cu excepția unui șobolan flămând pe nume Lasso, căreia uneori ea îi spunea Kimmie. Era doar încă o cifră în statistici. Dacă n-ar fi fost poliția, ea ar fi fost deja uitată până dimineață.

Tehnicienii criminaliști întoarseră corpul înțepenit și găsiră doar o pată întunecată de urină sub ea.

— Mă întreb ce ne-ar fi spus, bombăni Carl.

Marcus dădu din cap afirmativ.

— Da, nevoia de a o găsi pe Kimmie Lassen a devenit acum și mai urgentă.

Întrebarea era doar dacă aceasta schimbase cu ceva lucrurile.

•

Îl lăsa pe Assad la locul exploziei, cerându-i să adulmece în jur și să afle dacă ancheta ducea la vreo nouă descoperire. Apoi urma să se ducă înapoi la sediu și să vadă dacă o putea ajuta pe Rose la ceva.

— O să încerc mai întâi la magazinul de animale, apoi o să conduc la liceul Rødovre, strigă el în timp ce Assad se îndrepta hotărât spre expertii geniști și spre tehnicienii criminaliști care încă împânzeau zona.

•

Nautilus Trading era ca o oază verde pal printre celelalte clădiri de dinainte de război pe o stradă micuță și șerpuită care, mai mult ca sigur, avea să fie următoarea pe lista demolărilor pentru a face loc cutiilor luxoase, de nevândut. Copaci mari cu frunze galben-aprins plantați în butoaie din stejar erau aliniați afară, iar postere cu animale exotice erau lipite pe toată fațada. O afacere mult mai mare decât își imaginase și, probabil, și mai înfloritoare decât pe vremea în care Kimmie lucrase acolo.

Și, bineînțeles, era închis. Pacea de sâmbătă se instalase acolo. El dădu ocol clădirii și găsi un intrând cu o ușă descuiată. „Livrări”, scria pe ea. O deschise, merse cam zece metri și se trezi într-un spațiu infernal, cu umiditate tropicală care îi udă imediat brațele.

— E cineva? strigă el la intervale de douăzeci de secunde în timp ce se plimba printre acvarii și șopârle.

Apoi se afundă într-un paradis de cântece de păsări care se ridicau dinspre sute și sute de cuști într-o sală de mărimea unui supermarket obișnuit. Nu găsi o ființă omenească până ce nu ajunse în cel de-al

patrunea spațiu, printre cuștile care adăposteau mamifere mari și mici. Era un bărbat concentrat care freca o cușcă îndeajuns de mare încât să intre unul sau doi lei.

Când Carl se apropie, mirosi prezența unui prădător în aerul bolnăvicios de dulce. Deci poate chiar *era* o cușcă pentru lei.

— Mă scuzați, spuse Carl atât de încet – și aparent așa de înspăimântător – încât bărbatul din cușcă scăpă din mâini găleata și mopul.

Rămase acolo într-o mare de apă și săpun, cu mânușile din cauciuc până la coate, și se uită la Carl de parcă acesta venise să-l sfâșie în bucăți.

— Mă scuzați, spuse Carl din nou de data aceea cu insigna ridicată. Carl Mørck, de la Departamentul Q de la sediul poliției. Ar fi trebuit să sun înainte, dar treceam prin zonă.

Bărbatul avea în jur de șaizeci-șaiszeci și cinci de ani, părul alb și riduri adânci în jurul ochilor care, fără îndoială, se accentuaseră de-a lungul anilor, grație plăcerii de a lucra cu puiuții de animale mici și păroase. Doar că în acel moment nu părea foarte încântat.

— E o cușcă mare de curățat, spuse Carl ca să-l liniștească puțin.

Pipăi barele de oțel fine și lucioase.

— Da, dar trebuie să fie ca la poză. Mâine va fi trimisă la proprietarul firmei.

•

Carl îi spuse care era scopul vizitei lui într-o cameră din spate, unde prezența animalelor nu mai părea așa de intensă.

— Da, spuse bărbatul. Sigur că mi-o amintesc pe Kimmie foarte bine. Ea a ajutat la ridicarea acestui loc, știți? Cred că a fost cu noi aproape trei ani... anii în care ne extindeam ca să devenim un centru de import și achiziții.

— Achiziții?

— Da. Dacă un fermier din Hammer are un loc cu patruzeci de lame sau zece struți de care vrea să scape, atunci intrăm noi pe fir. Sau când crescătorii de nurci vor să treacă la afacerea cu șinșile. Ne contactează și micile grădini zoologice. Avem și un zoolog, și un veterinar, spuse el, și apărură ridurile din jurul ochilor. Suntem cel mai mare distribuitor angro din nordul Europei pentru orice specie de animale. Așa că primim orice, de la cămile la castori. De fapt, Kimmie a fost cea care a început totul. Ea a fost singura la acea vreme cu priceperea necesară.

— Era un veterinar specializat, așa-i?

— O, da, mă rog, aproape. Și avea experiență în vânzări, așa că se putea ocupa de evaluarea originii animalelor, de rutele de comerț și de toată documentația.

— De ce a renunțat?

El clătină din cap.

— Ei, a fost cu mult timp în urmă, dar, când Torsten Florin a început să facă cumpărături aici, ceva s-a schimbat. Se părea că ei se cunoșteau deja. Apoi ea a cunoscut un alt bărbat prin intermediul lui, așa cred.

Carl se uită la managerul magazinului de animale. Părea de încredere. Memorie bună. Bine organizat.

— Torsten Florin? Mogulul modei?

— Da, el. Este extrem de interesat de animale. De fapt, este cel mai bun client al nostru, zise el și clătină din nou capul încet. Este impropriu spus în ziua de azi pentru că el deține pachetul majoritar de acțiuni la Nautilus, dar pe atunci era doar client. Un tânăr foarte plăcut și de succes.

— Înțeleg. Înseamnă că este foarte interesat de animale, zise Carl și se uită pe geam către întinderea nesfârșită de cuști. Spuneți că se cunoșteau deja. De unde știți?

— Păi, eu n-am fost aici când a venit Florin prima dată. Probabil că s-au salutat când el a vrut să plătească. Ea se ocupa de asta. Dar, la început, ea n-a părut prea entuziasmată să-l revadă. Nu știu ce s-a întâmplat mai târziu.

— Bărbatul de care ați spus, cel pe care îl cunoștea Torsten Florin, era cumva Bjarne Thøgersen? Vă amintiți?

El ridică din umeri. Evident că nu-și amintea.

— S-a mutat cu el în septembrie 1995, știți, zise Carl. Sunt sigur că ea lucra aici pe vremea aceea.

— Hmm... Poate. De fapt, nu vorbea despre viața ei.

— Niciodată?

— Nu. Nici măcar nu știam unde locuia. Își vedea de treburile personale, așa că nu vă pot ajuta cu asta.

Managerul stătea în fața unei cuști în care o pereche de ochi mici, negri, adânciți în orbite, se uitau la el cu o încredere ferventă.

— Asta e preferata mea, zise el și scoase o maimuță de mărimea degetului său mare. Mâna mea e copacul ei.

O ridică în aer când creatura liliputană se agăță de două dintre degetele lui.

— De ce a plecat de la Nautilus? A spus ce motiv avea?

— Cred că a vrut să meargă mai departe în viață. Nu a fost un motiv anume. Înțelegeți ce vreau să spun?

Carl oftă atât de tare încât maimuța căută refugiu în spatele degetelor. La dracu' cu toate întrebările și la dracu' cu stilul acela de interogatoriu! Așa că își puse masca nervoasă.

— Cred că știi de ce a plecat, așa că te rog să fii bun și să-mi spui.

Bărbatul își puse mâna în cușcă și îi dădu voie micuței maimuțe să dispară în spate. Apoi se întoarse spre Carl. Părul și barba ca zăpada nu-l mai ajutau să pară prietenos; acestea erau mai mult un fel de halou de îndărătnicie și sfidare. Deși fața lui era încă relaxată, privirea devenise mai dură.

— Cred că ar trebui să plecați acum, zise el. Am încercat să fiu serviabil. Nu aveți niciun drept să mă acuzați că stau aici și că vă vând gogoși.

„Deci așa vrei să joci”, își zise Carl și afixă unul dintre zâmbetele lui superioare.

— Tocmai mă întrebam, spuse el. Când a fost inspectată ultima oară această afacere. Cuștile acestea nu sunt extrem de înghesuite? Iar sistemul de ventilație e în regulă? Câte animale mor de fapt în timpul transportului? Sau aici?

Începu să se uite în cuști, una câte una. În acestea stăteau trupuri mici, înspăimântate și respirau repede, ascunse în colțuri. Managerul magazinului de animale zâmbi și afixă o dantură frumoasă. Era clar că, din punctul lui de vedere, Carl putea spune orice voia. Nautilus Trading nu avea niciun motiv de îngrijorare.

— Vreți să știți de ce a plecat? Atunci cred că ar trebui să-l întrebați pe Florin. Până la urmă, el e șeful aici!

Era o seară letargică de sâmbătă, iar știrile de la radio dădeau atenție în mod egal atât nașterii unui tapir în pădurea tropicală Randers, cât și amenințării președintelui Partidului Conservator de a aboli noile granițe districtuale a căror înființare tot el o ceruse.

Carl formă un număr pe mobilul lui, se uită la luciul apei, la razele soarelui care se reflectau în suprafața ei și se gândi: „Ce bine că mai există ceva ce nu poate fi stricat.” Assad ridică receptorul la celălalt capăt.

— Unde ești, șefu’?

— Tocmai am traversat podul Zealand, pe drum spre liceul Rødovre. Este ceva ce-ar trebui să știu despre Klavs Jeppesen?

Când Assad se gândea aproape că se auzea.

— Este frust, Carl. E singurul lucru pe care-l pot spune.

— Frustr?

— Da. Frustrat. Vorbește încet, dar probabil că sunt doar emoțiile care îi blochează libera exprimare.

Libera exprimare? Assad mai avea puțin până să înceapă să creeze versuri despre „zborul lin al gândului”.

— Știe de ce mă duc la el?

— Mai mult sau mai puțin, da. Rose și cu mine am lucrat la listă toată după-amiaza, Carl. Ea tocmai ar vrea să vorbească cu tine.

El tocmai era pe cale să protesteze, dar Assad dispăruse. Într-un fel, așa făcu și Carl odată ce Rose își puse în mișcare limba acidă.

— Da, suntem tot aici, zise ea și îl trezi pe Carl care căzuse pe gânduri. Am studiat lista asta toată ziua și cred că am găsit ceva ce putem folosi. Vrei să auzi?

Ce dracului credea ea?

— Da, te rog, zise el și aproape uită să facă la stânga pe strada către Folehaven.

— Îți aduci aminte de cazul de pe lista lui Johan despre cuplul care a dispărut în Langeland?

I se părea Rosei cumva că suferă de demență sau ce?

— Da, răspunse el.

— Bine. Erau din Kiel și au dispărut. Este posibil ca unele obiecte găsite lângă golful Lindelse să fi fost ale lor, dar nu s-a dovedit niciodată. Am tot croșetat la cazul ăsta.

— Ce vrei să spui?

— Am găsit-o pe fata lor. Stă în casa părinților ei din Kiel.

— Și?

— Ia-o ușor, Carl. În mod sigur, cineva care a făcut atât de multă muncă de poliție are dreptul să tragă puțin de poveste, nu?

El spera ca ea să nu-l audă oftând.

— Numele ei e Gisela Niemüller și este șocată de felul în care a fost cercetat cazul în Danemarca.

— Ce vrea să-nsemne asta?

— Cerceul. Îți aduci aminte de el?

— Haide, Rose, pentru Dumnezeu. Am vorbit despre el de dimineață.

— În urmă cu doisprezece ani ea a contactat poliția daneză și le-a zis că poate certifica fără ezitare faptul că cerceul găsit lângă golful Lindelse a fost al mamei ei.

În acel moment Carl fu cât de mult era omeneste posibil să se tamponeze într-un Peugeot 106, cu patru tineri gălăgioși înăuntru.

— Ce? strigă el călcând frâna. Un moment, continuă și apoi trase mașina pe marginea drumului. Nu l-a putut identifica atunci, dar îl poate identifica acum?

— Fata fusese la o petrecere cu niște rude în Albersdorff, în Slesvig, și văzuse niște fotografii ale părinților ei la adunarea de familie. Și ce crezi că purta mama ei în acele poze? Am întrebat doar, spuse ea, și scoase un mârâit de plăcere. Da, cerceii, la dracu'!

Carl închise ochii și își încleștă pumnii.

— Da! țipă creierul lui.

Se simțea probabil la fel ca pilotul de teste Chuck Yeager când a depășit bariera sunetului.

— Fir-aș al dracului!

Clătină din cap. Era o realizare de proporții.

— Bingo. Super, Rose. Super. Ai luat o copie a fotografiei cu mama care poartă cerceii?

— Nu, dar a zis că a trimis-o la secția de poliție din Rudkøbing în jurul anului 1995. Am vorbit cu ei și au zis că arhivele vechi sunt acum în Svendborg.

— Nu le-a trimis originalul, nu?

El se rugă să n-o fi făcut.

— Ba da.

La dracu'.

— Dar probabil că a păstrat o copie. Sau negativul. Sau îl are cineva, nu?

— Nu, ea nu crede. Țsta a fost unul dintre motivele pentru care era așa de supărată. N-a mai auzit nimic de la ei de atunci.

— O să suni imediat la Svendborg, da?

Ea scoase un sunet ce păru ironic.

— Evident că nu mă cunoști prea bine, domnule detectiv inspector-șef!

Apoi ea trânti jos receptorul. În mai puțin de zece secunde el sună înapoi.

— Bună, Carl, se auzi vocea lui Assad. Ce i-ai spus? Arată ciudat.

— Lasă, Assad. Spune-i doar că sunt mândru de ea.

— Acum?

— Da, acum, Assad.

Assad puse jos receptorul.

Dacă poza cu cercelel femeii dispărute era găsită în arhivele secției de poliție din Svendborg și *dacă* un expert putea garanta că cercelel găsit pe plajă, lângă golful Lindelse, se potrivea cu cel găsit în cutia din metal ascunsă a lui Kimmie, dovedind că erau, de fapt, perechea de cercei din fotografie, *atunci* aveau un caz.

Erau destule probe ca să înceapă procesul. Doamne, apucaseră, în sfârșit, capătul corect al bâtei. Fuseseră necesari douăzeci de ani, dar, oricum, Florin, Dybbøl Jensen și Pram aveau să fie târâți prin acel proces lung, implacabil, cunoscut sub numele de murdara mașinărie a justiției. Nu trebuiau decât să dea, mai întâi, de urma lui Kimmie; la urma urmei, găsise cutia la ea acasă. A o găsi avea să fie, fără îndoială, mai ușor de spus decât de făcut, iar moartea prietenei ei drogate nu ușura cu nimic lucrurile. Dar ea *trebuia* localizată.

— Da, spuse Assad dintr-odată, la celălalt capăt al liniei. A fost încântată. Mi-a zis că sunt micuțul ei vierme de nisip.

Râse atât de tare că-i zgârie urechile lui Carl. Cine, în afară de Assad, ar fi acceptat o asemenea insultă evidentă cu atâta umor?

— Dar, Carl, eu n-am vești așa de bune ca Rose, zise el după ce râsul lui pieri. Nu mai conta pe faptul că Bjarne Thøgersen vrea să ne ajute vorbind cu noi. Atunci, ce facem?

— A refuzat să ne primească? Asta vrei să-mi spui?

— Într-un fel, atunci a părut mai clar.

— Nu contează, Assad. Spune-i lui Rose că *trebuie* să facă rost de fotografia aceea. Mâine e ziua noastră liberă și *asta* e o promisiune.

•

Carl se uită la ceas în timp ce coti pe bulevardul Hendriksholms. Ajunsesese devreme, dar poate era mai bine. Oricum, acest Klavs Jeppesen părea genul care prefera să ajungă prea devreme decât prea târziu.

Liceul Rødovre era o adunătură de cutii comprimate, puse una peste alta pe asfalt, un haos de clădiri care intrau unele într-altele și fuseseră probabil extinse de multe ori în timpul anilor în care învățământul liceal luase amploare printre reprezentanții clasei muncitoare. O alee colo, o sală de sport dincolo, cutii galbene din cărămidă, noi și vechi, care îmbunătățeau, zice-se, condițiile tinerilor din mediul suburban până la nivelul atins cu multă vreme în urmă de puștii de pe coasta de nord.

Urmări săgețile-indicator care îl conduceau către chermeza dată de absolvenții Lasasep și reuși să-l găsească pe Klavs Jeppesen afară, lângă sala de festivități, cu brațele pline de pachete de șervețele și discutând cu două studente mai măricele, destul de drăguțe. El era un tip arătos, dar îmbrăcat în stilul insipid, tipic profesiei lui, cu o jachetă din catifea cord și cu barbă.

Era un profesor de liceu cu „L” mare. Își concedie audiența cu un „Ne vedem mai târziu” rostit pe un ton care sugera că e un burlac liber și îl conduse pe care spre cancelaria în care alți absolvenți discutau cu nostalgie.

— Știți de ce mă aflu aici? întrebă Carl.

Colegul lui, care vorbea o daneză stricată, îi explicase lui Jeppesen cum stăteau lucrurile, află Carl.

— Ce vreți să știți? întrebă Jeppesen și îi făcu semn lui Carl să ia loc pe unul dintre scaunele vechi, de firmă.

— Vreau să știu totul despre Kimmie și despre gașca din care făcea parte.

— Colegul dumneavoastră a sugerat faptul că s-ar fi redeschis cazul Rørvig. E adevărat?

Carl dădu din cap afirmativ.

— Și avem motive serioase să bănuim că unul sau mai mulți din această gașcă sunt vinovați și de alte atacuri.

Nărilor lui Jeppesen fremătară de parcă rămăsese fără oxigen.

— Atacuri?

Se uită în gol și nu reacționează când una dintre colegile lui băgă capul pe ușă.

— Klavs, tu te ocupi de muzică? Întrebă ea.

El își ridică ochii de parcă era în transă și confirmă absent din cap.

— Am fost îndrăgostit de Kimmie, zise el când rămaseră din nou singuri. Am dorit-o mai mult decât am dorit vreodată pe cineva. Era combinația perfectă dintre drac și înger. Atât de frumoasă, tânără și blândă ca o pisicuță și, totuși, dominante.

— Avea șaptesprezece sau optsprezece ani când ați început relația cu ea. În plus, era elevă la acea școală! Nu prea era conform regulamentului, nu?

El se uită la care fără să ridice capul.

— Nu e ceva de care să fiu mândru, spuse. Nu m-am putut abține, încă îi simt pielea și astăzi, înțelegeți? Și au trecut douăzeci de ani.

— Da, și tot douăzeci de ani au trecut de când ea și alți câțiva au fost suspectați de comiterea unei crime. Ce părere aveți despre asta? Credeți că ar fi putut s-o facă împreună?

Jeppesen făcu o grimasă.

— *Oricine* poate face așa ceva. Dumneavoastră n-ați fi putut ucide un om? Poate că deja ați făcut-o, zise el apoi își întoarse capul și vorbi mai încet. Au fost câteva episoade care m-au făcut să-mi pun întrebări, ambele petrecute înainte și după aventura mea cu Kimmie. Anume, era un băiat la școală pe care mi-l amintesc foarte bine. O pușlama foarte arogantă, așa că poate a primit ceea ce merita. Dar circumstanțele au fost ciudate. Într-o zi, a vrut dintr-odată să plece de la școală. Spunea că a căzut în pădure, dar eu știu cum arată vânătăile după o bătaie.

— Ce legătură are asta cu gașca?

— Nu știu ce legătură are cu ei, dar știu că acel Kristian Wolf a întrebat despre băiat în fiecare zi după ce acesta a plecat de la școală: cum era, dacă mai aflasem ceva de el, dacă se întorcea...

— Nu ar fi putut fi sincer interesat de starea băiatului?

El se întoarse spre Carl. Era un profesor în ale cărui mâini competente oameni decenti își încredințau copiii pentru continuarea dezvoltării lor. Un om care fusese alături de elevii lui ani de zile. Dacă ar fi arătat cuiva aceeași expresie la ședințele cu părinții, aceștia probabil că ar fi fost îndeajuns de îngrijorați ca să nu-și mai ducă copiii la acea școală. Nu, din fericire, nu se întâmpla asta. Rar se putea vedea o expresie atât de învrăjbită de răzbunare, ranchiună și dezgust față de umanitate.

— Kristian Wolf nu manifesta niciun interes real față de nimeni în afară de sine, spuse el cu mult dispreț. Credeți-mă, era capabil de orice. Dar cred că îi era teribil de teamă să fie confruntat cu propriile fapte. De aceea voia să fie sigur că băiatul plecase definitiv.

— Dați-mi exemple, zise Carl.

— El a fondat gașca, sunt sigur de asta. Era genul activist, ardea de răutate și și-a răspândit repede otrava. El a fost cel care ne-a dat în vileag pe mine și pe Kimmie. Din cauza lui a trebuit să plec din școală, iar ea a fost exmatriculată. El a fost cel care a împins-o spre băieții de care el voia să se ia. Iar când ea îi ademenea în pânza ei, el o trăgea din nou. Ea era femela lui de păianjen, iar el, cel care trăgea sforile.

— Probabil că știți că e mort. Într-un accident de vânătoare.

El dădu din cap.

— Probabil, credeți că mă face fericit. Deloc. A scăpat prea ușor.

Se auziră râsete pe coridor, iar el își veni în fire pentru un moment.

Apoi furia se instalează din nou pe fața lui și îl trase înapoi în abis.

— L-au atacat pe băiat în pădure, așa că el a fost nevoit să scape, îl puteți întreba chiar pe el. Poate că-l știți? Numele lui e Kyle Basset. Acum trăiește în Spania. Poate fi găsit cu ușurință. Are una dintre cele mai mari companii de construcții din Spania, KB Construcciones SA.

Carl notă numele.

— Și l-au omorât pe Kåre Bruno. Credeți-mă, adăugă el.

— Și noi ne-am gândit la asta, dar de ce credeți *dumneavoastră* asta?

— Bruno m-a căutat când am fost concediat. Fuseserăm rivali, dar după aceea am devenit aliați. El și cu mine, împotriva lui Wolf și restul. Mi-a mărturisit că îi era teamă de Wolf. Că se cunoșteau de mai demult. Că acel Kristian locuia în apropiere de bunicii lui și nu pierdea niciodată ocazia de a-l amenința, zise Jeppesen și dădu din cap ca

pentru el. Nu e mult, știu, dar e destul. Wolf l-a amenințat pe Kåre Bruno, așa a fost. Iar Bruno a murit.

— Vorbiți de parcă ați fi sigur de aceste lucruri. Dar adevărul e că nu începuserăți relația cu Kimmie când Bruno a murit, iar atacul din Rørvig s-a petrecut după ce ați plecat.

— Da. Dar înainte de asta am văzut cum se ascundeau ceilalți copii când gașca străbătea țațoșă coridoarele. Am văzut ce le făceau celorlalți când erau împreună. E adevărat că nu colegilor de clasă, din moment ce solidaritatea e primul lucru care se învață la școală, dar oricui altcuiva. Și, pur și simplu, știu că l-au atacat pe băiat.

— De unde știți?

— Kimmie și-a petrecut noaptea cu mine de câteva ori în timpul weekendurilor la școală. Avea un somn agitat, ca și cum era ceva în interiorul ei care nu-i dădea pace. I-a strigat numele în somn.

— Numele cui?

— Al băiatului! Al lui Kyle!

— Părea șocată sau suferea?

El râse. Venea din locul în care râsul e un mecanism de apărare, nu o mână întinsă.

— Ea nu părea bântuită, nu. Nicidecum. Așa era Kimmie.

Carl se gândi să-i arate ursulețul, dar fu distras de gălgâitul aparatului de cafea. Dacă cei care își făceau cafea continuau așa până la finalul cinei, tot ce avea să rămână era zațul.

— Poate servim câte o cafea? întrebă el fără să aștepte un răspuns.

Spera ca o ceașcă de moca să compenseze sutele de ore în care nu mâncase așa cum trebuia.

„Eu nu vreau”, gesticulă Jeppesen.

— Kimmie era rea? întrebă Carl în timp ce-și turna cafeaua, practic inhalând-o.

Nu auzi niciun răspuns. Când se întoarse cu ceașca la gură și cu nările excitate de aroma soarelui care lumina odată peste câmpurile unei ferme columbiene de cafea, scaunul lui Klavs Jeppesen era gol. Audiența luase sfârșit.

29.

Ea înconjurase lacul de la planetariu spre Vodroffsvej și înapoi, pe rute diferite. În sus și în jos, pe scări și alei care legau lacul de Gammel Kongevej și Vodroffsvej. Înainte și înapoi, fără să se apropie prea mult de stația de autobuz de vizavi de Teaterpassagen, unde își imagina că o așteptau bărbații.

Din când în când se așeza pe terasa planetariului, cu spatele la fereastră și cu privirea concentrată la jocul de lumini al fântâniei de pe lac. Cineva din spatele ei se minună de priveliște, dar lui Kimmie puțin îi păsa. Trecuseră ani de când nu se mai lăsa impresionată de astfel de lucruri. Tot ce voia să facă era să-i zărească pe bărbații care-i făcuseră așa ceva lui Tine. Să vadă cine erau următorii ei, cei care lucrau pentru nenorociții aceia.

Pentru că nu se îndoia nicio clipă că ei aveau să se întoarcă. De asta îi fusese așa de frică lui Tine și, fără îndoială, avusese dreptate. Dacă voiau să pună mâna pe Kimmie, nu renunțau așa ușor. Iar Tine fusese legătura. Dar Tine nu mai era.

•

Scăpase ușor când grenadele explodaseră și casa sărise în aer. Câțiva copii probabil că o văzuseră când trecuse în fugă pe lângă centrul de înot, dar atât. De cealaltă parte a clădirii, în jos pe Kvægtorvsgade, ea își dăduse jos haina și o aruncase în valiză. Apoi își pusese o geacă din velur și își acoperise părul cu o eșarfă neagră.

Zece minute mai târziu, era în recepția bine luminată a hotelului Ansgar de pe Colbjørnsensgade și flutura pașaportul portughez pe care-l găsisse cu câțiva ani în urmă într-una dintre valizele furate. Nu era o asemănare sută la sută, dar, pe de altă parte, era vechi de șase ani și cine nu-și schimba înfățișarea într-o asemenea perioadă de timp?

— Vorbiți engleza, doamnă Teixeira? o întrebase hamalul prietenos.

Restul fusese doar o formalitate. A stat cam o oră în grădină, sub încălzitoarele cu gaz, cu câteva pahare. Astfel, personalul hotelului se putu familiariza cu ea. Apoi dormise aproape douăzeci de ore, cu pistolul sub pernă și cu imaginea lui Tine tremurându-i în minte. De atunci, fu condusă de zarva lumii din mintea ei pe drumul către planetariu și, după opt ore de așteptare, găsi în sfârșit ce căuta.

Bărbatul era slab, aproape atrofiat, iar privirea lui se muta de la fereastra lui Tine de la etajul cinci la intrarea în Teaterpassagen.

— O să aștepți mult și bine, rahatule, bombăni Kimmie când se așeză pe banca din fața planetariului de pe Gammel Kongevej.

Cu puțin înainte de unsprezece noaptea, bărbatul fu înlocuit. Nu era nicio îndoială că individul care îi luase locul avea un grad inferior. Se putea spune asta după felul în care se apropiase. Ca un câine care se ducea la bolul cu hrană, adulmecând în jur, mai întâi, ca să vadă dacă avea voie. De aceea el făcea de serviciu sâmbăta, în schimbul de noapte, și nu celălalt. Și de aceea Kimmie se hotărî să-l urmărească pe cel care pleca.

Se luă după bărbatul slab, la mică distanță, și ajunse la autobuz chiar în clipa în care ușile se închideau. Atunci observă cât de pocită era fața lui. Buza de jos era despicată și avea o tăietură adâncă, cu copci, deasupra unei sprâncene și vânătăi care se întindeau de-a lungul liniei formate de păr, de la ureche la gât, ca și cum s-ar fi vopsit cu henna și nu s-ar fi clătit bine.

El se uita pe fereastră când ea urcă. Stătea și se uita încrunțat la trotuar sperând să-și zărească ținta în ultimul moment. Abia când autobuzul ajunse la Peter Bangsvej începu să se relaxeze.

„E în afara serviciului și nu e ocupat, își zise ea. Nu are pe nimeni la care să se ducă acasă”. Era evident după atitudinea lui. După indiferența lui. Dacă ar fi fost cineva care să-l aștepte, o fetiță sau un cățeluș ori o sufragerie călduroasă în care să-și țină iubita de mână în timp ce își ascultau răsufările unul altuia și râsetele, atunci ar fi respirat mai profund și mai liber. Nu, nu-și putea ascunde gâlmele din suflet și din stomac. Nu avea pe nimeni la care să se ducă acasă. Niciun motiv să se grăbească. De parcă ea nu știa cum era *asta*.

•

El coborî la hanul Damhus și nu puse nicio întrebare în legătură cu distracțiile serii. Întârziase, lucru pe care se părea că-l știa. Mulți clienți se cuplaseră deja și plecau spre aventurile lor de-o noapte. El își agăță haina în cui și intră în sala spațioasă, fără să aibă vreo ambiție. Și cum ar fi putut avea vreuna la cum arăta?

Comandă o bere și se așeză la bar, cu ochii la mese, spre mulțime, ca să vadă dacă nu cumva era o femeie, orice femeie, care să se uite spre el.

Ea își scoase basmaua și jacheta din velur și îl rugă pe garderobier să aibă mare grijă de geanta ei. Apoi se strecură în încăpere, cu umerii încrezători îndreptați în spate și cu sânii care semnalizau ușor spre cei care mai puteau încă să se concentreze.

Pe scenă, o formație de mâna a treia, cu volumul la maximum, acompania dansatorii care se pipăiau prudent. Nimeni dintre cei de pe ringul de dans, de sub cerul cristalin alcătuit din neoane, nu părea să-și fi găsit sufletul-pereche.

Simți ochii fixați asupra ei și tensiunea care începuse deja să se răspândească printre mese și scaunele de la bar. Își dădu seama că avea mai puțin machiaj decât celelalte femei. Mai puțin machiaj și mai puțină grăsime pe oase.

„Mă recunoaște?” se întrebă ea și își plimbă privirea încet printre ocheadele rugătoare, până la bărbatul subțire. Stătea acolo, ca și ceilalți bărbați, răsucit și gata să se repeadă la cel mai mic semnal. El își rezemă cotul cu nonșalanță pe bar și își săltă ușor capul. Ochii lui profesioniști o măsurară să vadă dacă aștepta pe cineva sau dacă era o pradă liberă.

Când ea ajunsese la jumătatea drumului printre mese zâmbi spre el, ceea ce-l făcu să tragă adânc aer în piept. Nu-i venea să creadă dar, Dumnezeu, tare i-ar fi plăcut. Nu trecură nici două minute până ce ea fu pe ringul de dans cu primul bărbat transpirat și înflăcărat, în același ritm ca restul.

Dar bărbatul slab observase privirea ei și faptul că ea făcuse alegerea. Își îndreptă spatele, își netezi cravata și încercă, pe cât de bine putu, să facă în așa fel încât fața lui slăbănoagă și maltratată să pară relativ atrăgătoare în lumina difuză. Se apropie de ea în mijlocul dansului și o luă de mână. Îi cuprinse spatele puțin cam neîndemânatic și o strânse ușor. Ea își dădu seama că degetele lui nu erau versate. Inima lui bătea cu putere lângă umărul ei. Era o pradă ușoară.

•

— Asta-i casa mea, zise el.

Arată jenat cu capul spre sufrageria care dezvăluia panorama stației de tren din Rødovre, a unor locuri de parcare și a străzilor cum se vedeau de la etajul cinci al clădirii. Îi arată plăcuța cu numele din hol, de lângă ușile liftului de culoarea lila. Scria „Finn Aalbæk”. Apoi spuse că era o clădire sigură, deși în curând urma să fie dărâmată.

O luase de mână și o condusesse pe holul de la etajul cinci ca un cavaler care își ducea domnița pe un pod suspendat, peste un râu învolburat. O ținea din scurt astfel încât prețioasa lui să nu aibă cumva remușcări și să fugă. Întărâtată de nerăbdare și de încrederea de sine, recent reabilitată, imaginația lui îl făcea să bâjbâie deja pe sub pături, încordat și pregătit. Îi spuse că, dacă voia, putea să iasă pe balcon să admire priveliștea, curăță măsuța de cafea, aprinse lămpile Astro, puse un CD și desfăcu o sticlă cu gin.

Ea își dădu seama că trecuseră zece ani de când fusese singură cu un bărbat în spatele ușilor închise.

— Ce-ai pățit? Întrebă ea curioasă și își trecu mâna peste fața lui.

El își ridică sprâncenele ofilite, un gest pe care, fără îndoială, îl exersase atent în fața oglinzii. Probabil că i se părea fermecător, dar nu era absolut deloc.

— O, asta! Am dat peste un grup de flăcăi când eram de serviciu. O încăierare care nu s-a terminat prea bine pentru ei.

Zâmbi șmecherește. Chiar și zâmbetul era un clișeu. Pur și simplu mințea.

— Cu ce te ocupi de fapt, Finn? Întrebă ea, într-un final.

— Eu? Sunt detectiv particular, răspunse el într-un mod în care prin cuvântul „particular”, se întrezăreau cercetările murdare și ocheadele indecente.

Nu avea nimic exotic, misterios sau periculos, așa cum, fără îndoială, îi fusese intenția. Ea se uită la sticla pe care o vântura acesta și își dădu seama că i s-au încordat mușchii gâtului. „Ia-o ușor, Kimmie, șoptiră vocile. Nu-ți pierde controlul.”

— Gin tonic? Întrebă el.

Ea clătină din cap.

— Ai cumva whisky?

El păru surprins, dar nu nemulțumit. Femeile care beau whisky rareori erau genul sensibil.

— Ei, ei, ce sete îți e! spuse el după ce ea goli paharul dintr-o înghițitură.

Ca să țină pasul, el mai turnă un pahar pentru ea și unul pentru el. Ea bău trei pahare unul după altul în vreme ce el era deja amețit și distant.

Neafectată, îl întrebă despre munca lui și observă cum inhibițiile suprimate de alcool îl conduseră mai aproape de ea pe canapea. El îi zâmbi în timp ce-și plimba degetele în sus pe coapsa ei.

— Încerc să găsec o femeie care e capabilă să distrugă viețile multor oameni.

— A, sună captivant. E un spion industrial, o damă de companie sau ceva de genul ăsta? întrebă ea.

Ca să illustreze fascinația sa docilă puse mâna pe a lui și i-o conduse spre partea interioară a coapsei.

— E câte puțin din toate, zise el încercând să-i desfacă puțin picioarele.

Ea se uită la gura lui și știu că avea să vomite dacă încerca să o sărute.

— Cine e?

— E secret, iubire. Nu-ți pot spune.

„Iubire”, spusese el. Din nou acea durere.

— Dar ce fel de om te angajează pentru o astfel de misiune?

Îl lăsă să-și plimbe mâna puțin mai sus pe coapsă. Respirația lui care duhnea a alcool era fierbinte pe gâtul ei.

— Oameni din înalta clasă, șopti el ca și cum acel lucru l-ar fi plasat mai sus în ierarhia împerecherilor.

— Ce spui de încă un pahar? sugeră ea în timp ce degetele lui pipăiau mai departe spre pelvis.

El se trase ușor și se uită la ea cu un zâmbet ironic, răsucit în zona umflată a feței. Avea un plan, era clar. Ea va bea, iar el va turna, până când ea va fi complet lubrifiată și pregătită. Din punctul lui de vedere ea putea să leșine. Puțin îi păsa cu ce se alegea ea. Kimmie știa că nu conta.

— N-o putem face în noaptea asta, în timp ce gura lui deveni paralelă cu sprâncenele încruntate. Sunt la ciclu. O putem face în altă zi, bine?

Era o minciună, desigur, dar în adâncul ei și-ar fi dorit să fie adevărat. Unsprezece ani trecuseră de când sângerase. Rămăseseră numai crampele abdominale, iar ele nu erau cauzate de nimic fizic. Ani plini de furie și de vise pulberate.

Făcuse avort și aproape murise. Și devenise sterilă. Așa era.

Altfel lucrurile ar fi putut-o lua pe alt făgaș.

Mângâie cu grijă sprânceană lui sfâșiată cu degetul arătător, dar nu reuși să aline resentimentul lui și frustrarea tot mai mare. Își dădea seama la ce se gândea el. Adusese acasă târfa nepotrivită și n-avea de gând să suporte așa ceva. De ce dracului se dusese la noaptea celor singuri dacă era pe stop?

Kimmie observă că trăsăturile lui deveniră mai aspre. Apoi își trase geanta mai aproape și se ridică, se duse la fereastra balconului și se uită la peisajul mohorât și golaș cu case terasate și blocuri turn îndepărtate. Aproape că nu se vedea nicio lumină, numai licărirea rece a stâlpilor de lumină de pe stradă, puțin mai la distanță.

— Ai omorât-o pe Tine, spuse ea încet și băgă mâna în geantă.

Îl auzi când se ridică de pe canapea. Într-o secundă avea să fie pe ea. Era amețit, dar în interior, instinctul de conservare îl împingea de la spate. Apoi ea se întoarse și scoase pistolul cu amortizor. El îl observă în timp ce încerca să ocolească măsuța de cafea și se opri brusc, uimit de sine însuși și de daunele pe care le suferise mândria lui profesională. Era amuzant de văzut. Ei îi plăcea combinația de uimire tăcută și groază.

— Nu, spuse ea, probabil că n-a fost prea înțelept. Ai târât acasă ținta muncii tale fără s-o știi.

El își lăsă capul într-o parte și se uită cu atenție la fața ei. Se vedea clar că adăuga straturi noi imaginii pe care și-o făcuse cu femeia devastată de pe stradă. Confuz, scotocea prin memorie. Cum putuse să decadă astfel? Cum de se lăsase prostit de haine, de crezuse că o cerșetoare e atrăgătoare?

„Haide, șoptiră vocile. Dă-l gata. Nu e nimic altceva decât lacheul lor! Dă-l gata acum!”

— Dacă nu erai tu, prietena mea ar mai fi încă în viață, zise ea și își dădu seama că alcoolul îi ardea mâțele.

Se uită la sticlă, aurie și pe jumătate plină. Încă o înghițitură și vocile și focul aveau să se liniștească.

— N-am omorât pe nimeni, zise el.

Ochii lui se plimbau de la degetul ei de pe trăgaci, la siguranța pistolului. În căutarea unui firicel de speranță că ea a omis ceva.

— Te simți ca un șobolan încolțit? întrebă ea.

Întrebarea era superfluă, iar el refuză să răspundă. Nu-i plăcea să recunoască, dar cine nu s-ar fi simțit astfel? Aalbæk era cel care o bătuse pe Tine, care o scuturase bine și o făcuse vulnerabilă. Aalbæk

era cel care o făcuse să fie periculoasă pentru Kimmie. Da, poate Kimmie era arma, dar Aalbæk era mâna care o ghida. De aceea el trebuia să plătească. El și cei care dăduseră ordinul.

— Ditlev, Ulrik și Torsten se află în spate. Știu, zise ea complet absorbită de proximitatea sticlei și de conținutul ei vindecător.

N-o face, spuse una dintre voci, dar o făcu. Întinse mâna spre sticlă și văzu mai întâi corpul lui ca o vibrație în aer, apoi ca o masă de haine și mâini, pocnind-o și înhățând-o. Cuprins de furia lui sălbatică, o aruncă la podea. „Umilește sexual un bărbat și o să-ți faci un dușman pe viața”, învățase ea. Era adevărat. Iar acum avea să plătească pentru privirile flămânde și atingerile umile la care se expusese pentru a o face să vină în apartamentul lui. Pentru că se supusese, devenind vulnerabil.

El o aruncă în radiator, iar ea se lovi cu capul de barele acestuia. Apucă o figurină mare din lemn care stătea pe podea și o lovi în șold. O prinse de umeri, răsucind-o pe burtă. Îi apăsă pieptul în jos și îi suci la spate mâna cu pistolul, dar ea nu-i dădu drumul. Degetele lui se înfipseră în braț. Ea simțise durerea de multe ori înainte și era nevoie de mai mult ca s-o facă să strige.

— Să nu încerci să mă iei de sus. Să nu îndrăznești să încerci să mă păcălești, spuse el, și o lovi cu pumnul în șale.

Apoi reuși să-i apuce mâna strânsă pe pistol și îl aruncă într-un colț. După aceea își băgă o mână sub fustă, îi rupse ciorapii și îi dădu la o parte lenjeria.

— Dracu' să te ia de curvă, nu ești la ciclu! strigă el.

O apucă bine, o întoarse și o pocni peste față. Se uitară unul la altul în timp ce o ținea pe podea și o lovea cu pumni dați la întâmplare. Coapse tari în pantaloni uzați din poliester îi încălecară pieptul. Vene pline de sânge ieșiseră în evidență pe antebrățele care loveau în continuare. O bătă până când apărarea ei începu să se diminueze, iar rezistența păru fără rezultat.

— Ai terminat, nenorocito? strigă el și îi arătă un pumn încleștat care era gata să încheie pedeapsa. Sau vrei să sfârșești ca prietena ta drogată?

„Terminase”, o întrebase el?

„Nu termin decât atunci când nu mai respir”.

Știa asta mai bine decât oricine.

•

Kristian o cunoscuse cel mai bine. El fusese cel care știuse când ea simțea acel impuls de excitare. Acea senzație chimică de a fi ridicat în timp ce burta trimite fiori de dorință spre fiecare celulă din corp. Iar când stăteau în întuneric și se uitau la „Portocala mecanică” el îi arăta unde putea duce dorința.

Kristian fusese cel experimentat. Testase multe fete înainte. Cunoștea toate cuvintele magice către cele mai profunde gânduri ale lor. Știa în ce direcție să răsucescă cheia în centura castității. Și dintr-odată ea se trezea în mijlocul găștii, sub privirile lor lascive care îi observau corpul dezgolit în lumina pâlpâitoare a imaginilor oribile de pe ecranul televizorului.

El le arătase, ei și celorlalți, cum să ajungă la plăcere pe mai multe căi deodată. Le arătă că violența și dorința sexuală mergeau mână în mână. Fără Kristian nu ar fi învățat niciodată cum să-și folosească trupul pe post de momeală. Exclusiv pentru vânătoare, însă, la ce nu se așteptase fusese faptul că, pe deasupra, învățase și cum să controleze evenimentele din jur, pentru prima oară în viața ei. Poate nu la început, dar mai târziu, da.

Iar când reveni acasă din Elveția, stăpânea arta la perfecție. Se culcase cu bărbați aleși la întâmplare. Le cucerea inima și apoi le-o frângea. Așa își petrecea nopțile. În timpul zilei totul era rutină. Răceala ca de gheață a mamei vitrege. Munca cu animalele la Nautilus Trading. Contactul cu clienții și weekendurile cu gașca. Atacuri ocazionale.

Apoi Bjarne se apropiase de ea și trezise în ea sentimente noi. Îi spusese că valora mai mult de atât. Că ea era prețioasă. O persoană care le-ar fi putut face viața mai bogată, lui și altora. Că nu era vinovată pentru ceea ce făcuse în trecut; că tatăl ei fusese un porc. Că trebuia să se îndepărteze de Kristian. Că trecutul era trecut.

•

Aalbæk crezu că s-a resemnat și începu imediat să umble la pantaloni. Ea îi zâmbi scurt. Poate că el își imaginase că zâmbea pentru că îi plăcea astfel. Că totul era în regulă, conform planului ei. Că era mult mai complicată decât crezuse el la început. Că bătaia făcea parte din ritual. Dar Kimmie zâmbise pentru că știa că era la mila ei. Zâmbi când el își scoase membrul. Zâmbi când îl simți pe coapsa goală și observă că acesta nu era suficient de tare.

— Stai o secundă, ne ocupăm de asta, șopti ea privindu-l fix. Pistolul e de jucărie. N-am vrut decât să te sperii. Dar știai asta, nu?

Își despărți buzele ușor ca să pară mai pline.

— Cred c-o să-ți placă de mine, spuse ea, și se frecă de el.

— Și eu cred la fel, zise el cu ochii leneși adânciți în decolteul ei.

— Ești puternic. Un bărbat minunat.

Își mișcă ușor umerii cu afecțiune lângă el și observă că el își relaxă picioarele ca ea să-și elibereze brațul și să-i conducă mâna între picioare. Asta îl făcu să-și înmoaie strânsoarea ca ea să-i cuprindă membrul cu cealaltă mână.

— N-o să le spui nimic despre asta lui Pram și celorlalți, nu? zise ea în timp ce îl excită până când el începu să gâfâie.

Dacă era ceva ce avea să nu le raporteze, acest lucru era. Nimeni nu se punea în calea tipilorăștia. Chiar și el știa acest lucru.

•

Kimie și Bjarne trăiseră împreună o jumătate de an când Kristian nu mai suportase. Ea își dăduse seama de acest lucru într-o zi când el ademenise gașca să dea un atac foarte diferit de obiceiurile lor. Kristian își pierduse controlul, iar în încercarea de a-l regăsi îi întorsese pe toți ceilalți împotriva ei. Ditlev, Kristian, Torsten, Ulrik și Bjarne. Unul pentru toți și toți pentru unul.

Își aduse aminte toate acestea cu mult prea multă claritate când Aalbsek, care stătea pe ea, nu mai putu aștepta și încercă s-o forțeze. Ura și îi plăcea totodată. Nimic nu putea stârni atâta forță ca ura. Nimic n-o excita mai tare decât dorința de răzbunare. Cu toată puterea se întoarse pe spate, se ridică pe jumătate cu spatele pe perete, pe figurina tare cu care el o lovise.

Îl apucă din nou de membrul pe jumătate erect. Era îndeajuns ca să-l facă să ezite. Îndeajuns ca să-l frece și să-l tragă până când el mai avu puțin și țipă. Iar când în final termină pe coapsa ei aerul îi rămase blocat în plămâni. Era un bărbat care fusese luat prin surprindere de multe ori în acea noapte. Un bărbat care avusese și zile mai bune și care, undeva, pe drum uitase diferența dintre masturbare solitară și atingerea unei femei.

Era complet pierdut. Pielea lui era umedă, dar ochii îi erau uscați și se uitau în gol spre un punct din tavan care nu îi putea oferi răspunsul la întrebarea cum oare reușise ea să se strecoare de sub el și dintr-

odată să stea cu picioarele desfăcute și cu pistolul ațintit spre pânțele lui care încă pulsa.

— Bucură-te de moment pentru că va fi ultima oară, nenorocitele, zise ea.

Se ridică și sperma i se prelinse pe picior. Era plină de dispreț și de sentimentul persistent că fusese pângărită. Exact același sentiment pe care-l avusese când cei în care avusese cea mai mare încredere o dezamăgiseră.

Ca loviturile tatălui ei când nu se purta cuviincios. Ca toanele surprinzătoare ale mamei vitrege și capacele pe care le lua peste urechi când vorbea cu entuziasm despre cineva. Ca ghearele unei mame bețive care nu știa în ce direcție să dea cu pumnul și nici de ce. Ea folosea cuvinte precum „curat”, „tăcere” și „curtoazie”. Cuvinte a căror importanță fetița o învățase înainte să le priceapă înțelesul.

Și apoi fusese ceea ce Kristian și Torsten și ceilalți îi făcuseră. Cei în care avusese încredere. Da, cunoștea sentimentul de pângărire și tânjea după el. Viața o făcuse să fie dependentă de el. O împingea să meargă mai departe. O ajuta să acționeze.

— Ridică-te, zise ea și deschise ușa de la balcon.

Era o seară liniștită și umedă. Dinspre casele terasate de vizavi se auziră voci tari, într-o limbă străină, pulsând ca un ecou în peisajul de beton.

— Ridică-te.

Făcu semn cu pistolul și se uită la zâmbetul care se lărgea pe fața lui umflată.

— Nu spunei că-i de jucărie? Întrebă el și se mișcă încet spre ea în timp ce-și trase fermoarul la pantaloni.

Ea se întoarse spre figurina de pe podea și trase în ea. Surprinzător cât de încet fu zgomotul pe care glonțul îl făcu atunci când se înfipse în lemn. Surprinzător și pentru Aalbæk. Acesta se făcu mic, dar ea flutură din nou pistolul, de data aceea spre balcon.

— Ce vrei? Întrebă el când ieși, acum mult mai serios și cu mâna încleștată pe balustradă.

Ea se uită peste margine. Întunericul de sub ei era ca un abis care putea înghiți orice. Aalbæk o știa și începu să tremure.

— Spune-mi totul, zise ea și se retrase în umbrele de lângă perete.

El făcu ce-i ceruse. Încet, dar în ordinea corectă. Observații profesionale, frumos organizate cronologic. Ce era de ascuns, de fapt?

Până la urmă, era doar o slujbă. Dar, în acel moment, erau mult mai multe în joc.

În timp ce Aalbæk vorbea ca să-și salveze viața, Kimmie și-i imagină pe vechii ei prieteni. Ditlev, Torsten și Ulrik. Se spune că bărbații puternici conduc neputința omenirii. Ca și peste a lor. Istoria o dovedise de multe ori. Iar când bărbatul din fața ei nu mai avu nimic de spus, ea vorbi cu răceală:

— Ai două opțiuni. Sări sau te îpușc. Suntem la etajul cinci. Ai șanse să supraviețuiești săriturii. Știi că sunt tufișuri acolo. Nu de-ai sunt plantați așa de aproape de clădire?

El scutură din cap. Dacă era ceva ce nu se putea întâmpla, asta era. Văzuse multe la viața lui. Dar astfel de lucruri nu se puteau întâmpla. Reuși să zâmbească patetic.

— Nu sunt tufișuri acolo jos. Doar ciment și iarbă.

— Vrei milă de la mine? I-ai arătat lui Tine vreun pic de milă?

El nu răspunse, ci rămase încruntat încercând să se convingă că ea vorbea serios. Până la urmă, ea tocmai făcuse dragoste cu el. Sau ceva asemănător, oricum.

— Sari sau te îpușc în boașe. N-o să trăiești, îți promit.

El făcu un pas spre ea și se uită la pistol cu ochi înspăimântați în timp ce ea îl ținu îndreptat spre el, cu degetul curbat pe trăgaci. Probabil că totul s-ar fi sfârșit cu un glonț dacă n-ar fi fost alcoolul care pulsa în venele lui. El sări balustrada încercând să stea atârnat de ea. Ar fi reușit să se balanseze și să aterizeze pe balconul de mai jos dacă ea nu l-ar fi lovit cu patul pistolului peste degete până când acestea cedară. Se auzi o bufnitură înfundată când ateriză pe pământ. Niciun țipăt.

Apoi ea se întoarse la ușa de la balcon și se uită la figurina ruptă care zăcea rânjind pe covor. Zâmbi la rândul ei, se aplecă, luă cartușul gol și îl puse în geantă. O oră mai târziu, timp în care curățase cu grijă paharele, sticlele și restul, trânti mulțumită ușa în urma ei. Figurina rămase rezemată de radiator, cu un șervet de bucătărie înfășurat atrăgător în jurul taliei. Ca un proprietar de restaurant gata să-i întâmpine pe următorii clienți.

30.

Carl auzi bubuituri și huruieli puternice dinspre sufragerie, de parcă toți elefanții din lume mestecau deșelata lui mobilă IKEA. Deci Jesper dădea din nou o petrecere. Carl își frecă tâmpile și se pregăti de ceartă.

Când deschise ușa fu întâmpinat de un sunet asurzitor, de lumina pâlpâitoare a televizorului și de Morten și Jesper care stăteau pe fiecare colț al canapelei.

— Ce dracu' se petrece aici? strigă el zăpăcit de sunetul omniprezent și de goliciunea relativă a încăperii.

— Sunet ambiental, răspunse Morten cu o doză de mândrie, după ce coborî puțin volumul cu telecomanda.

Jesper arată în jur spre boxele ascunse după scaune și pe rafturi. „Mișto, ei?” părea să spună privirea lui. Pacea era un lucru de domeniul trecutului pentru familia Mørck. Îi dădură o cutie călâie de Tuborg și încercară să-l îmbuneze informându-l că Morten primise sistemul stereo de la părinții unuia dintre prietenii săi care nu-l puteau folosi. Deștepți oameni! În acel moment Carl simți pornirea de a le oferi o surpriză de proporții similare.

— Am vești pentru tine, Morten! Hardy a întrebat dacă ai vrea să ai grijă de el aici, acasă. Contra cost. Patul va sta chiar aici unde e acum boxa ta mișto de bass. O putem muta în spatele patului. Așa o să fie loc ca să punem punga lui pentru urină.

Luă o înghițitură de bere și așteptă cu nerăbdare reacția lor când vestea avea să-și facă loc în creierile lor grele, de sâmbătă.

— Contra cost? zise Morten.

— Hardy o să stea *aici*? interveni Jesper îmbufnat. Mda, mă rog. Puțin îmi pasă. Dacă nu obțin cât mai repede o locuință pentru tineri pe Gammel Amtsvej, o să mă mut cu mama, pe parcela ei.

Poate când își va vedea ceafa.

— Cât crezi că plătește? continuă Morten.

În acel moment pe Carl începu să-l doară din nou capul. Două ore și jumătate mai târziu, se trezi uitându-se la radioul cu ceas pe care scria DUMINICĂ 01.39.09. Avea capul plin de imagini cu cercei făcuți din ametist și argint și nume precum Kyle Basset, Kåre Bruno și Klavs Jeppesen. În camera lui Jesper rapperii gangsta din New York fuseseră

reînviați, iar Carl se simțea de parcă inhalase o doză mare de virus gripal mutant. Sinusuri uscate, orbite care-l ustureau și o moleșeală care-i acaparase corpul și membrele.

Zăcu acolo și se luptă o vreme înainte să-și arunce într-un final picioarele peste marginea patului și să se gândească dacă un duș fierbinte putea să-i alunge o parte din demoni. Porni, în schimb, radioul cu ceas și ascultă buletinul de știri care spunea că încă o femeie fusese găsită bătută și pe jumătate moartă într-un container de gunoi. De data aceea se întâmplase pe Store Søndervoldsstræde, dar împrejurările erau identice cu cele de pe Store Kannikestræde.

Era o coincidență ciudată că era vorba de două străzi cu nume similare, se gândi el; amândouă începeau cu „Store” și se terminau cu „stræde”. Încercă să-și amintească dacă mai erau și alte străzi cu nume la fel în districtul Departamentului A. De aceea era complet treaz când sună Lars Bjørn.

— Cred că ar fi o idee bună să te îmbraci și să vii aici în Rødovre, zise el.

Carl vru să zică ceva dur, cum ar fi fost că Rødovre nu era în jurisdicția lor sau ceva despre infecții și boli contagioase, dar Bjørn îl lăsă mut când îi spuse că detectivul particular Finn Aalbæk fusese găsit mort, pe iarbă, cinci etaje mai jos de balconul lui.

— Capul arată ca al lui, dar corpul este cu câțiva centimetri mai scurt. Probabil că a aterizat fix în picioare. Șira spinării e îndesată în jumătate din craniu, spuse el fără să lase nimic la voia imaginației.

Cumva, lui Carl îi trecu durerea de cap. Sau cel puțin uită de ea.

•

Carl îl găsi pe Bjørn în fața unui bloc turn cu graffiti pe el de dimensiunea unui om. „Omoară-ți mama și violează-ți câinele!” nu-l făcea să pară mai vesel. Nici faptul că încerca să treacă sub tăcere că zona de la vest de Valby Bakke nu era domeniul lui în încercarea de a se revanșa.

— Ce faci aici, Lars? întrebă Carl.

Se uită spre Avedøre Havnevej, la ferestrele strălucitoare ale unei clădiri ascunse în spatele unor copaci desfrunziți, la nicio sută de metri distanță. Era liceul Rødovre de unde, practic, abia plecase. Deci petrecerea școlii era încă în toi.

Ce senzație ciudată! În urmă cu doar câteva ore fusese acolo și stătuse de vorbă cu Klavs Jeppesen, iar acum Aalbæk zăcea mort, de cealaltă parte a străzii. Ce dracu' se petrecea?

Bjørn îi aruncă o privire sumbră.

— Cred că îți amintești că unul dintre colegii de încredere de la sediu, aici de față, a fost recent acuzat că l-a atacat pe decedat. Așa că Marcu și cu mine am căzut de acord că ar fi bine să fim aici ca să vedem despre ce-i vorba. Dar poate ar fi mai bine să ne spui tu, Carl.

Era un ton al dracului de prost pentru o dimineață întunecoasă și rece de septembrie.

— Dacă l-ați fi filat așa cum v-am rugat, probabil că acum am fi știut ceva mai multe lucruri, nu crezi? bombăni Carl în timp ce încerca să descifreze ce era sus și ce era jos, în ridicătura care găurise iarba, zece metri mai încolo.

— Clovnii ăia de acolo l-au găsit, spuse Bjørn.

Arătă spre un gard viu care înconjură centrul de zi pentru copii și apoi spre o amestecătură de băieți imigranți în treninguri cu dungi pe laterala cracilor și fete daneze palide în blugi ultrastrâmți. Aparent, nu toți considerau că era mișto.

— Voiau să-și facă de cap prin locul de joacă al centrului de zi sau grădiniță, sau ce dracu' e asta. Dar n-au mai ajuns până acolo.

— Când s-a întâmplat? îl întrebă Carl pe medicul legist care începuse deja să-și strângă echipamentul.

— Păi, e destul de frig în noaptea asta, dar a zăcut aici în partea asta a clădirii ferită de vânt, deci cred că totul s-a petrecut acum o oră sau o oră și jumătate, spuse el cu ochii oboșiți, tânjind după plapumă și după posteriorul cald al soției.

Carl se întoarse spre Bjørn.

— Vreau să știi că ieri-seară am fost acolo, la liceul Rødovre. Am vorbit cu unul dintre foștii iubiți ai lui Kimmie. Este o coincidență, pur și simplu, dar scrie în raport faptul că am zis asta.

Bjørn își scoase mâinile din buzunarele hainei din piele și își ridică gulerul.

— Chiar ai fost? întrebă el și îl privi drept în ochi. Te-ai dus sus în apartamentul lui, Carl?

— Nu. Te asigur că nu m-am dus.

— Ești sigur?

„O, haide”, se gândi Carl și simți că durerea lui de cap se gudura în ascunzătoarea ei.

— O, hai acum, spuse el pentru că nu-i venise nimic mai bun de zis. Mergi prea departe. Tu te-ai dus sus în apartament?

— Samir și băieții de la secția din Glostrup sunt acum acolo.

— Samir?

— Samir Ghazi. Înlocuitorul lui Bak. E de la secția din Rødovre.

Samir Ghazi. Se părea că Assad se alegea cu confrăți cărora le putea servi din ceaiul siropos pe care-l făcea.

•

— Ai găsit vreun bilet de sinucigaș? Întrebă Carl, sus în apartament, după ce își prinse mâna în pumnul dur pe care fiecare polițist experimentat din Zealand îl recunoștea ca fiind al comisarului de poliție Antonsen. După câteva secunde în menghina lui nu mai erai același. Într-o bună zi, Carl avea să-i spună s-o ia mai moale cu hidraulica.

— Bilet de sinucigaș? Nu, nimic de genul ăsta. Și poți să-mi dai un șut în cur dacă n-a fost cineva aici, să-i dea o mână de ajutor.

— Adică?

— Nu sunt prea multe amprente pe aici. Nimic pe clanța de la balcon. Nimic pe paharele din față din dulapul din bucătărie. Nimic pe marginea măsuței de cafea. Pe de altă parte, avem câteva amprente foarte clare pe balustradă, probabil ale lui Aalbæk, dar de ce dracu' s-ar fi ținut de balustradă dacă se hotărâse deja să sară?

— Poate s-a răzgândit... Nu e nemaîntâlnit.

Antonsen chicoti. Făcea acest lucru ori de câte ori întâlnea polițiști din afara districtului său. O formă foarte conciliantă de condescendență, dacă era vorba de așa ceva.

— E sânge pe balustradă. Nu mult, doar puțin. Și pun pariu că o să găsim julturi pe mâna lui de la o luptă când mergem jos și ne uităm. Mda, e ceva suspect pe-aici.

Trimise câțiva tehnicieni criminaliști să verifice baia și aduse în fața lui Carl și a lui Bjørn un bărbat cu tenul măsliniu și cu o expresie plăcută.

— Unul dintre cei mai buni oameni ai mei, iar acum mi-l furai. Uitați-vă în ochii noștri și spuneți-ne dacă nu vă e rușine.

— Samir, spuse bărbatul care se prezentă și întinse mâna spre Bjørn.

Deci cei doi nu se mai întâlneau.

— Tot ce pot spune este că, dacă nu vă purtați bine cu Samir, spuse Antonsen, veți avea de-a face cu mine, zise el și îl strânse de umăr.

— Carl Mørck, spuse Carl și îl strânse pe bărbat de mână la fel ca Antonsen.

— Da, el e, zise Antonsen și dădu din cap ca răspuns la expresia întrebătoare de pe fața lui Samir. Omul care a rezolvat cazul Merete Lynggaard și care i-a dat lui Aalbæk câțiva ghionți, după cum se aude.

Râse. Era clar că Finn Aalbæk era detestat și de alte districte.

— Așchiile de pe covor nu par să fie aici de multă vreme, zise unul dintre tehnicienii criminaliști.

Arătă spre câteva fragmente microscopice din fața ușii de la balcon.

— Sunt peste tot pe lucrurile din jur.

Se lăsă pe vine în halatul său alb și cercetă fragmentele îndeaproape. O adunătură bizară, acei tehnicieni de poliție. Dar deștepți. Meritau aprecieri când era cazul.

— N-ar putea fi de la o bătă din lemn sau ceva de genul acesta? întrebă Samir.

Carl se uită în jur în apartament și nu observă nimic ciudat, în afară de o figurină grasă care stătea lângă ușa de la balcon, cu un șervet de bucătărie în jurul taliei. Un Bran frumos sculptat, cu gambetă, cu tot dichisul. Figurina parteneră, Stan, era departe, într-un colț al camerei și nu părea la fel de activ. Ceva nu era în ordine.

Carl se aplecă, îndepărtă șervetul și aplecă figurina puțin mai în față. Arăta foarte promițător.

— Trebuie s-o întoarceți spre voi, dar din câte văd, fundul figurinei a avut și zile mai bune.

Se adunară în jurul ei și măsurară mărimea găurii lăsată de glonț și masa de lemn dislocat.

— Un calibru destul de mic. Proiectilul nici măcar n-a ieșit pe cealaltă parte, este încă acolo, zise Antonsen.

Tehnicienii criminaliști dădură din cap. Carl era de acord. Probabil un 22. Dar mortal, dacă asta se intenționa.

— Vreunul dintre vecini a auzit ceva, țipete sau împușcături? întrebă Carl în timp ce mirosea gaura făcută de glonț.

Ei clătinară din cap. Ciudat și, totuși, nu foarte. Blocul era într-o stare jalnică și, mai mult ca sigur, abandonat. Erau doar câțiva locatari pe tot etajul. Probabil că nu stătea nimeni deasupra sau dedesubt.

Zilele acelei cutii roșii erau numărate. Nu era nicio pagubă dacă acel spin în ochi avea să cadă la prima furtună.

— Miroase destul de proaspăt, spuse Carl și se îndepărtă de gaura făcută de glonț. S-a tras de la doar vreo doi metri, nu credeți? În seara asta.

— Absolut, spuse tehnicianul criminalist.

Carl ieși pe balcon și se uită peste balustradă. A dracului cădere! Privi peste marea de lumini din clădirile mai joase de vizavi. Erau câteva fețe la ferestre. Nu curiozitatea le lipsea, nici măcar într-o dimineață neagră ca smoala.

Apoi telefonul mobil al lui Carl sună.

Ea nu se prezintă și nici nu avea de ce.

— O să crezi că glumesc, Carl, spuse Rose. Dar schimbul de noapte din Svendborg a găsit cercelul. Ofițerul de serviciu știa exact unde se afla. Nu-i fantastic?

El se uită la ceas. Ce era fantastic era faptul că ea credea că el era pregătit să primească vești la acea oră din zi.

— Nu dormeai, nu? întrebă ea fără să aștepte un răspuns. Mă duc acum la sediu. O să trimită prin e-mail poza cu el.

— Nu poate aștepta până la răsărit, nici măcar luna?

Capul îl durea din nou.

— Ai idee cine să-l fi aruncat peste margine? întrebă Antonsen când Carl închise mobilul.

El scutură din cap. Chiar așa, cine putea fi? În mod clar, o persoană a cărei viață fusese distrusă de băgăciosul de Aalbæk. Cineva care considerase că el știa prea multe. Dar putea fi și cineva din grupul ce avea legătură cu Kimmie. Carl avea o mulțime de idei, doar că niciuna nu era îndeajuns de încheată ca să fie făcută publică.

— I-ai verificat biroul? întrebă Carl. Dosare ale clienților, agendă, mesaje pe telefon, e-mailuri?

— Am trimis niște oameni acolo și au zis că e doar o baracă veche și goală, cu o cutie poștală.

Carl se încruntă și se uită în jurul lui. Apoi se duse la biroul de lângă perete, ridică una dintre cărțile de vizită ale lui Aalbæk și formă numărul agenției de detectivi particulari. Nu trecură nici trei secunde până când un telefon începu să sune pe holul din față.

— Deci! Acum știm unde este de fapt biroul lui, zise Carl și se uită în jur. Chiar aici.

Nu era evident. Niciun biblioraft, niciun dosar cu chitanțe. Nimic de genul acela. Numai cărți la ofertă, câteva obiecte decorative și multe CD-uri cu Helmut Lotti și alții de teapa lui.

— Verificați fiecare lucru din apartament, spuse Antonsen.
Acest lucru probabil că avea să dureze o vreme.

•

Stătea în pat de numai trei minute, cu fiecare simptom posibil de gripă în organism când Rose sună înapoi. De data aceea gura ei ca un motorăș mergea la viteză maximă.

— *Este* cercelul, Carl. Cel din golful Lidelse se potrivește cu cercelul din cutia lui Kimmie. Acum putem să legăm cercelul de cele două persoane lipsă din Langeland. Nu-i așa că e minunat?

Era, desigur, dar la ritmul ei era greu să spui ceva.

— Și asta nu-i tot, Carl. Tocmai am primit răspunsuri la câteva e-mailuri pe care le-am trimis sâmbătă după-amiază. Poți să vorbești cu Kyle Basset. Nu-i mișto?

Carl își trase umerii în sus până la urechi și se ridică cu greu spre tăblia patului. Kyle Basset? Băiatul pe care îl tachinau ei la internat. Da, era... „mișto”.

— Se poate întâlni cu tine mâine după-amiază. Avem noroc pentru că, de obicei, nu e la birou, dar duminică după-amiază se întâmplă să fie acolo. Vă vedeți la două după-amiaza, ceea ce-ți dă timp să prinzi zborul de întoarcere la patru și douăzeci după-amiaza.

Carl se ridică brusc în pat, ca și cum i s-ar fi declanșat un arc în spate.

— *Zbor!?* Despre ce dracu' vorbești, Rose?

— E în Madrid. Are un birou în Madrid, știi?

Carl făcu ochii mari.

— *Madrid!* Să fiu al dracu' dacă mă duc la Madrid. Poți să te duci tu.

— Am luat deja biletul, Carl. Zbori cu SAS la zece și douăzeci de minute. Ne întâlnim la aeroport cu o oră și jumătate mai devreme. Ești deja înregistrat.

— Nu, nu, nu. Nu zbor nicăieri.

Încercă să înghită un nod care i se adunase în gât.

— Absolut nicăieri!

— Uau, Carl! Ți-e frică să zbori? Întrebă ea și râse.

Era genul de râs care făcea imposibilă orice replică decentă.

Pentru că adevărul era că îi *era* frică să zboare. Oricum, din câte știa, acest lucru se întâmpla pentru că ultima oară când încercase, zburase la o petrecere în Aalborg și, ca să fie sigur, își băuse intenționat mințile, la dus și la întoarcere, încât Vigga fusese nevoită să-și rupă spatele cărându-l. În următoarele două săptămâni se agăța de ea în somn. Acum de cine s-ar mai fi agățat?

— N-am pașaport și n-o fac, Rose. Anulează biletul.

Ea râse din nou. Era o mixtură inconfortabilă acea combinație de durere de cap, oroare chinuitoare și valuri de răs ce se scurgeau în urechile lui.

— Am aranjat problema legată de pașaport cu poliția aeroportului, spuse ea. Documentul pentru tine va fi gata în dimineața asta. Ia-o ușor, Carl, o să-ți dau niște Frisium. Doar trebuie să fii la Terminalul 3 cu o oră și jumătate înainte de zbor. Metroul te duce chiar acolo și nici măcar nu trebuie să iei cu tine periuța de dinți. Numai să nu-ți uiți cartea de credit, da?

Apoi închise, iar Carl rămase singur în întuneric. Incapabil să-și aducă aminte când începuse totul s-o ia razna.

31.

— Ia două buline de Frisium, spuse ea înainte să-i îndese două pastile mici în gură și încă două, pentru întoarcere, în buzunarul de la piept în care era ursulețul.

El se uita confuz prin terminal și către biroul de bilete în căutarea unui suflet autoritar care putea găsi vreo problemă la el: hainele greșite, privirea greșită. Orice amănunt care l-ar fi putut scăpa de scara îngrozitoare către pierzanie. Ea îi dăduse un print detaliat cu itinerar, împreună cu adresa de la birou a lui Kyle Basset, un dicționar de buzunar și ordinul strict să nu înghită cele două pastile rămase până ce nu era pe scaun, în zbor către casă. Toate acestea și mult mai multe.

În câteva minute din acel moment el nu avea să mai fie capabil să repete nici măcar jumătate din acelea. Cum ar fi putut? Nu pusese geană pe geană toată noaptea, iar un caz în desfășurare rapidă și explozivă de diaree îi învolbura regiunile inferioare.

— Te pot face puțin cam somnoros, zise ea în concluzie, dar funcționează, crede-mă. N-o să-ți mai fie frică de nimic după ce le iei. De exemplu, avionul ar putea să se prăbușească și nici măcar n-o să bagi de seamă.

El văzu că ea regreta ultima parte în timp ce-l ghida spre scara rulantă cu pașaportul provizoriu și biletul în mână.

*

Deja de la jumătatea drumului pe scară sudoarea începu să curgă de pe Carl, cămașa lui deveni vizibil mai închisă la culoare, iar picioarele începură să-i alunece. Pastilele începură să-și facă treaba, observă el, dar după felul în care inima îi bubuia în piept în acel moment putea la fel de bine să moară de infarct.

— Sunteți bine? îl întrebă cu precauție femeia de lângă el și-i întinse mâna să se țină de ea.

În timp ce avionul urca la zece kilometri în atmosferă, el se simțea de parcă își ținea respirația. Singurele lucruri pe care le sesiză fură turbulența, inexplicabilul scârțâit și zgomotele scoase de fuzelaj.

Deschise duza pentru aer proaspăt, apoi o închise. Își lăasă scaunul pe spate, pipăi să se asigure că vesta de salvare se afla sub el și spuse „nu, mulțumesc”, ori de câte ori se apropia stewardesa. Apoi se stinse ca o lumină.

— Uitați, acolo jos e Parisul, zise femeia de lângă el la un moment dat de undeva departe.

El deschise ochii și își reaminti coșmarul, epuizarea, durerile pe care i le dădea gripa în toate încheieturile și, într-un final, văzu un deget care arăta spre umbrele a ceva ce proprietara mâinii credea că era Turnul Eiffel și Place d'Étoile. Carl dădu din cap, dar nu se putea să-i pese mai puțin. Din punctul lui de vedere, Parisul era binevenit să-i pupe o anumită parte a persoanei lui. Nu voia decât să coboare din avion.

Ea observă felul în care se simțea el așa că îi luă mâna din nou și o ținu până ce el se trezi cu o tresărire când avionul atinse pista Aeroportului Barajas.

— Ați fost complet absent, spuse ea, și arată spre semnul de la metrou.

El bătu ușor cu palma peste micul talisman din buzunarul de la piept și apoi se pipăi în dreptul buzunarului interior în care își ținea portofelul. Pentru un scurt și epuizant moment, el se întrebă în ce fel cardul Visa urma să aibă vreo utilitate într-un asemenea loc străin.

— E ușor, îi zise femeia după ce el îi explică unde trebuia să ajungă. Cumpărați cartela de metrou de acolo și apoi coborâți cu scara rulantă. Luați trenul spre Nuevos Ministerios, schimbați la linia numărul 6 și mergeți spre Cuatro Caminos, apoi apucați pe linia numărul 2 spre Operă. După aceea mai e doar o stație până la linia numărul 5 și ați ajuns la Callaos. De acolo trebuie să mai mergeți circa o sută de metri până unde vreți să ajungeți.

Carl se uită în jur ca să găsească o bancă pentru a putea oferi capului greu și picioarelor un mic tur pe tărâmul odihnei.

— Vă arăt eu drumul. Mă îndrept în aceeași direcție. Am văzut cum v-ați simțit în avion, spuse un suflet prietenos într-o daneză perfectă, iar Carl își îndreptă privirea spre un bărbat evident de etnie asiatică. Mă cheamă Vincent, spuse el mergând încet cu bagajul care îl urma pe roțile.

Nu așa își imaginase o zi pașnică de duminică, când zăcea plictisit sub plapumă cu numai câteva ore în urmă.

•

După un drum lin cu metroul, parcurs pe jumătate conștient, ieși din coridorul labirintic al stației Callaos și rămase țintuit, cu ochii la structurile monumentale, cu aspect de aisberg, de pe Gran Via. Niște

coloși neoimpresioniști, funcționaliști, clasiști, ar fi spus el dacă l-ar fi rugat cineva să-i descrie. Nu mai văzuse niciodată ceva asemănător: zgomotele, mirosurile, căldura și înghesuiala incredibilă a oamenilor cu părul închis la culoare și grăbiți.

Cu o singură persoană văzută se putea identifica. Un cerșetor aproape complet știrb care stătea pe trotuar, chiar în fața lui, cu o mulțime de cutii din plastic, cu capace colorate, în fața lui, fiecare deschisă pentru donații. Erau monede și bancnote în absolut fiecare dintre ele. Valută de pe tot globul.

Carl nu înțelegea nici măcar jumătate din ce se întâmpla în jurul lui, dar în ochii licăritori ai bărbatului se putea citi autoironia. „E alegerea ta, spunea privirea lui. Donezi bere, vin, spirtose sau țigări”.

Oamenii din jurul lui zâmbeau. Unul dintre ei scoase un aparat de fotografiat și întrebă dacă putea face câteva poze. Cerșetorul afișă un zâmbet larg și știrb în timp ce scoase la iveală un indicator. Scria: „fotografii, 280 euro”. Avu efect. Nu numai în cazul celor adunați în preajmă, ci și asupra stării veștede a lui Carl și a simțului umorului care în cazul lui se atrofiase. Râsul fu o surpriză plăcută pentru el, impresionantă. Avea de-a face cu autoironie la cel mai înalt nivel. Ba chiar cerșetorul îi dădu o carte de vizită pe care era trecut un website, www.lazybeggars.com.

Chicotind, Carl scutură din cap și întinse mâna spre buzunar în ciuda aversiunii lui generale față de oamenii care cerșesc pe străzi. În acel moment Carl reveni la realitate, iar întreaga lui ființă se inflamă de dorința de a da afară o anumită colegă din Departamentul Q.

Stătea acolo, simțindu-se ca un rahat într-o țară despre care nu știa nimic. Amețit de pilule care îi zăpăciseră creierul. Mecanismele sistemului imunitar îi cauzau dureri în fiecare articulație din corp. Iar în acel moment buzunarul lui se căsca gol. Întotdeauna zâmbea când auzea despre vreun turist neatent, iar acum el – detectivul inspectorșef care vedea pericole și indivizi suspecti la fiecare pas – era unul dintre ei. Cât de prost putea fi cineva? Și mai ales într-o duminică.

Statu-quo: fără portofel. Nici măcar o lețcaie în buzunar. Prețul plătit pentru douăzeci de minute petrecute într-un metrou supraaglomerat. Fără cărți de credit, fără pașaport temporar, fără permis de conducere, fără listă de telefoane, fără cardul de sănătate, fără biletele de avion. Nimeni n-ar fi putut decădea mai mult de atât.

•

Îi dădură o ceașcă de cafea în sala de așteptare de la KB Construcciones SA și îl lăsară să ațipească cu fața la ferestrele prăfuite. Cu un sfert de oră mai înainte, un funcționar îl oprise în holul de pe Gran Via 31 și refuzase, preț de mai multe minute, să-i verifice programarea pentru că nu putea prezenta niciun act de identitate.

Tipul nu tăcuse din gură nicio clipă, iar cuvintele lui nu aveau nicio noimă. Într-un final, Carl clătinase din cap supărat, căutase cea mai grea combinație de cuvinte pentru turiști de spus în daneză și strigase:

— *Rødgrød med fløde!*¹¹

Aceasta ajută.

— Kyle Basset, zise o voce la kilometri întregi depărtare după ce el ațipi din nou.

Carl deschise precaut ochii temându-se să nu ajungă cumva în purgatoriu, cu capul și corpul pulsând dureros. I se dădu încă o cafea în fața ferestrelor gigantice, prevăzute cu bare, din biroul lui Basset și abia atunci, cu capul relativ limpede, văzu un chip de circa treizeci și cinci de ani, care știa foarte bine pe ce lume se afla. Avere, putere și o încredere în sine lipsită de modestie.

— Colega dumneavoastră mi-a spus despre ce-i vorba, spuse Basset. Investigați o serie de crime care ar putea avea legătură cu cei care m-au atacat la internat. Corect?

Vorbea daneza cu accent. Carl se uită în jur. Era un birou enorm. Jos, pe Gran Via, oamenii ieșeau grăbiți din magazine cu nume precum Sfera sau Lefties. În acel peisaj, era un miracol că omul acela încă mai înțelegea daneza.

— Ar *putea* fi vorba de crime în serie, încă nu știm.

Carl bău cafeaua cu lăcomie. Foarte prăjită. Nu era ceva care să-i ajute intestinele care fermentau.

— Spuneți acum că ei sunt cei care v-au atacat. De ce nu ați spus și atunci când se făcea o anchetă împotriva lor?

El râse.

— Am făcut-o, chiar și mult mai înainte. Le-am spus celor care contau.

— Adică?

— Tata, care a fost coleg de internat cu tatăl lui Kimmie.

— Înțeleg. Și ce s-a întâmplat?

¹¹ Căpșune cu frișcă! (n.tr.).

El ridică din umeri și deschise o tabacheră din argint. Se pare că astfel de lucruri încă mai existau. Îi oferi lui Carl o țigară.

— Cât timp aveți?

— Avionul meu pleacă la patru și douăzeci de minute.

El se uită la ceas.

— Ah, atunci nu avem prea mult timp. Bănuiesc că o să luați un taxi, nu?

Carl inhală profund fumul. Îl ajută.

— Am o mică problemă, spuse cu timiditate.

Povesti cum fusese jefuit în metrou. Fără bani, fără pașaport provizoriu, fără bilet de avion. Kyle Basset apăsă un buton de la intercom.

Ordinele lui nu sunară prietenos. Erau mai mult genul de lucruri pe care le-ar fi spus oamenilor pe care avea pică.

— Atunci, vă ofer o versiune scurtă.

Basset se uită la clădirea albă de vizavi. Poate că îi apăreau în fața ochilor amintiri dureroase, dar era greu de spus deoarece privirea lui era împietrită și dură.

— Tata și tatăl lui Kimmie au căzut de acord ca atunci când avea să vină vremea, oricât de mult ar dura, ea va fi pedepsită. Am fost de acord cu asta. L-am cunoscut bine pe tatăl ei. Willy K. Lassen, da, și din acest motiv încă îl cunosc. Are un apartament la două minute de mine în Monaco și este tipul de om intransigent, îndrăznesc să spun că nu e genul pe care să vrei să-l provoci. Oricum, nu pe vremea aceea. Acum e grav bolnav. N-a mai rămas multă viață în el.

El zâmbi. Părea o reacție destul de ciudată. Carl își țuguie buzele. Deci tatăl lui Kimmie *era* grav bolnav, așa cum încercase el s-o convingă pe Tine. Măi, ce chestie! Așa cum învățase de-a lungul timpului, realitatea și fantezia aveau tendința de a fuziona.

— De ce Kimmie? Întrebă el. Ați menționat-o numai pe ea. Ceilalți n-au fost la fel de vinovați? Ulrik Dybbøl Jensen, Bjarne Thøgersen, Kristian Wolf, Ditlev Pram, Torsten Florin? N-au fost și ei acolo?

Basset își încrucișă brațele, iar țigara lui aprinsă atârna dintre buze.

— Credeți că ei m-au ales intenționat pe mine ca victimă?

— Nu știu nimic despre asta. Nu știu mare lucru despre incident.

— Păi, vă spun eu. Am fost o victimă aleasă la întâmplare, sunt convins de asta. Și cum s-a terminat a fost la fel de întâmplător.

Își puse mâna pe piept și se aplecă ușor în față.

— Trei dintre coastele mele au fost rupte, restul au fost desprinse de claviculă. Am urinat cu sânge câteva zile după aceea. Puteau foarte ușor să mă omoare. Faptul că n-au făcut-o a fost complet accidental, vă asigur.

— Aha, dar unde vreți să ajungeți cu asta? Nu explică de ce răzbunarea dumneavoastră trebuie să fie îndreptată spre Kimmie Lassen.

— Știi ce, Mørck? Ei m-au învățat ceva în ziua în care m-au atacat, nenorocirii. De fapt, într-un fel, le sunt recunoscător.

La fiecare cuvânt din următoarea propoziție el bătu în birou.

— Am învățat că atunci când ți se ivește ocazia, profiți de ea, fie că e o întâmplare, fie nu. Fără să te gândești la corectitudine sau la vina altei persoane ori la nevinovăția ei. Așa e în lumea afacerilor, alfa și omega, înțelegi? Ascute-ți armele și folosește-le constant. Profită. În cazul acesta, arma mea a fost posibilitatea de a-l influența pe tatăl lui Kimmie.

Carl trase adânc aer în piept. Nu suna deloc compătimitor pentru urechile lui de provincial. Se încruntă.

— Eu tot nu cred că am înțeles complet.

Basset clătină din cap. Se așteptase la asta. Erau de pe planete diferite.

— Nu spun decât că, din moment ce era cel mai ușor mod de a mă răzbuna pe Kimmie, atunci ea a fost cea care trebuia să sufere, spuse el.

— Nu ți-a păsat de ceilalți?

El ridică din umeri.

— Dacă aș fi avut ocazia, m-aș fi răzbunat și pe ei. Doar că n-am avut ocazia. Fiecare dintre noi doi avem terenurile noastre de vânătoare, ai putea spune.

— Atunci Kimmie n-a fost mai implicată decât ceilalți? Cine credeți că a fost pionul principal în gașcă?

— Kristian Wolf, desigur. Dar dacă toți acei diavoli ar fi în acțiune, cred că de Kimmie ar trebui să stau cât mai departe.

— Ce vrei să spui?

— A fost destul de pasivă când s-au luat de mine. Cei mai violenți au fost Florin, Pram și Kristian Wolf. Dar când s-au săturat – doar sângeram din ureche și probabil s-au speriat – *atunci* a început Kimmie.

Își umflă nările ca și cum ar mai fi simțit-o încă în preajmă.

— Au întărâtat-o, înțelegi? Mai ales Wolf. El și Pram au întărâtat-o până au stârnit-o suficient și apoi au împins-o spre mine, spuse el, și își încheștă pumnii. La început a lovit încet, apoi a fost din ce în ce mai rău. Când a observat cât de mult mă durea, ochii ei s-au făcut din ce în ce mai mari, respira din ce în ce mai adânc și lovea din ce în ce mai tare. Ea a fost cea care m-a lovit în abdomen – cu vârful pantofului. Tare.

Își stinse țigara într-o scrumieră care arăta identic cu statuia din bronz de pe acoperișul de vizavi. Fața lui Basset părea să se fi ridat. Abia atunci observă Carl acest lucru, în lumina puternică a soarelui. Destul de devreme pentru un bărbat așa de tânăr.

— Dacă Wolf nu ar fi intervenit, ea ar fi continuat până muream. Sunt sigur de asta.

— Și ceilalți?

— Da, ceilalți, zise el și dădu din cap ca pentru sine. Aș spune că abia așteptau ocazia următoare. Erau ca spectatorii la o coridă. Crede-mă, știu câte ceva despre *asta*.

Secretara care îi dăduse cafeaua lui Carl intră în birou. Zveltă și atrăgătoare, în haine negre, la fel ca părul și sprâncenele. Într-o mână ținea un plic mic, pe care i-l dădu lui Carl.

— Acum aveți niște euro și un bilet spre casă, zise ea în engleză și îi zâmbi prietenos.

Apoi se întoarse spre șeful ei și îi strecură o foaie de hârtie pe care el o citi repede. Furia nestăvilită pe care i-o induse acel document îi reaminti lui Carl de Kimmie, cea cu ochii tot mai larg deschiși pe care Basset tocmai i-o descrisese.

Fără ezitare, Basset rupse hârtia în bucățele și o bombardă pe secretară cu învinuiri. Expresia de pe chipul lui era sălbatică, iar ridurile erau vizibile. Reacția feroce o făcu pe femeie să tremure și să se uite în podea de rușine. Nu era o scenă plăcută de urmărit. Când ea ieși și închise ușa, Basset zâmbi spre Carl părând neafectat.

— E doar un șoricel prost de birou. Nu-ți face griji pentru ea. Acum poți să te întorci în Danemarca?

El dădu din cap tăcut și încercă să-și exprime mulțumirea, dar îi era greu. Kyle Basset era exact precum cei care îi făcuseră odată rău. Lipsit de empatie. O demonstrase chiar în fața ochilor lui Carl. La dracu' cu el și cu toți ceilalți ca el, un cretin prost.

— Și pedeapsa lui Kimmie? spuse Carl într-un final. Care a fost?

El râse.

— A, a fost pură întâmplare. A făcut avort și a fost bătută rău. Una peste alta, a fost destul de bolnavă, așa că s-a dus la tatăl ei ca să ceară ajutor.

— Ceea ce n-a primit, bănuiesc.

Și-o imagine pe tânăra femeie pe care tatăl ei n-a vrut s-o ajute nici măcar atunci când avea cel mai mult nevoie de el. Oare lipsa de iubire își lăsase deja urmele pe chipul fetei așezată între tatăl ei și mama vitregă în fotografia din *Gossip*?

— O, a fost urât, așa mi s-a spus. Tatăl ei locuia la Hotel D'Angleterre la vremea aceea – așa face mereu când e acasă –, iar ea a dat buzna acolo. La ce dracu' se așteptase?

— A fost dată afară?

— Cu capul înainte, te asigur, zise el și chicoti. Dar, mai întâi, i s-a dat ocazia să pescuiască de pe podea bancnotele de o mie de coroane pe care el i le-a aruncat. Așa că s-a ales cu *ceva* din asta, dar după aceea a fost adio și rămâi cu bine.

— Are casa din Ordrup. Știi de ce nu s-a dus acolo?

— S-a dus. Și a primit același tratament.

Basset clătină din cap. Era perfect indiferent.

— Ei, Carl Mørck, dacă vrei să afli mai multe, trebuie să iei alt avion. Aici trebuie să te înregistrezi destul de devreme, așa că, dacă vrei să prinzi zborul de patru și douăzeci, ar fi cazul să pleci.

Carl trase adânc aer în piept. Deja simțea turbulențele avionului care îi trezeau centrul anxietății din creier. Atunci își aduse aminte de pastilele din buzunarul de la piept, așa că scoase ursulețul și apoi pilulele. Puse ursulețul pe marginea biroului și luă o înghițitură de cafea ca pastilele să alunece mai ușor pe gât.

Se uită pe deasupra ceștii la haosul de hârtii de pe birou, la calculatorul de buzunar, la stilou, la scrumiera pe jumătate plină și apoi la mâinile încleștate ale lui Kyle Basset și la încheieturile degetelor lui care erau complet albe. Abia atunci își ridică privirea și observă fața lui Basset. Ce văzu fu un bărbat care probabil că, pentru prima oară în o mulțime de ani, era forțat să se lase pradă amintirii unei dureri sfâșietoare pe care oamenii se pricep foarte bine s-o provoace altora și lor înșiși.

Basset se uita intens la ciotul micuț și inocent de animal din pluș. Parcă un fulger de sentimente reprimite tocmai îl lovise. Căzu pe spate în scaun.

— Recunoști ursulețul acesta? întrebă Carl, iar pastilele îi rămaseră undeva între gât și coardele vocale.

Basset dădu din cap afirmativ, apoi își extrase energia din furia de mai devreme.

— Da, Kimmie îl purta mereu la încheietură când era la școală. Nu știu de ce. Îi pusese o eșarfă roșie pe după gât și-l ținea prins la încheietură.

Pentru o clipă, Carl crezu că Basset avea să izbucnească în lacrimi, dar expresia lui deveni mai dură, iar bărbatul care putea umili un șoricel de birou, de parcă acesta era un nimic, își revenise.

— Da, îmi amintesc bine. Atârna la încheietura ei când m-a bătut până m-a lăsat inconștient. De unde dracu' l-ai luat?

32.

Era aproape ora zece, duminică dimineața, când ea se trezi în camera din hotelul Ansgar. Televizorul pâlpâia încă la piciorul patului și prezenta în reluare buletinul de știri de pe Canalul 2 cu evenimentele din seara precedentă. Deși poliția făcuse un efort imens, nu reușise să găsească o explicație pentru explozia din apropiere de stația Dybbølsbro și de aceea evenimentul fusese lăsat cumva către coada știrilor.

Acum atenția presei se îndrepta mai nou asupra bombardamentelor americane contra insurgenților din Bagdad și asupra candidaturii lui Kasparov la alegerile prezidențiale din Rusia. În principal, însă, camerele video ale presei se concentrau pe cadavrul descoperit în fața blocului roșu dărăpănat din Rødovre. Probabil că era o crimă. Mai multe elemente indicau acea ipoteză, spunea purtătorul de cuvânt al poliției. În special faptul că victima se agățase de balustrada balconului înainte de a cădea și faptul că fusese lovită peste degete cu un obiect contondent – posibil pistolul cu care se trăsese într-o figurină din lemn din apartament, în aceeași noapte. Poliția era zgârcită cu informațiile și încă nu avea niciun suspect. Cel puțin așa spuneau ei.

Ea își luă în brațe legăturica.

— Acum ei știi, Mille. Acum băieții știi că sunt pe urmele lor, spuse ea, și încercă să zâmbească. Crezi că sunt împreună acum? Crezi că Torsten, Ulrik și Ditlev vorbesc acum despre ce-ar trebui să facă atunci când mami va veni după ei? Mă întreb dacă acum le e teamă.

Legănă legăturica de cârpe.

— Cred că merită să le fie după tot ce ne-au făcut, nu ești de acord? Și știi ce, Mille? Au motive să le fie.

Pe ecran, cameramanul încerca să focalizeze cât mai mult imaginea pe paramedicii care mutau corpul, dar era clar că era prea întuneric pentru a obține o imagine decentă.

— Știi ce, Mille? N-ar fi trebuit să le spun celorlalți despre cutia de metal. N-am făcut ce trebuia.

Se șterse la ochi. Lacrimile se declanșaseră atât de brusc!

— N-ar fi trebuit să le spun. De ce-am făcut asta?

•

Se mutase cu Bjarne Thøgersen, iar acel lucru fusese un sacrilegiu. Dacă și-o trăgea cu cineva, trebuia s-o facă în secret sau cu toată gașca; nu exista altă opțiune. Iar acum, încălcase fatal regula de aur. Nu numai că alesese un membru al găștii în detrimentul celorlalți, dar îl alesese pe cel mai de jos în ierarhie. Era totalmente inacceptabil.

— *Bjarne?* tunase Kristian. Ce dracului vrei cu nimicul ăla?

El ar fi vrut ca totul să rămână așa cum fusese dintotdeauna. Voia să continue expedițiile lor de pedeapsă, voia ca ea să fie mereu disponibilă pentru ei și numai pentru ei. Dar, în ciuda amenințărilor lui Kristian și a presiunii, Kimmie a rămas fermă pe poziție. Îl alesese pe Bjarne; ceilalți trebuiau să trăiască doar cu amintirile.

O perioadă, grupul își continuase orgiile. Se întâlneau cam o dată la a patra duminică, trăgeau pe nas cocaină, se uitau la filme violente, apoi plecau, cu una dintre imensele mașini cu tracțiune integrală ale lui Torsten sau ale lui Kristian, în căutarea cuiva pe care să-l hărțuiască și să-l bată.

Uneori făceau o înțelegere cu victimele și le dădeau bani mânjiți cu sânge în schimbul umilinței și a durerii îndurate; alteori îi atacau pur și simplu pe la spate și îi băteau până îi lăsau inconștienți, înainte să fie văzuți. Și mai erau ocaziile rare, cum fusese cea în care găsiseră un bătrân care pescuia singur pe lacul Esum, când știau că victima nu avea să supraviețuiască. Acest din urmă tip de atac le plăcea cel mai mult. Când împrejurările erau potrivite și puteau merge până la capăt. Când fiecare avea ocazia să-și joace rolul la maximum.

Dar ceva se întâmplase pe lacul Esum. Kimmie observase cât de excitat devenise Kristian. El se înfierbânta mereu, dar de data aceea expresia de pe fața lui devenise destul de întunecată și de hotărâtă. Cu buzele strânse și ochii în alertă. El își reținea frustrarea și stătea mult prea tăcut și pasiv, observându-i pe ceilalți și uitându-se la hainele lui Kimmie care atârnavă pe ea în timp ce îl trăgeau pe bărbat în apă.

— Ia-o acum, Ulrik! strigase el dintr-odată.

Ea se lăsase pe vine în acea agitație, cu genunchii depărtați și fusta de vară learcă și se uita la cadavrul care se îndepărta plutind și apoi se duse la fundul lacului. Ochii lui Ulrik sclipiră, entuziasmat de ocazie și totodată temându-se că nu avea să se ridice la înălțime. Din când în când, înainte ca ea să plece în Elveția, el fusese nevoit să renunțe s-o penetreze și să îi lase pe ceilalți în locul lui. Era ca și cum acel cocktail de violență și sex nu avea același efect asupra lui ca în cazul celorlalți.

Și de aceea trebuia să aștepte ca pulsul să-i scadă înainte de a putea crește din nou.

— Hai, Ulrik! strigară ceilalți în timp ce Bjarne le spunea să se oprească.

Atunci Ditlev și Kristian îl apucară pe Bjarne și-l ținură.

Ea îl văzu pe Ulrik care își desfăcea fermoarul pantalonilor, de data aceasta părând foarte pregătit. Ceea ce nu văzu fu Torsten, care se aruncă pe ea din spate și o aruncă la pământ.

Dacă n-ar fi fost înjurăturile lui Bjarne, loviturile lui sălbatice care au provocat ofilirea bărbăției lui Ulrik, ar fi violat-o cu toții în acea zi, lângă deșul de papură.

Nu trecu mult timp însă până ce Kristian începu s-o vrea sistematic. Puțin îi păsa de Bjarne și de ceilalți. Atâta timp cât e/ putea s-o aibă, era mulțumit.

Bjarne se schimbase. Când vorbea cu Kimmie, părea distrat. Nu îi mai întorcea îmbrățișările și era deseori plecat când ea se întorcea de la muncă. Cheltuia bani pe care n-ar fi trebuit să-i aibă. Vorbea la telefon când credea că ea doarme.

Kristian o curta peste tot. În magazinul Nautilus, pe drumul de la muncă spre casă, în apartamentul în care locuia cu Bjarne după ce acesta primise o slujbă bună de la ceilalți și nu le mai stătea în cale. Iar Kimmie îl lua în derâdere. Își bătea joc de Kristian pentru dependența lui și pentru că-i lipsea simțul realității.

Văzu imediat că-i crește furia. Că privirea lui oțelită devine mai tăioasă și mai pătrunzătoare. Dar Kimmie nu se temea de el. Ce rău îi putea face și nu i-l mai făcuse de atâtea ori?

*

Se întâmplă, în cele din urmă, în acea zi din martie când cometa Hyakutake era vizibilă pe cerul Danemarcei. Bjarne primise un telescop de la Torsten, iar Ditlev îi pusese la dispoziție iahtul. Planul era ca, în timp ce Bjarne bea multe beri și încerca să pătrundă enormitatea universului, Kristian, Ditlev, Torsten și Ulrik să intre în apartamentul lui.

Ea nu înțelesese niciodată cum de reușiseră să facă rost de cheie, dar se trezise cu ei acolo, cu pupilele mici și cu cocaină în nări. Nu spuseră nimic, doar se duseră la ea, o lipiră de perete și îi rupseră hainele până ce ea a devenit suficient de accesibilă.

Nu scoaseră o vorbă de la ea căci Kim știa că astfel ar fi devenit și mai sălbatici. De parcă n-o văzuse de atâtea ori când îi atacaseră pe alții. Băieților din gașcă nu le plăcea să se vaite. Nici lui Kimmie.

O aruncară pe măsuța de cafea fără s-o golească mai întâi. Violul începu când Ulrik o încăleacă în dreptul stomacului și-i înșfacă genunchii cu labele lui mari, forțând-o să-și desfacă picioarele. La început ea încercă să-l pocnească peste spate, dar frenezia dată de cocaină și stratul lui de grăsime absorbiră forța loviturilor. Și ce rost avea, oricum? Ea știa că lui Ulrik îi plăcea. Bătaia, umilirea, constrângerile... orice depășea moralitatea convențională. Nimic nu era tabu pentru Ulrik. Niciun fetiș nu rămăsese netestat. Niciunul. Și totuși, el nu avea erecție ca și ceilalți.

Când Ulrik se dăduse jos de pe ea, Kristian se așeză între picioarele ei și se împinsese cu hotărâre în ea până când din chipul lui nu se mai vedea decât albul ochilor și buzele curbate de satisfacție. Al doilea fusese Ditlev, care termină repede, cu obișnuitul lui tremurat ca provocat de crampe, apoi urmașe Torsten. În timp ce corpul lui subțire o asalta, Bjarne apăruse dintr-odată în dreptul ușii. Ea îl privi drept în ochi și văzu pe chipul lui sentimentul propriei inferiorități, înlocuit de cel de camaraderie cu restul găștii, sentiment care preluă controlul. Ea îi strigă să plece, dar el rămase pe loc.

După ce Torsten ieșise din ea, gâfâielile colective se transformaseră în jubilarie, când Bjarne îi luase locul. Ea se uită la fața lui albăstrui-roșiatică și își dădu seama clar, pentru prima oară, ce devenise viața ei. Se resemnase, închise ochii și se lăsă în voia sortii. Ultimul lucru pe care îl auzise înainte de a dispărea definitiv în ceața protectoare a subconștientului fusese râsul lor când Ulrik încercă din nou s-o pătrundă, fără a avea erecție. A fost ultima oară când i-a văzut împreună.

•

— Micuța mea dragă, uite ce ți-a adus mami.

Desfăcu micuța persoană din cârpe și se uită la ea cu tandrețe sinceră. Ce dar de la Dumnezeu! Așa niște degețele mici. Așa niște unghiuțe. Apoi deschise un pachet și ținu conținutul lui în aer, deasupra corpului mumificat.

— Uite, Mille, ai mai văzut vreodată așa ceva? Nu-i așa că e exact ce avem nevoie într-o zi ca asta?

Atinse cu degetul una din mânuțe.

— Mami e foarte caldă, nu-i așa? Întrebă ea. Da, mami e foarte caldă. Râse.

— Mama ta devine caldă când e entuziasmată. Dar știi asta.

Se uită afară pe geam. Era ultima zi din septembrie. Aproape aceeași dată în care se mutase cu Bjarne, în urmă cu doisprezece ani. Doar că în acea zi nu plouase. Din câte-și aducea aminte.

•

Când violul se termină, o lăsară să zacă pe măsuța de cafea și se așezară în cerc pe podea. Traseră pe nas cocaină până își pierduseră mințile. Țipară din toți răunchii, iar Kristian o pocni tare de câteva ori peste coapsele goale. Intenționa să fie un semn de împăcare.

— Haide, Kimmie! strigase Bjarne. Nu fi așa puritană! Doar suntem noi, nu altcineva.

— S-a terminat, mârâise ea. Gata.

Își dăduse seama că ei n-o luaseră în serios. Crezuseră că era prea dependentă de ei și că avea să vină curând înapoi în patru labe. Dar ea n-o făcu. Niciodată. În Elveția se descurcase fără ei. O putea face din nou.

Îi luă o vreme să se ridice. Perineul o ardea. Ligamentele de la solduri erau întinse la maximum, gâtul o durea, iar umilinta o trăgea în jos. Acea senzație se reîntoarce, cu și mai multă putere, în momentul în care Cassandra o întâmpină în casa din Ordrup, cu dispreț în voce și cu cuvintele: „E vreun lucru pe lumea asta pe care să-l faci așa cum trebuie, Kimmie?”

A doua zi află că Torsten cumpăraseră firma la care muncea, Nautilus Trading A/S, și că rămăsese fără slujbă. Unul dintre angajați, care îi fusese prieten, îi dădu un cec și îi spuse că, din păcate, trebuia să plece. Florin făcuse schimbări de personal, o informase colegul de serviciu. Așa că, dacă voia să depună o plângere, trebuia să-l abordeze pe el personal. Când se duse la bancă pentru a depune cecul, descoperise că Bjarne golise contul lor și îl lichidase.

Sub nicio formă nu mai putea să scape din ghearele lor. Acesta fusese planul. În următoarele luni locuise în apartamentul ei din casa din Ordrup. Noaptea își lua mâncare din bucătăria principală și o ducea sus. Ziua dormea, cu ursulețul strâns în palmă și cu picioarele strânse sub ea. Cassandra a stat deseori în fața ușii exersându-și vocea pițigăiată, dar Kimmie era surdă față de lume.

Pentru că nu datora nimic nimănui și pentru că era însărcinată.

— Nici n-ai idee cât de fericită am fost în momentul în care am descoperit că urma să te am, zise ea și zâmbi spre micuță. Am știut instantaneu că erai fetiță și cum o să-ți spun. Millie. Pur și simplu, era numele tău. Nu e amuzant și ciudat?

Mâinile ei bâjbăiră puțin în timp ce înfășă din nou corpul. Stătea acolo, în cârpa albă, mititel, ca un Iisus copil.

— Am așteptat cu atâta nerăbdare să te am și să trăim împreună în casa noastră, ca alți oameni. Mama ta și-ar fi găsit o slujbă imediat după ce te nașteai și apoi, după ce te scoteam din maternitate, am fi fost împreună mereu.

Scoase o geantă, o puse pe pat și îndesă una dintre pernele hotelului înăuntru. Părea sigură și călduroasă.

— Da, tu și cu mine ar fi trebuit să trăim în casa aia, doar noi două, iar Cassandra n-avea decât să plece.

Kristian Wolf începuse s-o sune în săptămânile de dinaintea nunții lui. Ideea că urma să fie încătușat îl dispera, la fel și refuzurile ei repetate. Vara fusese cenușie, totuși liniștită pentru Kimmie, care începuse să-și poată controla viața. Lucrurile înfiorătoare pe care i le făcuseră erau pentru ea de domeniul trecutului. Devenise responsabilă, era la începutul unui drum nou. Trecutul era mort.

Abia când îi găsi într-o zi pe Ditlev Pram și pe Torsten Florin așteptând în sufrageria Kassandrei își dăduse seama că îi era imposibil să scape de trecut. Când îi văzu cum se uitau la ea cercetător, își adusese aminte cât de periculoși puteau fi.

— Vechii tăi prieteni au venit să te viziteze, ciripea Cassandra în rochia ei de vară aproape transparentă.

Nu dorise să-și părăsească teritoriul – „Camera mea” –, dar ce urma să se întâmple nu era destinat urechilor ei.

— Nu știu de ce sunteți aici, dar vreau să plecați, spusese Kimmie pe deplin conștientă că acela era doar începutul negocierilor cu privire la cel care avea să fie la conducere și cine nu, când întâlnirea se va fi sfârșit.

— Ești prea adânc implicată în tot, Kimmie, spusese Torsten. Nu te putem lăsa să te retragi. Cine știe ce-ai putea face.

Ea clătină din cap.

— Despre ce vorbești? Că o să mă sinucid și o să las scrisori compromițătoare în urma mea?

Ditlev dăduse din cap afirmativ.

— De exemplu. Mai sunt și alte lucruri pe care ne-am putea gândi că le-ai putea face.

— Cum ar fi?

— Contează? răspunse Torsten și se apropie de ea.

Dacă o prindeau din nou ea avea de gând să-i lovească cu una dintre vasele masive, chinezești, din colț.

— Ideea e că știm de unde să te luăm când ești cu noi. Nici tu nu poți trăi fără asta, recunoaște, Kimmie, continuase el.

Ea zâmbise șmecherește.

— Poate c-o să fii tată, Torsten. Sau poate tu, Ditlev.

Nu intenționase s-o spună, dar meritase să le vadă fețele.

— De ce-aș vrea să merg cu voi?

Își pusese mâna pe burtă.

— Poate credeți că e bine pentru copil, nu? Eu nu cred.

Știuse la ce se gândeau în timp ce se uitau unul la altul. Amândoi aveau copii și amândoi trecuseră prin mai multe divorțuri și scandaluri domestice. Încă unul nu le-ar fi distrus reputația. Nu îi deranja decât nesubordonarea ei.

— Trebuie să scapi de copilul ăla, se rățoi Ditlev neașteptat de dur.

„Să scapi”, așa spusese el. Din acele cuvinte ea își dăduse seama că pruncul pe care urma să-l nască era în pericol de moarte.

Ridicase mâna ca să demonstreze distanța dintre ei.

— Dacă vrei să vă protejați interesele, atunci lăsați-mă în pace, ați înțeles? Doar lăsați-mă în pace... de tot.

Observă cu satisfacție că felul în care schimbase tonul îi făcuse să caște ochii.

— Dacă nu, atunci ar fi bine să știți că am o cutie care conține lucruri care v-ar putea distruge complet. Cutia aia e asigurarea mea de viață. Fiți siguri că, dacă mi se întâmplă ceva, cutia va vedea lumina zilei.

De fapt, nu plănuiise lucrurile astfel. Era adevărat că avea cutia ascunsă, dar nu se gândise niciodată s-o arate cuiva. Erau doar trofee. Mici obiecte pentru fiecare viață pe care o curmăseră. Precum scalpurile pentru indieni. Ca urechile de taur pentru matadori. Ca inimile victimelor pentru incași.

— Ce cutie? întrebă Torsten, iar ridurile de pe fața lui ca de vulpe se accentuară și mai mult.

— Lucruri pe care le-am adunat în timpul atacurilor noastre. Dacă e descoperit conținutul cutiei ăleia, poate ieși la iveală tot ce am făcut, iar dacă vă atingeți de mine sau de copilul meu o să muriți în spatele gratiilor, vă promit asta.

Ditlev o credea. Torste, însă, era sceptic.

— Dă-mi un exemplu, îi spusese el.

— Unul dintre cerceii femeii din Langeland. Brățara de gleznă, din cauciuc, a lui Kåre Bruno. Vă aduceți aminte cum l-a prins Kristian și l-a împins de pe trambulină? Atunci poate vă amintiți și cum stătea apoi cu brățara afară, lângă Bellahøj, și râdea. Nu cred că ar mai râde dacă ar afla că aceasta le ține companie celor două cartonașe de Trivial Pursuit de la Rørvig, nu-i așa?

Torsten Florin se uitase în spatele ei. Ca și cum voia să fie sigur că nu trăgea nimeni cu urechea de cealaltă parte a ușii.

— Nu, Kimmie, ai dreptate, răspunsese el. N-ar mai face-o.

*

Kristian o vizită într-o noapte, când Cassandra dormea dusă, doborâtă de băutură. S-a aplecat deasupra ei în pat și a rostit cuvintele atât de rar și de apăsător încât fiecare dintre ele o străpunse:

— Spune-mi unde-i cutia, Kimmie, sau te omor acum.

O bătu cu brutalitate până când aproape că nu mai era în stare să-și ridice mâinile. O lovise în abdomen, în vintre și în torace până când oasele cedară. Dar ea nu-i spuse unde era cutia. În final, plecase. Stors complet de violență. Pe deplin convins că misiunea lui fusese îndeplinită și că ea pur și simplu inventase povestea despre cutie și despre conținutul ei. Când își reveni, nu mai putu decât să sune singură la ambulanță.

Se trezi cu stomacul gol și fără poftă de mâncare. Era duminică după-amiază și se afla încă la hotel. Visele din somnul de o oră îi dăduse certitudinea că totul avea să se aranjeze. De ce alte confirmări mai avea nevoie? Se întoarse spre geanta în care se afla legăturica, aflată pe pat lângă ea.

— Azi îți dau un cadou, micuță Mille. M-am gândit la asta. O să ai cea mai frumoasă jucărie pe care am avut-o în viața asta, micuțul meu ursuleț, zise ea. Mami s-a gândit foarte des să ți-l dea, iar azi e ziua cea mare. Nu-i așa că te face fericită?

Ea simți că vocile îi dădeau târcoale, că așteptau ca ea să facă o boacănă, dar atunci își băgă mâna în geantă, pipăi legătura și lăsă senzația de căldură s-o cuprindă.

— Da, sunt liniștită acum, dragostea mea. Sunt perfect liniștită. Astăzi nimic n-o să ne poată face rău.

•

Internată cu o masivă hemoragie abdominală, personalul de la Spitalul Bispebjerg o întrebă de multe ori cum de se putuse întâmpla așa ceva. Ba unul dintre doctorii mai importanți sugeră chiar să fie chemată poliția, dar ea îi convinse să n-o facă. Vânătăile de pe corp, îi asigură ea, erau rezultatul unei căderi de pe treapta de sus a unei scări abrupte. Uneori avea episoade de amețeli și avusese unul când stătea pe treapta aceea de sus. Jurase că nimeni nu încercase s-o omoare. Trăia singură, cu mama ei. Fusesse doar un accident prostesc și urât.

În ziua următoare, asistentele o asigură că copilul avea să supraviețuiască. Abia când ele îi transmiseseră salutări din partea vechilor colegi de școală știu că trebuie să fie atentă. Bjarne o vizitase în camera ei privată în cea de-a patra zi. Era greu de crezut că era o simplă coincidență că el era cel care devenise trimisul lor. În primul rând, Bjarne, spre deosebire de ceilalți, nu era persoană publică; în al doilea rând, nimeni nu putea mai bine ca el să poarte o conversație simplă, în care retorica golită de înțeles și minciunile deplasate să nu poată prinde rădăcini.

— Spui că ai probe împotriva noastră, Kimmie. E adevărat?

Ea nu răspunse. Se uită pur și simplu pe fereastră la clădirile pompoase, ruinate.

— Kristian își cere scuze pentru ce ți-a făcut. Vrea ca eu să te întreb dacă nu vrei să fii transferată la un spital particular. Copilul e bine, nu?

Ea se uită urât la el. Fusesse îndeajuns ca să-l facă să-și coboare privirea. Știa prea bine că n-avea niciun drept s-o întrebe ceva.

— Spune-i lui Kristian că a fost ultima oară când m-a atins sau a avut ceva de-a face cu mine. Ai înțeles?

— Kimmie, știi cum e Kristian. Nu-i ușor să scapi de el. Spune că nici măcar nu ai un avocat. Unul căruia să-i fi povestit despre noi, Kimmie. Mai zice și că s-a răzgândit și că acum crede că ai o cutie cu lucrurile alea pe care spui că le ai. Că pare ceva ce ai fi în stare să faci. A rânjit când mi-a spus asta.

Bjarne făcuse o încercare nereușită de a transmite gestul grohăind al lui Kristian, dar Kimmie nu se lăsă impresionată. Kristian nu râdea niciodată de ceva ce-l putea amenința.

— Și dacă nu ai un avocat, se întreba Kristian, atunci cu cine te-ai aliat? N-ai prieteni, Kimmie, în afară de noi. Cu toții știm asta, spusese el și o atinsese pe braț, dar ea se trase deoparte. Cred că ar fi bine să-mi spui unde-i cutia. E în casă, Kimmie?

Ea se întorsese spre el brusc.

— Crezi că-s proastă?

Fusesse evident că el înghițise gălușca.

— Spune-i lui Kristian că, dacă mă lasă în pace, din partea mea puteți continua să faceți ce vreți. Sunt însărcinată, Bjarne, nu v-ați dat seama de asta? Dacă lucrurile alea văd lumina zilei, atunci vom intra la apă cu toții, la fel și copilul meu. Nu înțelegeți? Cutia este doar o soluție de urgență.

Era ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l spună. Soluție de urgență. Dacă era ceva care-l putea face pe Kristian să se simtă amenințat erau acele cuvinte.

După vizita lui Bjarne, în noaptea aceea nu mai reuși să doarmă. Stătea acolo în întuneric, în gardă, cu o mână pe burtă și cu cealaltă pe cordon, ca să cheme asistenta.

•

El veni purtând un halat alb de doctor în noaptea de 2 august. Ea ațipise un moment când simțise mâna lui pe gură și apăsarea puternică a genunchiului pe piept. O spusese direct:

— Cine poate ști unde-o să dispari când o să fii externată, Kimmie? O să stăm cu ochii pe tine, dar totuși, nu se știe niciodată. Zi-mi unde-i cutia și o să te lăsăm în pace.

Ea nu îi răspunsese. El o lovi tare în burtă cu mâna liberă și, pentru că ea tot nu spunea nimic, o lovi din nou și din nou, până începură contracțiile, picioarele ei se zbăteau convulsiv, iar patul se cutremura.

Ar fi omorât-o dacă scaunul de lângă pat nu s-ar fi răsturnat și n-ar fi întrerupt tăcerea din cameră cu un zgomot infernal. Dacă farurile unei ambulanțe n-ar fi luminat încăperea și nu l-ar fi expus în toată starea lui înfiorătoare. Dacă ea nu și-ar fi dat capul pe spate și n-ar fi intrat în stare de șoc. Dacă el n-ar fi fost sigur că oricum era pe cale să moară.

•

Nu-și anunțase plecarea din hotel. Își lăsase valiza înăuntru, luase geanta cu legăturica și câteva alte lucruri și parcurse pe jos scurta distanță până la gara centrală. Era aproape ora două după-amiaza. Se ducea să ia ursulețul pentru Mille, așa cum promisese. Apoi avea să-și încheie sarcina.

Era o zi senină de toamnă, iar trenul era plin cu copii de grădiniță, veseli, însoțiți de educatoarele lor. Poate că veneau de la un muzeu, poate se duceau câteva ore în parc. Poate că micuții se vor întoarce în seara aceea la mama și la tata, cu obraji roșii, povestindu-le despre frunzișul multicolor al pădurii și despre turmele de căprioare de pe câmpiile din jurul castelului Ermitaj.

Când ea și Mille aveau să fie în sfârșit împreună, urma să fie mai bine decât toate acele lucruri la un loc. În frumusețea infinită a Paradisului. S-ar uita una la alta și ar râde. Pentru eternitate, așa avea să fie.

Dădu din cap și privi peste cocioabele din Svanemøllen, spre spitalul Bispebjerg. Cu unsprezece ani în urmă se ridicase din patul de spital și luase copilul micuț care zăcea sub un cearșaf, pe o masă de oțel, la piciorul patului. O lăsaseră singură doar o clipă. O femeie din camera alăturată care intrase în travaliu avusese niște complicații grave. Se sculase, se îmbrăcase și împăturise copilul în cearșaf.

O oră mai târziu, după ce fusese umilită de tatăl ei la hotelul D'Angleterre, mersese pe exact aceeași rută spre Ordrup pe care o urma în acel moment. Cu acea ocazie își dăduse seama că nu mai putea

sta acolo în casă. Că gașca avea să vină după ea, iar următoarea dată însemna sfârșitul.

Dar mai știa și că avea mare nevoie de ajutor pentru că încă sângera, iar durerea din abdomen părea ireală și era înspăimântătoare. Așa că se duse la Cassandra să-i ceară bani. S-o determine să-i dea lucrurile de care avea nevoie. Încă o dată, în ziua aceea aflase ce-i puteau face oamenii ale căror nume începea cu „K”. Tot ce-i împinsese în palmă Cassandra fusese o nenorocită de bancnotă de două mii de coroane. Două mii de la ea și zece mii de la așa-zisul tată, Willy K. Lassen, era tot ce se obosiseră să-i ofere. Și era departe de a fi de-ajuns.

Când i se spusese să plece din casă și se trezise pe stradă, cu legăturica la piept și cu tamponul dintre picioare din nou complet inundat de sânge, știu că va veni ea ziua în care toți cei care se purtaseră urât cu ea și o forțaseră să îngenuncheze vor plăti pentru ce făcuseră. Mai întâi Kristian, apoi Bjarne. Apoi Torsten, Ditlev, Ulrik, Cassandra și tatăl ei.

•

Acum, pentru prima dată după mulți ani, stătea în fața casei de pe Kirkevej și totul arăta exact la fel. Clopotele de la biserica de pe deal fără îndoială că încă îi chemau pe burghezii serioși la slujbele de duminică, iar casele din vecinătate încă se ridicau spre cer, semețe și nerușinate. Ușa de la casă era la fel de greu de deschis.

Nu recunosc doar fața bine conservată a Kassandrei când aceasta deschise ușa, ci și atitudinea pe care prezența ei i-o provocase întotdeauna mamei sale vitrege. Kimmie nu știa cum începuse exact ostilitatea dintre ele două. Probabil că se întâmplase când Cassandra, în încercările ei stângace de a o crește, o încuiase pe Kimmie într-o debara întunecată și o bombardase cu un torent de vorbe grele, jumătate dintre acestea total străine fetei.

Faptul că și Cassandra suferise în acea gospodărie lipsită de sentimente cu greu ar fi putut fi o circumstanță atenuantă dacă-i judecai comportamentul. Aceasta nu era o scuză. Cassandra era o drăcoaică.

— Nu te las înăuntru, șuieră Cassandra și încercă să închidă ușa cu forța.

Exact așa cum făcuse în ziua de după avort, când Kimmie stătuse acolo, rănită, disperată, cu legăturica în brațe.

*

Atunci i se spusese să se ducă la dracu', și chiar fusese un iad ce o așteptase în față. În afara stării oribile în care o lăsaseră loviturile lui Kristian și a avortului, fusese nevoită să meargă pe jos zile în șir, gârbovită, fără ca nimeni să-și ofere ajutorul sau măcar să încerce să se apropie de ea. Oamenii nu-i vedeau decât buzele crăpate și părul murdar. Se țineau la distanță de legătura respingătoare din mâinile ei și de mânecile maro, pătate cu sânge uscat, fără a vedea în ea o ființă umană răvășită de febră, aflată în nevoie. Nu au văzut o persoană care se dezintegra. Iar ea considerase că toate acelea sunt pedeapsa ei. Propriul purgatoriu, pe care trebuia să-l îndure ca să plătească pentru toate ticăloșiile teribile pe care le făcuse.

O drogată din Vesterbro o salvase. Numai Tine, acel copil oropsit, bolnăvicios și slab, ignorase mirosul care venea din legăturică și scuipatul uscat care se acumulase în colțurile gurii ei. Văzuse altele și mai rele și o dusese pe Kimmie într-o cameră mai jos pe alee, în Sydhavnen, la un alt dependent de droguri care fusese odată, în zorii vieții lui, doctor.

Pastilele și chiuretajul făcut de acesta o ajutară să scape de infecție și îi opriră sângerarea. Prețul pe care îl plătise fusese faptul că de atunci nu mai sângerase niciodată. În săptămâna următoare – când micuțul ei obiect începuse să nu mai pută – Kimmie fusese gata să înceapă o nouă viață, pe străzi. Restul era istorie.

•

A intra în camerele în care parfumul dens al Kassandrei atârna greoi și toate fantomele trecutului râdeau de Kimmie așa cum făcuseră întotdeauna era ca și cum ar fi înghețat în mijlocul unui coșmar.

Kassandra duse o țigară la buze. Rujul ei fusese demult șters de zecile de țigări pe care le fumase mai devreme. Mâinile îi tremurau ușor, dar prin norul de fum ochii ei o urmăreau cu atenție pe Kimmie când aceasta puse geanta pe podea. Kassandra, se vedea clar, nu se simțea deloc confortabil și, în scurtă vreme, privirea ei avea să arunce săgeți în toate părțile. Nu era un scenariu pe care să-l fi prevăzut.

— Ce vrei să faci aici? întrebă Kassandra.

Erau exact aceleași cuvinte ca în urmă cu unsprezece ani. După viol și după avort.

— Vrei să mai stai aici în casă, Kassandra? răspunse Kimmie.

Mama ei vitregă își trase capul pe spate, dar altfel rămase nemișcată pentru un moment, gânditoare, ținând încheietura mâinii moale în vreme ce fumul albăstrui făcea rotocoale prin părul ei cărunt.

— De-aia ai venit? Să mă dai afară? De-aia?

Era îmbătător s-o vadă cum se lupta să rămână calmă. Acea persoană care avusese ocazia să ia de mână o fetiță și s-o scoată din umbra unei mame reci. Acea femeie mizerabilă, egocentrică, plină de ea, care o dominase pe Kimmie abuzând-o emoțional și neglijând-o zi de zi. Femeie care hrănise în Kimmie tot ce o făcuse să ajungă acolo unde era: neîncredere, ură, indiferență rece și lipsă de empatie.

— Am două întrebări la care ar fi înțelept să răspunzi bine și repede, Cassandra.

— Apoi o să pleci?

Își turnă un pahar din carafa de vin de Porto pe care fără îndoială se străduise s-o golească înainte de a sosi Kimmie și luă o înghițitură zdravănă.

— Nu promit nimic, spuse Kimmie.

— Care sunt întrebările?

Kassandra trase fumul de țigară atât de adânc în plămâni încât nu ieși nimic când expiră.

— Unde e mama?

Ea își lăasă capul pe spate, cu gura ușor deschisă.

— O, Doamne. Asta-i întrebarea ta? zise ea și se întoarce brusc spre Kimmie. Păi, e moartă, Kimmie. E moartă de treizeci de ani, sărmana. Nu ți-am spus niciodată?

Își dădu din nou capul spre spate și scoase câteva sunete care se presupuneau că exprimau surprinderea. Apoi se întoarce din nou spre Kimmie. De data aceea privirea ei era dură. Nemiloasă.

— Tatăl tău i-a dat bani, apoi ea i-a băut. Să-ți spun mai mult? E uimitor că noi nu ți-am zis niciodată. Dar ești fericită acum că știi?

Cuvântul „fericită” pătrunse în toate celulele din corpul lui Kimmie. „Fericită?!”

— Și tata? Mai știi ceva de el? Unde e?

Kassandra prevăzuse întrebarea. Era dezgustată. Simplul cuvânt „tată” era suficient. Dacă îl ura cineva pe Willy K. Lassen, ea era aceea.

— Nu înțeleg de ce vrei să știi. Din partea ta, el ar putea foarte bine să ardă în iad, nu-i așa? Sau nu vrei decât să te convingi că așa și e? Pentru că te asigur, fată scrântită, că tatăl tău chiar arde în iad.

— E bolnav? Întrebă ea.

Poate că ceea ce-i spusese polițistul acela lui Tine era adevărat.

— Bolnav?

Kassandra strivi țigara și întinse brațele cu degetele răsfirate și unghii ascuțite.

— Arde în iad cu cancer în toate oasele. N-am vorbit cu el, dar am auzit de la alții că suferă teribil.

Își țuguie buzele și expiră din tot sufletul, ca și cum îl scotea afară din ea pe însuși Satana.

— Suferă teribil și va fi mort până la Crăciun și mie puțin îmi pasă, m-auzi?

Își netezi puțin fusta și luă paharul de Porto de pe masa de lângă ea. Asta însemna că Kimmie, micuța ei și Kassandra erau singurele rămase. Două „K”-uri blestemate și micuțul înger păzitor. Kimmie ridică geanta de pe podea și o așază pe masă, lângă carafa Kassandrei.

— Spune-mi, tu ai fost cea care l-a lăsat pe Kristian înăuntru când eu așteptam s-o nasc pe micuța mea aici?

Kassandra o urmări pe Kimmie care deschise puțin geanta.

— Doamne Dumnezeule! Nu-mi spune că ai chestia aia hidoasă în geantă!

Își dădu seama după fața lui Kimmie că așa era.

— Ești bolnavă la cap, Kimmie. Ia-o de aici.

— De ce l-ai lăsat pe Kristian în casă? De ce l-ai lăsat să vină la mine, Kassandra? Știi că sunt însărcinată. Îți spuseseam că vreau să fiu lăsată în pace.

— De ce? Puțin îmi păsa de tine și de bastardul tău. La ce te așteptai?

— Și ai stat pur și simplu acolo, în sufragerie, în timp ce el mă bătea. Probabil că ai auzit. Trebuie să fi știut de câte ori m-a lovit. De ce n-ai sunat la poliție?

— Pentru că știam c-o meritai. Nu-i așa?

„Știam c-o meritai”, spusese ea, iar vocile începură să sune în capul lui Kimmie. Pumni, camere întunecate, batjocură, acuzații – toate acelea bubuiau în capul lui Kimmie și trebuiau să înceteze.

Dintr-o singură mișcare, sări, o apucă pe Kassandra de păr și o forță să-și dea capul pe spate ca să-i toarne restul de Porto pe gât. Femeia se uita confuză și surprinsă la tavan în timp ce lichidul i se scurse pe trahee și o făcu să tușească. Așa că închise gura Kassandrei și îi ținu

capul ca într-o menghină în timp ce încercările de a tuși ca să-și curețe plămâni deveniră din ce în ce mai puternice.

Kassandra o apucă pe Kimmie de antebraț și încercă s-o împingă, dar viața pe stradă conferă o forță deosebită, care o depășește de departe pe cea a unei femei care își petrece zilele dându-le ordine celor din jur. Ochiul ei se umplură de disperare în timp ce stomacul i se contractă și împinse acid gastric spre catastrofa pe cale să se petreacă undeva între trahee și esofag. Câteva inhalări rapide, fără folos, prin nas, produsă panică în corpul Kassandrai care se zbătea din răspuțeri să se elibereze. Kimmie o ținu strâns, tăind toate căile prin care oxigenul dător de viață ar fi putut intra în plămâni ei, iar Kassandra începu să aibă convulsii în timp ce pieptul ei se umfla frenetic, înecându-i tânguierile. Apoi deveni inertă.

Kimmie îi dădu drumul să cadă exact unde se dăduse bătălia și lăsă paharul spart de Porto, măsuța de cafea care fusese mutată din loc și voma care cursese din gura femeii să vorbească de la sine. Kassandra Lassen se bucurase întotdeauna de lucrurile cele mai bune din viață, iar acum acestea îi curmaseră viața. Un accident, ar fi zis unii. Previzibil, ar fi adăugat alții.

*

Au fost exact cuvintele pe care se spunea că le rostise unul dintre vechii parteneri de vânătoare ai lui Kristian Wolf când îl găsi pe acesta cu artera femurală perforată, pe moșia lui din Lolland. Un accident, da, dar previzibil. Kristian era celebru pentru faptul că obișnuia să fie neglijent cu pușca. Era doar o chestiune de timp până când să se întâmple ceva rău, spusese tovarășul lui de vânătoare.

Dar nu fusese un accident. Kristian o controlase pe Kimmie din ziua în care el pusese ochii pe ea. O constrânsese pe ea și pe ceilalți să participe la jocurile lui și se folosiseră de corpul ei. O împinsese spre anumite relații și apoi o extrăsese din ele. O convinsese să-l ademenească pe Kåre Bruno la Bellahøj cu promisiunea că aveau să se împace. O ațâțase să strige la Kristian să-l împingă pe Kåre peste margine. O violase și o bătuse o dată, apoi încă o dată, astfel încât copilul să nu supraviețuiască. Îi transformase viața de multe ori, de fiecare dată spre mai rău.

Când se scurseseră șase săptămâni de când trăia pe străzi, ea l-a văzut pe prima pagină a unui ziar de scandal. Zâmbea, făcuse niște

afaceri grozave și se pregătea să plece pentru câteva zile să se relaxeze pe moșia lui din Lolland.

— Niciun animal de pe terenurile mele n-ar trebui să se simtă în siguranță, spusese el. Ținta mea este excelentă.

Furase prima ei valiză, și-a pus niște haine impecabile și a luat trenul spre Søllested, unde a coborât și a străbătut pe jos ultimii cinci kilometri, în lumina amurgului, până a ajuns la moșie. Își petrecu noaptea în tufișuri, ascultându-l pe Kristian care țipa înăuntru neconținut, forțându-și, într-un final, tânăra lui soție să se refugieze la etaj. El a dormit în sufragerie și după câteva ore era mai mult decât pregătit să-și verse neajunsurile și frustrarea generală pe bieții fazani și pe orice altă creatură vie care îi ieșea în cale.

Noaptea fusese rece ca gheața, dar nu și pentru Kimmie. Gândul la sângele lui Kristian, care avea să fie curând vărsat pentru păcatele lui, era ca o briză caldă de vară. Îi dădea poftă de viață, o inspira.

Încă de când erau la internat, știa că firea insomniacă a lui Kristian îl făcea să se scoale din pat cu mult înaintea celorlalți. Cu câteva ore înaintea unei partide de vânătoare obișnuia să se plimbe pe moșie ca să simtă terenul și să se încredințeze că gonacii și vânătorii vor colabora cum se cuvine.

Chiar și la câțiva ani după moartea lui, ea își aducea încă aminte clar momentul în care îl văzuse în sfârșit ieșind pe poarta moșiei și îndreptându-se spre terenul de vânătoare. Complet echipat, după cum considerau cei din înalta clasă că trebuia să arate un ucigaș adevărat: apretat, la modă și cu cizme lucioase, cu șiret legat până sus. Dar ce știau ei despre ucigașii adevărați?

Mișcându-se lin, îl urmări de la distanță printre tufișuri, temându-se uneori că foșnetul frunzelor și zgomotul rămurelelor îl vor avertiza asupra pericolului. Dacă ar fi văzut-o, n-ar fi ezitat să tragă. Un accident, l-ar fi numit el. O neînțelegere. O iluzie care l-a făcut să creadă că a văzut o căprioară sau vreun alt animal sălbatic.

Dar Kristian nu o auzi. Nu până în clipa în care ea sări la el și-și înfipse cuțitul în organele lui sexuale. El căzu în față, zvârcolindu-se cu sălbăticie, cu ochii larg deschiși, conștient că fața de deasupra lui era ultimul lucru pe care avea să-l vadă. Kimmie trase pușca spre ea și îl lăsă să sângereze până la moarte. Nu dură mult.

Apoi îl întorsese, își ascunse mâinile în mâneci, șterse arma, o înfipse în mâna cadavrului, apoi o îndreptă spre vintrele lui și trăsese.

Conform raportului poliției, fusese un accident, iar cauza morții fusese hemoragia abundentă în urma secționării unei artere mari. Fusese cel mai discutat accident de vânătoare din acel an.

Da, fusese catalogat drept accident, dar Kimmie știa mai bine despre ce fusese vorba și o stare de pace fără egal se lăsase asupra ei.

Spre deosebire de ceilalți membri ai găștii. Dispăruse fără urmă, iar ei știau cu toții că Kristian n-ar fi murit astfel fără să fi fost ajutat. Inexplicabil, oamenii vorbeau despre moartea lui Kristian. Dar vechii amici ai lui Kimmie nu au crezut o clipă asta.

•

În acele zile, Bjarne s-a predat. Poate știa că avea să fie următorul. Poate făcuse un pact cu ceilalți. Nu conta. Ea citise despre caz în ziare. Despre felul în care Bjarne acceptase acuzația pentru crimele din Rørvig, astfel că ea putea trăi liniștită.

Îl sună pe Ditlev Pram și îi spuse că, dacă el, Ulrik și Torsten voiau să stea și ei liniștiți, trebuiau să-i dea o anumită sumă de bani. Căzură de acord în privința procedurii, iar ei respectaseră învoiala. Fusese un lucru deștept. Cel puțin, acest lucru îi ajutase să-și cumpere câțiva ani liniștea, înainte ca soarta să-i ajungă din urmă.

*

O vreme, se uită la cadavrul Kassandrei întrebându-se de ce nu simțea o senzație mai mare de satisfacție. „Pentru că n-ai terminat încă, spuse una dintre voci. Nimeni nu se poate simți fericit la jumătatea drumului spre Paradis”, spuse alta. A treia voce rămase tăcută.

Ea dădu din cap și scoase legătura din geantă, apoi se duse încet în apartamentul ei și îi explică micuței cum se jucase odată pe scara aceea și cum obișnuia să alunece pe balustradă când n-o vedea nimeni. Cum fredona întotdeauna același cântec, la nesfârșit, când Cassandra și tatăl ei n-o auzeau. Momente mărunte din viața unui copil.

— Poți sta aici cât timp mami îl caută pe Martinel pentru tine, iubire, zise ea și așeză legătura cu grijă pe pernă.

Dormitorul ei era exact așa cum îl lăsase. Acolo se refugiase câteva luni și își simțise burta crescând. Acum avea să fie ultima vizită. Deschise ușa de la balcon și pipăi, în lumina slabă, spre placa desprinsă. Era acolo, exact unde și-o amintea. Placa se mișcă surprinzător de ușor, lucru la care nu se așteptase. Era ca și cum ar fi deschis o ușă care tocmai fusese unsă. Presimțiri sumbre se abătură

asupra ei și o cuprinseseră fiorii. Apoi, când băgă mâna în acel spațiu și nu găsi nimic, fiorii se transformară într-o senzație caldă, arzătoare. Ochii ei cercetară febril zona din jurul plăcii desprinse, dar știa că era în zadar. Pentru că era placa cea bună; firida cea bună. Iar cutia dispăruse.

Acum toate „K”-urile urâte din viața ei i se aliniau în față, în timp ce vocile urlau în interior și râdeau isteric, admonestând-o. Kyle, Willy K., Cassandra, Kåre, Kristian, Klavs și toți ceilalți cu care se intersectase. Cine apăruse de data aceasta și luase cutia? Fuseseră chiar cei pe al căror gât plănuise să îndese dovada? Era vorba despre supraviețuitori, Ditlev, Ulrik și Torsten? Chiar fusese posibil ca ei să găsească cutia?

Tremură și observă cum vocile deveniseră una singură. Cum îi făceau să pulseze vizibil venele de pe interiorul brațului. Nu se întâmplase în urmă cu câțiva ani. Vocile vorbeau la unison. Cei trei bărbați trebuiau să moară. Pentru prima oară vocile erau toate de acord.

Epuizată, se așeză pe pat lângă micuța boccea, copleșită de umilințele și opresiunile din trecut. Mai întâi, de pumnii grei ai tatălui. De respirația îmbibată de alcool din spatele rujului gros al mamei ei. De unghiile ei ascuțite. De ciupituri. De păruielile care ciufuleau deseori părul frumos al lui Kimmie. După ce o băteau, stătea în colț, cu mâinile tremurânde strânse în jurul lui Martinel. Era cineva cu care putea vorbi și care o consola. Așa mic cum era, Martinel vorbea cu autoritate.

— Ia-o ușor, Kimmie, îi spunea animalul de pluș. Nu sunt decât oameni răi. Într-o bună zi o să dispară. O să dispară dintr-odată.

Când crescuse, tonul se schimbase. Ursulețul îi spunea că niciodată, dar absolut niciodată nu trebuia să permită nimănui s-o lovească. Dacă era cineva care lovea, ea trebuia să fie aceea. Nu avea voie să tolereze să fie tratată urât.

Iar acum Martinel dispăruse. Singurul lucru din viața ei care îi aducea aminte de frânturi fericite din copilărie. Se întoarse către legăturică, o mângâie încet, și, copleșită de remușcări pentru că nu reușise să-și țină promisiunea, zise:

— Nu poți primi acum ursulețul, îngeraș. Îmi pare așa de rău!

Ca de obicei, Ulrik era cel mai bine informat cu privire la ultimele știri, dar el nu-și petrecuse sfârșitul de săptămână trăgând cu arbaleta, așa cum făcuse Ditlev. Aceasta era diferența dintre ei și așa fusese întotdeauna. Când era posibil, Ulrik prefera să aibă o abordare relaxată asupra vieții.

Când îi sună mobilul, Ditlev stătea cu fața la Sound și trăgea cu săgețile la țintă. La început, trăsesse unele chiar pe lângă, în apă, dar în ultimele două zile aproape că nu mai trăgea una care să n-atingă ținta. Era luni și tocmai se amuzase aranjând cinci săgeți în formă de cruce în centrul țintei când vocea panicată a lui Ulrik puse capăt distracției.

— Kimmie l-a omorât pe Aalbæk, spuse acesta. Am auzit la știri. Știu sigur că ea e făptașul.

Pentru o fracțiune de secundă, informația acapară toată ființa lui Ditlev. Era ca o presimțire a morții. Ascultă cu atenție povestirea scurtă și incoerentă a lui Ulrik despre căderea fatală a lui Aalbæk și detaliile cu privire la moartea sa. Din câte spicuiser Ulrik din interpretările date de presă rapoartelor vagi ale poliției, era imposibil să fie catalogată cu certitudine drept sinucidere. Ceea ce însemna că era la fel de imposibil de exclus crima. Era o veste care îl aduse cu picioarele pe pământ.

— Noi trei trebuie să ne întâlnim, auzi? șopti Ulrik ca și cum Kimmie i-ar fi simțit deja mirosul. Dacă nu stăm uniți, o să ne ia unul câte unul.

Ditlev se uită la arbaleta care atârna de o chingă prinsă în jurul încheieturii mâinii. Ulrik avea dreptate. Din acel moment, lucrurile trebuiau să se schimbe.

— Bine, spuse el. Deocamdată, facem cum am plănuit. Ne întâlnim mâine-dimineață devreme pentru vânătoare la Torsten și apoi o să discutăm. Nu uita că este doar a doua oară când lovește în ultimii zece ani. Încă mai avem timp, Ulrik. Asta simt.

Se uită peste apă, dar nu își putea concentra privirea. Era o situație inacceptabilă. Ea sau ei, la asta se rezuma totul.

— Ascultă, Ulrik, zise Ditlev. Îl caut pe Torsten ca să-l anunț. Între timp, sună și află tot ce poți. Sun-o pe mama vitregă a lui Kimmie, de exemplu, și spune-i ce se petrece, da? Roagă oamenii să-ți spună dacă se întâmplă ceva, da? Roagă-i să-ți zică dacă aud ceva. Orice. Și, Ulrik,

spuse el înainte de a închide, încercă, pe cât posibil, să nu ieși din casă până ne vedem, da?

Nici nu-și pusese bine mobilul în buzunar când acesta sună din nou.

— Herbert sunt, zise vocea fără inflexiune.

Fratele mai mare al lui Ditlev nu obișnuia niciodată să-l sune. Pe vremea când poliția investiga crimele din Rørvig, Herbert văzuse totul cu ochii lui de copil, dar nu spusese niciodată nimic. Niciodată nu dăduse glas suspiciunii și nici nu se băgase. Dar nici nu se ținuse vreun sentiment frățesc între ei doi. Nu că ar fi existat vreodată așa ceva între ei. Sentimentele nu se potriveau cu stilul familiei Pram.

Și totuși, Herbert fusese acolo când avusese nevoie de el. Probabil, pentru că frica lui nestăvilită de scandal întrecuse orice altceva. Teama că tot ce conta pentru el avea să fie murdărit devenise deodată copleșitoare. De aceea Herbert fusese unealta perfectă când Ditlev dorise ca investigația Departamentului o să fie trasă pe dreapta. Și de aceea îl suna acum Herbert.

— Te-am sunat să-ți spun că ancheta Departamentului Q este din nou reluată. Nu-ți pot da mai multe detalii pentru că legătura mea de la sediul poliției și-a retras antenele, dar oricum Carl Mørck, șeful departamentului, știe acum că am încercat să-i influențez munca. Îmi pare rău, Ditlev! Stai și tu ascuns o vreme.

În acel moment, Ditlev simți că-l cuprinde și pe el panica.

•

Îl prinse pe Torsten Florin exact când mogulul modei ieșea cu mașina din parcare de la Brand Nation. Tocmai auzise știrea despre Aalbæk și, la fel ca Ditlev și Ulrik, se gândise că trebuia să fi fost mâna lui Kimmie. Dar nu știa că Departamentul Q și Carl Mørck erau din nou operaționali.

— La dracu'! E din ce în ce mai rău, strigă vocea iritată de la celălalt capăt al liniei telefonice.

— Vrei să anulăm vânătoarea? întrebă Ditlev.

Tăcerea prelungă vorbi de la sine.

— N-are sens. Vulpoiul oricum va muri până la urmă, zise Torsten într-un final.

Ditlev parcă și vedea. Fără îndoială, Torsten își petrecuse întreg weekendul desfătându-se cu suferința vulpii turbate.

— Ar fi trebuit s-o vezi de dimineață, spuse el. Complet nebună. Dar stai să mă gândesc puțin.

Ditlev îl cunoștea pe Torsten. În acel moment în el se dădea o luptă între impulsurile criminale și rațiunea cu care reușise în viața profesională și cu care clădise un imperiu încă de la vârsta de douăzeci de ani. Într-o clipă, el avea să șoptească o rugăciune. Aceasta era o altă latură a sa. Dacă nu putea rezolva singur o problemă, întotdeauna exista un zeu pe care-l putea chema.

Ditlev își atașă căștile la mobil, încordă arbaleta și scoase încă o săgeată din tolbă. Apoi încarcă arma și ținti spre unul dintre stâlpii care rămăseseră în picioare de la vechiul chei. Pasărea tocmai se așezase și își curăța penele de ceața mării. Ditlev măsură distanța și vântul și dădu drumul săgeții atât de ușor, de parcă ar fi mângâiat cu degetul obrazul unui copilăș. Pasărea nici nu-și dădu seama ce o lovise. Străpunsă de săgeată, căzu pe spate în apă și pluti acolo în timp ce Torsten se ruga aproape în șoptă la celălalt capăt al liniei telefonice. Acea uimitoare lovitură îl ajută pe Ditlev să ia o decizie.

— O s-o facem, Torsten, zise el. Adună toți somalezii la noapte și dă-le instrucțiuni ca, de acum înainte, să stea cu ochii-n patru după Kimmie. Pune-i în gardă, Torsten. Arată-le fotografia ei. Promite-le un bonus mare dacă văd ceva.

— Bine, spuse Torsten după ce se gândi un moment. Totuși, cum rămâne cu cei care vin mâine la vânătoare? Nu-i putem lăsa pe cei precum Krum și ceilalți nătângi să alerge de colo-colo.

— Ce spui? Nu contează cine-i cu noi. Dacă ea își face apariția, vom avea nevoie de martori când vor intra săgețile în ea.

Ditlev își mângâie arbaleta și privi spre mogâldeața înghițită încet-încet de valuri.

— Da, continuă el în șoptă. Kimmie e mai mult decât binevenită să apară. Nu ești de aceeași părere, Torsten?

Nu auzi răspunsul lui din cauza strigătelor secretarei sale care țipa de pe terasa din Caracas. După câte-și dădu seama Ditlev de la distanță, ea îi făcea semn cu mâinile și le ridica la urechi.

— Cred că mă caută cineva, Torsten. Închid acum. Ne vedem mâine-dimineață devreme, da? Ai grijă.

Închiseră în același timp și, o secundă mai târziu, mobilul îi sună din nou.

— Iar ai închis serviciul de apel în așteptare, Ditlev?

Era secretara. Acum stătea nemișcată pe terasa spitalului.

— N-ar trebui să faci asta; înseamnă că nu pot lua legătura cu tine. Avem o mică problemă aici sus. Un bărbat care-și spune detectiv inspector-șef Mørck tocmai a apărut și adu-mecă prin jur. Ce vrei să facem, Ditlev? Vorbești tu cu el sau ce? Nu ne-a arătat un mandat și nici nu cred că are așa ceva.

Ditlev simți ceața sărată care i se așeza pe față. Dincolo de asta nu simți nimic altceva. Peste douăzeci de ani trecuseră de la primul atac și, în această perioadă, mâncărimea produsă de neliniște și anxietatea latentă nu făcuseră decât să-i servească drept sursă de energie. Dar, în acel moment, nu simțea nimic și nu-i era deloc bine.

— Nu, răspunse el. Spune-i că sunt plecat din oraș.

Pescărușul dispăruse în valurile întunecate.

— Spune-i că sunt în călătorie. Și asigură-te că zboară dracului de-acolo.

Pentru Carl, luna începuse la zece minute după ce se băgase în pat. Fusesse dezorientat toată ziua de duminică. Dormise buștean cea mai mare parte a drumului spre casă iar morocănoaselor stewardese le fusese aproape imposibil să-l trezească. Fuseseră nevoite să-l târască jos din avion, apoi personalul aeroportului avu nevoie de un cărucior electric ca să-l ducă la primul ajutor.

— Câte Frisium spuneți că ați luat? îl întrebară ei.

Dar el adormise din nou. Iar acum, paradoxal, se trezise în clipa în care se dusesse la culcare.

— Unde ai fost azi? întrebă Morten Holland când Carl intra bătălbănindu-se ca un zombie.

Un pahar cu martini apăru pe masă în fața lui înainte de a-l putea refuza, iar noaptea se lungi.

— Ar trebui să-ți găsești o prietenă, toarse suav Morten pe la patru dimineața, când Jesper veni acasă și contribuî și el cu sfaturi despre dragoste și femei.

Acum Carl aflase că Frisium era bun în doze mici. Oricum, nu era un semn bun că sfătuitoarii săi cei mai buni în materie de dragoste erau un derbedeu de șaisprezece ani și un homosexual care nu-și recunoscuse încă statutul. Mai lipsea ca mama lui Jesper, Vigga, să-și dea și ea cu părerea. Parcă o și auzea: „Ce-i cu tine, Carl? Dacă e ceva în neregulă cu metabolismul tău, ar trebui să încerci niște rădăcină de trandafir. E bună la tot felul de lucruri”.

•

La biroul de la recepție dădu peste Lars Bjørn. Nici el nu arăta prea bine.

— Nenorocitele alea de atacuri de la pubelele de gunoi, spuse el.

Dădură din cap spre polițistul aflat în spatele geamului și meraseră împreună către pasajul cu coloane.

— Probabil ai observat coincidența dintre numele „Store Kannikestræde” și „Store Søndervoldstræde”, zise Carl. Ești cu ochii și la celelalte străzi?

— Da, avem supraveghere continuă atât pe Store Strandstræde, cât și pe Store Kirkestræde. Sunt acolo femei ofițer în haine civile, așa că o

să vedem dacă atacatorii sunt tentați să le atace. De aceea, nu putem să ne lipsim de oameni pentru cazul tău, dar probabil că știi deja asta.

Carl dădu din cap afirmativ. În acel moment, puțin îi păsa. Se simțea extrem de epuizat, încet la minte și greoi, era ceva ce semăna cu răul produs de decalajul de fus orar și nici picat cu ceară n-ar fi priceput ce naiba însemna „weekend plăcut”. „Weekend de coșmar” era o descriere mai potrivită.

Rose îl întâmpină cu un zâmbet pe holul din subsol, iar el nu se îndoia că avea să i-l șteargă în curând de pe față.

— Ei, cum a fost la Madrid? fu primul lucru pe care ea îl spuse. Ai avut timp de vreun dans flamenco?

El nu avea energia să-i răspundă.

— Haide, Carl. Ce-ai văzut acolo?

O fixă cu pleoapele greoaie.

— Ce-am văzut? Dincolo de Turnul Eiffel și de Paris și de interiorul pleoapelor, absolut nimic.

Ea vru să protesteze. „Nu te cred”, părea să spună privirea ei.

— O să fiu direct, Rose. Dacă mai faci așa ceva vreodată, în curând o să-ți spun fosta colegă din Departamentul Q.

Trecu pe lângă ea și se puse pe scaun. Tapițeria capitonată îl aștepta. Patru sau cinci ore de somn cu picioarele pe birou și avea să fie ca nou. Era sigur de asta.

— Ce se întâmplă? se auzi vocea lui Assad în clipa în care Carl pătrunse pe tărâmul viselor.

El ridică din umeri. Nimic în afară de faptul că tocmai era momentul să ațipească. Assad era orb sau ce?

— Rose e supărată. Ai fost rău cu ea, Carl?

Tocmai era pe cale să se enerveze din nou, când observă hârtiile pe care Assad le ținea sub braț.

— Ce-ai pentru mine? zise el epuizat.

Assad se așeză pe una dintre monstruozițările din metal ale lui Rose.

— N-au găsit-o încă pe Kimmie Lassen. O caută peste tot, așa că probabil că e doar o chestiune de timp.

— Ai vreo veste de la locul exploziei? Au găsit ceva?

— Nu, nimic. Din câte știu eu, au terminat.

Scoase hârtiile și le răsfoi într-o doară.

— Am luat legătura cu oamenii aceia care se ocupă de zona Løgstrup, zise el. Au fost foarte, foarte prietenoși. Au trebuit să caute

prin tot departamentul ca să găsească pe cineva care să ne spună ceva despre cheia de la gard.

— Bine, spuse Carl cu ochii închiși.

— Unul dintre angajații lor a trimis un lăcătuș la Inger Slevs Gade ca să ajute o femeie de la minister care comandase niște chei de rezervă atunci.

— Ai luat descrierea femeii, Assad? Presupun că a fost Kimmie Lassen.

— Nu, n-au aflat care lăcătuș a fost trimis atunci, așa că n-am descrierea. Le-am spus toată povestea celor de sus. Poate că ei vor dori să știe cine a avut acces la clădirea care a explodat.

— Bine, Assad. Corect. Așa că renunțăm la firul acela.

— Care fir?

— Nu contează, Assad. Următoarea mea sarcină pentru tine este să faci câte un dosar pentru fiecare dintre cei trei, Ditlev, Ulrik și Torsten. Vreau toate genurile de informații. Fiscale, de afaceri, domiciliu, statul marital și tot tacâmul. Construiește dosarele bucățică cu bucățică.

— Cu cine să încep atunci? Am deja marfa despre toți.

— E bine, Assad. Mai e și altceva despre care ar trebui să discutăm?

— Sus la Omoruri mi-au spus să te anunț că, după convorbirile de pe mobilul lui Aalbæk, acesta a luat legătura de multe ori cu Ditlev Pram.

Sigur că da.

— Bine, Assad. Deci e o legătură între ei în cazul ăsta. Asta înseamnă că avem un pretext să-l vizităm.

— Pretext? Ce fel de text e ăsta?

Carl deschise ochii și se uită într-o pereche de semne de întrebare căprui-închis. Sincer, uneori era prea mult. Poate câteva ore de lecții particulare de daneză ar fi îndepărtat câțiva metri de barieră lingvistică. Pe de altă parte, exista riscul ca, în curând, el să înceapă să vorbească precum un birocrat.

— Și l-am găsit pe Klavs Jeppesen, spuse Assad după ce Carl nu reacționă la întrebarea lui.

— Bine, Assad.

Încercă să-și amintească de câte ori spusese deja „Bine, Assad”. N-ar fi vrut să folosească expresia prea des.

— Unde e?

— În spital.

Carl se îndreptă în scaun. Ce se mai *întâmplase*?

— Ei, știi tu, zise Assad și imită printr-un gest tăierea venelor de la încheietură.

— Doamne! De ce-a făcut asta? O să supraviețuiască?

— Da. Am fost acolo. M-am dus ieri.

— Bine, Assad. Și?

— N-am văzut prea multe. Doar un bărbat fără coloană vertebrală.

Coloană vertebrală? Se întâmpla din nou.

— A avut mai multe tentative, după propriile spuse.

Carl dădu din cap. Nicio femeie nu avusese acest efect asupra *lui*. Din păcate.

— A mai avut de spus și altceva?

— Nu cred. Asistentele m-au dat afară.

Carl zâmbi epuizat. Probabil că Assad se obișnuise cu asta. Apoi expresia asistentului său se schimbă.

— Am văzut un om nou azi-dimineață devreme, la etajul al treilea. Un irakian, cred. Știi ce face acolo?

Carl dădu din cap afirmativ.

— Da, este înlocuitorul lui Bak. E din Rødovre. L-am întâlnit duminică la răsărit. Poate că-l cunoști. Îl cheamă Samir. Nu-mi amintesc prenumele.

Assad își săltă puțin capul. Buzele lui pline se despărțiră ușor și câteva riduri subțiri îi apărură în jurul ochilor, dar nu erau provocate de un zâmbet. Pentru o clipă, păru foarte departe.

— Bine, spuse el încet și dădu din cap ușor, de câteva ori. Înlocuitor al lui Bak. Asta înseamnă că rămâne aici?

— Da, așa cred. S-a întâmplat ceva?

Dintr-odată, expresia lui Assad se schimbă la loc. Fața lui se relaxă și se uită direct la care cu aerul lui obișnuit, nonșalant.

— Trebuie să vezi cum te împrietenești cu Rose, Carl. E așa de muncitoare și așa de... de drăguță. Știi cum mi-a spus azi-dimineață?

Fără îndoială că avea să afle într-o secundă.

— Beduinul ei preferat. Nu e drăguț atunci?

Afișă zâmbetul lui exagerat de luminos și clătină din cap, peste măsură de încântat. Ironia nu era punctul lui forte.

•

Carl cuplă mobilul la încărcător și se uită la tabla albă. Următorul pas pe care trebuia să-l facă era să intre în contact cu unul dintre

membrii găştii. Assad trebuia să meargă cu el ca să existe un martor în cazul în care acesta se preda.

Dincolo de toate acestea, trebuia să se vadă cu avocatul lor.

Îşi frecă bărbia şi îşi muşcă interiorul obrazului. Fusesse o prostie ce făcuse cu soţia lui Krum. Să spună că acesta avea o relaţie cu soţia lui! Cât de idiot putea fi? Sigur, nu avea să fie uşor să se întâlnească cu el. Se uită la tabla pe care era trecut numărul de telefon al avocatului şi formă.

— Agnete Krum, spuse o voce.

Îşi drese glasul şi vorbi pe un ton puţin mai subţire. În cazul unei personalităţi faimoase, a fi cunoscut e de bine. Nu că el n-ar fi avut pic de faimă.

— Nu, zise ea. Nu mai locuieşte aici. Dacă vreţi să luaţi legătura cu el, vă sugerez să-l sunaţi pe mobil.

Cu o voce tristă, ea îi dădu numărul. El sună imediat şi apoi ascultă mesajul de la mesageria vocală a lui Bent Krum care spunea că el îşi pregătea iahtul pentru sezonul următor, dar putea fi găsit a doua zi, la acelaşi număr, între orele nouă şi zece.

„Nenorocitul”, îşi zise Carl. O sună din nou pe soţia lui Krum. Ea îi spuse că barca era în portul Rungsted. Nu era o surpriză.

•

— Mergem la plimbare, Assad, aşa că pregăteşte-te! strigă el pe hol. Doar să mai dau un telefon, bine?

Formă numărul fostului său coleg şi rival de la sediul central, Brandur Isaksen, care era jumătate feroez, jumătate groenlandez şi sută la sută nord-atlantic în suflet. I se spunea Aisbergul din Halmtorvet.

— Ce vrei? întrebă el.

— Aş vrea să ştiu câte ceva despre Rose Knudsen pe care am moştenit-o din departamentul tău. Am auzit că a produs unele frecuşuri pe acolo pe la voi la sediu. Poţi să-mi spui despre ce-a fost vorba?

Carl nu se aşteptase la râsul tumultuos care urmase.

— Tu eşti cel care-a primit-o? hăuli Isaksen rău-prevestitor.

A-l auzi râzând era la fel de neobişnuit ca a-l auzi spunând ceva prietenos.

— O să-ţi desenez, continuă el. Mai întâi şi-a condus Daihatsu în marşarier în trei maşini ale colegilor. Personale. Apoi şi-a pus ceainicul

ud pe notițele scrise de mână ale șefului pentru rapoartele săptămânale. Le dădea ordine fetelor din birou. Și s-a cherkelit și și-a tras-o cu doi colegi la petrecerea de Crăciun, din câte-am înțeles.

În acel moment părea că el mai avea puțin și cădea de pe scaun – atât era de amuzant.

— Tu ai primit-o, Carl? Nu-i da nimic de băut, te avertizez!

Carl oftă.

— Altceva?

— Da, are o soră geamănă... nu una identică, dar una care e cel puțin la fel de ciudată.

— Aha, ce-i cu ea?

— Păi, stai să vezi când o să înceapă s-o sune pe Rose la muncă. Niciodată n-ai auzit două femei pălăvrăgind atât de mult. Pe scurt, e neîndemânatică, de necontrolat și uneori extrem de căpoasă.

Cu alte cuvinte, nimic ce el nu știa deja, în afară de chestia cu alcoolul. Carl închise telefonul și se uită în gol în timp ce urechile lui mari încercau să descifreze ce se petrecea în biroul lui Rose. Se ridică și se furișă pe hol. Mda, era la telefon. Se apropie de tocul ușii și își întoarse urechea spre ușa deschisă.

— Da, spunea ea încet. Da, trebuie să accepți asta. Aha, da, sigur. Pe bune?... Păi, atunci, asta-i minunat...

Și multe, multe altele în același stil. Atunci Carl își băgă capul pe ușă și îi aruncă o privire tăioasă. Nu putea decât să spera că urma să aibă efect asupra ei. Două minute mai târziu ea închise. Efectul nu fusese prea dramatic.

— Ei, ai de gând să stai aici și să pălăvrăgești cu prietenii tăi? Întrebă el acid.

Comentariul lui se păru că ricoșează din armura ei de fată prostuță.

— Prieteni? zise ea și trase adânc aer în piept. Hmm... cred că le poți spune și așa. Era directorul unui departament din Ministerul de Justiție. A vrut să ne spună că au primit un e-mail de la polițiștii din Oslo, în care ei ne-au lăudat departamentul și au zis că este probabil cel mai interesant lucru care s-a petrecut în istoria criminalisticii din nordul Europei în ultimii douăzeci și cinci de ani. Iar acum ministerul a vrut să știe de ce nu ai fost numit comisar de poliție.

Carl înghiți în sec. Iar începuseră cu prostia aia? Nici de-al naibii nu se întorcea la școală. El și Marcus abandonaseră ideea aceea cu mult timp în urmă.

— Și ce le-ai spus?

— Eu? Am început să vorbesc despre altceva. Ce-ai fi vrut să spun? „Fată deșteaptă”, își zise el.

— Hei, Rose, zise el și încercă să se adune.

Nu era ușor să-și ceară scuze, tocmai el, un individ venit dintr-un orașel de provincie cum era Brønderslev.

— Am fost puțin cam dur cu tine mai devreme. Uită. Călătoria la Madrid a fost, de fapt, în regulă. Adică, distracția a fost peste medie, dacă stau bine să mă gândesc. Oricum, am văzut un vagabond fără dinți, mi s-au furat cărțile de credit și am ținut de mână o femeie ciudată cel puțin două mii de kilometri. Dar data viitoare, dă-mi câteva indicații pentru orientare, da?

Ea zâmbi.

— Și mai e ceva la care m-am gândit, Rose. Tu ai fost cea care a vorbit cu menajera care a sunat de la casa Kassandrei Lassen? Nu aveam insigna la mine, dacă-ți amintești, așa că a sunat aici ca să-mi verifice identitatea.

— Da, eu am fost.

— Te-a rugat să mă descrii. Vrei să-mi spui ce i-ai zis?

O pereche de gropițe trădătoare îi apărură în obraji.

— Păăăi, i-am zis doar că, dacă era un tip cu o curea din piele maro și pantofi negri uzați, mărimea 44, care arată complet obișnuit, probabil că tu ești. Și dacă vede și câteva zone de chelie pe creștet care arată ca două fese, atunci nu mai încape îndoială.

„N-are niciun pic de milă”, își zise el și își dădu ușor părul pe spate.

•

Îl găsiră pe Bent Krum abia la cheiul unsprezece, stând într-un scaun ușor, capitonat, pe puntea superioară a unui iaht care costase, fără îndoială, mai mult decât valora un om precum Krum.

— Barca aia de acolo este o V42, zise un băiat din fața promenadei unui restaurant thailandez. Era, cu certitudine, bine educat.

Dacă Bent Krum era entuziasmat să vadă un apărător al legii care pătrundea în paradisul lui, urmat de un reprezentant al Danemarcei Alternative, foarte ars de soare și cu părul rar, acest lucru fu greu de observat. Dar nu avu ocazia să iasă la înaintare cu vreun protest profesional.

— Am vorbit cu Valdemar Florin, spuse Carl, iar el mi-a sugerat să iau legătura cu dumneavoastră. A zis că sunteți persoana potrivită cu care să discut. Aveți cinci minute?

Bent Krum își ridică ochelarii de soare pe frunte. Ar fi putut să-i lase acolo unde erau din moment ce nu era soare.

— Cinci minute, atât. Soția mă așteaptă acasă.

Carl zâmbi larg. „Slabe șanse”, spunea zâmbetul lui, iar Bent Krum, fiind un șobolan bătrân și viclean, văzu imediat acest lucru. Poate că avea să fie mai atent pe viitor când mințea.

— Dumneavoastră și Valdemar Florin ați fost de față în 1986, când tinerii au fost aduși la secția de poliție din Holbæk bănuți de comiterea unei crime în Rørvig. El mi-a sugerat că unii dintre membrii grupului ieșeau în evidență, dar m-am gândit că asta e ceva despre care îmi puteți da dumneavoastră mai multe informații. Știți la ce se referea?

Văzut la lumina soarelui, avocatul era un bărbat palid. Nu depigmentat, dar cu aspect anemic. Albit și stors de toate relele pe care fusese nevoit să le apere de-a lungul anilor. Carl mai văzuse așa ceva. Nimeni nu putea arăta mai palid decât un polițist cu crime nerezolvate în bagaj sau un avocat cu prea multe cazuri rezolvate.

— Ieșeau în evidență, spuneți? Cred că toți erau așa. Oamenii tineri și drăguți, așa le-aș spune eu. Viața lor de după acest incident a dovedit asta, nu sunteți de acord?

— Păi, zise Carl, nu sunt un expert. Dar unul se împușcă în locurile intime, altul își câștigă pâinea împăind femei cu Botox și silicon, al treilea lasă femeile subnutrite să țopăie înainte și înapoi în timp ce oamenii se holbează la ele, al patrulea stă în pușcărie, al cincilea e specializat în a-i face pe bogați să fie și mai bogați pe seama ignoranței micilor investitori, iar al șaselea a stat pe străzi în ultimii unsprezece ani. Deci, pe bune, nu știu cum să răspund la întrebare.

— Nu cred că ar trebui să faceți astfel de observații în public, zise Krum pregătit deja să înceapă un proces.

— În public? Întrebă Carl și se uită în jur la cromul și fibra din sticlă cu aspect de lemn de tec. Există ceva mai puțin public de atât? zise el în timp ce deschise brațele și zâmbi. Un compliment, ar spune mulți. Cum rămâne cu Kimmie Lassen? continuă Carl. Ea nu iese în evidență? Nu e adevărat că a fost personajul principal în activitățile găștii? Nu e

adevărat că Florin, Dybbøl Jensen și Pram ar putea avea un anumit interes s-o vadă dispărând în tăcere de pe fața pământului?

Riduri verticale apărură pe fața lui Bent Krum. Nu erau unele atrăgătoare.

— Aș vrea să vă reamintesc faptul că ea *a dispărut* deja. Din proprie inițiativă, trebuie subliniat!

Carl se întoarse spre Assad.

— Ai prins asta, Assad?

El își ridică creionul într-un gest de confirmare.

— Mulțumesc, zise Carl. Asta a fost tot.

Se ridicară.

— Poftim? spuse Krum. Ce să prindă? Ce s-a întâmplat aici?

— Păi, ați spus că gașca avea un interes în dispariția lui Kimmie Lassen.

— Nu, n-am spus deloc asta.

— A spus, Assad?

Bărbatul micuț dădu plin de energie din cap în semn de aprobare. Era clar că e loial.

— Avem tot felul de indicii care sugerează că gașca i-a omorât pe frații din Rørvig, spuse Carl. Și nu vorbesc despre Bjarne Thøgersen. Așa că probabil ne vom reîntâlni, domnule Krum. O să întâlniți și alți oameni de care probabil ați auzit sau poate nu. Oricum, cu toții sunt oameni interesanți, cu memorie bună. Cum ar fi prietenul lui Kåre Bruno, Mannfred Sloth, de exemplu.

Krum nu reacționează.

— Și un profesor de la internat, pe nume Klavs Jeppesen. Ca să nu mai spun de Kyle Basset, pe care l-am interogat ieri în Madrid.

Acum Krum reacționează.

— Doar un moment, spuse el, și îl luă pe Carl de braț.

Carl se uită dezaprobat la mână, iar Krum și-o retrase repede.

— Da, domnule Krum, zise el. Știm că aveți un interes considerabil în bunăstarea găștii. Spre exemplu, sunteți președintele consiliului director al spitalului privat Caracas al lui Pram. E unul dintre motivele principale pentru care vă permiteți să stați aici, în peisajul acesta superb, spuse el, și arată spre numeroasele restaurante de pe malul Soundului.

Nu era nicio îndoială că, în scurt timp, Bent Krum avea să dea niște telefoane disperate. Dar după aceea membrii găștii vor fi bine pregătiți până ce Carl să-i viziteze. Poate chiar frăgeziți.

•

Assad și Carl intrară în Caracas ca doi narcisiști interesați să exploreze puțin locul înainte de o liposucție prin părțile sensibile. Receptionera îi opri, desigur, dar Carl înaintă hotărât spre ceea ce păreau a fi birourile administrative.

— Unde-i Ditlev Pram? o întrebă el pe secretară când găsi în sfârșit semnul pe care scria „Ditlev Pram, CEO”.

Ea luase deja telefonul ca să sune la pază când el îi flutură insigna de poliție și îi oferă un zâmbet pe care până și mama a lui Carl, mereu cu picioarele pe pământ, l-ar fi găsit irezistibil.

— Scuze că dăm buzna așa, dar trebuie să discutăm cu Ditlev Pram. Dacă-l poți convinge să vină aici, va fi încântat, la fel și noi.

Ea nu înghiți gălușca.

— Din păcate, e plecat astăzi, zise ea cu autoritate în glas. Dar vă pot face o programare? Ce ziceți de 22 octombrie, la ora două și un sfert? Vă convine?

Deci nu reușeau să dea de Pram în excursia aceea. Al naibii de păcat.

— Mersi. O să sunăm, spuse Carl și îl trase pe Assad cu el.

Ea urma să-l avertizeze pe Pram, nu era nicio urmă de îndoială. Ieșise deja pe terasă cu mobilul. Vigilentă secretară.

— Am fost trimiși aici, zise Carl și arătă spre salonul preoperatoriu și spre rezerva de terapie intensivă când trecură din nou prin dreptul recepționerei.

Erau scrutați de ochi atenți, iar ei răspunseră cu un salut prietenos din cap spre fiecare privire. După ce trecură de aripa chirurgicală, rămaseră o vreme și se uitară dacă nu cumva Pram își făcea cumva apariția.

Apoi merșeră mai departe pe lângă câteva saloane private, din care, aproape fără excepție, se auzea muzică simfonică și ajunseră în aripa administrativă unde se învârteau oameni mai puțin arătoși și care purtau haine mai puțin respectabile. Le salutară din cap pe bucătărese și, într-un final, ajunseră în spălătorie, unde o mulțime de femei cu trăsături asiatice păreau extrem de speriate să-i vadă. Dacă Pram afla că fusese acolo, Carl putea băga mâna în foc că femeile aveau să dispară într-o oră.

Pe drumul de întoarcere, Assad fu foarte tăcut. Abia când ajunseră la Klampenborg el se întoarse spre Carl.

— Unde te-ai duce dacă ai fi Kimmie Lassen?

Carl ridică din umeri. Cine putea spune? Până la urmă, era destul de imprevizibilă. Se părea că stăpânea foarte bine arta de a improviza pe drumul vieții. Putea fi oriunde.

— Suntem amândoi de acord că ar fi fost foarte interesată ca Aalbæk să n-o mai caute. Adică, ea și restul n-au fost tocmai o felie.

— Pe felie, Assad. Pe felie.

— Șeful de la Omoruri zice că Aalbæk a fost la o chestie care se numește Damhuskroen, sâmbătă seară. Ți-am zis asta?

— Nu, dar am auzit.

— Și că a plecat cu o femeie, da?

— Asta nu auzisem.

— Ceea ce înseamnă, Carl, că, dacă ea l-a omorât pe Aalbæk, probabil că ei nu sunt prea fericiți... ceilalți din gașcă.

Era o exprimare destul de blândă.

— Deci între ei e război acum.

Carl dădu din cap obosit. Ultimele douăzeci și patru de ore începeau să-și facă simțită prezența nu numai în capul lui, ci în întreg aparatul locomotor. Dintr-odată, i se păru foarte greu să apese pe accelerație.

— Nu crezi că ea ar trebui să se ducă înapoi la casa unde ai găsit cutia ca să intre din nou în posesia dovezilor împotriva lor atunci?

Carl dădu din cap încet. Clar era o posibilitate. Alta era să tragă pe dreapta și să moțăie puțin.

— N-ar trebui să mergem până acolo? fu concluzia lui Assad.

Casa era cufundată în întuneric și încuiată. Sunară la ușă de câteva ori. Găsiră numărul de telefon și sunară. Auziră telefonul sunând înăuntru, dar nu răspunse nimeni. Părea fără rost. Oricum, Carl nu-și putea găsi energia necesară să facă mai mult. Pentru Dumnezeu, femeile în vârstă aveau și ele voie să aibă o viață în afara pereților.

— Hai să mergem, spuse Carl. Conduci tu ca să pot trage un pui de somn.

Rose își aduna lucrurile când Carl și Assad sosiră la sediu. Voia să se ducă acasă, iar ei nu aveau s-o mai vadă două zile. Era obosită, lucrase

mult vineri noaptea, sâmbătă și o parte din ziua de duminică. Nu aveau să mai primească nimic de la ea pentru doi bani. Carl se simțea exact la fel.

— Apropo, spuse ea, am luat legătura cu universitatea din Berna și au găsit dosarul lui Kristen-Marie Lassen.

„Deci se pare că Rose a terminat tot ce era pe lista ei”, își spuse Carl.

— A fost o studentă bună acolo în Elveția. N-au fost probleme, au zis ei. În afară de faptul că și-a pierdut prietenul într-un accident de schi, a fost o ședere plină de succese, conform datelor.

— Un accident la schi?

— Mda, a fost puțin cam ciudat, mi-a zis femeia de la birou. Povestea a primit ceva atenție. Prietenul ei era un schior destul de bun și nu ar fi schiat în afara pistei unde erau atât de mulți bolovani.

Carl dădu din cap. Periculos sport!

•

O întâlni pe Mona Ibsen în curtea de la sediul poliției. Avea o geantă enormă pe umăr și îi aruncă o privire care spunea „Nu, mulțumesc” înainte ca el să deschidă gura.

— Mă gândesc serios să-l iau pe Hardy la mine acasă ca să stea acolo, spuse el discret. Dar simt că știu prea puține despre cum l-ar putea afecta asta psihic; la fel și pe noi, cei de acasă.

El o privi cu ochi obosiți. Se părea că era exact ce trebuia pentru că, întrebând-o dacă o putea invita la cină ca să poată discuta despre consecințele pe care le-ar fi avut o asemenea decizie importantă asupra tuturor implicați, ea acceptă.

— Păi, cred că da, spuse ea, și îi adresă unul dintre acele zâmbete care îl pocneau mereu atât de tare în abdomen. Se întâmplă să-mi fie foame chiar acum.

Carl fu uluit. Nu știu ce să spună. Se uită pur și simplu în ochii ei și speră ca șarmul lui să facă restul.

•

După ce petrecură o oră la masă, Mona Ibsen începu treptat să se relaxeze, iar toată ființa lui fu copleșită de atâta ușurare binecuvântată și de respect, încât adormi cu capul atârnat deasupra farfuriei și apoi, cu o bufnitură, în ea. Frumos poziționat între filé și broccoli.

Luni dimineața, vocile tăceau. Kimmie se trezi încet și se uită în jur, în vechiul ei dormitor, confuză și cu mintea golită. Pentru o clipă crezu că avea din nou treisprezece ani și că dormise mai mult decât trebuia. De câte ori fusese dată afară din casă fără nimic la pachet, în afară de muștrările tatălui ei și ale Kassandrei și a ușii trântite? De câte ori stătuse în clasa din Ordrup și stomacul îi ghiorțăia de foame în timp ce visa că era altundeva, departe?

Apoi își aduse aminte ce se întâmplase cu o zi în urmă. Cât de mari și de morți fuseseră ochii Kassandrei. Atunci începu să îngâne vechiul ei cântec. După ce se îmbracă, duse legăturica jos, aruncă o privire spre cadavrul Kassandrei din sufragerie, se duse în bucătărie și îi șopti micuței câteva sugestii pentru micul dejun.

Stătea acolo când telefonul sună. Își ridică ușor umerii și apucă imediat receptorul.

— Da? răspunse ea cu o voce afectată și răgușită. Cassandra Lassen la telefon. Cu cine am plăcerea?

Ea recunoscuse vocea încă de la primul cuvânt. Era Ulrik.

— Da, îmi cer scuze, dar vorbiți cu Ulrik Dybbøl Jensen. Poate vă amintiți de mine, spuse el. Noi credem că Kimmie e pe drum spre dumneavoastră, doamnă Lassen. Și dacă e așa, vrem să vă rugăm că aveți grijă și să ne anunțați în clipa în care ea intră pe ușă.

Kimmie se uită pe fereastra din bucătărie. Dacă veneau din direcția aceea, n-aveau cum s-o vadă dacă stătea în spatele ușii. Iar cuțitele din bucătăria Kassandrei erau deosebite. Treceau printr-o bucată de carne ca prin aer.

— Cred că trebuie să fiți foarte prudentă dacă o vedeți, doamnă Lassen. Dar cântați-i în strună. Lăsați-o să intre și țineți-o acolo. Apoi sunați-ne. Venim noi să vă salvăm.

El râse precaut ca față în așa fel încât totul să fie mai plauzibil, dar Kimmie știa mai bine despre ce era vorba. Niciun om n-ar fi ajutat-o pe Cassandra Lassen dacă Kimmie își făcea apariția. Se dovedise deja. El îi dădu trei numere de mobil pe care Kimmie nu le știa. Ale lui Ditlev, Torsten și Ulrik.

— Mersi mult pentru avertisment, zise ea și vorbi serios în timp ce scria numerele. Pot să te întreb unde sunteți? Ați veni la timp dacă ar fi necesar? N-ar fi mai bine dacă aș suna la poliție?

Parcă îi și vedea fața lui Ulrik. Numai o cădere a bursei de pe Wall Street l-ar fi putut face să fie mai îngrijorat în acel moment. Poliția! Ce cuvânt urât într-o asemenea situație.

— Nu, nu cred că ar fi, spuse el. Poate să le ia și o oră să ajungă, să știți. Asta dacă se deranjează să reacționeze. Așa e în zilele astea, doamnă Lassen! Nu e ca pe vremea dumneavoastră.

El scoase câteva sunete menite s-o convingă de reacția dubioasă a poliției.

— Nu suntem departe de dumneavoastră, doamnă Lassen. Astăzi suntem la muncă, iar mâine o să fim în Ejlstrup, la Torsten Florin. O să vânăm lângă pădurea Gribskov, într-un luminiș de pe moșia lui, dar o să avem toți telefoanele mobile la noi. Sunați-ne, indiferent când, și o să venim acolo de zece ori mai repede decât poliția.

„În Ejlstrup la Florin”, spusese el. Ea știa exact unde. Și toți trei deodată. Nu putea fi mai bine. Așa că nu avea de ce să se grăbească.

•

Nu auzi când se deschise ușa de la intrare, dar o auzi pe femeia care strigă.

— Bună, Cassandra, eu sunt! E timpul să te trezești! bubui vocea care făcu geamurile să vibreze și pe Kimmie să înghețe în loc.

Erau patru uși în hol. Una ducea în zona bucătăriei, una în debaraua în care se afla Kimmie, alta în sufragerie și, prin aceasta, spre „Camera mea” – unde zăcea corpul țeapăn al Kassandrei –, iar a patra în subsol.

Dacă femeia ținea la viața ei, ar fi ales orice ușă, mai puțin cea care ducea în sufragerie.

— Bună! strigă Kimmie și își trase chiloții.

Pașii din fața closetului se opriră, iar când deschise ușa, Kimmie se trezi uitându-se la o pereche de ochi confuzi. N-o cunoștea pe femeie. Judecând după bluza albastră și după șorțul pe care se grăbea să-l pună pe ea, era o menajeră.

— Bună. Sunt Kristen-Marie Lassen, fata Kassandrei, zise ea și întinse mâna. Din păcate, Cassandra e bolnavă. A fost internată, așa că n-o să avem nevoie azi de serviciile tale.

Apucă mâna ezitantă a menajerei. Nu era nicio îndoială că femeia mai auzise numele lui Kimmie. Strângerea ei de mână fusese rapidă și superficială, iar privirea precaută.

— Charlotte Nielsen, răspunse ea cu răceală și se uită peste umărul lui Kimmie spre sufragerie.

— Cred că mama se întoarce acasă miercuri sau joi și o să te sun eu atunci. Între timp, o să mă ocup eu de casă.

Kimmie simți cum îi ard buzele rostind cuvântul „mamă”. Un cuvânt pe care nu-l folosise înainte pentru Cassandra, dar care părea necesar în acel moment.

— Văd că e cam dezordine pe aici, spuse menajera și se uită la haina lui Kimmie aruncată peste scaunul Louis XVI din hol. Cred că o să fac totuși puțină curățenie. Oricum, trebuia să stau aici toată ziua.

Kimmie se așază în dreptul intrării în sufragerie.

— O, frumos din partea ta, dar nu azi.

Puse mâna pe umărul femeii și o împinse spre haina acesteia. La plecare femeia nu își luă la revedere, dar își ridică sprâncenele.

„Trebuie să scap de babetă”, își spuse Kimmie în sinea ei oscilând între a săpa un mormânt în grădină și a tăia cadavrul. Dacă ea sau Cassandra ar fi avut o mașină, știa un lac în nordul Zealand unde sigur se mai găsea loc pentru încă un cadavru. Apoi se opri, ascultă vocile și își aminti ce zi era.

„De ce să te obosești? Întrebară vocile. Mâine e ziua în care totul se va aranja”.

•

Tocmai voia să se ducă sus când auzi zgomot de pahare sparte în „Camera mea”. Câteva secunde mai târziu, stătea în sufragerie spunându-și liniștită că, dacă menajera intrase înăuntru, și ea avea să zacă lângă Cassandra în câteva secunde, cu o expresie la fel de uimită pe față.

Bara din fier cu care femeia spărsese ușa trecu puțin pe deasupra capului lui Kimmie.

— Ai omorât-o, nebuno! Ai omorât-o! țipa ea necontentit, iar lacrimile i se adunau în ochi.

Cum de reușise Cassandra, dintre toate creaturile blestemate de pe Pământ să stârnească atât de mult devotament într-o persoană? Părea de neconceput. Kimmie se dădu înapoi spre șemineu și spre vase.

„Vrei să te lupți? își zise ea. Ei bine, ai venit în locul potrivit”.

Violența și hotărârea merg mână în mână. Kimmie știa totul despre asta. Erau două lucruri din viață pe care le stăpânise la perfecție. Apucă o figurină art deco din bronz și o cântări în mână. Dacă era aruncată așa cum trebuia, mâinile ei grațios ridicate puteau pătrunde în orice. Un craniu uman nu făcea excepție.

Așa că ținti și aruncă, dar rămase apoi șocată pentru că femeia lovise statueta cu bara din fier. Aceasta se înfipsese adânc în perete, iar Kimmie se retrase înapoi spre ușă în speranța că ar putea fugi sus, unde avea pistolul, cu piedica ridicată, pregătit. Acea trebuia să fie soarta proastei mândre care o provoca.

Dar femeia nu veni după ea. Kimmie îi auzea pașii pe cioburi și văicărelile, nimic mai mult. Se furișă înapoi spre sufragerie. Trase cu ochiul prin ușa întredeschisă și o văzu pe femeie căzând în genunchi, în fața corpului lipsit de viață al Kassandrei.

— Ce ți-a făcut monstrul ăla? șopti femeia.

Ba chiar se prea poate să fi și vărsat o lacrimă.

Kimmie se încruntă. În tot timpul cât ei îi atacaseră violent pe alții, nu văzuse pe chipul nimănui mâhnirea. Groază și șoc, da, dar duiosul sentiment numit mâhnire îi era cunoscut doar din experiența personală.

Kimmie împinse ușa ca să poată vedea mai bine, iar capul femeii se ridică în clipa în care aceasta scârțâi. În clipa următoare se năpusti asupra ei, cu bara din fier ridicată deasupra capului. Kimmie trânti ușa. Complet uluită, alergă sus ca să-și ia pistolul. Voia să pună capăt la toate acele lucruri. Nu s-o omoare, doar s-o lege și s-o neutralizeze. Nu, nu voia s-o omoare. Pur și simplu nu voia.

Exact în clipa în care Kimmie alerga pe trepte, femeia țipă în spatele ei și îndreptă bara de fier spre picioarele lui Kimmie, care căzu cu fața în jos, pe platforma scării. Îi luă doar o clipă să-și revină, dar era deja prea târziu. Tânăra îndesată stătea deasupra ei și-i ținea bara de fier apăsată pe gât.

— Cassandra vorbea des despre tine, zise ea. „Mica mea bestie” îți spunea. Crezi că m-am bucurat să te văd în hol? Că am crezut că ești aici pentru altceva decât pentru a face probleme?

Băgă mâna în buzunarul șorțului și scoase un Nokia uzat.

— E un polițist pe nume Carl Mørck. Te caută, știai? Am numărul lui chiar aici, l-am salvat în contacte. A fost bun și mi-a lăsat cartea de

vizită. Nu crezi că ar trebui să-i dăm ocazia de a veni aici și de a vorbi cu tine?

Kimmiie clătină din cap. Încercă să pară șocată.

— Dar eu nu sunt de vină pentru moartea Kassandrei. S-a înecat cu Porto în timp ce stăteam și vorbeam. A fost un accident oribil.

— Ei na?

Era clar că femeia n-o credea. În schimb, împinse piciorul cu brutalitate în pieptul lui Kimmiie și apăsă capătul barei pe laringe în timp ce căuta numărul lui Carl Mørck. Aproape străpunse gâtul lui Kimmiie.

— Și pun pariu că n-ai făcut nimic s-o ajuți, târfa! continuă femeia. Sunt sigură că poliția va dori să audă ce-ai de spus. Dar nu cred c-o să te ajute. Ce-ai făcut e scris pe toată fața ta, spuse ea, și pufni. „Internată în spital”, ai zis. Ar fi trebuit să te vezi atunci.

Găsi numărul chiar în momentul în care Kimmiie dădu din picioare și o lovi fix în vintre. Lovi din nou și o făcu pe femeia cu privire sălbatică să dea drumul la bară și să se aplece în față de parcă i-ar fi rupt spatele.

Kimmiie nu spuse nimic în timp ce mobilul forma numărul, împinse doar cu putere în gamba femeii cu călcâiul, apoi lovi cu piciorul telefonul din mâna ei astfel încât acesta se zdrobi de perete. Se retrase scăpând de presiunea barei din fier din mâna femeii, într-un final, Kimmiie se ridică și luă bara.

Avusese nevoie de mai puțin de cinci secunde ca să-și găsească echilibrul. Kimmiie stătu puțin ca să-și tragă răsuflarea în timp ce femeia încerca să se ridice, cu fața plină de furie.

— N-o să-ți fac niciun rău, zise Kimmiie. O să te leg de un scaun, doar atât.

Dar femeia clătină din cap și duse mâna în spate până dădu de balustradă. Era clar că încerca să găsească ceva de care să se sprijine. Ochii ei se mișcau înainte și înapoi. Era departe de a fi înfrântă.

Apoi, cu mâinile întinse, se repezi la gâtul lui Kimmiie, gata să-și înfigă unghiile. Kimmiie făcu un pas înapoi spre peretele scării, ridică genunchiul și își făcu îndeajuns de mult loc ca s-o arunce pe femeie spre spate până când jumătate din corpul acesteia se bălângănea pe balustradă, la patru metri și jumătate deasupra pardoselii din piatră.

Kimmiie îi strigă să nu se mai opună, dar aceasta n-o ascultă, așa că își luă avânt și o împinse. Totul se transformă în întuneric o clipă

înainte ca lumini puternice să explodeze în capul ei. Apoi deschise ochii și se aplecă peste balustradă.

Femeia zăcea pe podeaua din marmură de parcă ar fi fost crucificată, cu mâinile întinse și cu picioarele unul peste altul. Complet nemișcată și foarte, foarte moartă.

Zece minute stătu pe scaunul din hol și se uită la corpul răsucit, inert. Pentru prima oară în viața ei vedea la o victimă exact ce era aceasta: o ființă umană care avusese propria sa voință și dreptul la viață. O surprindea că nu avusese niciodată sentimentul acela. Nu-i plăcea absolut deloc. Vocile o muștrău pentru astfel de gânduri.

Atunci sună soneria de la ușă. Ea îi auzi vorbind. Doi bărbați care păreau nerăbdători. Încercară clanța, apoi sună telefonul.

„Dacă se plimbă în jurul casei pot vedea ușa spartă. Fii gata să fugi sus după pistol, se îndemnă ea. Nu, fă-o acum”. Ajunse sus din doar câteva mișcări, găsi pistolul și se întoarse la parter cu amortizorul îndreptat spre ușa din față. Dacă bărbații intrau, nu aveau să mai plece vreodată.

Dar ei plecară. Prin fereastra de la parter ea îi văzu parțial, în timp ce se duceau la mașină. Un bărbat înalt, cu pasul lung, și unul micuț, mai închis la culoare, care își târșăia picioarele pe lângă el.

Concluzia îngrozitoare după seara precedentă – când Mona Ibsen răsesse incontrollabil la vederea expresiei șocate de pe fața mânjită de ceapă a lui Carl – încă nu-i dădea pace. Era la fel de jenant ca atunci când cineva își face nevoile pentru prima oară în baia persoanei iubite.

„O, Doamne, cum trec peste asta?” își zise el și își aprinse țigara de dimineață. Apoi începu să se concentreze. Poate că aceea era ziua în care le putea spune procurorilor informația decisivă de care aveau nevoie ca să emită un ordin de arest. Cercele din golful Lindelse, o parte dintre lucrurile din cutie... în mod clar, erau destule de pus la socoteală. Dacă n-ar fi fost acestea, tot ar fi existat conexiunea dintre Aalbæk și Pram și, prin urmare, restul găștii.

Lui Carl nu-i păsa ce motive avea să folosească pentru a-i aduce în camera de interogatoriu. Odată ajunși acolo, voia să-i facă, pe rând, să vorbească despre ceea ce era cu adevărat important. Ce începuse ca o investigație a unei duble crime, putea scoate la lumină alte infracțiuni. Poate chiar crime.

Nu avea nevoie decât de o confruntare directă cu membrii găștii. Să poată să le pună întrebările ce-i puteau face să se panicheze, poate chiar să provoace ruperea legăturii lor de prietenie. Iar dacă nu putea face acest lucru cu ei în custodia lui, trebuia să se petreacă pe teritoriul lor.

Cel mai greu era să găsească veriga slabă. Pe cine trebuia să se concentreze mai întâi? Sigur că Bjarne Thøgersen era cea mai evidentă alegere, dar anii petrecuți în închisoare îl învățaseră cum să-și țină gura. În plus, se apăraseră tocmai prin faptul că era în spatele gratiilor. Thøgersen nu putea fi făcut să vorbească cu Carl despre ceva pentru care fusese deja condamnat. Dacă voiau să mai scoată ceva de la el, aveau nevoie de dovezi incontestabile ale altor fărâdelegi.

Deci nu, nu putea fi el primul. Cine atunci? Torsten Florin, Ulrik Dybbøl Jensen sau Ditlev Pram? Sub pielea cui avea să fie cel mai ușor de pătruns? Ca să răspundă la acea întrebare așa cum trebuia era necesar ca, mai întâi, să-i întâlnească pe fiecare în parte, dar situația în care se afla îi spunea că nu era ușor. Inutila vizită la spitalul particular al lui Pram demonstrase acest lucru. Pentru că, desigur, Pram aflase de prezența lor acolo, din prima clipă în care sosiseră la spital. Poate

fusese în apropiere, poate nu. Oricum, el știuse că ei erau acolo. Și păstrase distanța.

Nu, dacă Carl voia să-l facă pe unul dintre acei bărbați să vorbească, trebuia să-l ia prin surprindere. De aceea el și Assad aveau s-o ia din loc așa devreme, în dimineața aceea.

Torsten Florin urma să fie primul, iar alegerea nu era în întregime o coincidență. În multe privințe, el părea literalmente cel mai firav, cu trupul lui plăpând și profesia efeminată. Aparițiile lui în presă pe tema modei dădeau impresia că era ceva vulnerabil dincolo de suprafață. Părea să iasă în evidență față de ceilalți.

În două minute, Carl îl lua pe Assad de la Triunghi¹² și spera ca, în jumătate de oră, să fie pe moșia lui Florin din Ejlstrup pentru a-i face cea mai incomodă vizită.

•

— Am pus cap la cap toate informațiile despre cei din grup, spuse Assad de pe locul pasagerului. Uite dosarul lui Torsten Florin atunci.

Scoase un dosar din geantă în timp ce conduceau afară din oraș pe autostrada Lyngby.

— Casa lui seamănă cu o fortăreață, continuă Assad. Are o poartă din metal superenormă care blochează drumul spre moșia lui. Am citit că atunci când dă petreceri, mașinile oamenilor sunt lăsate înăuntru una câte una. Și de fapt, e adevărat.

Carl își întoarse capul ca să se uite la printurile color din mâna lui Assad. Era dificil să vadă ceva din moment ce trebuia să fie și atent pe drumul îngust care înconjura Gribskov.

— Uită-te la asta, Carl. Poți să vezi foarte bine totul în fotografia făcută din spațiu. Aici e moșia lui Florin. Dincolo de clădirea veche în care locuiește și de casa din lemn de acolo, zise el și bătu cu degetul pe un punct de pe hartă, totul a fost construit în 1992, inclusiv clădirea asta gigantică și toate căsuțele din spatele ei.

Arăta destul de ciudat.

— Casele alea sunt în Gribskov? A primit permisiunea de a construi în pădure? Întrebă Carl.

— Nu, nu sunt în pădure. Între Gribskov și mica lui bucată de pădure este un tampon... un tampon...? Cum îi spune la chestia aia, Carl?

¹² O intersecție importantă în Østerbro, cartier rezidențial din centrul Copenhagăi. (n.red.).

— Zonă-tampon?

Îl simți pe Assad uitându-se la el mirat.

— Mă rog, oricum, poți vedea clar în poza aeriană. Uită-te. E o fâșie îngustă, maro. Și a pus și un gard în jurul proprietății atunci... cu lac, dealuri și toate celelalte.

— Mă întreb de ce-a făcut asta. Îi e teamă de paparazzi sau ce?

— Are legătură cu faptul că e vânător.

— Da, desigur. Nu vrea ca animalele de pe pământul lui să scape în pădurea statului. Cunosc genul.

În Vendsyssel de unde era Carl, oamenii glumeau pe seama celor care făceau așa ceva. Dar în Zealand se părea că nu se întâmpla la fel.

Ajunseră într-un loc în care peisajul se deschidea. Văzură mai întâi luminișuri în pădure, apoi câmpii îndepărtate, unele încă cu miriște pe ele.

— Vezi cabana elvețiană de acolo, Assad?

Arătă spre o casă joasă aflată în dreapta lor și nu așteptă ca Assad să răspundă. Nu putea fi trecută cu vederea acolo, jos, în valea săpată parcă într-un ghețar.

— În spatele ei e secția de poliție din Kagerup. Odată am găsit o fetiță acolo și am crezut că e moartă. Se ascunsese într-un gater pentru că îi era teamă de un câine pe care îl adusese acasă taică-su.

Carl clătină din cap. Dar acesta *fusesse* oare motivul real? Dintr-odată părea atât de greșit...

— Întoarce aici, Carl, spuse Assad și arătă un semn către Mårum. Acolo, pe vârful dealului, trebuie să facem la dreapta. Sunt câteva sute de metri de aici până la poartă. Să-l sun mai înainte atunci?

Carl clătină din cap. Pe dracu'! Florin nu trebuia să aibă ocazia să dispară, așa cum făcuse Ditlev Pram, cu o zi înainte.

•

Era adevărat că Torsten Florin își îngrădise temeinic proprietatea. După un bolovan gigantic aflat lângă poarta din fontă ridicată deasupra paravântului, se vedea numele „Dueholt”, scris cu litere de-o șchioapă din bronz.

Carl se aplecă spre intercomul atașat pe un stâlp, la înălțimea geamului.

— Sunt detectiv inspector-șef Mørck, zise el. Am vorbit ieri cu avocatul dumneavoastră, Bent Krum. Am vrea să-i punem câteva întrebări lui Torsten Florin. Nu durează decât un minut.

Trecură cel puțin două minute până ce poarta se deschise. De cealaltă parte a paravântului, se întindea peisajul. Spre dreapta, lacurile și dealurile unduioase punctau o pajiște surprinzător de abundentă pentru acel anotimp. Mai jos, crânguri împrăștiate se transformau în pădure, iar în depărtare se vedea colonada enormă de stejari seculari din Gribskov cu coroanele aproape desfrunzite.

„Al dracului de mult pământ, își spuse Carl. Ținând cont de prețul unui acru pe aici, locul ăsta probabil că a costat milioane”.

Când ajunseră la conacul situat în apropierea pădurii, impresia de avere enormă fu confirmată. Conacul Dueholt era o combinație plină de bun-gust între cornișe atent restaurate și acoperișuri din țiglă neagră, lucioasă. Mai multe atriumuri fuseseră adăugate, probabil fiecare orientat spre un punct geografic anume, iar pământurile și aleile erau așa de bine întreținute încât i-ar fi făcut de râs pe grădinarii de la curtea regală.

În spatele conacului era o clădire roșie, din lemn, înregistrată probabil pe lista patrimoniului arhitectural. Oricum, cu o istorie de câteva sute de ani, ieșea în evidență față de restul conacului. Era un contrast destul de evident între ea și construcția masivă, dar atrăgătoare, din oțel, care se ridica în spatele ei. Toată din geam și metal strălucitor, precum Oranjeria din Madrid pe care Carl o văzuse într-un poster din aeroport. Era Palatul din Cristal de la Ejlstrup.

Câteva căsuțe erau adunate în apropiere de marginea pădurii, ca un sătuc, cu grădini miniaturale și verande, înconjurate de parcele de teren arabil, probabil pentru cultivarea legumelor. Mai erau încă zone cu praz și varză.

„Iisuse, locul ăsta e incredibil”, își spuse Carl.

— Uau, e ceva, zise Assad.

Nu văzură pe nimeni în tot acel peisaj, până ce sunară la sonerie și însuși Torsten Florin le deschise. Carl întinse mâna și se prezentă, dar Florin nu se uita decât la Assad și rămase ca un bloc de granit, blocând intrarea în casă.

În spatele lui, treptele duceau în sus, către holul în care se observa o orgie de tablouri și candelabre. Destul de vulgar pentru un om care își câștiga traiul din stil.

— Am vrea să vorbim cu dumneavoastră despre câteva incidente cu care e posibil să aibă legătură Kimmie Lassen. Poate ne puteți ajuta.

— Care incidente? întrebă sec Florin.

— Uciderea lui Finn Aalbæk de sâmbătă noaptea. Știm că au existat mai multe convorbiri telefonice între Ditlev Pram și Aalbæk. Mai știm și că Aalbæk o căuta pe Kimmie. L-a angajat vreunul dintre voi? Și dacă da, de ce?

— Am auzit numele de câteva ori în ultimele zile, dar altfel nu știu nimic despre acest Finn Aalbæk. Dacă Ditlev a vorbit cu el, atunci vă sugerez să vorbiți chiar cu el. La revedere, domnilor!

Carl își puse piciorul în dreptul ușii.

— Scuzați-mă un moment. A mai fost un atac asupra unui cuplu din Langeland și încă unul asupra lui Kåre Bruno, la Bellahøj, în anii optzeci, iar amândouă au legătură cu Kimmie Lassen. Mai mult ca sigur, trei crime.

Florin clipi rapid de mai multe ori, dar expresia de pe chipul lui era de piatră.

— Nu vă pot ajuta. Dacă vreți să discutați cu cineva, atunci mai bine vorbiți cu Kimmie Lassen.

— Poate știți pe unde e.

El clătină din cap, cu o expresie ciudată pe chip. Carl văzuse o mulțime de expresii ciudate, dar pe aceea nu o înțelegea defel.

— Sunteți sigur? Întrebă el.

— Absolut. N-am mai văzut-o pe Kristen-Marie din 1996.

— Avem o mulțime de dovezi care o leagă de acele evenimente.

— Da, mi-a spus avocatul. Nici el, nici eu nu știm nimic despre cazurile despre care vorbiți. Trebuie să vă rog să plecați. Astăzi sunt ocupat. Amintiți-vă să aduceți un mandat data viitoare când veniți.

Zâmbetul lui era incredibil de provocator, iar Carl îl presă cu mai multe întrebări. Dar Torsten Florin se dădu la o parte și trei bărbați cu pielea închisă la culoare, care probabil așteptaseră în spatele ușii, ieșiră la înaintare.

Două minute mai târziu, Carl și Assad erau înapoi în mașină. Amenințați cu moartea și cu distrugerea, cu mass-media, cu un proces și cu toată artileria de calibrul ăsta.

Carl își imaginase că Torsten era cel slab, dar era cazul să-și schimbe părerea.

38.

În dimineața aceea, ziua vânătorii vulpii, Torsten Florin se trezise ca de obicei cu muzică clasică și cu bătaia ușoară pe picioare care anunța sosirea tinerei de culoare, cu pieptul gol și cu mâinile întinse, care stătea în acel moment în fața lui. Ca întotdeauna, ea ținea tava din argint.

Zâmbetul ei era țeapăn și fals, dar lui Torsten Florin nu-i păsa. Nu-i trebuiau afecțiunea și devotamentul ei. Avea nevoie de ordine în viață, iar ordinea era obținută când ritualurile zilnice care erau urmate cu sfințenie. Așa trăise în ultimii unsprezece ani și așa avea de gând să continue. Pentru unii oameni bogați, ritualurile erau un mod de a-și face publicitate. Torsten le folosea ca să supraviețuiască.

Luă șervețelul de pe tavă, se desfată cu parfumul lui, îl puse pe piept și primi tava pe care erau patru inimi de pui, organe proaspăt tăiate, fără de care el era convins că s-ar fi prăpădit. Mâncă prima inimă dintr-o singură înghițitură și se rugă pentru o vânătoare încununată de succes. Apoi le hăpăi și pe celelalte trei, lăsând-o pe femeie să-i șteargă fața și mâinile cu o cârpă cu miros de camfor, procedură pe care ea o execută cu mișcări experte.

Apoi le făcu semn femeii și soțului ei – care fusese de pază în timpul nopții – să iasă din cameră și savură dimineața și primele raze de soare care luminau pădurea. În câteva ore avea să înceapă. La ora nouă se vor fi strâns toți vânătorii. De data aceea, nu vânau la răsărit; animalul era prea viclean și prea înnebunit pentru așa ceva. Trebuiau s-o facă pe lumină.

Își imaginează cum turbarea și instinctul de supraviețuire îl vor înfuria pe vulpoi când ei îl vor elibera. Cât de ușor îi va fi să stea furișat la pământ și să aștepte momentul potrivit când gonacii se apropie. O singură săritură spre vintre și dispărea din nou.

Dar Torsten îi știa pe somalezii lui; nu vor lăsa vulpoiul să se apropie așa de mult de ei. Era mai preocupat de soarta vânătorilor. Ei, *preocupat* probabil că nu era cuvântul potrivit. Majoritatea erau perspicace, mai participaseră la jocurile lui și ardeau de dorința de a trăi pe muchie de cuțit. Toți erau oameni cu influență care făceau lucruri remarcabile. Oameni ale căror idei erau mai importante și cu bătaie mai lungă decât ale celor obișnuiți. De aceea se aflau acolo în

acea zi. Erau din același aluat. Nu, nu era preocupat pentru soarta lor, ci era mai degrabă preocupat de o neliniște sâcâitoare.

Dacă n-ar fi fost Kimmie și nenorocitul de polițai care îl abordase pe Bent Krum și dacă n-ar fi fost redeschise cazurile acelea care ar fi trebuit să fie demult uitate – precum atacurile din Langeland sau cele asupra lui Kyle Basset și Kåre Bruno – ziua aceea ar fi fost perfectă.

Revizui toate acele gânduri câteva ore mai târziu. Cum dracului era posibil ca polițistul acela băgăreț, care apăruse netam-nesam pe treptele conacului, să știe despre aceste lucruri?

*

Stătea în sala din sticlă, în vacarmul animalelor, și se uita la vulpoi în timp ce somalezii ridicau cușca din colț. Ochii animalului erau sălbatici, sărea la bare și le mușca de parcă acestea ar fi fost din carne. Imaginea acelor dinți și gândul la bacteria mortală care omora animalul încet-încet îl făcură pe Torsten să simtă un fior pe șira spinării. La dracu' cu poliția, la dracu' cu Kimmie și cu toate porcăriile din lumea asta! Pasul către marginea eternității reprezentat de eliberarea animalului în mijlocul lor făcea ca toate celelalte să pară ne semnificative.

— O să-ți întâlnești destinul, Fantasticule Domn Vulpoi, spuse el, și își lansă pumnul spre cușcă.

Se uită în jur în sală. Era o priveliște demnă de zei. Peste o sută de cuști, cu toate animalele imaginabile. Ultima achiziție era cușca prădătorului de la Nautilus. Fusesse așezată pe jos, iar înăuntru, uitându-se amenințător, era o hienă înfuriată cu spatele cocârjat. În curând, urma să ia locul vulpoiului din colț, împreună cu celelalte prăzi exotice. Expedițiile de vânătoare, din acel moment și până la Crăciun, fuseseră deja aranjate. Avea totul sub control.

Auzi mașinile care intrau în curte, se întoarse și zâmbi spre intrare. Ulrik și Ditlev sosiseră, la timp, ca de obicei. Încă un detaliu care separa oile de capre.

•

Zece minute mai târziu, erau jos în tunelul de trageri cu arbaletele și cu privirile alerte. Ulrik era într-o stare masochistă și trepida fericit după discuția despre Kimmie și despre locul în care ea s-ar putea afla. Poate că, în dimineața aceea, trăsesese pe nas cu o liniuță mai mult decât trebuia din praful alb.

Ditlev, pe de altă parte, avea mintea limpede și ochii foarte vigilenți. Arbaleta din mâna lui părea prelungirea sa organică.

— Da, mersi, am dormit minunat azi-noapte. Kimmie și oricine altcineva pot arăta ce pot, spuse el ca răspuns la întrebarea lui Torsten. Sunt gata pentru orice.

— E bine, răspunse Torsten.

Nu avea de gând să strice starea de spirit a tovarășilor lui de vânătoare, așa că nu le spuse despre inspectorul-șef Mørck și despre săpăturile făcute de acesta în trecutul lor. O informație care putea aștepta până ce trăgeau de câteva ori la țintă.

— Mă bucur că sunteți gata pentru orice. Cred că va trebui să fiți.

39.

Stăteau în mașină de câteva minute, la marginea drumului, și discutau despre întâlnirea cu Torsten Florin. Assad propuse să conducă înapoi și să-i spună ce găsiseră în cutia de metal a lui Kimmie. Credea că acest lucru putea să-l pună pe Florin cu botul pe labe, dar Carl nu fu de acord. Nu aveau să spună nimic despre cutie până nu obțineau un mandat de arestare. Acest lucru declanșă bombănelile lui Assad. Contrar a ceea ce se spunea, răbdarea se părea că nu era deloc un lucru prea întâlnit în deșertul bătut de acesta în sandalele copilăriei.

Carl privi în josul drumului și văzu două vehicule care trecură pe lângă ei cu o viteză peste limită. Erau vehicule de teren, cu geamuri fumurii – genul de mașini de care adolescenții se apropie numai când se uită cu jind la broșurile cu hârtie lucioasă.

— Să fiu al dracul strigă el când mașina din față trecu prin dreptul lor.

Porni motorul și întoarse în spatele celui de-al doilea vehicul. Când ajunseră la drumul care ducea către Dueholt, se aflau la numai douăzeci de metri în urmă.

— Sunt sigur că l-am zărit pe Ditlev Pram în mașina din față. Ai văzut cine era în mașina din spate, Assad? Întrebă el după ce mașinile întoarseră pe pietrișul de pe moșia lui Florin.

— Nu, dar am notat numărul de înmatriculare. O să-l verific acum.

Carl își frecă fața. Dacă cei doi erau pe cale să se întâlnească cu Florin chiar în acel moment? Dacă erau chiar ei, când ar mai fi avut o asemenea ocazie de a-i vedea pe toți trei împreună? Și *chiar* dacă avea ocazia, ce ar fi putut obține? Nu dură decât o clipă până ce Assad obținu informația de la biroul de verificare a vehiculelor cu motor.

— Mașina din față e înregistrată și aparține unei anume Thelma Pram, zise el.

Bingo.

— Iar cea din urmă aparține firmei UDJ Analize bursiere.

Bingo, din nou.

— Deci turma se adună, spuse Carl și își verifică ceasul. Nu era încă opt dimineața. Ce dracu' aveau de gând să facă?

— Cred c-ar trebui să stăm cu ochii pe ei, Carl.

— Ce vrei să spui?

— O, știi tu. Să intrăm pe teren și să vedem ce fac atunci.

Carl clătină din cap. Uneori acel omuleț era un pic prea creativ.

— L-ai auzit pe Florin, zise el în timp ce Assad stătea acolo și dădea din cap cu ochii mari. Avem nevoie de un mandat și nu putem obține așa ceva pe baza dovezilor pe care le avem.

— Nu, dar putem obține unul dacă aflăm mai multe?

— Sigur că da. Dar n-o să aflăm nimic dacă ne furișăm pe acolo. Nici pentru asta nu avem mandat, Assad. Nu avem autoritatea necesară.

— Dar dacă ei l-au omorât pe Aalbæk ca să-și acopere urmele?

— Ce urme? Nu e ilegal să angajezi pe cineva ca să dea de altcineva.

— Nu, dar dacă Aalbæk chiar a găsit-o pe Kimmie, iar acei bărbați o țin ostatică în acest moment? Este o posibilitate valabilă. Nu ăsta-i genul de cuvânt pe care-ți place să-l folosești? Acum Aalbæk e mort, la fel și cei care știu că au prins-o. Ea e cel mai important martor al tău, Carl.

Carl își dădea seama că el voia să ajungă undeva și află imediat.

— Dacă sunt pe cale s-o omoare chiar acum? Trebuie să intrăm acolo.

Carl răsuflă greoi. Pur și simplu, erau prea multe întrebări. Omul de lângă el avea dreptate, desigur; și totuși, nu.

•

Parcară pe Ny Mårumvej lângă oprirea facultativă de la Duemose și merseră pe jos de la șinele de tren din Gribskov, de-a lungul potecilor care înconjurau pădurea, până ajunseră la zona-tampon pentru prevenirea incendiilor. Din locul în care stăteau, puteau vedea direct peste mlaștină, o parte din pădurile lui Torsten Florin. Dese și luxuriante. Mai departe, la distanță, se zărea poarta de la intrare, așa că nu în acea direcție trebuiau să se îndrepte. Observaseră toate camerele de supraveghere.

Mai interesantă era curtea, unde erau parcate cele două vehicule enorme cu tracțiune integrală. De acolo, drumurile lor era clare în toate direcțiile.

— Cred că sunt camere peste tot în zona-tampon, Carl, zise Assad. Dacă vrem s-o traversăm, trebuie să mergem pe aici.

Arătă spre o zonă mlăștinoasă unde gardul se cufundase atât de mult încât devenise aproape invizibil. Era singurul loc prin care puteau trece peste gard fără să fie detectați. Nu era prea încurajator, însă. Apoi

fură nevoiți să stea pe pământ timp de o jumătate de oră, uzi leoarcă, cu pantalonii plini de noroi și cu ochii holbați, până să-i vadă pe cei trei bărbați în curte.

În spatele lor mergeau doi bărbați de culoare, bine făcuți, care duceau obiecte ce semănau cu niște arcuri de vânătoare sau ceva de acest gen. Sunete din conversația lor ajungeau aproape până la locul în care stăteau Carl și Assad. Voci lipsite de inflexiune, parțial absorbite de distanță și de briza ușoară, răcoroasă, care trecea în vârtejuri pe lângă ei.

Apoi, cei trei bărbați dispărură în clădirea centrală, iar însoțitorii de culoare merseră mai departe spre casele mici, roșii.

Zece minute mai târziu, apărură mai mulți oameni de culoare și apoi dispărură în hala cea mare. După câteva minute ieșiră din nou cu o cușcă pe care o încărcară într-o camionetă. Apoi unii dintre ei se urcară în cabină, iar ceilalți lângă cușcă și plecară în pădure.

— Dacă vrem să facem asta, acum e momentul, zise Carl.

Îl trase după el pe Assad, care protesta ușor, de-a lungul zonei-tampon și apoi direct către casele mici. Auziră oameni înăuntru. Discuții într-o limbă străină. Copii care plângeau și strigătele altor copii. Era o mică societate acolo.

Se furișară pe lângă prima casă și observară un semn pe ușă cu multe cuvinte exotice pe el.

— Și acolo, șopti Assad care arătă spre semnul de pe ușa celei de-a doua case. Crezi că au sclavi?

Probabil că nu, dar părea ceva asemănător. Părea un sat african amplasat în mijlocul domeniului. Sau cu niște colibe construite la umbra unui conac gigantic dintr-un stat sudist, înainte de Războiul Civil American. Auziră un câine care lătră nu prea departe.

— Dacă are câini liberi pe aici, pe teren? șopti Assad îngrijorat ca și cum aceștia l-ar fi auzit deja.

Carl aruncă o privire spre partenerul lui. „Ușurel”, spunea expresia lui. Învățase de pe câmpurile arate din Vendsyssel că, dacă nu erau zece câini care veneau spre un om, acesta din urmă deținea controlul. O lovitură, la momentul potrivit, reușea, de obicei, să restabilească ierarhia. Măcar de n-ar fi făcut atâta larmă.

Alergară peste suprafața goală care se întindea până în curte și își dădură seama că aveau o ocazie bună să ajungă în spatele clădirii principale de acolo. Douăzeci de secunde mai târziu, stăteau cu fețele

lipite de ferestrele conacului, în spatele cărora nu se întâmpla absolut nimic. Ceea ce vedeau semăna cu un birou obișnuit, cu mobilă din mahon. Pe rafturi erau șiruri de trofee de vânătoare. Nimic care să sugereze ceva nelalocul lui. Se întoarseră. Dacă existau unele nereguli în vecinătate, trebuiau să afle repede.

— Ai văzut acolo? șopti Assad.

Acesta arătă spre un cilindru mare, care se întindea de la sala masivă din sticlă și pătrundea mult în pădure. Avea cel puțin cincizeci de metri lungime.

„Ce dracului e aia?” își zise Carl.

— Hai, spuse el. Să verificăm.

Expresia care apără pe fața lui Assad când intrară în sală trebuia immortalizată. Carl simțea ceva similar. Dacă Nautilus fusese o priveliște șocantă pentru iubitorii de animale, atunci acolo era de zece ori mai rău. Cușcă lângă cușcă, lângă altă cușcă, pline cu animale înspăimântate. Blănuri jupuite și însângerate, de toate mărimile, erau atârinate la uscat pe pereți. Orice, de la hamsteri la viței. Câini feroși lătrau, probabil cei pe care îi auziseră mai devreme. Văzură bestii mari, cu aspect de șopârlă, și nurci șuierătoare. Animale domestice și exotice, într-o menajerie imensă. Dar nu semăna deloc cu Arca lui Noe. Era opusul. Niciun animal nu scăpa de acolo viu – îi fu clar într-o clipă.

Carl recunoscă repede cușca de la Nautilus, care era așezată în mijlocul sălii, cu o hienă care mârâia înăuntru. O maimuță mare țipa într-un colț, un mistreț grohăia, iar o oaie behăia.

— Crezi că Kimmie o fi aici? întrebă Assad și făcu câțiva pași în sală.

Ochii lui Carl se plimbau de la o cușcă la alta. Cele mai multe erau prea mici ca să încapă un om înăuntru.

— Dar aici? zise Assad și arătă spre un șir de congelatoare adânci care bâzâiau într-o laterală a coridorului.

Îl deschise pe primul dintre ele.

— Ū! exclamă el și tremură vizibil dezgustat.

Carl se uită în congelator. Animalele jupuite puse grămadă se uitau la el, cu ochii goi.

— E la fel în toate astea, spuse Assad care deschidea și închidea ușă după ușă.

— Îmi imaginez că sunt folosite pentru a hrăni animalele vii, spuse Carl și se uită la hienă.

Orice fel de carne ar fi dispărut de îndată pe gâtul unei asemenea creaturi flămânde. Un gând înfiorător. După cinci minute se convinseseră că nu era niciun om în restul cuștilor.

— Uite, Carl, zise Assad care arăta spre cilindrul imens pe care îl văzuseră de afară. Este un poligon.

Era adevărat. Dacă poliția ar fi avut așa ceva la sediu, oamenii s-ar fi aliniat la coadă toată ziua ca să-l folosească. Cu duze de aer și tot tacâmul, era un obiect de artă.

— Nu cred că ar trebui să intri acolo, îl avertiză Carl când Assad se îndreptă spre cilindru. Dacă vine cineva, n-am avea unde să ne ascundem.

Dar Assad nu-l asculta. Era cu ochii pe țintele mari de la capătul îndepărtat.

— Ce-i asta atunci, Carl? strigă el când ajunse lângă una dintre ținte.

Carl se uită peste umăr. Nu era nicio urmă de pericol în spatele lui, așa că se duse să vadă despre ce vorbea Assad.

— E o săgeată sau ce? vru să știe partenerul lui care arată spre o vergea din metal care își croise drum prin centrul țintei.

— Da, spuse Carl. E o săgeată. De tipul celor care se folosesc la arbalete.

Assad se uită la el confuz.

— Ce-ai zis acolo, Carl? Arba, ce? Arbalete?

Carl oftă.

— O arbaletă este un arc care se încarcă într-un mod diferit. Trage cu o forță nemaipomenită.

— Bine. Văd asta. Și e precisă, Carl?

— Da, foarte precisă.

Când se întoarseră, își dădură seama că intraseră într-o capcană, în cealaltă parte stăteau Torsten Florin, cu picioarele depărtate, iar în spatele lui erau Ulrik Dybbøl Jensen și Ditlev Pram. Pram ținea o arbaletă încărcată, îndreptată direct spre ei.

„Cred că glumești”, își zise Carl. Strigă:

— Du-te în spatele țintelor, Assad! *Acum!*

Își scoase pistolul din tocul de la umăr cu o mișcare rapidă și ținti spre grupul de bărbați exact în clipa în care Ditlev eliberă o săgeată. Carl îl auzi pe Assad care se aruncă în spatele unei ținte, exact când săgeata se înfipse în umărul drept al lui Carl, iar pistolul lui căzu pe pietriș.

În mod ciudat, nu-l durea. Nu știu decât că fusese aruncat pe spate o jumătate de metru și era lipit de una dintre ținte, iar săgeata se vedea în rana lui sângerândă.

— Domnilor, spuse Florin, de ce ne puneți în situația asta? Ce-o să ne facem acum cu voi?

Carl încercă să-și liniștească inima care bătea rapid.

Îi scoaseră săgeata și îi pulverizară o soluție pe rană, care aproape îl făcu să leșine, dar cel puțin nu mai sângera, mai mult sau mai puțin.

Era o situație cumplită. Cei trei bărbați nu păreau să poată fi îmbunați.

Între timp, Assad spumega pentru că fuseseră forțați să intre înapoi în sală și să se așeze pe jos, cu spatele lipit de una dintre cuști.

— Nu vă dați seama ce se întâmplă când faceți așa ceva unui ofițer de poliție în acțiune? strigă el.

Carl îl înghionti ușor în picior pe Assad. Acest lucru îl liniști un moment.

— E foarte simplu, zise Carl, iar fiecare cuvânt îl durea în partea de sus a corpului. Ne lăsați să plecăm acum. Apoi o să vedem ce se întâmplă. Nu aveți nimic de câștigat dacă ne amenințați că ne țineți ostatici.

— Știu!

Era Pram. Încă avea arbaleta pregătită în mână. Dacă ar fi îndreptat-o în altă parte...

— Nu suntem proști. Știm că ne suspectați de crime. Ați menționat mai multe incidente. Ați luat legătura cu avocatul nostru. Ați găsit o legătură între Finn Aalbæk și mine. Credeți că știți totul despre noi și că dintr-odată va ieși la iveală un așa-zis adevăr.

Se apropie și se puse cu cizmele lui din piele în fața piciorului lui Carl.

— Dar acel adevăr îi implică și pe alții în afară de noi trei. Dacă o să fiți îndeajuns de norocoși să convingeți destui oameni că suspiciunile voastre sunt corecte, mii de oameni își vor pierde mijloacele de trai. Nimic nu-i simplu, Carl Mørck.

Arată în jurul lui, în sală.

— O mulțime de bunuri vor fi înghețate. Nici noi și nimeni altcineva nu vrea așa ceva. Așa că repet întrebarea lui Torsten: ce-o să ne facem cu voi?

— Trebuie să lucrăm foarte curat, zise bărbatul mare, Ulrik Dybbøl Jensen, cu o voce ce tremura și cu pupilele enorme.

Nu era nicio îndoială la ce se referea. Dar Torsten Florin ezita. Carl își dădu seama de acest lucru. Ezita și se gândea.

— Ce-ați zice dacă v-am da la fiecare un milion de coroane și v-am lăsa să plecați? Pur și simplu. Imediat ce renunțați la caz, banii sunt ai voștri. Ce spuneți?

Sigur că erau nevoiți să accepte. Ce puteau face? Alternativă nu era, cu siguranță, prea amuzantă. Carl se uită spre Assad, care dădu din cap afirmativ. Deștept.

— Și tu, Mørck? Ești la fel de ascultător ca Mustafa de aici? Întrebă Florin.

Carl se uită urât la el. Apoi și el dădu din cap afirmativ.

— Dar simt că nu-i de-ajuns. Așa că o să dublăm suma. Două milioane pentru fiecare ca să păstrați tăcerea. O s-o facem discret. Ne-am înțeles?

Confirmară amândoi din cap.

— Mai e un singur lucru pe care vreau să-l clarificăm. Vreau un răspuns sincer. O să știu dacă minți și atunci înțelegerea pică. Ai înțeles?

El nu așteptă un răspuns.

— De ce mi-ai spus dimineață despre cuplul din Langeland? Despre Kåre Bruno, înțeleg, dar cuplul? Ce legătură are cu noi?

— Am făcut investigații amănunțite, răspunse Carl. Avem un om la sediu care a urmărit cazuri ca acestea ani în șir.

— N-are nicio legătură cu noi, sublinie Florin.

— Ai vrut un răspuns sincer. Investigații amănunțite *este* răspunsul, repetă Carl. Tipul de atac, zona, metoda, intervalul orar. Totul se potrivește cu voi.

În acel moment cei din gașcă își amintiră de ce erau capabili.

— Răspunde-mi! țipă Ditlev Pram și împinse mânerul arbaletului în rana lui Carl.

Nici măcar nu reuși să țipe înainte ca gâtul să i se contracte de durere. Apoi Ditlev lovi din nou. Și din nou.

— Răspunde-mi! De ce crezi că avem legătură cu atacul din Langeland? țipă Pram.

Tocmai era pe cale să-l lovească pe care mai tare, când Assad îl opri.

— Kimmie a avut un cercel, exclamă el. S-a potrivit cu cel găsit la Langeland. Îl pusese într-o cutie în care erau și alte lucruri de la atacurile voastre. Bănuiesc că știți asta.

În cazul în care lui Carl i-ar fi rămas vreo urmă de vlagă, i-ar fi spus clar lui Assad să-și țină gura. Acum era prea târziu. Își dădură amândoi seama, în același timp, după fața lui Florin. Tot ceea ce îi înspăimânta pe cei trei tocmai devenise realitate. Existau dovezi împotriva lor. Probe concrete.

— Înțeleg că sunt și alții la poliție care știu de cutia asta? Unde e acum?

Carl nu spuse nimic. Doar se uită în jur. Din locul în care stăteau, mai erau circa nouă metri până la poartă. De acolo până la marginea pădurii mai erau încă cel puțin cincizeci de metri. Prin pădure mai era cam un kilometru și jumătate, iar în spatele lor se profila pădurea Gribskov. Acela era cel mai bun loc pentru a se ascunde. Dar era mult prea departe și nu era nimic, absolut nimic în jurul lor care ar fi putut servi drept armă. Doi bărbați cu arbalete stăteau deasupra lor. Ce puteau face? Absolut nimic.

— Trebuie s-o facem aici și acum și s-o facem curat, rosti pe nas Dybbøl Jensen. O spun din nou: nu putem avea încredere înăștia doi. Nu sunt ca ăilalți pe care i-am cumpărat.

La aceasta, capetele lui Pram și Florin se întoarseră ușor spre prietenul lor. „N-a fost un lucru deștept să lași să-ți scape asta”, spuneau expresiile lor.

•

Pe când cei trei se sfătuiau, Assad și Carl se uitară unul la altul. Assad își ceru scuze, iar Carl îl iertă. Ce dracului mai conta dacă Assad făcuse o mică greșală în condițiile în care moartea lor era hotărâtă chiar atunci de cei trei ticăloși?

— Bine, o facem, dar nu avem prea mult timp. Ceilalți o să fie aici în cinci minute, zise Florin.

Fără nicio ezitare, Dybbøl Jensen și Pram se aruncară asupra lui Carl, în timp ce Florin rămase la câțiva metri în spate, cu arbaleta ridicată. Carl fu luat complet prin surprindere de rapiditatea lor. Îi acoperiră gura cu bandă adezivă, îi traseră mâinile la spate și le legară. Apoi îi dădură capul pe spate și-i lipiră bandă peste ochi. El se răsuci puțin așa că banda se prinse pe pleoapele pe care le ridică puțin. Prin acea mică deschizătură văzu cum Assad începu să protesteze violent o

clipă mai târziu și lovi cu mâinile și cu picioarele astfel că unul dintre bărbați căzu la pământ cu un bufnet puternic. Observă că era Dybbøl Jensen, complet paralizat de o lovitură de karate aplicată la gât.

Florin își aruncă arbaleta și veni în ajutorul lui Ulrik. Și, pe când cei doi bărbați se chinuiau să-l potolească pe Assad, Carl se ridică și începu să fugă spre lumina care venea de la intrare.

După cum era legat, n-ar fi putut să-i fie de ajutor lui Assad în luptă. Nu-l putea ajuta decât scăpând. Îi auzi strigând unul la altul că el nu va ajunge prea departe. Că membrii personalului aveau să-l prindă și să-l aducă înapoi. Ca să aibă aceeași soartă ca și Assad. În cușca hienei.

— Ai grijă la hienă! țipară ei.

„Sunt nebuni”, își spuse Carl amețit, în timp ce încerca să se orienteze prin deschizătura îngustă prin care răzbătea lumină. Apoi auzi mașinile la poarta principală. Erau mulți. Dacă tipii din mașini erau precum cei din sală, era terminat.

40.

Imediat ce trenul se urni greoi din gară, iar roțile începură să bată un ritm regulat, vocile din capul lui Kimmie se treziră. Nu gălăgioase și insistente, ci perseverente și liniștitoare. Se obișnuise deja cu ele.

Trenul fusese modernizat. Nu semăna cu cel vechi, roșu, pentru navetiștii din Gribskov, care o adusese pe ea și pe Bjarne ultima oară acolo, cu mulți ani în urmă. Multe se schimbaseră de atunci. Fuseseră vremuri bune. Băuseră, prizaseră și petrecuseră toată ziua, din momentul în care peisajul se schimbase pe măsură ce Torsten le arătase mândru noua lui achiziție – pădurea, mlaștina, lacurile și câmpurile. Locul perfect pentru un vânător. Atâta timp cât vânatul rănit nu intra pe domeniul statului, pur și simplu nu putea fi mai bine de atât.

Râseseră de el, ea și Bjarne. Pentru ei, nimic nu era mai comic decât imaginea unui om care își târșâia picioarele încălțate cu cizme din cauciuc verde, legate cu șiret până sus. Dar Torsten nu băgase de seamă. Pădurea era a lui, iar acolo era stăpân peste toate creaturile sălbatice care meritau împușcate în zona rurală daneză.

Timp de câteva ore vânără ciute și fazani, iar într-un final un raton pe care ea îl luase de la Nautilus. Un gest pe care el îl apreciasse. Și apoi urmaseră ritualul și se uitaseră la *Portocala mecanică* pe ecranul cinematografului din casa lui Torsten. O zi obișnuită, amețitoare, în care prea multă cocaină și excesul de alcool îi amețiseră scurgând din ei energia de care aveau nevoie ca să caute victime noi. Acea fusese prima și singura ocazie în care se dusesse la Torsten. Își amintea ca și cum s-ar fi petrecut cu doar o zi în urmă; vocile se ocupau de asta.

„Sunt toți acolo azi, Kimmie, îți dai seama de asta? E șansa ta. Ocazia a sosit”, îngânau ele neconținut.

Pentru un moment îi studie pe ceilalți pasageri. Apoi își strecură mâna în raniță și pipăi grenada, pistolul și amortizorul, geanta de umăr și legăturica ei mult iubită. Toate lucrurile de care avea nevoie erau în acea geantă din pânză groasă.

La stația facultativă Duemose așteptă până când ceilalți pasageri matinali fură luați sau plecară pe biciclete parcate lângă adăpostul roșu. Un motociclist o întrebă dacă voia s-o ducă undeva, dar ea zâmbi pur și simplu. Un zâmbet putea fi folosit și astfel. Când peronul se goli,

iar drumul deveni pustiu, așa cum fusese înainte, ea merse pe jos spre capătul peronului, sări pe pietriș și continuă de-a lungul urmelor către marginea pădurii până găsi un loc în care își putea lăsa ranița. Apoi își puse lucrurile în geanta de umăr, trecu bareta peste cap, își îndesă marginile blugilor în ciorapi și ascunse ranița în spatele unui tufiș.

— Mami o să se întoarcă, iubire, nu-ți fie teamă, zise ea în timp ce vocile o implorau să se grăbească.

Prin zona publică a pădurii era ușor de mers. Doar câțiva metri în sus pe drum, pe lângă un sediu mic de firmă, și ajunsese deja pe una dintre potecile care aveau s-o scoată în spatele proprietății lui Torsten.

Avea destul timp, în ciuda a ceea ce-i spuneau vocile. Își ridică privirea ca să prindă ultimele crâmpoșe de culoare atârinate de crengi și trase în piept aerul de toamnă, savurând puterea și frumusețea anotimpului. Trecuseră ani de când nu mai făcuse asta. Atât de mulți ani.

Când ajunsese la zona-tampon împotriva incendiilor, își dădu seama că aceasta fusese lărgită față de ultima dată când fusese acolo. Se pitulă la marginea pădurii și se uită de-a lungul zonei lipsite de copaci, spre gardul care separa pădurea lui Torsten de cea publică. Pentru că trăise atât de mult timp pe străzile din Copenhaga, era conștientă de cât de compacte puteau fi camerele de supraveghere. Se uită cu atenție la copaci și la gard și observă pe îndelete unde erau acestea.

Din locul în care stătea erau vizibile patru camere. Două fixe și două care baleiau încontinuu înainte și înapoi pe o axă de o sută optzeci de grade. Una dintre camerele fixe era îndreptată direct spre ea.

Se retrase în desiș și se gândi la situația în care se afla.

Zona-tampon avea o lățime de circa opt-nouă metri. Iarba fusese proaspăt tunsă, astfel încât spațiul era foarte deschis și nivelat. Privi în ambele direcții. Era la fel peste tot.

Era un singur mod în care putea traversa nedetectată zona-tampon și aceasta nu era prin iarbă.

Ci din copac în copac. De pe o ramură pe alta.

Se gândi temeinic. Stejarul de pe partea ei de luminiș era mai înalt decât fagul din partea cealaltă. Avea crengi solide, noduroase, care se întindeau patru sau cinci metri peste poieniță, în comparație cu cele ale fagului, care erau mai mici și mai subțiri.

Dacă sărea din copacul înalt în cel mai scund, căderea era de câțiva metri, dar în același timp trebuia să-și arunce corpul în față ca să

aterizeze mai aproape de trunchiul fagului. Altfel, crengile n-ar fi susținut-o.

Kimie nu fusese niciodată bună la cățărat în copaci. Mama ei îi interzisese să se joace ori de câte ori risca să-și murdărească hainele, iar când mama ei plecase, la fel se întâmplase și cu dorința ei de a se urca în copaci.

Era un exemplar frumos, acel stejar imens. Avea crengi încovoiate, care se întindeau destul de mult, iar scoarța era aspră. Ușor de escaladat. Era o senzație plăcută.

— Ar trebui să încerci și tu odată, Mille, zise ea încet și începu să se tragă în sus.

Când ajunse în copac începu să aibă îndoieli. Distanța până la pământ devenise dintr-odată foarte reală, iar săritura spre crengile netede ale fagului era descurajantă. O putea face cu adevărat? De la pământ păru-se ușor, dar nu și de acolo. Dacă avea să cadă, era terminată. Își rupea oasele. O vedeau pe camerele de supraveghere. O prindeau, apoi totul avea să-i scape de sub control. Îi cunoștea. Răzbunarea avea să fie a lor, nu a ei.

Așa că așteptă o vreme și încercă să calculeze cum să sară. Apoi se ridică cu grijă, cu mâinile în spatele ei și se prinse de crengile stejarului. Când țâșni își dădu seama că decolarea era prea puternică. O știu când zbură prin aer și văzu trunchiul copacului de sub ea mult prea aproape. Simți că unul dintre degete se rupse în încercarea de a evita coliziunea, dar reflexele preluară conducerea. Chiar dacă un deget nu mai funcționa, avea încă două bune. Trebuia să-și vadă de durere mai târziu.

În timp ce se prinse de copac, observă că fagii aveau mai puține crengi în partea de jos a trunchiului în comparație cu stejarii. Coborî încet, apoi se prinse de creanga cea mai de jos și estimează că mai avea trei sau patru metri până să atingă pământul. Apoi se aruncă pe creangă și rămase agățată acolo un moment, timp în care degetul rupt își făcu de cap. Se apucă de creanga cea mai apropiată de trunchi, își petrecu brațul în jurul lui cât de bine putu și apoi își dădu drumul.

Cicatricile și nodurile copacului îi însângerau antebrațele și gâtul când alunecă spre pământ.

•

Își examinează degetul rupt, îl trase înapoi la loc și simți valuri de durere care îi invadară întreg corpul. Dar Kimmie rămase tăcută. Și l-ar fi împușcat dacă ar fi fost necesar.

Apoi șterse sângele de pe gât și pătrunse în umbrele din pădure în zona îndepărtată a gardului. Vegetația era foarte diversă, își aminti acest lucru de la vânătoarea anterioară. Conifere adunate în pâlcuri, luminișuri mici cu copaci de foioase proaspăt plantați și întinderi mari de mesteceni, mur și stejari împrăștiați. Mirosea puternic a frunze putrezite. Peste un deceniu petrecut în jungla de asfalt făceau pe cineva să fie extrem de sensibil la asemenea mirosuri.

Vocile îi cereau să se grăbească și să termine treaba. Iar confruntarea să se desfășoare în termenii ei. Dar Kimmie nu ascultă. Știa că avea destul timp. Când Torsten, Ulrik și Ditlev se îndeletniceau cu acele jocuri pline de cruzime, nu terminau decât când erau complet sătui. Iar asta nu se întâmpla repede.

— Merg pe marginea pădurii și a zonei de protecție, spuse ea tare ca vocile s-o lase în pace. E o rută mai lungă, dar tot o să ajungem la moșie.

Astfel îi zări pe bărbații de culoare care stăteau cu fața la pădure și așteptau, și observă cușca cu animalul înfuriat. Atunci văzu protecțiile din piele pe care ei le purtau peste pantaloni până sus între picioare. De aceea se ascunde în pădure ca să vadă cum aveau să decurgă lucrurile. Era pe terenul vânătorului.

Alerga cu capul dat pe spate ca să prindă frânturi de imagini ale terenului de sub el, unde vedea când frunze uscate, când crengi înșelătoare. Auzea protestele înfuriate ale lui Assad, de undeva de departe, în spate, până într-un final, când totul se scufundă în tăcere.

Încetini. Se luptă cu banda adezivă de pe spate, iar nările i se uscară de la gâfâit. Întinse gâtul ca să încerce să vadă ceva. Trebuia să-și scoată banda de pe ochi. Înainte de orice altceva. În scurt timp aveau să vină spre el din toate direcțiile. Vânătorii de lângă moșie, gonacii din Dumnezeu știe ce altă direcție.

Își întoarse corpul în cealaltă parte și nu văzu decât copaci prin deschizătura îngustă din bandă. Apoi alergă din nou pentru câteva secunde înainte ca o creangă joasă să-l pocnească în cap și să-l proiecteze pe spate.

— La dracu', bombăni el.

Fir-ar al dracu'. Se ridică cu greutate și pipăi în jur în căutarea unei crengi de pe copac ruptă la înălțimea umărului. Apoi se duse la trunchi, se așeză astfel încât ciotul să intre sub banda adezivă de lângă nară și își împinse corpul în jos. Banda se strânse în jurul gâtului, dar nu i se desprinse de pe ochi. Era prea bine lipită de pleoape. Își aplecă din nou capul și încercă să țină ochii închiși, dar simți cum pleoapele rămaseră încă o dată lipite de bandă și îi expuse albul ochilor.

— La dracu', la dracu', la dracu'! Înjură el și începu să-și miște capul dintr-o parte în alta în timp ce creanga îi zgâria una din pleoape.

Apoi auzi pentru prima oară strigătele gonacilor. Nu era atât de departe pe cât sperase. Poate la numai câteva sute de metri; în mijlocul acelei păduri era greu de spus. Își înalță capul, văzu cum ciotul eliberă banda adezivă, apoi observă că putea vedea mai mult sau mai puțin liber, cu un ochi.

În fața lui se întindea desișul pădurii. Lumina cădea inegal și n-avea nici cea mai vagă idee în ce direcție stătea cu fața. Acel lucru îl făcu să-și dea seama că, în curând, totul avea să se termine pentru Carl Mørck.

Primele împușcături se produsură după ce Carl trecu de primul luminiș, iar gonacii erau atât de aproape încât fu nevoit să se întindă pe jos. Din câte își dădu seama, zona de protecție împotriva incendiilor era în față, iar în spatele ei se aflau potecile din pădurea statului. Era la

un mai mult de șase sau șapte sute de metri de locul în care era parcată mașina, dar ce folos dacă știa asta câtă vreme habar n-avea încotro s-o apuce?

Observă păsările care dădeau din aripi și se împrăștiară deasupra vârfurilor copacilor și auzi mișcare în tufișuri. Gonacii țipau și loveau bețe unele de altele. Animalele fugeau.

„Dacă au câini cu ei o să mă găsească ușor”, își zise el și privirea îi căzu pe un maldăr de frunze pe care vântul le adunase într-un morman ținut la pământ de câteva crengi răsfirate. Când prima căprioară țâșni pe lângă el, șocul îl făcu să sară involuntar și se rostogoli instinctiv spre mormanul de frunze, apoi se suci și răsuci ca să se cufunde cu totul în grămadă.

„Acum respiră calm și încet”, își zise, întins în maldărul cu iz de humus. La dracu', spera că Torsten Florin nu le dăduse gonacilor să-i telefoane mobile ca să-i sune și să-i avertizeze că, dacă se apropiau de un polițist fugar, să nu-l lase să scape. Cât de mult își dorea ca Florin să nu fi făcut așa ceva! Dar era oare posibil? Ca un om ca el să nu-și ia asemenea măsuri de prevedere? Puțin probabil. Sigur că gonacii știau deja pe cine și după ce alergau.

În timp ce stătea sub maldărul de frunze observă că rana i se redeschise, că sângele care se infiltra cu ușurință îi făcea cămașa să i se lipească de corp. Câinii aveau să-l adulmece într-o clipă. Iar dacă stătea acolo prea mult, avea să sângereze până la moarte.

Deci cum dracului îl putea ajuta pe Assad? Și dacă, în ciuda șanselor pe care le avea, reușea să supraviețuiască, iar Assad murea, cum s-ar mai fi putut uita în oglindă? Pur și simplu n-ar mai fi putut. Mai pierduse un partener. Mai lăsase în urmă un partener. Era clar. Trase adânc aer în piept. Nu putea lăsa ca asta să se întâmple din nou. Chiar dacă ardea în iad. Chiar dacă ajungea în pușcărie. Chiar dacă avea să-l coste viața.

Suflă frunzele care îi acopereau ochii și auzi un fel de șuierat care devenea din ce în ce mai puternic și se transformă în gâfâit și lătrat înfundat. Simți cum îi creștea pulsul, iar rana de la umăr pulsa mai puternic. Dacă era un câine, totul era pierdut. În depărtare, pașii hotărâți ai gonacilor se auzeau mai tare. Râdeau și țipau; știau exact ce făceau.

Apoi foșnetul și freamătul pe care le făcea animalul în tufiș încetară, iar el își dădu brusc seama că acesta stătea acolo și se uita la el. Mai

sufală niște frunze de pe ochi și se trezi uitându-se la nasul dilatat al unei vulpi. Ochii ei erau injectați și avea spume la bot. Gâfâia ca și cum ar fi fost pe moarte și fiecare mușchi îi tremura de parcă îi era frig.

Șuieră când îl văzu, clipi printre frunze și șuieră din nou când el își ținu respirația. Își arată colții într-un mârâit dement și se propulsă spre el cu capul lăsat. Dintr-odată înțepeni. Își înalță privirea și se uită în spate de parcă simțise pericolul. Apoi se întoarse din nou către Carl și dintr-odată, ca și cum animalul ar fi avut capacitatea de a se gândi mai bine, se târî pe pământ către el și se așeză la picioarele lui, îngropându-se sub frunze cu botul din care curgea spumă. Animalul rămase acolo, respirând greoi, și aștepta. Ascuns complet în frunze. La fel ca și el.

Un stol de potârniche se adună în razele pâlpâitoare puțin mai departe, iar când zburară, speriate de zgomotul făcut de gonaci în pădure, urmă un torent de împușcături. Fiecare rundă trasă îl făcu pe Carl să tremure, la fel și vulpea de la picioarele lui. Urmări cum câinii vânătorilor adună păsările și imediat după aceea zări siluetele vânătorilor care se conturau în tufele desfrunzite.

Erau nouă sau zece, cu toții purtând cizme și încă patru. În timp ce se apropiau, el îi recunoscuse pe câțiva dintre ei ca fiind membri ai elitei. „Să mă ridic și să mă prezint?” se întrebă el pentru o clipă, înainte să vadă pe gazda lor și pe cei doi prieteni ai acesteia, amândoi cu arbaletete încărcate. Dacă Florin, Dybbøl Jensen sau Pram îl zăreau, ar fi tras fără nicio ezitare. Ar fi spus apoi că fusese un accident. I-ar fi convins și pe ceilalți să susțină povestea. Relația lor de camaraderie era strânsă, știa asta. I-ar fi scos banda adezivă și ar fi făcut să arate ca un accident.

Răsuflarea lui Carl deveni din ce în ce mai slabă, la fel ca a vulpii. Cum rămânea cu Assad? Și cu el însuși? Acum stăteau la câțiva metri de grămada de frunze, câinii mârâiau, iar respirația animalului de la picioarele lui începuse să se audă. Dintr-odată, vulpea sări direct spre cel mai apropiat vânător, spre vintrele acestuia, cu toată puterea de care era capabilă. Tânărul scoase un strigăt îngrozitor. Un țipăt prevestitor de moarte. Câinii se repeziră la vulpe, dar aceasta se proțăpi furioasă în fața lor, își desfăcu picioarele și urină, apoi fugi ca să scape. Ditlev Pram ținti.

El nu văzu săgeata care șuieră prin aer, dar auzi urletul vulpii în depărtare și apoi scâncetul îndurerat, muribund. Câinii adulmecară

locul unde urinase vulpea, iar unul își băgă chiar botul în locul în care vulpea stătuse la picioarele lui Carl, dar nu simți mirosul lui Carl.

„Dumnezeu să binecuvânteze vulpea și pisatul ei”, își spuse Carl în sinea lui când câinii se adunară în jurul stăpânilor lor și a bărbatului rănit care zăcea pe jos urlând la câțiva metri distanță și se chircea, cu crampe în ambele picioare. Tovarășii lui de vânătoare se aplecară lângă el și încercau să-i îngrijească rana. Își rupseră eșarfele în fâșii, îl bandajară și apoi îl ridicară.

— Bună lovitură, Ditlev, îl auzi pe Florin când Ditlev se întoarse cu cuțitul plin de sânge și cu coada vulpii.

Apoi Florin se întoarse spre bărbații din spatele lui.

— Vânătoarea s-a încheiat, prieteni. Îmi pare rău. Mergeți cu Saxenholdt imediat la spital. O să-i chem pe gonaci ca să-l ducă. Asigurați-vă să fie vaccinat antirabic; niciodată nu poți fi sigur, nu? Țineți tot timpul degetul apăsat cu putere pe arteră, da? Altfel o să-l pierdeți.

Strigă ceva spre pădure și un grup de bărbați de culoare apăru dintre umbre. Îi trimise pe patru dintre ei cu vânătorii și le ceru ultimilor patru să rămână. Doi dintre ei aveau puști ca a lui Florin. Când ceilalți vânători plecară cu bărbatul care scâncea, cei trei prieteni vechi și cei patru bărbați de culoare se adunară în cerc.

— N-avem mult timp, ați înțeles, zise Florin.

— Polițistul ăsta e destul de puternic și bine făcut; nu-i mai în vârstă decât noi. Nu trebuie să-l subestimăm.

— Ce facem cu el când îl găsim? întrebă Dybbøl Jensen.

— Te faci că vezi o vulpe.

Ascultă o lungă perioadă până când se asigură că bărbații se împrăștiară și se îndreptau spre celălalt capăt al pădurii. Ceea ce însemna că era cale liberă înapoi spre moșie, în cazul în care ceilalți bărbați de culoare nu se întorceau ca să se alătore căutării.

„Aleargă!” își spuse el apoi se ridică și își dădu capul pe spate ca ochiul relativ liber să-l poată conduce printre tufișurile dese.

„Poate că e un cuțit în menajerie cu care pot tăia banda. Poate că Assad mai e încă în viață. Poate că mai trăiește”. Gândurile i se învârteau în cap în timp ce crengile îl trăgeau de haine, iar sângele curgea din rana de la umăr. Îi era frig. Mâinile îi tremurau la spate. Pierduse deja așa de mult sânge încât era prea târziu?

Auzi zgomotul mai multor mașini care se trezeau la viață undeva în apropiere, apoi se îndepărtară. Însemna că era aproape de casă. Exact în clipa în care își dădu seama de asta, o săgeată șuieră pe lângă capul lui, atât de aproape încât aproape o simți. Aceasta se înfipse în trunchiul de copac din fața lui cu atâta forță încât ar fi fost imposibil s-o scoată afară.

Se răsuci, dar nu văzu nimic. Unde erau? apoi urmă o a doua săgeată, care rupse scoarța de pe al doilea copac. Atunci strigătele gonacilor se auziră dintr-odată mai clar.

„Aleargă, aleargă, aleargă! țipa creierul lui. Să nu cazi. Du-te după un tufiș, apoi după următorul, ca să nu te vadă. Nu e niciun loc în care să mă ascund?” Își dădu seama că avea să-l prindă. Știa că moartea nu avea să fie un lucru simplu. Până la urmă, așa se distrau, nenorociții!

Inima îi bătea atât de tare în piept încât o putea auzi. Sări peste un pârâu, iar pantofii aproape rămaseră în noroi. Tălpile deveniseră de plumb, iar picioarele începeau să cedeze. „Aleargă, aleargă”.

Atunci văzu un luminiș pe margine. Probabil, locul prin care el și Assad intraseră, din moment ce pârâul era în spatele lui. Așa că trebuia să meargă spre dreapta. Tot înainte spre dreapta. Nu mai era mult.

Următoarea săgeată trecu la distanță mai mare și dintr-odată se trezi în curte. Complet singur, cu inima care bătea să-i iasă din piept și la doar zece metri de intrarea mare în sală. Ajunse la mijlocul drumului când următoarea săgeată se înfipse în pământ, chiar lângă el. Nu era o întâmplare că nu-l lovise. Era menită să-l anunțe că, dacă nu se oprea din alergat, avea să urmeze o alta.

Toate mecanismele lui de autoapărare încetară. Se opri din alergat și rămase pe loc, cu privirea în pământ și așteptă ca ei să se năpustească asupra lui. Acea curte frumoasă, acoperită cu piatră cubică avea să-i fie altarul de sacrificiu.

Trase adânc aer în piept și se întoarse încet. Nu erau doar cei trei bărbați și cei patru gonaci care stăteau acolo în tăcere și se uitau la el. Mai era și o mică mulțime de copii cu pielea închisă la culoare și ochi curioși.

— E bine, acolo. Puteți pleca acum, ordonă Florin.

Bărbații de culoare îi alungară pe copii înaintea lor. Rămaseră numai Carl și cei trei. Erau transpirați, iar pe fețe aveau zâmbete mici și stranii. Coada de vulpe atârna la arbaleta lui Ditlev Pram. Vânătoarea se încheiase.

Îl împinseră înainte în vreme ce el își ținea privirea îndreptată spre podea. Lumina din sală era destul de puternică și nu voia să vadă rămășițele lui Assad în detaliu. Refuza să fie martor la ceea ce colții puternici ai hienei puteau provoca unei ființe umane. De fapt, nu voia să vadă nimic. Puteau să facă orice voiau cu el. Dar nu voia să vadă.

Apoi îl auzi pe unul dintre bărbați râzând. Un râs profund, de care ceilalți doi se molipsiră. Un cor straniu, de veselie, care îl făcu pe care să închidă ochii strâns – pe cât de strâns putea din cauza benzii.

„Cum putea cineva să râdă de ghinionul și de moartea altcuiva? Ce îi făcuse pe acei oameni să fie atât de nebuni?”

Apoi auzi o voce care scuipa înjurături în arabă. Sunete urâte, guturale, menite să provoace furie și, pentru un scurt moment, situația îngrozitoare fu înlocuită cu o bucurie greu de descris în cuvinte, care îl făcu să-și ridice capul.

Assad trăia. La început, nu-și dădu seama de unde venea sunetul. Văzu numai barele din oțel și hiena cu privirea amenințătoare. Apoi își întinse gâtul și îl văzu pe Assad care se cocoțase ca o maimuță în partea de sus a cuștii, cu ochii sălbatici și cu mâinile și fața sfâșiate. Abia atunci Carl observă cât de tare șchiopăta hiena. De parcă piciorul din spate fusese rupt dintr-o singură lovitură. Animalul scheuna la fiecare pas, iar râsetele celor trei bărbați încetară.

— Porcilor! se auzi strigătul insolent al lui Assad de deasupra.

Carl aproape zâmbi sub banda adezivă. Chiar dacă era la un pas de moarte, omul acela rămânea exact la fel.

— O să cazi mai devreme sau mai târziu. Data viitoare, animalul o să afle ce gust ai, șuieră Florin.

Faptul că Assad îi rănise cel mai de preț animal din grădina lui zoologică îl iritase și îl înfuriase. Dar nenorocitul avea dreptate. Assad nu putea sta atârnat o veșnicie.

— Nu știi, spuse Pram. Urangutanul ăla de acolo mi se pare destul de neînfricat. Dacă o să cadă deasupra animalului cu tot corpul ăla mare al lui, n-o să fie de bine.

— Atunci la dracu' cu hiena. Oricum nu și-a făcut treaba pentru care a venit pe lume, zise Florin.

— Ce facem cu ăștia doi?

Întrebarea fu rostită încet. Pe un cu totul alt ton decât al celorlalți. Era din nou Ulrik Dybbøl Jensen. Părea mai puțin stârnit decât înainte. Mai vulnerabil. Acesta era efectul de după cocaină în cazul multora. Carl se întoarse spre el. Dacă ar fi putut spune ceva, ar fi zis că ar trebui să-l lase pe el și pe Assad să plece. Că dacă îi omorau n-ar fi fost decât un lucru lipsit de sens și periculos. Rose ar fi trimis fiecare departament pe urmele lor dacă nu apăreau a doua zi. Poliția ar fi fost peste Florin și prin toată casa lui și ar fi găsit toate dovezile de care aveau nevoie. Singura lor șansă de scăpare era să-i lase pe care și pe Assad să plece și apoi să-și miște fundurile pe cealaltă parte a globului.

Dar Carl nu putea spune nimic. Banda era încă întinsă mult prea strâns pe gura lui. În plus, nu aveau să-l creadă. Torsten Florin avea să-și folosească toate mijloacele disponibile ca să șteargă urmele implicării lui, chiar dacă pentru aceasta era nevoie să ardă totul până la temelie. Carl știa acum asta.

— Să-l aruncăm acolo lângă celălalt. Puțin îmi pasă ce se-ntâmplă, spuse Florin calm. Vedem ce-i cu ei la noapte, iar dacă nu s-a terminat, mai dăm drumul la niște animale în cușcă. Avem de unde alege.

Carl începu să dea din picioare și să facă zgomot. Nu avea de gând să-i lase să se apropie de el fără să se lupte. Nu din nou.

— Ce dracului faci, Mørck? Te supără ceva?

Ditlev Pram stătea lângă el și evita loviturile lui neîndemânaticе, își ridică arbaleta și ținti direct în ochiul liber al lui Carl.

— Stai, ordonă el.

Carl vru să lovească din nou ca măcar totul să se termine mai repede. Dar nu făcu nimic, iar Pram întinse mâna liberă, apucă banda care îi acoperea ochii și trase. Simți ca și cum pleoapele îi fuseseră sfâșiate. Ca și cum ochii îi atârnavă dintr-odată din orbite. Lumina îi invadează capul și îl orbi instantaneu. Apoi îi văzu. Pe toți trei. Cu brațele larg deschise, ca pentru o îmbrățișare, iar privirile îi spuneau că avea să fie bătălia lui finală.

În ciuda sângelui pierdut și a slăbiciunii pe care o simțea în corp, el lovi spre ei și mârâi în spatele benzii de pe gură că erau o adunătură de ticăloși care vor primi ceea ce meritau.

În timpul acela, o umbră apăru pe podea. Carl își dădu seama că Florin o observase. Apoi auziră un zgomot mai departe în sală care se repetă de mai multe ori. Apoi pe lângă ei începură să treacă pisici îndreptându-se spre lumina zilei. Iar după pisici urmară ratonii și

nevăstuicile, apoi păsările care dădeau din aripi spre țevile din aluminiu de sub tavanul din sticlă.

— Ce dracu' se întâmplă, strigă Florin, în timp ce Dybbøl Jensen căsca ochii la porcul cu burtă mare și picioare scurte care alerga pe coridor și pe lângă cuști.

Limbajul corporal al lui Pram se schimbă; privirea lui deveni tăioasă în timp ce ridică cu grijă arbaleta de pe jos. Carl făcu un pas în spate. Observase că zgomotele din adâncurile sălii deveneau tot mai puternice. Că vacarmul produs de animalele eliberate era din ce în ce mai mare. Auzi râsul lui Assad de pe acoperișul cuștii. Auzi înjurăturile celor trei bărbați și alte tropăituri, șuierături și zgomot de aripi. Dar nu o auzi pe femeie decât când aceasta făcu un pas în față.

Apăru dintr-odată acolo, cu blugii îndesați în șosete, cu pistolul cu amortizor într-o mână și cu o bucată de carne înghețată pe care o ținea neîndemânatică în cealaltă. Era ceva mai degrabă plăcut la ea, cum stătea acolo cu geanta agățată pe umăr. Ceva frumos, de fapt. Avea o expresie pașnică, iar ochii ei străluceau.

Când o văzură, cei trei bărbați rămaseră tăcuți. Lăsară animalele să se plimbe prin sală și nu le dădură nicio atenție. Păreau uluiți. Nu din cauza pistolului sau a vederii femeii, ci pentru ceea ce reprezenta ea. Frica lor era vizibilă. Ca frica victimei linșate de oamenii Ku-Klux-Klanului. Ca ateul în fața Inchizitorului.

— Bună, spuse ea, și dădu din cap spre fiecare. Lasă aia jos, Ditlev!

Făcu un semn spre arbaleta lui Pram și le spuse tuturor să facă un pas înapoi.

— Kimmie!... Încercă să spună Ulrik Dybbøl Jensen.

În felul în care-i rostise numele se simțea nu doar afecțiune, ci și teamă. Poate mai mult afecțiune, decât teamă. Ea zâmbi spre o pereche de vidre agile care miroseau picioarele unuia dintre bărbați înainte de a fugi spre libertate.

— Azi e ziua în care vom fi cu toții eliberați, spuse ea. Nu e minunat? Tu de colo, zise ea uitându-se direct la Carl. Dă cu piciorul în lesa aia din piele spre mine.

Îi arătă unde era, pe jumătate îndesată sub cușca hienei.

— Haide, micuțo, șopti ea în cușca în care animalul rănit respira greoi, dar nu-și luă ochii nici măcar o dată de la cei trei bărbați. Vino să-ți iei gustarea.

Aruncă bucata de carne în cușcă și așteptă ca foamea animalului să-i învingă teama. Când se apropie, ea ridică lesa de pe jos și o introduce cu grijă printre bare astfel încât lațul să cuprindă bucata de carne. Confuză din cauza oamenilor din jur și de tăcerea apăsătoare, dură ceva vreme până când hiena cedă. Când se apropie de carne, ea trase de lesă și animalul se prinse în laț.

Ditlev Pram fugi spre ușă, în protestele supărate ale celorlalți doi. Ea ridică pistolul și trase. Pram căzu greoi și se lovi cu capul de podeaua din piatră. Gemea tare. Cu oarecare dificultate, ea legă lesa de bare, iar animalul dădea din cap dintr-o parte în alta încercând să se elibereze.

— Ridică-te, Ditlev, spuse ea încet.

Fiindcă acesta nu reușea să se ridice, le spuse celorlalți să se ducă la el și să-l aducă înapoi. Carl mai văzuse evadări oprite cu arma, dar nicio împușcătură nu fusese așa de clară și de eficientă ca aceea care-i spintecase șoldul lui Pram. Fața lui era albă ca un cearșaf, dar el nu spunea nimic. Era ca și cum ea și cei trei bărbați se aflau în mijlocul unei ceremonii private de la care nimeni nu avea voie să plece. Ceva tăcut, negrăit și, totuși, înțeles de toți.

— Deschide cușca, Torsten.

Ea se uită în sus la Assad, care încă atârna de acoperiș.

— Tu ești cel care m-a văzut la gară. Poți coborî acum.

— Allah fie lăudat! zise el când își desfăcu picioarele de pe bare.

Când ateriză, nu putea nici să stea în picioare, nici să meargă.

Fiecare părțică a corpului îi era amortită și așa era de ceva vreme.

— Scoate-l afară, Torsten, zise ea și urmări fiecare mișcare a lui până când Assad ajunse lângă cușcă, pe podea. Acum intrați voi trei, spuse ea încet.

— O, Doamne, nu. Dă-mi drumul, șopti Ulrik. Eu nu ți-am făcut niciodată rău, Kimmie, nu-ți amintești?

El încerca să-i stârnească mila printr-o expresie patetică, dar ea nu reacționează.

— Mișcă! fu tot ce spuse ea.

— Poți la fel de bine să ne omori, zise Florin în timp ce-l împingeau pe Ditlev Pram înăuntru. Niciunul nu va supraviețui în cușcă.

— Știu, Torsten.

Pram și Florin nu spuseră nimic, dar Dybbøl Jensen se văicări:

— O să ne omoare, nu înțelegeți?

Când se închise ușa cuștii, ea zâmbi, se lăsă pe spate și aruncă pistolul în spatele ei cât de departe putu. Acesta ateriză zăngănind pe podeaua din metal. Carl se uită în jos la Assad, care zăcea și își freca picioarele zâmbind. Cu excepția răniei din care încă îi picura sângele pe mână, lucrurile luaseră o întorsătură prielnică. În clipa aceea cei trei bărbați începură să țipe toți odată.

— Tu de acolo, prinde-o! strigă unul spre Assad.

— Să nu aveți încredere în ea, îi îndemnă Florin.

Dar femeia nu se clinti niciun centimetru. Stătea acolo și se uita la ei ca și cum rula un film ciudat, care fusese demult dat uitării, dar care ieșise cumva la suprafață. Se duse la Carl și îi scoase banda de pe gură.

— Știi cine ești, zise ea.

Nimic mai mult.

— Și eu știu cine ești, răspuse Carl și trase adânc aer în piept.

Schimbul lor de replici îi făcu pe bărbați să înceteze protestele.

Florin se apropie de bare.

— Dacă voi doi, polițiștii, nu faceți nimic acum, ea o să fie singura de aici care o să mai respire în următoarele cinci minute. Nu vă dați seama de asta?

Se uită în ochii lui Carl și ai lui Assad, unul după altul.

— Kimmie nu e ca noi, înțelegeți? Ea e cea care omoară oameni, nu noi. E adevărat că am atacat oameni, că i-am bătut până i-am lăsat lați, dar Kimmie e singura care a omorât.

Carl zâmbi și scutură din cap. Tipul de supraviețuitor reprezentat de Florin reacționa mereu la fel. Nicio criză nu era văzută altfel decât începutul unei victorii. Nimeni nu rămânea jos pentru totdeauna, până în ziua în care venea în vizită Doamna cu Coasa. Florin era obișnuit să se lupte. Și făcea acest lucru fără scrupule. Oare el și prietenii lui nu încercaseră mai devreme să-l omoare pe care? Nu îl aruncaseră pe Assad în cușca hienei?

Carl se întoarse către Kimmie. Se așteptase să vadă un zâmbet, nu acea grimasă de veselie, rece ca gheața. Stătea acolo de parcă era în transă și asculta.

— Da, uitați-vă la ea. Își face griji? Pare că are sentimente? Uitați-vă la degetul ei. Atârnă. Plânge? Nu plânge pentru nimic, nici măcar pentru morțile noastre.

Cuvintele veniseră de pe podeaua cuștii unde Ditlev Pram zăcea cu pumnul îndesat în dezgustătoarea sa rană.

Pentru o clipă, lucrurile îngrozitoare despre care vorbeau cei trei îl făcură pe care să se îndoiască. Oare spuneau adevărul? Sau era doar lupta lor pentru supraviețuire? apoi Florin vorbi din nou. Nu mai era regele. Nu mai era un lider. Era pur și simplu el.

— Am acționat la ordinele lui Kristian Wolf, înțelegeți? Am găsit victimele după instrucțiunile lui Kristian. Și i-am bătut pe toți până când nu ne-am mai distrat. Și în tot acest timp femeia aia afurisită a stat acolo cu capul pe spate și și-a așteptat rândul. Normal, din când în când lua și ea parte la pedeapsă.

Florin se opri și dădu din cap de parcă vedea totul foarte clar în fața lui.

— Dar ea a fost mereu cea care a omorât, trebuie să ne credeți. În afară de data aceea când Kristian a avut o problemă cu fostul ei iubit, Kåre, a fost mereu Kimmie. Noi n-am făcut altceva decât să pregătim terenul pentru ea, atât. *Ea* a fost ucigașa. Numai ea. Și așa a *vrut* ea să fie.

— O, Doamne, gemu Dybbøl Jensen. Trebuie s-o opriți. Nu vă dați seama că Torsten spune adevărul?

Carl simțea că starea din încăperea se schimba... la fel și în sufletul lui. O văzu pe Kimmie care deschise încet geanta de umăr și nu putu face nimic, așa epuizat și legat cum era. Bărbații își ținură respirația. Carl îl observă pe Assad care anticipa ceea ce urma și din toate puterile încerca să se ridice în genunchi.

Ea găsi ceea ce căuta în geantă și scoase la lumină o grenadă. Apucă siguranța și trase cuiul.

— *Tu* n-ai făcut nimic, micuțo, îi spuse ea hienei și se uită fix în ochii ei. Dar n-o să poți trăi prea bine cu piciorul ăla, știi asta, nu?

Se întoarse spre Carl și spre Assad în timp ce Dybbøl Jensen își striga nevinovăția din cușcă și promitea că accepta pedeapsa pe care o merita, numai să-l ajute.

— Dacă țineți la viețile voastre, zise ea, vă dați înapoi. *Acum!*

Carl protestă, dar făcu ce i se spuse, cu mâinile la spate și cu pulsul rapid.

— Și tu, Assad, zise el și se uită la partenerul lui care se târa înapoi.

Când ajunseră îndeajuns de departe, ea băgă mâna care ținea grenada în geanta de umăr și dintr-o mișcare o azvârli printre bare în cel mai îndepărtat colț al cuștii, apoi sări într-o parte în timp ce Florin se aruncă pe geantă încercând zadarnic s-o arunce înapoi printre

barele cuștii. Explodă și produse în sală un infern de țipete de animale speriate și nenumărate ecouri.

Bubuitura îi izbi pe Carl și pe Assad de câteva cuști mai mici care căzură peste ei și care o clipă mai târziu îi apărură de noianul de cioburi. Când praful se așază într-un final și nu mai rămase decât zgomotul făcut de animale, Carl simți mâna lui Assad care se întinse și îi atinse piciorul printre rămășițele de cuști din metal. Îl trase pe șeful lui spre el și se asigură că era bine înainte de a raporta că și el era în regulă. Apoi scoase banda de la încheietura mâinilor lui Carl.

Era o priveliște îngrozitoare. În locul unde se aflase înainte cușca, erau bucăți din metal și de corpuri, un trunchi colo, mâini și picioare dincolo. Expresii înghețate pe fețe moarte. Carl văzuse multe la viața lui, dar niciodată așa ceva. De obicei, până să ajungă el la locul crimelor, tehnicienii erau deja acolo, sângele nu mai curgea, iar corpurile zăceau lipsite de viață. Acolo, granița dintre viață și moarte era încă vizibilă.

— Unde e ea? spuse Carl și își întoarse privirea de la ceea ce fusese odată o cușcă din oțel cu trei bărbați captivi înăuntru.

Cei de la medicina legală sigur urmau să aibă mult de furcă pe acolo.

— Nu știu, răspunse Assad. Probabil că zace undeva pe aici.

Îl ridică pe șeful lui în picioare, iar Carl simți că brațele lui erau ca două apendice care nu aveau nimic de-a face cu el. Numai umărul care pulsa dureros avea propria viață.

— Hai să plecăm de aici, spuse el, și se îndreptă spre ieșire împreună cu prietenul lui.

Atunci o văzură. Stătea și îi aștepta. Cu părul sălbatic, plin de praf și cu privirea atât de profundă încât păreau să reunească toată tristețea și nefericirea din lume.

•

Îi spuseră bărbatului de culoare să se dea mai în spate. Că nu erau de vină pentru nimic și că se aflau în afara pericolului. Că trebuiau să scoată animalele afară și să stingă focul. Dar femeile își traseră copiii mai aproape, iar bărbații priveau spre sala din care ieșea fum, negru și amenințător, și se ridica deasupra tavanului din geam spart. Atunci unul dintre ei strigă câteva cuvinte și dintr-odată cu toții se puseră în mișcare.

Kimie mergea singură, alături de Assad și Carl. Îi conduse pe poteca ce ducea spre zona-tampon împotriva incendiilor. Arătă spre

încuietoearea care deschidea ușa. Ea fu cea care, cu doar câteva cuvinte, îi însoți pe potecile pădurii, lumina ici-colo de razele soarelui, spre șinele de tren.

— Puteți face tot ce doriți cu mine, spuse ea. Eu nu mai trăiesc, îmi recunosc vina. Mergem jos la gară. Geanta mea e acolo. Am scris tot ce mi amintesc.

Carl încercă să țină pasul cu ea în timp ce-i povestea despre cutia pe care o găsisese și despre nesiguranța teribilă cu care trăiseră rudele victimelor de-a lungul atâtor ani, care acum puteau fi liniștite. Ea păru indiferentă când el îi vorbi despre durerea oamenilor provocată de pierderea celor dragi. Despre viețile marcate pentru totdeauna de faptul că nu știau cine le omorâse copiii sau cum dispăruseră părinții lor. Oameni pe care Kimmie nu-i cunoscuse. Alții care suferiseră, în afara victimelor.

Nimic din toate acestea nu părea s-o afecteze. Mergea pur și simplu înaintea lor prin pădure, cu mâinile moi de-o parte și de alta a corpului și cu degetul rupt bălângăindu-se. Omorârea foștilor ei prieteni însemnase, în mod cert, sfârșitul și pentru ea. O spusese chiar ea.

„Oameni ca ea nu supraviețuiesc mult în pușcărie”, își zise el. Știa asta.

Ajunseră la șinele de tren, la câteva sute de metri de peron. Acolo, șinele tăiau pădurea de parcă erau trasate cu șablonul.

— Vă arăt unde e geanta mea, spuse ea, și se îndreptă spre un tufiș în apropiere de șine.

— N-o ridica, o iau eu, zise Assad și se grăbi să i-o ia înainte.

Ridică ranița și merse pe jos ultimii douăzeci de metri până la peron ținând geanta mare departe de corp ca și cum un mecanism special din interior l-ar fi putut străpunge dacă o scutura prea mult.

Bunul Assad!

Când ajunseră la capătul peronului, el desfăcu fermoarul și întoarse geanta, în ciuda protestelor ei. Așa cum se așteptau, înăuntru era un carnetel. O frunzărire a paginilor lui scoaseră la iveală primele câteva pagini pe care se aflau descrise detalii despre zone, incidente și informații suplimentare. Oferea o perspectivă incredibilă.

Apoi Assad întinse mâna spre o legătură mică, din bumbac și trase de colțurile acesteia în timp ce femeia icni și își duse mâinile la cap. La fel făcu și Assad când văzu ce era înăuntru. Un corp mic, mumificat, cu orbitele goale. Capul său era complet negru, iar degetele tari ieșeau în

afară. Îmbrăcat în hăinuțe puțin mai mari decât ale unei păpuși. O văzură când se repezi spre cadavrul copilului și nu făcură nicio mișcare ca s-o oprească să-l înșface și să-l țină strâns la piept.

— Micuță Mille, micuță Mille! Totul e bine acum. Mami e aici și n-o să te părăsească niciodată, suspină femeia. O să fim mereu împreună. O să primești un ursuleț și o să ne jucăm împreună în fiecare zi.

Carl nu trăise niciodată acea senzație clară, de interconectare, pe care o au oamenii când își țin în brațe pruncii imediat după naștere. Dar simțea absența acestei senzații, cel puțin teoretic. De la o mică distanță.

Acum se uita la femeia aceea și simți un junghi ascuțit de regret și de pierdere, atât de adânc în suflet încât îl făcu capabil să înțeleagă. Își duse mâna rănită la buzunarul de la piept, scoase talismanul micuț – ursulețul pe care îl găsisese în cutia din metal a lui Kimmie – și i-l dădu.

Ea nu spuse nimic. Rămase ca paralizată și se uită la animalul din pluș. Deschise încet gura și își lăsă capul într-o parte. Își întinse buzele de parcă mai avea puțin și izbucnea în plâns, șovăind între zâmbet și lacrimi. Assad stătea lângă ea, dezarmat și vulnerabil ca niciodată. Încruntat și împietrit.

Ea întinse mâna cu grijă spre ursuleț. Imediat ce-l simți în palmă se destinse, trase adânc aer în piept și își lăsă capul pe spate. Carl își șterse nasul care începuse să curgă și încercă să privească în altă parte ca să nu cadă pradă lacrimilor. Se uită de-a lungul șinelor spre locul în care un grup de călători aștepta trenul și unde Carl parcase mașina, lângă adăpostul gării provizorii.

Se întoarse și văzu trenul care se târa spre ei din cealaltă parte. Se concentrează apoi din nou asupra femeii care respira calmă și ținea strâns în brațe ursulețul și cadavrul copilului.

— Ei, zise ea și oftă ca și cum ar fi eliberat deceniile de suferințe emoționale. Acum vocile au încetat definitiv.

Râse scurt, iar lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

— Vocile au încetat, au dispărut, repetă ea și își ridică ochii spre cer. Dintr-odată, privirea ei radia o pace pe care Carl nu o înțelegea.

— O, micuță Mille, acum nu mai suntem decât noi două. În sfârșit, a trecut.

O senzație de eliberare o făcu să se învârtă cu cadavrul în brațe, într-un dans fără pași, ce părea s-o facă să leviteze. Iar când trenul era

la numai zece metri distanță, Carl văzu cum picioarele ei dansară spre margine și atinseră marginea peronului.

Assad strigă un avertisment, exact când Carl își ridică ușor capul și se uită direct în ochii lui Kimmie în care se citea mulțumirea și faptul că mintea ei își găsisese, în sfârșit, liniștea.

— Doar tu și cu mine, iubita mea fetiță, spuse ea, și întinse o mână.

O secundă mai târziu dispăru. În urma ei nu se mai auzi decât scârțâitul asurzitor al roților de tren.

Epilog

Era un amurg luminat de coloane de becuri albastre care clipeau intermitent peste intersecția cu linia de tren și de-a lungul drumului care se îndrepta spre moșie. Întregul peisaj era inundat de nuanțe de albastru, iar văzduhul răsună de țipătul sirenei mașinilor de pompieri și de poliție. Insignele de poliție se vedeau peste tot, împreună cu ambulanțele, o mare de ziarști și cameramani și localnici curioși care stăteau pe margine în timp ce oamenii primeau sfaturi de criză. Mai jos, pe șine, tehnicienii criminaliști și medicii de pe ambulanțe erau ocupați, călcându-se pe picioare.

Carl era amețit, dar rana de la umăr nu mai sângera; medicii se asiguraseră de asta. Însă el sângera în interior. Simțea încă un nod mare în gât. Rămăsese pe banca din lemn din gara provizorie din Duemose și frunzărise carnetul lui Kimmie. Însemnările ei scoteau la iveală faptele găștii – erau nemilos de sincere. Atacul asupra fratelui și surorii din Rørvig. Cum fuseseră aleși la întâmplare. Cum îl umiliseră pe băiat și îl dezbrăcaseră după ce-i aplicaseră lovitura fatală. Frații gemeni ale căror degete fuseseră tăiate. Cuplul care dispăruse pe mare. Kåre Bruno și Kyle Basset. Animale și oameni, unul după altul. Totul era acolo. Plus faptul că ea fusese cea care comisese crimele. Metodele erau diferite și le studiase pe fiecare în parte, în cel mai mic detaliu.

Îi era incredibil de greu lui Carl să înțeleagă că era vorba despre aceeași persoană care îl salvase pe el și pe Assad. Aceeași femeie care zăcea acolo, sub tren, împreună cu copilul ei mort.

Carl își aprinse o țigară și citi ultimele pagini. În ele pomenea despre remușcări. Nu în cazul lui Aalbæk, ci al lui Tine. Că nu ar fi vrut să-i administreze supradoza. Era o nuanță tandră în monstruoșitatea cuvintelor, un fel de conștientizare și de înțelegere care lipseau din descrierile celorlalte atrocități. Folosise expresii precum „rămas-bun” și „ultima senzație de euforie a lui Tine”.

Acel carnetul avea să creeze valuri în presă, iar acțiunile la bursă vor scădea după ce se va afla ce făcuseră acei oameni.

— Ia carnetul, du-l la sediu și fa copii imediat, da, Assad?

El dădu din cap. Deznodământul va fi nebunesc, dar scurt. Pentru că nu mai era nimeni implicat în afară de acel trio, în afară de cel care era deja în pușcărie, nu le mai rămânea decât să informeze rudele

îndoliate și să se asigure de distribuirea corectă a pagubelor, fără îndoială enorme, care trebuiau plătite din averile lui Pram, Florin și Dybbøl Jensen.

Îl îmbrățișă rapid pe Assad și-i alungă pe psihologii care hotărâseră că venise rândul lui Carl. Când venea momentul, avea propriul psiholog de criză.

— Mă duc la Roskilde acum, așa că tu du-te cu tehnicienii criminaliști la sediu, da? Ne vedem mâine, Assad. Atunci o să discutăm despre toate astea, da?

Assad dădu din nou din cap. El rezolvase deja totul în cap. În acel moment toate lucrurile între ei erau așa cum trebuiau.

•
Casa de pe Fasanvej din Roskilde părea atât de întunecată! Jaluzelele erau trase și totul era cufundat în tăcere. La radioul din mașină se vorbea despre evenimentele violente din Ejlstrup cât și despre arestarea unui dentist despre care se credea că se afla în spatele atacurilor de la containerele de gunoi din centru. Acesta fusese arestat după ce agresase o polițistă sub acoperire pe Nikolaj Plads din apropiere de Store Kirkestræde. Ce dracu' fusese în capul idiotului?

Carl se uită la ceas și apoi din nou la casa cufundată în întuneric. Știa că oamenii în vârstă mergeau devreme la culcare, dar nu era decât șapte și jumătate. Apoi dădu din cap spre plăcuțele pe care scria Jens – Arnold & Yvette Larsen și Martha Jørgensen și sună la sonerie. Degetul lui era încă pe buton când femeia fragilă deschise ușa și încercă să se apere de răceala de afară cu chimonoul ei subțire.

— Da? răspunse ea adormită și se uită în sus spre el cu o privire confuză.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, Yvette Larsen. Sunt Carl Mørck. Polițistul care a venit în vizită recent. Vă amintiți, nu-i așa?

Ea zâmbi.

— O, da, răspunse. Așa-i, acum îmi amintesc.

— Cred că am vești bune. Vreau să i le spun personal Marthei. I-am găsit pe ucigașii copiilor ei. Se poate spune că s-a făcut dreptate.

— O, zise ea și își duse mâna la piept. Ce păcat!

Afișă un zâmbet ciudat. Nu doar trist, ci parcă cerându-și iertare.

— Ar fi trebuit să sun, îmi pare foarte rău. N-ați mai fi făcut drumul până aici. Martha a murit. A murit în noaptea de după vizita

dumneavoastră. Dar nu din cauza vizitei, desigur. Pur și simplu, n-a mai avut putere.

Atinse mâna lui Carl.

— Dar vă mulțumesc. Sunt sigură că ar fi fost o imensă ușurare pentru ea.

•

Vreme îndelungată rămase în mașină și se uită spre Roskilde Fjord. Luminile orașului se întindeau peste apa întunecată. În alte împrejurări i-ar fi produs o stare de calm, dar în acel moment nu avea de unde să ia așa ceva. Fraza „Nu lăsa pe mâine ce poți face azi” i se învârtea neconținut în minte. Nu lăsa pe mâine ce poți face azi pentru că, dintr-odată, nu mai exista mâine. Dacă ar fi fost cu doar câteva săptămâni înainte, Martha Jørgensen ar fi murit știind că acei călăi care îi omorâseră copiii erau morți la rândul lor. Ce liniște sufletească i-ar fi oferit aceasta! Și ce liniște sufletească ar fi simțit și Carl la gândul că ea aflase.

— Nu lăsa pe mâine ce poți face azi.

Se uită din nou la ceas, apoi luă mobilul. Se uită îndelung la ecran și într-un final apăsă pe număr.

— Clinica pentru Răni la Coloana Vertebrală, spuse o voce.

Pe fundal se auzea un televizor cu volumul dat tare. Desluși cuvintele „Ejlstrup”, „Dueholt”, „Duemose” și „misiune complicată de salvare a animalelor”. Da, știrea ajunsese și acolo.

— Carl Mørck aici, zise el. Sunt un bun prieten al lui Hardy Henningsen. Vă rog să-i transmiteți că o să-l vizitez mâine.

— Sigur. Dar Hardy doarme acum.

— Bine, dar vă rog să-i spuneți mâine la prima oră.

Se uită din nou la suprafața apei și își mușcă buza. Niciodată nu luase o decizie mai importantă în viața lui. Și îndoielile îl năpădiră ca un cuțit împlântat în abdomen. Apoi trase adânc aer în piept, apăsă numărul și așteptă secunde care părură ani înainte ca Mona Ibsen să răspundă.

— Bună, Mona. Carl sunt. Îmi pare rău pentru cum au decurs lucrurile ultima oară.

— Lasă aia, spuse ea, și păru foarte sinceră. Am auzit ce s-a întâmplat azi, Carl. E la toate posturile de televiziune. Am văzut poze cu tine. O mulțime de poze. Ești rănit grav? Numai despre asta se vorbește la televizor. Unde ești acum?

— Stau în mașină, mă uit la Roskilde Fjord.

Ea rămase tăcută o perioadă, probabil încerca să estimeze dimensiunea crizei lui.

— Ești în regulă? întrebă ea.

— Nu, răspuse el. Nu, nu pot spune că sunt.

— Vin acum, zise ea. Stai unde ești, Carl! Nu te mișca niciun centimetru. Uită-te la apă, fii calm. Sunt acolo într-o clipă. Spune-mi exact unde ești și o să fiu acolo.

El oftă. Era frumos din partea ei.

— Nu, nu, spuse el, și își permise să chicotească puțin. Nu, nu-ți face griji pentru mine. *Sunt* în regulă. Doar că am ceva de discutat cu tine. Ceva la care nu sunt sigur că pot face față singur. Dacă ne putem vedea la mine, aș fi foarte, foarte fericit.

•

Nu precupețise niciun efort. Îl neutralizase pe Jesper cu bani pentru Pizzeria Roma și Allerød Cinema. Mai mult decât suficient pentru doi oameni, plus o șaormă mai târziu la stație. Sunase la magazinul de închirieri de casete video și îl rugase pe Morten să se ducă direct în subsol când venea acasă de la muncă. Făcuse cafea și fiersese apă pentru ceai. Canapeaua și măsuța de cafea erau mai curate ca oricând.

Ea stătea lângă el pe canapea, cu mâinile în poală. Privirea ei era intensă. Ascultă fiecare cuvânt pe care el îl spuse și dădu din cap când pauzele lui erau prea lungi. Dar nu rosti niciun cuvânt până când el termină tot ce avea de spus.

— Vrei să ai grijă de Hardy la tine acasă și îți e teamă, zise ea și dădu din cap încă o dată. Știi ce, Carl?

El simți că tot trupul lui trecu într-o viteză inferioară, că totul se petrece cu încetinitorul. Ca și când dădea din cap de o eternitate. Că plămâni lui lucrau ca o pompă spartă. „Știi ce, Carl?” îl întrebuse ea. Oricare era întrebarea ei, el n-avea de unde să știe răspunsul. Nu voia decât ca ea să stea acolo pentru totdeauna, cu întrebarea nerostită pe buzele pe care ardea de nerăbdare să le sărute. Odată ce primea un răspuns, avea să fie prea puțin timp înainte ca parfumul ei să rămână doar o amintire, iar priveliștea ochilor ei să dispară în ireal.

— Nu, nu știu, răspuse el ezitant.

Ea își puse mâna pe a lui.

— Ești pur și simplu minunat, zise și se aplecă spre el astfel încât suflarea ei o întâlnește pe a lui.

„Ea e minunată”, își spunea el exact în clipa în care mobilul lui sună. Ea insistă ca el să răspundă.

— Bună, Vigga sunt! se auzi vocea puternic provocatoare a fugarei sale soții. A sunat Jesper. Zice că vrea să se mute cu mine, spuse ea, iar starea paradiziacă înmugurită în sufletul lui Carl se ofili și dispăru. Dar n-o să meargă deloc, Carl. Nu poate să stea cu mine. Trebuie să vorbim despre asta. Sunt pe drum spre tine. Ne vedem în douăzeci de minute.

Tocmai era pe cale să protesteze. Dar Vigga închisese deja. Carl întâlni privirea seducătoare a Monei și zâmbi spăsit.

Asta era viața lui, pe scurt.

Mulțumiri

Mulțumiri călduroase lui Hanne Adler-Olsen pentru încurajările ei zilnice și enorma înțelegere.

Mulțumirile mele se îndreaptă și către Elsebeth Wæhrens, Freddy Milton, Eddie Kiran, Hanne Petersen, Micha Schmalsteig și Henning Kure pentru comentariile indispensabile și temeinice, la fel și către Jens Wæhrens pentru sfaturile sale și către Anne C. Andersen pentru toate jongleriile și spiritul ei de observație.

Mulțumiri lui Gitte și Peter Q. Rannes și Centrului Danez pentru Scriitori și Traducători de la Hald Hovedgaard pentru ospitalitatea lor pe timp de criză. De asemenea, lui Poul G. Exner pentru că este așa de intransigent.

Mulțumiri lui Karlo Andersen pentru vastele lui cunoștințe despre vânătoare, printre alte lucruri, și comisarului de poliție Leif Christensen pentru generozitatea cu care și-a pus la dispoziție experiența și pentru corecturile lui pricepute cu privire la procedurile polițienești.

Mulțumiri și vouă, tuturor cititorilor mei fantastici care mi-ați vizitat website-ul www.jussiadlerolsen.com și m-ați încurajat să continui să scriu.

virtual-project.eu

JUSSI ADLER-OLSEN

virtual-project.eu

SOMNUL RAȚIUNII

JUSSI ADLER-OLSEN

Seria: Departamentul Q

Volumul 3

SOMNUL RAȚIUNII

Original: *Flaskepost fra P*
[*A Conspiracy of Faith*] (2009)

Traducere din limba engleză:
GRAAL SOFT

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company

2015

699

PROLOG

Venise și a treia dimineață, iar mirosul de smoală și alge îi intrase deja în haine. Gheața sfărâmicioasă de sub scândurile debarcaderului se izbea greoi de stâlpi și îi trezea amintiri despre zile când totul era încă bine.

Se ridică de pe patul improvizat din resturi de hârtie și se trase în față atât cât să poată vedea chipul fratelui său mai mic. Chiar și în somn, el părea zgribulit și chinuit.

În curând avea să se trezească și să se uite nedumerit în jur. Apoi avea să simtă curelele strânse din piele de la încheieturi și din jurul corpului și avea să audă zornăitul lanțului care îl ținea legat. Prin despicăturile scândurilor date cu smoală avea să vadă cum lumina zilei și zăpada se luptă pentru a pătrunde până la ei. Și apoi avea să înceapă să se roage.

De nenumărate ori văzuse sclipind disperarea în ochii fratelui său. Pe jumătate sufocat de banda adezivă lipită pe gură, ceruse mereu mila lui Iehova.

Dar știa amândoi că Iehova nici nu-i băga în seamă, căci băuseră din sângele lui. Din sângele pe care paznicul îl picurase în paharele lor cu apă, apoi îi obligase să bea din ele. Abia după aceea le spusese ce băuseră: apă cu sânge interzis. Acum erau blestemați pe vecie, iar rușinea ardea în ei chiar mai tare decât setea.

Ce va face cu noi? Ce crezi? îl întrebuse privirea speriată a fratelui său. Dar de unde să știe el răspunsul? Instinctiv, simțea că în curând totul avea să se termine.

Se lăsă înapoi pe spate și cercetă încă odată cu privirea întreaga încăpere în lumina slabă. Hoinări cu privirea de la căpriorii acoperișului la numeroasele pânze de păianjen, încercă să rețină toate colțurile, canturile și proeminențele, vâslele șubrede și cârma care se aflau în spatele contravântuirilor, plasa de pescar putrezită, care își adusese la mal ultima recoltă, în urmă cu multă vreme.

Apoi, privirea îi căzu pe sticla de lângă el. O rază de soare alunecase pe geamul albăstriu și îl făcuse să clipească.

Sticla era foarte aproape și, cu toate astea, era foarte greu să ajungă la ea. Era fixată între scândurile dure din care era construită pardoseala.

Băgă degetele între scânduri și încercă să ajungă la gâtul sticlei. Măinile îi erau țepele din cauza frigului. Dacă reușea să desprindă sticla, avea să o spargă și, folosind cioburile, să taie legăturile din piele de la încheieturile lor. De îndată ce acestea cedau, putea să deschidă cu mâinile lui amortite încuietura de la spate, să smulgă banda adezivă de pe gură și să-și dea jos curelele de pe corp și de la picioare. De îndată ce lanțul care era legat de curelele din piele nu-l mai ținea prizonier, avea să se grăbească să-și elibereze fratele mai mic. Îl va trage în brațele sale și îl va ține până când corpurile lor vor înceta să tremure.

Apoi, își va aduna toată forța pentru a măcina cu un ciob lemnul din jurul ușii. Va încerca să scobească scândurile pe care erau montate balamalele, iar dacă se va întâmpla lucrul cel mai teribil și mașina se va întoarce înainte ca el să termine, atunci îl va aștepta pe bărbat. Îl va pândi din spatele ușii, ținând în mână gâtul sticlei sparte. Da, asta avea să facă.

Se aplecă, își împleti mâinile înghețate la spate și își ceru iertare pentru gândurile murdare.

Apoi continuă să scurme, pentru a elibera sticla. Zgârie și scurmă până reuși să o slăbească într-atât încât să-i apuce gâtul.

Își ascuți auzul.

Era cumva zgomotul unui motor? Da, cu siguranță. Suna ca motorul puternic al unei mașini mari. Dar oare mașina se apropia sau doar trecea prin apropiere?

Mârâitul se intensifică, iar el începu să tragă de sticlă cu atâta disperare, încât îi trosneau degetele. Apoi, zgomotul se atenuă. Erau mori de vânt care foșneau și se hurducăiau acolo, afară?

Respirația caldă forma aburi în dreptul chipului său. De fapt, deocamdată nu se temea. Gândul la Iehova și la mila dăruită de acesta îi dădea putere.

Strânse din dinți și continuă. Când în sfârșit reuși să desprindă sticla, aceasta se izbi atât de zdravăn de scânduri, încât fratele își ridică brusc capul și se uită speriat în jur.

Izbi de mal multe ori sticla de scândurile podelei, dar, cu mâinile la spate, nu își putea lua destul avânt, iar când degetele sale nu mai reușiră să o țină, dădu drumul sticlei, își întoarse cât putu de mult capul la spate și se uită la ea cu o privire goală. Se uită cum praful curgea din grinzile acoperișului.

Nu reușea să spargă afurisita de sticlă. Această sticlă ridicol de mică. Pur și simplu nu reușea. De ce oare? Pentru că băuse din sângele interzis? Oare de aceea îl părăsise Iehova?

Se uită la fratele lui, care se înveli în pătură și se lăsă încet înapoi pe culcușul improvizat. Nu rostea niciun cuvânt, nici măcar nu încerca să mormăie ceva în spatele benzii adezive. Dură mult până când adună tot ce avea nevoie. Cel mai greu era să se întindă așa legat, astfel încât să ajungă cu vârfurile degetelor la catranul dintre grinzile acoperișului. Toate celelalte le avea la îndemână: sticla, așchiile de lemn de la scândurile din podea și hârtia. Pe aceasta ședea.

Își dădu jos un pantof, ținu mâna peste piele și își înfipse așchia de lemn adânc în rădăcina mâinii. Îi dădură lacrimile de durere. Lăsă sângele să picure pe pantof, timp de un minut sau două. Apoi, scoase o bucată mare de hârtie, înmuie așchia în sânge, își răsuci corpul și trase de lanț astfel încât să vadă cât de cât ce scria în spatele său. Era greu să scrie din poziția asta, dar el încercă să descrie cât de bine putea situația disperată în care se aflau. La sfârșit, semnă, rulă hârtia și o îndesă în sticlă.

Fu atent să înfigă bine în gâtul sticlei bucata de catran, îl scutură bine încolo și înapoi și verifică de mai multe ori ca totul să fie bine închis.

Tocmai când termină, auzi din nou zgomotul motorului. De data asta nu mai exista nicio îndoială. Timp de o secundă lungă și dureroasă își privi fratele, apoi se întinse cu toată forța spre lumina care cădea printr-o despicătură în perete – și spre singura deschidere prin care putea împinge afară sticla.

Ușa se deschise și un nor de fulgi albi de zăpadă însoți apariția unei umbre uriașe.

Liniște.

Apoi un pleoscăit.

Sticla fusese lansată.

1.

Carl se trezise și în condiții mai bune.

Prima dată îl lovi arteziana de acid gastric din esofagul lui. Deschise ochii pentru a căuta ceva care să-i ostoiască această senzație neplăcută. Atunci descoperi, pe perna de lângă el, chipul unei femei cu un firisor de salivă la gură și cu mascara mânjită la ochi.

Ah, la naiba, se gândi el, asta e Sysser. Încercă disperat să-și amintească ce își permisesese cu o seară înainte. Tocmai cu Sysse! Vecina lui, care fuma ca un turc. Femeia bună la toate cazurile, iute de gură și, curând, pensionabilă de la primăria Allerød.

Îi veni în minte un gând cumplit și ridică foarte încet plapuma. Constată, răsuflând ușurat, că încă avea chiloții pe el.

— La naiba, gemu el și împinse brațul viguros al lui Sysser de pe pieptul lui. Nu mai avusese asemenea dureri de cap de când Vigga hotărâse să se mute.

•

— Vă rog, fără detalii, le zise el lui Morten și Jesper, aflați în bucătărie. Mai bine spuneți-mi ce caută femeia aia pe perna mea.

— Ei, bine, bătrâna cântărește o tonă, îl întrerupse fiul lui vitreg, în timp ce deschidea o cutie cu suc de portocale și o ducea la gură.

Nici măcar Nostradamus nu ar fi în stare să prezică ziua în care Jesper va învăța să bea dintr-un pahar.

— Da, scuze, Carl, zise Morten, dar nu-și găsea cheile și tu erai oricum deja dus, așa că m-am gândit...

Asta e ultima dată când mai particip la un grătar la Mortens, își jură Carl și aruncă o privire în sufragerie, spre patul lui Hardy.

Casa nu mai era deloc un cămin plăcut de când îl instalaseră aici, cu paisprezece zile în urmă, pe fostul lui coleg. Nu pentru că patul de spital ocupa un sfert din suprafața sufrageriei și bloca vederea spre grădină, și nici pentru că suporturile cu tot felul de pungi îi erau neplăcute lui Carl sau pentru că trupul paralizat al lui Hardy emana permanent tot felul de gaze urât mirositoare – nu, niciunul dintre acestea nu era motivul. Nu, motivul era conștiința lui încărcată în permanență, ea schimba totul, faptul că picioarele lui Carl își îndeplineau pe deplin funcția și că oricând avea chef putea să-și ia tălpășița. Iar la această conștiință încărcată se adăuga sentimentul că

trebuia să repare într-un fel lucrurile. Să îl ajute pe Hardy. Să facă un lucru bun pentru bărbatul paralizat.

— Ei, stai liniștit, îi venise Hardy în întâmpinare când discutaseră, cu doar câteva luni în urmă, avantajele și dezavantajele de a-l muta de la Clinica pentru afecțiuni ale coloanei din Hornbæk la Carl acasă. Aici trece și câte o săptămână întreagă fără să te vad. Nu crezi că aş putea să mă lipsesc de atenția ta câteva ore dacă mă mut la tine acasă?

Totuși, chestiunea stătea în felul următor: Hardy era mereu acolo, chiar dacă dormita liniștit, așa cum o făcea acum. Fizic. În gândurile lui. În planificarea fiecărei zile. În toate cuvintele, la care acum trebuia să te gândești bine înainte de a le rosti. Era obositor, iar acasă nu trebuia să te simți obosit, la naiba!

La toate astea se mai adăugau și detaliile practice. Spălatul rufelor, schimbatul așternuturilor, lupta cu trupul imens al lui Hardy. Cumpărăturile, legătura cu asistentele medicale și tot felul de autorități. Gătitul. Ei, da, sigur, de cele mai multe dintre lucruri se ocupa Morten, dar asta nu era tot.

— Ai dormit bine, bătrâne? întrebă el prevăzător în timp ce se apropia de patul lui Hardy.

Fostul său coleg deschise ochii și încercă să zâmbească.

— Ei, așa e viața, Carl, concediul s-a terminat, munca te cheamă. Ultimele două săptămâni au trecut în zbor, dar Morten și cu mine ne vom descurca. Important e să nu uiți să-i saluți pe colegi din partea mea, bine?

Carl încuviință. Pentru Hardy trebuie că era al naibii de greu, al naibii de greu. Măcar dacă ar fi putut face schimb cu el, chiar și preț de o zi.

Doar o singură zi pentru Hardy.

•
În afară de paznicul așezat în colivia lui, Carl nu văzu nici țipenie de om. Curtea sediului central era goală, iar intrarea și coloanele, cenușii și neprimitoare.

— Ce naiba se petrece aici? strigă el de îndată ce se află pe coridorul din pivniță.

Se așteptase la o primire zgomotoasă, măcar la mirosul siropului de mentă al lui Assad sau la o versiune fluierată a lui Rose a marilor clasici, dar aici jos totul era parcă pustiu. Dispăruseră toți în cele

paisprezece zile pe care și le luase libere pentru a aranja mutarea lui Hardy?

Intră în cămăruța lui Assad și se uită iritat în jur. Fără fotografii de mătuși bătrâne, fără covor de rugăciune, fără cutii cu cofeturi lipicioase. Până și tuburile de neon din tavan erau deconectate.

Înaintă pe coridor și aprinse lumina în biroul său. Terenul său sigur, până la care nu ajunsese interdicția fumatului. Locul unde rezolvase totuși trei cazuri – și nu trebuise să renunțe decât la două, acolo unde toate cazurile vechi, domeniul de lucru al Departamentului Special Q, erau sortate ordonat și ușor de înțeles în trei dosare subțirele, conform sistemului său infailibil, și așezate pe biroul său.

Se opri brusc. Biroul lucea de curățenie și era de nerecunoscut. Nici un singur fir de praf. Nici o singură foaie A4 scrisă mărunțel pe care să-și poată pune picioarele obosite și pe care apoi să o poată face ghem și arunca la coș. Pe scurt, totul dispăruse.

— Rose! zberă el cât mai convingător posibil, dar vocea îi răsună în încăperile goale din pivniță.

El era ultimul mohican, Kevin rămas singur acasă, cocoșul fără găini. Regele care ar fi dat un regat pentru un cal.

Puse mâna pe telefon și formă numărul lui Lis, de sus de la departamentul de criminalistică.

După douăzeci și cinci de secunde, răspunse cineva.

— Departamentul A, secretariat, se auzi vocea lui Sørensen, colega care îl privea pe care cel mai dușmănos dintre toți.

— Domnișoară Sørensen, vorbi el mieros în telefon, Carl Mørck la telefon. Sunt singur cuc aici jos? Ce s-a întâmplat? Știți cumva unde sunt Assad și Rose?

Nu trecu nici măcar o milisecundă și nesimțita îi trânti telefonul.

•

Se ridică și se duse spre reședința lui Rose, mai jos pe coridor. Poate că dosarele dispărute se aflau acolo. Când intră în birou, mai să-l lovească damblaua: într-adevăr, dosarele dispărute îi săriră imediat în ochi, dar nu sub forma unui teanc, ci mai degrabă ca tapet. Cel puțin zece plăci din lemn acopereau peretele dintre birourile lui Assad și Rose, iar aceste plăci erau tapetate cu toate cazurile aflate până acum paisprezece zile la el pe birou.

O scară mică din lemn de brad indica locul unde fusese fixat pe perete ultimul caz. Era cel de-al doilea la care fuseseră nevoiți să renunțe. Al doilea dintre cazurile nerezolvate.

Carl făcu un pas înapoi pentru a încerca să deslușească sensul acestui iad din hârtie. Ce naiba căutau cazurile lui pe perete? Să o fi luat Assad și Rose razna? De asta dispăruseră?

Ce lași!

•

La etajul al doilea era fix la fel. Nici țipenie de om. Chiar și locul doamnei Sørensen din spatele tejghelei se căsca gol. Biroul șefului, al adjunctului, bucătăria, sala de conferințe: nimic. Era de parcă clădirea fusese evacuată.

Ce naiba se petrecea aici? Avusese loc o amenințare cu bombă? Ajunsesse oare reforma în poliție atât de departe încât dădeau oamenii afară și vindeau clădirea celui care oferea mai mult? Să o fi luat razna noul ministru al justiției? Devenise totul desuet?

Se scărpină în creștet, puse mâna pe telefon și sună la paznic.

— Carl Mørck la telefon. Unde naiba au dispărut toți colegii?

— Cei mai mulți s-au adunat în curtea pentru comemorări.

— În curtea pentru comemorări? Cum așa? După știința lui, internarea în lagăre a polițiștilor danezi se comemora pe 19 septembrie. Mai era jumătate de an până atunci. Ce căutau toți acolo?

— Președinta poliției vrea să le explice unora dintre departamente măsurile de reformă. Îmi pare rău, Carl, dar am crezut că știi asta.

— Dar tocmai am vorbit cu domnișoara Sørensen, care n-a zis nimic despre asta.

— Mai mult ca sigur că primește toate apelurile pe mobil, așa se explică.

Carl scutură din cap. O luaseră toți razna. Până ajungea și el în curte, Ministerul de Justiție oricum schimba iarăși totul.

Se uită la fotoliul șefului departamentului judiciar, îmbietor de moale. Acolo puteai să închizi ochii fără spectatori.

Zece minute mai târziu se trezi. Lars Bjørn, adjunctul departamentului judiciar, îi pusese mâna pe umăr. Ochii rotunzi ai lui Assad îl priveau zâmbind de la nici zece centimetri distanță.

Gata cu liniștea!

— Haide, Assad, zise el și se ridică din fotoliu. Să mergem în pivniță și să dăm imediat jos hârtiile de pe pereți, da? Unde e Rose?

— Nu se poate, Carl, zise Assad, scuturând din cap.

Carl își îndesă cămașa în pantaloni. La naiba, ce tot îndruga omul? Sigur că se putea! Nu era el, Carl, șeful?

— Haide, și adu-o și pe Rose. ACUM, dacă se poate.

— Pivnița e închisă din acest moment, îl lămurii Lars Bjørn. Din izolația țevilor curge azbest. Au fost cei de la protecția muncii. Asta e situația.

Assad dădu din cap.

— Da, a trebuit să ne aducem lucrurile aici sus, și nu stăm prea bine în acest birou. Dar pentru tine am găsit un scaun grozav, completă el, de parcă asta ar fi fost o consolare. A, da, și suntem doar noi doi. Rose n-a avut chef să stea aici sus, așa că a cerut un weekend prelungit. Dar va veni mai încolo.

La fel de bine ar fi putut să-l lovească în părțile moi.

2.

Ea se holbase la flacără până când lumânările arseseră complet și întunericul o învăluise. El plecase adesea fără să spună ceva, dar niciodată în ziua aniversării nunții lor.

Trase adânc aer în piept și se ridică. De-acum se dezvățase să stea la geam și să aștepte, scriind numele lui pe geamul aburit.

Nu lipsiseră avertismentele, atunci când se cunoscuseră. Prietena ei își exprimase cu grijă anumite dubii, iar mama ei i le spusese pe șleau. Era prea bătrân pentru ea. În ochii lui scliffea ceva rău. Era genul de bărbat pe care nu puteai să-l înțelegi în totalitate. Un bărbat pe care nu te puteai baza.

De asta nici nu le mai văzuse de multă vreme pe mama și pe prietena ei. Și de aceea, disperarea ei creștea odată cu nevoia de a fi cu alții. Cu cine să vorbească? Nu mai exista nimeni.

Acum ședea în camera goală și își strângea buzele. Presiunea lacrimilor nevărsate se accentua.

Atunci îl auzi pe fiul ei mișcându-se. Ea își regăsi cumpătul, își șterse vârful nasului cu degetul arătător și trase de două ori adânc aer în piept.

Dacă soțul ei o înșela, atunci avea să se descurce fără el.

Viața oferea cu siguranță mai mult de atât.

•

Soțul ei intră atât de tăcut în cameră, încât doar umbra lui pe perete îi trădă prezența. Umeri lați și brațe deschise. Se întinse lângă ea, cald și gol, și o trase în tăcere spre el.

Ea se așteptase la cuvinte frumoase și la o scuză inteligentă. Poate chiar se temuse să nu simtă parfumul unei femei străine și o ezitare la rostirea minciunilor, provocată de conștiința încărcată. În schimb, el o îmbrățișă, o întoarse pasional spre el și îi smulse hainele de pe corp. Chipul lui luminat de lună o excită. Timpul așteptării trecuse, iar tristețea și dubiile dispărură ca un fum.

Trecuse o jumătate de an de când se purtase ultima oară așa.

Slavă Domnului că se întâmpla din nou.

•

— Draga mea, va trebui să plec pentru o vreme, zise el dintr-odată a doua zi de dimineață, la micul dejun, mângâind obrazul copilului.

Distrat, de parcă ceea ce spusese nu era defel important.

Ea se încruntă și își ascuți buzele, pentru a amâna o vreme întrebarea inevitabilă. Apoi puse furculița jos și se uită concentrată la ouăle cu bacon din farfurie. Noaptea fusese lungă. Ea încă își simțea pânțele, iar dezmierdările și privirile lui tandre încă o mai ardeau pe piele, până în acel moment. Acum, soarele palid de martie pătrunsese însă ca un oaspete nedorit în cameră și aruncase lumină asupra unui fapt de neocolit: soțul ei venise acasă doar în trecut. Din nou?

— De ce nu poți să-mi spui unde lucrezi? Doar sunt soția ta. Nu voi spune nimănu.

El avea deja tacâmurile în mână, dar se opri brusc. Privirea i se întunecase deja.

— Vorbesc serios, să știi, continuă ea. Cât timp o să mai trecă de data asta până când vei fi din nou ca noaptea trecută? Iar am ajuns în punctul în care nu știu nimic despre tine, nu am habar ce faci? Ești intangibil, chiar și când ești aici?

El o privi direct în ochi.

— N-ai știut de la bun început că nu pot vorbi despre munca mea?

— Ba da, dar...

— Atunci nu mai tot întreba.

El lăsa tacâmurile pe farfurie și se îndreptă spre fiul ei cu un zâmbet forțat.

Ea încercă să respire adânc și calm, dar în sinea ei era disperată. Avea dreptate. El îi spusese cu mult înainte de nuntă că se ocupa cu lucruri despre care nu putea să vorbească. Poate că era vorba de spionaj sau ceva de genul acesta, ea nu-și mai amintea exact, dar, din câte știa, chiar și oamenii care lucrau în spionaj duceau o viață relativ normală. Iar viața lor nu era normală din niciun punct de vedere. Sau sarcini alternative ca amantlăcurile făceau parte din ocupațiile zilnice ale unui spion? Căci despre altceva nu prea putea fi vorba.

Ea strânse farfuriile și se gândi dacă să nu-i dea pe loc un ultimatum. Și să riște astfel să îl înfurie? O furie de care se temea și ale cărei dimensiuni reale nu le cunoștea.

— Când o să te mai văd? întrebă ea.

El zâmbi.

— Se prea poate ca miercurea viitoare să fiu din nou acasă. Acest job nu durează în mod normal mai mult de opt-zece zile.

— Aha. Atunci te întorci taman la timp pentru turneul de bowling, constată ea ironică.

El se ridică și o trase cu spatele, o lipi de pieptul lui și își împleti mâinile sub pieptul ei. Altă dată, când își sprijinise capul pe umărul ei, se simțise cuprinsă de o încântare plăcută. Astăzi, se trase înapoi.

— Da, zise el, mă întorc la timp pentru turneu. Și atunci vom putea repeta noaptea trecută, bine?

După plecarea lui, când sunetul mașinii se estompase, ea rămase cu mâinile încrucișate, privind în gol. O viață trăită în singurătate era una, dar să nu știi motivul pentru care plăteai acest preț era cu totul altceva. Șansa de a dovedi însă că un bărbat ca al ei o înșela era minimă. Teritoriul pe care se mișca era vast, iar el era un bărbat prevăzător, totul în viața lor comună dovedea asta. Pensuni, asigurări, ferestre și uși, geamantane și bagaje, totul era verificat de două ori. Pe masă era mereu ordine, niciodată nu găsea bilețele sau facturi în buzunare sau în sertare. Era un bărbat care nu lăsa prea multe urme. Până și mirosul lui nu rămânea mai mult de câteva secunde în aer după ce părăsea o încăpere. Cum putea vreodată să dovedească faptul că avea o aventură, dacă nu angaja un detectiv, dar din ce să-l plătească?

Își împinse buza de jos înainte și își suflă aer cald în față. Era un obicei al ei, observase de mult asta, obișnuia să o facă atunci când era tensionată sau când avea de luat o hotărâre importantă. Pe vremuri, la cumpărarea rochiei pentru confirmare, înaintea obstacolelor înalte la călărie și înainte de a spune da când se căsătorise. Câteodată o făcea și când mergea pe stradă, pentru a vedea dacă viața în lumina blândă de afară se simțea cumva altfel.

3.

Spus pe scurt: pe cât de puternicului, pe atât de binevoitorului sergent David Bell îi plăcea să aibă o primăvară comodă. Ședea și se uita la valurile care se spărgeau de stânci, sus, în nordul extrem al Scoției, în John O’Groats, unde soarele strălucea mult mai puțin, dar de două ori mai frumos. Aici se născuse David și aici voia să moară – când avea să-i vină vremea.

Marea aspră era elementul lui David. Așadar, de ce să-și piardă vremea cu treizeci de kilometri mai la sud, într-un birou din secția de poliție din Bankhead Road, în Wick? Nu, acel oraș-port adormit nu însemna nimic pentru el și nici nu ascundea lucrul acesta.

De aceea, șefii lui îl și trimiteau pe el când apăreau probleme în micile localități din nord. Atunci pornea cu mașina de poliție, îi amenința pe tipii plini ochi de testosteron că va chema un superior din Inverness și imediat se făcea liniște. Acolo sus, nimeni nu dorea să apară vreun străin care să-și vâre nasul în treburile altora. Așa, mai bine acceptau pișat de cal în bere în buna lor cârciumă *Orkney Skull Splitter*. Și așa, din cauza feribotului spre insulele Orkney, erau destui oameni care tranzitau locul.

După ce spiritele se calmau din nou, pe el îl așteptau valurile, iar dacă exista ceva pentru care sergentul Bell își rezerva mult timp, erau valurile.

Dragostea lui David Bell pentru mare era legendară – și fără ea, sticla ar fi ajuns în altă parte. Dar pentru că acest sergent ședea pe stânci în uniforma lui proaspăt călcată, cu chipiul așezat pe o stâncă din apropiere, putea la fel de bine să o primească el.

Și așa s-a și întâmplat.

Sticla se prinsese în ochiurile unei plase de pescuit. În decursul timpului, sticla devenise mată de la apa de mare. Cel mai tânăr bărbat de la bordul navei *BrewDog* văzuse imediat că nu era o sticlă obișnuită.

— Arunc-o înapoi în mare, Seamus, strigase căpitanul când descoperise bilețelul din sticlă. Chestiile astea aduc ghinion. La noi li se spune ciurma sticlelor. Diavolul stă ascuns în cerneală și așteaptă doar să fie eliberat. Doar cunoști poveștile!

Dar tânărul Seamus nu cunoștea poveștile și decise să îi dea sticla lui David Bell.

•

Când sergentul se întoarse în sfârșit la Wick, unul dintre alcoolicii locului tocmai făcea scandal, iar colegii abia dacă mai aveau putere să-l țină pe idiot țintuit la pământ. Așa că sticla zbură din buzunarul hainei lui David Bell, când acesta și-o dădu jos pentru a-și ajuta colegii. El o ridică iute și o puse pe pervaz, apoi i se plantă bețivului pe piept pentru a-i scoate un pic aerul din pânze. Bell nu se gândise însă că are de a face cu un urmaș autentic al vikingilor din Caithness, care îi administră pe neașteptate o lovitură puternică în părțile moi. Clopotele lui Bell se legănară atât de tare, încât el uită orice gând cu privire la sticlă în fulgerele albastre emise de sistemul său nervos chinuit.

Și astfel, sticla rămase mult, mult timp nebăgată în seamă într-un colț însoțit de pervaz. Nimeni nu o observă și pe nimeni nu interesă că lumina soarelui și condensul care se forma treptat pe interiorul sticlei deteriorau tot mai mult hârtia dinăuntru.

Nimeni nu se îndură să citească rândul de sus al textului ușor mânjit și estompat, și de aceea nu se întrebă nimeni ce ar fi putut să însemne cuvântul „HJÆLP”.

* * *

Sticla ajunsese din nou în mâini omenști când un ticălos, care se enervase din pricina unei amenzi de parcare, declanșă un potop de viruși pe intranetul secției de poliție din Wick. În astfel de situații era chemată experta în IT Miranda McCulloch. De ea se milogeau când pedofilii își codau mizeriile, când hackerii își ascundeau urmele tranzacțiilor online, când angajații concediați ștergeau hardurile calculatoarelor pe care lucraseră.

Miranda McCulloch fu întâmpinată ca o regină. Primi propriul birou, în care o aștepta deja un termos cu cafea fierbinte, fereastra era larg deschisă, iar radioul era setat pe BBC Scoția.

Și, pentru că vântul înfoia perdeaua în fața ferestrei, ea descoperi sticla încă din prima zi.

Ce sticluță drăgălașă, se gândi ea și se miră puțin de umbrele din interior, înainte de a se dedica din nou coloanelor de cifre ale agresivului cod. Când se ridică a treia zi, mulțumită, de la locul ei și se duse la fereastră, credea că reușise să identifice cu succes tipul de virus. Luă sticluța în mână și constată surprinsă că era mult mai grea decât se așteptase. Și era caldă la atingere.

— Ce e în sticlă? o întrebă ea pe secretara de alături. O scrisoare?

— Nu am nici cea mai vagă idee, veni răspunsul. Cred că David Bell a pus-o acolo la un moment dat. Poate a vrut să facă o glumă.

Miranda ținu sticla în lumină. Să fie oare litere pe bilet? Erau greu de recunoscut din cauza condensului format la interior.

Ea răsuci și întoarse o vreme sticla în mână.

— Unde e acest David Bell, lucrează aici în secție?

Secretara scutură din cap.

— Din păcate, nu. David a murit acum câțiva ani, lângă orașul Wick. Urmăreau un șofer care fugise de la locul accidentului. Oribilă poveste. David era un tip foarte drăguț.

Miranda dădu din cap. Asculta doar cu o ureche. Era tot mai convinsă că scria ceva pe hârtie. Dar nu asta îi stârni atenția, ci substanța aflată pe fundul sticlei.

Privind mai atent prin sticla mată, își spuse că arăta al naibii de mult a sânge.

— Crezi că pot lua sticla cu mine? Trebuie să cer acordul cuiva?

— Întrebă-l pe Emerson. El a fost câțiva ani partenerul lui David. O să-ți dea sigur voie.

Secretara se întoarse și se uită pe coridor.

— Hei, Emerson, strigă ea cu o voce care făcu ferestrele să tremure. Vino puțin.

Miranda îl salută pe bărbatul îndesat, cu aspect binevoitor.

— Dacă ai voie să o iei cu tine? Sigur că da. Eu nu vreau să am de a face cu ea.

— Ce vrei să spui?

— Ei, poate că sunt doar superstiții, dar cu puțin timp înainte de accident, David și-a amintit din nou de sticlă și s-a gândit că ar trebui să o deschidă în sfârșit. O primise de la un ucenic de pescar din satul din care se trăgea. Băiatul și nava se duseseră la fund câțiva ani mai târziu. De aceea David era de părere că îi datora băiatului să afle ce se găsea înăuntru. David a murit însă înainte să apuce să facă asta, iar asta sigur nu e un semn bun, nu-i așa?

Emerson scutură din cap.

— Ia-o, dar îți spun de acum: cu sticla aia nu e lucru curat.

•

În aceeași seară, Miranda ședea în locuința ei tip din Granton, o suburbie a Edinburghului, și țintuia sticla cu privirea. Avea circa

cincisprezece centimetri înălțime, ușor albăstruie, puțin aplatizată, cu un gât lung. Putea fi un flacon de parfum, dar era puțin cam mare pentru asta. Poate era o sticlă de apă de colonie și, probabil, foarte veche. Bătu în ea. Sticla părea solidă.

Miranda zâmbi.

— Ce secret ascunzi tu, drăguțo?

Mai luă o înghițitură de vin roșu și începu să scoată ghemotocul care servea drept dop cu tirbușonul. Mirosea a smoală, dar din pricina timpului petrecut în apă, originea materialului era greu de stabilit.

Încercă să scoată hârtia, dar fără succes, deoarece era fragilă și umedă. Răsuci și întoarse sticla pe toate părțile, bătu în fundul sticlei, dar hârtia nu se clinti nici măcar cu un milimetru. Atunci luă sticla în bucătărie și o lovi de câteva ori cu un ciocan de carne.

Asta o ajută. Sticla se sparse în cristale albastre, care zburară prin bucătărie ca o gheață explodată.

Ea se holbă la hârtia care se afla acum pe scândură și simți cum se încruntă. Își trecu privirea peste cioburile de sticlă și respiră adânc.

Poate că nu fusese cea mai bună idee.

— Da, îi confirmă colegul Douglas de la departamentul de criminalistică. Este neîndoielnic sânge. Ai observat corect. Felul în care sângele a fost absorbit de hârtie e caracteristic, mai ales aici, jos, unde semnătura e aproape ștersă. Și culoarea e tipică.

El despături cu grijă hârtia cu ajutorul unei pensete. Apoi o puse din nou sub lumină albastră. Pe toată hârtia erau urme de sânge. Fiecare literă sclipea difuz.

— E scris cu sânge?

— Cu siguranță.

— Și ești și tu de părere că titlul e o cerere de ajutor? Cel puțin, așa sună.

— Da, așa cred, răspunse el, dar mă îndoiesc că vom reuși să salvăm și altceva în afară de primul rând. Cu atât mai mult cu cât are câțiva ani vechime. Trebuie mai întâi să tratăm hârtia și să o conservăm, apoi poate vom reuși să ne apropiem de o datare. Plus că trebuie să ne spună cineva în ce limbă e.

Miranda încuviință. Ea avea deja o propunere.

Islandeză.

4.

— Au venit cei de la Inspecția Muncii, Carl.

Rose stătea în ușă și nu dădea semne că ar vrea să se miște de acolo.

Bărbatul de la Inspecția Muncii era mic și purta un costum călcat impecabil. Se prezentă ca John Studsgaard. Dimpreună cu mapa mică, maronie de la subraț, părea cât se poate de conștiincios. Zâmbet prietenos, cu o mână întinsă. Impresia se evaporă de îndată ce deschise gura.

— La ultima inspecție efectuată pe coridor și în pivniță s-a descoperit pulbere de azbest. Din acest motiv, țevile trebuie izolate pentru ca șederea în spațiile subterane să fie sigură.

Carl ridică privirea spre tavan. S-o ia naiba de țeavă. Singura din toată pivnița și din pricina ei toată răscoleala.

— Văd că ați amenajat aici jos un birou, continuă specialistul în hârțogărie. Corespunde sediul central al poliției reglementărilor și normelor contra incendiilor?

Scoase din mapă un teanc de hârtii care în mod evident conțineau răspunsurile la întrebările sale.

— Care birouri? întrebă Carl. Vreți să spuneți, spațiile de depozitare arhivă și cercetare?

— Spațiu depozitare arhivă și cercetare?

Preț de o secundă, omul păru iritat, dar apoi birocrațul din el învinse.

— Termenul nu îmi e cunoscut, dar este evident că angajați ai sediului central își petrec aici mare parte a zilei de lucru, respectiv îndeplinesc activități care sunt în legătură cu munca de poliție.

— Vă referiți la cafetieră? Putem să o ducem fără probleme de aici.

— Nu, deloc. Mă refer la tot ce e aici. Birouri, panouri, rafturi, cuiere, sertare cu hârtii și articole de birou, copiatorul.

— Așa care vasăzică. Știți și câte scări sunt până la etajul doi?

— Nu.

— Ei, bine. Atunci probabil că nu știți că la sediul central avem o lipsă cronică de personal și că ne-ar trebui jumătate de zi de fiecare dată dacă am urca două etaje doar ca să copiem ceva din arhivă. Sau ați prefera mai degrabă să lăsăm hoarde de criminali în libertate decât să ne facem treaba.

John Studsgaard tocmai dădea să protesteze, dar Carl îl întrerupse.

— Unde este acest azbest de care vorbiți?

Bărbatul se încruntă.

— Nu am de gând să discut asta cu dumneavoastră. Am descoperit o infestare cu azbest, iar azbestul este o substanță cancerigenă. Nu se poate șterge pur și simplu cu o cârpă.

— Rose, ai fost aici când au venit în inspecție? Întrebă Carl.

Ea făcu semn în jos pe coridor.

— Au găsit acolo jos un fel de praf.

— Assad! urlă Carl, atât de tare, încât bărbatul făcu fără voia lui un pas înapoi.

— Haide, Rose, arată-mi, zise el când Assad își făcu apariția. Vino cu noi, Assad. Adu găleata, cârpa și mănușile tale frumoase verzi, din cauciuc. Avem ceva de rezolvat.

Făcură cincisprezece pași pe coridor în jos, iar Rose arătă spre un praf alb, ca o pulbere, aflat între cizmele ei negre.

— Aici! zise ea.

Bărbatul de la Inspecția Muncii protestă și încercă să le explice că nu avea rost să facă asta. Că așa nu aveau cum să îndepărteze răul și că rațiunea și regulamentul stabileau că praful trebuie îndepărtat în mod regulamentar.

Carl îi ignoră intervenția.

— După ce ai șters mizeria, Assad, o să chemi un tâmplar. Trebuie să ridicăm un perete între zona contaminată și spațiul nostru de arhivă și rapoarte. Doar nu vrem să stăm în preajma unei asemenea otrăvi, nu-i așa?

Assad scutură încet din cap.

— Despre ce spațiu vorbești, Carl? Arhivă...?

Funcționarul îi aruncă lui Carl o privire dușmănoasă.

— O să mai primiți vești de la noi, fu ultimul lucru pe care îl spuse.

Apoi, se grăbi să plece, pășind pe coridor cu mapa strânsă ferm sub braț.

Să mai primească vești! Nicio problemă!

•

— Și acum, Assad, te rog să-mi explici de ce atârnă dosarele mele pe perete, zise Carl. De dragul tău, sper că sunt copii.

— Copii? Dacă vrei copii, le dau pur și simplu jos. Poți să ai câte copii vrei, Carl, nu-i problemă.

Carl înghiți în sec.

— Tocmai mi-ai spus verde în față că pe perete atârnă originalele?

— Da, dar, Carl, vezi ce sistem am! Spune și tu dacă nu e fantastic!
Nu mă supăr!

Carl nu mai înțelegea nimic. Poftim? Ce se întâmpla aici? Lipsa și el paisprezece zile, și angajații o luau razna. Erau drogați de la azbest?

— Uite, Carl!

Assad îi întinse strălucind de încântare două gheme de sfoară.

— Da, ia te uită! Ai făcut rost de două gheme de sfoară. Una alb cu albastru și alta alb cu roșu. Cu asta poți să legi o mulțime de pachete de Crăciun! Peste nouă luni!

Assad îl bătu pe umăr.

— Ha, ha, ha, Carl! Bună poanta! Acum ești iar ca înainte!

Carl scutură din cap. Doamne, cât mai avea până la pensie?

— Uită-te aici.

Assad luă o bucată de sfoară albastră, o bucată de bandă adezivă și lipi capătul șnurului la un caz din anii șaizeci, trase rola de-a curmezișul peste o sumedenie de alte cazuri și lipi celălalt capăt pe un caz din anii optzeci.

— Nu e grozav?

Carl își împleti mâinile la ceafă, de parcă ar fi trebuit să-și țină capul la locul său.

— O operă de artă fantastică, Assad, serios! Andy Warhol nu a trăit degeaba!

— Care Andy?

— Și ce vrea să fie asta, Assad? încerci să faci o legătură între cele două cazuri?

— Da, gândește-te puțin, să presupunem că aceste două cazuri ar avea o legătură, atunci în felul ăsta am vedea-o perfect.

Făcu iar semn spre șnurul albastru.

— Tocmai aici! Șnurul albastru!

El plesni din degete.

— Asta înseamnă că există asemănări între cele două cazuri.

Carl trase adânc aer în piept.

— Evrika! Ei bine, atunci intuiesc pentru ce e sfoara roșie.

— Da, nu-i așa? Roșu e pentru când știm că există o legătură între cazuri. Bun sistem, nu-i așa?

Carl mai trase o dată adânc aer în piept.

— Da, Assad! Dar cazurile nu prea au legătură unele cu altele, și atunci poate că e mai bine să stea la mine pe birou, ca să le putem răsfoi.

Asta nu era o întrebare, dar răspunsul veni chiar și așa.

— Da, OK, șefule.

Assad se legănă înainte și înapoi în pantofii săi Ecco ponosiți.

— În zece minute încep să le copiez. Apoi primești originalele, iar eu pot să atârn copiile.

•

Marcus Jacobsen, șeful departamentului judiciar, părea să fi îmbătrânit brusc. În ultima vreme ajunseseră mult prea multe cazuri pe biroul său. În primul rând, conflicte între bande și împușcături în Nørrebro și în împrejurimi, dar și câteva dintre acele incendieri cu pagube economice serioase și, din păcate, câțiva morți. Mereu noaptea. Dacă reușise să doarmă trei ore pe noapte în ultima săptămână era mare lucru! Poate că era bine să pară politicos, indiferent ce avea pe suflet.

— Ce se întâmplă, șefule? De ce m-ai chemat sus? Întrebă Carl.

Jacobsen își făcu de lucru cu vechiul său pachet de țigări. Bietul om. Nu reușea defel să se lase de fumat.

— Da, Carl, știi că departamentul tău nu a primit prea mult spațiu aici sus, dar nu prea am voie să te las să mai stai în pivniță. Iar acum mă mai sună și cei de la Inspekția Muncii și îmi spun că te-ai opus indicațiilor lor.

— Marcus! Avem totul sub control. O să ridicăm un zid la mijloc, cu ușă și tot tacâmul. Așa, vom izola porcăria aia.

Cearcănele de sub ochii lui Jacobsen parcă se mai întunecară un pic.

— Exact asta nu vreau să aud, Carl, zise el. Și, de aceea, tu, Rose și Assad trebuie să urcați din nou aici. Necazuri cu Inspekția Muncii, la asta nu mai rezist. Nu știi sub ce presiune mă aflu în ultima vreme.

Făcu semn spre ecranul plat pe care se derulau știrile de la TV2 despre urmările războiului între bande, iar cererea pentru un marș funebru pe străzile din Copenhaga în onoarea uneia dintre victime nu făcuse decât să inflameze din nou lucrurile. Poliția trebuia să găsească vinovații și să asigure din nou siguranța străzilor, se spunea.

Da, Marcus Jacobsen se afla sub mare presiune.

— OK, dacă ne pui să ne mutăm aici sus, asta înseamnă sfârșitul Departamentului Special Q.

— Nu mă ispitii, Carl.

— Iar subvenția de opt milioane pe an se duce pe apa sâmbetei. Nu erau opt milioane puse la dispoziția Departamentului Q? La naiba, ne finanțează, nu glumă! Mobilă de birou, mașini, copiatoare, tonere, hârtie și-a, da! – desigur, salariile babane pentru Rose, Assad și pentru mine. Opt milioane! Ce nebunie!

Șeful departamentului judiciar oftă. Se afla într-o dilemă. Fără aprobarea celor opt milioane pentru Departamentul Special Q, secțiilor lui le lipseau cinci milioane pe an. Asta se numea redistribuire creativă. Toate comunele făceau așa. Un fel de furt legal.

— Am nevoie de soluții, zise Jacobsen.

— Unde să ne instalăm aici sus? Întrebă Carl? La toaletă? Sau pe pervazul unde ședea ieri Assad? Sau poate aici, în biroul tău?

— Afară pe coridor e loc.

Marcus Jacobsen se încrâncenă vizibil când spuse asta.

— O să găsim curând ceva pentru voi. E doar provizoriu, Carl!

— OK, grozavă soluție, de acord. Atunci mai avem nevoie doar de trei birouri noi.

Carl se ridică neinvitat și îi întinse mâna. Totul fusese, se pare, stabilit.

Șeful departamentului judiciar nu se lăsă păcălit.

— Stai așa, zise el. E ceva putred aici.

— Putred? Voi primiți trei birouri suplimentare, iar când vine inspecția muncii, v-o trimit pe Rose sus, ca să se întindă decorativ pe scaunele goale.

— Nu vor accepta asta, Carl.

Jacobsen făcu o pauză, dar păru să muște momeala.

— Ei bine, timpul le rezolvă pe toate, zicea bunica mea mereu. Mai stai o clipă jos, Carl. Avem aici un caz la care ar trebui să te uiți. Îți amintești de colegii de la poliția scoțiană pe care i-am ajutat acum trei sau patru ani?

Carl aprobă, ezitând. Oare șeful tocmai pregătea preluarea Departamentului Special Q de către cimpoieri? Muzică scoțiană și *haggis* în pivnițele sale? Nu, nu dacă mai avea și el un cuvîntel de spus. Era destul de rău că din când în când veneau în vizită norvegienii, dar scoțieni!

— Le-am trimis probe ADN ale unui scoțian închis la Vestre, îți amintești cu siguranță. Era cazul lui Bak. Au reușit să rezolve crima,

așa că acum suntem priviți cu ochi buni. Un tehnician judiciar din Edinburgh, Gilliam Douglas îl cheamă, ne-a trimis acest pachet. În el se află o scrisoare care a fost găsită într-o sticlă. Ajuțați de un lingvist, au constatat că scrisoarea trebuie să provină din Danemarca.

Ridică o cutie maronie de pe jos.

— Dacă reușim să descoperim ceva, ar vrea să știe și ei. Te rog, Carl.

Îi puse cutia în mână și apoi îi făcu semn să dispară.

— Ce să fac eu cu ea? Întrebă Carl. De ce nu predăm chestia asta direct poștei daneze?

— Foarte amuzant, Carl, zâmbi Jacobsen. Pentru că poșta nu se ocupă cu dezlegatul de mistere, în cel mai bun caz se ocupă cu crearea acestora.

— Avem, oricum, treabă până peste cap.

— Da, da, Carl, de asta nu mă îndoiesc, dar aruncă-ți o privire pe ea, nu e mare lucru. În afară de asta, îndeplinește toate criteriile valabile pentru Departamentul Q: e veche, nu e rezolvată și nimeni nu are timp sau chef să se ocupe de ea.

Încă un caz din ăsta enervant, care mă împiedică să-mi sui picioarele pe birou, se gândi Carl în timp ce cobora scările cu pachetul în mână.

Și totuși.

Prietenia danezo-scoțiană nu avea să sufere dacă trăgea și el un pui de somn vreo oră, două.

•

— Măine o să fiu gata cu toate, Rose mă ajută, anunță Assad, întrebându-se în care dintre teancurile sistemului lui Carl stătuse înainte cazul pe care tocmai îl ținea în mână.

Carl mormăi ceva.

Pachetul scoțian stătea în fața lui pe birou. Treaba cu senzațiile neplăcute era că, de cele mai multe ori, se adevereau, iar această cutie din carton cu banda adezivă a vămii pe ea nu răspândea deloc o energie pozitivă.

— E un caz nou?

Ochii lui Assad aproape că se lipiseră de cutia maronie din carton.

— Cine a deschis-o?

Carl făcu semn cu degetul spre coridor.

— Rose, vino puțin, strigă el.

Trecură cinci minute până când apăru. Era intervalul de timp prin care îi dădea de înțeles cine stabilea ce trebuia făcut și mai ales când. Cu asta te obișnuiai.

— Ce-ai zice, Rose, dacă ai primi primul tău caz? zise el și împinse încetișor cutia spre ea.

Nu-i putea vedea ochii sub bretonul negru de punkistă, dar nu părea foarte încântată.

— Probabil e ceva cu pornografie infantilă sau trafic de femei, nu-i așa, Carl? Ceva de care tu nu te-ai atinge nici măcar cu cleștele. Prin urmare: nu, mulțumesc. Dacă tu nu ai chef, atunci lasă-l pe conducătorul nostru de cămile să se amuze cu el. Eu am altceva de făcut.

Carl zâmbi. Fără înjurături, fără lovituri cu piciorul în cadrul ușii. Femeia aproape că avea un aer de bună-dispoziție. Împinse cutia și mai mult spre ea.

— Este vorba despre o scrisoare care a fost găsită într-o sticlă. Încă nu am văzut-o. Putem s-o deschidem împreună.

Ea strâmbă din nas. La ea, atitudinea sceptică era la ordinea zilei.

Carl deschise cutia, înlătură polistirenul, scoase dosarul și îl puse pe masă. Apoi mai căută prin bilele din polistiren și scoase o pungă de plastic.

— Ce e în ea?

— Probabil cioburile de la sticlă.

— Au spart-o?

— Nu, doar au demontat-o. În dosar există și indicații din care reiese cum să o montezi la loc. O joacă de copil pentru o femeie cu înclinații practice, așa cum ești tu.

Ea scoase limba spre el și cântări în mână punga de plastic.

— Nu e foarte grea. Cât de mare era?

El îi întinse dosarul.

— Citește singură.

Ea lăsă cutia acolo și dispăru în jos pe coridor. Se instalase iarăși liniștea. Într-o oră, ziua de muncă se încheia. Apoi avea să ia trenul până la Allerød, avea să cumpere o sticlă de whisky și avea să se amestece împreună cu Hardy, un pahar de whisky cu pai și unul cu gheață. Seara avea să fie, cu siguranță, liniștită!

Închise ochii. Nu apucă să stea așa nici zece secunde, că Assad se plantă în fața lui.

— Am găsit ceva, Carl. Vino cu mine să vezi. Aici afară, pe perete.

Carl constată că se petrecea un lucru straniu cu simțul echilibrului atunci când te deconectai fie și câteva secunde de lumea exterioară. Se sprijini amețit de peretele din hol. Assad arătă mândru spre documentele de pe perete.

Carl se forță să se întoarcă la realitate.

— Mai spune o dată, Assad, tocmai mă gândeam la altceva.

— M-am întrebat dacă șeful departamentului judiciar nu ar trebui să se gândească și la cazul ăsta, cu toate incendiile din ultima vreme din Copenhaga.

Carl verifică dacă se putea ține pe picioare, apoi se apropie de peretele unde Assad își pusese degetul pe un caz. Povestea era veche de paisprezece ani. Era vorba despre un incendiu, probabil provocat, unde se găsisse un cadavru, în Rødovre, foarte aproape de lacul Damhus. Cadavrul fusese atât de ars, încât nu se mai putuse stabili nici momentul morții, nici nu se recuperase ADN. Iar treaba nu devenea mai simplă nici în continuare, căci niciuna dintre persoanele date dispărute nu se potrivea cu descrierea cadavrului descoperit. În cele din urmă, cazul fusese clasat. Carl își amintea bine de el. Fusese unul dintre cazurile lui Antonsen.

— De ce crezi că ar avea de a face cu incendiile devastatoare care au loc acum?

— Atacurile?

— Incendiile care au provocat atâtea pagube și în care s-au pierdut vieți omenești.

— De asta!

Assad indică spre o fotografie de detaliu a unui rest de schelet.

— Această adâncitură rotundă pe osul degetului micuț. Aici scrie ceva despre asta.

Luă dosarul de pe perete și deschise la pagina respectivă din raport.

— Aici e descris așa: „De parcă acolo s-ar fi aflat timp de ani întregi în inel”, așa scrie. O adâncitură circulară.

— Și?

— Ei, Carl, degetul mic.

— Da, și?

— Când am fost sus, în Departamentul A, primei victime din incendii îi lipsea complet degetul micuț.

— OK. Dar se zice degetul mic, Assad. Fără diminutiv.

— Da, și la primul incendiu, cadavrul găsit acolo avea o adâncitură pe degetul mic. Exact ca aici.

Carl observă cum sprâncenele lui se ridicau considerabil în sus.

— Aș zice că ar trebui să te duci la etajul doi și să-i povestești șefului nostru ce mi-ai spus mie, Assad.

Acesta radia de încântare.

— Nici nu aș fi observat asta dacă fotografia nu mi-ar fi atârnat tot timpul în dreptul nasului, pe perete. Grozav, nu?

Părea că blindajul de nepătruns al lui Rose, format din aroganță neagră de punkist, tocmai se alesese cu o fisură în urma noii sarcini primite. În orice caz, nu trânti, ca de obicei, documentul pe biroul lui Carl. De data asta, dădu scrumiera la o parte, apoi așeză scrisoarea cu grijă, ba chiar cu deferență, pe birou.

— Nu se poate citi prea mult, zise ea. A fost evident scrisă cu sânge, iar sângele a fost șters de apa condensată și absorbit de hârtie. Plus că e scris foarte stângaci și urât. Dar nu există dubii cu privire la primul cuvânt: scrie „Ajutor”.

Fără voia lui, Carl se aplecă și studie restul literelor de tipar. Poate că odinioară hârtia fusese albă, dar acum era maronie. În mai multe locuri lipseau pe margine bucăți din ea. Probabil că dispăruseră când scrisoarea fusese despăturită după ce fusese descoperită în mare.

— Ce investigații au fost efectuate deja? Scrie ceva despre asta în documentele însoțitoare? Și când?

— Sticla a fost găsită în apropiere de insulele Orkney. S-a agățat într-o plasă de pescuit. În 2002.

— 2002? Da' știu că nu s-au grăbit să ne trimită scrisoarea.

— Sticla a stat pe un pervaz și a fost dată uitării. Poate că de asta s-a format atâta condens. A stat direct în soare.

— Scoțienii ăștia trag cam mult la măsea, bombăni Carl.

— Au anexat un profil ADN destul de inutil, și câteva fotografii cu lumină ultravioletă. Au încercat să conserve hârtia cât de bine s-a putut. Și, uite, asta e o încercare de a reconstitui textul. Ceva, ceva tot se poate descifra.

Carl se uită la fotocopii și hotărî să-și retragă remarca despre scoțienii bețivi, căci dacă făceai o comparație cu scrisoarea originală, era destul de impresionant cât puteai citi din ea pe copii.

Se uită la bilet. Oamenii fuseseră dintotdeauna fascinați de călătoria unei scrisori pe mare, într-o sticlă, care să ajungă la capătul celălalt al

lumii și să fie descoperită acolo, în speranța că din asta s-ar putea naște aventuri nebănuite.

Dar nu prea credea că mesajul din acea sticlă luase naștere ca urmare a cine știe cărui vis romantic. Aici era vorba despre ceva cât se poate de serios, care nu avea nicio legătură cu dorul de nisip alb și de mări albastre. Acesta nu era o șotie a unor băieți proști. Această scrisoare era fix ceea ce se vedea.

Un strigăt disperat după ajutor.

5.

În momentul în care plecă de lângă ea, renunță la vechea identitate. Se deplasă cu mașina la micuța gospodărie de lângă Ferslev, care se afla cam la vreo douăzeci de kilometri de casa ei din Roskilde și debarcaderul de pe fiord. Apoi scoase din hambar dubița de livrări și parcă Mercedesul în locul ei. Închise poarta, făcu iute o baie și își vopsi părul. Apoi își schimbă complet hainele și se aranjă preț de zece minute în fața oglinzii. Scoase din dulapuri tot ce îi trebuia și se duse apoi cu bagajul la Renault-ul Partner bleu pe care îl folosea în traseele lui. Acesta nu avea nicio trăsătură distinctivă, nu era nici mare, nici mic, iar plăcuțele de înmatriculare nu erau murdare, însă erau destul de greu de citit. Era o mașină de încredere, înregistrată pe numele pe care și-l alesese când cumpăraseră gospodăria. Totul fusese făcut având în vedere misiunea pe care trebuia să o ducă la îndeplinire.

Când ajungea în acest punct, era pregătit până în cele mai mici detalii. Cu ajutorul investigațiilor pe internet și în registrele de persoane pe care le consulta de ani întregi ca utilizator online, deținea toate informațiile relevante despre potențialele sale victime. Avea mereu suficienți bani lichizi asupra sa. La benzinării plătea cu bancnote nu foarte mari, la fel și la taxele de pod. În dreptul camerelor de supraveghere își ferea constant fața și avea grijă să se țină mereu departe de tot ce ar fi putut atrage atenția asupra sa.

De data asta își alesese ca teren de vânătoare Mitteljütland. Acolo concentrația de secte religioase era destul de mare și trecuseră deja câțiva ani de când dăduse ultima lovitură în regiune. Dar, da, era cât se poate de meticulos în privința răspândirii morții.

Fusese de mai multe ori în regiune, de fiecare dată doar pentru două sau trei zile, și își adunase informațiile. Prima dată locuise la o femeie în Haderslev, iar următoarele dați într-o localitate mică, numită Lønne. Riscul de a fi recunoscut în regiunea din jurul orașului Viborg era minuscul.

Avea de ales între cinci familii. Două dintre ele erau membre ale Martorilor lui Iehova, una a Bisericii Neopostolice, una era o familie de mormoni și una făcea parte din Biserica Maicii Domnului. În acel moment, tindea spre aceasta din urmă.

Ajunse în Viborg pe la ora opt seara. Poate că era cam devreme pentru planurile sale, mai ales într-un oraș atât de mare, dar nu se știa niciodată ce se putea întâmpla.

Mai întâi trebuia să găsească un local unde putea să caute femeii care să se potrivească rolului de gazdă. Criteriile erau mereu aceleași: nu trebuia să fie nici prea mic, nici prea mare, nu trebuia să fie într-o zonă unde se cunoșteau toți, să nu aibă prea mulți clienți de-ai casei și nu prea mizer pentru o femeie singură cu o anumită clasă, în mod ideal între 35 și 55 de ani.

Primul local, *Julle's Bar*, era prea înghesuit și sumbru, lambrizat și ticsit de clienți de-ai casei. Următorul era un pic mai bun. Un mic ring de dans, clientelă absolut mediocră, chiar și un homosexual care se înființă imediat pe scaunul de lângă el, la câțiva milimetri distanță. Dacă descoperea acolo femeia potrivită, homosexualul avea să își amintească în mod sigur de el, în ciuda refuzului său politic, iar asta nu era bine.

Abia la a cincea încercare găsi barul potrivit. Localul era ideal pentru scopurile lui, asta îi indicau și afișele de pe perete, de deasupra teșghelei: „Cine nu spune nimic, mușcă mai bine”, „Afară e bine, în Terminal e și mai bine” și „Aici găsiți cele mai bune țâțe”. Terminal, cum se numea localul, se închidea deja la ora 23.00, dar oamenii se distrau foarte bine cu bere Høcker, produsă de berăria Hancock, aflată în Skive, și cu muzică rock. În condițiile astea, cu siguranță că una tot avea să muște momeala înainte de închidere.

Își alegea o femeie nu prea tânără, care ședea lângă intrare, în apropiere de automatele de jocuri. Când intrase, ea dansa singură pe ringul de dans, cu brațele desfăcute. Era destul de drăguță și cu siguranță nu era o pradă prea ușoară. Femeia era un pescar cu experiență. Voia un bărbat pe care să se poată baza. Unul alături de care merita să se trezească pentru tot restul vieții, pe care nu se aștepta să-l întâlnească aici. După o zi obositoare, ieșise cu niște colege. Asta era. Se vedea de la distanță.

Două dintre colegele ei bine făcute ședea în colțul fumătorilor și chicoteau, iar restul se răspândise pe la diferite mese. Probabil că femeile petreceau deja de ceva vreme. După cum își dădea el seama, în câteva ore nu aveau să mai fie în stare să îl descrie.

O invită pe femeie la dans, după ce o privise preț de cinci minute. Ea era încă destul de trează. Un semn bun.

— Nu ești de aici, zici? Atunci, ce faci în Viborg?

Ea mirosea bine și îl privea direct în ochi. Era limpede că aștepta un răspuns. Probabil că ar fi trebuit să-i spună că venea destul de des în oraș. Asta însemna că Viborg îi plăcea. Că era educat și singur. Așadar, zise toate astea. Cât se poate de calm și în ordinea corectă.

I-ar fi înșirat și altele, important era să aibă efect.

Două ore mai târziu, erau la ea acasă, în pat. Ea peste măsură de satisfăcută, el știind că va putea locui aici câteva săptămâni fără ca ea să-i pună prea multe întrebări. În afară de cele obișnuite, desigur: „chiar îți place de mine”, „mă iubești cu adevărat”, „mă dorești?”

Avea grijă ca așteptările ei să nu fie prea mari. Făcea pe rușinosul, pentru ca ea să poată atribui unele răspunsuri ezitante sau în doi peri timidității sale.

La șase și jumătate, a doua zi de dimineață, se trezi conform planului, se pregăti, căută discret prin lucrurile ei și află o sumedenie de informații despre ea încă înainte ca femeia să înceapă să se întindă. Divorțată, după cum știa deja. Avea copii mari, care se mutaseră de mult de acasă, și o slujbă bună în administrație, destul de importantă, care, spera el, avea să-i consume aproape toată energia. Ea avea 52 de ani și era cât se poate de pregătită să-și mute viața pe tărâmul basmului.

Înainte să pună pe pat tava cu pâine prăjită și cafea, el trase draperiile, pentru ca privirea ei să cadă imediat pe zâmbetul lui odihnit.

Ea se lipi de el. Tandră, recunoscătoare, blândă și surâzătoare. Îl mângâie pe obraz și vru să îi sărute cicatricea. Dar nu mai apucă, pentru că el îi ridică bărbia și o întrebă:

— Să îmi iau cameră la Hotel Palads sau să vin astă-seară iarăși aici, la tine?

Răspunsul era evident. Ea îi destăinuie unde se afla cheia și se mai lipi o dată tandru de el.

Apoi el se îndreptă relaxat spre camioneta lui și plecă.

Își alesese o familie care putea să plătească repede recompensa de un milion de coroane pe care o cerea el de fiecare dată. Poate că vor trebui să vândă niște acțiuni, nu neapărat în cel mai bun moment, dar chiar și așa familia tot va fi bine situată financiar. Sigur, criza financiară îngreunase lucrurile și pentru el, obținea mai greu recompense mari, dar își alegea victimele cu grijă și până acum găsisese

mereu o metodă. Și de data asta estimase că familia avea atât posibilitățile, cât și voința de a-i îndeplini cerințele și, mai ales, de a le îndeplini cu discreție.

Între timp, aflase destul de multe despre ei. Le vizitase comuna și discutasese după slujbă cu părinții. Știa de când erau membri ai sectei, cum își adunaseră averea, cum se numeau copiii, în mare știa și cum le decurgeau zilele.

Familia locuia la marginea localității Dollerup. Cinci copii între zece și optsprezece ani. Toți locuiau acasă și toți erau membri activi în Biserica Maicii Domnului. Cei doi copii mai mari mergeau la gimnaziu în Viborg, restul erau educați acasă de către mamă. Ea avea în jur de 45 de ani, fostă profesoară la o școală Tvind, una dintre acele școli alternative înființate în anii 1970, și, în lipsa altor rațiuni mai bune de viață, se orientase acum spre Dumnezeu. Ea purta pantalonii în gospodărie. Ea gestiona familia și religia. Soțul era mai mare cu 20 de ani și unul dintre cei mai bogați antreprenori din regiune. Chiar dacă dona jumătate din venituri Bisericii Maicii Domnului, ceea ce li se recomanda tuturor membrilor, tot mai rămâneau destui bani. Chiar și în timpul crizei financiare.

În familie exista o singură problemă: cel de-al doilea fiu, în sine un copil destul de potrivit, începuse cursuri de karate. Sigur, acesta nu era un motiv să se agite, băiatul slăbuț nu reprezenta o amenințare pentru el, dar ar fi putut să strice tot planul.

Iar acesta era important dacă lucrurile deveneau neplăcute.

Lăsând asta la o parte, acest al doilea băiat și sora sa mai mică, numărul patru din ceata de frați, aveau tot ce era necesar pentru planul său. Erau întreprinzători, erau cei mai drăguți dintre frați și erau și cei care dădeau tonul: erau favoriții mamei. Erau cumiști și mergeau la biserică, dar erau și un pic sălbatici. Copii pentru care nu exista decât ori, ori, fie deveneau șefi, fie erau excluși. Erau credincioși și, în același timp, independenți. Combinația perfectă.

Poate un pic așa cum fusese și el odinioară.

•

Parcă furgoneta la distanță între copaci și rămase multă vreme cu binoclul în mașină, supraveghind copiii când erau în pauză. Se jucau în grădină, lângă fermă. Fata pe care o alesese își făcea deja de ceva vreme de lucru sub niște copaci, preocupată de ceva care nu era merit

privirii altora. Asta nu făcea decât să îi confirme că alegerea sa fusese corectă.

Se gândi că fata făcea acolo ceva care nu i-ar fi plăcut mamei și care cu siguranță nu se potrivea cu recomandările bisericii. Dumnezeu testa mereu cele mai bune oițe din turma lui. Magdalena, în vârstă de 12 ani, făcea excepție de la această regulă.

Mai rămase alte două ore lăsat pe spate în furgonetă și studie ferma aflată în curba drumului dinainte de Dollerup. Prin binoclu văzu cât se poate de clar cum se desprinde un model din comportamentul fetei. În fiecare pauză ședea singură într-un colț al grădinii, iar când mama îi striga la terminarea pauzei, ea acoperea ceva.

Pentru o fată aproape adolescentă, dintr-o familie care făcea parte din Biserica Maicii Domnului, existau multe restricții și interdicții: dans, muzică, tot ce era tipărit – excepție făcând, desigur, tipăriturile proprii bisericii –, alcool, contacte cu oamenii din afara comunității, animale de companie, televizor, internet. Totul era interzis, iar pedeapsa pentru nerespectarea regulilor era aspră: erai exclus din familie și din comunitate.

Plecă înainte ca băieții mai mari să ajungă acasă. Avea un sentiment bun în legătură cu planul său. Era, cu siguranță, familia potrivită.

Acum voia să mai citească încă o dată raportul de activitate al firmei bărbatului și declarația sa de venit. A doua zi avea să vină din nou și să observe, pe cât posibil, activitățile copiilor.

În curând nu avea să mai existe cale de întoarcere, iar gândul acesta îl mulțumea peste măsură.

•

Pe gazda lui o chema Isabel, dar ea însăși nu era la fel de exotica precum îi era numele. Pe rafturi se găseau romane polițiste suedeze și CD-uri cu Anne Linnet. Nu era interesată de explorarea terenurilor necunoscute.

Se uită la ceas. Avea să ajungă acasă într-o jumătate de oră. Avea timp, așadar, să verifice dacă puteau să apară surprize neplăcute. Se așeză la biroul ei și îi porni notebookul, mârâind puțin când fu nevoit să introducă parola. De două ori încercă zadarnic, apoi ridică o mapă de pe birou și găsi dedesubt un bilețel cu parole pentru tot felul de lucruri, de la internet banking la internet dating. Femeile precum Isabel foloseau zile de naștere, numele copiilor sau al animalelor de companie, numere de telefon sau doar un șir de cifre, de regulă în

ordine descrescătoare. Și, dacă nu era așa, atunci își notau parolele. Doar arareori biletele cu parole se aflau la distanță mai mare de jumătate de metru de tastatură. Era tare incomod să trebuiască să te ridici.

Se logă pe pagina ei de internet dating și îi citi corespondența. Constată mulțumit că ea găsisse în el bărbatul pe care, evident, îl căuta de ceva vreme. Poate un pic mai tânăr decât intenționase, dar ce femeie ar refuza așa ceva?

Apoi îi studie contactele din Outlook. Un nume apărea foarte des. Un Karsten Jønsson. Poate un frate sau un fost soț, nu era important. Important era că adresa se termina cu police.dk.

Ce porcărie! se gândi el. Când va veni vremea, va trebui să se ferească să devină violent și să-i spună lucruri urâte ori să lase rufe murdare peste tot. Din profilul ei de internet dating reieșea că găsea așa ceva dezgustător.

Scoase din buzunar micul său memory-stick Blue Tinum și îl băgă în computer. Contul Skype, căști, carte de telefon, totul la un loc. Apoi introduse numărul de telefon al soției sale.

La ora asta era la cumpărături. Mereu avea acest program la ora asta. Voia să îi propună să ia o sticlă de șampanie și să o pună la rece.

La al zecelea apel se încruntă. Nu se mai întâmplase niciodată ca ea să nu răspundă. Dacă soția lui ținea la ceva, atunci acest ceva era telefonul mobil.

Mai încercă o dată, însă ea din nou nu răspunse.

Se aplecă înainte, se uită la tastatură și simți cum i se încinge fața.

Va trebui să îi dea o explicație foarte bună pentru asta. Dacă intenționa să îi arate abia acum laturi necunoscute ale personalității ei, atunci risca să afle lucruri complet noi și despre el.

Și nu și-ar fi dorit asta! Chiar deloc!

6.

— Trebuie să-ți spun că bănuiala lui Assad ne-a cam pus pe gânduri, Carl.

Marcus Jacobsen avea deja haina din piele pe umeri. În zece minute avea să se afle la un colț de stradă din cartierul Nordvest și avea să privească la petele de sânge rămase în urma împușcăturilor de noaptea trecută. Omul nu era deloc de invidiat.

Carl aprobă.

— Crezi, așadar, la fel ca Assad, că există o legătură între incendii?

— Aceleași adâncituri pe degetul mic la două din cele trei victime. Da, trebuie să medităm la asta. Dar să vedem. Deocamdată probele sunt verificate de cei de la medicină legală, ei vor trebui să reacționeze mai întâi. Dar nasul, Carl... Se bătu cu mâna pe proeminența sa facială pe cât de marcantă, pe atât de renumită.

Nu existau prea multe nasuri vârâte în atât de multe cazuri putrede ca acesta. Da, Assad și Jacobsen aveau, cu siguranță, dreptate. Există o legătură. Carl o remarcase și el.

Se strădui să vorbească pe un ton convingător.

— Atunci presupun că deocamdată vă lăsăm pe voi să vă ocupați de caz.

— Da, deocamdată. Deocamdată.

Carl dădu din cap și se îndreptă direct spre biroul lui din pivniță, unde bifă dosarul incendiierilor investigate de Departamentul Q drept încheiat.

Conta la statistică!

•

— Carl, vino încoace, Rose are să-ți arate ceva, răsună deodată o voce puternică, de parcă la subsol s-ar fi instalat o hoardă de maimuțe urlătoare.

Assad nu avea cu siguranță probleme la corzile vocale.

Stătea acolo, zâmbind cu gura până la urechi, cu un teanc de fotocopii în mână. Cel puțin nu erau de la niște cazuri, din câte își putea da seama Carl. Erau mai degrabă imagini mărite ale unor fragmente destul de nedeslușite.

— Uite ce s-a apucat să facă.

Assad făcu semn spre peretele despărțitor din capătul culoarului, pe care tâmplarul tocmai îl terminase și care trebuia să-i protejeze de azbest. Mai exact, făcu semn spre locul unde se putea presupune că era peretele despărțitor, căci de văzut, acesta nu putea fi văzut. Era acoperit, dimpreună cu ușa montată în el, de nenumărate fotocopii, lipite una de cealaltă. Dacă voia cineva să treacă, trebuia mai întâi să găsească o foarfecă.

Deja de la distanță îți puteai da seama că era vorba despre scrisoarea din sticlă, mărită de nenumărate ori.

„Ajutor” scria pe toată lungimea coridorului.

— 64 de coli A4. Super, nu? Acum aduc ultimele cinci. Doi patruzeci înălțime și unu șaptezeci lățime. Nu că e deșteaptă?

Carl se apropie în timp ce Rose, cu fundul în sus, se pregătea să lipească într-un colț ultimele copii ale lui Assad.

Carl se uită mai întâi la fundul ei și pe urmă la lucrare. Mărirea aceea rudimentară avea avantaje și dezavantaje, asta se vedea imediat. Zonele unde hârtia absorbise literele aproape de tot erau incredibil de șterse, în vreme ce alte părți aveau brusc sens: cele cu literele neclare și strâmbe care fuseseră scoase la iveală și făcute vizibile de specialiștii scoțieni.

Pe scurt, aveai deodată în față douăzeci de litere suplimentare, descifrabile.

Rose se întoarce o secundă spre el, îi ignoră mișcarea mâinii care ar fi trebuit să reprezinte un salut și trase o scară pe coridor.

— Suie-te acolo sus, Assad, apoi îți spun unde să faci punctele, OK?

Ea îl împinse pe care deoparte și se plasă exact în locul unde el stătuse înainte.

— Nu foarte apăsător, Assad. Trebuie să le putem șterge.

Assad aprobă de sus de pe scară, cu creionul pregătit.

— Începi de sub *AJUTOR*, direct înainte și direct după *i*. Vreau să zic, acolo pot să văd câte un punct. Ce zici?

Assad și Carl se uitară la petele care încadrau litera *i* ca niște norișori negri.

Apoi, Assad aprobă și așeză un punct pe ambele pete.

Carl făcu un pas în spate. Era bine, cu siguranță. Sub titlul clar de *AJUTOR* se vedeau trei pete neclare, iar din cea din mijloc se vedea un *i* doar un pic mai clar. Din cauza apei de mare și a condensului, literele

de dinainte și de după se dizolvaseră și intraseră în hârtie. Măcar dacă ar fi știut despre ce era vorba.

Carl se uită la scenă preț de o clipă. Rose îl dirija pe Assad. Era o chestiune de durată. Ore nefârșite petrecute ghicind, și pentru ce? Mesajul din sticlă putea să fie vechi de decenii – sau doar, pur și simplu, o glumă proastă. Literale păreau foarte neajutorate, de parcă ar fi fost scrise de un copil. Câțiva cercetași și o mică tăietură în deget. Asta era. Sau nu?

— Rose, nu știi ce să spun, începu el prevăzător, poate că ar trebui să renunțăm. Avem o grămadă de alte cazuri de rezolvat.

Văzu imediat efectul pe care îl avură cuvintele sale asupra lui Rose. Corpul începu să îi tremure, spatele i se scutură. Aproape că ai fi zis că o apucase o criză de răs. Carl o cunoștea însă pe Rose, așa că făcu un pas în spate, ca să nu fie izbit din plin de tirada ei furioasă.

OK, nu era încântată de intervenția lui. Nu era greu de cap.

Făcu un semn. După cum spusese, mai erau multe altele de care trebuiau să se ocupe. Își aminti de câteva dosare, care, deschise corect, îi puteau ascunde fața, în timp ce își recupera porția de somn. Ei n-aveau decât să se joace de-a cercetașii.

Rose înregistrează retragerea lui lașă în timp ce se întorcea spre el cu o privire pătrunzătoare.

— Totuși a fost o idee foarte bună, Rose, foarte bună, se grăbi el să adauge.

Dar, evident, ea nu mușcă momeala.

— Ai două posibilități, Carl, se răsti ea, iar Assad, aflat sus pe scară, își dădu ochii peste cap. Fie îți ții gura, fie plec acasă. Și ți-o trimit pe sora mea geamănă. Și știi ce?

Carl scutură încetișor din cap. Nu era deloc sigur că voia să știe ceva.

— Ei, aia o să vină cu trei copii și patru pisici, își dădu el cu presupusul, plus patru chiriași și un soț ticălos, nu-i așa? Atunci o să fie destulă înghesuială la tine în birou. Țasta era răspunsul?

Ea își puse mâinile în șold și se aplecă spre el.

— Nu știi cine ți-a spus așa ceva. Yrsa locuiește la mine acasă și nu are nici copii, nici chiriași.

Cuvântul „Idiot!” strălucea pur și simplu în ochii ei conturați cu negru.

El ridică mâinile, predându-se.

Scaunul din birou îl chema încetișor.

— Care e treaba cu sora ei geamănă, Assad? A mai făcut Rose și altă dată amenințări de genul ăsta?

În vreme ce Carl simțea deja cum i se instala plumbul în picioare, lângă el Assad urca ușor ca o pană scările spre rotondă.

— Ah, Carl, nu o lua chiar așa. Rose e ca nisipul de pe spinarea unei cămile. Câteodată te face să te scarpini în fund, câteodată nu. Depinde cât de groasă ți-e pielea în momentul respectiv.

Se întoarse spre Carl și își dezveli cele două șiruri de dinți albi. Era limpede că în decursul timpului fundul lui dezvoltase o piele de toval.

— Mi-a povestit despre sora ei. O cheamă Yrsa, asta mai știu pentru că rimează cu magazinul Irma. Și nu prea cred că ele două sunt foarte bune prietene, completă Assad.

Yrsa? Mai existau oameni care se numeau așa? se întrebă Carl. Ajunseseră la etajul al doilea și inima lui dansa deja fandango.

— Bună băieți, se auzi o voce familiară din partea cealaltă a teighelei.

Așadar, Lis era din nou la locul ei. Corpul bine întreținut, de patruzeci de ani, al lui Lis, și celulele ei cenușii la fel de elastice. O bucurie pentru simțuri. Spre deosebire de domnișoara Sørensen. Aceasta îi zâmbi ușor lui Assad, însă la vederea lui Carl își înălță capul ca o cobră stârnită.

— Lis, povestește-i domnului detectiv Mørck cât de bine v-a mers în SUA, ție și lui Frank.

Zâmbi agresiv ca o capră bătrână.

— Nu avem timp acum, interveni Carl iute. Avem o întâlnire cu șeful.

Dar îl trăgea degeaba pe Assad de mânecă.

Să te ia naiba, Assad, se gândi Carl în timp ce buzele infraroșii ale lui Lis raportau cu încântare despre călătoria de patru săptămâni în SUA.

Soțul ei, pe jumătate ofilit, se pare că își recăpătase în patul dublu al rulotei forța primordială a unui bizon, imagini pe care Carl se străduia din toate puterile să și le alunge din minte, la fel ca și gândurile despre propriul celibat nedorit.

Afurisita de Sørensen, se gândi el. Afurisitul de Assad. Afurisit bărbatul care o cucerise pe Lis. Și, nu în ultimul rând, afuriți de Medici fără Frontiere, care o ademeniseră pe Mona, epicentrul dorinței lui, în străfundurile întunecate ale Africii.

— Când se întoarce înapoi acea psihologă, Carl? întrebă Assad când treceau pe lângă centrul de conferințe. Cum o mai chema, în afară de Mona?

Carl ignoră zâmbetul sugestiv al lui Assad și deschise ușa de la biroul lui Marcus Jacobsen. Înăuntru se afla aproape tot Departamentul A, și toți se frecau la ochi. Timp de câteva zile dificile fuseseră expuși presiunii opiniei publice, dar descoperirea lui Assad le dăduse forțe proaspete.

Marcus Jacobsen avu nevoie de zece minute întregi pentru a le face briefingul șefilor săi de grupă. El și Lars Bjørn păreau destul de entuziaști. Numele lui Assad fu rostit de mai multe ori, și de mai multe ori perechi de ochi surprinși se îndreptară spre chipul radiind de mândrie al lui Assad, întrebându-se, desigur, cum de reușise acest conducător de cămile, ajuns om de serviciu, să nimerească în rândul lor.

Niciunul nu îndrăznea însă să întrebe deschis așa ceva. În orice caz, Assad fusese cel care descoperise legătura dintre cazurile vechi și noi de incendieri și îi ajutase să progreseze cu investigațiile lor. Toate cadavrele găsite la locul faptei aveau o adâncitură în degetul mic de la mâna stângă. Singura excepție era victima căreia îi lipsea complet acest deget. Medicii legiști notaseră de fiecare dată acest lucru, doar că până acum nu-i venise nimănui ideea să facă legătura între cazuri.

Conform rapoartelor de autopsie, se pare că doi dintre morți avuseseră un inel pe degetul mic, dar adâncitura pe os nu fusese provocată de încingerea metalului în foc, susțineau medicii legiști. Concluzia lor era că morții purtaseră acele inele din fragedă tinerețe, de aceea lăsaseră urme pe țesutul osos. Poate că inelele aveau o semnificație culturală, cum era legatul picioarelor la chinezi, sugera unul dintre ei, poate că era vorba de ceva ritualic.

Marcus Jacobsen aprobă din cap. Da, ceva în genul acesta. O formă sau alta de frăție: odată inelul pus pe deget, nu mai era scos niciodată. Faptul că degetele nu erau la locul lor la unele dintre trupuri era altă problemă, dar cauzele puteau fi diverse.

— Acum mai trebuie lămurită doar întrebarea cu privire la motiv și făptaș, rezumă Lars Bjørn explicațiile șefului.

Cei mai mulți dintre ei aprobă din cap, unii oftară. Mda, așadar, motiv și făptaș – nu avea cum să fie atât de greu.

— Departamentul Special Q ne va ține la curent dacă mai descoperă acolo jos și alte similitudini, zise șeful departamentului de criminalistică, iar unul dintre investigatori, care cu siguranță nu avea să se ocupe de cazuri, îl bătu pe Assad pe umăr.

Apoi se regăsiră din nou afară pe coridor.

— Așadar, cum mai stă treaba cu acea Mona Ibsen, Carl?

Ticălosul de Assad avea tupeul să reia conversația de unde fusese întreruptă.

— Ar trebui să se grăbească să ajungă acasă înainte ca podoabele tale să ajungă grele ca niște ghiulele de tun!

•

Jos, în pivniță, lucrurile erau în mare așa cum trebuiau să fie. Rose suise pe perete o schemă a scrisorii din sticlă. Acum ședea în fața ei și gândea atât de intens, încât aproape că îi puteai vedea din spate ridurile de pe frunte.

Evident că se împotmolise.

Carl studie fotocopia gigantică. Nu era deloc o sarcină ușoară. Absolut deloc.

Retrasese ușor literele cu un marker negru. Nu era o idee neapărat foarte bună, dar îți oferea o privire de ansamblu mai clară, își dădea seama de asta.

Ea își trecu degetele prin părul negru, ciufulit, cu un gest cochet. Reușise să se murdărească pe degete de la marker, în mod potrivit cu negru.

Fără îndoială că mai târziu avea să mai picteze deasupra cu oja neagră. Asta făcea întotdeauna.

— Ce înțelegi din asta? Are vreun sens? întrebă ea când Carl încercă să citească cuvintele.

AJUTOR

.....
.....
.....
.....
.....

Mda, un strigăt de ajutor, indicii despre cine știe ce bărbat, un tată și o călătorie de o oră cu mașina, nu se știa încotro. Semnat cu *P*. Asta era tot. Nu, nu prea avea sens.

Ce se întâmplase? Unde, când și de ce?

— Sunt destul de sigură că acesta este expeditorul, zise Rose și făcu semn cu markerul spre litera P de jos.

Nu era deloc proastă.

— Sunt și sigură că numele respectivului constă din două cuvinte a câte patru litere, continuă ea și arată spre marcajele în creion făcute de Assad.

Carl își luă privirea de la dungile făcute cu marker negru pe unghiile ei și se uită spre marcajele de pe scrisoare. Poate că ar trebui să-și facă un control oftalmologie! Cum naiba putea să fie sigură că era vorba de două seturi a câte patru litere? Pentru că Assad marcaseră patru puncte pe pete? După părerea sa, erau la fel de plauzibile numeroase alte posibilități.

— Am verificat originalul, zise ea, și am vorbit cu tehnicienii din Scoția. Suntem de aceeași părere. De două ori câte patru litere.

Carl încuviință. Aha, tehnicienii din Scoția, păi atunci mai vii de-acasă! Din partea lui n-avea decât să vorbească cu o ghicitoare în cărți roșcată din Reykiavik. În ochii lui toate astea nu erau decât mângăleli, indiferent ce-ar fi spus Rose.

— Sunt convinsă că scrisoarea a fost scrisă de o persoană de sex masculin, căci se poate presupune că nimeni în situația asta nu ar semna o asemenea scrisoare cu o poreclă de alint. Și nici nu am reușit să găsesc un nume danez de fată care să înceapă cu P și să conțină patru litere. Și, în afara limbii daneze, nu am găsit decât următoarele nume de fată: Paca, Pala, Papa, Pele, Peta, Pili, Pina, Ping, Piri, Posy, Pris, Prue.

Turui numele fără măcar să se uite la agenda în care și le notase. Oare Rose era normală la cap?

— Papa, un nume ciudat pentru o fată, bombăni Assad.

Rose strânse din umeri. Era o descoperire, trebuia să recunoască. Chiar nu erau nume daneze de fată care să înceapă cu litera P? Cel puțin, ea asta susținea. Cu siguranță, așa ceva nu era posibil.

Carl îl privi pe Assad. Pe chipul lui aproape că puteai citi întrebările. Nimeni nu mai gândea atât de fascinant ca această creatură rezistentă a deșertului.

— Nu e nici nume musulman, mai adăugă el după o vreme. Continuă să se uite concentrat spre perete.

— Nu-mi vine în minte decât Pari, care e un nume iranian.

Carl schiță o grimasă.

— Aha, și iranieni nu există în Danemarca sau cum? Ei bine, atunci îl cheamă fie Poul sau Paul, ce ușurare să știm asta. O să îl găsim cât ai clipi.

Cutele de pe fruntea lui Assad se adânciră și mai mult.

— Cum îl avem? Ce ai spus?

Carl trase adânc aer în piept. Trebuia să-l trimită mai repede pe ajutorul său la fosta lui soție. Acolo avea să învețe rapid atâtea expresii, încât ochii lui rotunzi or să amețească.

Carl se uită la ceas.

— Deci, îl cheamă Paul, nu vrem să ne punem de acord cu asta? Eu o să iau o pauză de un sfert de oră, iar în timpul ăsta o să-l găsiți cu siguranță pe autorul mesajului.

Rose se strădui să-i ignore tonul, dar nările i se umflară considerabil.

— Da, Paul e cu siguranță un început bun. Sau Piet, ori Peer cu doi de e, Pehr cu h, sau Petr. Dar poate să fie la fel de bine Pete sau Phil. Există zeci de posibilități, Carl. Am devenit o societate multietică cu multe nume noi. Paco, Paki, Pali, Page, Pasi, Pedr, Pepe, Pere, Pero, Peru...

— Hei, Rose, adună-te! Nu suntem un registru de nume! Și ce vrei să spui cu Peru? E o afurisită de țară, nu un nume...

— ... și Peti, Ping, Pino, Pius...

— Pius? Da, e bine să incluzi și papii. Sunt, în definitiv, bărbați.

— Ponce, Pran, Ptah, Puck, Pyry.

— Ai terminat?

Ea nu răspunse.

Carl se uită iar la semnătura de pe perete. Era adevărat că nu se putea desluși altceva decât că scrisoarea fusese scrisă de cineva al cărui nume începea cu P. Dar cine era acest P? Piet Hein¹³ nu părea un candidat valabil. Cine atunci?

— Ar putea fi și un prenume compus, Rose? Ești sigură că la mijloc nu e o cratimă?

Făcu semn spre literele șterse.

— Ceva de genul Poul-Erik sau Paco-Paki sau Pili-Ping.

¹³ Piet Hein - matematician, inventator, inginer, scriitor și poet danez care a trăit între 1905 și 1996 (n.red.).

Încercă să îi aducă lui Rose un zâmbet pe față, dar genul acesta de umor nu prindea la ea. Ei, la naiba!

— Ei, nu vrem să lăsăm scrisoarea asta drăgălașă pe perete și să ne vedem de treabă? Așa, Rose ar putea în sfârșit să-și picteze unghiile cu negru, decise Carl. Trecem destul de des pe aici și vom putea să mai aruncăm din când în când o privire. Poate că atunci ne va veni o idee mai deșteaptă. Ca la cuvintele încrucișate de la baie, pe care le dezlegi pe rând, de la o ședință la alta.

Rose și Assad îl priviră încruntați și nedumeriți. Cuvinte încrucișate la toaletă? Se pare că nu petreceau destulă vreme pe acolo.

— Totuși, nu putem să lăsăm scrisoarea acolo pe perete, doar circulă lume pe aici. După cum știți, după ușă se află o parte a arhivei. Cazuri vechi, ați auzit de ele?

Carl se întoarse și porni spre scaunul lui comod, care îl aștepta în birou. Nu apucă să facă nici doi metri, că vocea ascuțită a lui Rose îl străpunse în spinare ca un pumnal.

— Ia întoarce-te, Carl.

El se răsuci încet și o văzu așezată, arătând spre opera de artă din spatele ei.

— N-am ce face dacă nu-ți plac unghiile mele. Ai înțeles? Dar un lucru îți spun: vezi cuvântul acela de sus?

— Da, Rose. Acela e singurul cuvânt pe care îl pot descifra. Acolo scrie foarte clar „Ajutor”.

Ea îndreptă amenințător un deget decorat cu negru spre el ca o armă.

— Ia aminte la el, pentru că e cuvântul pe care o să-l strigi în gura mare dacă îndepărtezi fie și numai o foaie. E limpede?

Ochii ei sclipeau provocatori.

El îi făcu semn lui Assad să-l urmeze.

Poate că venise vremea să arate cine era șef aici, se gândi el.

7.

Când se privea în oglindă, găsea că viața ar trebui să îi ofere mai mult. „Piele de piersică” și „Frumoasa adormită” erau porecle din timpul școlii la Thyregod care încă îi mai defineau imaginea despre sine. Câteodată, când se dezbrăca, imaginea propriului corp încă o mai putea surprinde în mod plăcut. Dar nu ajungea să știe doar ea asta. Sigur că nu.

Distanța dintre ei doi devenise prea mare.

El nu o mai vedea.

Când avea să vină acasă, avea să îi spună că nu putea să o părăsească din nou și că existau și alte posibilități de lucru pentru el. Voia să învețe să-l cunoască, să știe ce făcea și voia să-l vadă trezindu-se în fiecare zi lângă ea.

Da, avea să insiste asupra acestui lucru.

•

Pe vremuri, la capătul străzii Toftebakken, în spatele clinicii de psihiatrie, se afla o mică groapă de gunoi. Saltelele despicate din lână și cadrele ruginite de pat dispăruseră între timp. Acum, acolo luase naștere o mică oază verde, cu o panoramă asupra fiordului și unul dintre cele mai exclusiviste cartiere din oraș.

Ea iubea locul acesta, îi plăcea să stea acolo și să își petreacă privirea peste portul cu iahturi și peste fiordul albastru.

Într-un asemenea loc și într-o astfel de stare emoțională se putea întâmpla ușor să fii expus fără apărare coincidențelor vieții. Poate că de asta spusese da când tânărul se dăduse jos de pe bicicletă și îi propusese să bea împreună o cafea. Locuia în același cartier ca și ea și se salutaseră câteodată la cumpărături. Acum, se afla acolo.

Ea se uită la ceas. Pe fiul ei nu trebuia să îl ia decât peste două ore, așa că avea timp destul. Nu avea ce să strice dacă se ducea să bea o ceașcă de cafea.

Dar se înșela amarnic.

•

Seara o găsi așezată ca o femeie bătrână în fotoliul ei, legănându-se înaintea și înapoi. Își strângea mâinile în fața abdomenului și încerca să-și liniștească inima, care îi bubuia sălbatic. Era de neconceput ce făcuse. Oare ce o apucase? Era de parcă bărbatul acela amabil o

hipnotizase. După zece minute își deconectase mobilul și începuse să povestească despre sine. Iar el ascultase.

— Mia, ce nume frumos, spusese el.

Trecuse atât de multă vreme de când își auzise numele, încât i se părea că sună străin. Soțul ei nu îl rostea niciodată.

Tânărul fusese foarte degajat. Îi pusese întrebări, iar când ea îl întrebase ceva, îi răspunsese. Era soldat, îl chema Kenneth. Avea ochi blânzi, iar când își pusese mâna peste a ei, în văzul acel puțin alți douăzeci de clienți, nu se simțise stânjenită. Îi strânsese mâna ușor și i-o ținuse.

Iar ea nu și-o retrăsese.

După aceea alergase ca o nebună spre creșă, continuând să-i simtă apropierea.

Între timp se lăsase seara, dar nici orele și nici întunericul nu reușiseră să-i liniștească pulsul. Simțea permanent nevoia de a-și mușca buzele. Mobilul închis se afla pe măsuta din fața canapelei și părea să o privească plin de reproș. Eșuase pe o insulă de pe care nu aveai nicio perspectivă. Nu exista nimeni de la care să ceară un sfat. Nimeni. Și nimeni căruia să-i ceară iertare.

Ce avea să se petreacă în continuare?

Când se luminează de ziuă, încă mai ședea acolo, complet îmbrăcată. Și speriată. Ieri, în timpul discuției cu Kenneth o sunase soțul ei. Tocmai constatase asta. Pe ecran erau afișate trei apeluri ratate, iar acum trebuia să-i furnizeze o explicație. Avea să sune și să o întrebe de ce nu îi răspunsese la telefon. Și avea să-și dea seama de minciună, indiferent cât de plauzibilă ar fi fost. Era mai deștept și mai în vârstă, și avea mai multă experiență de viață decât ea. Avea să simtă înșelăciunea și de aceea tremura acum din tot corpul.

De regulă, el suna cu trei minute înainte de ora opt, chiar înainte ca ea să iasă din casă cu Benjamin. Astăzi avea să facă lucrurile altfel și să plece puțin mai devreme. Trebuia să aibă ocazia să o întrebe, dar nu trebuia să o preseze. Altfel, lucrurile aveau să meargă prost.

Era cu fiul ei în brațe când mobilul de pe masă începu să se rotească în jurul axei sale, o mică poartă spre lume, mereu accesibilă.

— Bună, dragule! zise ea cât putu de veselă, dar pulsul îi bubuia în urechi.

— Am încercat de mai multe ori să dau de tine. De ce nu m-ai sunat?

— Tocmai voiam să fac asta, îi scăpă ei.

Ei, o prinsese deja.

— Da, dar ești pe cale să pleci cu Benjamin. Mai e un minut până la ora opt. Doar te cunosc.

Ea își ținu respirația și îl puse pe băiat cu atenție jos.

— Nu se simte prea bine. Și știi doar că nu vor să vină copiii la creșă când sunt răciți. Cred că a făcut un pic de febră.

Ea inspiră cât putu de încet, deși organismul ei țipa disperat după oxigen.

— Ah, da.

Pauza care se lăsă nu-i plăcu deloc. Se aștepta el cumva ca ea să spună ceva? Uitase ceva? Încercă să se concentreze asupra unui lucru aflat dincolo de ferestrele duble. Pe poarta de la grădină. Pe ramurile golașe. Pe oamenii care se grăbeau, în drum spre serviciu.

— Am sunat ieri de mai multe ori. Ai auzit că am spus asta? Întrebă el.

— Ah, da, iartă-mă, dragul meu, îmi murise telefonul. Cred că va trebui să investim curând în altă baterie.

— Am încărcat ambele telefoane marți.

— Da, e foarte ciudat, în mod normal al meu ține mai mult.

— Și acum l-ai încărcat singură? Ai reușit?

— Da, închipuie-ți.

Ea se strădui să râdă degajat, dar suna artificial.

— Doar te-am văzut de destule ori făcând asta.

— Credeam că nu știi unde e încărcătorul.

— Ba da, ba da.

Acum îi tremurau mâinile.

El bănuia că era ceva în neregulă. În următorul moment avea să o întrebe unde găsisse afurisitul de încărcător, iar ea habar nu avea unde era.

Gândește! Gândește repede! Prin cap îi alergau sute de gânduri.

— Eu... ridică ea vocea. O, nu, Benjamin. Nu, asta nu se poate.

Îl împunse pe copil cu piciorul, astfel încât să scoată un sunet. Apoi văzu privirea scâldată în lacrimi a lui Benjamin și îl mai împunse o dată.

Iar când veni întrebarea: „Și unde l-ai găsit?”, copilul începu să plângă în sfârșit.

— O, Doamne, îmi pare rău, trebuie să vorbim mai târziu, zise ea și se strădui să pară agitată. Benjamin tocmai s-a lovit la cap.

Ea închise mobilul, se lăsă pe vine în fața copilului și îi scoase salopeta. Apoi îl sărută pe obraz și îi vorbi pe un ton liniștitor.

— Dragul meu, îmi pare rău, iartă-mă, iartă-mă, te rog. Mama te-a împins din greșeală. Te mai doare? Vrei o prăjitură?

Copilul își trase nasul și o iertă, aprobând nedumerit, cu o mină tristă. Ea îi întinse o carte cu desene, în timp ce își dădea seama de întreaga dimensiune a catastrofei: casa avea trei sute de metri pătrați, iar încărcătorul putea să se afle în oricare colțișor, și nu era mai mare decât un pumn.

•

O oră mai târziu, răscolise toate sertarele, mobilele și rafturile de la parter. Și dacă aveau doar un încărcător? Își dădu ea brusc seama. Și dacă îl luase cu el? Oare mobilul lui era aceeași marcă, la fel ca al ei? N-avea habar.

Cu fruntea încruntată, ședea lângă Benjamin și îi dădea de mâncare. *O, Doamne!* se gândi ea. *A luat încărcătorul cu el.*

Ea scutură din cap și îi trecu fiului ei lingura peste gura murdară de mâncare. Nu, atunci când cumpărai un mobil, primeai și un încărcător. Evident. Și de asta se afla undeva cutia telefonului ei mobil cu instrucțiunile de utilizare și cu un încărcător nefolosit. Doar că nu aici la parter.

Se uită în sus spre scara care ducea la primul etaj.

Existau camere în casa asta în care aproape că nu intra. Nu pentru că el i-ar fi interzis, ci pentru că așa stăteau lucrurile. Nici el nu intra în camera ei de cusut. Aveau amândoi interese și oaze și momente doar pentru ei, doar că el avea mult mai multe decât ea.

Își luă fiul în brațe și urcă scara, rămânând nehotărâtă o vreme în fața ușii biroului său. Dacă găsea cutia cu încărcătorul într-unul dintre sertarele sau dulapurile lui, cum avea să-i explice că răscolise prin ele?

Deschise ușa.

Încăperea era foarte diferită de cea aflată vizavi. Aceasta nu avea niciun pic de energie, acea emanație greu de definit a culorilor și a gândurilor creatoare, care exista în camera ei. Aici existau doar nuanțe și suprafețe de bej și cenușiu, și nimic altceva.

Deschise toate dulapurile încastrate și se uită înăuntru. Erau în mare parte goale. Dacă ar fi fost dulapurile ei, ar fi fost pline cu jurnale, albume de fotografii și tot felul de nimicuri, amintiri adunate din zilele fără griji petrecute cu prietenele.

Pe rafturi se aflau doar câteva cărți. De specialitate, se părea, despre subiecte care aveau de a face cu slujba sa: arme de foc, munca de poliție și altele asemenea. Și cărți despre secte religioase. Despre Martorii lui Iehova, Copiii lui Dumnezeu, Mormonii și multe altele despre care nu auzise niciodată. Ce ciudat, se gândi ea. Apoi, se ridică pe vârfuri să vadă ce se afla pe rafturile cele mai de sus.

Nimic important.

Îl luă din nou pe Benjamin în brațe și deschise cu mâna liberă alte sertare, unul după altul. Cu excepția unei cremene cenușii cum folosea și tatăl ei pentru ascuțitul cuțitului pentru pește, nu era nimic palpitant înăuntru. Doar hârtii, ștampile și câteva cutii noi-nouțe cu dischete, care nu se mai foloseau.

Închise ușa cu sentimentele înghețate. În acel moment nu se cunoștea nici pe ea, nici pe soțul ei. Totul era atât de înspăimântător și de ireal. Nu mai trăise niciodată așa ceva.

Capul lui Benjamin se lăsă pe umărul ei și ea îi simți răsuflarea relaxată pe ceafă.

— Ah, dragul meu. Ai adormit? șopti ea când îl puse în pătuțul său cu grilaj.

Acum trebuia să fie foarte atentă să nu-și piardă controlul. Totul trebuia să se desfășoare ca de obicei.

Răsufală adânc, luă telefonul și sună la creșă.

— Benjamin e atât de răcit, încât o să îl țin acasă astăzi. Acolo ar infecta pe toată lumea. Am vrut doar să anunț, îmi pare rău că am sunat abia acum, zise ea mecanic și uită să mulțumească pentru urările de însănătoșire.

Apoi, se întoarse spre coridor și se uită la ușa îngustă dintre biroul soțului ei și dormitor. Îl ajutase să ducă sus toate cutiile de carton de la mutare. O diferență majoră dintre ei se referea la cantitatea de balast pe care o cărau după ei. În vreme ce ea adusese doar câteva mobile ușoare de Ikea din camera ei de studentă, el venise cu tot ce acumulase în decursul a douăzeci de ani, anii pe care îi avea în plus față de ea. De aceea, în toate încăperile se aflau mobile din cele mai diferite epoci și, de aceea, camera din spatele acelei uși înguste era plină de cutii despre al căror conținut nu avea habar.

•

Își pierdu curajul imediat ce deschise ușa și se uită înăuntru. Încăperea nu avea mai mult de un metru și jumătate lățime, dar oferea

destul spațiu pentru patru rânduri de cutii, stivuite sau înșirate unele lângă celelalte. Abia dacă puteai răzbi printre ele până la fereastră. În cameră se aflau în total peste cincizeci de cutii.

„Mai ales lucruri de la părinții mei și de la părinții lor”, spusese el. Nu ar fi fost vremea să le arunce? Nu avea frați pentru a fi nevoit să discute despre asta cu ei.

Se uită la peretele de cutii și renunță imediat. Nu avea niciun sens să caute încărcătorul aici. Asta era o cameră în care era închis trecutul.

Cu toate astea, se gândi ea și studie cu atenție câteva paltoane cu gulere mari, care se aflau aruncate într-un morman uriaș pe cutiile din spate. Nu formau în mijloc ca un fel de denivelare? Se putea ascunde ceva dedesubt?

Se întinse peste cutii, dar nu ajunsese până la paltoane, așa că se întinse peste muntele de carton, îngenunche deasupra și se târî înainte. Ridică paltoanele și constată dezamăgită că nu se afla nimic dedesubt. Și apoi, brusc, genunchiul îi trecu prin capacul cutiei.

La naiba, se gândi ea. Acum avea să vadă că fusese aici.

Se trase un pic înapoi, ridică un capac și constată că nu se întâmplase nimic.

Acesta fu momentul în care descoperi tăieturile din ziare. În mod ciudat, nu erau atât de vechi încât să fi putut fi adunate de părinții soțului ei. Așadar, le decupase chiar el. Poate pentru serviciu? Sau doar îl interesaseră?

— Ce ciudat, șopti ea. De ce ai vrea să decupezi și să colecționezi articole despre Martorii lui Iehova?

Răsfoi decupajele. Materialul nu era în niciun caz atât de omogen pe cât părea la prima vedere. Printre articolele despre diferitele secte se aflau și rapoarte de bursă și reportaje despre tehnica criminalistică și procedurile pentru analiza ADN. Descoperi chiar și anunțuri de vânzări de case de vară sau locuințe de vacanță, vechi de cincisprezece ani, din Hornsherred. Nu prea erau lucruri de care să mai aibă nevoie. Poate că într-o bună zi o să-l întrebe dacă nu ar putea să golească încăperea. Apoi putea să amenajeze înăuntru un dressing. Cine n-ar vrea să aibă așa ceva?

Coborî de pe cutii și simți cum o cuprinde un sentiment de ușurare. Îi venise o idee.

Pentru siguranță, își mai trecu încă o dată privirea peste cutiile din carton. Nu i se părea că adâncitura din cutia din mijloc ieșea cine știe cât în evidență. Nu, el nici nu va observa.

Închise apoi ușa în urma ei.

•

Ideea era bună: se va duce să cumpere un încărcător nou, din banii de gospodărie pe care îi economisise, despre care el nu știa nimic. Avea să ia bicicleta, acum, imediat, și se va duce la magazinul Sonofon din Algade. Apoi, va prelucra dispozitivul în cutia cu nisip a lui Benjamin pentru a arăta vechi și uzat, și apoi îl va pune afară în hol, alături de căciulițele și mănușile lui Benjamin. Când se va întoarce soțul ei și va întreba de încărcător, i-l va indica acolo.

Sigur că se va mira de unde apăruse aparatul, iar ea se va mira că el se miră. Iar apoi va presupune că l-a uitat cineva la ei, unul dintre musafiri.

Nu se întâmpla prea des să aibă vizite, de ultima oară trecuse deja ceva vreme, dar, chiar și așa. Fusesse întâlnirea proprietarilor de case. Și vizita asistentei medicale. Da, da, teoretic se putea să-l fi uitat cineva la ei, chiar dacă era destul de ciudat; cine ia încărcătorul de mobil la alți oameni în vizită?

În timpul somnului de prânz al lui Benjamin va reuși să cumpere obiectul. Zâmbi cu gândul la chipul surprins al soțului ei când va dori să vadă încărcătorul, iar ea îl va scoate din coșul cu mănuși. Repetă propoziția de câteva ori, pentru a-i conferi tonul și greutatea necesară.

— Ah, nu e al nostru? Ce ciudat. Atunci, trebuie să-l fi uitat cineva. Poate la botezul lui Benjamin?

Da, explicația era plauzibilă. Atât de simplă și, în același timp, atât de rafinată, încât era dincolo de orice suspiciune.

8.

Dacă Mørck se îndoise vreodată că Rose era o femeie de cuvânt, acum nu se mai îndoia. Abia își permisesese să-și ridice vocea obosită pentru a comenta preocuparea constantă a lui Rose pentru scrisoarea din sticlă, că ea și făcuse ochii mari și șuierase că să facă bine să o lase în pace și să se ducă să-și tragă singur un șut în fund cu un pantof ascuțit și apoi să-și vâre singur undeva cioburile de la sticla aia afurisită.

Și, încă înainte ca el să apuce să protesteze, își pusese geanta pe umăr și dispăruse. Chiar și Assad era șocat și rămase o clipă încremenit, cu gâtul întins peste o felie de grepfrut din care tocmai intenționase să muște.

O vreme, tăcură speriați.

— Oare acum o trimite pe sora ei? întrebă, într-un final, Assad, luând din nou felia de fruct în mână.

— Unde ți-e covorul de rugăciune? mârâi Carl. Roagă-te să nu se întâmple asta. Atunci o să fii un tip de milioane.

— Un tip de care?

— Un tip grozav, Assad.

Carl îi făcu semn asistentului său să vină împreună cu el în fața scrisorii gigantice.

— Haide să dăm jos copiile astea de pe perete cât nu e aici.

— Noi?

Carl încuviință.

— Ai dreptate, Assad. Dă-le jos pe toate și pune-le pe perete lângă cazurile tale grozave cu sforile colorate. Dar lasă câțiva metri între ele, OK?

•

Carl se uită cu o anume atenție la original. Chiar dacă în decursul anilor scrisoarea trecuse prin mai multe mâini, și nu toți cei de la serviciu o consideraseră o mărturie relevantă, nu îi trecuse prin minte, nici măcar în vis, să-și pună mânușile de bumbac.

Hârtia era casantă și fragilă. Iar când stătea singur cu documentul, așa ca acum, atunci se petrecea ceva straniu, la care Carl reacționa întotdeauna sensibil. Marcus Jacobsen numea această sensibilitate „nasul lui Carl”, bătrânul Bak îi mai spunea „instinct”, fosta sa soție

vorbea, mai simplu, de „intuiție”. În orice caz, acest mic bilet emana ceva care îi stârnea lui Carl un fel de freamăt în corp. Autenticitatea documentului aproape că îl orbea cu strălucirea ei. Scris în mare grabă. Probabil pe o suprafață proastă. Cu sânge și cu o ustensilă de scris necunoscută. Să fi fost o pană înmuiată în sânge? Nu, probabil că nu. Liniile erau prea inegale, prea necontrolate. În unele locuri se părea că se apăsase prea tare, în altele, culoarea lipsea aproape complet. Carl scoase lupa și încercă să deslușească adânciturile și denivelările, dar documentul era prea deteriorat. Ce fuseseră odinioară adâncituri erau acum umflate de la umezeală, și invers.

Văzu în fața ochilor chipul îngândurat al lui Rose și puse hârtia deoparte. Mâine avea să-i spună că, dacă era nevoie, putea să-și rezerve restul săptămânii pentru scrisoare, dar apoi, dacă nu afla nimic, trebuia să se întoarcă la lucru.

Se gândi dacă să-l roage pe Assad să-i fiarbă siropul lui obișnuit, dar din cântarea de jale de afară trase concluzia că Assad era încă ocupat să instaleze și să mute scara de colo colo, să urce și să coboare pentru a atârna pe perete copiile. Poate că ar trebui să-i spună că în încăperile unde se dădea ajutorul de înmormântare se afla o a doua scară, dar, sincer vorbind, puțin îi păsa. Oricum, avea să termine într-o oră.

Carl scoase dosarul vechi al incendiului din Rødovre. După ce îl citi îi veni să arunce mizeria pe biroul lui Jacobsen, undeva foarte sus, pe cel mai înalt dintre teancurile de dosare.

În acest caz era vorba despre un incendiu în Rødovre, în anul 1995. Acoperișul nou din țiglă al unei clădiri cu mai multe etaje din Damhusdal, care adăpostea o firmă de import-export, se prăbușise brusc, iar în câteva secunde flăcările mistuiseră etajul superior. După stingerea incendiului a fost descoperit un cadavru. Proprietarii firmei nu știau nimic despre bărbat, dar vecinii au povestit că văzuseră toată noaptea o lumină la una dintre ferestrele podului. Pentru că nu reușiseră să identifice cadavrul, au presupus că era vorba despre o persoană fără adăpost care pătrunsesese în clădire prin acoperișul încă neterminat și își făcuse culcuș acolo, uitând să închidă în bucătăria de serviciu butonul de gaz. Abia când furnizorul de gaz HNG a transmis că butonul nu fusese deschis, cazul a fost transferat la departamentul pentru delictе violente al poliției din Rødovre, iar acolo cazul a continuat să vegeteze, cu număr de înregistrare, până în ziua în care fusese înființat Departamentul Special Q. Și ar fi vegetat în continuare

și aici dacă Assad nu ar fi observat adâncitura de pe degetul mic al mâinii stângi a cadavrului.

Carl înșfacă telefonul și formă numărul lui Marcus Jacobsen. Nici nu răzbătu bine vocea domnișoarei Sørensen până la el, că nivelul de frustrare al lui Carl țâșni în sus.

— Dar scurt, Sørensen, zise el, câte cazuri...

— Mørck? Dumneavoastră? Așteptați să vă fac legătura cu un coleg care nu vă consideră atât de penibil.

Mai devreme sau mai târziu, o să-i pună un scorpion sub fund.

— Bună, dragul meu, ciripi Lis.

Slavă cerului! Sørensen nu era în totalitate lipsită de compasiune.

— Poți să-mi spui la câte dintre cazurile de incendiu se cunoaște identitatea victimei? De fapt, știi și câte cazuri sunt în total?

— Te referi la cele mai recente cazuri? Sunt trei, dar avem numele unei singure victime, și nici aici nu suntem siguri.

— Nu suntem siguri?

— Ei bine, am găsit un prenume pe un medalion pe care îl purta mortul, dar de unde putem ști că era al lui?

— Ok. Spune-mi încă o dată unde au avut loc incendiile.

— Nu ai citit dosarele?

— Doar parțial.

El respiră precipitat.

— Noi am găsit un cadavru în Rødovre, asta în 1995. Și voi ați găsit...

— ... unul sâmbăta trecută în Stockholmsgade, în Østerbro, unul a doua zi în Emdrup și ultimul în Nordvest.

— Stockholmsgade sună elegant. La care dintre incendii sunt pagubele mai mici, știi cumva?

— Nordvest cred. Pe strada Dortheavej.

— Există vreo legătură între cazuri? Proprietari? Renovări? Vecini care au văzut noaptea lumini? Indicii cu privire la premeditare?

— Nu, din câte știu eu, dar lucrează mai mulți colegi la asta. Întreabă-l pe unul dintre ei.

— Mulțumesc, Lis. De fapt, nici măcar nu e cazul meu, zise el cu o voce intenționat puternică, în speranța că o va impresiona.

Apoi, puse dosarul pe masă. Se pare că știu ei ce fac, se gândi el. Afară, pe coridor, se auzeau voci. Probabil că era birocratul de la Inspekția Muncii cu porcăria lui de azbest.

— Da, e acolo, înăuntru, se auzi suspect de aproape vocea lui Assad. Carl fixă o muscă în timp ce aceasta își făcea rondul prin biroul lui. Cu puțină pricepere, i-o putea lipi omului direct în frunte.

Deschise dosarul Rørvig pregătit pentru a lovi și se plasă direct în spatele ușii.

Dar în ușă apăru un chip necunoscut.

— Bună ziua.

I se întinse mâna.

— Numele meu e Yding. Vicecomisar de poliție. Poliția din Vestegn. Alberstlund, știți dumneavoastră.

Carl aprobă.

— Yding. Acesta e numele sau prenumele dumneavoastră?

Bărbatul zâmbi, de parcă nici el nu ar fi știut prea bine.

— Vă caut în legătură cu incendiile din ultimul timp. Pe vremuri, la investigațiile din 1995 din Rørvig, eram asistentul lui Antonsen. Marcus Jacobsen ar vrea un raport verbal și mi-a zis să vă vorbesc, așa mi-l puteți prezenta pe asistentul dumneavoastră.

Carl respiră ușurat.

— Tocmai ați vorbit cu el. Cel de afară cu scara, el e.

Yding miji ochii.

— Cel de afară?

— Da. De ce? Nu e destul de bun? A făcut un curs de asesor de poliție la New York și a absolvit la Scotland Yard cursuri de analiză ADN și imagistică.

Yding aprobă impresionat.

— Assad, arată-te puțin, strigă Carl și încercă să lovească musca folosind dosarul, înainte să-i facă lui Yding cunoștință cu Assad.

— Ai terminat cu agățatul? întrebă el.

Pleoapele lui Assad se prăbușiră grele ca plumbul, ceea ce reprezenta un răspuns suficient.

— Marcus Jacobsen spunea că dosarul original din Rødovre e aici jos, explică Yding și îi strânse mâna lui Assad. Zicea că știți unde e.

Assad făcu semn spre mâna lui Carl – care încă mai ținea dosarul, pregătit să atace încă o dată musca.

— Acolo, zise el. Altceva?

Era limpede că nu era în formă. Treaba cu Rose îl afectase.

— Jacobsen tocmai m-a întrebat despre un detaliu pe care nu mi-l mai amintesc. Pot să mă uit pentru un moment în dosar?

— Da, bombăni Carl, dar ne cam grăbim, așadar vă rugăm să ne scuzați.

Îl trase pe Assad după el pe coridor și se așeză la biroul acestuia, chiar sub o frumoasă reproducere a unor ruine de culoarea nisipului. Pe imagine stătea scris „Rasafa”, orice ar fi însemnat asta

— Ai ceva în cazan, Assad? Întrebă el și făcu semn spre samovar.

— Ia ce a mai rămas, Carl. Eu o să-mi mai fac.

Zâmbea, cu ochii plini de recunoștință.

— După ce pleacă băiatul ăla, noi doi va trebui să facem o excursie, Assad.

— Încotro?

— Spre Nordvest. Trebuie să ne uităm la o clădire care a fost aproape distrusă de flăcări.

— Da, dar, Carl, acesta nu e cazul nostru. Ceilalți se vor supăra.

— Da, dar o să le treacă repede.

Assad nu părea convins. Apoi, expresia i se schimbă.

— Am reușit să mai descifrez o literă din scrisoare, zise el, și am o bănuială urâtă.

— Și anume?

— Încă nu-ți spun. Altfel o să râzi.

Asta părea să fie vestea bună a zilei.

— Mulțumesc, zise Yding din ușă și se uită la cana cu elefanți dansând din care bea Carl. Voi lua documentele sus la Jacobsen, dacă e în regulă.

Amândoi încuviințară.

— Ah, și trebuie să vă transmit salutări de la o veche cunoștință. L-am întâlnit mai devreme sus, la cantină. Laursen, de la departamentul tehnic.

— Tomas Laursen.

— Da.

Carl se încruntă.

— Dar tipul a câștigat zece milioane la loto și și-a dat demisia. Nu mai rezista cu atâția morți, așa zicea mereu. Ce face aici? Și-a pus iarăși salopeta?

— Nu, din păcate, deși cei de la tehnic ar cam avea nevoie de el. Singurul lucru pe care și l-a pus este un șorț. Lucrează sus, la cantină.

— Ce chestie!

Carl parcă îl și vedea dinaintea lui pe masivul jucător de rugby cu un șorț. Probabil cu un motto ridicol, de genul: „Aici gătește șeful”.

— Ce s-a întâmplat? Doar investise în diverse firme.

Yding aprobă.

— Exact, dar nu i-a mers prea bine, iar acum a pierdut totul. Urâtă treabă.

Carl scutură din cap. Pentru cineva ca el, care încerca mereu să fie rezonabil, treaba avea chiar un aspect demn de milă. Poate că nici nu era atât de rău să nu ai niciun cent pe care să-l poți pierde.

— De când e aici?

— De vreo lună, zise el. Nu urcați niciodată la cantină?

— Ați înnebunit? Până acolo sunt zece milioane de trepte și liftul nu mai funcționează de o veșnicie.

•

Firmele și instituțiile care mai rămăseseră pe cei șase sute de metri ai Dortheavej nu făceau neapărat parte din prima ligă: pe lângă un centru de consiliere și un studio de înregistrări, mai existau o școală de șoferi, o așa-zisă casă de cultură, diverse asociații multiculturale și alte câteva afaceri. O zonă industrială veche, care nu putea fi distrusă – poate doar prin incendiere, cum se întâmplase la depozitul firmei K. Frandsen Anglo.

Lucrările de curățare din curte se încheiaseră în mare parte, dar nu și munca investigatorilor. Colegii renunțaseră din nou să îl salute pe Carl, dar acestuia nu-i păsa prea mult. O lua ca pe un semn de invidie, convins fiind că nu mulți erau de acord cu el.

Se plasă fix în centrul curții, în fosta zonă de intrare a K. Frandsen și studie cu atenție distrugerile. De clădire nu era cu siguranță mare pagubă, dar gardul din sârmă galvanizată ieșea imediat în evidență: acesta fusese nou-nouț, într-un contrast evident cu fosta fabrică.

— Am văzut case de felul ăsta în Siria, Carl. Când soba cu petrol se încingea prea tare, atunci bummm... Assad își roti brațele ca pe niște moriști.

Carl își îndreptă privirea spre primul etaj. Acoperișul arăta de parcă s-ar fi ridicat și apoi s-ar fi așezat la loc cu un bubuit. Fumul care ieșea de sub streșină înnegrise complet în partea de sus plăcile de Eternit, iar ferestrele Velux zburaseră cine știe unde.

— Da, a fost zdravăn, zise el, în timp ce se gândea de ce oare oamenii alegeau de bunăvoie să-și petreacă timpul într-un loc atât de

urât și uitat de Dumnezeu. Poate că tocmai asta era. Poate că nu fusese alegerea lor.

— Carl Mørck, Departamentul Special Q, zise când trecu pe lângă el unul dintre investigatorii mai tineri. Putem să urcăm să ne uităm puțin în jur? Tehnicul a terminat?

Tipul ridică din umeri.

— Aici o să terminăm abia când toată porcăria va fi demolată, mârâi el, dar aveți grijă unde călcați. Am pus scânduri pe podea, ca să nu cadă nimeni, dar nu garantez pentru nimic.

— K. Frandsen Anglo: ce importau, de fapt? îl întrebă Assad.

— Tot felul de chestii pentru tipografii. E o firmă corectă, răspunse criminalistul. Se pare că nu știau că în clădire se afla o persoană fără adăpost sau cine o fi fost. Angajații sunt destul de șocați. Au fost norocoși că nu a ars totul din temelii.

Carl încuviință. Firmele de genul acesta nu-și puteau deschide sediul mai departe de șase sute de metri de o stație de pompieri. Avuseseră noroc că încă se mai aflau în zona aceasta și că pompierii locali rezistaseră tendinței idioate de a angaja firme auxiliare din UE.

Așa cum era de așteptat, primul etaj arsese complet. Plăcile din fibră de lemn de pe pereți erau jumulte, pereții separatori se ridicau ca niște turnulețe ascuțite, totul amintea un pic de Ground Zero. Un peisaj negru și plin de cenușa distrugerii.

— Unde ați găsit cadavrul? îl întrebă Carl pe bărbatul mai în vârstă care se prezentase drept investigatorul companiei de asigurări.

Omul arătă spre o pată de pe podea, un răspuns evident la întrebare.

— Explozia a fost puternică și s-a întâmplat în două etape, petrecute una după alta, explică el. Prima a declanșat incendiul, a doua a absorbit tot oxigenul din încăperea și a stins focul.

— Atunci nu a fost un incendiu mocnit în sensul obișnuit, în care victima moare intoxicată cu monoxid de carbon? întrebă Carl.

— Nu.

— Bărbatul a murit la explozie sau s-a sufocat încet și a ars apoi? Ce credeți?

— Nu știu. A rămas atât de puțin din el, încât nu se poate stabili nimic concret. La astfel de cadavre nu prea găsim resturi ale căilor respiratorii. De aceea nu putem spune nimic despre concentrația de funingine din plămâni sau trahee.

Scutură din cap.

— E greu de crezut că focul a adus cadavrul în starea asta în atât de scurt timp. Asta le-am spus deunăzi și colegilor dumneavoastră din Emdrup.

— Ce vrei să spunei cu asta?

— Păi, că eu consider incendiul provocat. Cred că acesta trebuia doar să ascundă faptul că victima a murit, în realitate, într-un alt incendiu.

— Vrei să spunei că mortul a fost mutat? Și ei ce au spus?

— Cred că au fost de aceeași părere.

— Așadar, crimă? Un om e omorât și ars și apoi adus la locul unui alt incendiu?

— Ei bine, nu se poate spune cu siguranță, dar, după părerea mea, este foarte probabil că a fost mutat cadavrul. E greu de crezut că la un incendiu atât de scurt, chiar și violent, cadavrul să ardă până la schelet.

— Ați analizat toate trei incendiile? Întrebă Assad.

— Aș fi putut, teoretic, deoarece lucrez pentru mai multe societăți de asigurări, dar în Stockholmsgade a fost un coleg.

— Locurile celorlalte incendii erau comparabile cu acesta? se interesă Carl.

— Nu. Cu excepția celui de aici, erau toate goale. De aceea a apărut teoria, destul de plauzibilă, că ar fi vorba de persoane fără adăpost.

— Și dumneavoastră credeți că lucrurile s-au petrecut de fiecare dată după același model? Că morții au fost aduși în clădiri părăsite și au fost arși acolo a doua oară? Întrebă Assad.

Omul de la asigurări se uită liniștit la neobișnuitul investigator.

— Asta se poate presupune din multe puncte de vedere, ba eu chiar susțin asta.

Carl își dădu capul pe spate și se uită la scheletul înnegrit al acoperișului.

— Mai am două întrebări și apoi vă lăsăm în pace.

— Dați-i drumul!

— De ce două explozii? De ce să nu lași porcăria să ardă de tot? Aveți un răspuns la asta?

— După mine, singura explicație posibilă este că incendiarii au încercat anume să limiteze pagubele.

— Mulțumesc! A doua întrebare e dacă vă putem suna în caz că mai avem și alte întrebări?

Bărbatul zâmbi și scoase o carte de vizită din buzunar.

— Desigur. Mă numesc Torben Christensen.

Carl căută în buzunar după propria carte de vizită, știind prea bine că nu avea una. Încă o sarcină pentru Rose, de îndată ce se întorcea.

— Eu nu înțeleg.

Assad stătea lângă ei și trăgea dungi în funinginea de pe perete. Făcea parte din soiul de oameni care reușea ca, dintr-o singură pată de vopsea pe deget, să își mânjească toate hainele și obiectele din jur. În clipa asta avea destulă funingine pe haine și pe față cât să murdărească un oraș de dimensiuni mai mici.

— Eu nu înțeleg despre ce vorbiți. Trebuie să existe o legătură. Treaba asta cu inelul pe deget sau degetul lipsă și asta cu morții și cu incendiile, spuse el, apoi se întoarse brusc spre omul de la societatea de asigurări. Câți bani plătește firma dumneavoastră pentru ce e aici? Doar e o porcărie de casă veche.

Torben Christensen se încruntă. Ideea fraudei de asigurări fusese lansată, dar asta nu însemna că el era de acord.

— Da, clădirea nu are cine știe ce valoare, dar firma tot are dreptul la despăgubiri. Vorbim de o asigurare împotriva incendiilor, nu de o poliță împotriva putregaiului sau a carilor.

— Cât?

— Păi, între șapte și opt sute de mii de coroane, aș aprecia eu.

Assad fluieră apreciativ.

— S-ar putea construi ceva nou peste parterul stricat?

— Asta depinde doar de asigurat.

— Deci, dacă ar vrea, ar putea dărâma tot?

— Cu siguranță.

Carl se uită la Assad. Era limpede că urmărea ceva.

În timp ce se îndreptau spre mașină, pe Carl îl cuprinsese senzația plăcută că erau pe cale să-și depășească adversarul pe interiorul turnantei și că, de data asta, adversarul nu erau doar acești ticăloși, ci și departamentul de investigare a crimelor a poliției din Copenhaga.

Ce triumf, dacă ar reuși să-i depășească!

Carl îi salută politicos din cap pe colegii care încă se mai aflau în curtea interioară. Nu avea chef să vorbească cu ei. Împreună cu Assad, aveau să afle singuri ce voiau să știe.

Assad se opri lângă mașina de serviciu pentru a studia mai atent graffitiul cu litere verzi, albe, negre și roșii de pe peretele frumos tencuit.

„Israel afară din fâșia Gaza. Palestina pentru palestinieni”, scria acolo.

— Țtia nu știu să scrie corect, comentă el și se sui în mașină.

Dar tu știi? se gândi Carl. Ca să vezi!

Carl porni mașina și aruncă o privire spre asistentul său. Acesta fixa bordul cu o privire încordată și părea pierdut în gânduri.

— Hei, Assad, unde ești?

Nimic nu se clinti în privirea acestuia.

— Ei, aici, Carl, zise el.

Apoi nu mai schimbă niciun cuvânt până la sediu.

9.

Ferestrele micii clădiri comunale păreau să fie plăci din metal încins. Așadar, idiotiile începuseră deja.

Își dădu jos paltonul în antreu și le salută pe femeile așa-numite impure. Femeile la menstruație trebuiau să asculte imnurile de slavă de afară. Apoi, intră foarte încet pe ușa dublă.

Slujba ajunsese deja la punctul în care comunitatea începea efectiv să o ia razna. Participase de mai multe ori, iar ritualul era de fiecare dată același. Acum preotul stătea la altar în straiile confecționate chiar de el și pregătea „Consolarea vieții” cum numeau ei cuminecătura. Curând, la chemarea lui se vor ridica toți, copiii și adulți, și se vor apropia cu pași mici și capetele plecate, îmbrăcați în cămășile lor albe, pure.

Acest drum spre altar, marțea, era punctul culminant al săptămânii. În acest moment, însăși Maica Domnului, în întruparea preotului, oferea comunității potirul și pâinea. În curând, toți cei din sală vor începe un dans al bucuriei și o vor slăvi pe Maica Domnului în cascade nestăvilite de vorbe, Maica ce dăruise viață, cu ajutorul Duhului Sfânt, lui Iisus Christos. Vocile li se vor revărsa, se vor ruga cu toții pentru toți copiii nenăscuți, se vor îmbrățișa și își vor aminti de senzualitatea Maicii Domnului atunci când se dăruia Domnului și încă multe altele de genul acesta.

Erau pure prostii, ca multe altele care se petreceau în locul acela.

Se duse iute spre peretele din spate și rămase acolo, în fundal. I se zâmbea senin. Toți sunt bine-veniți, spunea zâmbetul, iar când toată ceata se va deda, curând, extazului, vor aduce mulțumiri pentru că s-a simțit atras de Maica lui Dumnezeu și pentru că venise la ei.

În acest timp, el studia familia pe care o alesese. Tatăl, mama și cei cinci copii. În aceste cercuri, liota de copii era rareori mai mică de atât.

În spatele celor doi băieți mai mari și acoperit parțial de ei, stătea tatăl încărunit, iar în fața lui cele trei fetițe, care se legănav ritmic încolo și încoace, cu părul despletit. Chiar în partea din față, între alte femei adulte, se afla mama lor, cu buzele deschise, ochii închiși și mâinile odihnindu-i-se lejer pe sâni. Toate femeile stăteau așa. Captivate de mediul înconjurător, într-un singur gând, tremurând în prezența Maicii lui Dumnezeu.

Cele mai multe femei tinere erau gravide. Una dintre ele era cât se putea de aproape de soroc, iar cămașa era pătată pe piept de laptele care se scurgea.

Bărbații priveau fermecați aceste ființe fertile. Căci, până la perioada menstruației, corpul femeii era pentru ucenicii Maicii lui Dumnezeu cel mai sfânt lucru.

În această adunare care diviniza fertilitatea, toți bărbații își țineau mâinile împreunate în jurul organelor genitale. Băieții râdeau și îi imitau pe cei mari, fără să știe despre ce era vorba. Cei treizeci și cinci de oameni erau ca unul singur. Sentimentul de a aparține era descris în amănunțime în așa-zisul „Decret al Maicii”.

Aparținerea în credința în Maica Domnului – în femeia pe care se baza întreaga viață. Asta ascultase până i se făcuse greață.

Fiecare sectă avea adevărul ei inatacabil, inexplicabil.

În vreme ce preotul le dădea pâinea celor din apropiere și cădea într-un extaz verbal, el o studia pe fiica mijlocie a familiei, Magdalena.

Era cufundată în gânduri. Se gândea oare la mesajul comuniunii? Sau la ceea ce îngropase pe pajiște, acasă în grădină? Sau la ziua în care avea să fie unsă servitoare a Maicii, ziua în care ceilalți aveau să o dezbrace și să o ungă cu sânge proaspăt de oaie? Ziua în care îi aduceau un bărbat, îi slăveau pântecul și se rugau pentru fertilitatea ei? Era greu de spus. Ce se petrecea în mintea unei fete de doisprezece ani? Doar ea știa asta. Era posibil să îi fie teamă, dar avea și de ce.

De acolo de unde venea el, băieții erau cei care trebuiau să participe la anumite ritualuri. Trebuiau să renunțe la propria voință, la visuri și dorințe în favoarea comunității. Și, desigur, să își cedeze și corpul. Își amintea prea bine de asta.

Aici, însă, fetele treceau prin asta.

Se strădui să îi surprindă privirea Magdalenei. Dacă totuși se gândea la groapa din grădină? Dacă lucrul de nerostit trezea în ea puteri mai mari decât credința?

Probabil că avea să fie mai greu de convins decât fratele ei care stătea lângă ea. Și de aceea nici nu i-a fost clar de la început pe care dintre cei doi avea să îl aleagă.

Pe care dintre cei doi avea să îl omoare.

•

După ce familia plecase la slujbă, mai așteptase o oră înainte să pătrundă în casă. Soarele de martie se îndreptase deja spre orizont.

Avusese nevoie de doar două minute pentru a deschide o fereastră a casei și pentru a intra în camera unuia dintre copii.

Aparținea celei mai mici dintre fete, își dăduse seama imediat de asta, deși aici nu era nimic roz și nici nu erau perne sub formă de inimi pe canapea. Nu, aici nu erau nici păpuși Barbie, nici creioane cu ursuleți sau pantofiori cu barete sub pat. În această cameră nu exista nimic care să reflecte viziunea despre ea și despre lume a unei fete daneze de zece ani. Nu, îți dădeai seama că te aflai în camera fetei celei mici după faptul că rochița de la botez era încă atârnată pe perete. Așa se obișnuia în Biserica Maicii Domnului. Rochia de botez era învelișul oferit de Maică, iar acesta era îngrijit și păstrat și dat mai departe următorului vlăstar al familiei. Până atunci, copilul născut ultimul trebuia să protejeze rochia de botez. Trebuia să o perie în fiecare sâmbătă înainte de culcare, și să îi calce înainte de Paște gulerul și dantela.

Era o bucurie pentru ultimul născut faptul că putea îngriji această rochie sfântă cel mai mult timp. Nu doar că astfel avea să găsească norocul, ci viața ei avea să fie plină de binecuvântări și fericire. O bucurie specială, se zicea.

Intră în biroul tatălui și găsi repede ceea ce căuta: documente care atestau bunăstarea familiei; ultima declarație de avere, cu ajutorul căreia Biserica Maicii Domnului determina locul individului în comunitate. Apoi, descoperi și listele cu numerele de telefon care îi oferiră o imagine asupra răspândirii geografice a sectei în țară și în străinătate.

De când lovise ultima oară în această sectă, se alăturaseră, doar în Iutlanda de Mijloc, câteva sute de membri noi.

Nu era un gând plăcut.

•

După ce inspectă toate camerele, ieși din nou pe geam și îl închise. Se uită la colțul grădinii. Magdalena își alesese acolo un loc bun de joacă. Aproape invizibilă, atât din casă, cât și din restul grădinii.

Își dădu capul pe spate și văzu cum cerul înnorat se înnegrea încetșor. În curând avea să fie întuneric beznă, deci trebuia să se grăbească.

Dacă nu ar fi știut unde să caute, nu ar fi găsit niciodată ascunzătoarea Magdalenei. Doar o crenguță aflată la marginea unei porțiuni cu iarbă trăda locul. Când văzu asta, zâmbi și dădu cu grijă

crenguța la o parte. Apoi, ridică un petec de iarbă de dimensiunile palmei.

Gaura de dedesubt era tapetată cu o pungă galbenă, iar pe ea se afla o bucată de hârtie colorată, împăturită.

O despături și zâmbi din nou.

Apoi, o puse în buzunar.

•

În casa comunală, îi studie cu atenție pe tânăra fată cu părul lung și pe fratele ei, Samuel, cu un zâmbet înciudat. Cât de apărați stăteau aici, împreună cu alți membri ai comunității. Alături de oameni care aveau să trăiască mai departe în totală necunoștință, și de cei care, în curând, aveau să trăiască știind lucruri abominabile.

Teribila cunoștință a ceea ce el avea să le facă.

După cântece, întreaga ceată formă un cerc în jurul lui. Îl mângâiară pe cap, pe piept. Așa își exprimau încântarea pentru faptul că el venise în căutarea Maicii lui Dumnezeu. Așa îi mulțumeau pentru încredere. Toți erau încântați și extaziați că îi puteau arăta drumul spre adevăr. Apoi, toată ceata făcu un pas în spate și își ridică mâinile spre cer. În curând vor începe să se mângâie reciproc cu palma desfăcută. Mângâierile vor continua până când unul dintre ei se prăbușea și o primea pe Maica Domnului în corpul său tremurător. Știa cine va fi. Extazul strălucea în ochii femeii. O tânără mică, a cărei mare realizare erau cei trei copii grași care săreau în jurul ei.

La fel ca toți ceilalți, zbieră și el spre cer când se întâmplă. Cu diferența că el reținea în interiorul lui ceea ce ceilalți se străduiau din răspuțeri să elibereze: diavolul din suflet.

•

Când membrii comunității își luară rămas-bun pe scări, el făcu neobservat un pas înainte și îi puse piedică lui Samuel, astfel încât băiatul se clătină și căzu de pe treapta de sus, fără a avea vreun sprijin.

Trosnetul genunchiului lui Samuel când se lovi de pământ sună ca o dezlegare în urechile lui. Ca trosnetul gâtului la spânzurătoare.

Totul era așa cum trebuia să fie.

De acum, el preluase conducerea. De acum, lucrurile aveau să se desfășoare, inevitabil, în direcția dorită de el, inevitabil.

10.

Când Carl ajungea acasă în Rønneholtpark într-o seară ca aceasta, când strălucirea și zgomotele programelor de la televizor răzbăteau din blocurile de beton, iar casnicele se conturau la geamurile bucătăriilor ca niște umbre, i se părea că e un muzician afon în mijlocul unei orchestre simfonice.

Nici în ziua de azi nu reușea să-și dea seama cum se petrecuseră lucrurile. De ce se simțea atât de singur.

Dacă un contabil cu o circumferință de 154 de centimetri și o tocilară cu brațele ca niște scobitori erau în stare să ducă o viață de familie, de ce naiba nu putea și el să facă același lucru?

Vecina lui, Sysser, stătea în lumina ca de gheață din bucătărie și prăjea ceva. Îi făcu atent semn cu mâna când ea îl zări. Slavă Domnului că după startul dezastruos de luni dimineată reușise să-și găsească drumul înapoi spre propria locuință. Nu știa ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi făcut-o.

Se uită obosit la ușa lui. Numele lui și al Viggăi erau de acum acoperite de corecturi. Nu era ca și cum s-ar fi simțit singur alături de Morten Holland, Jesper și Hardy. În acel moment, din spatele tufelor se auzea gălăgie mare. Tot un fel de viață de familie, s-ar putea zice.

Doar că nu era cea la care el visase.

•

În mod normal, putea să-și dea seama încă de pe coridor ce se afla în meniu, dar ce simțea acum în nări nu era aroma uneia dintre inspirațiile culinare ale lui Morten. Cel puțin, așa spera.

— Salutare, strigă el spre sufrageria în care Morten și Hardy obișnuiau să se distreze.

Își băgă capul pe ușă. Nici urmă de cineva. În schimb, afară, pe terasă, se întâmplau diverse lucruri. În mijloc, sub un radiator de terasă, descoperi patul lui Hardy, cu perfuzii și tot tacâmul. În jurul lui se înghesuiau vecinii în jachete pufoase și mâncau cârnați la grătar, scâlțați cu bere la cutie. Judecând după chipurile tâmpe, treaba începuse de ceva vreme.

În încercarea de a localiza putoarea din casă, Carl ajunsese în bucătărie. Pe masă se afla o oală al cărei conținut amintea în cel mai

bun caz de mâncarea de conservă, arsă complet. Scârbos. Mai ales că existența viitoare a oalei era acum decisă.

— Ce se petrece aici? Întrebă Carl, ieșind pe terasă, uitându-se la Hardy, care zâmbea liniștit, acoperit cu patru straturi de pături.

— Știi că sus, pe braț, Hardy are o bucățică pe care o simte? Întrebă Morten.

— Da, așa a spus, da.

Morten părea a fi un băiețel care ținea pentru prima oară în mâini o revistă cu femei goale și era pe cale să o deschidă.

— Și știi că are ușoare reflexe la degetul mijlociu și arătător de la o mână?

Carl se uită la Hardy și scutură din cap.

— Ce mai e și asta? Un quiz de neurologie? În cazul ăsta, ne oprim înainte să ajungem la țările din sud, OK?

Morten își dezveli dinții pătați de vinul roșu și râse:

— Și acum două ore, Hardy și-a mișcat un pic încheietura mâinii. Da, Carl, chiar așa s-a întâmplat. Din cauza asta am uitat de masa de prânz.

Entuziasmat, își desfăcu brațele, dezvăluind cât de corpolent era. Părea că vrea să-l îmbrățișeze pe Carl în următorul moment. Să încerce numai!

— Pot să văd, Hardy? fu reacția seacă a lui Carl.

Morten dădu păturile la o parte și dezveli mâna albă ca ceara a lui Hardy.

— Ei haide, bătrâne, arată-ne, zise Carl, iar Hardy închise ochii și strânse din dinți, până i se văzu musculatura maxilarului.

Era de parcă toate impulsurile corpului erau chemate prin intermediul nervilor spre încheietura mâinii, asupra căreia se îndrepta întreaga atenție. Mușchii feței lui Hardy începură să tremure până când, în cele din urmă, el expiră și fu nevoit să renunțe.

— Oh, ziseră oamenii din jur și adăugară tot felul de încurajări, dar încheietura nu se mișcă.

Carl clipi înțelegător spre Hardy și îl trase apoi pe Morten cu el spre gardul viu.

— Aștept o explicație, Morten. La ce ajută toate astea? Ai răspunderea lui, ăsta e jobul tău, așa că lasă asta, nu-i mai da bietului om speranțe și, mai ales, încetează să-l transformi într-un spectacol de circ. Mă duc acum să îmi pun o pereche de pantaloni de trening, iar tu scapi de toată lumea și îl duci pe Hardy la locul lui. E clar?

Nu mai avea chef să audă scuze. Morten n-avea decât să le prezinte restului publicului.

— Mai spune o dată, zise Carl o jumătate de oră mai târziu.

Hardy se uită liniștit la fostul său partener. Avea o anumită demnitate, așa cum zăcea acolo, după atâta suferință.

— E adevărat, Carl. Morten nu a văzut, dar stătea lângă mine. Încheietura s-a mișcat ușor. Și la umăr mă doare un pic.

— Cum de nu poți repeta mișcarea?

— Nu știu exact ce am făcut, dar a fost o mișcare controlată. Nu a fost un spasm.

Carl îi puse mâna pe frunte partenerului său paralizat.

— După știința mea, asta e aproape imposibil, dar te cred, sigur. Doar că nu știu ce am putea face cu toate aceste informații.

— Dar eu știu, interveni Morten. Hardy are sus, pe umăr, un loc în care simte. Și acela doare. Cred că ar trebui să stimulăm acel punct.

Carl scutură din cap.

— Hardy, crezi că e o idee bună? Mi se pare mai degrabă o soluție băbească.

— Da, și? Întrebă Morten. Tot sunt aici, și ce poate să strice?

— O să ne distrugi toate oalele.

Carl se uită afară, pe hol. Iar era o jachetă mai puțin în cuier.

— Jesper nu vine să mănânce cu noi?

— E în Brønshøj, la Vigga.

Poftim? Ce căuta Jesper în casa rece ca gheața din grădină? Și asta în condițiile în care îl ura pe prietenul cel nou al lui Vigga. Nu pentru că băiatul scria poezii și purta niște ochelari imenși, ci mai degrabă pentru că le citea și apoi aștepta comentarii.

— De ce e Jesper acolo? Doar nu chiulește din nou?

Carl scutură din cap. Mai erau doar câteva luni până la bacalaureat. Având în vedere sistemul idiot de note și reforma jenantă la clasele de liceu, Jesper ar fi trebuit să pună mâna pe carte și să se prefacă măcar că învață. Altfel, era terminat.

Hardy îi întrerupse șirul gândurilor.

— Calmează-te, Carl. Lucrez cu Jesper în fiecare zi, după școală. Îl ascult înainte să se ducă la Vigga. Băiatul se descurcă.

Se descurcă? Asta suna absolut supraréalist.

— Și de ce e la maică-sa?

— Ea l-a sunat, răspunse Hardy. Îi pare rău, Carl. S-a săturat de viața ei și ar vrea să se întoarcă acasă.

— Acasă? Acasă, aici?

Hardy încuviință. Carl simțea că e pe cale să sufere un atac de apoplexie, declanșat de șoc.

Morten trebui să-i aducă whisky-ul de două ori.

•

Totul se transformă într-o noapte nedormită și o dimineată obosită.

Când se văzu în sfârșit așezat la biroul lui, Carl era mai obosit decât în seara precedentă, înainte să se bage în pat.

— Avem vești de la Rose? Întrebă el, dar Assad îi puse în față o farfurie cu tot soiul de gloduri nedefinite.

Se părea că trebuia să se întremeze mai întâi.

— Am sunat-o ieri-seară, dar nu era acasă. Asta mi-a spus sora ei.

— Aha.

Carl alungă credincioasa, perseverenta și încă prezenta muscă și încercă să desprindă de pe farfurie unul dintre glodurile scăldate în sirop. Dar acesta era cât se putea de recalcitrant.

— Vine astăzi? A zis sora ei ceva în sensul ăsta?

— Da, vine Yrsa, sora ei. Rose nu. Ea a plecat.

— Ce vrea să însemne asta? Unde s-a dus Rose? Sora ei? Vine aici? Ce se întâmplă?

Își smulse degetele de pe glodul prinzător de muște, cu senzația că a pierdut și ceva piele.

— Yrsa a zis că Rose mai dispare uneori pentru o zi sau două, dar că asta nu vrea să însemne nimic. Se întoarce întotdeauna, așa face mereu, spune Yrsa. În timpul ăsta, vine Yrsa și preia munca ei. Ea zice că nu-și pot permite să renunțe la salariul lui Rose.

Carl scutură iute și energic din cap.

— Glumești? Aici nu se face nimic dacă o angajată dispare când i se năzare ei? Nu poate fi adevărat! A luat-o razna?

Ei, ce-o să-și audă când o apărea din nou!

— Și această Yrsa! Nu trece nici măcar de paznicul de la poartă, o să mă asigur de asta!

— Ăăă, păi să vezi, eu am aranjat deja treburile cu paza și cu Lars Bjørn, Carl. E totul în ordine. Lars Bjørn a zis că îi e indiferent, important e ca salariul să i se plătească în continuare lui Rose. Yrsa e înlocuitoarea, cât e Rose bolnavă. Bjørn se bucură că avem pe cineva.

— Bjørn zice că e în regulă? Și Rose e bolnavă, zici?

— Da, așa zicem acum, sau?

Era revoltă curată.

Carl puse mâna pe telefon și formă numărul lui Lars Bjørn.

— Bună, dragule! răsună vocea lui Lis.

Ce naiba se întâmplă?

— Bună, Lis. Nu am sunat la Lars Bjørn?

— Ba da, dar eu răspund acum la telefonul lui. Șefa poliției, Jacobsen și Bjørn au chiar acum o ședință din pricina situației personalului.

— Poți să îmi faci legătura o secundă? Trebuie să vorbesc neapărat cu el.

— E vorba, probabil, despre sora lui Rose.

Carl simți că i se încordează mușchii feței.

— Nu ai nimic de a face cu asta, nu-i așa?

— Carl, eu nu țin listele cu înlocuitorii.

Despre treaba asta nu știa nimic.

— Și tu spui că Bjørn a fost de acord cu înlocuitorii lui Rose, înainte să mă întrebe?

— Hey, Carl, *take it easy*, rosti ea în engleză și plesni din degete de parcă ar fi vrut să-l trezească. Avem nevoie de oameni. În clipa asta, Bjørn e de acord cu orice. Ar trebui să vezi cine muncește în celelalte secții.

Din păcate, râsul ei cristalin nu reuși să înveselească situația.

•

Firma K Frandsen Anglo era o societate pe acțiuni cu un capital propriu de doar două sute cincizeci de mii de coroane, dar o valoare estimată de circa șaisprezece milioane. Doar depozitul de hârtie fusese estimat în ultimul an contabil la opt milioane, așadar nu se puteau presupune dificultăți economice. Problema era însă că toți clienții firmei K. Frandsen erau reviste săptămânale sau ziare gratuite, iar acestea suferiseră destul de mult din pricina crizei. După aprecierea lui Carl, lipsa comenzilor din partea acestora era foarte posibil să fi afectat K. Frandsen destul de brusc și de puternic.

Scenariul devenea cu adevărat interesant când începeau să se contureze paralelele cu firma din Emdrup și cu cea din Stockholmsgade, ale căror spații de birouri arsese și ele. Firma din Emdrup, JPP Beslag A/S, avea o cifră de afaceri anuală de douăzeci și cinci de milioane de coroane și aproviziona în primul rând magazinele

de bricolaj cu lemn pentru construcții. În ultimul an o afacere probabil înfloritoare, anul acesta o afacere care șchiopăta. Și la fel Public Consult, firma din Østerbro, care trăia din generarea de comenzi de construcții pentru birourile mari de arhitectură, simțise probabil conjunctura nefavorabilă de anul acesta.

Dar în afară de o mare vulnerabilitate în actuala conjunctură nu mai existau alte coincidențe între cele trei firme urmărite de ghinion. Nu aveau proprietari comuni, nu aveau aceiași clienți.

Carl bătu darabana pe masă. Cum stătuseră lucrurile la incendiul din 1995 din Rødovre? Fusesse și acolo vorba despre o firmă care începuse brusc să se clatine? Acum ar fi avut nevoie de Rose, la naiba.

— *Knock, knock*, șopti cineva la ușă.

Asta trebuia să fie cea Yrsa, se gândi Carl și se uită spre ușă.

Era nouă și un sfert. Ajunsese la timp.

— Ce oră e asta de venit? zise el cu spatele la ușă.

Asta învățase în mod sigur: șefii care le arată spatele interlocutorilor sunt personalități puternice. Cu aceștia nu te joci.

— Aveam întâlnire? se auzi o voce bărbătească nazală.

Carl se întoarse atât de brusc cu scaunul, încât făcu un sfert de rotație mai mult.

Era Laursen. Bunul Tomas Laursen, tehnician criminalist și jucător de rugby, care câștigase și pierduse o avere și care acum lucra în cantina de la ultimul etaj.

— Ei, la naiba, Tomas, ai coborât până aici?

— Da. Asistentul tău eficient m-a întrebat dacă nu aș avea chef să trec pe aici.

În ușă apăru chipul șugubăț al lui Assad. Ce voia el să obțină cu asta? Chiar fusesse sus la cantină? Nu îi mai ajungeau specialitățile sale condimentate și spaimetele stomacului pe care le prepara singur?

— Mi-am luat o banană, Carl, zise Assad și flutură fructul strâmb prin fața lui.

Se dusesse până la ultimul etaj pentru o banană?

Carl încuviință. Assad era un fel de maimuță. El bănuia demult asta.

Îi strânse mâna zdravăn lui Laursen. Aceași distracție dureroasă dintotdeauna.

— Grozav, Laursen. Am auzit despre ține de la Yding din Albertslund. Te-ai întors de bunăvoie la sediul central, din câte am înțeles.

Laursen clătină din cap.

— Mda, eu mi-am făcut-o singur. Banca m-a păcălit să iau un credit pentru investiții și puteam să fac asta cu ușurință. Aveam un capital imens, iar acum nu mai am decât praful de pe tobă.

— Ar trebui lăsați să-și îngroape singuri rahatul, comentă Carl.

Auzise la un moment dat la știri pe cineva spunând asta.

Laursen aprobă. Da, acum era din nou aici, devenit cel mai de jos angajat de la cantină. Sandvișuri și vase murdare. Unul dintre cei mai talentați tehnicieni criminaliști din Danemarca. Ce pierdere!

— Sunt mulțumit, zise el. Mă întâlnesc cu foști colegi, dar nu mai trebuie să ies cu ei.

Zâmbea la fel ca pe vremuri.

— Slujba nu-mi mai făcea plăcere, Carl, mai ales când trebuia să sap o noapte întreagă printre bucăți de cadavru. Nu trecea zi în care să nu mă gândesc să plec, așa am dus-o vreme de cinci ani. Banii m-au ajutat să fac pasul, chiar dacă i-am pierdut pe toți. Poți să vezi lucrurile și așa. Totul e bun la ceva la un moment dat.

Carl încuviință.

— Tu nu-l cunoști pe Assad, dar eu sunt sigur că nu te-a adus aici doar ca să discutați meniul de la cantină și să te invite să bei ceai de mentă cu un vechi coleg.

— Mi-a povestit despre scrisoarea din sticlă. Cred că sunt cât de cât informat. Pot să văd scrisoarea?

Dar bineînțeles!

Laursen se așeză, iar Carl scoase cu grijă scrisoarea din dosar. Assad intră încântat, balansând trei cești minuscule pe o tavă din aramă.

În birou se răspândi imediat aroma ceaiului de mentă.

— O să-ți placă sigur ceaiul acesta, turui Assad și turnă în cești. E bun pentru de toate, și pentru asta, completă el și își duse mâna între picioare și le aruncă o privire misterioasă.

Mesajul era limpede.

Laursen aprinse încă o lampă de lucru și o trase foarte aproape de document.

— Cine a conservat asta, știm?

— Un laborator din Edinburgh, în Scoția, zise Assad.

Scosese deja rezultatele cercetărilor încă înainte ca să apuce Carl măcar să se întrebe unde le pusese.

— Asta e analiza.

Assad i-o întinse lui Laursen.

— OK, zise Laursen după câteva minute. Din câte văd, cercetările au fost conduse de Gilliam Douglas.

— Îl cunoști?

Laursen se uită la care cu aceeași expresie pe care ar avea-o o fetiță de cinci ani dacă ai întreba-o cine e Britney Spears. Nu era o privire prea respectuoasă – dar era, cu siguranță, una care stârnea curiozitatea. Cine era oare acest Gilliam Douglas? În afară de faptul că se născuse pe partea greșită a frontierei cu Anglia?

— Nu cred că se poate scoate mai mult, zise Laursen și ridică ceșcuța de ceai cu două degete puternice. Colegii noștri din Scoția au făcut tot ce le-a stat în putere pentru a conserva hârtia și a face textul vizibil cu lumini și substanțe diferite. S-au găsit umbre minime de cerneală tipografică, dar se pare că nu s-a încercat stabilirea provenienței hârtiei în sine. Ne-au lăsat nouă cea mai mare parte a cercetării fizice. Scrisoarea a fost în Vanløse, la departamentul de tehnică criminalistică?

— Nu, dar nici nu ne-am gândit că partea tehnică a cercetărilor nu e completă, răspunse Carl încruntat.

Greșeala era a lui.

— Scrie aici, zise Laursen făcând semn spre ultimul rând al raportului de cercetare.

Ce porcărie! De ce nu văzuseră asta?

— Rose mi-a atras atenția odată, Carl, dar a fost de părere că poate nu e nevoie să știm neapărat de unde provine hârtia și chestii din astea, spuse Assad.

— Ei bine, se pare că s-a înșelat amarnic. Lasă-mă să văd.

Laursen se ridică și își îndesă vârful degetelor în buzunarele de la pantaloni.

Nu era un lucru ușor la blugi strâmți și coapse musculoase.

Carl văzuse adesea tipul de lupă pe care Laursen îl scoase din buzunar. Un pătrat mic, care se putea deschide astfel încât să poată sta pe obiect. Partea de jos semăna cu un mic microscop. Echipamentul standard pentru colecționarul de timbre și alți točilari de genul acesta, iar în această variantă profesională, cu una dintre cele mai fine lentile Zeiss, un obiect indispensabil pentru un tehnician de talia lui Laursen.

Acesta puse lupa pe document și începu să mormăie ca pentru el, în timp ce trăgea lentila peste rânduri. Cât se poate de sistematic, de la stânga la dreapta, rând cu rând.

— Prin sticla ta poți desluși mai multe litere? întrebă Assad.

Laursen scutură din cap fără să spună nimic.

Pe Carl începuse să-l împingă de la spate dorința de o țigară, înainte ca omul să ajungă la jumătatea documentului.

— Trebuie să rezolv scurt ceva, OK?

Nici nu reacționară la spusele lui.

Afară, pe coridor, se așeză la una dintre mese și se uită la toate mașinăriile care stăteau acolo, nefolosite. Scanner, copiator și toate celelalte. Numai necazuri. Data viitoare va trebui să o lase pe Rose să meargă pe drumul ei, ca să nu plece când îți era lumea mai dragă. Ca șef, era jalnic.

În acel moment de supărare la adresa propriei persoane auzi zgomote pe trepte. Se auzea de parcă o minge de baschet ar fi sărit în reluare pe scări în jos, urmată de o roabă cu o pană la o roată. Ce se apropia de el aducea cu o bunică întoarsă de la cumpărături cu feribotul de Suedia. Atât pantofii cu tocuri nebunești de înalte, cât și fusta ecosez plisată, precum și căruciorul colorat de cumpărături pe care îl trăgea după ea emanau șarmul anilor cincizeci. Pe această făptură trona capul donat al lui Rose, cu bucle ordonate. Parcă se afla într-un film cu Doris Day, fără să știe unde se afla ieșirea de urgență.

În astfel de momente, o țigară fără filtru va produce, invariabil, arsuri la degete.

— Au, la naiba! zbieră el și dădu drumul chiștocului taman la picioarele coloratei făpturi.

— Yrsa Knudsen, zise aceasta și îi întinse două degete cu unghii roșii ca sângele.

În viața lui nu ar fi crezut că niște gemeni ar putea fi atât de asemănători, și totuși atât de diferiți.

Își propusese ferm să preia conducerea din prima clipă. Cu toate astea, se auzi răspunzând cuminte la întrebarea unde era biroul ei: îl va găsi chiar acolo, în spatele hârtiilor care flutură pe perete. Uită complet ce avusese de gând să spună: cine era și ce rang avea și că era împotriva tuturor regulilor ce făceau cele două surori și că era cazul să înceteze.

— Mă aștept să fiu chemată la un briefing scurt de îndată ce m-am instalat. Să zicem, într-o oră?

Asta fu replica ei la despărțire.

— Ce a fost asta? Întrebă Assad când Carl se întoarce în birou.

Carl îl privi sumbru.

— Ce a fost asta? Asta a fost problema ta. Problema ta! În exact o oră, o informezi pe sora lui Rose cu privire la cazuri. E clar?

— Deci, Yrsa era cea care a trecut adineauri?

Carl închise ochii a aprobare.

— Ai înțeles, Assad? Îi faci briefingul.

Apoi se întoarce spre Laursen, care aproape că terminase.

— Ai găsit ceva, Laursen?

Tehnicianul, care devenise bucătar de cartofi prăjiți, încuviință și arătă spre ceva aproape invizibil pe care îl așezase pe o bucată minusculă de plastic.

Carl se apropie. Da, acolo se afla o așchie de dimensiunea unui vâr de păr și alături ceva rotund, mic, plat și aproape transparent.

— Asta e o așchie de lemn, arătă Laursen. Tind să cred că provine din vârful instrumentului de scris, căci era adânc înfipt în hârtie în direcția scrisului. Cealaltă chestie e un solz de pește.

Se ridică din poziția incomodă și își roti umerii.

— Poate acum vom face progrese, Carl. Dar trebuie să trimitem asta la Vanløse, da? Nu m-ar mira dacă vor identifica destul de repede tipul de lemn, dar pentru a stabili soiul peștelui va fi nevoie de un biolog marin.

— Foarte interesant, zise Assad. E un coleg foarte capabil, nu-i așa, Carl?

Capabil? Assad chiar spusese asta?

Carl se scărpină pe obraz.

— Ce ne mai poți spune, Laursen? Ai mai observat ceva?

— Da. Nu pot să-mi dau seama dacă autorul scrisorii era dreptaci sau stângaci, lucru neobișnuit pentru o hârtie atât de poroasă. De regulă se pot vedea aproape întotdeauna deformări într-o anumită direcție. Din asta s-ar putea deduce că scrisoarea a fost scrisă în condiții dificile. Poate pe o suprafață proastă, poate cu mâinile legate, poate de către o persoană care nu avea exercițiul scrisului. În afară de asta, pot să mai spun că hârtia a fost folosită pentru a înveli în ea pește. Din câte îmi pot da seama, există secreții de mucus, cu siguranță de la

pești. Și, pentru că știm că sticla era etanșă, putem deduce că secrețiile nu au apărut în timpul șederii în apă. Cu privire la această umbră pe hârtie, nu sunt prea sigur. Poate nu e nimic. Hârtia a avut și înainte mucegai, dar petele au apărut mai degrabă în timpul șederii în sticlă.

— Interesant! Ce părere ai însă despre scrisoare în sine? Merită să ne ocupăm în continuare de ea, sau ar putea fi doar o șotie de prost gust?

— O șotie de prost gust?

Laursen își răsfrânse buza de sus, dezvelind un rând de dinți strâmbi.

Asta nu însemna că voia să râdă, ci, mai degrabă, că trebuia să ascuți.

— Pot să deslușesc în hârtie adâncituri care indică o mână tremurândă. Așchia de lemn pe care o vezi aici a provocat zgârieturi adânci înainte de a se rupe. În anumite locuri, aceste zgârieturi sunt foarte puternice și marcante, ca șanțurile de pe un disc de vinii.

Scutură din cap.

— Nu, Carl, nu cred că e vorba de o șotie. După cum am spus: se pare că a fost scris de cineva care tremura – poate pentru că era neajutorat sau poate pentru că se temea de moarte. Nu, treaba e foarte serioasă, așa zice așa, la prima vedere. Dar, pe de altă parte, nu se știe niciodată.

Assad interveni.

— Dacă vezi zgârieturile atât de bine, poate poți recunoaște câteva litere în plus?

— Da, câteva, dar doar până în locul unde vârful instrumentului de scris s-a rupt.

Assad îi întinse o copie a scrisorii.

— Poți să le completezi pe cele despre care crezi că lipsesc? îl rugă el.

Laursen încuviință și puse lupa pe scrisoarea originală. După ce studie primele rânduri alte câteva minute, zise:

— Ei bine, așa văd eu lucrurile, dar nu pot să bag mâna în foc.

Apoi, completă cifrele și literele, astfel încât primele rânduri ale scrisorii spuneau:

AJUTOR

Se uitară o vreme la rezultat. Apoi Carl rupse tăcerea.

— 1996! Asta înseamnă că sticla a stat în apă timp de șase ani înainte de a fi pescuită!

Laursen aprobă.

— Da. În privința numerelor, sunt destul de sigur. Chiar dacă cele două cifre nouă sunt în oglindă.

— Poate că de asta colegul din Scoția nu a putut să le deslușească.

Laursen ridică din umeri. Posibil.

Lângă ei, Assad se încruntă.

— La naiba, e fix așa cum am bănuț. O mare porcărie, zise el și se uită la patru dintre cuvinte.

Carl inspectă scrisoarea mai atent.

— Dacă nu reușim să descoperim mai multe litere din ultima parte, va fi foarte greu, continuă Assad.

Acum văzu și Carl la ce se referea Assad. Dintre toți oamenii de pe pământ, trebuia să fie unul care locuia doar de puțină vreme în această țară. Era absolut incredibil.

„Februa, lăpit, stație de autobuz”.

Cel care le scrisese nu stăpânea ortografia.

11.

Nu auzeau prea multe din partea Yrsei, aflată la biroul lui Rose, și asta era, într-adevăr, un semn bun. Dacă o ținea tot așa, în trei zile pleca, iar Rose trebuia să se întoarcă.

Aveau nevoie de bani, spusese Yrsa.

Pentru că arhivele nu conțineau referiri la o răpire în luna februarie a anului 1996, Carl luă din nou vechiul dosar de incendiere și îl sună pe comisarul de poliție Antonsen din Rødovre. Prefera să discute cu o vulpe bătrână decât cu un birocrat precum Yding. De ce nu trecuse acel idiot la vremea respectivă în raport situația economică a firmei incendiate, nu reușea să înțeleagă. În mintea lui Carl, asta era neglijență crasă. Mai mult, compania de gaz le spusese că oprișe alimentarea conductei principale, așadar, cum de luase locul foc? Atâta timp cât existau astfel de întrebări, orice om cu mintea întreagă putea să vadă că aveau de-a face cu o posibilă crimă, iar în acest caz trebuiau explorate toate piste.

— Ei, strigă Antonsen când i se făcu legătura cu care. Cum de am meritat onoarea să vorbim cu însuși Carl Mørck? Cel cu diploma pentru desprăfuit cazuri vechi? chicoti el. Ai lămurit de ce a murit Ötzi?

— Da, și am rezolvat și cazul de crimă al lui Erik Klipping, răspunse Carl. Și, dacă văd lucrurile bine, atunci în curând vom rezolva și unul dintre cazurile voastre vechi.

Antonsen râse.

— Știu la ce te referi. Am vorbit ieri cu Marcus Jacobsen. Vrei să știi ceva despre incendiul de aici din 1995, îmi închipui. Nu ai citit raportul?

Aici, Carl își permise câteva înjurături pe care Antonsen le pară la fel de savuros.

— Ba da, iar acest raport e o mizerie. L-a scris unul dintre oamenii tăi?

— Ei, ce prostii vorbești, Carl. Yding a făcut treabă bună. Ce îți lipsește?

— Informații despre firma la care s-a petrecut incendiul.

— Da, m-am gândit deja că asta e. Mai avem niște informații pe aici. Câțiva ani mai târziu, o verificare contabilă la aceeași firmă a dus la o acționare în instanță. În cele din urmă nu a reieșit nimic, dar măcar am

mai aflat câte ceva despre firmă. Să-ți trimit sau să vin mai degrabă în genunchi și să le depun dinaintea tronului tău?

Carl râse. Nu întâlnea prea des pe cineva care să reacționeze la vorbele sale atât de eficient și dezarmant.

— Nu, mai degrabă vin eu la tine, Antonsen. Pune deja de cafea.

— O, nu, fu ultimul lucru pe care îl auzi din receptor înainte să vină tonul.

Carl rămase o clipă tăcut și se uită la ecranul plat pe care rula, în buclă, știri despre împușcarea fără sens a lui Mustafa Hsownay. O altă victimă complet nevinovată a războiului dintre bande. Acum se pare că poliția aprobase un marș funebru pe străzile din Copenhaga. Asta avea să ducă garantat la umflarea rânzei naționale în unii sau alții.

Deodată, din ușă se auzi un mârâit.

— Primesc curând ceva de lucru?

Carl încremeni. În mod normal, oamenii umblau pe vârfuri aici jos. Așadar, dacă această Yrsa, care până mai adineauri se mișca precum o turmă de antilope gnu în migrație, începea să se miște atât de silențios, avea să se aleagă cu nervii praștie.

Ea flutură din mână.

— Bleah, ce scârbos, o muscă.

Carl urmări zburătoarea cu privirea. Unde fusese până acum? Întinse mâna după dosarul de pe masă. Dacă nu reușea să o stâlcească, însemna că și-a vârat diavolul coada.

— M-am instalat. Vrei să vezi? Întrebă Yrsa, iar vocea ei semăna aproape perfect cu vocea lui Rose.

Dacă voia să vadă cum se instalase? Departe de el gândul acesta.

Lăsa musca să mai zboare o vreme și se întoarse spre Yrsa.

— Spui că vrei să primești de lucru? Bine. De asta ești aici. Sună la conducerile firmelor cu sediile incendiate și cere bilanțurile contabile din ultimii cinci ani ale firmelor K. Frandsen Anglo, Public Consult și JPP Beslag A/S și urmărește-le creditele pe conturile curente și creditele pe termen scurt, OK?

Scrise numele celor trei firme pe un bilet.

Ea se uită la el de parcă ar fi rostit ceva indecent.

— Nu, mai degrabă n-aș vrea, dacă îmi permiți, zise ea.

— De ce nu?

— Pentru că e mult mai simplu să le caut pe internet, așa că de ce să mă lipsesc de telefon? În zece minute se termină programul.

Carl încercă să ignore faptul că orgoliul lui dispăruse brusc în pliseurile fustei ei ecosez. Poate că ar trebui să-i dea o șansă.

— Carl, ia uită-te la asta, zise Assad din ușă și făcu un pas în lateral pentru a o lăsa pe Yrsa să treacă.

— Am tot stat și m-am uitat, continuă el și îi întinse lui Carl copia scrisorii din sticlă. După o vreme, am început să cred că pe al doilea rând scrie Ballerup. Apoi m-am uitat pe harta cu toate străzile din Ballerup și am descoperit că singurul nume de stradă care se potrivește cuvântului dinainte este Lautrupvand. Sigur, tipul a scris Lautrop în loc de Lautrup, dar e limpede că nu se pricepea la ortografie.

Preț de o clipă, fixă musca în timp ce aceasta dădea ture sub tavan. Apoi se uită la Carl.

— Ce zici, Carl? Ar putea să se potrivească?

Arată spre locul respectiv. În copie scria acum:

AJUTOR

*Am fost lăpâți pe -6 februa 1996 din stația de autobuz
Lautrupvang din Ballerup – Bărbatul are 1,8 metri și per...*

Carl încuviință. Părea foarte posibil, da, așa că trebuia neapărat să cerceteze arhivele.

— Dai din cap. Așadar, crezi că se potrivește. Ah, ce frumos, Carl, strigă Assad și se aruncă peste birou, sărutându-l pe creștet.

Carl se trase instantaneu înapoi și îl privi sever. Prăjituri siropoase și ceai dulce erau una, dar efuziunile sentimentale de proporții orientale nu erau de el.

— Așadar, era fie 16, fie 26 februarie 1996, asta știm acum, zise Assad concentrat. Știm și unde s-a întâmplat și mai știm și că răpitorul e un bărbat mai mare de 1,80 metri. Acum ne mai lipsesc doar două cuvinte în rând, ceva despre părul lui.

— Da, Assad. Plus bagatela cu 65 la sută din restul scrisorii, zise Carl.

Dar, în principiu, interpretarea era destul de plauzibilă.

Carl luă hârtia și merse pe coridor pentru a se uita la copia mărită a scrisorii. Dacă își imaginase că Yrsa era preocupată să găsească bilanțurile contabile ale firmelor păgubite de incendii, se înșela

amarnic. Ea se afla pe coridor, ruptă complet de lumea din jur, privind scrisoarea din sticlă.

— Bună, Yrsa, zise Carl. Lasă asta, că ne descurcăm noi.

Dar Yrsa nu se clinti niciun centimetru.

Știind prea bine cât de mult puteau să semene frații în privința comportamentului, el ridică din umeri și o lăsă în pace. La un moment dat, de la poziția în care stătea, avea să se aleagă cu dureri de ceafa.

Se așeză lângă ea împreună cu Assad. Privind textul sugerat de Assad alături de ce era pe perete, atunci ieșeau slab la iveală alte posibile soluții, care înainte nu puteau fi deslușite.

Da, propunerile lui Assad erau cât se poate de plauzibile.

— Nu arată deloc rău, își dădu Carl cu părerea.

Apoi, îi ceru lui Assad să afle dacă nu fusese totuși înregistrat vreun delict care să poată fi pus în legătură cu o răpire din 1996 în Lautrupvang, în Ballerup.

Putea să facă asta până se întorcea Carl din Rødovre.

•

Antonsen ședea în micul său birou, în mijlocul unui fum absolut incorect politic, generat de pipă și trabucuri. Se zvonea că rămânea la serviciu până plecau toți ceilalți pentru a putea fuma în liniște. E drept că soția lui anunțase deja de ani de zile că el nu mai fuma, dar nici ea nu era atotștiutoare.

— Aici e verificarea contabilă a firmei din Damhusdalen, zise Antonsen și îi întinse lui Carl un dosar din plastic. După cum îți poți da seama încă de la prima pagină, e vorba de o firmă de import-export cu parteneri în fosta Iugoslavie. Cu siguranță nu a fost ușor pentru firmă când a izbucnit războiul în Balcani și totul s-a prăbușit. Astăzi, Amundsen & Mujagic e o firmă destul de înfloritoare, dar când a ars se găseau la zero din punct de vedere economic. Cu toate astea, nu a existat nimic care să ne facă să-i suspectăm, și nici astăzi nu credem asta. Dar, dacă știi să spui altceva, dă-i drumul.

— Amundsen & Mujagic. Mujagic e un nume iugoslav, nu? întrebă Carl.

— Iugoslav, croat, sârb, cine poate știi. Nu cred că astăzi în firmă mai există vreun Amundsen sau vreun Mujagic. Dar, dacă ai chef, poți să cercetezi.

Carl se foi pe scaun și se uită la vechiul său coleg.

Antonsen era în regulă ca polițist. Era cu doar câțiva ani mai în vârstă decât Carl, și mereu cu vreo câteva trepte de salarizare peste el. Cu toate astea, se opintiseră profesional pentru a rezolva aceleași lucruri, care le dovediseră că erau croiți din același aluat.

Nu făceau parte dintre cei care apreciau palmele pe umăr, atitudinile slugarnice și lingăii. Nu puneau preț pe înțelegerile politice la o bere și nici nu vedeau cu ochi buni mulsul banilor publici. Nu, dacă existau oameni în poliție nepotriviți pentru serviciul diplomatic, ei erau aceia. De aceea Antonsen nu ajunsese șef de poliție, iar Carl nu ajunsese nimic.

Între ei exista însă un singur lucru care îl măcina pe Carl, și anume afurisitul de incendiu. Situația era neschimbată: Antonsen fusese și pe vremea aceea șef aici.

— Așadar, eu cred, continuă Carl, că putem găsi dezlegarea cazurilor actuale de incendiere din Copenhaga aici, în incendiul din Rødovre. Aici a fost descoperit un cadavru cu o deformare clară a oaselor degetului, deformare care sugerează că victima a purtat timp de foarte mulți ani un inel. Aceeași particularitate am descoperit-o și la cadavrele de la cele trei cazuri noi de incendiere. De aceea, mă întreb: poți să-mi spui cu mâna pe inimă, Antonsen, că acest caz a fost cercetat temeinic la vremea respectivă? Te întreb direct, iar tu răspunzi și apoi am încheiat subiectul. Trebuie însă să știi. Ai avut ceva de a face cu firma? Sau există ceva care te poate pune în legătură cu Amundsen & Mujagic A/S de când ai cercetat cazul?

— Încerci să mă acuzi de ilegalități, Carl Mørck?

Chipul lui Antonsen se îngustase, iar bunăvoința era pe cale să dispară.

— Nu, dar pur și simplu nu pot să înțeleg de ce nu ați putut determina cu exactitate cauza incendiului. Și de ce nu ați aflat cine era victima.

— Așadar, mă acuzi într-un fel că am împiedicat rezolvarea cazului? Carl îl privi în ochi.

— Dacă o spui așa, da, asta fac. Am dreptate? Dacă da, înseamnă că am o nouă pistă în acest caz.

Antonsen îi întinse lui Carl un Tuborg, pe care acesta îl ținu în mână până la încheierea discuției.

Antonsen, în schimb, luă o înghițitură mare dintr-o altă sticlă.

Vulpoiul bătrân se șterse la gură și își împinse buza din față înainte.

— Ca să fim sinceri, cazul nu ne-a pus prea mult pe jar, Carl. A ars un acoperiș și un om fără adăpost a murit, asta a fost. Și, ca să fiu cinstit, totul mi-a alunecat cumva din mână. Dar nu așa cum crezi.

— Dar cum?

— La vremea respectivă, Lola s-a băgat în așternuturi cu un coleg de aici din secție, iar eu am ales să beau pe tot parcursul acestei crize.

— Lola?

— Da, la naiba. Dar ascultă-mă, Carl. Soția mea și cu mine am reușit să trecem prin toată treaba asta cu bine. Acum totul e așa cum ar trebui să fie. Dar tu ai, desigur, dreptate: da, ar fi trebuit să fiu mai atent la caz. Sunt pregătit să recunosc asta în fața ta.

— OK, Antonsen, accept asta. Să încheiem lucrurile așa.

Carl se ridică și se uită la pipa lui Antonsen, care zăcea acolo ca o navă cu pânze eșuată în deșert. În curând avea să navigheze din nou, program de lucru au ba.

— Mm, stai un pic, zise Antonsen când Carl era deja aproape de ușă. Mai e ceva. Ți amintești de chestiunea crimei din blocul din Rødovre, de vara trecută. Atunci ți-am spus că o să aveți de a face cu mine dacă nu vă purtați frumos cu asistentul meu de poliție Samir Ghazi. Acum am aflat că Samir vrea să se întoarcă la noi, a făcut cerere de retransferare.

Antonsen își luă pipa și o frecă ușor.

— De ce să faci asta, știi ceva? Mie nu-mi spune nimic, dar, din câte știi, Jacobsen era foarte mulțumit de el.

— Samir? Nu, n-am idee. Nici nu-l cunosc prea bine.

— Ah, da. Atunci poate că ar trebui să-ți povestesc că nici cei de la Departamentul A nu înțeleg. Și, în același timp, am auzit că ar avea legătură cu unul dintre oamenii tăi. Știi ceva despre asta?

Carl rămase pe gânduri. De ce ar avea vreo legătură cu Assad? Acesta se ținuse din prima zi departe de Samir.

Acum fu rândul lui Carl să-și împingă buza de jos înainte. Mda, dar de ce reacționase Assad așa?

— Nu știi, dar o să mă interesez. Poate că Samir vrea doar să se întoarcă la cel mai bun șef din lume? Ar fi o posibilitate.

Îi făcu lui Antonsen cu ochiul.

— Transmite-i Lolei complimente din partea mea.

•

O găsi pe Yrsa exact în același loc unde o lăsase: în mijlocul coridorului, în fața copiei uriașe făcute de Rose scrisorii din sticlă. Stătea acolo cu o expresie gânditoare, aproape ca în transă. Își trăsesse un picior sub fustă ca un flamingo. Făcând abstracție de haine, era o copie fidelă a lui Rose. Era de-a dreptul înfricoșător.

— Ai terminat cu bilanțurile contabile?

Ea îl privi năucă, apoi se bătu cu creionul în frunte. Oare îi recunoscuse în vreun fel prezența? Trase adânc aer în piept și o izbi din nou cu aceeași întrebare. Ea tresări, dar cam asta fu și singura reacție.

Tocmai când voia să plece, scuturând nedumerit din cap cu privire la ciudatele surori, ea răspunse atât de clar, încât el auzi și înțelese fiecare cuvânt.

— Mă pricep foarte bine la Scrabble, cuvinte încrucișate, spânzurătoare, teste IQ și Sudoku, știu să scriu versuri pentru confirmări, nunți de argint, zile de naștere și aniversări. Dar asta de aici nu iese nicicum.

Acum se întoarse spre Carl.

— Ai putea să mă lași un pic în pace ca să mă pot gândi în liniște la scrisoarea asta îngrozitoare?

Poftim? Stătuse acolo tot timpul cât fusese el în Rødovre, ba chiar mai mult, iar acum, tot el trebuia să o lase în pace? Nu, serios. Ar trebui să-și ia toate fructele tropicale în urâtenia aia de paporniță și să-și mute fustele ecosez și cimpoaiele înapoi la Vanløse sau de unde era ea.

— Dragă Yrsa, începu el, îndemnându-se singur. Fie primesc în următoarele douăzeci și șapte de minute acele afurisite de bilanțuri contabile, dimpreună cu adnotările unde să caut exact, sau o s-o rog pe Lis de la etajul doi să îți ofere pe loc un cec pentru patru ore complet inutile de muncă. Nu trebuie să socotești că vei primi ceva în plus la pensie. Ne-am înțeles?

— Doamne sfinte! Scuză-mă dacă înjur, dar au fost multe cuvinte deodată!

Ea zâmbi larg.

— M-am tot gândit să-ți spun cât de bine îți stă cămașa. Are și Brad Pitt una la fel.

Carl se uită la piesa îngrozitoare cu model de față de masă, cumpărată din supermarket. Deodată, se simți foarte singur.

Se retrase în așa-zisul birou al lui Assad și descoperi acolo un bărbat ale cărui picioare se odihneau în sertarul de sus și care își lipise telefonul de tuleiele negre-albăstrui de barbă. În fața lui se aflau zece pixuri, probabil luate din secția lui Carl, și dedesubt multă hârtie cu nume și cifre și semne delicate ale scrierii arabe. Assad vorbea încet și clar și uluitor de corect. Corpul său emana autoritate și relaxare, iar ceașca liliputană de ceai în care trona cafeaua moca turcească parfumată era ținută sigur între degetul arătător și cel mare. Dacă nu ai fi știut cum stătea treaba, ai fi zis că era un turoperator din Ankara care tocmai comandase un charter pentru treizeci și cinci de șeici.

Îl privi pe Carl și îi oferii un zâmbet șovăitor.

Se părea că și el trebuia lăsat în pace.

Era o adevărată epidemie.

Poate că ar trebui să savureze un pui de somn în scaunul din birou? În timpul acesta, pe interiorul pleoapelor; se putea derula filmul despre incendiul din Rødovre, iar el spera că va fi rezolvat cazul până se trezea.

Abia apucase să se așeze și să-și ridice picioarele, când vocea lui Laursen îi spulberă planul atât de fermecător și de sănătos.

— Carl, mai aveți vreo bucată din sticlă?

Carl clipi.

— Ăăă, din sticlă?

Își îndreptă privirea spre șorțul lui Laursen, plin de pete, și își luă picioarele de pe masă.

— Ei bine, dacă te mulțumești cu trei mii cinci sute de bucăți de sticlă de dimensiunile unei gâze, atunci le am aici, într-o pungă de plastic.

Scoase punga transparentă la iveală și i-o ținu lui Laursen sub nas.

— Ce zici, e bună?

Laursen aprobă și arătă spre un singur ciob. Acesta era mai mare decât toate celelalte și se afla taman pe fundul pungii.

— Tocmai am vorbit cu Gilliam Douglas, tehnicianul din Scoția. M-a sfătuit să aleg cel mai mare ciob din partea de jos a sticlei și apoi să fac o analiză ADN a sângelui care mai e lipit de ea. E vorba de bucata aia de acolo. Sângele se vede chiar și cu ochiul liber.

Carl fusese pe cale să-i ceară lupa, dar chiar avea dreptate, se vedea. Nu era prea mult sânge și părea foarte diluat.

— Ei nu l-au cercetat?

— Nu. Spune că s-au ocupat doar de chestii din scrisoare. Dar tot el mi-a zis să nu ne așteptăm la prea multe.

— De ce?

— Pentru că e destul de puțin sânge pe care să îl analizăm și pentru că probabil a trecut destul de mult timp de atunci. Și pentru că atmosfera din sticlă și șederea în mare au avut un efect negativ asupra moștenirii genetice. Căldura, frigul și probabil un pic de apă sărată. Totul sugerează că nu mai există ADN.

— ADN-ul se schimbă în procesul de descompunere?

— Nu, ADN-ul nu se schimbă. Doar că dispare. Și, ținând cont de factorii defavorizanți, probabil că exact asta s-a petrecut.

Carl se uită la micuța pată de pe ciobul de sticlă.

— Și dacă gălesc, totuși, ADN valabil? Ce vom face cu el? Nu putem identifica un cadavru, pentru că nu avem unul. Nu îl putem compara nici cu materialul genetic al rudelor, căci nu știm cine sunt. Nu știm nici măcar cine e autorul scrisorii. La ce să ne servească?

— Am putea măcar determina culoarea pielii, ochilor și părului. Asta ar fi de ajutor?

Carl aprobă. Desigur că trebuia încercat. Cei de la departamentul de genetică de la Institutul de Medicină Legală erau fantastici, știa asta. El însuși asistase la o prezentare a adjunctului șefului de departament. Dacă putea cineva să descopere că victima era un groenlandez șchiop, peltic și cu părul roșu, atunci ei erau aceia.

— Merită să încercăm, zise Carl, apoi îl bătu pe Laursen pe umăr. O să vin în curând sus la tine să mănânc tournedou.

Laursen zâmbi.

— Va trebui să vii cu el la pachet.

12.

O chema Lisa, dar își spunea Rachel. Timp de șapte ani locuise împreună cu un bărbat care nu reușise să o lase însărcinată. Săptămâni și luni infertile petrecute în colibe din lut, mai întâi în Zimbabwe, apoi în Liberia. Clase pline și zâmbetul larg din fildeș de pe chipurile brune de copii, dar și sute de ore de negocieri cu reprezentanții locali ai Național Democratic Party of Liberia și apoi cu soldații de gherilă ai lui Charles Taylor. Rugăciunile pentru pace nu ajutaseră. Nu erau vremuri pentru care o tânără profesoară, proaspăt absolventă a seminarului, să se poată pregăti ușor. Existau prea multe capcane și prăpăstii, dar Africa putea fi și așa.

Când fusese violată de un grup de soldați NPFL aflați în trecere, partenerul ei de viață nu intervenise, așa că se hotărâse să își ia viața în mâini.

De aceea încheiase relația.

În seara aceea, căzuse în genunchii săi juliți pe verandă și își frânsese mâinile însângerate. Pentru prima dată, în viața ei lipsită de Dumnezeu, simțise apropierea regatului ceresc.

— Iartă-mă și nu lăsa ca asta să aibă urmări, se rugase ea sub cerul negru al nopții. Nu permite să aibă urmări și ajută-mă să-mi găsesc o nouă viață. O viață în pace, cu un bărbat bun și mulți copii. Pentru asta mă rog Ție, bunule Dumnezeu.

A doua zi de dimineață, când își făcea bagajele, sângera, iar ea știa că Dumnezeu o ascultase. Păcatele îi fuseseră iertate.

O ajutoră oamenii dintr-o comunitate mică, nou-înființată, din Danané, din Coasta de Fildeș, țara vecină. După două săptămâni de nesiguranță petrecute printre alți refugiați pe drumul spre Baobli și, mai departe, spre frontieră, îi aflase deodată pe drumul A 701, iar ei îi oferiseră adăpost. Oameni cu chipuri blânde, care îi înțeleseseră necazurile și care știuseră că avea nevoie de timp pentru a se vindeca. Din acea clipă, viața începuse să capete pentru ea un nou sens. Dumnezeu o ascultase, și Dumnezeu îi arătase pe ce cale să o apuce.

În anul următor ajungea din nou în Danemarca: izbăvită de diavol și de toate faptele sale murdare, și dispusă să găsească un bărbat care să o lase însărcinată.

Se numea Jens, dar își spuse de atunci încolo Joshua. Corpul ei era deosebit de atrăgător pentru un bărbat care lucra singur, închiriind mașini agricole, afacere pe care o moștenise de la părinții lui, iar în încântarea dintre coapsele ei găsi și Jens calea spre Dumnezeu.

Curând, comunitatea de la marginea Viborgului avea doi ucenici noi, iar zece luni mai târziu Rachel născu primul copil.

De atunci, Maica Domnului îi dăruise o viață nouă și fusese deosebit de milostivă. Josef, optsprezece ani, Samuel, șaisprezece, Miriam, paisprezece, Magdalena, doisprezece, și Sarah, zece ani, erau rezultatul. Între ei era aceeași diferență de câte douăzeci și trei de luni.

Da, Maica Domnului avea într-adevăr grijă de ai ei.

Rachel îl întâlnește pe bărbatul nou-venit de mai multe ori la biserică, iar când se lăsau purtați de extazul imnurilor de slavă înălțate Maicii lui Dumnezeu, el o privise pe ea și pe copiii ei cu ochi buni. Auzise din gura lui doar vorbe binecuvântate. Părea bun și blând, cu un suflet și un caracter puternic. Era un bărbat destul de arătos, care probabil că ar fi putut să aducă și o femeie potrivită în comunitate.

Lăsa o impresie cât se poate de bună, erau toți de acord. Joshua îl numea neprihănit.

În acea seară, când venise pentru a patra oară la ei în biserică, ea avu senzația iminentă că va rămâne. Îi oferiră o cameră la ferma lor, dar el refuză mulțumind și le spuse că își găsise deja adăpost și că era cât se putea de ocupat cu găsirea unei case în care să se poată muta și locui. Avea să mai rămână în regiune câteva zile și, dacă avea să se afle prin apropiere, avea să le facă o vizită.

Așadar, avea intenția de a găsi o casă, iar despre asta se vorbi în comunitate, mai ales printre femei. Avea mâini puternice și o mașină de transport marfa care ar fi fost de ajutor. Părea să fie înstărit și, pe deasupra, era mereu bine îmbrăcat, politicos și educat. Putea fi un viitor candidat la funcția de preot, sau poate un misionar.

Aveau să se poarte cât se putea de bine cu el.

•

O zi mai târziu, se afla la ușa lor. Din păcate, era un moment nepotrivit, pentru că Rachel nu era disponibilă, avea dureri de cap, dureri care anunțau sosirea menstruației. În acel moment nu își dorea nimic altceva decât ca toți copiii să stea în camerele lor, și ca Joshua să-și vadă de treburile lui.

Joshua îi deschise însă bărbatului ușa și îl duse la masa din lemn de fag din bucătărie.

— Gândește-te că nu avem prea multe ocazii, șopti el și o rugă frumos să se ridice de pe canapea. Doar un sfert de oră, Rachel, apoi poți să te întinzi la loc.

Când se gândi cât de bine-veniți erau membrii noi în comunitate, se ridică. Cu mâna apăsată pe pânțele, ea merse în bucătărie, ferm convinsă că Maica alesese acest moment cu grijă, pentru a o testa. Durerile nu sunt altceva decât o mică atingere a mâinii lui Dumnezeu. Asta trebuia să își amintească. Greța era doar nisip arzător de deșert. Erau toți ucenici, care învățau că nimic din lumea fizică nu trebuia să le stea în cale. Asta era tot.

De aceea se îndreptă, palidă, însă zâmbind curajos, spre el și îl rugă să ia loc la masă și să primească darurile Domnului.

Fusese în Levring și în Elsborg pentru a vedea gospodăria țărănești, le povesti el, în timp ce sorbea din cafeaua fierbinte. Poimâine sau luni voia să se ducă la Ravnstrup și Resen unde existau, de asemenea, oferte atractive.

— Doamne sfinte! strigă Joshua și se uită imediat fâstâcit la ea.

Știa că ei nu îi plăcea când lua numele fiului Maicii în răspăr.

— În Resen? continuă el. Doar nu pe drumul spre plantația Sjørup? E vorba cumva de casa lui Theodor Bondesen? Mi-e teamă să nu te înșele la preț. Casa stă goală de cel puțin opt luni, dacă nu mai mult.

Pe chipul bărbatului trecu un tresărit straniu. Joshua nu-l observă, însă ea da. O umbră care nu ar fi trebui să se afle acolo.

— În direcția Sjørup? repetă bărbatul și privirea lui alergă prin încăpere de parcă ar fi căutat sprijin undeva. Nu sunt sigur, dar pot să-ți spun luni, când voi vedea casa. Acum zâmbea.

— Unde sunt copiii? Își fac lecțiile?

Rachel încuviință. El nu părea deosebit de comunicativ. Oare nu îl apreciasse corect?

— Unde locuiești acum? rămase ea la subiect. În Viborg?

— Da, la un fost coleg în centrul orașului. Băteam țara împreună acum câțiva ani. S-a pensionat din cauza sănătății.

— Înțeleg. La fel ca mulți alții, s-a consumat de tânăr? Întrebă ea și îi căută privirea.

Acum se uită și el la ea cu ochii lui buni. Avea să dureze o vreme, dar poate că era doar mai reținut din fire. Nu trebuia neapărat să fie o trăsătură negativă.

— Consumat? Nu, nu e asta, din păcate. Nu, prietenul meu Charles și-a pierdut un braț într-un accident de circulație.

Arăta cu palma de unde fusese amputat brațul. Asta îi trezi amintiri neplăcute. El se uită la ea, cântărind-o, îi susținu privirea, apoi își plecă ochii.

— Da, a fost un accident urât, dar se descurcă.

Deodată își înalță capul.

— Încă ceva! Poimâine are loc la Vinderup un concurs de karate. M-am gândit să-l întreb pe Samuel dacă nu ar vrea să vină și să asiste? Sau poate că e prea devreme cu genunchiul lui bolnav? Cum se simte? Sper că nu și l-a rupt când a căzut pe scări?

Acum, Rachel zâmbi și se uită la soțul ei. Tocmai acest fel de empatie și grijă pentru aproape caracterizau biserica lor. „Ia mâna aproapelui tău și mângâi-o cu blândețe”, le spunea mereu preotul.

— Nu, răspunse soțul ei. Genunchiul e umflat ca o minge, dar în câteva săptămâni se va resorbi. În Vinderup, zici? Un turneu de karate? Nu știam că au așa ceva acolo!

Bărbatul își trecu mâna peste bărbie.

— Putem să-l întrebăm pe Samuel. Ce zici, Rachel?

Ea încuviință. Da, câtă vreme se întorceau înainte de ora de culcare, era minunat. Poate că puteau să meargă toți copiii, dacă aveau chef?

Expresia lui se schimbă, deveni jenată.

— O, mi-ar plăcea tare mult să-i iau pe toți, dar în mașină au loc doar trei persoane. În spate nu e voie să transport persoane. Dar așa putea să iau cu mine doi. Și poate și pe ceilalți, cu o altă ocazie. Ce ziceți de Magdalena? I-ar plăcea așa ceva? Pare foarte dezghețată. Sunt apropiați, ea și Samuel?

Rachel zâmbi din nou, iar de data asta zâmbi și soțul ei. Cât de atent și drăguț observase și întrebase, de parcă ar fi știut cât de apropiați erau copiii. Samuel și Magdalena. Cei doi care îi semănau cel mai mult dintre cei cinci copii.

— Ei, atunci așa facem, ce zici, Joshua?

— Da, așa facem.

Joshua zâmbi. Câtă vreme nu apăreau dificultăți, era sociabil.

Ea îl bătu ușurel pe oaspetele lor pe mâna întinsă pe masă. Era straniu de rece.

— Sunt cât se poate de sigură că Samuel și Magdalena vor fi încântați să meargă, zise ea. Când să fie gata?

El își țuguie buzele, calculă durata călătoriei.

— Concursul e la unsprezece. Ce-ar fi să îi iau de aici la ora zece?

•

După ce plecă, asupra casei se așternu pacea lui Dumnezeu. El le băuse cafeaua și apoi luase ceștile și le clătise, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Le zâmbise și le mulțumise pentru ospitalitate. Și, la sfârșit, le spusese că abia așteaptă să îi revadă.

Durerile din pânțece nu trecuseră, dar trecuse greața.

Cât de minunată era dragostea de aproapele. Poate că era cel mai frumos dar făcut de Dumnezeu oamenilor.

13.

— Veștile nu sunt deloc bune, Carl, zise Assad.

Carl habar n-avea la ce se referea. După o știre de două minute despre un pachet de salvare a mediului, care valora miliarde, pe Update, postul de știri al radiodifuziunii daneze, era pe cale să adoarmă.

— Ce nu e bine, Assad? se auzi pe sine întrebând ca de la mare distanță.

— Am căutat peste tot și pot acum să spun cu siguranță că nu s-a raportat în niciun moment o tentativă de răpire. În orice caz, nu de când există în Ballerup strada Lautrupvang.

Carl se frecă la ochi. Nu, nu erau vești prea bune, avea dreptate. Evident, asta în cazul în care scrisoarea din sticlă era reală.

Assad stătea în fața lui și băgă un cuțit de cartofi tocit într-un recipient din plastic cu inscripții arăbești, plin cu o substanță nedefinită. Apoi, zâmbi plin de speranță, tăie o bucată din acea substanță și o îndesă în gură. Deasupra capului său zumzăia, în mare formă, musca.

Carl se uită în sus. Poate că ar trebui să irosim puțină energie și să o strivim de tavan, se gândi el. În fiecare zi căuta arma potrivită. Se afla direct în fața lui. O sticluță zgâriată de pastă corectoare. Plastic dur. Cu siguranță, un proiectil mortal.

Trebuie doar să țintești bine, se gândi el și zvârli sticla în direcția muștei. În același moment, constată că sticla nu era bine închisă.

Assad privi consternat cum substanța albă se scurgea pe perete.

Musca dispăruse.

— Foarte ciudat, mormăi Assad cu gura plină. Mai întâi am crezut că în Lautrupvang locuiesc oameni. Dar acolo există doar birouri și zone industriale.

— Și?

Carl încerca să-și dea seama a ce mirosea substanța aceea bej din recipientul de plastic. Era vanilie?

— Da, birouri și zone industriale, repetă Assad. Ce făcea acolo cel care susține că a fost răpit?

— Poate că lucra acolo? propuse Carl.

În acel moment Assad făcu o față care cu greu putea fi caracterizată ca fiind sceptică.

— Nu, Carl, gândește-te, era atât de slab la ortografie, încât nu a putut nici măcar să scrie numele străzii corect.

— Assad, s-ar putea să nu se fi născut ca vorbitor al acestei limbi. Acolo sunt multe firme, școli profesionale, facultăți tehnice și așa mai departe, una lângă alta. Pot circula prin zonă o sumedenie de oameni de origine străină.

Făcu semn spre una dintre adrese.

— Școala Lautrupgård, de exemplu. O școală care se ocupă de copiii cu probleme emoționale și sociale. Poate că a fost, totuși, o șotie? Haide să așteptăm: dacă reușim să descifrăm și restul scrisorii, aflăm poate că nu voiau decât să-și șicaneze un profesor.

— Să descifrăm, să șicaneze – folosești cuvinte stranii, Carl. Și ce se întâmplă dacă era totuși cineva care a lucrat pentru o firmă de acolo? Există mai multe variante.

— Ei, doar nu crezi că o firmă nu ar fi anunțat dispariția unui angajat la poliție? Nu trebuie să uităm că nimeni nu a anunțat nimic în genul a ce stă scris în scrisoarea din sticlă. Mai există și în altă parte în țară un Lautrupvang?

Assad scutură din cap.

— Deci nu crezi că e vorba de o răpire adevărată?

— Nu, nu prea cred.

— Cred că te înșeli, Carl.

— Hm. Stai puțin, Assad. Să presupunem că a existat într-adevăr o răpire, nu s-ar putea ca persoana răpită să fi fost răscumpărată? Ar fi posibil sau nu? Și apoi toată povestea a fost dată uitării. Într-un astfel de caz, cercetările nu vor duce nicăieri, nu? Poate că doar câțiva apropiați au știut ce se întâmplă.

Assad se uită lung la el o clipă.

— Da, Carl, nu știm toate astea. Și dacă tu spui să nu mai continuăm cu acest caz, atunci n-o să aflăm niciodată, nu-i așa?

Fără să mai rostească vreun cuvânt, ieși iute din birou. Borcanul cu lipici și cuțitul rămaseră pe biroul lui Carl. Ce naiba se întâmpla cu el? Se supăraseră din pricina comentariului despre ortografia slabă a imigranților? În mod normal era ceva mai vorbăreț. Sau cazul îl captivase într-atât încât nu se mai putea gândi la nimic altceva?

Carl își înclină capul într-o parte și ascultă tonul pe care își vorbeau Assad și Yrsa afară pe coridor. Cârcoteli peste cârcoteli.

Apoi, își aminti de întrebarea lui Antonsen și se ridică din nou.

— Pot să vă deranjez o clipă, porumbeilor?

Se îndreptă spre cei doi, care stăteau ca înțepenți în fața copiei uriașe a scrisorii. Yrsa încremenise acolo de când îi dăduse rapoartele contabile ale firmelor. Trecuseră vreo patru sau cinci ore, și încă nu își notase nici măcar un punct pe blocnotesul aflat la picioarele ei.

— Porumbei! Înainte să deschizi gura, poate că ar trebui să analizezi ideile în gând.

Cu asta, Yrsa își îndreptă din nou atenția spre scrisoarea din sticlă.

— Assad, ia ascultă. Comisarul din Rødovre are pe masă o cerere din partea lui Samir. Samir vrea să se întoarcă la secția de acolo. Știi ceva despre asta?

Assad se uită nedumerit la Carl, dar era evident prevăzător.

— De ce ar trebui să știu?

— L-ai evitat pe Samir, am dreptate? Poate că voi doi nu vă prea înțelegeți?

Părea Assad ofensat cumva?

— Nu-l cunosc, nu destul de bine. Poate că vrea doar să se întoarcă la fostul loc de muncă. Zâmbi un pic prea larg.

— Poate că aici nu i-a plăcut? Călătorii nu ar trebui întorși din drum.

— Și ești de părere că ar trebui să-i spun asta lui Antonsen?

Assad ridică din umeri.

— Am mai găsit câteva cuvinte, se auzi vocea Yrsei.

Apucă scara și o trase la locul potrivit.

— Voi scrie cu creionul, ca să putem șterge la nevoie, declară ea de pe penultima treaptă. Așa. Așa arată acum. E doar o propunere. Mai ales după cuvântul „per” am mers un pic pe ghicite. Dar lungimea se potrivește și are sens, așa că, de ce nu? Autorul are probleme serioase de ortografie, însă în unele locuri, asta mi s-a părut chiar a fi de ajutor.

Assad și Carl se priviră. Nu îi spusese ei asta?

— De exemplu, nu sunt foarte sigură că „menința” e „a amenințat”, adică cuvântul „a amenința”.

Ea își privi încă o dată opera.

— A, da, și sunt destul de sigură că acel cuvânt „bastr” înseamnă „albastru”. Poate că litera cu a dispărut, pur și simplu, dar uitați-vă și voi și spuneți-mi ce părere aveți.

AJUTOR

*Am fost răpiți pe -6 februa 1996 – La stația de autobuz Lautropvang din Ballerup. Bărbatul are 1,8 ...și per ---- - - - - -
-- și o cicatrice pe _____ drept.*

C..... camionetă albastr.

*Părinții noștri îl cunosc... El a..... prie..... și cu B.....
El a menințat și Că ne omoară. El cu fratele meu
..... Am mers cam o oră undeva lângă apă Aici pute a
.....*

P.....

— Ce ziceți de asta?

Încă mai era întoarsă cu spatele la care și Assad.

Carl citi textul de mai multe ori. Părea convingător, trebuia să recunoască. Nu părea deloc să fie o glumă sau o șotie pe care autorul scrisorii să și-o permită cu un profesor sau cu altcineva care îl enervase.

Doar un expert putea însă stabili dacă rugămintea de ajutor era reală sau nu. Dacă acesta confirma autenticitatea scrisorii, atunci cele câteva rânduri erau foarte îngrijorătoare.

Părinții noștri îl cunosc, scria acolo. Așa ceva nu se inventa. Și apoi, ne omoară. Fără poate sau dacă.

— Nu știm nici unde are răpitorul pe corp acea cicatrice, zise Yrsa cu mâinile în buclele ei aurii, și asta mă enervează. Există prea multe părți ale corpului cu trei litere, mai ales dacă nu știi să scrii corect. Braț, picior, deget, genunchi. Ce ziceți? Putem să plecăm de la premisa că are cicatricea pe unul dintre membre? Unde ar mai putea să fie?

— Păi da, zise Carl după o pauză de gândire. Ureche, ochi, păr cu ă și nu cu e. Dar ai dreptate, cred că ar trebui să fie pe unul dintre membre. Și nu cred că fundul intră în discuție. Acesta e acoperit de cele mai multe ori, iar cicatricea nu e vizibilă. Asta e valabil și pentru picioare. Cred că semnul e la vedere.

— Ce naiba e vizibil în țara asta friguroasă în februarie? bombăni Assad.

— Poate că s-a dezbrăcat, zise Yrsa și ochii îi străluciră. Poate că a fost necuviincios. Poate că de asta i-a răpit.

Carl încuviință. Da, era o posibilitate, din păcate.

— Vizibil e doar capul, când e frig, continuă Assad și se holbă la urechile lui Carl. Urechile pot fi văzute, dacă părul nu e prea lung. Și cum rămâne cu ochii? Poate avea o cicatrice la ochi?

Assad încercă să își imagineze așa ceva.

— Nu, hotărî el în cele din urmă, nu, la ochi nu merge.

— Ei, prieteni, haideți să o lăsăm deocamdată. Cred că mai întâi trebuie să ne formăm o imagine clară. Sperăm că criminaliștii vor reuși să obțină o mostră de ADN utilizabil. Dar așa ceva durează, așa că trebuie să avem răbdare. Aveți vreo propunere cum putem înainta?

Yrsa se întoarse spre ei.

— Da! E vremea să mâncăm. Vreți și voi un sandviș? Am adus chiar și un toaster!

Când o transmisie hârâie la schimbarea vitezelor, trebuie adăugat ulei, iar în momentul acesta în Departamentul Q nu prea reușeau să schimbe viteza într-o treaptă superioară.

Venise timpul pentru un schimb de ulei, se gândi Carl.

— Răscolim totul și încercăm să privim lucrurile dintr-un alt unghi. Ce ziceți?

Ei fură de acord. Assad ezita, dar o putea pune în seama barierei lingvistice.

— Grozav. Atunci, tu preiei rapoartele contabile ale firmelor, Assad. Iar tu, Yrsa, suni la toate instituțiile și firmele din Lautrupvang.

Carl aprobă, pierdut în gânduri. Desigur, era nevoie de o voce proaspătă de fată pentru a-i urni pe puturoșii din birouri să coboare în arhive.

— Convinge-i pe cei din administrație să îi chestioneze pe colegii mai bătrâni dacă își amintesc de vreun elev sau coleg care brusc nu a mai apărut. Și, Yrsa, dă-le câteva cuvinte-cheie, pentru a-și aminti imediat ce s-a mai întâmplat în februarie 1996. Amintește-le că atunci a fost renovat cartierul.

Assad se săturase deja și plecase. Nu era greu de ghicit că nu-i plăcea împărțirea rolurilor. Doar că el, Carl, era șeful. În afară de asta, cazurile de incendiere erau, în continuare, mai interesante. Plus că așa puteau să-i provoace mai mult pe colegii din Departamentul A.

Assad trebuia să-și înghită supărarea și să-și suflece mânecele, în vreme ce Yrsa putea să-și dedice în continuare timpul, în stilul propriu, scrisorii din sticlă.

Carl așteaptă până când ea se îndepărtă, apoi se deplasă la el în birou și caută numărul clinicii pentru leziuni pe coloană din Hornbæk.

— Aș dori să vorbesc cu medicul-șef, și numai cu dânsul, zise el, știind prea bine că nu putea să ceară absolut nimic.

Trecură cinci minute, apoi la telefon se prezentă medicul primar. Nu părea deosebit de fericit.

— Da, știu prea bine cine sunteți, zise el obosit. Presupun că telefonul dumneavoastră are de a face cu Hardy Henningsen?

Carl îi explică în câteva cuvinte situația.

— Am înțeles, da, se răsti doctorul.

Oare de ce vocile doctorilor deveneau atât de nazale atunci când urcau una sau două trepte de salarizare?

— Ați vrea să știți dacă e posibil, într-un caz ca al lui Hardy Henningsen, să se refacă traseele nervoase? continuă el. Problema la Hardy Henningsen e că nu se mai află aici pentru supraveghere zilnică. De aceea nici nu putem efectua măsurătorile pe care ar trebui să le facem. La dorința lui, l-ați luat acasă, vă rog să vă amintiți asta. V-am avertizat că nu este bine.

— Așa e, dar dacă ar fi rămas la dumneavoastră, probabil că Hardy ar fi fost mort de mult. Acum măcar și-a câștigat un pic din vechea poftă de viață. Nu merita asta?

La capătul celălalt se lăsase tăcerea.

— Nu ar fi posibil să vină cineva să îl examineze? continuă Carl. Poate că ar fi momentul pentru o reevaluare. Atât pentru el, cât și pentru dumneavoastră.

— Ziceți că simte ceva la mână? deveni omul în halat alb în sfârșit binevoitor. Am observat și înainte o tresărire la unele degete, poate le confundă cu asta. Acestea pot fi reflexe.

— Vreți să spuneți că o măduvă atât de afectată ca a lui nu mai poate deveni niciodată funcțională?

— Carl Mørck, aici nu vorbim despre faptul că ar putea să mai meargă vreodată, căci asta cu siguranță nu se va întâmpla. Hardy Henningsen este paralizat de la gât în jos și legat pentru totdeauna de pat. Asta e situația. Dar dacă e posibil să simtă ceva în părți ale respectivului braț, asta e altceva. Nu cred că ne putem aștepta la altceva în afară de aceste mici contracții, și, cu siguranță, nici măcar la astea.

— Nu să-și miște mâna, de pildă?

- Nu-mi pot închipui așa ceva.
- Deci nu vreți să veniți să-l vizitați?
- Nu am zis asta.
- Se auzi foșnet de hârtie, probabil un calendar.
- Când să vin?
- Ei bine, cât mai repede posibil.
- O să văd ce pot să fac.

•

Când intră, ceva mai târziu, în biroul lui Assad, acesta plecase.

Pe birou se afla un bilet. „Acestea sunt cifrele”, scria acolo, iar dedesubt, foarte oficial „Cu stimă, Assad”.

Era chiar atât de supărat?

— Yrsa! strigă Carl de pe coridor. Unde e Assad, știi cumva?

Niciun răspuns.

Dacă nu se ducea muntele la Mahomed, atunci Mahomed trebuia să se ducă la munte, se gândi el și porni spre biroul ei. Dar abia băgase capul pe ușă că se și retrase, de parcă l-ar fi trăsniț în moalele capului.

Peisajul spartan înghețat, alb și negru, al lui Rose se transformase în ceva ce nici măcar o fetiță de zece ani cu pasiune pentru sclipici și păpuși Barbie nu ar fi reușit să facă. Peste tot vedea roz și bibelouri.

Înghiți în sec și se uită la Yrsa.

— L-ai văzut pe Assad?

— Da, a plecat acum o jumătate de oră. Vine din nou mâine-dimineață.

— Ce are de gând?

Ea ridică din umeri.

— Am un raport pe jumătate gata cu privire la Lautrupvang, îl vrei?

El încuviință.

— Ai găsit ceva?

Ea își țuguie buzele roșii ca niște cireșe.

— Nimic. Ți-a zis cineva vreodată că ai același zâmbet ca al lui Gwyneth Paltrow?

— Gwyneth Paltrow nu e femeie?

Ea încuviință.

Se întoarce în birou și formă numărul de acasă al lui Rose. Alte câteva zile cu Yrsa și nu va mai putea garanta pentru nimic. Dacă Departamentul Q avea să-și mențină standardele, atunci Rose trebuia să se întoarcă de urgență la birou.

De data asta, auzi robotul.

— Aici este robotul Yrsei și al lui Rose, care vă comunică faptul că doamnele se află în audiență la regină. După încheierea ceremoniilor, vă vom rechema. Dacă nu puteți altfel, lăsați, vă rugăm, un mesaj. Apoi urmă un bip.

Doar zeii puteau ști care dintre cele două surori rostise mesajul de pe bandă.

Se lăsă exasperat pe spate și căută o țigară. Cineva îi povestise că la poștă existau în momentul acesta slujbe bune.

Suna de-a dreptul încântător.

•

Starea lui de spirit nu se îmbunătăți nici când, după o oră și jumătate, intră în sufragerie și constată că peste patul lui Hardy era aplecat un doctor, iar alături de doctor se afla Vigga.

Îl salută politicos pe doctor și apoi o trase pe Vigga într-o parte.

— Ce cauți aici, Vigga? Dacă vrei să mă vezi, sună înainte. Știi că urăsc vizitele astea inopinate.

— Carl, dragul meu, zise ea și îl mângâie pe obrazul neras. Mă gândesc în fiecare zi la tine, așa că am decis să mă mut înapoi acasă, declară ea cât se poate de convingătoare.

Carl își dădu seama că făcuse ochii mari. Era neîndoios că ea chiar vorbea serios, această soție aproape divorțată a lui.

— Vigga, e exclus, nu îmi doresc asta.

Vigga bătu din gene de câteva ori.

— Dar eu asta vreau, iar jumătate din casă încă îmi aparține, gândește-te, sper că nu ai uitat asta!

Făcu o asemenea criză de nervi, încât doctorul tresări speriat. Vigga dădu drumul la lacrimi. Când taxiul o duse în sfârșit de acolo, Carl luă cea mai groasă cariocă neagră pe care o putu găsi și tăie de pe ușă numele de Vigga Rasmussen. La naiba, era și timpul.

Era și timpul pentru divorț, indiferent cât avea să-l coste.

Rezultatul inevitabil al poveștii fu că el își petrecu noaptea la verticală în pat, purtând discuții interminabile cu avocați de divorț închipuți, care își înfipseseră adânc mâna în buzunarul său.

Procesul avea să-l ducă la sapă de lemn.

Era o minimă consolare faptul că doctorul de la clinica Hombask venise deja. Măsurase, într-adevăr, o anume activitate, chiar dacă slabă, în brațul lui Hardy.

Ceea ce pe doctor îl nedumerise profund, într-un sens pozitiv.

•

A doua zi, de dimineață, Carl apărură la cinci și jumătate la paznicul de la sediu. Era mai bine decât să stea în continuare treaz în pat.

— Ce surpriză plăcută să te văd la ora asta, Carl, zise paznicul din chioșc, dar nu știu dacă micul tău ajutor va fi la fel de încântat. Ai grijă să nu-i cauzezi un șoc când cobori.

Carl ciuli urechile.

— Ce vrei să spui? Assad e aici? Acum?

— Da. De câteva zile vine la ora asta. Nu știi?

Nu, nu știa deloc asta.

•

Assad era fără îndoială deja acolo și își făcuse rugăciunea afară pe coridor, căci covorul era încă acolo. Carl vedea asta pentru prima dată, altminteri ritualul avea loc pe teritoriul lui Assad. Era o chestiune privată.

În acel moment, Assad vorbea la telefon cu o persoană tare de urechi. Totul decurgea în arabă, iar tonul nu era tocmai prietenos, cu toate că în această limbă asta era destul de greu să-ți dai seama.

Carl se apropie de ușă și văzu cum aburul din ceainic se adunase în spatele capului lui Assad. În fața lui se aflau notițe în arabă, iar pe monitor se vedea pixelată imaginea unui bărbat mai în vârstă cu mustață și niște căști uriașe. Abia acum văzu Carl că Assad folosea de asemenea căști. Așadar, vorbea pe Skype cu un bărbat, probabil o rudă din Siria.

— Bună dimineața, Assad, îl salută Carl.

Sigur, se așteptase ca Assad să se sperie, să tresară, căci Carl venea pentru prima dată atât de devreme. Nu se așteptase însă la o reacție atât de violentă. Corpul lui Assad se cutremură, de-a dreptul.

Bătrânul de pe monitor părea alarmat și se apropie de cameră. Probabil că deslușea pe ecranul lui umbra lui Carl, în spatele lui Assad.

Bărbatul mormăi câteva cuvinte și apoi întrerupse conexiunea. Assad, care ședea pe marginea scaunului, încercă să se adune.

Ce faci aici? păreau să zică ochii lui, ca și când Carl l-ar fi prins cu ambele mâini în cutia cu biscuiți.

— Îmi pare rău, Assad, nu am vrut să te sperii. Ești bine?

Îi puse acestuia mâna pe umăr și constată că avea cămașa umedă și rece din cauza transpirației.

Cu un clic rapid de maus pe simbolul Skype, Assad schimbă imaginea de pe monitor. Poate că nu voia să vadă Carl cu cine vorbise.

Carl ridică mâinile, scuzându-se.

— Nu te mai deranjez, Assad. Fă ce ai de făcut, apoi vino la mine în birou.

Assad nu rostise încă niciun cuvânt, ceea ce era foarte neobișnuit.

Când Carl se lăsa să cadă pe scaunul lui, o clipă mai târziu, era gata obosit. Cu doar câteva săptămâni în urmă considerase pivnița din sediul poliției ca pe un spațiu personal. Doi angajați loiali și o atmosferă plăcută în zilele bune. Acum, Rose fusese înlocuită de o femeie care era la fel de stranie, doar că altfel, iar Assad nu mai era nici el cel de dinainte. Într-o astfel de situație, era tot mai greu să se ascundă din fața grijilor de zi cu zi. Ca de exemplu de întrebarea îngrijorătoare cu privire la ce avea să se întâmple dacă Vigga avea să ceară nu doar divorțul, ci și jumătate din bunurile sale pământești.

La naiba!

Carl ridică privirea și se uită la anunțul de slujbă pe care îl prinsese de perete cu doar câteva luni în urmă. Rigspolitichef, șef al poliției daneze. Cu siguranță ar fi fost locul potrivit, se gândise el. Ce putea fi mai bine decât o slujbă cu angajați care se temeau și te serveau, o cruce de cavaler, călătorii ieftine și o clasă de salarizare la care până și Vigga ar fi tăcut din gură? Șapte sute două mii două sute șaptezeci și șapte de coroane, plus alte beneficii. Doar ca să rostești suma aveai nevoie de o zi întreagă de muncă.

Ce enervant că nu apucase să își depună CV-ul, se gândi el, când se trezi cu Assad în fața lui.

— Carl, trebuie să vorbim despre situația de mai devreme?

Să vorbească despre ce? Că vorbise pe Skype? Că Assad venea atât de devreme la sediu? Că se speriasse atât de tare?

De fapt, era o întrebare foarte ciudată.

Carl scutură din cap și se uită la ceas. Tot mai era o oră până la începutul programului normal de muncă.

— Assad, ce faci atât de devreme dimineața e treaba ta. Înțeleg că ai chef să vorbești cu oameni pe care nu apuci să-i vezi prea des.

Assad părea foarte ușurat. Situația devenea tot mai ciudată.

— Am parcurs rapoartele contabile de la Amundsen & Mujagic, precum și cele ale K. Frandsen din Dortheavej, ale JPP Beslag și ale Public Consult.

— OK. Ai observat ceva despre care ai vrea să îmi povestești?
Assad se scărpină în cap.
— Par companii destul de solide, în mare parte.
— Așa?
— Dar nu și în lunile precedente incendiilor.
— De unde știi?
— Au împrumutat bani, iar comenzile s-au redus.
— Așadar, mai întâi se reduc comenzile, apoi le lipsesc banii și iau credite?
— Da, așa este, aprobă Assad.
— Și apoi?
— Ei, asta se poate vedea în Rødovre. Celelalte incendii sunt încă prea recente.
— Ce s-a întâmplat în Rødovre?
— Mai întâi a ars, apoi au primit banii de la asigurări, apoi creditul a fost lichidat.

Carl întinse mâna după țigări și își aprinse una. Era o chestie clasică. Fraudă de asigurări se numea asta. Dar ce căutau acolo cadavrele și inelele de pe degetul mic?

— Despre ce tip de credit vorbim?
— Pe termen scurt. Pentru un an. La firma care a ars săptămâna trecută, Public Consult din Stockholmsgade, era doar pe șase luni.
— Iar creditele erau scadente și nu aveau bani să le achite?
— Așa se pare.

Carl suflă fumul, iar Assad făcu doi pași în spate, fluturându-și mâinile, însă el nu îl luă în seamă. Era teritoriul lui și țigara lui. Nu era el șeful?

— De la cine au luat creditele? Întrebă el.
— De peste tot, ridică Assad din umeri. Bănci din Copenhaga.
Carl încuviință.
— Ei, tot am nevoie de niște nume. Și spune-mi cine se află în spatele lor.

Assad își plecă umerii.
— Da, da, liniștește-te, Assad. Când deschid birourile. Mai sunt două ore. Nu e niciun stres.

Dar asta nu păru să-l calmeze pe Assad, dimpotrivă.
Doamne, cât de enervanți erau cei doi angajați ai lui! Tot timpul cârcoteli și reticență prost ascunsă, de parcă Yrsa și Assad s-ar fi

contaminat reciproc. De parcă ei ar fi decis împărțirea sarcinilor. Dacă o țineau tot așa, în curând avea să-i oblige să-și ia mănuși de cauciuc și să frece podelele până se puteau oglindi în ele.

Assad își înalță privirea și apoi dădu din cap.

— Nu te mai deranjez, Carl. Vino la mine când ai terminat, OK?

— Ce vrei să spui?

Zâmbetul lui Assad era destul de strâmb. Ce transformare stranie!

— Ei, vei fi foarte ocupat, zise el, făcându-i cu ochiul.

— Poftim? Doamne, Assad, despre ce vorbești?

— Despre Mona, desigur. Nu încerca să-mi spui că nu știai că s-a întors.

14.

Așa cum spusese Assad, Mona Ibsen se întorsese. Strălucea ca soarele de la tropice, dar emana și multe alte experiențe, care se reflectau în mod evident în ridurile de la ochi.

Carl rămăsese mult timp în pivniță și exersase cuvintele potrivite pentru a-i dezamorsa de la bun început mecanismele de apărare. Cuvinte care să o facă să îl privească blând dacă ea își va croi drum până jos la el.

Dar asta nu se întâmplă. Latura feminină din pivniță era reprezentată doar de Yrsa în această dimineață. La cinci minute după ce hodorogise pe scări în jos căruciorul de cumpărături, se propti, prietenoasă, desigur, pe coridor, și strigă cu vocea ei insuportabil de subțire:

— Băieți, am sandvișuri proaspete de la Netto!

În clipe ca acelea îți dădeai seama cel mai bine de distanța față de toți acei oameni fericiți, aflați la etajele superioare.

Până să își dea seama că nu avea decât să se ridice și să o găsească singur pe Mona Ibsen mai trecură câteva ore.

Întrebă în stânga și în dreapta și o descoperi sus, într-o discuție privată cu un consilier juridic. Purta o vestă din piele și blugi Levi's prespălați, și arăta într-adevăr că o femeie pregătită să ia în piept provocările vieții.

— Bună ziua, Carl, zise ea și nu dădu semne că ar vrea să mai adauge ceva.

Privirea profesională îi dădu clar de înțeles că, deocamdată, nu aveau un caz comun. De aceea, nu putu să facă altceva decât să surâdă. De altminteri, nu reuși să scoată nicio vorbă.

Din partea lui, restul zilei ar fi putut să rămână liber, în timp ce își analiza frustrat viața sentimentală, dar Yrsa avea altceva în minte.

— S-ar putea să avem noroc la Ballerup, zis ea și îl privi entuziastă, zâmbind în timp ce-și ținea sandvișul între dinți. Zilele astea sunt un înger norocos. Așa scrie în horoscopul meu.

Carl se uită la ea cu speranță. Ei, atunci aripile de înger să o ducă rapid în atmosferă, apoi va putea sta liniștit aici pentru a medita la soarta lui tristă.

— Nu a fost deloc ușor să ajung la informațiile astea, continuă ea. Mai întâi, o discuție cu rectorul școlii din Lautrupgård, dar omul e în funcție abia din 2004. Apoi, cu o profesoară, care e acolo de la înființarea școlii, dar nici ea nu știa nimic. Apoi am vorbit cu administratorul, dar nici el nu știa nimic, și apoi...

— Yrsa! Toate asta duc undeva? Atunci sari peste toate tentativele eșuate, te rog. Mă grăbesc, zise el și se frecă pe brațul obosit.

— Foarte bine! Așa cum urma să-ți spun, am sunat apoi la facultatea tehnică și acolo am avut noroc.

Cumva, asta îi trezi brațul.

— Fantastic! exclamă el. În ce sens?

— A fost o întâmplare, de fapt. Am vorbit cu o profesoară, Laura Mann, care tocmai s-a întors după un concediu medical prelungit. Ea a povestit că e în facultate din 1995 și din ceea ce știe ea, poate fi vorba despre un singur caz.

Carl se îndreaptă în scaun.

— Da? Care?

Yrsa își înclină capul într-o parte și îl privi.

— Aha, domnule, deci ți-am trezit interesul.

Îl mângâie pe brațul lui păros.

— Tare ai vrea să știi asta, nu?

Ce naiba mai era și asta? În decursul anilor lucrase probabil la o sută de cazuri complicate, iar acum ședea aici și se juca de-a „Știați că?” cu o asistentă în ciorapi verde-deschis?

— Spune-mi despre care caz și-a amintit femeia? repetă Carl și îi făcu semn din cap lui Assad, care se ițise în ușă.

Era palid.

— Ieri, Assad a sunat acolo și a întrebat același lucru. Ei bine, de dimineață, la cafea, au discutat despre asta și profesoara a auzit, continuă Yrsa.

Assad, care asculta interesat, arăta acum cât se poate de normal.

— Ea și-a amintit iute de poveste, zise Yrsa. Facultatea avea atunci un student foarte bun. Un tip cu un fel de sindrom. Era foarte tânăr, dar era extraordinar de bun la fizică și matematică.

— Un sindrom? Assad arăta ca un mare semn de întrebare.

— Da, avea capacități excepționale într-o direcție, iar în altă direcție îi lipseau total. Cum îi zicea?

Ea se încruntă.

— A, da. Asperger. Sindromul Asperger.

Carl zâmbi. Era evident ceva pentru care ea avea înțelegere.

— Și ce s-a întâmplat cu băiatul? întrebă el.

— A venit la facultate și a luat în primul trimestru numai note de zece. Apoi, a plecat.

— Cum?

— În ultima zi înainte de vacanța de iarnă a venit împreună cu fratele lui mai mic, ca să-i arate facultatea. De atunci, nimeni nu i-a mai văzut.

Atât Assad, cât și Carl mijiră ochii. Acum venea întrebarea decisivă.

— Cum îl chema? întrebă Carl.

— Îl chema Poul.

Carl simți cum i se face frig.

— Da! strigă Assad și dădu din mâini și din brațe ca o marionetă.

— Profesoara a zis că își amintea atât de bine de el, pentru că Poul Holt era cel mai sigur candidat la premiul Nobel care ajunsese vreodată la acea facultate. În afară de asta, nici înainte și nici după un au mai avut studenți cu forma asta specială a sindromului Asperger. Era ceva deosebit.

— De asta și-a amintit de el? întrebă Carl.

— Da, de aceea. Și pentru că era în primul an la facultate.

•

O jumătate de oră mai târziu, Carl își repeta întrebarea la sediul facultății tehnice și primea același răspuns.

— Da, evident că îți amintești de așa ceva, zâmbi Laura Mann, dezvăluindu-și dinții ivorii. Doar și dumneavoastră vă amintiți de prima arestare pe care ați făcut-o, nu?

Carl încuviință. Un alcoolic mic și murdar, care se întinsese în mijlocul Englandsvej. Carl își mai amintea și astăzi de mucul care îi aterizase pe insignă, când încercase să-l tragă pe idiot la adăpost. Nu, prima arestare nu se uită, așa era. Cu sau fără muc.

O studie pe femeia din fața lui. O vedeai câteodată la televizor când era nevoie de experți în surse alternative de energie. *Laura Mann, ph.d.*, scria pe cartea ei de vizită și încă numeroase alte titluri. Carl era bucuros că el nu deținea niciunul.

— Suferea de o formă de autism, nu-i așa?

— Da, asta era. Dar varianta ușoară. Oamenii cu sindromul Asperger sunt foarte dotați. Tocilari i-ar numi cei mai mulți. Genul Bill Gates. Era remarcabil din multe puncte de vedere.

Assad zâmbi. Și el observase ochelarii din бага și cocul de la ceafă. Părea a fi profesoara potrivită pentru cineva ca Poul. Doi tocilari, s-ar putea spune.

— În ziua aceea, Poul îl luase cu el pe fratele său mai mic, spuneți. Pe 16 februarie 1996. Și de atunci nu l-a mai văzut nimeni. De unde știți că s-a întâmplat exact în ziua aceea?

— În primii ani am ținut liste de prezență. Am verificat pur și simplu de când nu a mai venit. Nu a mai apărut după vacanță și nici după aceea. Vreți să vedeți listele? Se află alături, la secretariat.

Carl se uită la Assad. Acesta nu părea să fie deosebit de interesat.

— Nu, mulțumesc, ne ajunge dacă ne confirmați asta. Școala a luat, desigur, legătura cu familia?

— Sigur că da, dar au fost foarte distanți, mai ales când am propus să venim acasă și să vorbim chiar noi cu Poul.

— Ați vorbit cu el la telefon?

— Nu. Ultima oară am vorbit cu Poul aici, la mine în birou, cu o săptămână înainte de vacanța de iarnă. Când am sunat mai târziu la el acasă, tatăl a spus că Poul nu voia să vină la telefon. Nu am mai putut face nimic. Împlinise optsprezece ani. Era suficient de matur să decidă singur ce voia să facă în viață.

— Optsprezece ani? Nu era mai mare?

— Nu. Era foarte tânăr. A dat bacalaureatul la șaptesprezece ani.

— Mai aveți și alte informații despre el?

Ea zâmbi. Sigur că pregătise deja totul.

Carl citi cu voce tare, iar Assad i se uită peste umăr.

— Poul Holt, născut pe 13 noiembrie 1977. Materiile favorite: matematică și fizică; liceul Birkerød. Media 9,8.

Apoi văzu adresa. Nu era departe. Cel mult trei sferturi de oră cu mașina.

— Pentru un geniu, media e destul de modestă, nu?

— Ei, asta se întâmplă când la toate materiile reale ai treisprezece puncte, iar la cele umane șapte.

— Ziceți că era slab la daneză? Întrebă Assad.

Ea zâmbi.

— Cel puțin la scris. Referatele sale lăsau mult de dorit la limbaj, dar așa se întâmplă de cele mai multe ori. Și oral se exprima destul de greu la subiectele care nu-l interesau.

— Aveți o copie pe care aș putea să o iau cu mine? întrebă Carl.

Laura Mann aprobă. Dacă nu ar fi avut degetele atât de pătate de nicotină și pielea unsuroasă, ar fi îmbrățișat-o.

— Fantastic, Carl, zise Assad când ajunseră în apropierea casei. Am primit o sarcină și am rezolvat-o în decurs de o săptămână. Știm cine e autorul scrisorii, iar acum ne aflăm în fața casei familiei sale.

De încântare, lovi cu palma în bordul mașinii.

— Da, aprobă Carl. Atunci nu putem decât să sperăm că totul a fost doar o șotie.

— Dacă a fost, atunci Poul o să-și audă câte ceva.

— Și dacă nu, Assad?

Assad dădu din cap. Atunci însemna că aveau o nouă sarcină.

Parcară direct în dreptul porții grădinii. Văzură imediat că numele de pe plăcuță nu era Holt.

Sunară la ușă și le deschise un bărbat în scaun cu rotile, care susținu că nu mai locuise altcineva în casă din 1996. Carl avu imediat acea senzație specială, mai mult un instinct.

— Ați cumpărat casa de la familia Holt, așa e? întrebă el aspru.

— Nu, am cumpărat-o de la Martorii lui Iehova. Bărbatul casei era un fel de preot. În camera mare era sala de adunare. Vreți să intrați să vedeți?

Carl scutură din cap.

— Înseamnă că nu ați văzut familia care a locuit aici?

— Nu, nu i-am întâlnit niciodată.

Carl și Assad mulțumiră și plecară.

— Ai și tu senzația neplăcută că nu mai vorbim de o șotie de copii, Assad?

— Ei, Carl, doar pentru că s-au mutat... Se opri lângă poarta grădinii. OK, Carl, îmi dau seama la ce te gândești.

— Da, nu-i așa? Oare un băiat cu personalitatea lui Poul ar putea inventa așa ceva? Și oare doi băieți care țin de Martorii lui Iehova s-ar gândi vreodată să facă o asemenea șotie?

— Nu știu. Știu că au voie să mintă, dar nu în cercul lor.

— Cunoști pe cineva care face parte dintre ei?

— Nu, dar așa se întâmplă la oamenii deosebit de religioși. Membrii comunității se protejează reciproc de lumea exterioară, prin orice mijloace. Mint, dacă e nevoie.

— Corect. Dar dacă răpirea a fost doar inventată, atunci ar fi vorba de o minciună inutilă, iar asta nu ar fi în regulă. Cred că și Martorii lui Iehova ar vedea lucrurile în acest fel.

Assad încuviință. Erau de acord.

Și acum, încotro?

•

Yrsa se purta ca o armată de furnici pe un drum forestier, alergând întruna între biroul lui Carl și al ei. În acel moment, răpirea era cazul ei și voia să afle în detaliu și de preferință pe bucăți: cum arăta profesoara lui Poul? Ce spunea Laura Mann despre Poul? Cum era casa în care locuiseră? Ce se mai știa despre familie în afara faptului că făcea parte dintre Martorii lui Iehova?

— Încetșor. Assad se ocupă de Evidența Populației. O să-i găsim, în curând.

— Vino, te rog, pe coridor, Carl, îl rugă ea și îl târî în fața copiei uriașe de pe perete. Dedesubt de tot trecuse numele lui Poul și alte câteva cuvinte mici.

AJUTOR

*Am fost răpiți pe -6 februa 1996 - La stația de autobuz Lautropvang din Ballerup. Bărbatul are 1,8 ... și per ---- ----- --
---- și o cicatrice pe _____ drept.*

C camionetă albastr.

*Părinții noștri îl cunosc... El a prie și cu B..... El
a menințat și Că ne omoară. El cu fratele meu
..... Am mers cam o oră undeva lângă apă No..... - Aici
pute a Ră Me are ani
.....*

Poul Holt

— Așadar: a fost răpit împreună cu fratele lui, rezumă Yrsa. Se numește Poul Holt și scrie că au mers jumătate de oră - și anume, spre apă, cred eu.

Ea își propti mâinile în șoldurile înguste. Atitudinea potrivită pentru a face o declarație.

— Dacă acest băiat suferea de Asperger, atunci nu cred că ar inventa ceva de genul „au mers aproape o oră până la apă”.

Se întoarse.

— Ei bine?

— Ar putea să fi fost fratele mai mic. Deocamdată nu știm nimic despre asta.

— Nu. Dar gândește-te, Carl, serios. Laursen a găsit un solz de pește pe hârtie! Crezi că fratele mai mic a mânjit o hârtie cu pește, doar pentru ca o șotie cu o scrisoare în sticlă să pară reală? Ca să nu mai vorbesc de mâzga aia!

— Poate că era un puști deștept, ca fratele lui mai mare, doar că altfel.

Ea bătu atât de tare cu piciorul în podea, încât ecoul răsună din capătul celălalt al coridorului.

— La naiba, Carl, ascultă aici! Și activează-ți în sfârșit celulele cenușii! Unde au fost răpiți?

Ea îi perie umerii, de parcă ar fi vrut astfel să netezească tonul aspru.

Carl constată cu ocazia asta că se scutură ceva mătreață.

— În Ballerup, răspunse el.

— Da, și ce părere ai, dacă au fost răpiți în Ballerup și au mai mers o oră până au ajuns la apă? La Hundested nu s-au dus, nu dura o oră să ajungă de la Ballerup acolo. Dar până la Jylling? Poate o jumătate de oră, cel mult, cred.

— Ar fi putut să se ducă la Stevns, nu?

El mârâi în sinea lui. Nimănui nu-i plăcea ca abilitățile intelectuale să îi fie târâte prin noroi. Nici măcar lui Carl Mørck.

— Exact.

Ea bătu din nou cu piciorul în podea. Dacă dedesubt se aflau sobolani, acum dăduseră cu siguranță bir cu fugiții.

— Dacă mesajul din sticlă e doar o poveste, continuă ea, de ce să faci lucrurile atât de complicate? De ce să nu scrie că au mers o jumătate de oră și au ajuns la apă? Un băiat care vrea doar să inventeze o farsă bună așa ar scrie. De aceea sunt ferm convinsă că scrisoarea nu e inventată. Ia-o în sfârșit în serios, Carl.

El trase adânc aer în piept. Nu avea pur și simplu chef să o facă părtașă la evaluarea cazului. Poate pe Rose da, dar nu pe Yrsa.

— Da, da, făcu el împăciuitor. Haide să vedem cum se dezvoltă lucrurile după ce găsim familia.

— Ce se petrece aici?

Capul lui Assad apăru din biroul său minuscul.

Era evident că voia să aplaneze situația. Oare chiar se certau?

— Carl, am descoperit adresa, zise el și îi întinse o foaie de hârtie. Din 1996 s-au mutat de patru ori. Acum locuiesc în Suedia.

La naiba, se gândi Carl. Suedia. Țara cu cei mai mari țânțari din lume și cu mâncarea cea mai plicticoasă.

— Lasă-mă să ghicesc, zise el. Locuiesc undeva sus de tot, pe unde se plimbă renii? Luleå sau Kebnekaise ori ceva de genul ăsta?

— Hallabro. Locul se cheamă Hallabro și se află în Blekinge. Adică la circa două sute cincizeci de kilometri de aici.

Două sute cincizeci de kilometri. Din păcate, destul de aproape. Adio weekend.

Carl se întoarse, încercând să evite drumul.

— Bine, dar e mereu la fel: când ajungi acolo, nu sunt acasă. Și dacă suni înainte, cu atât mai mult nu sunt acasă. Și dacă sunt acasă, vorbesc suedeza și cine Dumnezeu să înțeleagă așa ceva când vine din Iutlanda? Am dreptate?

Assad miji ochii. Erau una sau două afirmații nu chiar pe gustul lui.

— Am sunat. Erau acasă.

— Ce? Atunci mâine garantat n-o să fie acasă.

— Ba da. Nu am spus cine sunt și am trântit imediat telefonul.

Un adevărat duo cu efecte sonore, acești doi colegi ai lui.

Carl se târî în birou și îl sună pe Morten pentru a-l instrui ce să facă dacă apărea Vigga în absența lui. Cine putea ști ce idei îi mai veneau și ăleia?

Apoi îi dădu lui Assad alte instrucțiuni pentru investigațiile din cazurile incendierilor și îl rugă să o supravegheze pe Yrsa.

— Dă-i o listă lungă de secte religioase de la care să plece. Și du-te până la Laursen și roagă-l să sune la medicină legală. Ar trebui să se grăbească un pic cu analiza ADN. Poți să faci asta, te rog?

Apoi, își puse în geantă pistolul din dotare. Cu suedezii ăștia nu se știa niciodată.

Mai ales dacă proveneau din Danemarca.

15.

În noaptea următoare, se asigură că gazda și iubita lui pasageră va rămâne nesatisfăcută, oprindu-se chiar înainte de orgasm. În secundele în care ea își dădea definitiv capul pe spate și respira din rărunchi, el își scoase iute degetul din poala ei și o lăsă întinsă acolo, scânteind de tensiune.

Se ridică iute și o lăsă pe Isabel Jønsson singură cu decizia despre cum ar fi mai bine să-și descarce acea tensiune. Ea părea nedumerită, dar asta era și ideea.

Deasupra casei ei mici se tot adunau nori, acoperind luna strălucitoare. El stătea gol pe terasă, fumând și admirând spectacolul de pe cer.

Următoarele ore aveau să decurgă după un model bine cunoscut.

Mai întâi, cearta. Apoi, iubita va cere o explicație pentru motivul ruperii relației și va întreba de ce tocmai acum. Îl va implora și îl va blestema și apoi îi va cere să-și ia lucrurile. Apoi, va dispărea din viața ei.

La ora zece, a doua zi de dimineață, va porni, având lângă el copiii pe scaunul din dreapta, spre Dollerup, iar când se vor mira că o cotește prea devreme, îi va droga. Știa foarte bine unde va putea acționa nederanjat, studiase deja locurile. Într-un loc aflat printre copacii deși, care vor ascunde mașina vreme de câteva minute, de care avea nevoie pentru a-i neutraliza pe copii și pentru a le muta trupurile în spate.

La patru ore și jumătate după ce se întâmpla asta, după o vizită de prânz la sora lui în Fyn, va ajunge la debarcaderul aflat la nord de Jægerspris, din regiunea împădurită Nordskoven. Acesta era planul. Doar douăzeci de pași prin tufișuri spre încăperea mică în care pregătise lanțurile. Douăzeci de pași cu două făpturi cocârjate în fața lui.

Cât de des auzise pe acest drum scurt rugăminți de milă! Nici de data asta nu avea să fie altfel.

Abia apoi puteau începe negocierile cu părinții.

Trase adânc în piept un ultim fum, apoi strivi țigara pe mica peluză. Îl așteptau o noapte și o zi obositoare.

Trebuia să lase deocamdată deoparte bănuiala îngrozitoare că acasă se întâmpla ceva care ar putea să-i răstoarne toată viața. Dacă soția lui îi fusese necredincioasă, era cu atât mai rău pentru ea.

Auzi scârțâitul ușii de la verandă și se întoarse. Isabel arăta nedumerită și tremura. Era goală, iar halatul o acoperea doar în parte. În câteva secunde îi va spune că totul s-a terminat, pentru că era prea bătrână, deși nu era nici pe departe așa. Corpul ei era picant și îmbietor și aproape că își dădea dependență. În multe privințe era păcat că relația trebuia să se termine, dar așa gândise de multe ori.

— De ce stai aici gol-puşcă? E frig.

Ea își înclină capul, dar nu se uită la el.

— Ce se petrece, poți să-mi spui?

El se postă în fața ei și o apucă de gulerul halatului de casă.

— Ești prea bătrână pentru mine, zise el rece și îi trase gulerul în jurul gâtului.

Preț de o clipă, ea păru paralizată, pregătită să-și urle furia și frustrarea și să se năpustească asupra lui. Înjurăturile îi stăteau la coadă pe limbă, dar el știa că ea avea să tacă. Angajate drăguțe, divorțate – asemenea femeii nu făceau scene când un bărbat stătea gol în fața ei pe terasă.

Oamenii ar fi intrat la idei. Știau amândoi asta.

•

Când se trezi a doua zi, ea îi adunase deja lucrurile și le aruncase într-o sacoșă. Niciun semn de cafea de dimineață, doar o colecție de întrebări puse ordonat, care îl convinseseră că ea nu era deloc distrusă.

— Ai umblat în computerul meu, zise ea stăpânit, deși periculos de palidă la față. Ai căutat informații despre fratele meu. Ai lăsat mai mult de cincizeci de amprente ca de elefant în datele mele. Nu ar fi trebuit să te ostenești mai tare să afli care e activitatea mea în administrația comunală? Nu a fost o prostie și o lipsă de respect din partea ta să nu o faci?

Pe măsură ce vorbea, mintea lui era preocupată mai degrabă cu gândul dușului pe care trebuia neapărat să-l facă la ea acasă. Familia din Stanghede nu avea să își lase copiii pe mâna unui bărbat nebărbierit, care mirosea a sex.

Abia următoarele ei propoziții îi alarmară toate simțurile.

— Sunt specialista în tehnică de calcul a orașului Viborg. Mă ocup de siguranța datelor și de soluții computerizate. De aceea știu, desigur,

ce ai făcut. A fost o joacă de copil pentru mine să scot jurnalul de logare al notebookului meu. Ce naiba ai crezut că faci?

Ea îl privi direct în ochi. Era cât se poate de liniștită. Ea depășise prima criză. Avea ași în mânecă, mult mai puternici decât autocompătimirea, lacrimile și isteria.

— Mi-ai găsit parolele pe birou, sub blocnotes, zise ea, dar doar pentru că le-am lăsat anume acolo. Mi-am dat seama ce faci încă de acum câteva zile și de aceea am vrut să văd ce mai pregăteai. Bărbații care povestesc atât de puțin despre sine sunt mereu suspecti. Devii atent, căci, în mod normal, bărbaților le place să vorbească despre sine. Dar se vede că tu nu știai asta!

Ea zâmbi ușor, când observă cât de atent devenise.

— De ce nu povestește bărbatul acesta absolut nimic despre sine? m-am întrebat. Sigur că am devenit curioasă.

El se încruntă.

— Iar acum crezi că știi totul despre mine, pentru că am tăcut cu privire la chestiunile mele private și am fost curios cu privire la ale tale?

— Curios, da, se poate spune asta. Pot să înțeleg că te-a interesat profilul meu de *internet dating*, dar ce ai încercat, mă rog frumos, să afli despre fratele meu?

— Am crezut că e fostul tău prieten. Poate că am vrut să aflu ce n-a mers bine.

Ea nu înghiți minciuna. Motivele lui nu o interesau. El făcuse o greșală uriașă în privința ei și nu mai era nimic de ghicit.

— În favoarea ta, trebuie să spun că măcar nu mi-ai golit contul, zise ea apoi.

Era limpede că ea era în avantaj. Cu toate astea, el încercă să zâmbească îngăduitor și să inițieze astfel plecarea lui la duș, dar nu se întâmplă așa.

— Dar știi ce? continuă ea. Nu ne furăm reciproc. Ți-am căutat și eu prin lucruri. Și ce am găsit în gențile tale? Nimic. Niciun carnet de conducere, niciun card de asigurat, niciun portofel, nicio cheie de mașină. Dar știi ce, dragul meu? La fel de sigur cum femeile își ascund în mod prostesc parolele în cele mai ridicole locuri, la fel își pun și bărbații cheile de la mașină pe roata din față, când nu vor să le ia cu ei. Ce bilă drăguță de bowling ai la chei! Așadar, te duci la bowling? Nu mi-ai povestit. O bilă cu numărul unu. Ești atât de bun?

Treptat, el începu să transpire. Trecuse multă vreme de când scăpase hățurile din mâini în asemenea hal. Nimic nu putea fi mai rău.

— Da, da, calmează-te. Ți-am pus cheia la loc. Și carnetul de conducere, talonul de înmatriculare al camionetei, cardul de credit și tot restul. Totul e acolo unde le-am găsit: în mașină. Bine ascunse printre covorașele din cauciuc.

El își îndreptă privirea spre gâtul ei. Nu era tocmai subțire și trebuia să strângă zdravăn; avea să dureze câteva minute, dar avea timp destul.

— Ai dreptate, sunt un om rezervat, zise el și făcu un pas mai aproape.

Îi puse ca în treacăt mâna pe umăr.

— Ascultă, Isabel. Sunt într-adevăr foarte îndrăgostit de tine, dar nu puteam să-ți spun adevărul, înțelegi asta, nu? Doamne, sunt căsătorit, am copii. Toată treaba asta mi-a scăpat de sub control, îmi pare tare rău. De aceea trebuie să o închei, nu merge altfel. Poți să înțelegi?

Ea își înălța capul cu un gest mândru. Rănită, dar nu învinsă. Avusese de-a face mai des cu bărbați căsătoriți, care o mințiseră. Era sigur de asta. Și, la fel de sigur, el avea să fie ultimul bărbat din viața ei care o înșelase.

Ea îi mătură mâna de pe umăr.

— Nu mi-ai spus niciodată numele tău adevărat și m-ai mințit din toate punctele de vedere. N-am idee de ce. Iar acum vrei să mă convingi că ai făcut asta doar pentru că ești căsătorit? Iar eu trebuie să cred asta?

De parcă i-ar fi citit gândurile, ea se trase un pas înapoi. De parcă ar fi avut în spatele ei o armă pregătită.

Atunci când ai senzația că te afli cu un urs polar furios pe o banchiză, trebuie să-ți evaluezi rapid posibilitățile. În acel moment, el vedea patru.

Să sară în apă și să înoate.

Să sară pe o altă banchiză.

Să aștepte și să vadă dacă ursul e flămând sau sătul.

Și în cele din urmă: să omori ursul.

Toate aceste posibilități aveau avantaje și dezavantaje evidente, dar acum nu mai avea dubii că a patra opțiune era singura practicabilă. Femeia din fața lui era rănită și dispusă să se apere prin orice mijloace. Pentru că, fără îndoială, ea chiar se îndrăgostise de el. Ar fi trebuit să

bage de seamă mai devreme. Din experiență știa că femeile în astfel de situații deveneau rapid lipsite de rațiune. De cele mai multe ori, consecințele erau fatale.

Și pentru că nu putea să-și dea seama rapid de daunele pe care ea i le putea produce, trebuia să scape de ea. Cadavrul va trebui să-l ia în camionetă și să scape de el, ca de multe altele înaintea lui. Să-i distrugă hardul și să șteargă toate urmele din casa ei.

O privi în ochii ei frumoși și verzi și aprecie cât va dura până când nu vor mai străluci.

— I-am povestit fratelui meu că te-am cunoscut, zise ea, și i-am transmis numărul de înmatriculare al camionetei, numărul carnetului tău de conducere, numele tău și adresa de pe talonul mașinii. Pentru el, astea sunt mărunțișuri. Are, desigur, lucruri mai bune de făcut, dar e un tip curios din fire. Și dacă va afla că m-ai furat în vreun fel, atunci te va găsi, ai înțeles?

Preț de o clipă, el încremeni. Sigur că nu umbla la el cu hârtii sau carduri de credit care să-i trădeze adevărata identitate. Dar, chiar și așa, faptul că exista o bănuială împotriva lui, chiar dacă una greșită, și amenințarea cu poliția, așa ceva nu i se mai întâmplase până acum, și asta îl paraliza. Preț de o clipă, nici măcar nu reuși să-și dea seama cum ajunsese în situația asta. Ce uitase, unde greșise? Era oare din pricină că nu întrebuse care era jobul ei în administrația locală? Să fi fost răspunsul atât de simplu? Da, probabil că asta era.

Iar acum avea o dilemă.

— Scuză-mă, Isabel, zise el încet. Am mers prea departe, mult prea departe, știu. Te rog să mă scuzi. Doar că am fost înnebunit după tine – încă mai sunt. Nu trebuie să iei în serios ce am spus noaptea trecută. Pur și simplu nu știam ce să fac: să recunosc că sunt căsătorit și că am copii, sau să te mint? Îmi pun în joc căsnicia și toată familia dacă mai continui relația cu tine. Și eram pe cale să o fac. Să renunț la tot. Da, am fost tentat. Am fost atât de tentat, încât am simțit nevoia să aflu totul despre tine. Nu puteam altfel. Nu mă puteam abține. Înțelegeți asta, nu?

Ea îl privi ironic, în timp ce el se gândea agitat ce să facă acolo, pe banchiză. După toate probabilitățile, ursul polar nu avea să-l omoare fără motiv. Dacă pleca și nu mai apărea în regiune, atunci nu l-ar mai bate la cap pe fratele ei să afle informații despre el. Dar dacă ar omorî-o sau ar răpi-o, ar exista un punct de plecare pentru investigații. Până și cea mai minuțioasă curățenie nu ar îndepărta tot părul, petele de

spermă și amprentele. Chiar dacă nu îl găseau în nicio bază de date, ar fi putut realiza un profil al lui. Ar putea să dea foc la casă, dar dacă veneau pompierii la vreme sau cineva îl vedea plecând? Nu, era prea mare riscul. În afară de asta, un polițist pe nume Karsten Jønson avea numărul de înmatriculare al camionetei sale și, astfel, descrierea vehiculului. Da, probabil că fratele ei adunase deja detalii despre persoana sa.

Se uită în sus, în timp ce ea îi urmărea fiecare mișcare. El era un expert în jupuire și nu apărea niciodată fără a fi deghizat. Cu toate astea, ea ar fi putut să trimită către fratele ei informații despre înălțimea sa, corpul său, culoarea ochilor și poate și alte detalii mai intime. Pe scurt, el nu avea idee ce informații transmisese ea despre el. Și exact asta se afla în balanță.

Se uită la ea, îi văzu privirea aspră și își dădu brusc seama. Ea nu era un urs polar. Era un basilisc. Șarpe, cocoș și dragon într-unul singur, iar dacă priveai un basilisc în ochi, te transformai în piatră. Da, doar dacă te întâlneai cu un basilisc erai condamnat la moarte. Nimeni nu putea să trâmbițeze versiunea sa de adevăr mai bine ca un basilisc. Nimeni. Iar el știa că acest monstru putea fi ucis doar dacă îl făceau să se privească în oglindă.

De aceea zise:

— Indiferent de ce faci sau spui, Isabel, eu mă voi gândi mereu la tine. Ești foarte frumoasă, ești pur și simplu fantastică și mi-aș dori să te fi cunoscut mai devreme. Acum e prea târziu. Te rog să mă ierți. Nu am vrut să te rănesc. Ești un om minunat. Iartă-mă.

Apoi, o mângâie tandru pe obraz. Se pare că mișcarea avu efect. Oricum, ei îi tremurară scurt buzele.

— Cred că ar trebui să pleci acum. Nu vreau să te mai văd niciodată, zise ea, deși nu era adevărat.

Avea să tânjească multă vreme după el. O relație ca a lor nu mai găsea prea curând la vârsta ei.

În acest moment, sărea de pe o banchiză pe alta. Nici basiliscul și nici ursul polar nu aveau să-l urmeze.

Când ea îl lăsă să plece, nu era nici ora șapte.

16.

Își sună soția pe la ora opt, ca de obicei, dar tot nu reuși să vorbească despre chestiunea disputată, ci îi povesti despre evenimente care nu se petrecuseră și despre sentimente pe care, în acel moment, nu le avea pentru ea. La ieșirea din localitatea Viborg, se opri scurt și se spală cât de cât la toaletă pentru clienți a supermarketului Løvbjerg. Porni mai departe prin Hald Ege spre Dollerup, unde îl așteptau Samuel și Magdalena.

Nimic nu putea să-l mai oprească acum. Vremea era destul de bună. Avea să ajungă la destinație la puțin timp după lăsarea întunericului.

Îl întâmpină aroma de chifle proaspete. În ciuda genunchiului bolnav, Samuel se antrenase în dimineața aceea. Ochii Magdalenei sclipeau nerăbdători, iar părul, bine periat, i se așeza în șuvițe grele.

Amândoi erau agitați și pregătiți de excursie.

— Ce ziceți, n-ar trebui să mergem mai întâi la spital să îi consulte genunchiul lui Samuel? Am mai avea timp.

Băgă ultima înghițitură de chiflă în gură și se uită la ceas. Era zece fără un sfert. Știa că vor refuza oferta.

Ucenicii Maici Domnului nu căutau ajutor medical decât în situații cu adevărat grave.

— Nu, mulțumim, este doar o entorsă.

Rachel îi întinse o ceașcă de cafea și făcu semn spre cana cu lapte de pe masă. Putea să se servească.

— Și unde are loc lupta? întrebă Joshua. Dacă avem timp, am putea să ne întâlnim mai târziu.

— Ce tot vorbești, Joshua?

Rachel îi dădu o palmă ușoară.

— Știi foarte bine când ai timp și când nu.

Probabil că niciodată, din câte își dădea el seama.

— În hala Vinderup, îi răspunse el gazdei. Organizator e clubul Bujutsukan. Poate scrie ceva pe internet.

Nu scria, dar era absolut sigur că în această casă nu exista conexiune la internet. Încă una dintre invențiile spurcate pe care ucenicii Maicii Domnului o ocoleau.

El ridică speriat mâna la gură.

— Vă rog să mă scuzați, a fost o prostie. Sigur că nu aveți internet. E unealta diavolului.

Se strădui să pară vinovat. Cafeaua era fără cafeină, constată el. Nu exista nimic în casa asta care să nu fie politic corect.

— Competiția are loc în sala de sport din Vinderup.

Le făcură semn cu mâna. Întreaga familie stătea înșirată în fața casei, în curbă, acolo unde nu avea să mai domnească niciodată pacea zilelor trecute. Încă mai zâmbeau, dar în curând aveau să afle în mod dureros că răutatea din această lume nu poate fi ocolită prin rugăciuni, slujbe și renunțarea la uneltele diavolești moderne.

Nu îi părea rău pentru ei, doar se hotărâseră singuri să apuce pe drumul acesta, iar acum se intersecta și cu al lui.

Se uită la cei doi copii care ședeau lângă el și făceau semn cu mâna la familia rămasă în urmă.

— Stați bine? întrebă el.

Merseră pe lângă câmpuri golașe pe care nu se mai vedeau decât câteva tulpini negre de porumb. Întinse mâna în compartimentul lateral al ușii. Totul era așa cum trebuia să fie. Arma era la îndemână, un model care arăta la fel de nevinovat ca o racletă. Nu aveau să bănuiască nimic.

Ei încuviințară, iar el le zâmbi. Ședeau bine și gândurile le fugeau în altă parte. Nu erau obișnuiți cu așa ceva în cotidianul lor liniștit și restrictiv în care nu exista variație. Îi aștepta evenimentul anului.

Nu, nu avea să întâmpine greutăți.

— Călătoria prin Finderup e foarte frumoasă, zise el și le oferii niște minibatoane de ciocolată.

Interzise, clar, dar foarte potrivite pentru a crea între ei un fel de sentiment secret de camaraderie. Așa ceva crea siguranță, iar siguranța îi oferea liniștea ca să lucreze.

— Ei bine, continuă el când îi observă ezitând, am și fructe la mine. Vreți o clementină?

— Cred că mi-ar plăcea niște ciocolată.

Zâmbetul irezistibil al Magdalenei îi dezvăluia aparatul dentar.

Da, se potrivea cu imaginea fetei care ascundea un secret sub iarba din grădină.

Apoi laudă peisajul și le povesti cât se bucura că avea să locuiască în această zonă. Când ajunseră la intersecția cu Finderup, atmosfera era așa cum o voia el – relaxată și încrezătoare. Și acolo coti.

— Stai puțin! strigă Samuel și se aplecă spre parbriz. Ai cotit prea devreme. Holstebrovej abia acum urmează.

— Da, știu, e următorul, dar când am fost ieri la vizionare de case am descoperit aici o scurtătură spre DN 16.

După circa două sute de metri, în spatele monumentului dedicat regelui Erik Klipping, coti a doua oară.

Hesselborgvej se afla în fața lor.

— Pe strada asta trebuie să o luăm în sus. E un pic mai accidentat, dar e o bună scurtătură, continuă el.

— Serios?

Samuel citi afișul pe lângă care trecură.

Interzis vehiculelor militare pe străzi secundare, scria pe el.

— Eu am crezut mereu că strada se termină, pur și simplu, zise băiatul și se lăsă pe spate.

— Nu, trebuie să trecem pe lângă clădirea galbenă de pe stânga, apoi pe dreapta mai vine o gospodărie destul de prost întreținută și apoi o cotim din nou la stânga.

Dădu din cap când, peste câteva sute de metri, pietrișul de pe drum începu să dispară. Regiunea de aici era destul de deluroasă și plină de buturugi. Se defrișase zdravăn în zonă. Ajunseră la destinație după următoarea cotitură.

— Ei, vezi? exclamă băiatul și arătă în față. Nu cred că mai poți înainta pe acolo.

Se înșela, dar nu exista niciun motiv să îi explice asta.

— Ce enervant, zise el în schimb. Samuel, cred că ai dreptate. Ei, atunci va trebui să întorc. Îmi pare rău. Chiar am crezut...

Întoarse în mijlocul drumului și dădu cu spatele printre copaci.

Când mașina se opri, el scoase fulgerător pistolul cu electroșocuri din ușă, i-l puse Magdalenei la gât și apăsă. Chestia aia diavolească îi înfipse în corp 1,2 milioane de volți și o paraliză pentru o clipă. Samuel tresări violent la strigătul de durere și la spasmul ei. Era la fel de nepregătit ca și sora lui. În ochi i se vedea frica, dar și dorința de a se apăra. În momentul în care își dădu seama că sora lui a căzut peste el și că acel aparat care se îndrepta spre el era foarte periculos, în băiat se declanșară toate reflexele alimentate de adrenalină.

De aceea, bărbatul nu reacționează suficient de repede când Samuel împinse corpul surorii lui la o parte și trase de ușă, o deschise și se lăsă să cadă din mașină. De aceea nici nu reuși să-l atingă bine cu arma.

O curentă din nou pe fată și alergă după băiat, care înaintase deja șchiopătând o bucată de drum. Genunchiul bolnav îi ceda. Era doar o chestiune de secunde și apoi îi venea rândul.

Când băiatul ajunsese la păduricea de molizi, se întoarse brusc.

— Ce vrei de la noi? zbieră el și imploră ajutorul Maicii Domnului.

De parcă șirurile de copaci s-ar fi putut transforma în îngeri păzitori!

Făcu un pas șchiopătat în lateral și ridică o creangă groasă ale cărei ramuri se rupseseră și care acum avea mai multe cioturi ascuțite.

Fir-ar să fie, ar fi trebuit să se ocupe mai întâi de băiat! De ce naiba nu își ascultase instinctul?

— Să nu te apropii! urlă băiatul și învârti bățul deasupra capului.

Cu siguranță că avea să lovească. Avea să se lupte, așa cum învățase.

Pe viitor va trebui să-și comande pe internet un pistol C2. Cu acesta puteai curenta victima de la mai mulți metri distanță. Uneori, așa ca acum, conta fiecare secundă. Până la gospodăriile din apropiere nu erau decât câteva sute de metri. Sigur că alesese zona cu grijă, dar tot s-ar fi putut rățaci pe aici vreun pădurar sau vreun țăran. În afară de asta, sora mai mică avea să-și revină în câteva secunde și avea să fie în stare să fugă.

— Nu ajută, Samuel, strigă el și alergă spre băiat în ciuda încercărilor acestuia de a se apăra.

Simți cum îl lovește bățul în umăr când întinse brațul pentru a-l curenta pe băiat. Sloboziră amândoi un urlet, dar era o luptă inegală, iar la a doua încercare, băiatul se prăbuși.

Își privi umărul în care îl lovise Samuel. *Ce porcărie*, se gândi el. Pe umărul jachetei, sângele se prelingea în formă de stea.

— Da, pentru data viitoare cumpăr cu siguranță un C2, bombăni el când îl ridică pe băiat în spatele camionetei și îi apăsă un tifon cu cloroform pe față.

Dură doar o clipă până când băiatul își pierdu complet cunoștința și își îndreptă ochii goi spre cer.

Același lucru se întâmplă imediat și cu sora lui.

Apoi îi legă pe amândoi la ochi, mâini și picioare, și le puse bandă adezivă peste gură. Îi așeză într-o poziție laterală stabilă pe podeaua groasă a camionetei.

După ce își schimbă cămașa și îmbracă o altă jachetă, îi mai studie pe copii câteva minute. Voia să se asigure că nu le va veni rău și nu se vor sufoca în propria vomă.

După ce se convinsese că erau gata de transport, porni la drum.

•

Sora lui locuia împreună cu soțul său într-o mică gospodărie țărănească aflată la marginea localității Țărup. Se afla chiar în apropierea drumului secundar și la doar câțiva kilometri de biserica la care fusese mutat ultima oară tatăl său.

Cu siguranță era ultimul loc de pe pământ unde ar fi vrut să locuiască.

— De unde vii de data asta? întrebă plictisit cumnatul său și arătă spre o pereche de papuci scâlțiați care se aflau în hol; în casă erau obligatorii pentru toți musafirii, de parcă podeaua ar fi valorat vreodată ceva.

Urmă zgomotul din sufragerie și o găsi pe sora lui acolo. Ședea într-un colț, îngânând un cântec. Timpul și moliile lăsaseră urme pe șalul care îi atârna pe umeri.

Eva îi recunoscuse la fel ca de fiecare dată pașii, dar nu zise nimic. Se îngrășase enorm de când o văzuse ultima oară, cel puțin 20 de kilograme. Corpul ei se întindea în toate direcțiile, iar amintirea surorii sale tinere și grațioase, care dansase atât de entuziasmată în curtea parohiei, avea să fie ștearsă în curând pentru totdeauna.

Nu se salutară, nu o făceau niciodată. Politețea nu fusese o caracteristică a familiei lor, nici măcar în copilărie.

— Sunt doar în trecere, anunță el imediat și se lăsă pe vine în fața ei. Cum îți merge?

— Villy are mare grijă de mine, răspunse ea. Mâncăm imediat de prânz. Vrei și tu să guști ceva?

— Da, mulțumesc, mănânc ceva, dar apoi trebuie să plec.

Ea dădu din cap. În realitate, însă, nu o interesa. De când lumina ochilor i se stinsese, încetase să se mai intereseze de oamenii din jur și de lume. Poate că așa trebuia să fie. Poate că imaginile din trecut umpleau tot spațiul din ea, chiar dacă, cu siguranță, se estompau încetișor.

— V-am adus niște bani.

Scoase un plic din buzunar și i-l puse în mână.

— Sunt treizeci de mii de coroane. Sper să vă puteți descurca până ne vedem data viitoare.

— Mulțumesc. Când te întorci?

— În câteva luni.

Ea încuviință și se opinti să se ridice. Vru să o susțină, dar ea îl respinse.

Masa din bucătărie era acoperită cu o mușama ale cărei zile bune fuseseră cu decenii în urmă. Pe ea se aflau farfurii din tablă cu lebăr ieftin și bucăți de carne. Villy cunoștea în regiune oameni care împușcau mai mult vânat decât puteau mânca, așa că nu duceau niciodată lipsă de calorii.

Cumnatul lui își lăsă capul în piept pentru a spune Tatăl nostru, gâfâind astmatic. Și el, și sora lui aveau ochii strâns închiși, dar toate simțurile le erau îndreptate spre capul mesei unde era așezat el.

— Tot nu ai reușit să găsești drumul spre credință? îl întrebă sora lui după rugăciune și își îndreptă ochii cețoși și morți spre el.

— Nu, răspunse el, tata m-a bătut până l-am uitat definitiv.

Cumnatul lui își înălță capul și se uită la el plin de ură.

Pe vremuri fusese un tip voios, cu tot soiul de aiureli în cap. Voia să pornească în lumea mare și să cucerească femei molatice. Când a cunoscut-o pe Eva, ea l-a orbit cu firea ei sensibilă și cu vorbe frumoase. Îl cunoștea pe Christos, dar nu ca pe un prieten apropiat.

Eva îl învățase să se apropie de El.

— Vorbește frumos despre tata socru, zise cumnatul. A fost un sfânt.

El se uită la sora lui. Pe chipul ei nu se citea niciun sentiment. Acum ar fi fost momentul să comenteze ceva, dar ea tăcea. Normal că tăcea.

— Deci, tu crezi că tatăl nostru e în rai?

Cumnatul său miji ochii. Țsta era răspunsul. Trebuia să fie atent, chiar dacă era fratele Evei.

El scutură din cap și îi întoarse cumnatului său privirea. Oamenii de genul ăsta sunt fără speranță, se gândi el. Dacă idealul lui Villy era paradisul în care se preumblau preoți cu mintea îngustă de rangul trei, atunci avea să-l ajute din toată inima să ajungă acolo cât mai repede.

— Încetează să te mai uiți așa la mine, cumnate. Tocmai v-am dat ție și Evei treizeci de mii de coroane. Pentru suma asta, am pretenția să te controlezi în jumătatea de oră pe care o petrec aici.

Se uită în sus spre crucifixul care atârna pe perete, deasupra chipului încordat al cumnatului său. Părea a fi mai greu decât s-ar fi crezut.

O simțise pe propria piele. Își amintea asta.

•

Pe podul peste Storebælt simți mișcările din spatele camionetei, așa că se opri înainte de a plăti taxa de pod, deschise ușa și le mai administră niște cloroform celor două trupuri care se luptau să se dezlege.

Își continuă drumul abia când în spate se lăsă liniștea. Deschise geamul enervat, căci ultima doză nu fusese controlată.

Când ajunse la căsuța de pe debarcaderul din Nordseeland, era încă prea lumină ca să îi ducă pe copii înăuntru. Dinspre mare soseau bărci cu pânze în fiord, primele pe anul acesta, dar ultimele din acea zi. Se îndreptau spre porturile de iahturi din Lynæs și Kignæs. Doar un singur curios dacă și-ar fi îndreptat binoclul spre el și totul ar fi fost pierdut. Era doar îngrijorat pentru că în portbagajul camionetei era foarte liniște. Dacă muriseră în urma dozei de cloroform, pregătirile care îi luaseră atât de multe luni ar fi fost în zadar.

Se uită la colosul ceresc roșu ca focul și încăpățânat, care părea să se fi ancorat la orizont. Peste soarele aflat la apus se înșirau, înflăcărați, norii de seară. *La naiba, da' apune odată!* se gândi el.

Apoi, își luă mobilul. Familia din Dollerup probabil că se mira deja de ce încă nu adusese înapoi copiii. Le promisese să se întoarcă înainte de ora de liniște și nu se ținuse de cuvânt. Îi vedea cu ochii minții, așezați la masă cu mâinile împreunate, cu lumânări aprinse. Cu siguranță mama spunea că era ultima oară când se mai bazau pe el.

Cât de dureros urma să fie să constate că avea dreptate!

Sună. Nici măcar nu-și spuse numele, ci le comunică doar că pretențiile lui se ridicau la un milion de coroane. Bancnote uzate, într-o borsetă mică, pe care să o arunce din tren. Explică exact la ce oră trebuiau să plece, unde să schimbe trenul și pe ce porțiune și de pe care parte să se uite după lumina stroboscopică. El avea să țină lampa în mână, iar aceasta avea să lumineze. Dacă ezitau, nu aveau să mai primească altă șansă. După ce aruncau borseta, aveau să-și revadă curând copiii.

Și să nu cumva să le treacă prin minte să îl înșele. Aveau timp tot sfârșitul de săptămână și ziua de luni pentru a face rost de bani. Luni seară trebuiau să ia trenul.

Dacă nu aveau bani, copiii mureau. Dacă luau legătura cu poliția, copiii mureau. Dacă încercau vreo manevră la predarea banilor, copiii mureau.

— Gândiți-vă, îi avertiză el, banii puteți să-i adunați din nou, dar copiii sunt pierduți pentru totdeauna.

Aici le oferea mereu părinților ocazia să tragă aer în piept, să absoarbă șocul inițial.

— Gândiți-vă că nu-i puteți proteja tot timpul pe ceilalți copii. De îndată ce constat ceva ciudat în comportamentul vostru, veți trăi pe viitor în nesiguranță. Și puteți fi la fel de siguri că nu veți putea depista niciodată acest mobil.

Apoi închise. Atât de simplu fusese. Încă zece secunde, iar telefonul mobil avea să dispară în fiord. Întotdeauna se pricepuse în aruncarea la distanță.

•

Copiii erau albi la față, dar trăiau. În căsuța debarcaderului îi legă la mare distanță unul de celălalt, le dădu jos banda adezivă de pe gură și se asigură că nu aveau să vomite după ce le dădu să bea.

După obișnuita văicăreală, plânsete și frică, mâncară un pic, apoi le lipi din nou gurile cu bandă adezivă. Plecă având un sentiment de bine.

Căsuța debarcaderului, cu acoperișul ei jos, îi aparținea de cincisprezece ani, iar în tot acest timp nu se apropiase nimeni de ea. Gospodăria de care ținea căsuța se afla ascunsă printre copaci. Bucata de drum până la debarcader fusese întotdeauna năpădită de vegetație. Căsuța putea fi întrezărită doar dinspre apă, și nici atunci oricum. Și cine voia să intre în balta puturoasă de alge care creșteau peste plasele pescărești, pe care le întinsese pe vremuri între doi piloni, după ce își aruncase una dintre victime în apă.

Nu, copiii puteau să se vaite cât voiau.

Nimeni nu îi putea auzi.

Se uită din nou la ceas. Astăzi nu o va suna pe soția lui, așa cum o făcea de obicei când pornea din nou spre casă, spre Roskilde. De ce să o avertizeze când avea să sosească? Va trece iute prin Ferslev, va parca dubița în șură și va lua Mercedesul până acasă. În mai puțin de o oră va ști ce se întâmpla cu soția lui.

•

Pe ultimii kilometri înainte de casă făcu pace cu sine însuși. Cum ajunsese să fie neîncrezător față de soția lui? Oare greșeala era a lui? Neîncrederea și gândurile sale rele nu erau alimentate oare de toate minciunile pe care le spunea zilnic? De minciuna în care trăia? Nu era oare consecința vieții sale duble?

Nu, foarte cinstit, nouă ne merge bine, fu ultimul gând înainte să constate că în fața casei stătea sprijinită o bicicletă bărbătească, și nu era a lui.

Pe vremuri, convorbirile telefonice matinale cu soțul ei îi dădeau energie. Doar sunetul vocii lui era de ajuns pentru a putea rezista încă o zi fără contact uman. Doar gândul la îmbrățișarea lui o încuraja.

Dar sentimentele ei se schimbaseră. Vraja dispăruse.

Mâine-dimineață o sun pe mama și mă împac cu ea, se gândi. Dar ziua trecu și veni următoarea dimineață și ea tot nu făcuse asta.

Ce ar fi putut oare să-i spună? Că îi părea rău că se înstrăinaseră? Că poate, totuși, se înșelase? Că observase asta doar după ce se întâlnise cu un bărbat străin? Că acest bărbat o umplea cu vorbe și că nu mai auzea nimic altceva? Sigur că nu putea să-i spună mamei ei asta, dar era adevărat.

Acel gol imens pe care îl lăsa mereu în urmă soțul ei era acum umplut.

Kenneth fusese acolo de mai multe ori. De îndată ce îl lăsa pe Benjamin la creșă, el era acolo. În ciuda vremii nestatornice de martie, mereu cu cămașă cu mânecă scurtă și pantaloni strâmți de vară. Opt luni de stagiul în Irak și apoi zece luni în Afghanistan îl căliseră. Temperaturile reci de afară și dinăuntru puseseră frâu dorinței de comoditate a soldaților danezi, îi spusese el.

Era pur și simplu irezistibil. Și, de asemenea, pur și simplu înfiorător.

Vorbise cu soțul ei, auzise cum se interesase de Benjamin și cum se mirase că răceala îi trecuse atât de repede. Ascultase și cum spusese în telefon că o iubește și se bucură de întoarcerea acasă. Că era posibil să se întoarcă chiar mai devreme. Ea nu credea nici jumătate din ce îi spunea și tocmai aici era diferența. Diferența față de înainte, când cuvintele lui încă o impresionau. Astăzi, își dădea seama că fusese oarbă.

Totuși, se temea. Se temea de furia lui, se temea de puterea lui. Dacă o dădea afară, nu avea nimic, avusese el grijă de asta. Ei bine, poate îi rămânea totuși ceva. Dar, de fapt, nu îi rămânea nimic. Poate nici măcar Benjamin.

El avea o mare putere de convingere. Jongla cu cuvintele. Cine ar fi crezut-o dacă ar fi spus că lui Benjamin i-ar merge mai bine la mama ei? Nu era ea cea care pleca? Nu își sacrificase soțul ei viața pentru

familie? Nu accepta toate călătoriile de afaceri pentru a le permite un trai decent? Parcă îi auzea deja pe cei de la Protecția Copilului. Toți experții care se orientau în funcție de maturitatea lui și care aveau să arate disprețuitor spre greșelile ei.

Știa de pe acum că așa avea să fie.

Mai încolo o sun pe mama, se gândi ea. O să îmi înghit rușinea și o să îi povestesc tot. Ea e mama mea. Mă va ajuta. Cu siguranță.

Și orele treceau, iar gândurile o apăsau. Oare de ce se simțea așa? Pentru că după doar câteva zile se simțea mai apropiată de un bărbat străin decât de soțul ei, în toți anii petrecuți împreună? Căci așa era. Pe soțul ei nu-l cunoștea decât din cele câteva ore petrecute împreună aici, în casă. Ce știa despre el? Munca sa, trecutul său, toate cutiile pe care le ascundea de ea acolo la etaj.

Dar una era să-ți dispară sentimentele. Alta era să trebuiască să justifici asta, nu în ultimul rând în fața propriei persoane. Căci oare nu se purtase soțul ei bine cu ea? Nu era mai degrabă vina ei, orbirea ei de moment, faptul că nu mai vedea nimic altceva?

Aceste gânduri i se învârtejeau neconținut în minte. Și, de aceea, se duse din nou la etaj și se opri din nou în fața ușii încăperii în care se aflau cutiile lui. Venise oare momentul să depășească o limită și să obțină lămuriri? Venise momentul de la care nu mai exista cale de întoarcere?

Da, sosise momentul.

•

Scoase cutiile una după cealaltă pe coridor și le stivui în ordine inversă. Când avea să pună mai târziu cutiile la loc, trebuiau să fie în aceeași ordine de dinainte, iar deasupra veneau paltoanele. Doar așa putea păstra controlul asupra proiectului.

Spera ea.

Primele zece cutii din rândul din spate de sub fereastră confirmară ce îi spusese soțul ei: vechi obiecte de familie, lucruri pe care nu avea cum să le fi achiziționat el. Moșteniri tipice de familie, la fel ca și lucrurile pe care le lăsaseră bunicii ei familiei: diverse obiecte din porțelan, tot felul de hârtii, pături din lână, cuverturi, un serviciu de masă pentru douăsprezece persoane, un cuțit pentru trabucuri, ceasuri vechi și diverse alte mărunțișuri.

Imaginea unei vieți de familie trecute, care acum căzuse pradă uitării. Așa i-o descrisese el.

Din următoarele zece cutii ieșiră însă la iveală detalii care aruncară un vâl de nedumerire asupra acestei imagini. Aici apăreau rame foto aurite. Albume în care erau lipite suvenire și rapoarte despre diverse evenimente. Toate din copilăria lui. Și peste toate un parfum de minciună, de ascunziș și de tănuire, căci, spre deosebire de ce susținuse el mereu, soțul ei nu fusese, evident, singur la părinți.

Nu, nu exista niciun dubiu că avea o soră.

Una dintre fotografiile îl arăta pe soțul ei în costum de matroz, cu brațele încrucișate, privind cu ochi triști spre aparatul de fotografiat. Avea șase, cel mult șapte ani. Piele moale, părul pieptănat cu o cărare într-un stil sever. Lângă el se afla o fată mărunțică, cu părul strâns în cozi lungi. Zâmbea nevinovat. Poate că era fotografiată pentru prima dată în viața ei.

Era o fotografie mică și drăgălașă a doi copii foarte diferiți. Ea întoarse fotografia și privi cele trei litere. EVA. Inițial fuseseră scrise mai multe informații, dar cineva le ștersese.

Se uită la fotografiile și întoarse fiecare imagine. Pe toate era șters câte ceva.

Fără nume, fără loc.

De ce ai șterge un nume? se întrebă ea. Așa, oamenii dispar pentru totdeauna.

Adesea stătuse la ea acasă și privise fotografiile alb-negru ale unor oameni fără nume.

— Aceasta este străbunica ta, o chema Dagmar, zicea mama ei.

Dar asta nu scria nicăieri, iar când mama ei nu va mai fi, ce se va întâmpla cu numele? Cine își va mai aminti apoi când și unde s-au născut unii sau alții?

Dar această fetiță avea un nume. Eva.

Cu siguranță era sora soțului ei. Aceiași ochi, aceeași gură. Pe două dintre fotografiile, în care se aflau doar ei doi, ea stătea lângă fratele ei și îl privea admirativ. Era înduioșător.

Eva arăta ca o fetiță absolut obișnuită. Doar privirea ei nu era deloc așa. În ea se citea mai mult amărăciune decât curaj. O excepție o făceau doar primele două fotografii.

Când frații erau fotografiați împreună cu părinții, stăteau foarte aproape unul de celălalt, de parcă ar fi vrut să se ferească de întreaga lume. Nu se atingeau niciodată, stăteau doar foarte aproape. În multe dintre fotografiile, copiii erau în față, iar părinții în spate. Copiii aveau

brațele moi pe lângă corp, mâinile mamei se odihneau pe umerii fiicei, iar cele ale tatălui, pe umerii fiului.

Mâinile părinților păreau să-i împingă pe copii în pământ.

Ea încercă să îl înțeleagă pe băiatul cu ochi de bătrân care devenise soțul ei. Nu era ușor. Existau mulți ani între viața ei și a lui, și simțea asta acum mai mult ca oricând.

Puse apoi fotografiile la loc în cutii și deschise albumele cu decupaje. Ar fi fost mai bine dacă ea și soțul ei nu s-ar fi întâlnit niciodată, asta înțelesese de acum. Venise pe lume pentru un bărbat care locuia la cinci străzi distanță. Cu el ar fi trebuit să-și împartă viața, nu cu soțul al cărui trecut și a cărui familie le descoperea abia acum.

Tatăl lui fusese preot. Asta nu îi povestise niciodată, dar reieșea clar din mai multe fotografii.

Un bărbat care nu zâmbea și a cărui privire emana încredere și forță, spre deosebire de ochii mamei. Aceia nu exprimau nimic.

Albumele te lăsau să bănuiești de ce. Era limpede că acel tată controla totul. Existau foi bisericești în care tuna și fulgera împotriva lipsei de credință, unele în care propovăduia inegalitatea sexelor sau altele în care se lua de cei care făcuseră greșeli în viață sau care doar avuseseră ghinion. Firul conducător în toate aceste pamflete era cuvântul Domnului, de care se agăța și căruia îi dădea drumul doar pentru a-l arunca în față celor necredincioși. Da, soțul ei și ea crescuseră în condiții cât se poate de diferite, asta reieșea limpede din aceste scrieri.

O atmosferă de-a dreptul dezgustătoare, formată din idolatrizarea patriei, intoleranță, conservatorism profund și șovinism, reieșea din paginile îngălbenite. Evident că era vorba despre tată și nu despre soțul ei, dar chiar și așa. Acum putea simți cum blestemul trecutului crease un întuneric în jurul său, care nu dispărea cu totul decât atunci când făceau dragoste. Și dacă stătea să se gândească mai bine la asta, își dădea seama că simțise asta dintotdeauna.

Nu asta își dorea ea.

Își dădea seama în mod clar că toată copilăria lui fusese ratată. De fiecare dată când cineva scrisese un nume sau o localitate, altcineva le tăia se cu pixul. Și se părea că de fiecare dată cu același pix.

Când va ajunge data viitoare în bibliotecă, va încerca să-l caute pe bunicul lui Benjamin pe Google. Dar și aici, printre toate fragmentele

din trecut, trebuiau să mai fie informații despre acest bărbat autoritar și plin de prejudecăți.

Poate că putea vorbi despre asta cu soțul ei. Poate că, așa, relația lor se va mai detensiona un pic.

Deschise câteva cutii de pantofi stivuite într-o cutie mai mare. Dedesubt de tot se aflau lucruri prea puțin interesante, printre altele o brichetă Ronson. Ea o încercă și constată uimită că funcționa impecabil. Butoni de manșetă, cuțit de scrisori și articole de birou, probabil din aceeași etapă a vieții lui.

Celelalte cutii dezvăluiau o cu totul altă epocă. Decupaje din ziare, broșuri și pamflete politice. Cu fiecare cutie descoperea fragmente noi din viața soțului ei și, împreună, formau imaginea unui om umilit profund și rănit, care se dezvoltă în același timp ca imagine în oglindă, dar și ca pol opus al tatălui său. Un tânăr care o pornise pe drumul opus învățăturilor din copilărie. Un adolescent care alesese acțiunea în loc de reacție. Un bărbat care se urcase pe baricade, care susținea tot ce era totalitar, tot ce nu avea de a face cu religia. Care căuta gălăgia din Vesterbrogade, când se adunau grupurile celor care ocupau case. Care schimbase costumul de matroz cu paltonul din blană de miel, jacheta de armată cu baticul palestinian. Și care, la nevoie, își trăgea repede baticul peste față.

Era un cameleon, care știa foarte bine în ce culori să se învâluie. Abia acum pricepea.

Preț de o clipă, rămase în fața cutiilor și cântări dacă nu trebuia să le pună la loc și să uite ce văzuse. Până la urmă, în cutii se aflau lucruri pe care el, evident, voise să le uite.

Nu încercase el oare, în acest fel, să tragă o linie de final în dreptul vechii sale vieți? Ba da, altminteri i-ar fi povestit despre toate astea. Altminteri nu ar fi tăiat toate numele și toate locurile.

Dar cum ar fi putut să se oprească tocmai acum?

Dacă acum nu se afunda mai departe în viața lui, nu avea să-l înțeleagă niciodată. Nu avea să afle niciodată cine era cu adevărat tatăl copilului ei.

Așa că porni să-i cerceteze restul vieții, care stătea împachetat cu grijă pe coridor. Dosare vechi în cutii din carton, cutii din carton în cutii mai mari. Toate ordonate cronologic și etichetate cu grijă.

Se așteptase ca acum, după anii petrecuți pe baricade, să vină vremea în care să înceapă problemele. Dar ceva îl făcuse să schimbe cursul. De parcă o vreme s-ar fi liniștit.

Fiecare etapă de viață se afla în propria folie, prevăzută cu informații despre luni și ani. Părea că studiasse timp de un an dreptul, un alt an filosofia. Timp de doi ani călătorise cu rucsacul în spate prin America Centrală, unde, potrivit notițelor și foilor, avusese tot felul de slujbe pe domenii viticole, în hoteluri sau măcelării.

Abia la întoarcere păruse să se transforme încetîșor în persoana pe care ea credea că o cunoaște. Informații de la armată. Notițe scrise în grabă cu privire la pregătirea ca subofițer, despre poliția militară și batalioanele de vânători. Apoi, însemnările personale și colecția de mici relicve se încheie.

Nu mai apăreau nume sau indicații precise despre locuri sau relații personale, doar un contur rudimentar al anilor care au trecut.

Broșuri și pliante în diverse limbi arătau direcția pe care căntărea să o apuce. Informații despre un stagiul de pregătire la marina comercială belgiană. Despre legiunea străină, cu fotografii frumoase din sudul Franței. Copii ale unor înscrieri la un curs de comerț.

Dar toate acestea nu spuneau nimic despre drumul pe care o apucase în cele din urmă. Arătau doar ceva despre ce îl interesase într-o anumită etapă a vieții și erau informații absolut haotice.

În vreme ce punea cutiile din nou la locul lor, o apucă frica. Știa că pornise într-o misiune secretă, cel puțin așa îi spusese el, iar ea bănuise, până acum, că era în serviciul binelui. Servicii de informații, sub acoperire, poate la poliție, ceva de genul acesta. Dar oare de ce era ea atât de sigură că el acționa în serviciul binelui? Avea vreo dovadă în sensul ăsta?

Știa doar că el nu dusese niciodată o viață normală. Viața lui se derulase mereu la limita societății.

Iar acum că descoperise informații despre primii săi treizeci de ani de viață, tot nu știa nimic despre el.

La final rămăseseră cutiile care se aflaseră deasupra, într-unele dintre ele apucase deja să arunce o privire, dar nu în toate. Și acum, când deschise sistematic o cutie după cealaltă, în minte îi apărură întrebarea înspăimântătoare cu privire la motivul pentru care aceste cutii erau atât de ușor accesibile.

Întrebarea era atât de înspăimântătoare pentru că ea cunoștea deja răspunsul: cutiile se aflau atât de la îndemână pentru că era de negândit ca ea să caute prin ele. Atât era de simplu. Ce putea exemplifica mai bine puterea pe care o avea asupra ei? Acesta era domeniul lui. Era tabu pentru ea, iar până acum ea acceptase asta fără să protesteze.

O astfel de putere asupra unui alt om nu are decât cineva care și dorește să exercite această putere.

Tot mai tensionată, cu buzele strânse și respirând adânc pe nas, deschise cutiile de deasupra.

Erau pline de arhive în care se aflau mape A4. Copertele lor din carton erau colorate, dar interiorul era negru ca noaptea.

Primele cutii vorbeau despre o perioadă în care soțul ei părea să fi încercat să se căiască pentru perioada sa atee. Din nou apăreau materiale tipărite, broșuri de la numeroase adunări religioase, stocate ordonat în folii din plastic. Bilețele scrise de mână, care vorbeau despre eternitate și lumina veșnică a lui Dumnezeu și despre cum puteai ajunge cu siguranță acolo. Broșuri ale unor comunități și secte neoreligioase, care susțineau că au răspunsul la toate necazurile omenirii: Sathya Sai Baba, Scientology, Biserica Maicii Domnului, Martorii lui Iehova, Copiii Domnului, Unification Church, A Patra Cale, Divine Light Mission și multe altele, despre care nu auzise niciodată. Și, indiferent de proveniența acestor religii, toate susțineau faptul că știau care era drumul spre salvare, armonie și iubirea de aproape. Singurul drum adevărat – la fel de sigur ca *Amen*-ul din biserică.

Scutură din cap. Oare ce căutase el? El, care se luptase cu toată forța să scape de corsetul copilăriei și al dogmelor creștine. După știința ei, niciuna dintre aceste oferte nu îl atrăsese suficient pe soțul ei.

Nu, Dumnezeu și religia nu făceau cu adevărat parte dintre cuvintele care se auzeau în vila lor aflată la umbra mărețului dom din Roskilde.

După ce îl aduse pe Benjamin de la creșă și se jucă un pic cu el, îl așeză în fața televizorului. Important era să vadă culori, imaginile să se miște, și atunci era mulțumit.

Urcă la primul etaj, gândindu-se dacă nu ar trebui să înceteze. Dacă nu ar trebui să pună ultimele cutii la loc nedeschise și să lase trecutul dureros al soțului ei să se odihnească.

Douăzeci de minute mai târziu, constată că era bucuroasă că nu își ascultase instinctul. În schimb, se gândea dacă nu ar trebui să-și facă pe loc bagajul și să ia primul tren, indiferent de direcție, atât se simțea de prost.

Se gândise deja că în ultimele cutii s-ar putea afla lucruri care se refereau la perioada petrecută împreună, acea etapă a vieții din care făcea și ea parte. Dar nu se așteptase să se descopere pe sine ca parte a proiectelor sale.

El îi spusese că s-a îndrăgostit pe loc de ea, încă de la prima întâlnire. Și la fel simțise și ea, dar totul fusese doar un bluf, știa asta acum.

Astfel cum ar fi putut fi întâmplătoare prima lor întâlnire în cafenea, dacă el păstra aici articole de ziar de la concursul de călărie la care urcase pentru prima dată pe podium?

Asta se petrecuse cu multe luni înainte de prima întâlnire. De unde avea extrasul din ziar? Dacă ar fi descoperit articolul mai târziu, atunci i l-ar fi arătat, nu-i așa? În afară de asta, avea programe de la concursuri la care ea participase cu multă vreme înainte. Ba chiar o fotografiase în locuri unde nu fusese în niciun caz cu el. Așadar, o spionase în mod sistematic cu mult înainte de prima lor întâlnire.

Nu așteptase decât momentul potrivit pentru a ataca. Ea fusese aleasă de el, dar așa cum se desfășurau acum lucrurile, nu mai era deloc flatată de asta.

I se făcu pielea de găină.

Se cutremură și mai tare când deschise o cutie din lemn, aflată în aceeași cutie mare din carton. La prima vedere nu era nimic special. Doar liste cu nume și adrese care nu îi spuneau nimic. Abia la o studiere mai atentă o cuprinse neliniștea.

De ce erau aceste informații atât de importante pentru soțul ei? Nu reușea să înțeleagă.

Pentru fiecare nume aflat pe listă era atașată o pagină pe care erau notate, cât se poate de ordonat, date despre persoană și familia acesteia. Mai întâi, comunitatea religioasă și comuna din care făceau parte. Apoi, ce statut aveau în cadrul comunității și, în cele din urmă, de când erau membri. Urmau informații destul de personale, printre altele, detalii cu privire la copiii familiei. Nume, vârstă și trăsături de caracter, ceea ce i se păru cât se poate de ciudat. Scria, de pildă:

Willers Schou, cincisprezece ani. Nu e chiar favoritul mamei, dar e foarte apropiat de tată. Băiat temperamental, care nu participă regulat la întâlnirile comunității. Iarna e mai mult răcit, a zăcut de două ori la pat.

Ce nevoie avea soțul ei de astfel de informații? Și de ce era interesat de venitul familiilor? Oare îi spiona pentru serviciile sociale? Sau primise sarcină să se infiltreze în sectele din Danemarca pentru a dezvălui acolo incest, violență și alte lucruri îngrozitoare?

Incertitudinea îi stăruia în gânduri.

Se părea că acționa în întreaga țară, iar asta însemna că nu putea fi angajat nici de administrația locală, nici de serviciile sociale. Era convinsă că nu avea cum să fie un lucrător de la serviciile publice, căci cine păstra astfel de informații personale de o asemenea natură acasă, în cutii din carton? Atunci, ce era? Detectiv particular? Angajat de cine știe ce bogătaș pentru a aduna informații cu privire la mediile religioase?

Poate.

Și, pornind de la acest „poate”, reuși să se liniștească. Până când descoperi o foaie de hârtie pe care scria jos de tot, printre alte informații despre familie: *1,2 milioane. Nicio abatere.*

Rămase multă vreme cu hârtia în poală. Și în cazul acesta era vorba despre o familie cu mulți copii, membră a unei secte religioase. Nu se deosebea prea mult de celelalte, până la ultimul rând, și apoi, încă un detaliu: lângă numele unuia dintre copii era o bifa. Un băiat de șaisprezece ani, deasupra căruia scria doar că era iubit de toată lumea. Atunci, de ce avea o bifa lângă nume? Pentru că îl iubea toată lumea?

Ea își mușcă buza. Se simțea golită de sentimente, nu avea niciun plan, nicio idee, doar o voce interioară care o îndemna să-și ia picioarele la spinare și să plece unde vedea cu ochii. Dar oare fuga era lucrul corect?

Putea să folosească toate astea împotriva lui? Putea astfel să-l țină la adăpost pe Benjamin? Deocamdată, nu știa cum.

Puse cu grijă cele două cutii la locul lor, cutii cu lucruri neînsemnate ale lui, cărora nu le găsiseră utilitate în casa lor.

La sfârșit, puse cu grijă paltoanele deasupra. Singura urmă a indiscreției era acum adâncitura pe care o avea una dintre cutii, pe

care ea o provocase atunci când căutase încărcătorul de telefon. Iar aceea aproape că nu se vedea.

Nu va observa, se gândi ea.

Apoi sună soneria.

•

Se însera, iar în fața ușii se afla Kenneth. Se comportă și de data asta așa cum stabiliseră. Ținea în mână o ediție șifonată a ziarului din ziua aceea, pregătit să întrebe dacă nu aveau nevoie de ea. Că aceasta se afla în mijlocul drumului și că nu te mai putea baza pe cei care livrau ziarele. Pentru situația în care expresia ei i-ar fi arătat că pericolul se apropia sau dacă, în ciuda tuturor așteptărilor, soțul ei i-ar fi deschis ușa.

De data asta, ea nici măcar nu știu ce expresie să afișeze.

— Intră doar o clipă, zise ea.

Scrută preț de o clipă strada. Era deja destul de întuneric. Și foarte liniște.

— Ce se întâmplă? Vine acasă? Întrebă Kenneth.

— Nu, nu prea cred, ar fi sunat.

— Dar ce e? Nu te simți bine?

— Nu.

Ea își mușcă buzele. Ce rost ar fi avut să îl împovăreze cu descoperirile ei? Nu ar fi fost mai bine să îl lase o vreme în pace, ca să nu fie târât în ceea ce avea să urmeze în mod sigur? Cine ar fi putut să spună că au avut o relație, dacă o vreme nu se mai vedeau?

Ea dădu din cap, adâncită în gânduri.

— Nu, Kenneth, deocamdată nu sunt în apele mele.

El tăcu și o privi. Cu ochii ageri, pe sub sprâncenele blonde, învățat să aprecieze momentele de pericol. Își dădu seama de îndată că nu era ceva în regulă. Își dăduse seama de consecințe ajutat și de sentimentele pe care nu și le mai putea suprima. Iar instinctul său de supraviețuire se trezise.

— Te rog, Mia, ce e?

Ea îl trase din ușa camerei în care Benjamin ședea liniștit în fața televizorului, așa cum doar copiii mici o pot face. Trebuia să-și concentreze forțele la acel omuleț.

Tocmai voia să se întoarcă spre Kenneth și să-i spună să nu-și facă griji, că trebuia doar să plece pentru o vreme, când niște faruri luminară grădina întunecată din fața casei.

— Trebuie să pleci, Kenneth! Pe ușa din spate! Repede!

— Nu putem...

— Acum, Kenneth!

— OK, dar bicicleta mea se află la intrarea din față. Ce fac cu ea?

Ea începu să transpire. Să fugă acum cu el? Să iasă pe ușa cu Benjamin în brațe? Nu. Nu îndrăznește. Nu avea curajul să facă asta.

— O să inventez eu ceva, dar trebuie să pleci. Prin bucătărie, pentru ca Benjamin să nu observe nimic!

Și, cu doar o fracțiune de secundă înainte să se audă cheia răsucită la ușa din față, ușa din spate se închise.

Ea era deja așezată lângă fiul ei pe podea, în fața televizorului, și îl luase în brațe.

— Auzi, Benjamin? zise ea. A venit tata! O să petrecem frumos împreună!

18.

Într-o zi atât de cețoasă de martie nu prea puteai spune mare lucru cu privire la artera principală care traversa Skäne. Dacă dădeai la o parte casele și numele străzilor, puteai la fel de bine să circuli între Ringsted și Slagelse. Totul plat, foarte îngrijit, fără niciun pic de frumusețe.

Cu toate astea, în sediul central existau cel puțin cincizeci de colegi care aveau ochii strălucitori de îndată ce rosteau „Suedia”. Dacă le-ai fi dat crezare, ai fi zis că simpla traversare a graniței și vederea steagului albastru cu galben îți satisfăceau toate dorințele. Carl se uită pe geam și scutură din cap. Se părea că lui îi lipsea gena aceasta specială care te făcea să te extaziezi de îndată ce auzai cuvinte precum *lingon*, *potatismos* sau *korv*, ori cuvinte absolut profane, care desemnau merișoarele, piureul de cartofi sau cârnați.

Abia la Blekinge peisajul se schimbă în ceva ce putea și el admira. Există oameni care susțin că zeilor le tremurau mâinile de oboseală în timp ce așezau pe pământ stânci și bolovani când au ajuns, în sfârșit, la Blekinge. Peisajul era mult mai frumos aici. Dar, chiar și așa, doar copaci și bolovani. Și în continuare Suedia.

Nu prea îți puteai imagina aici șezlonguri și Campariuri, se gândi el când ajunse în cele din urmă la Halalbro și făcu turul centrului tipic al unui mic oraș suedez de provincie: combinațiile obișnuite de chioșcuri, benzinării și service-uri auto cu specializare în revopsirea mașinilor.

Casa de pe Gamla Kongavägen se afla în nordul localității. Un zid din piatră marca limita proprietății, iar cele trei ferestre luminate indicau faptul că telefonul lui Assad nu alarmase familia.

Bătu la ușă. Din casă nu se auzea cine știe ce activitate.

Ah, *la naiba*, se gândi el. *E vineri*. Oare Martorii lui Iehova cinsteau sabatul? Dacă evreii începeau să sărbătorească sabatul de vineri seară, probabil că așa scria în Biblie, iar Martorii lui Iehova se țineau cu sfințenie de litera Cărții sfinte.

Mai bătu o dată. Poate că nu îi deschideau pentru că nu aveau voie. Dacă sabatul le interzicea orice fel de mișcare? Dacă da, atunci ce trebuia să facă? Să spargă ușa? Nu era o idee bună într-un colț al lumii unde sub fiecare saltea se ascundea o pușcă de vânătoare.

O clipă, se uită în jur. În întunericul care se lăsa rapid, localitatea părea părăsită. La ora asta, cel mai bine îți puneai picioarele pe masă și nu te mai gândeai la ziua care tocmai trecuse.

Unde Dumnezeu puteai găsi, în acest loc uitat de lume, o cameră pentru o noapte? se întreba el, când în spatele ferestrei de lângă ușă se aprinse lumina.

Ușa se deschise și în cadrul ei apăru chipul serios și palid al unui băiat de paisprezece sau cincisprezece ani. Se uită la Carl, dar nu rosti niciun cuvânt.

— Bună, zise Carl. Mama sau tatăl tău sunt acasă?

La auzul acestor cuvinte, băiatul închise foarte încet ușa, ba mai trase și zăvorul.

Expresia de pe fața lui fusese cât se poate de liniștită. Evident că știa ce se aștepta din partea lui și era clar că nu avea voie să lase musafiri nepoftiți în casă.

Trecură câteva minute, timp în care Carl se holbă la ușa închisă. Câteodată era bine să fii insistent.

Trecătorii care se plimbau pe sub lumina felinarelor aprinse îl țintuiau cu priviri neîncrezătoare. Câini credincioși de pază se aflau în fiecare oraș mai mic.

În cele din urmă, în spatele ferestrei ușii apăru chipul unui bărbat. Strategia răbdării funcționase din nou.

Ușa se deschise. Un tip fără sare și piper se uită la Carl de parcă s-ar fi așteptat la o altă persoană.

— Da?

Așteptă până când Carl preluă inițiativa. Acesta își scoase legitimația din buzunar.

— Carl Mørck, Departamentul Special Q, Copenhaga, zise el. Sunteți Martin Holt?

Era limpede că omul nu era în apele lui când se uită la legitimație și aprobă din cap.

— Pot intra?

— Despre ce este vorba? întrebă omul cu voce înceată, într-o daneză impecabilă.

— Putem vorbi înăuntru despre asta?

— Nu cred.

Se dădu înapoi și încercă să închidă ușa. Carl puse mâna pe clanță.

— Martin Holt, îmi permiteți să schimb câteva cuvinte cu fiul dumneavoastră, Poul?

Acesta ezită.

— Nu, zise el apoi. Nu e aici, deci mă tem că va fi imposibil să faceți asta.

— Unde îl pot găsi, dacă îmi permiteți să întreb?

— Nu știu.

Se uită hotărât la Carl. Cam prea hotărât, dată fiind situația.

— Nu aveți o adresă a fiului dumneavoastră Poul?

— Nu, iar acum aș vrea să ne lăsați în pace. Studiem Biblia.

Carl scoase un bilet.

— Am aici o listă de la Evidența Populației din care reiese că la 16 februarie 1996, când Poul nu a mai continuat să studieze la facultatea tehnică, era înregistrat la adresa dumneavoastră de atunci, din Græsted. După cum vedeți, erați trecuți dumneavoastră, soția Laila, precum și copiii: Poul, Mikkeline, Tryggve, Ellen și Henrik. Din această evidență reiese că azi copiii ar avea 31,26,24,16 și 15 ani. E corect?

Martin Holt aprobă și îl împinse la o parte pe băiatul care venise și i se uita curios peste umăr. Același băiat ca și mai înainte. Acesta precis era Henrik.

Carl se uită la adolescent. Ochiul lui avea acea expresie lipsită de viață și de voință pe care o capătă oamenii care nu au voie să decidă nimic altceva decât când să se ducă la baie.

Apoi, Carl își îndreptă din nou privirea spre bărbatul care ținea evident foarte strâns hățurile familiei.

— Știm că în ultima sa zi la facultatea tehnică Poul a fost împreună cu fratele său Tryggve, zise el. Dacă Poul nu locuiește acasă, îmi permiteți, vă rog, să vorbesc cu Tryggve? Doar pentru o clipă?

— Nu, nici cu el nu mai vorbim, veni replica rece și seacă.

Lampa de deasupra ușii lumina pielea nesănătoasă a unui om suprasolicitat. Prea multă muncă, prea multe decizii și prea puține evenimente pozitive. Piele cenușie și ochi încetoșați, bărbatul le avea pe amândouă. Iar acești ochi fură ultimul lucru pe care Carl îl văzu înainte ca bărbatul să trântească ușa.

O secundă mai târziu, lumina de deasupra intrării se stinse, la fel și în hol, dar Carl știa că bărbatul încă mai stătea acolo, în întuneric, așteptând ca el să plece.

Apoi, îl auzi pe bărbat rugându-se în spatele ușii.

— Înfrânează-ne limba, bunule Dumnezeu, astfel încât să nu rostim acele cuvinte urâte, cuvinte care nu sunt adevărate, cuvintele adevărate care nu spun tot adevărul, adevărul care e nemilos. În numele lui Iisus Christos.

Se ruga în suedeză.

Renunțase chiar și la limba sa maternă.

„Înfrânează-ne limba” și „cu acesta nu mai vorbim”, spusese el. Cum naiba putea să spună așa ceva? Nu aveau voie să vorbească despre Tryggve? Sau despre Poul? Cei doi fii fuseseră excluși din pricina evenimentelor de atunci? Se dovediseră nedemni de împărăția Domnului? Era atât de simplu?

În acest caz, un polițist danez nu avea de ce să se mai intereseze de caz.

Și ce putea să facă acum? se întrebă el. Să sune totuși la poliția din Karlshamn și să ceară ajutor? Și cum să argumenteze? Familia nu făcuse nimic rău. Cel puțin, din ce știa el.

Scutură din cap, coborî în liniște treptele și se sui în mașină. Dădu cu spatele pe stradă în jos și căută un loc unde putea parca relativ neobservat.

Apoi, scoase capacul termosului. Porcăria era rece ca gheața. Sigur, cum ar fi putut fi altfel, când trecuseră zece ani de când nu mai făcuse ture de noapte. Nici atunci nu le făcuse chiar de bunăvoie. Nopti reci și umede de martie într-o mașină fără o tetieră ca lumea și cu o cafea rece într-un pahar din plastic nu fuseseră defel pe lista lui de priorități când acceptase slujba din sediul central. Iar acum, se găsea aici. Fără să aibă habar ce să facă în continuare. Conducător doar de ceea ce numea el instinct și prin care putea evalua, în doar câteva secunde, reacțiile oamenilor.

Un lucru era sigur: bărbatul din casa de pe deal nu reacționase în mod firesc. Martin Holt fusese prea rece, prea lipsit de sentimente, prea îngrijorat când vorbise despre cei doi fii ai săi și, în același timp, îl interesase prea puțin faptul că un comisar de poliție din Copenhaga bătuse drumul până în pustietatea asta. Un ascultător atent își putea da seama că nu era ceva în regulă, nu neapărat din ce întrebau oamenii, ci mai degrabă din ce nu întrebau. Același lucru era valabil și în acest caz.

Carl se uită la casa de pe deal și prinse un pahar de plastic între picioare. Acum avea să închidă prevăzător ochii. Un somn mic era elixirul vieții.

Doar două minute, se gândi el și se trezi, douăzeci de minute mai târziu, constatând că un pahar întreg de cafea tocmai îi răcea organele genitale.

— La naiba! răcni el și șterse cafeaua de pe pantaloni. Câteva secunde mai târziu repetă înjurătura când constată că farurile unei mașini porniseră de la casa de pe deal în jos, pe stradă, spre Ronneby.

Lăsă cafeaua unde era, n-avea decât să se scurgă în scaun, porni motorul și călcă accelerația. Era al naibii de întuneric pe aici. Abia lăsaseră în urmă Hallabro, iar în această pustietate din Blekinge nu se mai vedeau decât stelele de pe cer și mașina din fața lui.

Conduse vreo cincisprezece kilometri, apoi farurile luminară o casă de un galben violent. Se afla pe o movilă, dar atât de aproape de stradă, încât era de ajuns probabil o pală de vânt mai puternică pentru a transforma clădirea urâtă într-un obstacol pentru trafic.

Mașina din fața lui frână și intră pe alee. Carl așteptă zece minute la marginea drumului, apoi își lăsă Peugeotul acolo și se îndreptă prevăzător spre casă.

Abia atunci văzu numeroasele siluete din mașină. Patru oameni de staturi diferite. Nemișcați, sumbri.

Mai adăstă câteva minute. În afară de culoarea care se vedea chiar și pe întuneric, casa asta nu era o imagine prea plăcută.

Munți de gunoi și tot felul de utilaje ruginite. Locul arăta de parcă ar fi putrezit părăsit de mulți ani.

Pentru o astfel de familie, era un drum lung de la casa elegantă din cartierul de vile din Græsted la pustietatea asta, se gândi Carl și urmări farurile unei mașini care înainta rapid și venea de jos, din Ronneby. Farurile trecură peste peretele casei și lunecară pe mașinile parcate în curte. Preț de o secundă luminară chipul plâns al mamei și, pe bancheta din spate, chipurile unei femei tinere și a doi adolescenți. Toți păreau foarte afectați, speriați și agitați.

Carl se strecură până la casă și își lipi urechea de peretele mucegăit din scânduri. Acum își dădea seama că toată șandramaua era ținută laolaltă doar de vopsea.

În casă lucrurile erau agitate. Doi bărbați care discutau cu voce tare, evident în dezacord. Puteai să deduci asta din urletele și tonul dur pe care le foloseau.

Când urletele încetară brusc, Carl mai apucă să vadă cum bărbatul închise ușa și se trânti efectiv pe scaunul șoferului, în mașina care aștepta.

Porni în trombă spre sud.

Carl luase o hotărâre.

Casa cea urâtă și galbenă părea să îi șoptească ceva.

Iar el asculta cu mare atenție.

Pe ușă era trecut numele Lillemor Bengtsson, dar tânăra care deschise după ce sună la ușă nu avea aspectul unei soțioare. Avea în jur de douăzeci de ani, era blondă, cu dinții ușor strâmbi – pe scurt era de-a dreptul fermecătoare, cum s-ar fi spus pe vremuri.

Așadar, Suedia tot avea ceva bun.

— Da, am cumva impresia că sunt așteptat.

Își arată legitimația.

— Îl găsesc aici pe Poul Holt?

Ea scutură din cap, dar zâmbi. În timpul disputei se ținuse la distanță.

— Atunci, Tryggve e cumva aici?

— Intrați.

Ea făcu un pas în lateral și arată spre următoarea ușă.

— E aici. Tryggve! strigă ea spre cameră. Eu mă duc la culcare, bine?

Îi zâmbi lui Carl, de parcă ar fi fost prieteni vechi, și îl lăsă singur cu prietenul ei.

Acesta era înalt, slab și trist. Dar oare la ce se așteptase? Carl îi întinse mâna și fu salutat cu o strângere fermă.

— Tryggve Holt, zise el. Da, tata a fost aici și m-a avertizat.

Carl aprobă.

— Am avut impresia că nu vă vorbiți.

— E adevărat. Am fost exclus. De patru ani nu am mai vorbit cu ei, dar i-am văzut adesea când se opreau afară pe stradă.

Îl privi liniștit pe Carl. Pentru că nu părea deloc afectat de disputa de mai devreme, Carl trecu imediat la subiect.

— Am găsit o scrisoare într-o sticlă, zise el și observă de îndată agitația de pe chipul altminteri relaxat al tânărului. Sticla a fost

pescuită din mare acum mai mulți ani, pe coastele Scoției. Dar noi, cei de la poliția din Copenhaga, nu am primit-o decât acum zece zile.

Schimbarea din postura lui Tryggve era aproape palpabilă, declanșată de cuvintele „scrisoare în sticlă”. De parcă acestea ar fi stat multă vreme ascuns în sufletul său. Poate că așteptase multă vreme pentru a fi rostite de cineva. Poate că era vorba de cuvintele-cheie pentru toate misterele care îl bântuiau. Cel puțin, așa părea.

Își mușcă buzele.

— O scrisoare în sticlă, ziceți? Întrebă el în cele din urmă.

— Da, aceasta.

Îi întinse tânărului o copie a scrisorii.

În decurs de câteva secunde, Tryggve deveni mai scund cu o jumătate de metru, în timp ce se întorcea în jurul axei sale, dărâmând totul în jurul său.

Fără reacția lui Carl de a se retrage, s-ar fi prăbușit la pământ.

— Ce s-a întâmplat?

Era prietena. Cu părul despletit și îmbrăcată într-un tricou scurt, stătea în ușă, și era evident că se pregătise de culcare.

Carl îi arătă scrisoarea.

Ea o ridică, aruncă o privire asupra sa, apoi i-o întinse prietenului ei.

Apoi, minute în șir, nimeni nu mai vorbi.

După ce Tryggve reuși să se adune cât de cât, se uită la hârtie de parcă ar fi fost un șarpe veninos. Și de parcă tot ea ar fi fost și antidotul, o luă, o citi și o reciti lent, cuvânt cu cuvânt.

Când ridică în cele din urmă capul și îl privi pe Carl, nu mai era același om. Mesajul din scrisoare îi furase liniștea și siguranța de sine. Pulsul îi bătea vizibil la gât, avea chipul roșu, iar buzele îi tremurau. Fără îndoială, scrisoarea declanșase o amintire deosebit de traumatizantă.

— O, Doamne, bâigui el, închise ochii și își duse mâna la gură.

Prietena lui îl apucă de mână.

— Totul e în ordine, Tryggve. Trebuia să se afle. Acum, totul s-a terminat și va fi bine.

El își șterse lacrimile și se întoarse spre Carl.

— Nu am văzut niciodată scrisoarea. Am văzut doar cum a fost scrisă.

O ridică și o citi din nou. Degetele îi tremurau și își ștergea din când în când câte o lacrimă.

— Am avut cel mai drag și mai deștept frate din lume, zise el cu voce sovăitoare. Doar că avea oarecare greutate în exprimare.

Puse apoi scrisoarea pe masă, își strânse brațele pe piept și se aplecă înainte.

— Da, i-a fost foarte greu.

Carl vru să îi pună mâna pe umăr, dar Tryggve se feri și scutură din cap.

— Putem să vorbim mâine-dimineață despre asta? Întrebă el. Acum nu sunt în stare. Puteți să dormiți noaptea asta pe canapea, OK?

Carl se uită la canapea. Era puțin cam scurtă, dar foarte bine tapițată.

•

Zgomotul de cauciucuri pe asfalt ud îl trezi pe care. Se întinse din poziția sa strâmbă și se întoarse spre fereastră. Nu își dădea seama cât era ceasul, dar era încă destul de întuneric. În fața lui ședeau cei doi tineri, mână în mână, pe fotolii tocite de la Ikea. Îi făcură semn din cap. Termosul era deja pe masă, iar scrisoarea alături.

— După cum știți, fratele meu mai mare, Poul, a scris această scrisoare, zise Tryggve, în timp ce aroma cafelei îl trezea încetisor pe Carl. Cu mâinile legate la spate.

Ochii lui Tryggve sclipiră când zise asta.

Cu mâinile legate la spate! Deci presupunerea lui Laursen se apropiase mult de adevăr.

— Nu știu cum a reușit asta, continuă Tryggve, dar Poul era un om foarte perseverent. Și știa să deseneze foarte bine. Era priceput și la altele.

Fratele mai mic al lui Poul zâmbi trist.

— Nu vă puteți închipui cât de mult înseamnă pentru mine că ați veni aici. Că pot ține în mână această scrisoare. Scrisoarea lui Poul.

Carl se uită la copie. Tryggve Holt mai completase câteva litere. Da, era omul potrivit pentru asta.

Apoi, Carl luă o înghițitură mare de cafea. Fără educația sa solidă de acasă, probabil că și-ar fi dus mâna la gât și ar fi scos sunete guturale. Ce era asta? Cafeină pură, neagră ca noaptea.

— Unde e Poul acum? Întrebă el și strânse din buze. Și de ce a scris această scrisoare? Dorim să aflăm, pentru a ne putea continua investigația.

— Unde e Poul?

Tryggve se uită trist la care.

— Dacă mi-ați fi pus această întrebare acum câțiva ani, v-aș fi răspuns că e cu o sută patruzeci și patru de mii de alți aleși în Paradis. Acum vă spun doar că e mort. Ultimul lucru pe care l-a făcut a fost să scrie această scrisoare. A fost ultimul lui semn de viață.

Înghiți în sec și se opri o clipă.

— La nici două minute după ce a aruncat sticla în apă, Poul a fost omorât, spuse atât de încet, încât aproape că nu se auzi.

Carl se ridică. S-ar fi simțit mai bine dacă ar fi primit această veste complet îmbrăcat.

— Spuneți că a fost omorât?

Tryggve încuviință.

Carl se încruntă.

— Răpitorul l-a omorât pe Poul și v-a cruțat pe dumneavoastră?

Lillemor întinse mâna și îi șterse lui Tryggve lacrimile de pe față. El încuviință din nou.

— Da. Acel ticălos m-a cruțat și pentru asta l-am blestemat de o sută de mii de ori.

19.

Dacă se pricepea la ceva, era să recunoască privirile false și expresiile controlate.

În clipa în care familia se aduna în jurul mesei și rostea Tatăl nostru, știa deja dacă tatăl lui o bătuse iar pe mama. Nu existau semne vizibile, nu o lovea niciodată direct în față, era prea șiret pentru asta. Trebuia să țină cont de restul comunității.

Iar mama lui îi făcea jocul și afișa o expresie nevinovată, de necitit, mereu atentă la cum se purtau copiii la masă și dacă mâncau numărul prestabilit de bucăți de cartofi și de carne. În spatele ochilor cu sclipiri liniștite se citeau însă teama, ura și neputința profundă.

Vedea limpede asta.

Câteodată vedea și cum apărea în ochii tatălui acea expresie de falsă nevinovăție, dar asta se întâmpla foarte rar. De fapt, expresia lui rămânea mereu aceeași. Era nevoie de mai mult decât de pedepse corporale zilnice pentru ca pupilele reci și pătrunzătoare ale aceluia om să se mărească.

Da, știa încă de pe atunci să recunoască falsitatea, și exact asta avea în fața lui astăzi.

Din clipa în care intră pe ușă zări înstrăinarea din ochii soției sale. Sigur că ea zâmbea, dar zâmbetul era strâmb, iar privirea ei se oprea în spațiul gol aflat în fața chipului lui.

Cum stătea acolo, cu băiatul lipit de ea, ar fi putut să creadă că era obosită sau că o durea capul, după cum era așezată pe jos. Dar ținea copilul strâns în brațe și părea să fie cu gândurile departe.

Ceva nu era în regulă.

— Bună, o salută el și inspiră conglomeratul de arome ale casei.

În mirosurile familiare, distinse o nuanță care i se părea străină. O aromă slabă de probleme și de limite încălcate.

— Îmi faci o cană de ceai? Întrebă el și o mângâie pe obraz.

Era fierbinte, de parcă ar fi avut febră.

— Și tu ce faci, tinere?

Îl luă pe fiul lui în brațe și îl privi în ochi. Erau limpezi, veseli și obosiți. Zâmbetul veni pe dată.

— Arată chiar foarte bine, zise el.

— Da, dar până ieri i-a curs nasul. Azi de dimineață era însă din nou în regulă. Știi cum sunt copiii.

Ea zâmbi scurt, dar părea forțat, de parcă ar fi îmbătrânit cu ani întregi în cele câteva zile cât fusese plecat.

•

El se ținu de promisiune. O iubi cu aceeași intensitate de cu o săptămână înainte. Mai mult chiar, până când ea cedă și își detașă mintea de trup.

Apoi, o trase spre el și o ținu în brațe să se odihnească, în mod normal, ea și-ar fi împletit degetele în părul de pe pieptul lui și i-ar fi mângâiat ceafa cu palmele ei fine. Dar acum nu făcu nimic din toate astea. Tăcea și se concentra să respire cât mai liniștit.

De aceea, el întrebă direct.

— La intrare se află o bicicletă bărbătească. Știi a cui e? Ea se prefăcu adormită, dar nu era și de aceea îi era și complet indiferent ce ar fi răspuns.

Două ore mai târziu, cu brațele sub cap, privea cum se luminează ziua de martie, cum razele slabe alunecau pe tavan și luminau tot mai mult încăperea.

În capul său era iarăși liniște. Aveau o problemă, pe care el avea să o rezolve. O dată pentru totdeauna.

Când ea se trezea, avea să scoată la iveală minciunile din ea, strat cu strat.

* * *

Interogatoriul începu cu adevărat abia după ce îl puse pe Benjamin în șa. Exact cum era de așteptat. Timp de patru ani trăiseră împreună fără a se îndoi vreo clipă unul de celălalt, dar acea vreme trecuse.

— Bicicleta e cu lanț, deci nu e furată, zise el și îi aruncă o privire mult prea neutră. Cineva a pus-o anume acolo, nu crezi?

Ea își împinse buza de sus în afară și ridică din umeri. De unde să știe, îi semnala ea astfel, dar soțul ei nu se uita.

Acum, simți cum începe să transpire. În curând aveau să o trădeze broboanele de transpirație apărute pe frunte.

— Dacă am vrea, am putea afla cu siguranță cui îi aparține bicicleta, zise el și se uită la ea, de data aceasta cu fruntea plecată.

— Crezi?

Ea se strădui să pară surprinsă, nu luată prin surprindere. Apoi își duse mâna la frunte, prefăcându-se că se scarpină. Da, era umedă.

El se uită atent la ea. Bucătăria deveni dintr-odată foarte înghesuită.

— Cum putem afla? continuă ea.

— Putem să întrebăm vecinii dacă au văzut cine a pus-o acolo.

Ea trase aer adânc în piept. Avea să o facă, știa asta.

— Da, zise ea, ar fi o idee, dar nu crezi că o să dispară la un moment dat de la sine? Am putea să o scoatem pe stradă.

El se lăsă pe spate, mai relaxat. Ea, în schimb, nu era deloc relaxată. Își trecu din nou mâna peste frunte.

— Transpiri, zise el. Ai ceva?

Ea își țuguie buzele și respiră adânc. *Trebuie să-ți păstrezi cumpătul*, își reaminti ea.

— Da, mă simt de parcă aș avea febră. Poate că m-am molipsit de la Benjamin.

El încuviință, apoi își dădu capul pe spate.

— Unde ai găsit încărcătorul?

Ea mai luă o chiflă și o rupse în două.

— Pe hol, în coșul cu mănuși și căciuli.

Acum se simțea pe un teren mai stabil. Trebuia doar să rămână acolo.

— În coș?

— N-am știut ce să fac cu el, după ce am încărcat telefonul. De aceea l-am pus la loc acolo.

El se ridică fără vreun cuvânt. Imediat, când se va așeza la loc, va întreba ce căuta încărcătorul în coș, iar ea îi va răspunde așa cum se gândise, că era acolo de multă vreme.

În acel moment își dădu seama de greșeala ei.

Bicicleta de la intrare strica toată povestea. El avea să facă legătura între cele două lucruri, așa era el.

Se uită spre sufragerie, unde Benjamin stătea în țarc și scutura de bare. Ca un animal care luptă să scape.

Amândoi își doreau să scape.

Încărcătorul arăta minuscul în palma soțului ei, de parcă ar fi putut să-l strivească fără efort.

— De unde îl ai? întrebă el.

— Am crezut că e al tău, răspunse ea.

El nu reacționează. Însemna că-și lua încărcătorul cu el când pleca.

— Ar fi mai bine să-mi spui, zise el. Îmi dau seama că minți.

Ea se strădui să pară revoltată, ceea ce nu îi venea prea greu.

— Nu serios, de ce spui așa ceva? Dacă nu e al tău, poate că l-a uitat cineva aici, la botez sau altă dată.

Dar era deja prinsă în capcană.

— La botez? Cum poți să zici așa ceva! A trecut un an și jumătate de atunci.

Era evident că i se părea amuzant, dar el nu râdea.

— Am avut zece sau doisprezece musafiri, dintre care multe erau femei bătrâne. Niciunul nu a rămas peste noapte și nici nu are mobil, sunt sigur. Și de ce și-ar lua încărcătorul cu ei? Nu are niciun sens.

Ea vru să protesteze, dar el o întrerupse cu o mișcare a mâinii.

— Nu, tu minți.

Făcu un semn spre fereastră, spre bicicletă.

— Încărcătorul e al lui? Când a fost ultima oară aici?

Transpirația se instalează din nou, instantaneu.

O apucă de braț, iar mâinile lui erau reci și umede. Sus, la cutii, fusese încă nehotărâtă, dar felul în care o ținea acum de braț, ca o menghină, îi alungă orice dubiu. *Imediat o să mă lovească*, se gândi ea. Dar el nu o făcu. Dimpotrivă, când ea nu răspunse, se întoarse pe călcâie și trânti în urma lui ușa de la hol. Apoi, nu se mai auzi nimic.

Ea se ridică pentru a vedea dacă umbra lui apărea afară pe aleea din grădină. De îndată ce avea să fie sigură că părăsise proprietatea, avea să îl ia pe Benjamin și avea să fugă. Prin grădină, pe lângă gardul viu și apoi prin gaura pe care o făcuseră copiii proprietarului anterior. În cinci minute ar ajunge acasă la Kenneth, iar soțul ei nu ar avea habar unde s-a dus.

Apoi, avea să hotărască încotro se va îndrepta.

Dar umbra nu apărură pe aleea din grădină. În schimb, de sus se auzi o bubuitură puternică.

O, *Doamne*, se gândi ea. *Ce face acum?*

Se uită la copilul ei vesel și năzdrăvan. Oare putea să fugă repede împreună cu el? Ferestrele de sus mai erau deschise? O putea auzi soțul ei? Sau stătea cumva la fereastră pentru a o observa?

Își mușcă buza de sus și își ridică privirea în tavan. Ce făcea acolo sus?

Apoi, își luă geanta și goli conținutul cutiei de conserve cu banii pentru gospodărie economisiți de ea. Nu avu curaj să se ducă în hol pentru a lua haina lui Benjamin. Dar mergea și așa, principalul era ca Kenneth să fie acasă.

— Haide, dragul meu, zise ea și îl ridică pe băiat în brațe.

Dacă poarta de la grădină era deschisă, până la gard avea nevoie de doar zece secunde. Desigur, dacă gaura mai exista. Anul trecut o văzuse.

Atunci fusese destul de mare.

20.

Când erau mici, el și sora lui Eva trăiau într-o cu totul altă lume. De îndată ce tatăl închidea în urma lui ușa de la birou, ei înfloreau. Atunci se puteau duce în camerele lor și să-l lase în pace pe Cel de sus.

Dar existau și alte momente. Când erau siliți să participe la studiul Bibliei sau când stăteau la slujbă între adulți care ridicau extaziați mâinile spre cer și scoteau exclamații de bucurie. Atunci se adânceau în ei și se retrăgeau în propria realitate.

Pentru asta, amândoi își găsiseră propria metodă. Eva se uita pe furis la pantofii și rochiile femeilor și se gătea. Mângâia faldurile fustei ei plisate, până străluceau. În sinea ei era o prințesă, detașată de privirile severe și de cuvintele severe ale lumii. Sau o zână cu aripi diafane, transparente, care la cea mai ușoară adiere de vânt se putea ridica deasupra realității cenușii și a rigorilor casei.

Când Eva era absentă în felul acesta, ea zumzăia. Fredona cu ochi extaziați și dansa ușor pe loc. Părinții ei, care considerau aceste mișcări de dans o formă de adorație, se gândeau că în acele clipe era în siguranță în brațele Domnului.

Dar el știa că nu era așa. Eva visa la pantofi și rochii și o lume plină de oglinzi și de cuvinte frumoase. El era fratele ei. Astfel de lucruri le știa.

El însuși visa la o lume în care oamenii știau să râdă.

Acolo unde locuiau ei, nu râdea nimeni. Ridurile de răs erau ceva ce se vedea doar la oraș și le considera urâte. Nu, viața sa era fără răs, fără bucurie. Când avea cinci ani, tatăl lui povestise despre un preot al bisericii luterane din oraș pe care îl alungase cu blesteme din biserica sa. Fusesse singura dată când îl auzise râzând. Și, de aceea, sufletul lui de copil avusese nevoie de mulți ani până să înțeleagă că râsul putea fi și altceva decât bucuria față de necazul altor oameni.

Dar, de îndată ce descoperise asta, devenise surd la avertismentele și ironia tatălui său. Și învățase să se ferească.

Avea secrete care îl făceau fericit, dar și trist. Sub patul lui, în cel mai îndepărtat colț, sub o hermină împăiată, se aflau comorile lui. Reviste săptămânale înțesate de ilustrații colorate și povești. Cataloge cu femei îmbrăcate sumar, care îl priveau și zâmbeau. Avea și reviste cu benzi desenate care erau atât de amuzante, încât râdea de fiecare

dată. Pagini care îi ofereau distracție și emoții, dar care nu cereau nimic în schimb. Le găsea în tomberoanele de gunoi ale vecinilor, când se strecura pe fereastră după lăsarea întinericului, ceea ce făcea destul de des.

Noaptea le petrecea apoi ascuns sub plapumă și râzând, dar fără să scoată vreun sunet.

În această etapă a vieții avea grijă ca ușile casei să fie toate întredeschise, pentru a ști unde se aflau diverșii membri ai familiei. Atunci a învățat să privească atent dacă avea cale liberă și își putea aduce fără riscuri trofee acasă.

Atunci învățase să ciulească urechile, ca un liliac aflat în căutarea prăzii.

Între momentul în care își lăsase soția în sufragerie și cel în care o văzu strecurându-se cu băiatul în brațe pe poarta grădinii nu trecuseră nici măcar două minute. Se așteptase să se întâmple asta.

Nu era proastă. Era tânără, naivă și ușor de citit, dar proastă nu era. De aceea știa că el bănuia ceva și de aceea îi era frică. O citise pe fața ei și o auzise în glasul ei.

Iar acum voia să fugă.

De îndată ce se simțise în siguranță, reacționase.

Fusese doar o chestiune de timp, știuse asta. De aceea se afla acum sus, la fereastră, și bătea cu piciorul în podea, bubuia și făcea gălăgie, până când ea ajunsese la gardul viu.

Da, puteai să obții foarte ușor confirmarea, iar asta îl rodea, chiar dacă se obișnuise de mult cu falsitatea oamenilor.

Se uită în jos la soția și la copilul său. Imediat vor trece prin gaura din gardul viu și astfel vor dispărea din viața lui.

Între timp, însă, gardul crescuse destul de mult. De aceea, mai așteptă o clipă, apoi coborî cu pași mari scările și alergă prin grădină.

Ea ieșea în evidență, o femeie frumoasă într-o bluză roșie, cu un copil în brațe. De aceea o putea urmări cu ușurință, chiar dacă ajunsese destul de departe pe stradă până reușise el să treacă prin gardul viu.

Pe strada principală, o coti pe o stradă laterală cu locuințe mai simple, apoi ajunsese din nou în cartierul frumos de vile cu garduri vii.

Nu se așteptase la asta.

Vacă proastă, se gândi el. Tocmai pe terenul meu îmi pui coarne?

•

În vara în care împlinise unsprezece ani, comunitatea tatălui său montase un cort pe islazul orașului.

— Dacă diavolii roșii pot face asta, zise el, atunci și noi, pocăiții, putem face asta.

Munciseră întreaga dimineată pentru a fi gata.

Munca era grea, iar ceilalți copii trebuiau să ajute și ei. Când podeaua fu gata în cort, tatăl lui îi mângâie pe ceilalți copii pe cap. Doar copiii lui nu fură mângâiați, ei primiră sarcina să înșire scaunele pliante.

Și erau multe.

Apoi târgul a fost deschis. Deasupra intrării în cort străluceau patru aure galbene de sfinți, iar pe bara din mijloc era montată steaua călăuzitoare. *Primește-L pe Isus în brațele tale – permite-i să intre*, scria pe diagonală, pe o latură a cortului.

Întreaga comunitate sosi și laudă aranjamentul, dar cam asta fu tot. În ciuda broșurilor colorate pe care el și Eva fuseseră obligați să le împartă în stânga și în dreapta, niciun străin nu puse piciorul în cort.

Când nu era nimeni prin preajmă ca să vadă, tatăl își vărsa nervii și frustrarea pe mama.

— Mai mergeți o dată, copii, se răsti el, și, de data asta, faceți treabă ca lumea!

La marginea țarcului cu animale pentru copii, se pierdură din ochi. Eva nu se putea desprinde de lângă iepurași, dar el merse mai departe. Doar așa puteau să o ajute pe mama.

Luăți broșurile, implorau ochii lui, dar oamenii treceau pe lângă el. Dacă totuși le-ar fi luat, poate că mama ar scăpa nebătută astă-seară. Poate atunci avea să nu mai plângă toată noaptea.

Căută un suflet prietenos care ar fi vrut să-și împartă frica de Dumnezeu cu alții, un glas care să răsună cu blândețea și înțelegerea despre care vorbea Isus.

În schimb, auzi copii râzând. Nu un râs din acela pe care îl auzea în curtea școlii sau atunci când se oprea în dreptul magazinelor de radio și televizoare pentru a privi o emisiune pentru copii. Nu, râdeau de aveai impresia că o să li se rupă imediat corzile vocale, iar oamenii se opreau și se uitau spre ei. Așa nu răsese niciodată acasă sub plapumă, iar asta îl atrăgea.

Vocile nu aveau decât să-i șoptească oricât voiau despre furie și penitență. Nu putea să treacă mai departe fără să se uite.

Era doar o ceată mai mică, adunată în fața unei gherete, adulți și copii laolaltă. Pe un cearșaf alb scria, cu litere roșii: *Filme palpitate pe video la jumătate de preț*. Pe o masă din scânduri era pus un televizor mic, mai mic decât văzuse el vreodată.

Copiii râdeau la unul dintre filmele în alb-negru de pe ecran. Curând ajunsese să râdă și el. Atât de tare, încât îl durea diafragma, iar un colț al sufletului său văzu lumina lumii abia în acel moment, în toată splendoarea sa.

— Nimeni nu e la fel de bun ca Chaplin, fu de părere unul dintre adulți.

Și toți râseră de bărbatul care făcea piruete pe ecran și schița mișcări de box. Râdeau când își învârtea bastonul și își ridica pălăria neagră. Râdeau când se strâmba la toate cucoanele și toți domnii grași cu ochii mânjiți cu negru, iar el râse cu ei până îl apucă durerea de burtă și nimeni nu îi dădu din cauza asta una după ceafa, și nimeni nu îl băgă în seamă.

Pare absurd, dar acest eveniment minunat și neașteptat avea să schimbe în curând viețile multor oameni, pentru totdeauna.

•

Soția sa nu se uită în jur. Nu vedea prea multe. Picioarele ei păreau să se miște mecanic prin cartierul de vile, de parcă forțe nevăzute i-ar fi arătat drumul și i-ar fi indicat viteza de deplasare.

Când un om se detașează în felul acesta de realitate, ajunge deseori un amănunt pentru a declanșa o catastrofă – și să provoace la fel de multe daune ca un șurub care se desprinde din aripa portantă a unui avion sau o picătură de apă care provoacă un scurtcircuit în releul unui plămân artificial.

Observase porumbelul care se așezase pe o creangă fix deasupra soției și fiului său, tocmai când voiau să traverseze strada, și observă și găinașul care căzu pe asfalt. Văzu cum fiul lui arăta spre pată și cum soția lui se uita în jos. În clipa în care pășiră pe carosabil, o mașină dădu colțul și se îndreptă cu precizie mortală direct spre cei doi.

Ar fi putut să strige un avertisment, dar nu o făcu, deoarece în acel moment nu avea în el niciun sentiment.

Frânele scrâșniră, umbra din spatele parbrizului trase de volan și lumea se opri.

Văzu cum copilul și soția lui tremurau de spaimă și cum întorceau capetele ca în reluare. Vehiculul greu se mișcă în lateral, iar pe asfalt

rămase o urmă neagră precum cărbunele de la cauciucuri. Apoi, mașina se redresă și își continuă drumul.

Soția lui rămase neclintită lângă bordură, iar el rămase nemișcat și cu brațele atârând pe lângă corp la oarecare distanță. Sentimente de durere și de tandrețe îl cuprinseseră. Acestea se luptau cu forma stranie de transă, pe care nu o mai trăise până atunci decât o dată, când ucisese pentru prima oară. Nu, nu avea să permită un astfel de sentimentalism.

Răsufală încetitor și căldura îi învăluie corpul, dar rămase un pic prea mult acolo. Benjamin îl descoperi când își întoarse capul pentru a-și îngropa fața în gâtul mamei sale. Era evident speriat, dar așa era întotdeauna când mama lui reacționa prea puternic. Dar când își văzu tatăl, buzele încetară să îi tremure, ochii îi străluciră și își ridică brațele spre el râzând.

Atunci se întoarse și ea, iar expresia de șocată de mai devreme îi îngheță pe chip.

Cinci minute mai târziu, ședea în fața lui în sufragerie, fără să-l privească.

— Te întorci de bunăvoie acasă, spusese el, dacă nu, n-o să-l mai vezi niciodată pe băiat.

Iar acum ea avea ochii plini de ură și de ciudă.

Dacă dorea să afle încotro o pornise, era nevoie să folosească violența.

* * *

Pentru el și pentru sora lui erau momente rare și minunate.

Dacă se așeza în dormitor cu grijă, putea să facă zece pași mici până la oglindă. Picioarele îi erau răsucite în afară, capul i se întorcea dintr-o parte în cealaltă, iar bastonul i se învârtea în aer. În timpul acestor pași mărunți era un altul. Nu era băiatul fără tovarăși de joacă. Nu era fiul bărbatului în fața căruia făcea temenele întreaga localitate. Nu era oaia aleasă din turmă pentru a purta mai departe cuvântul Domnului, îndreptându-l ca un tunet înspre oameni. Era doar micul vagabond care îi făcea pe toți ceilalți să râdă, nu în ultimul rând pe el însuși.

— Numele meu e Chaplin, Charlie Chaplin, zise el și își țuguie buzele de sub mustăcioara închipuită, iar Eva aproape că se prăbuși din patul părinților de atâta râs.

Se mai amuzase de două ori așa, când el își prezentase numărul. Dar de data asta avea să fie ultima dată.

Ultima dată când a mai răs vreodată.

O secundă mai târziu simți o atingere pe umăr. Nu fu nevoie decât să îl bată pe umăr cu arătătorul și el rămase fără aer, cu gâtul uscat. Când se întoarse, lovitura tatălui pornise deja spre diafragma lui. Ochii furioși îl priveau de sub sprâncenele stufoase. Niciun sunet, doar o lovitură, apoi următoarea și toate cele care urmară.

Când simți că îl ard intestinalele și că acidul din stomac i se urcă în gât, el făcu un pas în spate. Îl privi încăpățânat în ochi pe tatăl său.

— Aha, deci acum te cheamă Chaplin? șopti tatăl.

Privirea care îl fixa era aceeași pe care tatăl o avea în Vinerea Mare, când descria întregii comunități calvarul lui Isus din Nazaret pe Golgota. Tristețea și durerea întregii lumii se aflau pe umerii săi gata să o primească, nu exista îndoială în sensul ăsta, de acest lucru își dădea seama chiar și un copil.

Apoi, lovi din nou. De data asta își luă avânt, altfel nu ar fi ajuns la el. În niciun caz nu avea să fie forțat să facă un pas spre copilul încăpățânat.

— De unde ți-a intrat în cap această lucrare a diavolului?

El privi în jos, spre picioarele tatălui. Din acel moment nu avea să mai răspundă decât la întrebările la care voia să răspundă. Putea să-l bată cât voia, nu avea să mai răspundă.

— Aha, nu răspunzi. Atunci, va trebui să te pedepsesc.

Îl trase de ureche până în camera sa și îl aruncă pe pat.

— Rămâi aici până venim să te luăm, ai înțeles?

Nici la asta nu răspunse. Surprins, tatăl rămase o clipă nemișcat cu gura întredeschisă, de parcă atitudinea acelui copil ar fi anunțat Judecata de apoi sau apropierea potopului. Apoi, își reveni.

— Ia-ți toate lucrurile și pune-le pe hol, zise el. Nu îți iei pantofii, hainele și așternutul. Dar tot restul dispare.

* * *

Luă copilul din fața soției sale și o lăsă singură. Lumina palidă care se strecura printre jaluzele îi arunca dungi pe chip.

Fără copil nu avea să plece nicăieri. Știa asta.

— Doarme, zise el când coborî de la etaj. Acum spune-mi: ce se petrece?

— Ce se petrece?

Ea întoarse încet capul.

— Nu ar trebui să pun eu întrebarea asta?

Ochii îi erau întunecați.

— Cu ce te ocupi? Din ce câștigi atât de mulți bani? Faci ceva ilegal? Șantajezi oamenii?

— Dacă șantajez oamenii? De unde ți-a venit ideea asta?

Ea își feri chipul.

— Nu are importanță. Mai bine ne lași să plecăm, pe mine și pe Benjamin. Nu vreau să mai rămân aici.

El se încruntă. Ea punea întrebări. Avea pretenții. Era ceva ce îi scăpa?

— Am întrebat: cum ți-a venit ideea asta?

Ea ridică din umeri.

— Cum să-mi vină? Ești mereu plecat. Nu vorbești. Păstrezi o sumedenie de cutii într-o cameră, de parcă ar fi sfintele moaște. Minți cu privire la familia ta. Tu...

El nu o întrerupse. Ea se opri singură. Privi jenată în pământ, nefiind în stare să adune cuvintele pe care nu ar fi trebuit să le rostească niciodată.

— Ai umblat prin cutiile mele?

Întrebarea fu pusă încet, dar adevărul ardea ca focul pe piele.

Așadar, știa lucruri despre el pe care nu ar fi trebuit să le știe.

Dacă nu scăpa de ea, era pierdut.

* * *

Tatăl se uită la el cum își stivui toate lucrurile într-o grămadă. Jucării vechi, cărți de Ingvald Lieberkind cu imagini despre animale, toate mărunțișurile pe care le strânsese. O creangă cu care se putea scărpinga bine pe spate, o oliță cu clești de raci, arici de mare pietrificați și belemniti. Totul era adunat în acea grămadă. Când termină, tatăl trase patul la o parte și îl răsturnă. Așa ieșiră la iveală toate secretele sale de sub saltea. Benzi desenate, reviste, toate acele momente de fericire.

Tatăl său se uită la toate revistele și caietelele cu benzi desenate. Apoi se apucă să numere. La fiecare își umezea din nou degetele și număra mai departe. Fiecare revistă îi provoca un sunet scârbit. Pentru fiecare sunet primea o lovitură de curea.

— Douăzeci și patru de reviste. Nu te întreb de unde le ai, Chaplin. Nu mă interesează. Acum te întorci, iar eu o să te lovesc de douăzeci și patru de ori. După aceea, nu vreau să mai văd astfel de porcării în această casă. E clar?

El nu răspunse. Se uită doar la grămadă și își luă rămas-bun de la fiecare revistă.

— Nu răspunzi? Atunci numărul loviturilor se dublează. O să înveți, iar data viitoare vei deschide gura.

Dar el nu învătă. În ciuda dărelor lungi de pe spinare și a vânătăilor de la ceafă, nu scoase niciun sunet până când tatăl său își strânse cureaua. Nicio vorbă nu îi trecu de buze. Niciun scâncet.

Cel mai greu lucru urmă zece minute mai târziu, când i se porunci să coboare în curte și să dea foc tuturor lucrurilor sale. Să nu plângă – asta a fost cel mai greu.

* * *

Ea stătea aplecată ușor în fața cutiilor. Vorbind întruna cu ea, soțul ei o târâse pe scări în sus, dar ea nu voia să spună nimic. Absolut nimic.

— Două lucruri trebuie să lămurim, zise el. Dă-mi telefonul.

Ea îl scoase din buzunar, știind prea bine că acolo el nu avea să găsească răspunsuri la întrebările sale. Kenneth o învățase cum să șteargă listele cu apeluri.

El apăsă diverse taste și se uită la ecran, dar nu reuși să găsească nimic. Asta o bucură. O bucură, pentru că el nu obținea ce voia. Ce putea să facă acum cu bănuiala sa?

— Ai învățat cumva să ștergi listele de apeluri?

Ea nu răspunse. Îi luă doar telefonul din mână și îl puse din nou în buzunarul de la spate al pantalonilor.

El arătă spre încăperea îngustă în care se aflau cutiile.

— Arată în regulă. Ai făcut treabă bună.

Ea respiră mai ușurată. Nici aici nu avea vreo dovadă. Până la urmă trebuia s-o lase să plece.

— Dar mă tem că nu destul de bună. Ia uită-te.

Ea clipi în timp ce se străduia să cuprindă toată încăperea. Oare nu erau paltoanele la locul lor? Se vedea adâncitura din capacul cutiei cumva?

— Vezi dungile de aici?

El se aplecă și arătă spre laturile din față ale cutiilor.

O dungă mică, neagră, la marginea cutiei, și o dungă mică, neagră, la marginea altei cutii. Se uneau aproape perfect, dar nu tocmai.

— Dacă scoți cutiile și apoi le stivuești, ele stau altfel când sunt reșezate. Vezi?

El arătă spre alte două dungii, care nici ele nu se uneau perfect.

— Ai scos cutiile și apoi le-ai pus la loc. E foarte simplu. Iar acum o să-mi povestești ce ai găsit înăuntru.

Ea scutură din cap.

— Ești nebun. Sunt doar cutii din carton, nimic altceva. De ce m-ar interesa ce e în ele? Sunt aici de când ne-am mutat. S-au mai așezat de la sine, asta e tot.

A mers încă o dată bine, se gândi ea. Explicația era plauzibilă.

Dar pentru el nu era, evident, suficient de plauzibilă, căci scutură din cap.

— OK, atunci să verificăm, mârâi el și o lipi de peretele holului.

Rămâi pe loc, altfel o să regreti, îi spunea privirea lui.

În timp ce el începea să scoată cutiile afară, ea se uită pe coridorul îngust, care, în principiu, nu era nimic altceva decât un spațiu mort: un taburet lângă ușa de la dormitor, o vază în fața ferestrei de la mansardă. Aparatul de șlefuit de sub panta acoperișului.

Dacă aş putea să-l lovesc cu taburetul în cap...

Ea înghiți în sec și își frânse mâinile. Cât de tare trebuia să lovească?

În acest timp, soțul ei scotea o cutie după cealaltă din cameră și i le trântea la picioare.

— Haide să vedem. Imediat vom ști dacă ai căutat prin ele sau nu.

Ea se uită în cutie când el deschise capacul. Era cutia care se aflase jos de tot și cumva în mijloc. Una dintre cele două cutii din inima camerei aceleia mortuare. Una dintre cele două cutii care ascundeau cele mai intime secrete ale sale: articolele de ziar despre ea în parcul Bernstorff și cutia din lemn cu toate adresele și informațiile despre familii. Știa, se pare, foarte exact unde se afla.

Ea închise ochii și se forță să respire cât mai ușor. Dacă exista un Dumnezeu, acum era momentul să o ajute.

— Nu știu de ce scoți toate hârtiile astea. Ce legătură au cu mine?

El îngenunche pe jos, scoase primul teanc de extrase din ziare și le puse deoparte. *Probabil ca să nu văd articolele de ziar despre mine, în caz că mă găsește nevinovată, se gândi ea.*

Așadar, îl convinsese.

Atunci, el scoase cu atenție cutia din lemn. Nu trebui nici măcar să o deschidă, lăsă capul în jos și zise foarte încet:

— De ce nu ai putut să-mi lași lucrurile în pace?

Ce văzuse? Ce nu văzuse ea?

Ea se uită la spatele lui și din nou la taburet și din nou la spatele lui.

Ce însemnau hârțiile aflate în cutia din lemn? De ce își strângea pumnul de i se vedeau oasele?

Ea își duse mâna la gât și simți cum îi pulsa jugulară.

Când se întoarse spre ea, ochii lui nu mai erau decât două fante înguste, iar privirea îi era atât de plină de dispreț, încât ea rămase fără aer.

Până la taburet mai erau totuși trei metri.

— Nu am umblat în lucrurile tale, zise ea. De ce ai crede asta?

— Nu cred, știu!

Ea făcu un pas mic spre scaun. El nu reacționă.

— Uite!

Îi arătă partea din față a cutiei din lemn. Ea nu vedea nimic.

— Ce să fie acolo? întrebă ea. Nu văd nimic.

Când ninge și se topește în același timp, poți să vezi uneori cum fulgii de nea se dizolvă în drum spre pământ.

Cum ușurința și frumusețea sunt absorbite de aerul din care au izvorât. Cum magia dispăre brusc.

Acum se simți ca un astfel de fulg de zăpadă, când o apucă de picioare și i le trase de sub ea. În cădere văzu cum viața i se dizolvă și cum tot ce știe se transformă în praf. Simți cum capul îi lovea pardoseala și că el încă o ținea de picioare.

— Nu, pe cutie nu se vede nimic, dar ar trebui să fie ceva acolo, se răsti el.

Ea simți sângele de la tâmplă, dar nu și durerea.

— Nu înțeleg ce vrei, se auzi spunând.

— Pe capac era o sârmă.

El se aplecă spre ea și o ținu în continuare strâns.

— Dă-mi drumul, vreau să mă ridic. O fi căzut, e foarte simplu. Când ai umblat ultima oară la cutii? Acum patru ani? Se pot întâmpla multe în patru ani.

Apoi trase aer în piept cât putu de mult și zbieră din toți rărunchii:

— Dă-mi drumul!

Dar el nu îi dădu drumul.

O târî pe jos spre camera plină de cutii. Ea văzu cum distanța față de taburet era tot mai mare. Văzu dâra de sânge de pe jos. Auzi înjurăturile lui și pufăitul când o țintui, apăsând-o cu piciorul în spinare.

Vru să țipe din nou, dar nu mai avea aer.

Apoi, el ridică piciorul, o apucă de subsuori și o aruncă în cameră. Acolo rămase întinsă în camera ticsită de cutii, sângerând și paralizată, prea șocată ca să poată reacționa.

Ea observă doar că el făcu doi pași repezi într-o parte și că acea cutie care o trădase fu ridicată sus deasupra ei.

Apoi o lăsă să îi cadă greu pe piept.

Preț de o clipă, rămase fără aer. Instinctiv se întoarse un pic într-o parte și trase un picior peste celălalt.

Următoarea cutie zbura deja spre ea, apăsându-i brațul pe coaste și făcând imposibilă orice mișcare a corpului. Urmă o a treia cutie.

Trei cutii grele.

Spre picioare mai zărea încă deschizătura ușii și o bucățică din hol, dar și asta dispăru când el îi puse alte cutii pe picioare și o alta pe jos, în dreptul ușii. În tot acest timp nu zise niciun cuvânt. Nici măcar când trânti ușa și o închise.

Ea nici nu strigase după ajutor. Dar cine ar fi putut să o ajute?

Vrea să mă lase aici? se întrebă ea. Diafragma preluă respirația din coșul pieptului. Prin fereastră pătrundea un pic de lumină, dar tot ce putea vedea erau pereți maro din carton.

La un moment dat, când afară era deja întuneric, telefonul din pantaloni îi sună.

Sună, și sună, și apoi se opri și el.

21.

Pe parcursul primilor douăzeci de kilometri până la Karlshamm, Carl fumă patru țigări pentru a scăpa de tremuriciul provocat de cafeaua lui Tryggve Holt.

Mai bine ar fi terminat interogatoriul seara trecută și s-ar fi dus apoi direct acasă. Acum ar fi stat comod cu ziarul în pat, înconjurat de aroma clătitelor lui Morten.

În schimb, avea un gust rău în gură.

Sâmbătă dimineață. În trei ore era acasă. Atât mai trebuia să reziste.

La radio tocmai se transmitea un vals cântat pe *hardingfele*, o vioară tradițională, când interveni bâzâitul mobilului său.

— Bună, Carl. Unde ești? Întrebă vocea de la celălalt capăt.

Carl se uită la ceas. Era abia nouă, ceea ce însemna că apelul nu anunța nimic bun. Când se mai trezise fiul său vitreg atât de devreme într-o sâmbătă dimineață?

— Ce s-a întâmplat, Jesper?

Băiatul părea necăjit.

— Eu nu mai rezist la Vigga. Mă mut înapoi acasă, bine?

Carl dădu radioul mai încet.

— Cum, acasă? Trezește-te, Jesper! Vigga tocmai mi-a dat un ultimatum. Ea vrea de asemenea să vină acasă. Și, dacă nu-mi convine, atunci vrea să vindem casă, ca să poată lua jumătate din bani. Și atunci, unde naiba vei locui?

— Dar nu poate să facă asta, nu-i așa?

Era surprinzător cât de puțin își cunoștea băiatul propria mamă.

— Ce s-a întâmplat, Jesper? De ce vrei să te muți înapoi acasă? Te-ai săturat de acoperișul găurit al șopronului pe care ea îl numește casă? Sau trebuie să-l întreții cu mâna ta?

În sinea lui, Carl zâmbi. Câteva săgeți din acestea dimineața făceau bine la sănătate.

— Până la școala din Allerød e al naibii de mult de mers. E greu. Și, în afară de asta, Vigga bocește tot timpul. Nu am chef să tot ascult asta.

— Bocește? Cum așa?

Carl își regretă imediat întrebarea. Cât de idiot putea fi!

— Nu, Jesper, uită că am întrebat. Nici nu vreau să știu.

— Ah, Carl, încetează. Doar nu așa! Ea bocește de fiecare dată când nu e un bărbat în casă și, deocamdată, nu e niciunul. Te apucă greața.

Nu e niciun bărbat în casă? Unde dispăruse poetul cu ochelari cu ramă din бага? Găsise o muză cu un portofel mai bine dotat? Una care din când în când își mai ținea și gura?

Carl privi peisajul udat de ploaie. Sistemul de navigație îi recomanda să o ia prin Rødby și Bräkne-Hobby, dar drumul arăta destul de șerpuit și neted. Câți afurisiți de copaci erau în țara asta?

— De aceea vrea să se întoarcă în Rønneholtpark, continuă Jesper. Acolo măcar te are pe tine.

Carl scutură din cap. Ce compliment dubios mai era și ăsta?

— OK, Jesper. Ca să fim lămurii: Vigga nu-mi intră în niciun caz în casă. Ascultă, îți dau un miar dacă o convingi.

— Ah, și cum să fac asta?

— Cum? Băiete, e evident: găsește-i un bărbat. Două miare dacă reușești asta în weekendul ăsta. Și atunci o să-ți dau voie să te întorci. Altfel, nu.

Două muște dintr-o lovitură. Carl era destul de mulțumit de sine însuși, iar Jesper era confuz.

— Și încă ceva. Când te întorci, nu vreau să aud nicio cârcoteală legată de faptul că Hardy locuiește la noi. Dacă nu îți convin mirosurile, poți să te duci să stai în căsuța din prerie a Viggăi.

O clipă se făcu liniște. Gândul trebuia să răzbată prin filtrul de adolescent – reacția automată de respingere și inerția, plus o porție de apatie matinală.

— Două miare bani gheață? se auzi apoi. OK, o să împart câteva anunțuri.

— S-a făcut.

În privința metodei, Carl avea niște dubii. Ar fi considerat mai eficient dacă Jesper invita câțiva artiști falși la căsuță. Atunci și-ar fi putut face o impresie imediată cu privire la minunatul atelier pe care îl primeau gratis la achiziționarea unei hipiote trecute prin multe.

— Ce vrei să scrii în anunțuri?

— N-am idee, Carl.

Se gândi. Trebuia să fie ceva deosebit.

— Poate ceva de genul: „Salut! Mama mea e super și caută un tip super. Plicticoși fără un ban în traistă sau muritori de foame, nici nu vă osteniți”.

Îl pufni râsul.

— Ei da, poate că ar trebui să te mai gândești!

— O, Carl!

Jesper scoase iar sunetul acela de lene.

— Poți să te duci chiar acum la bancă.

Apoi închise.

Carl își continuă drumul. Treptat căsuța din grădină a Viggăi se estompă, pierdută printre gândurile sale, iar el văzu din nou în fața sa peisajul suedez. Case maro-roșcat și vaci care pășteau în ploaia torențială.

Câteodată, telefonია mobilă facilita niște lucruri care chiar nu aveau ce căuta laolaltă.

•

Zâmbetul slab, pe care Hardy i-l dăruie lui Carl când acesta intră în cameră, părea cam apăsător.

— Unde ai fost? Întrebă el încet în timp ce Morten îi ștergea piureul de cartofi de la gură.

— Ah, am făcut o excursie până în Suedia. Am mers prin Blekinge și acolo am înnoptat. În dimineața asta am stat la Karslhamn în fața unei secții de poliție mari și frumoase și închise. Ția sunt mai răi ca noi. Ghinion dacă se întâmplă sâmbăta vreo infracțiune.

Își permise un rânjet ironic, dar Hardy nu găsi treaba prea amuzantă.

De altfel, ceea ce spunea Carl nu era chiar așa. La secție exista un telefon la ușă. *Apăsați B și spuneți-vă problema*, scria pe un afiș aflat alături. Încercase asta, dar când îi răspunse cel care făcea de serviciu, nu înțelesese niciun cuvânt. Apoi, omul încercase varianta suedeză a limbii engleze, iar Carl înțelesese și mai puțin.

Apoi, plecase pur și simplu.

Carl îl bătu pe umăr pe chiriașul său corpulent.

— Mulțumesc, Morten. Mă ocup eu pentru o clipă, bine? Fii drăguț și fă-mi între timp o cafea, dar să nu fie prea tare.

Se uită la fundul uriaș al lui Morten, care se îndrepta spre bucătărie. Nu mâncase decât tort cu frișcă în ultimele săptămâni? Două roți de tractor erau nimic pe lângă fundul lui.

Apoi, se întoarse spre Hardy.

— Pari trist. S-a întâmplat ceva?

— Morten o să mă omoare cu zile, șopti Hardy. Toată ziua mă îndoapă de parcă nu ar mai avea nimic altceva de făcut. „Hrană forțată” o numesc eu. Mâncare grasă de la care trebuie să mă cac mereu. Nu înțeleg, până la urmă tot el trebuie să strângă mizeria. Nu poți să-l rogi să mă mai lase în pace? Măcar din când în când?

Când Carl vru să-i dea iar o lingură de mâncare, el scutură din cap.

— Și vorbăria asta! Mă înnebunește! Paris Hilton și legea succesiunii, plata pensiilor și tot soiul de alte porcării. Toată ziua. Ce mă interesează? Tot soiul de teme banale, care se scurg așa, nesortate, din gura lui.

— Nu poți să-i spui chiar tu?

Hardy închise ochii. OK, se pare că încercase. Morten era însă mai degrabă perseverent, nu se schimba cu una, cu două.

Carl încuviință.

— Sigur că voi vorbi cu el, Hardy. Și, altfel, cum merge? se interesă el prevăzător, căci o asemenea întrebare te putea arunca direct în mijlocul unui câmp minat.

— Am dureri-fantomă.

Carl se uită cum mărul lui Adam al lui Hardy se lupta cu mișcările de înghițire.

— Vrei să bei ceva?

Luă sticla de apă din suportul de lângă pat și puse paiul îndoit cu grijă în colțul gurii lui Hardy.

Dacă Morten și Hardy se certau, cine avea să facă asta toată ziua?

— Dureri-fantomă? Unde anume? întrebă Carl.

— Cred că la genunchi. E destul de greu de localizat. Simt de parcă m-ar prelucra cineva cu o perie de metal.

— Vrei o injecție?

Hardy încuviință. Morten putea să i-o administreze într-o clipă.

— Cum stai cu senzațiile din degete și umăr? Mai poți mișca încheietura?

Hardy lăsă colțurile gurii în jos. Era un răspuns limpede.

— Apropo de fantome. Nu ai lucrat odată la un caz cu poliția din Karlshamn?

— De ce? Ce legătură are asta cu durerile-fantomă?

— Niciuna. Era doar o asociere de idei. Am nevoie de un computer de poliție care să realizeze portretul-robot al unui criminal. Am un martor în Blekinge, care îl poate descrie.

— Și?

— E destul de urgent, însă poliția suedeză e la fel de harnică la închis secții ca și noi. După cum spuneam, la șapte dimineața stăteam în fața unei clădiri mari, galbene, în Erik Dahlbergsvägen, în Karlshamn, și mă holbam la afișul cu 9.00 – 15.00. Sâmbătă și duminică închis. Cam asta a fost. Într-o sâmbătă!

— Aha. Și eu ce să fac?

— Poți să-l rogi pe prietenul tău din Karlshamn să facă o favoare Departamentului Q din Copenhaga.

— De unde știi că prietenul meu mai lucrează în Karlshamn? Au trecut cel puțin șase ani de atunci.

— Atunci poate că e în altă parte. Dacă îmi spui numele, ajung eu cumva până la el. Doar polițist mai e, nu-i așa? Nu era un tip din ăla destoinic? Ei bine, în orice caz, ai putea să-l rogi să pună mâna pe telefon și să sune la cineva care face portrete din astea robot. Nu poate să fie atât de greu. Tu n-ai face asta pentru colegul nostru suedez, dacă te-ar ruga?

Pleoapele grele ale lui Hardy nu anunțau nimic bun.

— O să fie un weekend scump, zise el apoi. Asta dacă există un desenator în apropiere de martor, care să fie dispus să facă treaba.

Carl se uită la cana de cafea pe care Morten i-o pusese pe noptieră. Dacă nu ai fi știut mai bine, ai fi zis că pusese la fiert o cană de ulei ca să se facă și mai negru.

— E bine că ai venit, Carl, zise Morten. Atunci pot să plec.

— Pleci? Unde vrei să te duci?

— La marșul funebru pentru Mustafa Hsownay. Începe la ora două, de la S-Bahn, în Nørrebro.

Carl încuviință. Mustafa Hsownay era încă o victimă nevinovată a luptei dintre bandele de rockeri și cele de imigranți pentru controlul pieței de droguri.

Morten ridică brațul și flutură scurt un steag, probabil unul irakian. De unde naiba îl avea?

— Am fost coleg de clasă cu un tip care locuia în Mjølnerpark, așezarea unde a fost împușcat Mustafa.

Alții ar fi ezitat înainte de a aduce niște argumente de solidaritate atât de subțirele, dar nu și Morten.

•

Aproape că ședeau întinși unul lângă celălalt. Carl în colțul comod pe sofa, cu picioarele cocoțate pe măsuța de cafea, iar Hardy în patul de spital, corpul lung și paralizat așezat pe o parte. De când dăduse Carl drumul la televizor închisese ochii. Expresia amară a gurii sale părea să se estompeze încetișor.

Erau ca un cuplu căsătorit de multă vreme, care în sfârșit se poate relaxa la finalul zilei în prezența inevitabilă a crainicelor machiate strident. Să doarmă pur și simplu sâmbătă seară. Dacă s-ar fi și ținut de mână, tabloul ar fi fost complet.

Carl se sili să-și ridice pleoapele grele și constată că jurnalul de știri la care se uita era ultimul al zilei.

Era vremea să-l pregătească pe Hardy pentru somn și să se ducă și el la culcare.

Se uită la ecran. Marșul funebru pentru Mustafa Hsownay se mișca încet și plin de demnitate de-a lungul Nørrebrogade. Mii de chipuri tăcute alunecau prin fața camerei, iar de la ferestre erau aruncate lalele roșii pe catafalc. Imigranții din toate țările Domnului, și la fel de mulți danezi, urmau coșciugul, mulți ținându-se de mână.

Cazanul de vrăjitoare care era Copenhaga încetase pentru o clipă să mai bolborosească. Războiul bandelor nu era războiul tuturor.

Carl încuviință în sinea lui. E bine că Morten se dusese acolo. Probabil că nu participau mulți oameni din Allerød. Nici el nu se urnise.

— Uite-l pe Assad, zise Hardy încetișor.

Carl se uită la el. Fusese treaz tot timpul?

— Unde?

Se uită pe ecran și descoperi în aceeași secundă capul rotund al lui Assad, aflat în mulțimea de pe trotuar.

Spre deosebire de ceilalți, el nu se uita la coșciug, ci spre cei care îl urmau. Capul său se mișca aproape inobservabil dintr-o parte în cealaltă, ca un animal de pradă care își urmărește prada prin desiş.

Expresia lui era serioasă. Apoi, imaginea dispăru.

— Ce naiba? murmură Carl ca pentru sine.

— Arăta ca unul de la serviciile secrete, mârâi Hardy.

•

Către trei dimineața, Carl se trezi cu inima bubuindu-i în piept. Plapuma de pe el era grea ca plumbul. Nu era o senzație plăcută. Se

simțea de parcă ar fi avut un acces brusc de febră. De parcă s-ar fi lăsat o turmă de viruși peste el, paralizându-i sistemul nervos.

Încercă să tragă aer în piept și își duse mâna la inimă. *De ce simt acum panică?* se întrebă el și îl lovi nevoia de a apuca mâna cuiva.

Deschise ochii. Era o noapte neagră.

Tricoul i se lipise de corp, lac de sudoare. *Am mai pățit asta o dată,* se gândi și își aminti de colaps.

Focurile trase asupra lui, Anker și Hardy în Amager fuseseră motivul. Oare bomba cu ceas încă mai ticăia?

Gândește-te la incident, pătrunde-l, așa reușești să te distanțezi, îl sfătuisse Mona în timpul tratamentului.

Strânse pumnii și își aminti cum se cutremurase podeaua când Hardy fusese nimerit și cum fusese și el zgâriat la tâmplă de un glonț. La sentimentul pe care îl avusese când Hardy se lovise de el și îl trăsesese în jos, mânjindu-l cu sânge. La tentativa eroică a lui Anker de a-l opri pe criminal, deși era grav rănit. Apoi, de ultima lovitură fatală care a făcut ca sângele din inima lui Anker să se scurgă printre scândurile murdare ale podelei.

Analiză de mai multe ori situația. Își aminti rușinat de neputința sa și de uimirea lui Hardy, care nu înțelegea de ce se petrecuseră lucrurile așa.

Bubuitul inimii nu se calma însă defel.

La naiba, înjură el de câteva ori și aprinse lumina, luându-și o țigară. Măine-dimineață o va suna pe Mona și îi va spune că e din nou groasă. O va suna și va folosi în voce tot farmecul de care era în stare, plus un vârful de cuțit de neputință. Poate îi va oferi mai mult decât o consultație. Doar avea voie să spere.

La acel gând zâmbi și inspiră adânc fumul. Apoi închise ochii și își simți din nou inima ca un ciocan pneumatic. Oare chiar era bolnav?

Se ridică destul de greu și se târî pe scări în jos. Dacă avea infarct, mai bine nu rămânea sus, întins în pat.

Când ajunse la scară, se prăbuși, și își reveni doar când Morten, cu steagul irakian în jurul capului, îl scutură zdravăn.

•

Sprâncenele doctorului de la salvare îi indicară lui Carl că nu ar fi trebuit să se ostenească până la spital. „Surmenaj”, suna diagnosticul scurt și lapidar.

Surmenaj! Ce jignire! Plus remarcile stereotipe ale doctorului și câteva pastile, care îl doborâra efectiv pe care și îl trimiseră în țara viselor până a doua zi spre prânz.

Era ora unu și jumătate când se trezi, duminică. Capul îi era plin de imagini îngrozitoare, dar inima îi bătea normal.

— Să-l suni pe Jesper, îi zise Hardy, aflat pe patul său, când Carl coborî într-un târziu, împleticindu-se. Ești OK?

Carl ridică din umeri.

— În mansarda mea bântuie chestii pe care nu le pot controla, răspunse el.

Hardy încercă să zâmbescă, iar Carl ar fi vrut să-și muște limba. Era greu să-l ai mereu pe Hardy prin preajmă. Trebuia să te gândești bine înainte să deschizi gura.

— M-am mai gândit la treaba cu Assad de seara trecută, zise Hardy. Ce știi, de fapt, despre el, Carl? Nu ar fi trebuit până acum să îi fi cunoscut familia? Nu ar fi momentul să îl vizitezi?

— De ce spui asta?

— Nu e normal să te interesezi de partenerul tău?

— Partener?

De când devenise Assad partenerul său?

— Hardy, te cunosc, zise el. Ai ceva în minte. Mai bine spune la ce te gândești!

Hardy își trase colțurile gurii într-un fel de zâmbet. Era frumos când reușea să înțelegi pe cineva.

— Vreau doar să spun că aseară, la televizor, l-am văzut brusc cu alți ochi. De parcă nu l-aș fi cunoscut până acum. Ce zici, îl cunoști pe Assad?

— Mă întreb, mai degrabă, pe cine naiba cunosc eu cu adevărat?

— Unde locuiește, știi asta?

— Din câte știi, în Heimdalsgade.

— Din câte știi?

Unde locuiește? Cum e familia lui? Era un adevărat interogatoriu. Și, din păcate, Hardy avea dreptate. Nu știa absolut nimic despre Assad.

— Zici că trebuie să-l sun pe Jesper? divagă el.

Hardy încuviință ușor. Treaba cu Assad nu era terminată, era limpede. Dar la ce putea să-i folosească?

Carl puse mâna pe mobil.

— Ai sunat? îl întrebă pe Jesper în secunda următoare.

— Poți să pregătești banii, Kalle.

Carl simți nevoia să clipească uimit. Suna al naibii de încrezut.

— Carl! Mă cheamă Carl! Jesper, dacă îmi mai spui încă o dată Kalle, atunci o să surzesc selectiv. Ești avertizat.

— OK, Kalle. Râsul lui Jesper era de-a dreptul palpabil. Atunci, hai să vedem dacă îți funcționează auzul. Am găsit un tip pentru Vigga, auzi?

— Aha. Tipul merită două mii de coroane sau mâine îl aruncă odată cu apa din cadă, așa, ca pe poet. Atunci chiar îți ieși adio de la bani.

— Are patruzeci de ani, are un Opel Vectra, un magazin și o fată de nouăsprezece ani.

— Ce chestie. Și unde l-ai găsit?

— Am pus un anunț la el în magazin. Primul anunț.

Ei, se pare că își câștigase ușor banii.

— Și de ce crezi că negustorul i se potrivește lui Vigga? Arată ca Brad Pitt?

— Visează mai departe, Carl. Pitt ar trebui să se ducă o săptămână la solar pentru asta.

— Vrei să spui că e negru?

— Nu chiar negru, dar nici departe nu e.

Carl își ținu răsufierea, în timp ce restul poveștii îi era transmis cu mare precizie. Bărbatul era văduv cu ochii căprui, timizi. Exact ce îi plăcea lui Vigga. Jesper îl târâse direct la căsuță, iar bărbatul lăudase picturile Viggăi și exclamase încântat că acea căsuță din grădină era cel mai comod loc pe care îl văzuse în viața lui. Și așa, treaba demarase bine. În acel moment erau în oraș și mâncau de prânz într-un restaurant din centru.

Carl scutură din cap. Nu ar fi trebuit să fie încântat? În schimb, în burtă i se răspândi o senzație neplăcută.

Când Jesper termină, închise ca în reluare telefonul. Morten și Hardy se holbau la el, ca doi maidanezi în așteptarea unei bucățele de carne.

— Strângeți pumnii, poate am fost salvați pe ultima sută de metri. Jesper i-a făcut Viggăi lipeala cu bărbatul ideal. Se pare că mai putem rămâne aici o vreme.

Morten bătu încântat din palme.

— Nu, ce frumos! exclamă el. Și cine este prințul alb al Viggăi?

— Alb?

Carl încercă să pară vesel, dar, dintr-un motiv sau altul, nu îi ieși.

— Potrivit lui Jesper, Gurkamal Singh Pannu este cel mai întunecat indian aflat la nord de Ecuator.

Îi auzise oare pe cei doi bărbați trăgând aer în piept?

Pe timpul zilei, cartierele mărginașe din Nørrebro erau marcate de albastru și alb, și de expresii triste. Carl nu mai văzuse niciodată atât de mulți fani ai FC Kopenhagen care să arate de parcă li s-ar fi înecat corăbiile. Peste tot se aflau pe jos steaguri, și se părea că toate cutiile de bere erau prea grele pentru a fi ridicate la gură. Cântecetele de luptă amuțiseră, și doar din când în când se mai auzea pe stradă câte un urlet frustrat. Ca urletele de durere ale antilopelor gnu a căror turmă fusese atacată de lei.

Doi la zero pierduseră eroii lor împotriva celor de la Esbjerg. După paisprezece victorii acasă, o înfrângere împotriva unei echipe care tot anul nu câștigase niciun meci în deplasare.

Orașul era distrus.

Carl parcă pe Heimdalsgade și se uită în jur. De când lucrase în patrule în zonă, magazinele imigranților se întinseseră ca movilele de cârtiță. Duminica, agitația de aici era maximă.

Găsi numele lui Assad pe o plăcuță de la ușă și apăsă soneria. Mai bine să vină până aici degeaba decât să fie refuzat la telefon sau să i se ofere o scuză. Dacă Assad nu era acasă, avea să se ducă la Vigga. Ea îi va spune care era dreptul valabil acum conform ideilor din capul ei.

După douăzeci de secunde, nu răspunsese încă nimeni.

Făcu un pas în spate și se uită în sus la balcoane.

Nu era clădirea tipică de ghetou la care se așteptase. Erau surprinzător de puține antene parabolice, iar rufele nu erau întinse nicăieri la uscat.

— Vrei să intri? întrebă o voce tânără și o fată blondă deschise ușa.

— Mulțumesc, răspunse el și intră în bloc.

Locuința se afla la etajul al treilea. Spre deosebire de plăcuțele elaborate ale vecinilor să-i arabi, numele lui Assad era trecut simplu pe ușă.

Carl apăsă de mai multe ori pe sonerie, dar știa deja că venise degeaba. Se aplecă și se uită prin fanta pentru scrisori.

Locuința părea goală. În afară de reclame și câteva plicuri, nu se mai vedeau decât câteva fotolii de piele desfundate.

— Ei, tipule, ce faci acolo?

Carl se întoarce și se trezi în dreptul nasului cu o pereche largă de pantaloni albi de jogging, cu dungi pe laterală. În partea de sus a pantalonilor se ivea un culturist cu plete cârlionțate până la umăr. Carl se îndreptă.

— Vreau să dau de Assad. Știi dacă azi a fost acasă?

— Șiitul? Nu, nu a fost.

— Dar familia lui?

Omul înclină ușor capul într-o parte.

— Ești sigur că îl cunoști? Tu ești ticălosul care sparge locuințele oamenilor de aici? De ce te-ai holbat prin fanta pentru scrisori?

Se împinse cu pieptul său dezvoltat în umărul lui Carl.

— Încetișor, Rambo.

Carl puse mâna pe împletitura de mușchi abdominali și căută în buzunar legitimația de polițist.

— Assad e prietenul meu și asta ești și tu dacă îmi răspunzi acum imediat la întrebări.

Tipul se uită la legitimația pe care Carl i-o ținea sub nas.

— Cine naiba ar vrea să devină prieten cu un tip cu o afurisită de legitimație de polițist?

Dădu să se întoarcă, dar Carl îl apucă de mânecă.

— Poate ești drăguț și îmi răspunzi la întrebare. Și anume...

— Ia mai du-te dracului, idiotule.

Carl dădu din cap. În circa trei secunde și jumătate avea să îi arate acestui decerebrat mâncător de pulberi proteice cine era idiotul. O fi fost el masiv, dar nu destul de lat încât să nu-l poată apuca de guler și să-l amenințe cu arestarea pentru lezarea unui polițist.

Atunci, auzi în spatele lui o voce:

— Măi Bilal, omule, ce faci, nu vezi legitimația?

Carl se întoarce și constată că în fața lui stătea un individ și mai lat și, probabil, de profesie halterofil. O prezentare de modă sportivă ambulantă. Dacă tricoul acela uriaș provenea dintr-un magazin normal, atunci locul era foarte bine aprovizionat pentru toate mărimile.

— Vă rog să îl scuzați pe fratele meu, îngHITE prea mulți steroizi, zise el și îi întinse o mână de dimensiunile unui mic oraș de provincie. Nu îl cunoaștem pe Hafez el-Assad. L-am văzut doar de două ori. Nu e un tip mărunțel cu ochi rotunzi ca doi nasturi?

Carl aprobă și dădu drumul labei uriașe.

— Nu serios, continuă omul, nu cred că locuiește aici. Și, în orice caz, nu cu familia.

Zâmbi.

— Ar fi și greu într-o garsonieră.

Carl se îndreptă spre căsuța din grădină a Viggăi. După ce încercase zadarnic de două ori să dea de Assad pe mobil, coborî din mașină. Trase aer în piept și o porni pe potecă.

— Bună, îngerașul meu, ciripi ea.

Din difuzoarele minuscule din sufragerie se revărsa o muzică pe care nu o mai auzise. Cânta cineva la sitar sau erau chinuite niște animale nevinovate?

— Ce e asta? întrebă el, dorindu-și din tot sufletul să își astupe urechile.

— Nu e fermecător?

Făcu vreo câțiva pași de dans pe care niciun indian cu oarecare respect de sine nu i-ar fi considerat reușiți.

— CD-ul mi l-a dăruit Gurkamal și voi mai primi și altele.

— E aici?

Ce întrebare tâmpită la o casă cu doar două camere.

Vigga strălucea.

— E la magazin. Fiica lui trebuia să se ducă la Curling, așa că nu a mai putut sta la magazin.

— Curling? Ei da, un sport mai specific indian nici că există.

Ea îl bătu ușor pe umăr.

— Tu zici India. Eu spun Punjab, căci de acolo e el.

— Da, bine, atunci nu e indian, e pakistanez.

— Nu, e indian, dar nu trebuie să-ți bați tu capul cu asta.

Carl se lăsă să cadă într-un fotoliu împletit, destul de șubred.

— Vigga, așa nu se mai poate. Jesper se mută întruna, de colo colo, iar tu mai întâi mă ameninți cu una, apoi cu alta. Nu știu nici măcar dacă îmi aparține casa în care locuiesc.

— Păi da, așa e viața dacă încă mai ești căsătorit cu femeia care deține jumătate din avere.

— Exact la asta mă refer. Nu vrei să stabilim o compensație corespunzătoare, ca să pot să-ți cumpăr partea?

— Corespunzătoare?

Ea lungi cuvântul, făcându-l să sune și mai lung.

— Da, dacă mi-ai transfera mie partea ta și ne-am înțelege la, să zicem, două sute de mii de coroane, atunci aș putea să-ți plătesc în rate de două mii pe lună. Nu ar fi corespunzător?

Aproape că puteai vedea cum i se mișcă rotițele în cap. Când era vorba de sume mai mici, greșea uneori foarte mult, dar cum apăreau mai multe zerouri în ecuație, cum se transforma într-un geniu al calculelor.

— Dragul meu prieten, încep eu, iar el înțelese că bătălia era pierdută. Așa ceva nu se rezolvă după-amiaza la un ceai. Poate că la un moment dat așa va fi, dar atunci aș avea nevoie de o sumă mai mare. Cine știe ce se mai întâmplă în viață?

Apoi, răsse complet fără motiv și, ca de fiecare dată, el nu știu de unde să o apuce.

Tare ar fi vrut să aibă curajul să sugereze să-și ia un avocat care să se ocupe de evaluare. Dar nu îndrăznește.

— Dar știi ce, Carl? Noi suntem o familie și trebuie să ne ajutăm reciproc. Știu că Hardy și Morten și Jesper locuiesc cu plăcere acolo, în Rønneholtpark. Ar fi păcat să stricăm asta. Înțeleg asta.

El se uită la ea și își dădu seama că imediat avea să lanseze o propunere care o să-l lase fără aer.

— De aceea, m-am gândit că ar fi bine să vă las pe tine și pe ceilalți în pace o vreme.

Asta spunea acum, dar dacă se sătura indianul de vorbăria ei continuă și de șosetele tricotate?

— Pentru asta, însă, trebuie să-mi faci o favoare.

O astfel de cerere venită din gura ei putea însemna multe probleme.

— Cred că, reuși el să spună, dar fu întrerupt.

— Mama ar vrea să o vizitezi. Vorbește deseori despre tine, Carl. Ai fost mereu favoritul ei. De aceea m-am gândit că ai putea să te duci o dată pe săptămână să o vezi. Ne-am putea înțelege la asta? Poți să te duci chiar mâine.

Carl înghiți de câteva ori în sec. La o astfel de rugămintă, ți se usca gâtul pe loc. Mama Viggăi! Acea femeie ciudată care avusese nevoie de patru ani pentru a-l accepta ca ginere. Femeia care avea convingerea fermă că Dumnezeu crease lumea doar pentru propria ei distracție.

— Da, Carl, știu prea bine ce gândești, dar nu mai e atât de rea. Nu de când are demență.

Carl trase adânc aer în piept.

— Nu știu dacă o să reușesc să ajungă o dată pe săptămână, Vigga. El observă că trăsăturile ei deveniseră pe loc mai ascuțite.

— Dar voi încerca.

Ea îi întinse mâna. Era interesant că trebuiau mereu să-și dea mâna când lui îi era greu să accepte ceva ce ea considera oricum doar o soluție provizorie.

•

Carl se duse spre parcul Utterslev Mose și parcă mașina pe o stradă laterală. Acolo, în parc, se simțea foarte singur. Sigur că la el acasă exista viață, dar nu era a lui, iar când era la serviciu, visa să fie în altă parte. Nu avea hobby-uri și nu făcea sport. Ura să-și petreacă timpul liber cu oameni străini și să bea în cârciumi pentru a se îmbărbăta, atunci când nu era destul de însetat.

Iar acum, un bărbat cu turban își luase inima în dinți și o cucerise pe aproape fosta sa soție mai repede decât puteai să închiriezi un film porno.

Nici măcar cu așa-zisul său partener nu putea să-și petreacă timpul, căci nici el nu locuia la adresa pe care o indicase.

Nu era de mirare că se simțea trist.

Inspiră încet oxigenul venit dinspre lacul Moor și simți cum începe să fie scaldat în sudoare și că pielea de pe brațe i se face de găină. Ce porcărie! Trebuia de fiecare dată să facă același exercițiu de două ori? A doua oară în nici măcar douăzeci și patru de ore.

Era bolnav?

Scoase mobilul din buzunar și se uită îndelung la numărul pe care îl formase. Mona Ibsen. Cât de periculos putea fi?

După ce șezuse acolo timp de douăzeci de minute și simțise cum bătăile inimii creșteau în intensitate, apăsă tasta cu receptorul verde și se rugă ca, pentru o terapeută de criză, seara de duminică să nu reprezinte un tabu.

— Bună, Mona, zise el încet, când ea răspunse. Carl Mørck la telefon. Eu...

Aici ar fi vrut să spună că se simțea rău, că avea nevoie de o discuție. Dar nu apucă să spună asta.

— Carl Mørck, îl întrerupse ea.

Nu părea a fi foarte prietenoasă.

— Ia ascultă, am așteptat telefonul tău de când m-am întors. Era și timpul.

Să stea pe canapeaua ei, în sufrageria care mirosea atât de mult a femeie, era ca atunci când, într-o excursie cu școala, se ascunsese în spatele unor barăci din lemn și condusese mâna unei fete adânc la el în pantaloni. Confuz, încalcând limitele și palpitant.

Iar Mona nu era o adolescentă cu pistrui de la țară, asta îi demonstau clar reacțiile corpului său. De fiecare dată când auzea pașii ei în bucătărie, simțea acele bătăi periculoase în dreptul buzunarului de la piept. Mai lipsea doar să leșine aici.

Schimbaseră politețuri și vorbiseră un pic despre ultima sa criză. Băuseră un Campari Soda și apoi, ceva mai relaxați, pe al doilea. Vorbiseră despre călătoria ei în Africa și fuseseră cât pe-aici să se sărute.

Poate că sentimentul de panică avea legătură cu tot ce ar fi trebuit să urmeze.

Mona se întoarse cu un fel de triumphiuri pe care le numea cină, dar cine putea să mănânce când erau aici singuri și cămașa de pe ea era așa de al naibii de strâmtă?

Ei haide, Carl, își spuse, dacă un bărbat care se numește Gurkenmeier și își împletește barba în codițe poate face asta, atunci poți și tu.

22.

Își încuiase soția într-o închisoare din cutii uriașe de carton. Acolo avea să rămână până la sfârșit. Știa prea multe.

Timp de două ore auzise din cămăruță sunet de zgârieturi, iar când se întorsese cu Benjamin acasă, percepuse și un gemăt înfundat.

Abia acum, când toate lucrurile copilului fuseseră încărcate în mașină, în casă se lăsase complet liniștea.

Îi zâmbi fiului său în oglinda retrovizoare și puse un CD cu muzică pentru copii. După o oră de mers avea să doarmă. O astfel de călătorie peste Seeland avea întotdeauna efect.

Sora lui păruse amețită de somn când o sunase, dar când îi povestise că ar aprecia mult dacă s-ar putea ocupa de Benjamin, se trezise brusc.

— Da, ai auzit bine, zise el. Primești trei mii de coroane pe săptămână, iar eu vin din când în când și verific dacă faci treabă bună.

— Trebuie să plătești o lună în avans, zise ea.

— În regulă, așa voi face.

— Și trebuie să ne dai în continuare ce primim de regulă de la tine.

El încuviință în sinea lui. Se așteptase la cerința asta.

— Nu o să schimb nimic, relaxează-te.

— Cât o să stea soția ta în spital?

— Nu știu. Trebuie să vedem cum evoluează situația. E foarte bolnavă. S-ar putea să dureze o vreme.

Tăcere. Niciun cuvânt de compasiune sau de compătimire din partea Evei. Sora lui nu era așa.

•

— Trebuie să te duci la tatăl tău, îi porunci mama pe un ton aspru.

Părul îi era nepieptănat, iar rochia părea să fie îmbrăcată pe dos. Așadar, tata o bătuse din nou.

— De ce? întrebuse el. Trebuie să citesc mâine până la slujbă scrisorile către Corinteni, așa a spus tata.

În naivitatea lui copilărească, sperase că ea îl va salva. Că se va interpune între ei. Că îl va smulge din îmbrățișarea sufocantă a tatălui și că de data asta va avea milă. Treaba cu Chaplin era doar un joc care îi plăcea. Nu făcea rău nimănui. Isus se jucase și el în copilărie, știa asta.

— Du-te odată, repede!

Mama își strânse buzele și îl apucă de ceafă, cu acea mână care îl trimisese de atâtea ori în calea loviturilor și a umilințelor.

— Atunci spun și eu că te uiți la vecin când își scoate cămașa pe câmp, zise el.

Ea tresări. Nu era adevărat și știau amândoi asta. Chiar și cea mai mică privire în direcția unei alte vieți, libere, însemna un pas spre iad. Asta auzeau în comunitate, la rugăciunile de la prânz și din fiecare citat din cartea neagră, care se afla mereu în buzunarul tatălui. Satana se ascundea în privirile dintre oameni. Satana se ascundea în zâmbete și în orice formă de atingere. Asta scria în cartea neagră.

Și nu, nu era adevărat că mama lui se uita la vecin, dar tata avea mâna slobodă și dubiile nu erau bune pentru nimeni.

Atunci, mama lui spuse, cu voce rece, un lucru care îi separă de atunci pentru totdeauna:

— Progenitură a diavolului ce ești. Să te ia diavolul cu el acolo jos de unde ai venit. Fie ca focul iadului să-ți înnegrească pielea și să te chinuie pe veci.

Ea dădu din cap.

— Pari speriat, dar Satana te-a luat deja la el. De-acum n-o să ne mai ocupăm de tine.

Ea deschise ușa și îl împinse în încăperea care trăsnea a vin de Porto.

— Vino încoace, zise tatăl său în timp ce își răsucea cureaua în jurul încheieturii de la mână.

Draperiile erau trase și nu pătrundea decât puțină lumină.

Eva stătea în spatele biroului ca o statuie în rochia ei albă. Pe ea se pare că nu o bătuse, căci mânecele nu îi erau suflecate, iar plânsul ei era controlat.

— Ei, tot te mai joci de-a Chaplin? Întrebă tatăl său.

Cu colțul ochiului observă cum Eva încerca să nu se uite la el.

Violența plutea în aer.

* * *

— Astea sunt actele lui Benjamin. E mai bine să le aveți, cât va rămâne la voi, în caz că se îmbolnăvește.

Îi dădu cumnatului documentele.

— Crezi că s-ar putea îmbolnăvi?

Sora lui devenise atentă.

— Sigur că nu, Benjamin e sănătos tun.

Se uită în ochii cumnatului său. Voiau mai mulți bani.

— Un băiat de vârsta lui Benjamin mănâncă mult, zise cumnatul lui. Doar scutecele ne vor costa o mie de coroane pe lună. Dacă avea dubii, putea să verifice pe internet.

Cumnatul își freca mâinile precum Scrooge din *Povestea de Crăciun* a lui Charles Dickens. Ar putea să iasă cinci mii de coroane din afacerea asta, spuneau mâinile lui.

Dar nu avea să-i primească. Nu ar fi făcut decât să ajungă în mâinile unui predicator care ignora în mod voit ce plătea comunitatea și pentru ce.

— Dacă sunt probleme cu tine și cu Eva, voi schimba aranjamentul nostru, e clar?

Cumnatul său aprobă nemulțumit, dar sora lui era deja în altă lume. Pielea moale a băiatului era cercetată de degete care nu erau obișnuite cu mult bine.

— Ce culoare are părul lui acum? Întrebă ea, iar ochii ei orbi erau cuprinși de încântare.

— Aceeași culoare pe care o aveam eu când eram mic, dacă îți mai amintești, spuse și observă cum ochii mați se feriră de el.

— Și îl lăsați pe Benjamin în pace cu afurisitele voastre de rugăciuni, ați înțeles? continuă el.

Abia atunci le dădu banii.

Îi văzu încuviințând, dar tăcerea lor nu îi plăcu deloc.

În douăzeci și patru de ore aveau să vină banii. Un milion de coroane în bancnote uzate, nu se îndoia nicio clipă de asta.

Acum voia să se ducă la căsuța de la debarcader și să vadă dacă acei copii mai erau cât de cât în formă sau nu. Mâine, după predarea banilor, avea să se ducă iar acolo și avea să o omoare pe fată. Băiatul avea să primească cloroform, iar în noaptea de marți urma să fie eliberat pe un câmp din apropiere de Dollerup.

Avea să-i dea indicații lui Samuel despre ce să le spună părinților, ca să știe la ce să se aștepte. Că ucigașul surorii lui avea informatori și știa exact unde se găsește familia. Că aveau destui copii și că putea oricând să repete acțiunea. Să nu se simtă prea în siguranță. La cea mai mică suspiciune că au vorbit aveau să plătească, pierzând încă un copil. Asta trebuia să le povestească Samuel. Amenințarea nu avea limită de timp.

În afară de asta, trebuiau să știe că aspectul lui exterior se schimba mereu. Omul pe care credeau că îl cunosc nu exista.

Vorbele avuseseră efect de fiecare dată. Familiile se refugiau în credință și acolo își îngropau amarul. Copiii morți erau plânși, iar cei rămași în viață protejați. Povestea lui Iov era sprijinul lor.

În cercul lor de cunoscuți aveau să explice dispariția copilului prin excludere. Asta făceau toate familiile. Dar în acest caz, explicația chiar era credibilă, căci Magdalena era aproape prea strălucitoare – iar acest lucru nu era un avantaj în aceste cercuri. Părinții aveau să spună că au dat-o spre adopție, iar pentru comunitate cazul era rezolvat.

El zâmbi.

În curând avea din nou să fie cu unul mai puțin dintre cei care îl puneau pe Dumnezeu în locul omului și care îmbolnăveau lumea cu fanatismul lor.

•

Distrugerea familiei preotului se petrecu într-o zi de iarnă, cu doar câteva luni înainte de a împlini el cincisprezece ani. În lunile de dinainte, în corpul lui se petrecuseră lucruri stranii și inexplicabile. Gânduri păcatoase, asupra cărora avertiza comunitatea, îl urmăreau dintr-odată. Iar când într-o zi, nu departe de el, o femeie îmbrăcată într-o fustă strâmtă se aplecă, avu în aceeași seară, cu acea imagine imprimată pe retină, prima lui ejaculare.

Își simțea transpirația la subsuori. Vocea îi era în schimbare și aluneca în sus și în jos. Musculatura cefei se întări și peste tot începură să-i apară peri negri și țepoși.

Dintr-odată, se simți ca o cârțiță care a ieșit din tunelul ei și clipește nesigură în lumina puternică a zilei.

Dacă se străduia, reușea să se regăsească cât de cât în băieții din comunitate care parcurseseră transformarea asta înaintea lui. Dar nu știa practic despre ce era vorba. Nu era un subiect care să fie abordat în acea casă, cu acel tată pe care familia îl numea „alesul Domnului”.

Timp de trei ani, părinții lui i se adresaseră doar dacă era absolut necesar. Nu vedeau că depunea eforturi, nu observau când se străduia foarte tare la orele de rugăciune. Pentru ei, el era doar oglinda diavolului, pe nume Chaplin, și nimic altceva. Indiferent ce făcea, nu avea importanță.

În comunitate era privit ca un ciudat, dacă nu chiar ca un apucat, iar membrii comunității se adunau la rugăciuni unde cereau ca niciun alt copil să nu ajungă ca el.

Doar Eva rămăsese. Sora lui mai mică, cea care uneori îl lăsa de izbeliște și care, la presiunea tatălui, povestea că îi vorbea pe la spate pe părinți de rău și că nu voia să asculte de cuvântul lui Dumnezeu.

La început au existat câțiva oameni în comunitate la care găsea alinare, dar și asta încetă. În aceste cercuri, mânia lui Dumnezeu și blestemul acestuia erau mai puternice decât mila omului, iar într-o astfel de umbră omul credincios are grijă mai întâi de el și de Dumnezeu. Îi întoarseră spatele și se decisera să aleagă cealaltă parte. În cele din urmă, nu îi mai rămase nimic altceva de făcut decât să întoarcă și celălalt obraz.

Exact așa cum scria în Biblie.

În acest cămin plin de umbre, unde nu putea să înflorească nimic, relația dintre el și Eva se ofilea încetișor. Multă vreme își tot ceruse iertare și multă vreme îl lăsase pe tată să vorbească fără să-l asculte. În cele din urmă, nu mai găsi susținere nici la ea.

Iar în acea zi de iarnă, tragedia își urmă cursul.

— Cu vocea asta, parcă ești un porc care guiță, îi spusese tatăl înainte să se așeze la masă în bucătărie. Și așa și arăți. Ca un porc. Uită-te mai întâi în oglindă, și o să vezi cât de urât și de bolovănos ești. Amușină-te cu râtul acela dezgustător, ca să vezi cum puți. Dispari de aici și du-te să te speli!

Acesta era stilul în care obișnuia să-și scuipe răutățile. Mărunțișuri precum cererea de a se spăla erau formulate abil și înmulțite pătrunzător. De cele mai multe ori, lucrurile se desfășurau după același model. Când tatăl lui termina cu predica, avea să-i ceară și să frece toți pereții din camera lui, ca să dispară putoarea.

Așa că de ce să nu ia taurul de coarne?

— Dacă tot te-ai apucat să poruncești, de ce nu-mi comanzi să spăl pereții din cameră cu leșie? Dar n-ai decât să faci singur asta, tiranule! zberă el.

În acel moment, tatăl lui începu să transpire și mama să protesteze. Cine se credea el de vorbea așa cu tatăl lui?

Mama lui, doar o cunoștea, avea să încerce să îl macine până ceda. Avea să îl roage de nenumărate ori să dispară din viețile lor și să-i facă multe reproșuri nejustificate, până când se sătura și trântea ușa în

urma lui, dispărând câte o jumătate de noapte. Aceasta era o tactică pe care o folosise deseori cu succes, când situația se agrava. Dar nu și azi.

Observă cum noul lui corp se încorda. Simți sângele pulsându-i în artere, își simți mușchii. Dacă tatăl lui se apropia cu pumnul de el, avea să cunoască acest nou corp.

— Porcule, să mă lași în pace! îl avertiză el. Te urăsc! Ești o ciumă! Măcar dacă ai scuipa sânge, pui de curvă ce ești! Să nu te apropii de mine!

Să vadă cum acel om fățarnic se prăbușea ca un nor de cuvinte pe care diavolul însuși le adusese în lume fu prea mult pentru Eva. Panseluța timidă, care se ascundea în spatele șortului de femeie casnică, sări și își scutură fratele.

Să nu îi distrugă viața mai mult decât o făcuse deja, strigă ea. În timp ce mama încerca să îi despartă, tatăl făcu un salt în laterală și smulse două sticle din dulapul de sub chiuvetă.

— Acum te duci sus și-ți freci pereții cu leșie, diavol ce ești, zbieră el.

Era cenușiu la față.

— Și, dacă nu faci ce îți spun, o să am grijă ca în următoarele zile să nu te mai ridici din pat. Ai înțeles?

Apoi, tatăl îl scupase în față și îi îndesase în mână sticla, privind disprețuitor cum saliva îi picura de pe bărbie.

Atunci el răsucise capacul sticlei și lăsase conținutul acid să se scurgă pe podeaua din bucătărie.

— Pui de satană, ce faci acolo, strigă tatăl lui și apucă sticla, vrând să i-o smulgă din mână, iar lichidul acid zbură prin bucătărie.

Urletul tatălui era profund și înfiorător – dar mărunț în comparație cu urletul Evei.

Ea tremura din tot corpul și își ținea mâinile în dreptul feței, de parcă nu ar fi îndrăznit să o atingă. În acele secunde, soluția acidă îi atinsese ochii și îi luă vederea asupra lumii.

Și, în timp ce bucătăria era plină de plânsul mamei, de zbieretele surorii lui și de propria-i disperare cu privire la ce făcuse, tatăl său stătea complet nemișcat și se uita la mâinile lui. Pielea îi făcuse bășici de la leșie și chipul i se făcu mai întâi roșu, apoi albastru.

Brusc, deschise ochii larg și își duse mâna la piept, se aplecă și încercă să tragă aer în piept, cu o expresie nedumerită pe chip.

Iar apoi, când se prăbuși la pământ, viața, așa cum o cunoșteau, se terminase.

— Domnul nostru Iisus Christos, Atotputernice Tată din ceruri, sunt în mâna Ta, reuși să îngaime tatăl cu ultimele puteri, apoi totul se termină.

Mâinile îi stăteau încrucișate pe piept, iar el zâmbea.

O clipă rămase nemișcat și privi zâmbetul de pe chipul împietrit al tatălui, în timp ce mama se jeluia pentru mila Domnului, iar Eva zbiera.

Sentimentele de răzbunare care îl făcuseră să reziste în ultimii ani nu mai aveau fundament. Tatăl lui murise de inimă, cu Dumnezeu și cu un zâmbet pe buze.

Nu era ceea ce-și dorise.

Doar cinci ore mai târziu, familia era despărțită. Eva și mama erau la spital în Odense, iar el la cămin. De asta avură grijă membrii comunității și asta fu răsplata lui pentru viața dusă în umbra lui Dumnezeu.

Acum nu mai lipsea decât un singur lucru: să le-o plătească tuturor.

23.

Seara era copleșitor de frumoasă, foarte liniștită și întunecată.

Depart, afară, în fiord, se vedeau încă luminițele vaselor cu pânze, iar pe pajiștile din partea de sud a casei vântul șuiera în iarba fragedă de primăvară. În curând avea să fie vară, iar acolo aveau să pască vaci.

Îi plăcea mult locul acela. Într-o bună zi avea să amenajeze ferma, să curețe cărămizile roșii, va demola căsuța de la debarcader și va tunde plantele care acum încă blocau vederea spre apă.

Era o casă țărănească foarte frumoasă. Aici voia să se retragă la bătrânețe.

Deschise ușa spre șopron. De un stâlp era agățată o lanternă cu baterii. O porni, apoi goli aproape tot conținutul canistrei de zece litri în rezervorul generatorului.

Când, pe tot parcursul întregului proces, ajungea la acest punct și trăgea de sfoara care pornea generatorul, simțea, de fiecare dată, un sentiment de mulțumire, de treabă făcută bine.

Porni lumina din tavan și stinse lanterna. În fața lui se afla rezervorul mare de ulei, o reminiscență din vremuri de demult. Acum, avea să fie folosit din nou.

Se întinse și ridică de tot capacul de metal. Îl confecționase singur, tăind rezervorul în partea de sus. Da, era uscat în interior, prin urmare, ultima oară fusese golit cum trebuie. Totul era așa cum trebuia să fie.

Apoi, luă geanta de pe raftul aflat deasupra ușii. Conținutul ei îl costase peste cinci mii de coroane, dar valoarea greutății sa în aur.

Cu *Gen HPT 54 Night Vision*, noaptea devenea zi. Un aparat pentru vedere pe timp de noapte excelent, același model pe care îl folosea și armata.

După ce își trecu panglicile pe după cap, el își duse aparatul la ochi și îl porni.

Apoi, se duse afară, pe aleea plină de terciul melcilor de noapte vii sau morți, și trase furtunul care atârna la capătul hambarului în jos, spre apă. Cu ochelarii la ochi putea să vadă fără probleme căsuța debarcaderului printre tufe și stuf, ba chiar putea vedea întreaga proprietate.

Clădiri verzi-cenușii și broaște care săreau să se salveze la auzul pașilor săi.

Apa se lovea încetișor de mal. Cu excepția zumzetului generatorului, era liniște când pași cu furtunul în apă.

Cea mai slabă verigă din lanț era acest generator. Înainte îl lăsa să meargă tot timpul, dar după câțiva ani începuse să facă gălăgie după doar o săptămână. De aceea, acum trebuia să se ducă încă o dată special la casă pentru a-l porni. Ba chiar se gândi că ar trebui să-l schimbe.

Pompa de apă, în schimb, era fantastică. Înainte trebuia să umple manual rezervorul, dar acum nu mai era nevoie. Acum dura o jumătate de oră să îl umple până sus cu apă din fiord. Dădu mulțumit din cap și ascultă clipocitul apei din capătul furtunului, însoțit de zgomotul generatorului. Timp avea destul.

Deodată deveni atent la zgomotele care veneau dinspre casa pe piloni.

De când își luase Mercedesul, putea să-i surprindă oricând pe cei care erau legați acolo. Mașina fusese scumpă, dar acesta era prețul corect pentru confort și, mai ales, pentru un motor silențios. Știind prea bine că la debarcader nu bănuia nimeni prezența lui, putea acum să se furișeze foarte aproape.

Așa fu și de data asta.

•

Samuel și Magdalena erau într-adevăr speciali. Samuel, pentru că îi amintea de el la aceeași vârstă. Suplu, rebel și exploziv. Magdalena, în schimb, era exact opusul. Când o privise pentru prima dată prin vizorul de la căsuța debarcaderului, fusese șocat să constate cât de mult îi amintea de fata de care fusese îndrăgostit nepermis – și la ce dusesese asta. Întâmplări care, până la urmă, îi schimbaseră complet viața. O, da, își amintea prea bine de fată când o privea pe Magdalena. Avea aceeași ochi ușor oblici și pielea aceea aproape transparentă pe sub care se vedea împletitura de vinișoare.

De două ori se furișase până aproape de casă și scosese bucata de smoală care astupa gaura de supraveghere. Dacă se apropia foarte mult cu fața de ea, putea vedea totul înăuntru. Copiii ședeau la doar câțiva metri distanță unul de celălalt. Samuel mai departe, spre mijlocul încăperii, Magdalena la ușă. Magdalena plângea mult, dar încet. Când umerii ei fragili începeau să tremure în lumina slabă, fratele ei trăgea de curelele sale din piele pentru a-i atrage atenția spre el. Privirea din ochii lui calzi era menită să o consoleze.

Era fratele ei mai mare și avea să încerce orice pentru a o elibera de acele curele care îi tăiau adânc în piele, doar că nu putea să facă nimic. De aceea, plângea și el, dar ea nu știa asta. Nu trebuia să vadă asta. Își întoarse puțin capul, cât își reveni. Apoi, se uită din nou la ea și făcu puțin pe bufonul, dând din cap și legănându-se.

Exact ca el și sora lui, atunci când îl imita pe Chaplin.

Auzi cum Magdalena râse un pic sub banda adezivă. Preț de o clipă chicotise, dar apoi realitatea și teama se instalaseră din nou.

În seara aceea se întorcea ca să le potolească setea pentru ultima oară. De la distanță o auzi pe fată cântând încetișor.

Lipi urechea de peretele din scândură al căsuței. Chiar și cu banda adezivă, îți dădeai seama cât de clară și de limpede îi era vocea. Cuvintele le cunoștea. Îl însoțiseră pe parcursul întregii sale copilării, și le ura pe toate, până la ultima literă.

Aproape, Dumnezeule, de Tine.

Aproape de Tine!

Chiar dacă supărarea mă macină.

Și sunt amenințat

Salvarea mea vor fi și

Crucea și chinurile.

Aproape, Dumnezeul meu, de Tine!

Aproape de Tine!

Scoase cu atenție bucata de smoală din gaură și se uită cu ochelarii de noapte în interiorul căsuței.

Cu fruntea aplecată și cu umerii căzuți, Magdalena arăta mai mică decât era. Își legăna încetișor corpul dintr-o parte în alta, în ritmul muzicii.

Când termină, căută să tragă aer în piept pe nas, respirând iute și adânc. Ca la animalele mici și speriate, aproape că puteai simți cât de tare trebuia să muncească inima pentru a face față întregului efort. Cu foamea și setea și cu gândurile și teama de tot ce putea să mai urmeze.

Când se uită cu ochelarii de noapte la Samuel, văzu imediat că băiatul nu era nici pe departe la fel de deprimat și de apatic ca sora lui. Dimpotrivă, el se freca cu trupul de-a lungul peretelui. Și nu pentru a face pe clovnul.

Nu, sunetul de frecare, despre care tocmai crezuse că vine de la generator, venea în mod clar din direcția lui Samuel.

Brusc, își dădu seama ce avea băiatul de gând să facă. Freca fâșiile din piele de scândurile din perete. Încerca să le facă să cedeze.

Poate că găsisese o mică protuberanță în lemn, poate o bucată de creangă, care putea uza pielea.

Acum văzu mai clar și privirea băiatului. Zâmbea cumva? Oare avusese un asemenea succes încât avea motiv să zâmbească?

Fetița tuși un pic. Ultimele nopți fuseseră umede și reci și o afectaseră.

Cât de slăbuț e corpul ei, se gândi el când ea își dresese glasul. Apoi începu din nou să cânte în spatele benzii adezive.

Era șocat. Acest cântec fusese componenta inalienabilă a tuturor înmormântărilor pe care le celebrase tatăl său.

*Rămâi cu mine, Doamne! Înserarea ne cuprinde.
Se lasă noaptea, întunericul se instalează.
Unde aș găsi alinare, dacă Tu, Doamne, nu ai fi aici?
Ajută-i pe cei neajutorați: Rămâi, Doamne, cu mine!
Curând se duce ziua, viața se sfârșește,
pasiunea se stinge, faima vremelnică apune;
Trăim înconjurați de cădere și schimbare.
Neschimbat ești Tu: Rămâi cu mine, Doamne.*

Scârbit, se întoarse și se îndreptă spre hambar, de unde scoase dintr-un sertar de sub bancul de lucru două lanțuri grele de un metru și jumătate și două lacăte. Observase deja de data trecută că pielea curelelor legate în jurul trupurilor copiilor era cam tocită.

Ei bine, fuseseră și folosite serios! Dacă Samuel lucra însă atât de intens, trebuia să aducă întăriri.

Copiii îl priviră confuzi când aprinse lumina și intră la ei. Băiatul scutură disperat încă o dată de legăturile lui, dar nu îi folosi la nimic. Lovi și protestă sălbatic sub banda adezivă când lanțul îi fu pus în jurul corpului și fu prins de cureaua de pe perete. Dar nu mai avea putere să reziste. De zile întregi răbdau de foame și se aflau în acea poziție incomodă, iar asta îl epuizase. Arăta amărât de tot așa cum ședea acolo, cu picioarele trase sub el.

La fel făcuseră și celelalte victime, înaintea lui.

Magdalena încetase imediat să mai cânte. Prezența lui îi răpea orice urmă de energie. Poate crezuse că eforturile fratelui ei aveau să servească la ceva. Acum știa că orice efort era în van.

El umplu o cană cu apă, apoi îi smulse dintr-odată banda adezivă de pe gură.

Ea gemu, dar apoi întinse gâtul și deschise gura. Reflexele de supraviețuire încă îi mai funcționau.

— Magdalena, nu trebuie să bei atât de lacom, șopti el.

Ea ridică fruntea spre el și îl privi o clipă în ochi, nedumerită și înspăimântată.

— Când ne întoarcem acasă? întrebă ea cu buzele tremurând.

Nu se revolta, nu încerca să scape. Puse doar acea întrebare simplă și se întinse imediat după mai multă apă.

— Va mai dura o zi sau două, zise el.

În ochii ei apărură lacrimi.

— Vreau acasă, la părinții mei, plânse ea.

El îi zâmbi și îi duse din nou cana la buze.

Poate că ea simțea ce se petrecea în sinea lui. În orice caz, încetă să mai bea și îl privi cu ochii mari, după care întoarse capul spre fratele ei.

— O să ne omoare, Samuel, zise ea cu voce șovăitoare. Știu asta.

El întoarse capul și îl privi direct pe băiat.

— Sora ta e doar zăpăcită, Samuel, zise el cu voce înăbușită. Sigur că nu o să vă omor. Totul va fi bine. Părinții voștri sunt bogați, iar eu nu sunt un monstru.

Se întoarse din nou spre Magdalena, care își lăsase capul să atârne de parcă s-ar fi aflat la finalul vieții ei.

— Știu foarte multe despre tine, Magdalena, spuse el, și își trecu atent mâna prin părul ei. Știu că ți-ar plăcea să te tunzi. Că ai vrea să iei mai multe decizii singură. Vreau să-ți arăt ceva, zise el și băgă mâna în buzunarul interior al hainei, de unde scoase o foaie de hârtie colorată.

— O recunoști? întrebă.

Simți cum ea tresare, dar își ascunse bine spaima.

— Nu.

Mai mult nu spuse.

— O, ba da, Magdalena. Te-am urmărit când ai stat în acel colț din grădină și te-ai uitat în groapa din pământ. Ai făcut asta destul de des.

Ea își întoarse capul. Se rușina. El depășise o limită.

Acum îi ținu hârtia sub nas, o pagină ruptă dintr-o revistă ilustrată.

— Cinci femei celebre, care poartă părul scurt, zise el și citi: „Sharon Stone, Natalie Portman, Halle Barry, Winona Ryder și Keira Knightley”. Ei bine, eu nu le cunosc, dar sunt cu siguranță staruri, nu?

O apucă pe Magdalena de bărbie și îi întoarse chipul spre el.

— De ce e interzis să ne uităm la așa ceva? Pentru că au toate părul scurt? Pentru că în biserica voastră nu este permis? Acesta e motivul?

Dădu din cap.

— Da, văd că așa e. Ți-ar plăcea și ție să ai părul atât de scurt, nu-i așa? Scuturi din cap, dar eu cred, totuși, că asta vrei. Dar ascultă-mă, Magdalena. Le-am povestit cumva părinților despre secretul tău? Nu, nu am făcut-o. Deci, nu pot fi chiar atât de rău, nu?

Se trase un pic în spate, își scoase briceagul din buzunar și îl desfăcu. Mereu curat și ascuțit.

— Cu acest cuțit pot să te tund cât ai clipi.

El apucă o șuviță și o tăie. Fetița tresări din nou, iar fratele ei trase și scutură de lanțuri.

— Iată, spuse el.

Ea arăta de parcă i-ar fi tăiat carnea. Părul scurt chiar era tabu pentru fetele care crescuseră într-o dogmă religioasă. Părul era sfânt, îți dădeai seama de asta.

Ea plângea când îi lipi la loc banda adezivă. Pantalonii și hârtia de sub ea se udară.

Acum se îndreptă spre fratele ei și repetă procedura cu banda adezivă și cana cu apă.

— Și tu, Samuel, ai secrete. Te uiți după fete care nu fac parte din comunitate. Te-am observat pe drumul de la școală spre casă, împreună cu fratele tău mai mare. E voie să faci așa ceva, Samuel?

— O să te termin cu prima ocazie, așa să-mi ajute Dumnezeu, șuieră băiatul înainte să-i lipească din nou gura cu bandă adezivă.

Da, mai multe nu mai avea ce să facă. Și da, decizia era corectă. Fata trebuia să dispară.

În ciuda visurilor ei, ea era mult prea impresionată de adorație. Religia o marcuse mai mult decât pe Samuel. Din ea putea să se nască o nouă Rahela sau o nouă Eva.

Nu știa el asta foarte bine?

•

După ce îi liniștise cu promisiunea că îi va elibera de îndată ce tatăl va plăti, se duse înapoi în șopron. Rezervorul era acum destul de plin. Opri pompa, strânse furtunul și băgă în priză termo-plonjorul industrial, lăsându-l să coboare în apă. Din experiența lui, leșia acționa mult mai repede dacă temperatura apei avea peste douăzeci de grade, iar de data asta noaptea trebuia să țină cont de îngheț.

Canistra cu leșie se afla pe un palet într-un colț. O deșurubă și vărsă conținutul în rezervorul cu apă. Va trebui să mai aducă provizii, constată el.

După ce fetița murea, cadavrul îi era aruncat în rezervor. Corpul avea să se descompună în decurs de câteva săptămâni.

Apoi, trebuia să iasă cu furtunul cam douăzeci de metri în largul fiordului și să golească rezervorul de conținut.

Cu ajutorul vântului, mizeria era dusă departe în larg în decursul unei singure zile.

Urma să clătească de două ori rezervorul și toate urmele erau îndepărtate.

Totul era doar o chestiune de chimie.

24.

Erau o pereche inegală așa cum stăteau în biroul lui Carl, Yrsa cu buzele roșii ca sângele, iar Assad cu barba nerasă, țepoasă ca un cactus.

Assad emana revolta prin toți porii. Carl nu-și amintea să-l fi văzut vreodată mai disprețuitor.

— Nu se poate așa ceva! Yrsa spune că nu putem să-l aducem pe acest Tryggve la Copenhaga! Cum rămâne, în cazul ăsta, cu declarația lui?

Carl miji ochii. Imaginea Monei deschizând ușa de la dormitor îi apărea constant pe retină și îl tulbura de fiecare dată.

De fapt, nu se putuse gândi la altceva toată dimineața. Și câtă vreme nu era cât de cât adunat, Tryggve și toată lumea nebună trebuiau să mai aștepte.

— Ăăă... ce?

Carl se întinse pe scaunul de la birou. Trecuse foarte multă vreme de când corpul său nu mai fusese atât de obosit.

— Tryggve? Nu, a rămas în Blekinge. I-am cerut să vină la Copenhaga, i-am oferit chiar să vină cu mine, dar a zis că nu e în stare. Nu puteam să-l oblig! Nu trebuie să uiți un lucru, Assad, el e în Suedia. Dacă nu vine de bunăvoie, atunci, fără ajutorul poliției suedeze, nu reușim să îl aducem aici. Și pentru asta e cam devreme, nu?

Se așteptase ca Assad să fie de acord cu el, dar el nu o făcu.

— Scriu un raport către Marcus, da? Apoi mai vedem. Și, pe lângă asta, nu știu ce putem să facem aici și acum. E vorba de un caz vechi de treisprezece ani, la care cercetările au fost închise. Trebuie să-l lăsăm pe Marcus să decidă în competența cui intră.

Assad se încruntă, iar Yrsa se luă după el.

Carl chiar voia ca Departamentul A să culegă la sfârșit roadele muncii lor?

Assad aruncă o privire ceasului său de mână.

— Putem să mergem sus chiar acum și rezolvăm imediat. Jacobsen vine devreme luni dimineața.

— OK, Assad.

Carl se ridică.

— Dar mai întâi trebuie să mai discutăm ceva.

El se uită la Yrsa, care se legăna nerăbdătoare de pe un picior pe altul. Ce avea oare să iasă la iveală?

— Doar eu și Assad, Yrsa.

Arăță spre ochii lui.

— Între patru ochi, știi tu.

— Aha.

Ea îi făcu semn cu ochiul.

— *Men's talk*, șuieră ea și lăsă în urma ei un nor de parfum.

Carl se uită încrunțat la Assad și tăcu. Poate că asta îl va îndemna pe Assad să înceapă conversația. Dar acesta îl privea doar, de parcă ar fi fost gata să țâșnească în orice clipă pentru a-i aduce un antiacid.

— Am fost ieri la tine acasă, Assad. În Heimdalsgade nr. 62. Nu erai acolo.

Obrajii i se scofâlciră ușor, dar, în mod ciudat, chipul i se schimonosi apoi într-un zâmbet.

— Ce păcat. De ce nu ai sunat înainte?

— Am încercat, Assad, dar tu nu ai răspuns la mobil.

— Ce păcat, ar fi putut fi drăguț, Carl. Ei bine, data viitoare.

— Da, dar probabil că nu acolo.

Assad încuviință. Încercă din nou un mic zâmbet.

— Vrei să spui că ar trebui să ne vedem în oraș? Da, e o idee bună.

— Trebuie neapărat să-ți aduci și soția, Assad. Chiar a venit vremea să o cunosc. Și pe fiicele tale.

Acum, lui Assad îi tresări o pleoapă, de parcă soția sa ar fi fost ultima persoană pe care ar fi vrut să o aducă într-un spațiu public.

— Assad, am vorbit cu oamenii din Heimdalsgade.

Lui Assad îi tresări și celălalt ochi.

— Nici măcar nu locuiești acolo, Assad, și asta de multă vreme. Cât despre familia ta, ea n-a locuit niciodată acolo. Așadar, unde stai, Assad?

Assad își desfăcu brațele.

— Locuința e prea mică. Prea mică pentru noi toți.

— Nu ar fi trebuit să anunți că te-ai mutat? Și nu ar fi trebuit să încerci să scapi de locuință?

Assad se uită gânditor la el.

— Ai dreptate, Carl. Ar fi trebuit să fac asta.

— Deci, unde locuiești?

— Am închiriat o casă, e destul de ieftin acum. Mulți au chiar două case. Piața imobiliară, știi tu.

— Ei, sună minunat. Dar unde, Assad, unde? Am nevoie de o adresă. Assad își plecă fruntea.

— Închiriem la negru, Carl, altfel ar fi prea scump. Nu putem păstra vechea adresă pentru corespondență?

— Unde, Assad?

— În Holte, o casă mică pe Kongevejen. Dar nu ai putea să suni înainte, Carl? Soției mele nu-i place când se trezește brusc cu oameni la ușă.

Carl încuviință. A avea să revină cât de curând asupra subiectului.

— Încă un lucru. De ce am aflat în Heimdalsgade că ești șiiit? Nu ai spus că vii din Siria?

Assad își împinse în afară buza de jos.

— Da, și?

— Există șiiți în Siria?

Sprâncenele stufoase se ridicară brusc.

— Nu serios, Carl, zâmbi el condescendent. Șiiți găsești peste tot.

•

O jumătate de oră mai târziu, stăteau în sala de ședințe împreună cu Marcus Jacobsen, Lars Bjørn și cincisprezece alți colegi obosiți de ziua de luni și morocănoși.

Niciunul nu se afla de plăcere acolo, asta era evident.

Marcus Jacobsen reda în linii mari ce îi povestise Carl despre cazul Holt, deoarece asta era procedura în Departamentul A. Dacă existau întrebări, oamenii puteau să le pună imediat.

— De la Tryggve Holt, fratele mai tânăr al lui Poul Holt, care a fost omorât, știm că familia îl cunoștea pe răpitor. Sau, mai bine spus, pe criminal? Acel bărbat a participat o vreme la sesiunile de rugăciune pe care le ținea tatăl acestuia, Martin Holt, în Græsted pentru Martorii lui Iehova. Toată lumea se aștepta ca bărbatul să solicite includerea în comunitate.

— Avem fotografii cu el? Întrebă vicecomisarul de poliție Bente Hansen, care făcuse parte pe vremuri din fosta grupă a lui Carl.

Bjørn, adjunctul, scutură din cap.

— Nu. Dar avem o descriere detaliată a sa și avem un nume. Freddy Brink. Deși probabil că acesta nu e numele său adevărat, Departamentul Special Q a verificat deja. Nu apare în niciun registru de

populație vreo persoană care să corespundă ca vârstă. De aceea, am reușit să-i convingem pe colegii din Karlshamn să trimită un portretist al poliției la Tryggve Holt. Acum trebuie să așteptăm rezultatul.

Marcus Jacobsen se duse la tablă și notă acolo câteva cuvinte-cheie.

— Așadar, îi răpește pe băieți pe 16 februarie 1996. E într-o vineri. Poul e student în Ballerup la facultatea tehnică, iar în acea zi l-a luat cu el pe fratele mai mic, Tryggve. Numitul Freddy Brink oprește în camioneta sa albastră. Pare să se bucure că i-a întâlnit întâmplător atât de departe de Græsted. Se oferă să îi ducă acasă. Din păcate, Tryggve nu a putut să ne ofere o descriere exactă a mașinii, doar că în față era rotundă și în spate colțuroasă. Băieții s-au așezat pe scaunele din dreapta. La scurt timp după aceea, acest Freddy Brink a oprit într-o parcare retrasă și i-a paralizat cu șocuri electrice. Tryggve nu a putut să ne spună cum a făcut asta, dar probabil că a folosit o armă. Apoi i-a mutat în spate și le-a lipit o cârpă de față, care probabil că era înmuiată în clorofom sau eter.

— Pot să intervin o clipă? Tryggve Holt nu era foarte sigur că acesta a fost parcursul exact al evenimentelor, preciză Carl. A fost inconștient în urma șocului electric și ce i-ar fi putut comunica ulterior fratele său era limitat, pentru că răpitorul le lipise gurile cu bandă adezivă.

— Da, continuă Marcus Jacobsen, dar dacă am înțeles corect, Poul a reușit să-i transmită fratelui său că au mers cam o oră, dar nu ar trebui să ne bazăm pe asta. Poul suferea de o formă de autism și avea propria percepție asupra realității, chiar dacă era supradotat.

— Avea, poate, sindromul Asperger? Mă gândesc la cuvintele din scrisoare și la faptul că Poul, în situația îngrozitoare în care se afla, a ținut să precizeze data exactă. Așa ceva nu e oare tipic pentru cei cu sindromul Asperger? Întrebă Bente Hansen, care până atunci luase notițe.

— Da, probabil, încuviință șeful. După călătorie, băieții sunt duși într-o căsuță de debarcader, unde mirosea puternic a smoală și apă mucețită. Este o căsuță foarte mică, în care nu se poate sta în picioare decât dacă te apleci de spate. Așadar, nu e una pentru bărci cu vâsle sau cu pânze, ci mai degrabă pentru păstrarea de canoe și caiace. Acolo, acest Brink i-a ținut prizonieri timp de patru sau cinci zile înainte să-lucidă pe Poul. Indicațiile temporale provin de la Tryggve, dar nu trebuie să uităm că pe atunci avea doar treisprezece ani și era îngrozitor de înspăimântat. De aceea a și dormit aproape tot timpul.

— Avem informații despre topografie? Întrebă Peter Vestervig, unul dintre bărbații din grupul lui Viggo.

— Nu, veni răspunsul șefului. Băieții erau legați la ochi când au fost duși în căsuța de pe ponton. Nu au putut vedea nimic, dar au auzit un mormăit profund, susține Tryggve. S-ar putea să fi fost mori de vânt. Sunetul se auzea destul de des, dar câteodată nu foarte tare. Probabil că depindea de direcția și de forța vântului.

Marcus Jacobsen se uită preț de o clipă la pachetul gol de țigări, aflat pe masă. Acum, asta îi ajungea pentru a se abține. Ce frumos!

— Știm, continuă el, că acea căsuță se află direct pe malul apei și că e construită probabil pe piloni, căci valurile loveau scândurile podelei de jos. Ușa avea cam jumătate de metru înălțime, astfel că trebuia efectiv să te târăști în încăperea joasă. Tryggve chiar a văzut vâsle într-un colț, ceea ce alimentează presupunerea că, la vremea ei, căsuța era folosită pentru păstrarea de caiace sau canoe. El mai susține și că era construită dintr-un lemn care nu se folosește de obicei în Scandinavia pentru astfel de adăposturi. Lemnul era mai deschis la culoare și cu o altă structură, dar, despre asta, mai târziu. Laursen, vechiul nostru prieten de la departamentul tehnic, a găsit în hârtia scrisorii așchii care provin probabil din bucata de lemn pe care Poul a folosit-o ca instrument de scris. În momentul acesta, așchiile sunt la analiză. Poate ne vor putea oferi informații despre tipul de lemn folosit la construcție.

— Cum a fost omorât Poul? Întrebă cineva aflat în spatele încăperii.

— Tryggve nu știe asta. I-a fost tras un sac din pânză peste cap. A auzit zgomotele unei lupte, iar când sacul a fost îndepărtat, fratele său dispăruse.

— De unde știe, atunci, că fratele lui a fost omorât? Întrebă acea persoană în continuare.

— Zgomotele au fost cât se poate de clare.

— Ce fel de zgomote?

— Gemete, rugăminți, împiedicare, o lovitură surdă și apoi nimic.

— O lovitură cu un obiect contondent?

— Foarte posibil. Carl, vrei să continui tu?

Gestul șefului nu fu văzut prea bine de cei prezenți în sală. Toți se uitară la Carl. Dacă ar fi fost după ei, ar fi putut să se ducă învârtindu-se unde îi urau ei. După toți acei ani, se săturaseră de el.

Pe Carl nu-l interesa. În hipofiza sa bolboroseau încă urmările unei nopți sălbatice. Judecând după expresiile celorlalți, plictisiți cu toții, el era singurul din acea încăpere plin de sentimente de mulțumire.

Carl își drese glasul.

— Tryggve a primit de la răpitor instrucțiuni exacte despre ce să le povestească părinților: că Poul a fost omorât și că bărbatul nu va ezita să lovească și a doua oară, dacă vorbeau despre cele petrecute.

Observă privirea Bentei Hansen. Era singura din încăpere care reacționa la cuvintele lui. Îi făcu un semn din cap. Femeia fusese mereu de treabă.

— Da, asta trebuie să fi fost deosebit de traumatizant pentru un băiat de treisprezece ani, continuă Carl, vorbind înspre ea. Mai târziu, când Tryggve a ajuns din nou acasă, a aflat că ucigașul luase înainte de crimă legătura cu părinții și ceruse o răscumpărare de un milion, bani pe care i-au și plătit.

— Au plătit? întrebă Bente Hansen. Înainte sau după crimă?

— Înainte de crimă, din câte știi.

— Nu prea înțeleg despre ce e vorba, Carl. Poți să ne explici? întrebă Vestervig.

Se întâmpla rar ca oamenii să recunoască în public că nu înțeleg ceva. Toată stima.

— Cu plăcere. Familia știa cum arată criminalul, participase la adunările lor. Probabil că părinții ar fi putut să-l identifice, pe el, mașina și multe altele despre el, dar criminalul s-a asigurat prin amenințările sale, astfel încât nu s-au dus la poliție. Metoda e pe cât de simplă, pe atât de crudă.

Câțiva se sprijiniră de perete. Erau deja cu gândul la cazurile care îi așteptau pe birouri. La bandele de rockeri și de imigranți, bunăoară, care acum le dădeau multă bătaie de cap. Ieri avusese loc încă o repriză de împușcături în Nørrebro, a treia în decurs de o săptămână. Nici măcar ambulanțele nu mai aveau curajul să se aventureze în regiune. Tot timpul apăreau amenințări serioase. Mai mulți colegi investiseră personal în veste antiglonț, iar câțiva le purtau pe sub pulovere.

Ce îi interesa pe ei un mesaj în sticlă din 1996, când aveau treabă cât cuprindea doar cu infracțiuni actuale! Carl chiar îi înțelegea, până la un punct. Nu erau însă chiar ei vinovați de aglomerarea de cazuri? Oare nu aleseseră jumătate dintre cei prezenți partidele care

manevraseră țara spre această situație de căcat? Reforma poliției, politica de integrare greșită. Nu, cârcotașii și gălăgioșii erau de vină. Oare își imaginau, noaptea la două, în mașina de patrulare, soția care îi aștepta acasă, în pat, și visa să se poată lipi de un bărbat?

— Răpitorul și-a ales o familie cu mulți copii, continuă Carl, uitându-se după chipuri cărora merita să li se adreseze. O familie, care, ca membră a Martorilor lui Iehova, era izolată în multe privințe de societatea în care trăia. O familie rigidă în privința obiceiurilor sale și care duce o viață cât se poate de restrictivă. O familie avută, nu putred de bogată, dar destul de procopsită. Din această familie, criminalul selectează doi copii, care au un statut cumva special în liota de copii. Îi răpește pe amândoi, iar după ce este plătită răscumpărarea, îl omoară pe unul și îl eliberează pe celălalt. Acum, familia știe de ce este în stare. Criminalul amenință apoi că va fi întotdeauna pregătit să mai omoare încă un copil, fără vreo avertizare, dacă există suspiciunea că familia sa a dus la poliție, a luat legătura cu oamenii din comunitate sau a încercat, pe cont propriu, să-l găsească.

Familia a rămas fără un milion de coroane, dar restul copiilor sunt în viață, iar familia tace și ascunde tragedia care a lovit-o. Tace, pentru ca ucigașul să nu-și pună în practică amenințările. Tace, pentru a putea duce din nou o viață cât de cât normală.

— Și copilul dispărut? interveni Bente Hansen. Ce se întâmplă cu oamenii din jur? Trebuie să fi existat persoane care să fi observat că brusc lipsește unul dintre copii?

— Da, așa ai crede. Dar într-o astfel de comunitate restrânsă, mulți nu reacționează când dai de știre că ți-ai respins un copil din motive religioase, chiar dacă decizia a fost luată fără consultarea lor prealabilă. În anumite secte religioase, tocmai această declarație a respingerii, a excluderii pare credibilă. În unele secte nu e permis contactul cu persoanele excluse, așa că membrii nici măcar nu încercă să-i găsească. Solidaritatea este puternică în chestiunea asta. După crimă, părinții au declarat că și-au respins fiul, pe Poul, că îl expediaseră de acolo foarte departe, ca să nu le mai amintească nimeni de el. Ochii care nu se văd... Așa dispar și întrebările.

— Dar în afara comunității? Trebuie să fie existat măcar câteva.

— Da, așa ai crede, dar în cele mai multe cazuri nu există niciun contact cu oameni din afara comunității. Asta este treaba absolut diabolică, felul în care criminalul și-a ales astfel de victime. De fapt,

doar consilierul de studii al lui Poul s-a interesat de soarta lui la părinți, iar asta nu a dus la nimic. Când un student nu vrea, nu prea poți să-l oblige să vină la școală, nu?

În momentul acesta, ai fi putut să auzi un ac căzând. Acum pricepuseră toți.

— Da, știm exact ce credeți, și asta cred și eu.

Adjunctul Lars Bjørn se uită în jur la colegii săi. Ca întotdeauna, încerca să pară mai important decât era.

— Dacă pentru o astfel de infracțiune gravă nu s-a depus nicio reclamație, fiind comisă anume într-un astfel de mediu închis, atunci e foarte posibil ca ea să fi fost repetată.

— Asta e îngrozitor! zise unul dintre noii agenți.

— Da, bine ați venit la sediul central al poliției daneze.

Asta îi scăpă lui Vestervig din greșeală și îi păru rău în aceeași secundă, când se trezi cu o privire din partea lui Jacobsen.

— Trebuie să subliniez că până acum nu putem să tragem concluzii drastice, zise șeful. Până când nu aflăm mai multe, nu vorbim despre asta cu presa, e clar?

Toți încuviințară, în special Assad.

— Ceea ce s-a întâmplat de atunci în familie ne arată foarte clar cum i-a avut la mână criminalul, zise Marcus Jacobsen. Carl?

— Da. Potrivit lui Tryggve Holt, familia s-a mutat la Lund, în Suedia, la nicio săptămână de la eliberarea lui. Încă de atunci, toți membrii familiei au primit poruncă să nu îl mai amintească niciodată pe Poul.

— Trebuie să fi fost foarte greu pentru fratele mai mic, interveni Bente Hansen.

Carl revăzu în fața ochilor chipul lui Tryggve. Fusese greu, cu siguranță.

— Cât de paranoică a devenit familia după amenințarea criminalului s-a văzut de fiecare dată când auzeau pe cineva vorbind în daneză. De aceea, s-au mutat de la Schonen mai spre nord-est, la Blekinge, și de acolo s-au mai mutat de două ori până s-au liniștit în Halabro. Tatăl a instruit toți membrii familiei să nu lase niciodată pe cineva în casă și să nu socializeze niciodată cu persoane din afara comunității.

— Tryggve s-a revoltat împotriva acestei reguli? întrebă Bente Hansen.

— Da, și a făcut asta din două motive: în primul rând nu voia să i se interzică să vorbească despre Poul, pe care îl iubise foarte mult și despre care crede, într-un fel straniu, că și-ar fi sacrificat viața pentru el. Și, în al doilea rând, s-a îndrăgostit foarte tare de o fată care nu făcea parte din Martorii lui Iehova.

— Și atunci, a fost exclus, completă Lars Bjørn.

Trecuseră deja mai multe secunde de când nu-și mai făcuse auzită vocea.

— Da, Tryggve a fost exclus, confirmă Carl, și trăiește în afara comunității de trei ani. S-a mutat câțiva kilometri mai la sud, a găsit sprijin în relația cu tânăra femeie și a început să lucreze ca ajutor într-un magazin de lemne din Belganet. Familia sa nu i-a mai vorbit niciodată, deși locul său de muncă e în apropiere de casa părintească. Când am fost acolo în weekend, a avut loc primul contact, prima lor discuție de la excluderea sa încoace. Tatăl a subliniat faptul că Tryggve trebuie să-și țină gura, iar Tryggve a fost de acord, din câte am înțeles. Până în clipa în care i-am arătat mesajul din sticlă. Asta l-a doborât – l-a obligat să accepte realitatea.

— Familia a mai primit vreodată după răpire vești de la criminal? dori să știe cineva.

Carl scutură din cap.

— Nu, și nu cred că o să se mai întâmple.

— De ce nu?

— Au trecut treisprezece ani de atunci. Acum are probabil altceva de făcut.

Din nou se făcu surprinzător de liniște în încăpere. Doar vorbăria neconținută a lui Liz se auzea din anticameră. Cineva trebuia să preia apelurile telefonice.

— Există alte indicii cu privire la cazuri asemănătoare? Ați cercetat asta?

Carl se uită recunoscător la Bente Hansen. Era singura din încăpere care nu avusese, în decursul anilor, diferende serioase de opinie cu el, și probabil singura din grupă care nu simțise nevoia să se impună. Era energică și muncitoare din fire.

— Acum, Assad și Yrsa, locțiitoarea lui Rose, trebuie să ia legătura cu asociații și grupuri de ajutor reciproc care le oferă susținere celor care vor să iasă din secte. Poate așa reușim să aflăm câte ceva despre

copii excluși sau care ar fi fugit. E o pistă destul de nesigură, dar dacă ne-am adresa direct comunităților, n-am afla nimic.

Unii se uitară la Assad, care arăta de parcă tocmai căzuse din pat. Gata îmbrăcat, trebuie să precizăm.

— Nu ar trebui să lăsați asta în seama profesioniștilor, care știu ce fac? întrebă cineva.

Carl ridică mâna.

— Cine a zis asta?

Unul dintre bărbați ieși în față. Pasgărd îl chema, un tip care dădea din coate. Foarte priceput în tot ce făcea, dar genul care îmbrâncea și își făcea loc pentru a i se lua interviuri oricând apărea pe undeva vreo cameră de filmat. Probabil că se și vedea pe sine, în câțiva ani, în fotoliul de șef.

Carl miji ochii.

— OK, atunci fii tu amabil, că doar tot te vezi al naibii de priceput și împărtășește-ne vastele tale cunoștințe cu privire la sectele din Danemarca. Ai putea fi atât de drăguț să ne spui câteva nume? Cinci, să zicem?

Tipul protestă, însă zâmbetul strâmb al Jacobsen nu-i lăsă nicio șansă.

— Hm, făcu el și se uită în jur. Martorii lui Iehova. Baptiștii nu sunt o sectă, însă avem Unification Church, scientologii, sataniștii și Faderhuset.

Se uită victorios la care și le făcu semn celorlalți din cap.

Carl se strădui să pară impresionat.

— OK, Pasgărd, sigur că baptiștii nu pot fi considerați o sectă, nici sataniștii, asta dacă nu te gândești în special la Church of Satan. Asta înseamnă că îți lipsește una. Ei, cum e?

Tipul își lăsă colțurile gurii în jos, în timp ce toți se uitau la el. Prin minte îi roiau toate religiile mari ale lumii, dar nu era răspunsul corect. Vedeai cum încerca să formeze cuvinte. Apoi rosti:

— Copiii lui Dumnezeu.

Și toată lumea aplaudă.

Carl se băgă și el să aplaude.

— Grozav, Pasgărd. Atunci, haide să îngropăm securea războiului aici. În Danemarca există extrem de multe secte, biserici cu aspect de sectă, mișcări cu guru și de deșteptare, nu poți să le ții minte pe toate. Sigur că nu.

Se uită spre Assad.

— Nu poți, nu-i așa, Assad?

Bărbatul mic de statură scutură din cap.

— Nu, mai întâi trebuie să-ți faci temele.

— Și? Ai făcut asta?

— Încă nu am terminat, dar așa putea să numesc câteva. Să o fac?

Assad se uită la șef, care dădu din cap că da.

— OK. Am putea, de pildă, să-i numim pe quakeri, mișcarea de rusalii, mormonii, biserica neoapostolică, penticostalii, toate mișcările neoșamaniste și teozofice, Biserica Maicii Domnului, A Patra Cale, Emin Foundation, Divine Light Mission, mișcarea Neo-Sannyas, Hare Krishna, Ananda Marga, Sathya Sai Baba, Brahma Kumaris, Meditația Transcendentală, Litests Ord, Kristushuset, I Meterens Lys și, poate, Forklarelsens Kirke.

Trase aer în piept.

De data asta, nu aplaudă nimeni. Pricepuseră. Problema avea multe fațete.

Carl zâmbi.

— Există comunități religioase dintre cele mai diferite. Și multe dintre ele își adoră liderii în asemenea măsură, încât după o vreme devin automat unități închise. Dacă există condiții prielnice, terenul de vânatoare pe care un psihopat poate acționa, precum criminalul lui Poul Holt, e mare.

Șeful departamentului de investigații criminalistice făcu un pas în față.

— Acum ați aflat tot despre acest caz care s-a terminat cu o crimă. Nu s-a petrecut în sectorul nostru, dar a fost în apropiere. Nimeni nu are cea mai mică idee ce s-a întâmplat acolo. Asta trebuie să fie ultima discuție. Carl și ajutoarele sale continuă cu investigațiile.

I se adresă lui Carl.

— Să cereți tot ajutorul de care aveți nevoie.

Jacobsen se întoarse spre Pasgård, ai cărui ochi reci se ascundeau din nou sub pleoapele grele ale indiferenței.

— Cât despre tine, Pasgård, vreau doar să spun că entuziasmul tău e exemplar. E grozav că ți se pare că suntem atât de bine pregătiți pentru această sarcină. Dar noi aici, la etajul doi, trebuie să ne concentrăm pe cazurile actuale. Și avem destule pe cap, nu crezi?

Idiotul încuviință. Ce îi mai rămânea de făcut? Orice altceva ar fi fost rău.

— În fine, dar pentru că ești de părere că noi am putea rezolva cazul mai ușor decât Departamentul Special Q, ar trebui să ne gândim la asta. Așa că, hai să spunem: OK, de un singur om ne putem dispensa. Și e evident că tu, Pasgård, ești acela, căci ți-ai manifestat un mare interes.

Carl simți că rămâne cu gura căscată și fără aer. Nu se putea așa ceva! Ce să facă ei cu un astfel de prostănac?

Marcus Jacobsen își dădu seama de dilemă dintr-o singură privire.

— Am auzit că pe hârtia scrisorii a fost găsit un solz de pește. Pasgård, poți, te rog, să afli despre ce pește e vorba și în ce ape trăiește, la distanță de o oră de mers cu mașina de la Ballerup?

Șeful departamentului de investigații criminalistice ignoră ochii mari ai lui Carl.

— Și încă ceva, Pasgård: gândește-te că în 1996 în apropiere de acele ape exista ceva ca o instalație cu mori de vânt sau ceva care scotea sunete asemănătoare. E clar?

Carl respiră din nou. Era o sarcină pe care, din partea lui, Pasgård putea să o preia fără probleme.

— Nu am timp, zise Pasgård. Eu și Jørgen trebuie să mergem în Sundby și să batem din ușă în ușă.

Jacobsen se uită spre colț, unde stătea un tip mare cât un dulap. Aprobă. Se potrivea.

— Atunci Jørgen va trebui să se descurce două zile singur, zise Jacobsen. Nu-i așa, Jørgen?

Bărbatul uriaș ridică din umeri. Nu era entuziasmat. Nici familia care voia să afle în sfârșit cine le atacase fiul nu era, cu siguranță.

Jacobsen se întoarse din nou spre Pasgård.

— În două zile, cu siguranță că vei putea rezolva o sarcină atât de mărunță, nu?

Exemplul șefului fu astfel stabilit.

Dacă tot ții neapărat să faci pipi pe cineva, atunci nu ar trebui s-o faci contra vântului.

25.

Cel mai îngrozitor lucru care s-ar fi putut petrece se întâmplase, iar Rachel era paralizată de frică.

Satana se arătase în mijlocul lor și o pedepsise pentru neglijența ei. Cum putuseră să permită unui străin să plece cu cei doi copii iubiți ai lor? Și încă în plină zi? Ieri ar fi trebuit să citească în liniște Biblia și să se pregătească de liniștea îmbucurătoare a simțurilor, așa cum făceau mereu de sabbat. Ar fi trebuit să aștepte, în ora de liniște, cu mâinile împreunate, pentru ca spiritul Maicii să se pogoare asupra lor și să le ofere pace.

Și acum? Acum brațul lui Dumnezeu arăta amenințător spre ei. Cedaseră tuturor tentațiilor cărora le rezistase Fecioara Maria. Căzuseră în plasa lingușelilor, a cuvintelor goale, a deghizării diavolului.

Și pedeapsa venise prompt. Magdalena și Samuel erau deja de o zi și o noapte în mâinile păcătosului, iar ei nu puteau face nimic.

Rachel simțea înjosirea la fel de puternic ca atunci când soldații o violaseră și nimeni nu îi sărise în ajutor. Atunci putuse să acționeze, însă astăzi nu putea.

— Trebuie să faci rost de bani, Joshua, îl imploră ea. Indiferent cum. Trebuie.

Soțul ei se simțea îngrozitor, se vedea limpede. Albul ochilor și culoarea feței erau unul și același lucru.

— Rachel, nu avem de unde să-i dăm! Știi prea bine că alaltăieri am plătit impozitul. Un milion, cu mult înainte de termen, ca să ne calculeze dobânda mică și nu pe cea mare, așa cum fac de obicei.

El își îngropă fața în mâini.

— Așa cum facem mereu, în numele lui Isus. La fel cum facem mereu.

— Joshua, ai auzit ce a spus la telefon. Îi omoară dacă nu găsim banii.

— Atunci va trebui să cerem ajutorul comunității.

— Nu!

Ea strigă atât de tare, încât fata cea mai mică începu să plângă în camera de alături.

— El ne-a luat copiii, iar tu o să-i aduci înapoi, ai auzit? În așa fel încât să nu afle nimeni despre asta. Absolut nimeni! Altfel, nu-i mai vedem în viață, asta știu sigur.

El se întoarse spre ea.

— De unde știi asta, Rachel? Poate că doar blufează! Poate că ar trebui să mergem la poliție.

— La poliție! Nu te temi că a mituit pe cineva la secție? Poți fi sigur că nu află?

— Știu doar că ne putem baza pe prietenii noștri din comunitate. Ei nu ne-ar trăda niciodată, și ne-ar da banii, împreună, am putea strânge banii.

— Și dacă stă afară și te vede cum te duci la ei? Sau dacă are ajutoare în comunitate, despre care nu știm nimic? Nu i-am recunoscut nici noi adevăratul chip. De unde putem ști că nu mai sunt și alții de felul ăsta în preajmă? De unde, Joshua?

Ea se uită spre ușă, unde fata mai mică se ținea de toc și o privea speriată.

— Joshua, găsește o soluție, repede, îl imploră ea și se ridică.

Se duse la fata cea mică, îngenunche în fața ei și o mângâie pe cap.

— Nu dispera, Sarah. Maica lui Isus veghează asupra Magdalenei și a lui Samuel. Roagă-te la ea și așa îi ajuți. Dacă totul s-a întâmplat pentru că am făcut ceva nepermis, atunci vom fi iertați dacă ne rugăm. Roagă-te, draga mea, roagă-te.

Ea văzu cum fiica ei tresare la auzul cuvântului „iertare”.

Ochii ei arătau cât de tare își dorea iertarea. Avea ceva pe suflet, dar nu vorbea.

— Ce se întâmplă, Sarah? Vrei să-i spui mamei ceva?

Atunci, buzele lui Sarah începură să tremure, iar colțurile gurii i se lăsară încetîșor în jos.

— Are legătură cu acel om?

Fata încuviință în tăcere, iar lacrimile îi scăldară obrazii.

Fără să vrea, Rachel își ținu răsuflarea.

— Ce este? Ei, haide, spune-mi!

Tonul aspru o sperie pe micuță, dar limba i se dezlegă.

— Am făcut ceva ce nu ar fi trebuit să fac.

— Ce ai făcut, Sarah? Spune.

— În ora de liniște m-am uitat în albumul foto, când erați toți cu bibliile în bucătărie. Iartă-mă, mama. Știu că a fost o prostie.

— Ah, Sarah, zise femeia și îi dădu drumul. Doar asta era?

Fiica ei scutură din cap.

— Acolo am văzut o fotografie a bărbatului care i-a luat cu el pe Magdalena și pe Samuel. De asta s-a întâmplat? Nu ar fi trebuit să mă uit la el, pentru că era diavolul?

Rachel inspiră adânc.

— Există o fotografie cu el?

Sarah își trase nasul.

— Da. În fața clădirii comunității. Când ne-am adunat toți la sărbătoarea Johannei și a Dinei.

— Unde e fotografia, Sarah? Arată-mi-o. Acum, imediat!

Ascultătoare, micuța aduse albumul și arătă spre fotografie.

Ah, se gândi Rachel. La ce bun? Tot nu ne servește la nimic.

Se uită cu scârbă la fotografie. O scoase din folie. O mângâie pe fiica ei pe păr și o liniști, spunându-i că era iertată. Apoi, luă fotografia în bucătărie și o aruncă pe masă, în fața soțului ei, care ședea nemișcat.

— Uite, Joshua. Acesta este adversarul tău.

Arătă spre un cap din ultimul rând. Reușise să se ascundă cât de cât în spatele celor din față și să nu privească spre cameră. Dacă nu ar fi știut, ar fi putut fi oricine.

— Mâine, dis-de-dimineată, te duci la administrația financiară și le spui că plata hiperpunctuală a impozitului a fost o greșeală și că avem neapărată nevoie de bani, altfel dăm faliment. Ai înțeles, Joshua? Mâine, la prima oră!

•

Când se uită luni dimineață pe fereastră, în spatele bisericii din Dollerup abia se ridica soarele. Raze lungi, tremurătoare, în ceața dimineții. Creația Domnului în toată splendoarea sa. Cum putea ceva atât de frumos să-i poruncească să poarte o asemenea cruce? Și cum putea să-și permită să pună o asemenea întrebare? Căile Domnului erau de nedeslușit, doar știa asta.

Își strânse buzele, pentru a nu izbucni în plâns. Apoi, își împreună mâinile și închise ochii.

Rachel se rugase toată noaptea, ca de obicei, la adăpostul comunității. Dar de data asta, pacea nu voia să vină, căci acesta era un timp al încercărilor, ceasul sorții care suna pentru Iov. Durerea îi părea incomensurabilă.

Soarele dispăruse în spatele unei pături de nori, când Joshua se îndreptă spre primărie, pentru a cere ajutorul pentru firma Krogh de închiriere de mașini agricole și primi înapoi plata impozitului. Rachel ajunsese deja la limita puterilor.

— Josef, nu te poți duce astăzi la școală, trebuie să te ocupi de Miriam și de Sarah, îi spusese ea celui mai mare dintre fii.

Ea nu era în stare să le predea astăzi fetelor, trebuia să se adune.

Cu Joshua discutase despre cum trebuiau să procedeze în continuare. Când avea să se întoarcă – să dea Dumnezeu să nu vină înapoi cu mâinile goale! – trebuia să depună cecul la banca Vestiysk și să îi roage să vireze banii în conturile lor de la Nordea, Danske Bank, Jyske Bank, Sparekassen Kronjylland, Arbejdernes Landsbank și Almindelig Brand Bank. Asta corespundea apoi unei plăți în numerar, de la fiecare bancă, de circa o sută cincizeci de mii de coroane, ceea ce nu ar fi trebuit să ridice întrebări. Și dacă unele dintre bănci le plăteau în bancnote noi, trebuiau să le mototolească și să le facă să arate mai vechi, amestecându-le printre cele uzate.

Rezervă locuri la trenul intercity care ajungea la ora 19.29 la Odense, și pentru rapidul care mergea de la Odense la Copenhaga. Apoi, își așteptă soțul. Credea că va ajunge pe la ora douăsprezece, unu, dar el sosi la zece și jumătate.

— Ai banii, Joshua? se năpusti ea spre el, deși văzu de la început că nu-i avea.

— Nu a mers, Rachel. Am știut de la bun început că nu o să meargă.

Vocea amenința să i se frângă. Cei de la impozite ne-ar ajuta, dar contul este al administrației financiare, iar la ăștia nu merge atât de repede. E îngrozitor!

— Dar ai insistat, nu-i așa, Joshua? Ai insistat, cu siguranță! Doamne sfinte, timpul trece. Băncile închid la ora patru.

Era distrusă.

— Ce le-ai povestit? Spune!

— Am spus că avem urgentă nevoie de bani. Că a fost o greșeală a mea că am plătit. Că nu mi-a mers computerul și am pierdut evidența. Că s-a petrecut o greșeală la viramentele din conturile noastre și, în același timp, au dispărut facturi de pe computer, pe care nu le-am luat în calcul. Apoi, am mai spus că am primit somații de la unii furnizori și că îl vom pierde pe cel mai important dacă nu plătesc imediat. Că și furnizorii se află sub o mare presiune din pricina crizei financiare și că

sunt nevoiți să-și retragă utilajele agricole și să le ofere altor clienți. Le-am spus că îmi pierd avantajele de leasing și că ne va costa mulți bani. Că e un moment hotărâtor pentru noi.

— O, Doamne, Joshua. Chiar era necesar să complici lucrurile atât de mult? De ce?

— Asta mi-a trecut prin cap.

Se lăsă cu greu pe un scaun și puse dosarul pe masă.

— Sunt terminat, Rachel. Nu pot să gândesc la fel de limpede ca de obicei. Noaptea asta nu am dormit deloc.

— Doamne Sfinte! Ce facem acum?

— Trebuie să ne adresăm comunității, ce să facem altceva?

Ea strânse buzele și îi văzu în fața ochilor pe Magdalena și pe Samuel. Bieți copii nevinovați, ce păcate aveau ei? Ce făcuseră pentru a merita o soartă atât de amară?

Se asigurară că preotul comunității era acasă; tocmai voiau să îmbrace paltoanele și să se ducă la el, când sună soneria.

Dacă ar fi fost după Rachel, nu ar fi deschis, dar soțul ei era confuz.

Nu o cunoșteau pe femeia care stătea cu mapa în mână în fața lor. Și nici nu voiau să stea de vorbă cu ea.

— Isabel Jønsson. Vin din partea administrației, zise ea și intră pe hol.

Rachel își permise acum să spere. Femeia avea cu siguranță la ea hârtii pe care trebuiau să le semneze. Poate reușiseră să aranjeze totuși lucrurile. Atunci soțul ei nu ar fi fost chiar atât de prost.

— Intrați. Ne așezăm aici, în bucătărie, zise ea ușurată.

— Văd că tocmai voiăți să plecați. Nu e nevoie să vă deranjez acum. Pot să mă întorc mâine, dacă vă convine.

Rachel observă cum se adunau nori de furtună când se așezară la masa din bucătărie. Așadar, nu venise ca să îi ajute să recupereze banii, deoarece atunci ar fi știut cât de grăbiți erau.

— Lucrez în calitate de consilier IT la o firmă de consultanță. După cum am înțeles de la colegii din primărie, există probleme serioase cu sistemul dumneavoastră IT. De aceea m-au trimis aici.

Ea zâmbi și le întinse cartea de vizită. Isabel Jonson, consilier IT, comuna Viborg, scria pe ea. Chiar era ultimul lucru de care aveau nevoie.

— Știți ce, interveni Rachel, căci soțul ei tăcea. E foarte drăguț din partea dumneavoastră, dar în acest moment ne grăbim foarte tare.

Crezuse că, auzind asta, femeia se va ridica, însă aceasta rămase pe scaun ca bătută în cuie și se uită la ei. Voia cu tot dinadinsul să impună dreptul autorităților de a se amesteca?

Rachel se ridică și îi aruncă soțului o privire severă.

— Joshua, trebuie să ne grăbim.

Se întoarse spre femeie.

— Vă rugăm să ne scuzați.

Dar femeia tot nu dădea semne că ar intenționa să se ridice. Apoi, Rachel observă la ce se holba femeia. Se uita la fotografia pe care o găsisese Sarah. Fotografia care rămăsese de atunci pe masa din bucătărie și care îi amintea că într-o mulțime poate să existe un Iuda.

— Îl cunoașteți pe acest bărbat? întrebă femeia.

Se priviră nedumeriți.

— Care bărbat? întrebă Rachel.

— Acesta.

Femeia apăsă cu degetul pe capul bărbatului.

Rachel își dădu seama că nu era în regulă ceva. Exact ca în acea după-amiază petrecută în sat, la Baobli, când soldații se opriseră și o întrebaseră în ce direcție să se îndrepte.

Tonul vocii, situația.

Nimic nu era așa cum trebuia să fie.

— Trebuie să plecați, vă rog, repetă Rachel. Ne grăbim.

Dar femeia nu se clinti.

— Îl cunoașteți? întrebă ea din nou.

Deci, așa stăteau lucrurile. Mai asmuțiseră un diavol asupra lor. Încă un diavol în forma unui înger.

Rachel se proțăpi în fața ei, frângându-și mâinile.

— Credeți că nu știu cine sunteți? Credeți că nu știu că v-a trimis acel porc? Vă rog să nu mai rămâneți aici. Plecați odată! Știți doar că nu avem timp de pierdut.

Simți cum se rupe ceva în ea. Cum brusc nu mai reușește să-și rețină lacrimile. Cum furia și neputința amenințau să o copleșească.

— Plecați odată! zberă ea cu ochii închiși și pumnii strânși.

Atunci, femeia se ridică și se apropie de ea. O luă pe după umeri și o scutură ușor, până când privirile li se întâlneau.

— Nu știu ce se întâmplă aici, dar un lucru știu sigur: dacă există cineva care să-l urască pe acest bărbat, atunci eu sunt aceea.

Rachel deschise ochii și își dădu seama: în spatele privirii liniștite a femeii se adunase multă ură.

— Ce a făcut? Întrebă Isabel Jonson. Spuneți-mi ce a făcut, iar eu vă spun ce știu despre el.

•

Femeia avusese parte de experiențe neplăcute cu el, asta se simțea imediat. Dar oare putea să-i ajute? Rachel se îndoia de asta. Nu puteau să-i ajute decât banii, și chiar și pentru asta avea să fie în curând prea târziu.

— Ce știți? Spuneți repede, trebuie să plecăm!

— Îl cheamă Mads Fog. Mads Christian Fog.

Rachel scutură din cap.

— Nouă ne-a spus că îl cheamă Lars, Lars Sørensen.

Femeia scutură încetșor din cap.

— OK. Atunci ambele nume sunt greșite. Eu l-am cunoscut ca Mikkel Laust, dar am reușit să arunc o privire asupra actelor sale și am găsit chiar și o adresă a lui. Acolo este înregistrat ca Mads Christian Fog. Cred că acesta este numele său adevărat.

Rachel trase aer în piept. Oare Maica Domnului le auzise rugăciunile? Se uită adânc în ochii celeilalte femei. Oare putea avea încredere în ea?

— Despre ce adresă vorbiți?

Joshua nu reușea încă să facă legăturile. Fața lui devenise între timp alb-albăstruie.

— Undeva în Nordseeland, în apropiere de Skibby. Ferslev se numește localitatea. Am adresa acasă.

— De unde știți toate astea?

Vocea lui Rachel tremura. Voia foarte mult să o creadă, dar putea oare?

— Până sâmbătă a locuit la mine. Sâmbătă dimineață l-am dat afară.

Rachel își duse mâna la gură. Așadar, diavolul venise de la femeie direct la ei.

Se uită agitată la ceas și se obligă să asculte cum acel nebun se folosise de consiliera IT. Cum o cucerise cu felul său de a fi aparent înțelegător. Cum își schimbase personalitatea de la un moment la celălalt.

Rachel nu putea decât să dea din cap la tot ce auzea de la femeie. Recunoștea tiparul, iar când femeia termină, se uită la Rachel și la soțul

ei. Preț de o clipă el păru să fie pierdut în gânduri, de parcă ar fi încercat să vadă lucrurile dintr-o altă perspectivă. Apoi dădu din cap. *Da*, spuneau ochii lui, trebuiau să aibă încredere în această femeie. Aveau o motivație comună.

Atunci, Rachel o apucă pe Isabel de mână.

— Ceea ce vă povestesc acum nu aveți voie să mai spuneți nimănui, bine? În orice caz, nu acum. Vă povestim doar pentru că suntem de părere că ne-ați putea ajuta.

— Dacă e vorba despre o infracțiune, nu pot să garantez.

— Despre asta e vorba, dar e vorba despre un infractor, omul pe care l-ați dat afară.

Ea trase aer în piept și abia atunci observă că îi tremura glasul.

— Nouă ni s-a întâmplat cel mai îngrozitor lucru imaginabil: ne-a răpit doi dintre copii, iar dacă veți povesti cuiva, el îi va ucide!

* * *

Trecuseră douăzeci de minute. Isabel nu mai fusese în viața ei atât de șocată. Își dădea seama foarte clar de situație. Acest bărbat, care locuise la ea și pe care o vreme îl văzuse ca pe un potențial partener de viață, acest bărbat era un monstru și cu siguranță era în stare de orice. Cum îi simțise mâinile în jurul gâtului, un pic prea puternice, prea îndemânatic. Cum intrarea lui în viața ei s-ar fi putut dovedi, cu puțin ghinion, fatală pentru ea. Și i se uscă gura când se gândi la momentul în care îi spusese că adunase informații despre el. Dacă ar fi strâns-o pe loc de beregată? Dacă nici măcar nu ar mai fi apucat să spună că trimisese informațiile mai departe către fratele ei? Dacă el ar fi observat că doar blufa? Că nu i-ar fi mărturisit niciodată în viață fratelui ei dezastrele relațiilor ei?

Nici nu îndrăzne să se gândească mai departe.

Acum, stătea lângă acești oameni și suferea împreună cu ei. Oh, cum îl ura pe tipul ăsta! În acel moment, făcu un pact cu sine însăși. El nu trebuia să scape! Era exclus ca un astfel de monstru să scape nepedepsit!

— O să vă ajut, zise ea. Fratele meu e polițist. E drept că la poliția rutieră, dar orișicât. Putem să-l rugăm să îl dea în urmărire. În acest fel, informația s-ar răspândi iute în toată țara. Am numărul de înmatriculare al camionetei și aș putea să o descriu destul de exact.

Femeia din fața ei scutură însă din cap. Ar fi fost de acord cu mare drag, dar nu îndrăzne.

— V-am mai spus că nu trebuie să afle nimeni despre treaba asta și ați promis, zise ea. Mai avem doar patru ore până închid băncile, și până atunci trebuie să facem rost de un milion în numerar. Nu putem să mai stăm aici.

— Vă rog să mă ascultați. Durează mai puțin de patru ore să mergem la casa lui din Ferslev, dacă plecăm imediat.

Femeia clătină din nou din cap.

— De ce credeți că i-ar fi dus pe copii acolo? Ar fi cel mai tâmpit lucru pe care l-ar putea face. Copiii ar putea fi oriunde în Danemarca. Putea să fi trecut granița cu ei. Nu mai sunt controale acum. Înțelegeți?

Isabel încuviință.

— Da, aveți dreptate.

Se întoarse spre Joshua.

— Aveți mobil? E încărcat?

El scoase un telefon din buzunar.

— Da, aici, zise el.

— Rachel, ai și tu unul?

Ea încuviință.

— Și dacă ne-am despărți? Joshua încearcă să facă rost de bani, iar noi două mergem în Seeland. Acum, imediat.

Soții se priviră pentru o clipă. Erau o pereche ciudată, pe care o putea înțelege foarte bine. Doar era și ea mamă și, deși copiii erau demult pe propriile picioare, grija pentru ei nu dispărea niciodată. Cât de îngrozitor trebuie că era când te vedeai brusc nevoit să iei o decizie de care atârna viața copiilor tăi!

— Avem nevoie de un milion de coroane, zise bărbatul. Firma valorează mult mai mult, dar nu putem să mergem la bancă și să cerem să ne dea banii în numerar. Poate ar fi mers acum un an sau doi, dar vremurile s-au schimbat. Astăzi nu mai ține. De aceea trebuie să apelăm la comunitate. E riscant, însă e singura posibilitate de a obține banii.

O privi cu intensitate. Respira greu și avea buzele albastre.

— Asta doar dacă nu ne puteți ajuta. Și cred că o puteți face, dacă vreți.

Atunci îl văzu Isabel pentru prima oară pe întreprinzătorul cunoscut pentru că își conducea impecabil firma și care era unul dintre cei mai buni plătitor de taxe din Viborg.

— Sunați-l pe șeful dumneavoastră, continuă el cu o expresie disperată, și rugați-l să sune la administrația financiară. Spuneți că s-a plătit greșit și că am avea urgent nevoie de bani. Puteți face asta?

Acum avea din nou mingea în terenul ei.

Cu trei ore în urmă, când venise la birou, încă nu-și revenise. Se simțea rănită, prost dispusă și se complăcea în autocompătimire. Însă acum? Acum, acea stare de spirit părea la ani-lumină distanță, căci în acest moment simțea că avea puterea de a obține orice, chiar dacă ar fi costat-o slujba. Sau mai mult.

— Voi interveni, promise ea. Mă grăbesc, dar tot ar putea să dureze.

26.

— Da, Laursen, zise Carl în încheiere, adresându-se fostului tehnician criminalist. Acum știm cine a scris scrisoarea.

— Puh, ce poveste oribilă.

Laursen trase adânc aer în piept.

— Zici că ai adus lucruri care i-au aparținut lui Poul Holt. Dacă pe ele se găsesc urme ADN, am putea verifica dacă sângele folosit la scrierea mesajului e al lui Poul. Cel puțin asta. Și, împreună cu declarația fratelui că a fost omorât, am avea măcar un punct de plecare pentru acuzare. Asta dacă vom avea un suspect. Deși un caz fără cadavru e întotdeauna o chestiune dubioasă, știi și tu.

Laursen privi pungile transparente pe care Carl le scoase din sertar.

— Fratele mai mic al lui Poul, Tryggve, a păstrat o parte din lucrurile acestuia. Cei doi erau foarte apropiați. Tryggve a luat lucrurile cu el înainte de a fi exclus de acasă. L-am convins să ni le dea.

Laursen își înveli mâna într-o batistă și luă lucrurile de la Carl.

— De astea nu avem nevoie, zise el și dădu la o parte niște sandale și un tricou. Dar asta, poate.

Cercetă cu atenție șapca. O șapcă albă obișnuită, cu un cozoroc albastru și cu inscripția *JESUS RULES!*

— Părinții nu i-au permis să o poarte, dar lui Poul îi plăcea, a spus Tryggve, și de aceea o ascundea în timpul zilei în pat și dormea cu ea.

— A mai purtat-o și altcineva pe cap în afară de el?

— Nu, evident că l-am întrebat asta pe Tryggve.

— OK. Atunci, aici avem ADN-ul lui.

Laursen arătă cu degetul lui gros spre câteva fire de păr care se ascundeau sub cozoroc.

— E grozav!

Assad se apropiase cu un teanc de hârtii spre ei. Capul îi strălucea ca un bec, dar nu pentru că era Laursen aici. Peste ce dăduse oare?

— Mulțumesc, Laursen, zise Carl. Știu că ești ocupat sus la cantină și cu tot restul, dar când tu ești cel care se ocupă, totul alunecă mult mai ușor prin sistem.

Carl îi întinse mâna. Acum venise vremea într-adevăr să se ducă la cantină și să le povestească celorlalți colegi ai lui Laursen ce tip grozav aveau în echipă.

— He! zise Laursen și ridică fruntea.

Apoi, își aruncă în sus brațul uriaș și păru să apuce aerul. Un moment rămase așa, zâmbind, cu pumnul strâns, apoi făcu o mișcare de parcă ar fi aruncat pe jos o minge. O fracțiune de secundă mai târziu, bătu cu piciorul în pământ. Apoi, zâmbi din nou.

— Scârboase ființe, zise el și ridică piciorul pentru ca toată lumea să poată admira muscoiul strivit în toată splendoarea lui.

Apoi plecă.

Assad își frecă mâinile când pașii lui Laursen se estompară.

— Totul merge ca uns, Carl, ia privește.

Trânti un teanc de hârtii pe masă și făcu semn spre foaia aflată deasupra.

— Aici avem numitoarea comună dintre incendii, Carl.

— Ce anume?

— Numitoarea comună.

— Numitorul comun, Assad. Numitorul. Care e acesta?

— Aici. Mi-a fost clar când am studiat raportul anual al JPP. Au împrumutat bani de la o bancă privată, RJ-Invest se numește, și asta este o informație foarte importantă.

Carl scutură din cap. Erau prea multe prescurtări pentru gustul său. JPP?

— JPP este firma din Emdrup, care a ars?

Assad încuviință și bătu iarăși cu degetul pe un nume, apoi se întoarse spre coridor.

— Yrsa, vii puțin? Tocmai îi arăt lui Carl ce am descoperit.

Carl simți cum se încruntă. Oare această stranie Yrsa iar făcuse orice altceva în afară de sarcinile pe care trebuia să le îndeplinească?

Auzi cum bufnea hotărât pe coridor. Pașii ei ar fi putut înspăimânta un regiment întreg de soldați americani, dându-le complexe de inferioritate. Cum reușea asta, când nu cântărea mai mult de cincizeci și cinci de kilograme?

Ea se strecură pe ușă, având hârtiile pregătite încă dinainte de a se opri.

— I-ai povestit de RJ-Invest, Assad?

El încuviință.

— Sunt cei care i-au împrumutat cu banii pe JPP, cu ceva vreme înainte de incendiu.

— I-am explicat deja, Yrsa, zise Assad.

— OK. RJ-Invest are mulți bani, continuă ea. La ora actuală, portofoliul de credite este de peste cinci sute de milioane de euro. Deloc rău pentru o firmă care a fost înregistrată abia în 2004, nu-i așa?

— Cinci sute de milioane, cine n-are banii ăștia astăzi? bombăni Carl.

În contextul ăsta, poate că ar fi trebuit să le arate stocul său de scame de lână.

— Ei, în 2004, RJ-Invest nu stătea încă atât de bine. Atunci au luat un credit de la AIJ Ltd., care la rândul lor și-au împrumutat capitalul de start de la MJ AG, care, pe de altă parte, a luat un credit de la TJ Holding. Te prinzi care e punctul comun?

Îl credea prost sau ce?

— Poate litera J, Yrsa? Dar ce reprezintă? rânji Carl.

Ei, acum le luase vântul din pânze.

— Jankovic, răspunseră Assad și Yrsa deodată.

Assad împrăștie pe masa dinaintea lui teancul de hârtii: documentele celor patru firme la care avuseseră loc drăgălașele incendii și unde fuseseră descoperite cadavrele arse. Bilanțurile anuale din 1992 până în 2004. În toate cele patru bilanțuri, creditorii erau subliniați cu marker roșu.

Creditori cu J.

— Încercați să-mi spuneți că în spatele tuturor creditelor pe termen scurt pe care le-au luat aceste firme înainte de a lua foc s-a aflat, mai mult sau mai puțin, aceeași bancă?

— Da! răspunseră cei doi în cor.

Carl se uită mai atent la bilanțuri. Era o adevărată descoperire.

— OK, Yrsa, tu aduni toate informațiile pe care le găsești despre aceste patru bănci. Ce reprezintă literele, asta știți?

Yrsa zâmbi ca un star de la Hollywood care nu are altceva de oferit.

— RJ: Radomir Jankovic. AIJ: Abram Ilija Jankovic, MJ: Milica Jankovic și TJ: Tomislav Jankovic. Patru frați. Trei frați și sora Milica.

— OK. Locuiesc aici în țară?

— Nu.

— Ci?

— Nicăieri, am putea zice.

Yrsa ridică din umeri până la urechi.

Ea și Assad arătau ca doi școlari care ascunseseră în ghiozdane câteva kilograme de artificii.

— Nu, Carl. Ca să nu mai lungim vorba, toți patru sunt morți de câțiva ani.

Sigur că erau morți. La ce altceva să te aștepți?

— Și-au făcut un nume în Serbia când a izbucnit războiul, preluă Yrsa explicațiile. Patru frați care puteau mereu livra arme la prețuri impresionante. Erau niște tipi răi de tot.

Scoase un grohăit care ar fi trebuit să aducă a râs.

— Da, subevaluarea ajută la înțelegere, nu se zice așa? se interesă Assad.

Mai aiurea nici că puteai s-o formulezi.

Carl se uită la Yrsa, care chicotea. De unde avea această ființă stranie toate aceste informații? Știa oare sârbă?

— Vreți să spuneți că o avere cu origini dubioase a fost canalizată în afacerea cu credite aici în vest, nu? Dar ascultați-mă. Dacă într-adevăr așa e, atunci cred că ar trebui să îl predăm colegilor de sus. Ei se pricep mai bine la infracționalitatea economică.

— Mai întâi trebuie să te uiți la astea, Carl.

Yrsa se scobi în geantă.

— Avem o fotografie a celor patru frați. E veche, dar e folositoare.

Ea așeză fotografia în fața lui.

— Aha, zise el și stocă în minte imaginea a patru vite Angus, bine hrănite. O familie sănătoasă, domnii mei! Erau și luptători de sumo în timpul liber?

— Uită-te mai atent, Carl, îl îndemnă Assad, vei înțelege la ce ne referim.

Detectivul urmă privirea lui Assad. Cei patru frați erau așezați unul lângă celălalt la o masă cu față de masă albă și pahare din cristal. Toți aveau mâinile pe masă, ca în fața unei mame severe, aflate în afara cadrului. Patru mâini puternice – și toate aveau pe degetul mic un inel. Erau inele care tăiau adânc în carne. La o astfel de statură nici nu era de mirare.

Carl se uită la colegii lui, doi dintre cei mai stranii indivizi care se mișcaseră vreodată pe culoarele acestei clădiri. Tocmai ei doi reușiseră să ridice acest caz la un nivel complet nou. Un caz care, în principiu, nici măcar nu era al lor.

Toată situația era a naibii de ireală.

•

O oră mai târziu, programul lui Carl era din nou dat peste cap. Telefonul veni de la adjunct, de la Lars Bjørn. Unul dintre oamenii lui fusese jos în arhivă și auzise o discuție dintre Assad și cea nouă. Ce se petrecea acolo? Găsiseră un punct comun pentru incendii?

Carl îi repetă pe scurt despre ce era vorba, în timp ce culegătorul de turbă de la capătul celălalt scotea mormăieli periodice pentru a indica faptul că urmărea explicațiile lui Carl.

— Fii drăguț și trimite-l pe Hafez el-Assad la Rødovre pentru a-l informa pe Antonsen. O să continuăm cu incendiile de aici, din oraș, dar acest caz vechi îl puteți lămuri, dacă tot ați început să lucrați la el, zise Lars Bjørn cu generozitate.

Acesta era sfârșitul vieții lor liniștite.

— Sincer, nu cred că Assad are chef de asta.

— Ei, atunci va trebui să faci tu asta.

Bjørn, porcul, îl cunoștea prea bine.

— Carl, nu vorbești serios. E doar o glumă, nu?

Gropițele lui Assad se vedeau bine prin barba nerasă, dar dispărură curând.

— Iei mașina de serviciu, Assad, și ai grijă cum accelerezi prin Roskildevej. Prietenii noștri de la poliția rutieră au montat iar radare.

— Deci, eu cred că e o prostie. Fie preluăm toate cazurile de incendii, fie niciunul.

Dădu foarte hotărât din cap în timp ce vorbea, dar Carl nu reacționează, ci îi întinse doar cheile de la mașină.

După dispariția lui Assad și a înjurăturilor sale ininteligibile în sus pe scară, lălăiala stridentă a Yrsei de la capătul coridorului ieși mult mai bine în evidență. Cinci octave în cădere liberă. Cum putea să-ți lipsească în astfel de situații bosumflarea aproape permanentă a Rosei! Ce naiba făcea acum domnișoara Bucle Aurii?

Se ridică anevoie și ieși pe coridor.

Desigur. Stătea din nou în fața peretelui și se uita la scrisoarea uriașă.

— Ai cam întârziat, Yrsa, Tryggve Holt ne-a oferit deja sensul scrisorii. Nu crezi că el e mai bun pentru asta decât alții? Și nu crezi că de-acum știm destule? Ce ar mai putea sta scris acolo care să ne ajute la investigații? Nimic, nu-i așa? Deci, du-te la tine în birou și fă ceva deștept. Ceva ce am stabilit să faci.

Ea se opri din cântat când el termină cu predica.

— Vino puțin aici, Carl, zise ea și îl trase în regatul ei roz.
Îl așeză la biroul ei, unde se afla o copie a interpretării lui Tryggve a scrisorii.

— Uită-te la asta. La primele rînduri, suntem de acord.

AJUTOR

Am fost răpiți pe 16 februarie 1996...

În stația de autobuz Lautrupvang din Ballerup...

Bărbatul are 1,8 metri, păr scurt...

— Poți să mă urmărești?

Carl încuviință.

— Apoi, Tryggve sugerează următoarele cuvinte:

...ochi albaștri rău și o cicatrice pe... drept...

— Da, din păcate nu știm încă unde se află acea cicatrice, interveni Carl. Tryggve nu a observat-o și nici nu a vorbit cu Poul despre ea. Dar Poul reușea mereu să observe astfel de lucruri, spune Tryggve. Micile defecte de frumusețe la alții le netezeau poate pe ale sale? Dar spune mai departe.

Ea încuviință.

*Conduce o camionetă albastră... Părinții noștri îl cunosc... Îl cheamă Freddy și ceva cu B... Ne-a amenințat și ne-a curentat...
Ne omoară...*

— Mda, pare că totul se potrivește.

Carl tăcu și se uită în tavan. Acolo sus zbura iarăși o muscă mare și enervantă, care părea să râdă de el. Se uită mai bine la ea. Nu avea cumva pe aripă o pată albă de la pasta corectoare? Scutură amețit din cap. Într-adevăr, era musca după care aruncase cu sticla de pastă corectoare. Unde naiba fusese până acum?

— Așadar, suntem de acord că Tryggve a fost de față la eveniment și a fost conștient, continuă Yrsa, neabătută. Această secțiune a scrisorii se referă la trăsăturile bărbatului. Dacă le completăm cu informațiile de la Tryggve, avem o descrie destul de bună. Acum nu ne mai lipsește doar portretul-robot din Suedia.

Ea arată spre rândurile aflate dedesubt.

— La următoarele propoziții nu sunt prea sigură. Întrebarea e dacă acolo chiar scrie ce credem noi. Citește cu voce tare, Carl.

— Să citesc cu voce tare? N-ai decât să citești tu.

Ce, era membru în trupa regală de teatru?

Ea îl bătu pe umăr și îl ciupi de braț.

— Haide, Carl. Așa, conținutul devine mai clar.

El scutură din cap resemnat și își drese glasul. Ce găină nebună!

Mi-a pus mai întâi mie, apoi fratelui meu, o cârpă pe față...

Am mers cam o oră și acum suntem undeva lângă apă... În apropiere se aude mormăitul unor mori de vânt...

Aici pute... Eliberați-ne... Repede

Fratele meu e Tryggve de 13 ani

Eu sunt Poul 18...

Poul Holt

Ea îl aplaudă silențios cu vârfurile degetelor.

— Foarte drăguț, Carl. Da, știu că Tryggve e sigur de cele mai multe dintre lucruri, dar treaba cu morile de vânt, oare nu poate fi și altceva? La fel și alte câteva cuvinte. Și dacă în spatele punctelor se ascunde ceva mai mult decât putem noi să ne imaginăm?

— Poul și Tryggve nu au discutat deloc despre zgomot, nici nu ar fi putut s-o facă de vreme ce erau legați la gură. Tryggve își amintește însă că din când în când auzeau un mormăit profund, zise Carl. În afară de asta, Tryggve e de părere că Poul a fost mereu bun la chestiuni legate de sunete și aparatură tehnică. Dar e adevărat: până la urmă, sunetul poate fi de la altceva.

Carl îl văzu dinaintea sa pe Tryggve, aflat în Suedia, plâns și trist, cum citea a nu știu câta oară scrisoarea în lumina dimineții.

— Scrisoarea l-a impresionat foarte mult pe Tryggve. A spus de mai multe ori că totul era tipic pentru fratele lui mai mare. Fără semne de punctuație. Poul scria mereu așa cum vorbea. Pentru el, să citească scrisoarea era de parcă l-ar fi auzit pe el vorbind.

Carl alungă imaginea din minte. Era foarte clar, trebuiau să-l convingă pe Tryggve să vină la Copenhaga imediat ce își revenea din șoc.

Yrsa se încruntă.

— L-ai întrebat pe Tryggve dacă în zilele cât a stat în căsuță a fost vânt? V-ați uitat, tu sau Assad, pe însemnările meteorologice de atunci? Ați întrebat la institutul meteorologic?

— La mijlocul lui februarie? Atunci e mereu furtună. Nu e nevoie de un vânt puternic pentru a învărti morile.

— Totuși, ați întrebat?

— Transmite întrebarea mai departe către Pasgård, Yrsa. El cercetează chestiunea cu morile de vânt. Deocamdată cred însă că am altă treabă pentru tine.

Ea se așază pe marginea biroului.

— Știi ce urmează să spui. Vrei să iau legătura cu asociații și grupe de ajutor reciproc pentru cei care părăsesc sectele, nu?

Ea își trase geanta spre ea și scoase o pungă de cartofi prăjiți. Înainte să apuce Carl să formuleze un răspuns, punga era deja larg deschisă și conținutul pe jumătate mâncat.

Cu ea, nu încetai să te minunezi.

Când deschise la el în birou arhiva meteo a Dansk Meteorologisk Institut, trebui să constate că datele ajungeau doar până în 1997. Așadar, sună la institut, se prezintă și formulă întrebarea sa simplă, așteptându-se la un răspuns simplu.

— Puteți să-mi spuneți cum a fost vremea în zilele din jurul datei de 16 februarie 1996?

Câteva secunde mai târziu, veni și răspunsul.

— Pe 18 februarie, Danemarca a fost lovită de o furtună de zăpadă extrem de puternică. Țara a fost izolată de lume timp de trei sau patru zile, iar granița dintre Germania și Danemarca a fost chiar închisă, zise femeia de la celălalt capăt.

— Într-adevăr? Informația e valabilă și pentru Nordseeland?

— E valabilă pentru toată țara, dar cel mai rău a fost în sud. În nordul Danemarcei, drumurile încă mai erau cât de cât practicabile.

De ce naiba nu întrebaseră mai repede despre vreme?

— Așadar, ziceți că a fost furtună mare?

— Da, așa este.

— Și ce se întâmplă pe o astfel de vreme cu morile de vânt?

Femeia nu răspunse imediat.

— Vreți să știți dacă furtuna a fost prea puternică pentru ca instalațiile să funcționeze?

— Ăă... da, asta vreau să știu. Credeți că, pe o astfel de vreme, morile trebuie oprite?

— Ei bine, nu sunt expertă în mori de vânt, însă sigur trebuie oprite pe o astfel de vreme. Altminteri ar sări din țâțâni.

Aici, Carl își scoase o țigară din pachet și mulțumi pentru informații. Dacă nu fuseseră mori de vânt, ce auziseră copiii din căsuță? Erau prizonieri înăuntru, înghețau și nu puteau vedea afară. Oare își dăduseră seama că era furtună?

Carl căută numărul de mobil al lui Pasgård și îl formă.

— Da, răspunse acesta.

Părea extrem de neprietenos, chiar dacă nu rostise decât un cuvânt.

— Carl Mørck la telefon. Ai verificat cum era vremea în perioada în care au fost închiși copiii?

— Încă nu, dar ajung și acolo.

— Poți să o uiți. În ultimele trei dintre cele cinci zile pe care le-au petrecut în căsuța debarcaderului, a fost furtună de zăpadă.

— Așa ceva!

Cum adică – așa ceva?! remarcă tipică de Pasgård.

— Uită de morile de vânt, Pasgård. Vântul era prea puternic.

— Da, dar ai spus trei din cinci zile. Ce se întâmplă cu restul de două zile.

— Tryggve mi-a povestit că el a auzit acest mormăit în toate cele cinci zile, însă în ultimele trei ceva mai slab. Asta s-ar putea explica prin prezența furtunii, care a estompat mult sunetele.

— Da, probabil.

— Mi-am zis doar că ar trebui să știi.

Carl râse în sinea lui. Cu siguranță Pasgård era furios la culme că nu descoperise el asta.

— Așadar, trebuie să cauți o altă sursă de zgomot, continuă el, după un alt mormăit. Ce se aude cu solzul de pește, ai deja ceva?

— Încetișor. Acesta se află deocamdată la Institutul de Biologie, la departamentul de biologie marină, la microscopare.

— Microscopare?

— Da, sau ce naiba fac ei acolo. E un păstrăv, asta știu deja, dar marea întrebare e acum dacă e un păstrăv de mare sau de fiord.

— Sunt pești destul de diferiți?

— Diferiți? Nu, nu cred. Un păstrāv de fiord nu e cu siguranță altceva decât un păstrāv de mare care nu a vrut să înoate mai departe și a rămas acolo unde era. În fiord.

Pffu! se gândi Carl. Yrsa, Assad, Rose, Pasgård. Pentru un comisar de poliție, era prea mult.

— Încă o chestie, Pasgård. Sună-l, te rog, pe Tryggve Holt și întreabă-l dacă știe cum a fost vremea în perioada în care au fost ținuți prizonieri.

Nici nu apucase bine să pună telefonul jos, că acesta și sună din nou.

— Antonsen.

Vocea nu zise mai multe. Doar tonul ajungea ca să iei poziție de drepți.

— Ajutorul tău tocmai s-a certat cu Samir Ghazi aici, în secție, și s-au încăierat. Dacă nu am fi fost la poliție, ar fi trebuit să sunăm la 112. Fii amabil și vino să-l iei imediat pe nebun de aici.

Când Isabel Jonson era rugată să povestească ceva despre biografia ei, ceea ce se întâmpla destul de rar, ea spunea mereu cum crescuse în țara tupperware-ului, în grija unor părinți drăguți, cu Vauxhall și casă pe pământ. Ambii aveau o pregătire solidă și păreri care nu se deosebeau în niciun fel de cele ale altor burghezi înstăriți care plecau în fiecare zi la lucru cu geanta diplomat sub braț. O copilărie senină, bine educată, fără bacili și ambalată în vacuum. Fiecare membru al micuței familii își cunoștea foarte bine locul. Nu puneai coatele pe masă. Părinții o felicitară și îi strânseseră mâna când Isabel termină liceul real. Fratele ei plecă în armată, deși în urma tragerii la sorți fusese scutit de serviciul militar.

Astfel, în decursul timpului se șlefuiseră modele de comportament la care nu putea renunța decât atunci când se arunca în brațele unui bărbat puternic sau, ca acum, când se așeza la volanul Fordului ei Mondeo. Viteza maximă era reglată la două sute cinci, dar al ei atingea două sute zece. Și, după ce ea și Rachel o cotiră de pe drumul comunal pe E 45, o dovedi din nou.

Navigatorul arăta că aveau să ajungă la destinație la ora 17.05, dar Isabel avea de gând să meargă mai repede.

— Îți fac o propunere, îi zise ea lui Rachel, care ședea lângă ea și strângea mobilul în mână, dar nu trebuie să te agiți, bine? Îmi promiți?

— Încerc, veni încetișor răspunsul.

— Dacă nu dăm peste el sau copii în Ferslev, nu ne mai rămâne probabil altceva de făcut decât să îi dăm ceea ce a cerut.

— Adevărat. Despre asta am vorbit deja.

— Doar dacă nu cumva reușim să obținem mai mult timp.

— Ce vrei să spui?

Isabel ignoră gesturile celorlalți șoferi în timp ce croșeta în trafic, fără să reducă viteza.

— Vreau doar să spun... te rog să nu te enervezi, Rachel. Vreau să spun că nu știm în câtă siguranță sunt copiii, chiar dacă îi dăm banii. Știi ce vreau să spun.

— Cred că atunci vor fi în siguranță.

Rachel accentuă fiecare cuvânt.

— Dacă îi dăm banii, o să-i elibereze. Știm deja prea multe despre el ca să îndrăznească să facă altceva.

— Stai așa, Rachel, tocmai aici e buba. Dacă îi dați banii, și primiți copiii înapoi, ce o să vă rețină să-l denunțați apoi la poliție? Înțelegi la ce mă refer?

— Sunt sigură că o jumătate de oră mai târziu va fi în afara țării. N-o să-l mai intereseze ce facem după aceea.

— Așa crezi? Tipul nu e prost, Rachel, știm asta amândouă. Fuga din țară nu-i oferă o garanție. Cei mai mulți urmăriți sunt prinși până la urmă.

— Da, dar în cazul ăsta ce facem?

Rachel alunecă neliniștită de colo colo pe scaun.

— Te rog, mergi mai încet, o rugă ea apoi cu voce șoptită. Dacă întâlnim un filtru de poliție, o să-ți ia carnetul.

— Ei, asta e, atunci. Va trebui să conduci tu. Doar ai carnet, nu?

— Sigur.

— Atunci, e în regulă.

Isabel depăși un BMW argintiu în care ședeau bărbați tineri cu pielea închisă la culoare și șepcile puse invers.

— Nu putem aștepta, continuă ea. Acum vine partea care mă îngrijorează. Nu știm ce va face după ce va primi banii și nu știm sigur nici ce va face dacă nu îi primește. De aceea, trebuie să fim mereu cu un pas în față. Noi trebuie să deținem controlul, nu el. Înțelegi la ce mă refer?

Rachel scutură atât de tare din cap, încât Isabel o văzu chiar dacă avea privirea îndreptată spre drum.

— Nu, nu înțeleg nimic.

Isabel își trecu limba peste buze. Dacă nu ieșea așa cum trebuia, avea să fie vina ei, dar acum era convinsă că tot ce făcea sau spunea era cât se putea de corect și absolut necesar.

— Dacă se constată că adresa la care mergem e într-adevăr cea corectă, atunci vom fi mult mai aproape de el decât i-ar conveni. Pentru el ar însemna să i se împlinescă unele dintre cele mai negre coșmaruri. Atunci va căuta, cu toată puterea, în mintea lui de psihopat momentul în care a făcut o greșală. De aceea, la pasul vostru următor el va deveni nesigur, înțelegi? De asta avem nevoie, să-l facem atacabil.

Ea depăși cincisprezece mașini până când Rachel răspunse.

— Despre asta putem vorbi mai târziu, bine? Deocamdată aş vrea doar să stau liniştită aici.

Când goniră peste podul care traversa strâmtoarea Kleiner Belt, Isabel aruncă o privire spre ea. De pe buzele lui Rachel nu ieşea niciun sunet. Cu toate astea, ele se mişcau neconţinut. Închisese ochii, iar mâinile încă mai strângeau mobilul atât de tare, încât i se vedeau oasele.

— Tu chiar crezi în Dumnezeu? întrebă Isabel.

O vreme domni tăcerea. Rachel probabil voia să-şi termine mai întâi rugăciunea, înainte de a deschide ochii.

— Da, cred. Cred în Maica Domnului, şi că ea există şi oferă sprijin şi ajutor mamelor nefericite. De aceea mă rog ei şi sunt sigură că mă aude.

Isabel se încruntă, însă tăcu şi încuviinţă.

Orice altceva ar fi însemnat o ticăloşie.

•

Ferselv se afla în mijlocul câmpurilor din apropiere de Isefjord. Satul părea, în multe privinţe, idilic şi relaxat – în contrast puternic cu tot ceea ce s-ar fi putut ascunde într-un colţişor al localităţii.

Se apropiară de adresa cu pricina şi Isabel constată că inima începuse să-i bată mai tare. De departe puteau deja să-şi dea seama că, de la atâţia copaci şi vegetaţie, casa aproape că nu se vedea din stradă. Atunci, Rachel o apucă pe Isabel de braţ.

Rachel era albă ca hârtia. Îşi trecea întruna mâinile peste obraji, de parcă ar fi vrut astfel să menţină circulaţia sângelui. Strânsese buzele şi pe frunte îi apăruseră urme de sudoare.

— Opreşte aici, Isabel, gemu ea când ajunseră la un gard viu.

Coborî cu greu din maşină. Era limpede că nu se simţea bine. La marginea drumului, căzu în genunchi. De fiecare dată când vomită, gemu tare de tot. O ţinu aşa până când stomacul i se goli de tot. În clipa în care se ridică, un Mercedes trecu în goană pe lângă ele.

— Eşti în regulă? întrebă Isabel, de parcă nu ar fi văzut şi singură.

— Aşa, zise Rachel când se așeză din nou în maşină şi îşi şterse gura cu dosul palmei. Acum ce facem?

— Mergem spre casă. El crede că fratele meu, poliţistul, deţine toate informaţiile despre el. Dacă porcul e acolo sus, le va da drumul copiilor de îndată ce mă va vedea. Nu va avea curajul să facă altceva şi va încerca doar să scape.

— Trebuie să parchezi mașina în așa fel încât să nu aibă senzația că îi blocăm drumul, zise Rachel. Altfel, riscăm să o ia raza și să comită un gest disperat.

— Cred că te înșeli. Nu, dimpotrivă. Punem mașina de-a curmezișul. Va trebui să o ia peste câmp. Dacă poate ieși cu mașina, riscăm să ia copiii cu el.

Rachel arăta de parcă avea să i se facă rău din clipă în clipă, dar înghiți de două ori puternic în sec și se adună.

— Rachel, nu sunt prea sigură. Nu prea ai experiență cu așa ceva, nici eu, din fericire. Nici eu nu mă simt prea bine, dar acum trebuie să o facem.

Ochii lui Rachel erau umezi când se întoarse și se uită la Isabel, dar privirea îi era rece.

— Am trăit în viața mea mai multe decât îți poți închipui, răspunse ea surprinzător de dur. Da, mi-e teamă, însă nu pentru mine. Nu ne permitem să greșim.

•

Isabel parcă mașina transversal pe drumul de țară, apoi se plasară în mijlocul curții, la adăpostul copacilor, și așteptară să se întâmple ceva.

Porumbeli de pe acoperiș uguiau și o ușoară briză bătea prin frunze și iarbă. În rest, în gospodărie nu se vedea pe nicăieri niciun semn de viață, cu excepția răsufălărilor lor.

Ferestrele bătrânei case țărănești erau întunecate. Poate pentru că erau murdare, poate pentru că din interior erau trase draperiile, nu se putea spune. Lângă peretele casei zăcea o mașină veche și ruginită de tuns iarba. De pe toate obiectele din lemn se scorojea vopseaua. Totul părea mort și nelocuit. Și îngrijorător.

— Ei haide, zise Isabel și se îndreptă direct spre intrare.

Bătu de două-trei ori în ușă. Apoi, făcu un pas în spate și bătu în geamul de alături. Dar nimic nu se mișcă.

— Doamne sfinte! Dacă sunt înăuntru, poate încercă să ia legătura cu noi, zise Rachel, care se trezea încetișor din transă.

Dintr-un impuls luă o sapă cu mânerul rupt, care era sprijinită de peretele casei, și sparse hotărâtă geamul aflat lângă ușa de la intrare.

Era evident că se pricepea la lucruri practice după cum puse sapa pe umăr și ridică apoi fereastra. Și era de asemenea evident că era pregătită să folosească obiectul împotriva răpitorului dacă se ascundea

înăuntru împreună cu copiii. Acesta trebuia să-și calculeze atent pași următori.

Merseră prin casă, iar Isabel se ținu aproape de Rachel. În afară de patru sau cinci sticle cu gaz aflate în hol, la parter nu erau prea multe mobile, iar acestea erau plasate strategic în dreptul ferestrelor, pentru a da impresia, la o privire aruncată de afară, că toată casa era locuită. Nimic, în afară de praf peste tot. Nimic, nu erau hârtii, reclame, anunțuri, ambalaje goale, șervețele de bucătărie, așternuturi. Nici măcar hârtie igienică.

Aici nu locuia nimeni.

Apoi, găsiră scara abruptă care ducea spre etaj. Urcară cu grijă treptele înguste.

Lambriuri din lemn pe toți pereții. Pereți subțiri peste tot. Tapet în toate culorile și modelele. Un talmeș-balmeș de gusturi sau de lipsă a acestora și de bani. În trei dintre încăperi nu exista decât o singură piesă de mobilier, un dulap verde-deschis, simplu, de pe care se cojea vopseaua.

Când Isabel trase draperiile, în încăpere pătrunse lumina după-amiezii. Deschise ușa dulapului și rămase cu gura căscată. Probabil că tocmai fusese aici, căci multe dintre hainele de pe umerase le purtase când locuise la ea. Haina din piele întoarsă, blugii gri-deschis și cămășile de la Esprit și Morgan. Cu siguranță nu te așteptai la așa ceva într-un loc atât de sărăcăcios.

Și Rachel tresărise, iar Isabel înțelese de ce. Mirosul after-shave-ului său, doar de la el putea să ți se facă rău.

Ea scoase una dintre cămăși și o cercetă rapid.

— Hainele nu sunt spălate, așa că avem acum ADN-ul lui dacă ne trebuie.

Arătă spre un fir de păr de pe guler. Având în vedere culoarea, nu era cu siguranță al ei.

— Haide, o să luăm astea cu noi, continuă ea. Chiar dacă nu cred, dar poate mai găsim ceva prin buzunare.

Când privi rapid pe geam, descoperi urme în pietrișul din fața șurii. Înainte nu le văzuse, dar de aici de sus se vedea clar că în fața porții șopronului pietrele fuseseră aplatizate în două urme care păreau cât se poate de proaspete.

Trase draperiile la loc cu atenție.

Cioburile de sticlă le lăsară în hol, traseră doar ușa după ele până se închise. Afară, se uitară iute în jur. În grădina de legume, pe câmpuri, între copaci, nicăieri nu se vedea nimic suspect. De aceea, se concentrară asupra lacătului de la poarta dinspre șură.

•

Isabel arătă spre sapa pe care Rachel încă o transporta pe umăr, iar Rachel dădu din cap. Nu avu nevoie de mai mult de cinci secunde pentru a forța lacătul.

Când deschiseră poarta, ambele traseră aer în piept.

În fața lor, în hambar, se afla camioneta. Recunoscură amândouă modelul Renault Partner, albastru-deschis, iar numărul de înmatriculare corespundea.

Rachel începu să se roage încetișor.

— Doamne Dumnezeule, te rog nu lăsa ca dragii mei copii să fie morți în camionetă. Maica Domnului, te implor, nu lăsa să fie acolo.

Isabel nu avea dubii. Pasărea de pradă fugise. Încercă ușa din spate a camionetei. Nici măcar nu se ostenise să o închidă, atât de sigur era pe sine.

Puse mâna pe capotă. Era caldă încă.

Apoi, se duse în curte și se uită printre copaci la locul unde vomitase Rachel. Fie trecuse pe acolo, fie plecase pe apă. În orice caz, nu dispăruse de prea multă vreme.

Ajunseseră prea târziu! La mustață, ar fi putut spune.

Rachel, care stătea lângă ea, începu să tremure. Agitația drumului lung cu mașina, tristețea pentru care nu existau cuvinte, durerea care se reflecta pe fața ei și în ținuta ei, toate acestea răbufniră acum într-un răcnet care zburătăci porumbeii de pe acoperiș. La sfârșit, îi curgeau muci din nas, iar colțurile gurii îi erau albe de la salivă.

Răpitorul nu era aici, iar copiii dispăruseră, în ciuda tuturor rugăciunilor.

Isabel dădu încetișor din cap. Da, era îngrozitor.

— Rachel, îmi pare rău, dar cred că am văzut mașina în timp ce tu vomitai, zise ea cu grijă. Era un Mercedes negru, un model din care există mii.

Rămaseră multă vreme tăcute, în timp ce lumina după amiezii devenea tot mai stinsă.

Ce aveau să facă acum?

— Tu și Joshua nu ar trebui să îi dați banii, zise Isabel în cele din urmă. Nu trebuie să permiteți să dicteze el condițiile. Trebuie să câștigăm timp.

Rachel o privi pe Isabel ca pe o nebună, care scuipa pe tot ce credea și pe tot ce reprezenta Rachel.

— Să câștigăm timp? Nu am idee despre ce vorbești și nu sunt sigură că vreau să aflu.

Rachel se uită la ceas. Aveau același gând.

În curând, Joshua avea să se urce în tren la Viborg, cu o pungă plină cu bani. Astfel, pentru Rachel, încercarea de a-l urmări pe răpitor și de a-l lua prin surprindere se terminase. Acum nu mai exista decât o singură opțiune, și era una simplă: avea să dea banii și să primească la schimb copiii. Punct! Un milion însemna foarte mulți bani, dar cumva aveau să reziste. Iar Isabel nu trebuia să încerce să o convingă. Rachel arăta clar acest lucru.

Isabel oftă.

— Rachel, ascultă-mă, te rog. L-am cunoscut amândouă. Ceva mai îngrozitor decât acest tip nu-ți poți imagina. Gândește-te numai cum ne-a dus de nas. Cât de departe e tot ce ne-a spus el de realitate.

O apucă pe Rachel de mâini.

— S-a folosit de credința ta și de buna mea credință copilărească. S-a folosit de cele mai fragile puncte ale noastre și ne-a exploatat sentimentele. Îți dai seama? Noi l-am crezut, iar el a mințit. Nu poți nega asta. Știi unde vreau să ajung?

Sigur că știa, doar nu era proastă.

Rachel nu putea însă să riște să se prăbușească în acest moment. Nu putea să-și arunce în vânt credința oarbă, nu în această situație și nu atât de repede, Isabel își dădea seama de asta. Trebuia mai întâi să ajungă la adâncimea din care proveneau toate instinctele primordiale. Trebuia să coboare în iad ca să poată gândi liber și să poată da la o parte toate argumentele și conceptele lumii credinței ei. O călătorie îngrozitoare spre înțelegere. Isabel suferea alături de ea.

Când Rachel deschise din nou ochii, se vedea clar că înțelegea cum stăteau lucrurile. Că era foarte posibil ca iubiții ei copii nici măcar să nu mai fie în viață. Nici măcar asta.

Răsuflă adânc și strânse scurt mâinile lui Isabel. Era pregătită.

— La ce te-ai gândit? Întrebă ea.

— Facem ce a spus el, răspunse Isabel. Când va clipi lumina, aruncăm punga din tren, exact așa cum a cerut, dar fără bani. Și când o va ridica și o va deschide, va găsi în ea obiectele din casă, care îi vor demonstra că am fost aici.

Ea se aplecă, luă lacătul și lanțul și le cântări pe amândouă în mână.

— Punem astea în pungă și câteva din hainele lui, plus un bilet care îi arată că suntem pe urmele lui. Că știm unde își face veacul, că îi cunoaștem pseudonimele și că îi supraveghem locul de retragere. Că vom strânge lațul tot mai mult și că e doar o chestiune de timp până îl vom prinde, îi scriem că își va primi banii, dar că mai întâi vrem să vedem copiii, nevătămați. Trebuie să-l punem la locul lui, altfel păstrează controlul.

Rachel își coborî privirea.

— Isabel, zise ea. Ne aflăm în Nordseeland cu un lacăt și hainele lui, ai uitat? Nu mai prindem la timp trenul din Viborg. Nu vom fi în tren când tipul va aprinde lumina între Odense și Roskilde.

Se uită apoi la Isabel și îi zbieră frustrarea în față.

— În cazul ăsta, cum putem să-i aruncăm punga? Cum?

Isabel o luă de mâna care îi era rece ca gheața.

— Rachel, zise ea liniștită, reușim. Acum plecăm la Odense și acolo, pe peron, ne întâlnim cu Joshua. Avem destul timp.

Preț de o secundă, Isabel văzu brusc o altă Rachel, care nu era mama cu doi copii răpiți, nu era femeia amărâtă de provincie. Nu mai avea nimic provincial în ea. Părea transformată într-o femeie pe care Isabel nu o cunoștea.

— De ce vrea să schimbăm trenul la Odense? întrebă Rachel. Te-ai gândit cumva la asta? Nu mai există o sumedenie de alte posibilități? În mod sigur vom fi supravegheați. În mod sigur în gara din Viborg e cineva și, în mod sigur, și în Odense.

Apoi, expresia i se schimbă din nou. Rachel se pricepea să pună întrebări, dar energia nu-i mai ajungea și pentru răspunsuri.

Isabel se gândi puțin.

— Nu, nu cred, zise ea în cele din urmă. Vrea doar să vă țină în tensiune. Sunt sigură că acționează singur.

— Cum poți fi atât de sigură? o întrebă Rachel fără să o privească.

— Pentru că așa e el. E înnebunit să dețină controlul. Știe foarte exact ce trebuie să facă și când, și își calculează totul la secundă. Nu era în bar decât de câteva secunde și mă și selectase ca victimă. Și doar

câteva ore mai târziu îmi asigura exact în momentul potrivit orgasme. Știa să pregătească micul dejun și să spună cuvinte pe care le auzeam apoi o zi întregă în minte. Fiecare mișcare face parte din planul său și obținea cu mult talent tot ce avea nevoie pentru tertipurile sale. Nu e în stare să lucreze cu altcineva. În afară de asta, banii din răscumpărare nu ar fi suficienți. Ar fi prea puțini, iar el nu vrea să îi împartă cu nimeni.

— Și dacă te înșeli?

— Da, ce facem atunci? Mai contează? Noi suntem cei care oferim un ultimatum în seara asta, nu el. Punga servește doar ca să ne întărească afirmațiile. Să îi fluturăm pe sub nas faptul că am fost în ascunzătoarea lui.

Isabel se uită în jur prin gospodăria ruinată. Cine era acest bărbat care îi spiona pe alții? De ce făcea toate astea? Cu aspectul lui fizic plăcut și inteligența sa, plus talentul de manipulator, ar fi fost un excelent carierist. Avea și alte posibilități.

Era complet de neînțeles.

— Mergem?

Isabel nu voia să mai stea degeaba.

— Poți să-l suni pe soțul tău de pe drum și să-i explici situația. Apoi, îi dictăm ce să scrie în scrisoarea pe care o ascundem în pungă.

Rachel scutură din cap.

— Nu știu. Mi-e frică. Te înțeleg, până la un punct. Dar oare chiar vom reuși să punem presiune pe răpitor? Nu va renunța, pur și simplu, și va pleca?

Acum îi tremurau buzele.

— Și ce se întâmplă cu copiii atunci? Nu facem asta în detrimentul lor? Poate îi amenință că îi rănește sau ceva la fel de îngrozitor.

Lacrimile i se prelingeau pe obraji.

— Și dacă le face rău, Isabel, ce facem atunci? Ce facem atunci, îmi poți spune?

28.

— Ce naiba s-a întâmplat în Rødovre, Assad? Niciodată nu am văzut așa o criză de nervi a lui Antonsen.

Assad se foi încoace și încolo pe scaun.

— Mai bine să nu te mai preocupi de asta, Carl. A fost doar o neînțelegere.

Neînțelegere? Poate că și izbucnirea Revoluției franceze a fost tot o neînțelegere!

— În acest caz, trebuie să-mi explici ce poate face ca o astfel de neînțelegere să provoace încăierarea a doi bărbați în secția de poliție, care încearcă să-și dea reciproc pumni în scăfârlie.

— Pumni în ce?

— Scăfârlie, cap. Doamne, omule, trebuie să existe un motiv pentru care te-ai încăierat cu Samir Ghazi. Haide, dă-i drumul și spune, Assad. Vreau o explicație civilizată. De unde vă cunoașteți?

— Păi, nu ne cunoaștem deloc.

— Haide, Assad, ce înseamnă asta? Nu te bați cu un străin. Are vreo legătură cu reunirea familiei sau cu vreo căsătorie forțată și cine știe ce noțiuni de onoare? Spune tot. Trebuie să lămurim treaba asta, altfel nu poți rămâne aici. Gândește-te că Samir e ofițer de poliție și tu nu.

Acum, Assad chiar era ofensat.

— Pot pleca imediat, dacă asta vrei.

— Nu pot decât să sper pentru tine că vechea mea relație de prietenie cu Antonsen o să-l oprească de la a urmări chestiunea mai departe.

Carl se aplecă peste masă.

— Assad, dacă te întreb ceva, trebuie să-mi răspunzi. Și dacă nu vrei, știu că e ceva în neregulă. Poate atât de tare în neregulă, încât s-ar putea să aibă consecințe pentru șederea ta în țară și pierderea unui loc de muncă ingrat, dacă mă întrebi pe mine.

— Vrei cumva să mă investighezi?

Assad arăta precum ofensa personificată.

— Are vreo legătură cu faptul că tu și Samir v-ați ciondănit mai demult? În Siria, bunăoară?

— Nu, nu în Siria. Samir e din Irak.

— Așadar, recunoști că aveți o dispută. Chiar dacă nu vă cunoașteți?

— Da, Carl. Dar poți înceta acum să mă mai interoghezi?

— Poate, dar dacă nu vrei să-l întreb pe Samir Ghazi personal cu privire la varianta lui, atunci trebuie să-mi spui măcar unul sau două cuvinte ca să mă liniștesc. De altfel, pe viitor va trebui să te ții departe de Samir în orice fel de împrejurări.

Assad rămase o vreme cu privirea în gol. Apoi, dădu din cap.

— Eu sunt de vină că a murit una dintre rudele lui Samir. Nu am vrut asta, Carl, te rog să mă crezi. Nici măcar nu am știut.

Carl închise pentru un moment ochii.

— Ai comis vreodată aici, în țară, vreo infracțiune?

— Nu, Carl, te sigur că nu.

— Asigur, Assad. Mă asigur.

— Da, atunci fac asta.

— Asta înseamnă că incidentul s-a petrecut demult?

— Da.

Carl încuviință. Poate că Assad va avea mai mult chef de vorbă altă dată.

— Vrea cineva să se uite la asta?

Yrsa se năpusti în cameră fără un avertisment prealabil. Arăta într-adevăr foarte serioasă când le întinse o foaie de hârtie.

— Asta a venit acum două minute, prin fax, de la poliția suedeză din Rønneby. Așa arăta, așadar.

Puse faxul pe masă. Era foarte clar că acest portret-robot nu fusese realizat doar prin colajul de elemente faciale pe computer. Acesta era autentic. Bine lucrat, cu umbre și toate cele. Un desen bun al unui chip bărbătesc, pe care, la prima vedere, l-ai fi putut considera armonios, dar care, dacă te uitai mai atent, emana o mare lipsă de armonie.

— Arată ca vărul meu, zise Yrsa, sec. Crește porci în Randers.

— Ei, așa nu mi l-am închipuit, observă Assad.

Carl gândea același lucru. Favoriți scurți. Mustață pronunțată, întunecată, tunsă atent la marginea buzei. Părul era ceva mai deschis, cărarea perfectă, sprâncenele groase, care aproape că se uneau deasupra nasului, buzele normale.

— Trebuie să ținem cont că desenul deviază destul de mult de la realitate. Gândiți-vă că Tryggve avea treisprezece ani la momentul respectiv și că de atunci au trecut tot atâția ani. Cine știe cât de exacte sunt amintirile lui și cât de mult s-a schimbat bărbatul între timp? Ce vârstă credeți că ar avea?

Dădură să zică ceva, dar Carl îi întrerupse.

— Uitați-vă atent. Mustața de pe buza de sus îl îmbătrânește, poate. Și apoi, scrieți-vă propunerea aici.

El smulse trei foi dintr-o agendă și le dădu fiecăruia câte una.

— Gândiți-vă, tipul ăsta l-a ucis pe Poul, zise Yrsa. Ai aproape impresia că a omorât pe cineva cunoscut.

Carl își notă propunerea și luă biletele de la ceilalți doi.

Pe două scria douăzeci și șapte, pe alt treilea treizeci și doi.

— Noi zicem că are douăzeci și șapte și tu crezi că e mai bătrân, Assad. De ce?

— Doar din pricina acestora.

Assad puse degetul pe două dungi care duceau oblic în jos spre ochi de la sprâncene.

— Astea nu sunt riduri de expresie.

Își schimonosi fața într-un zâmbet lat și arătă spre colțurile exterioare ale ochilor săi, care se strânseseră complet.

— Uite, vedeți? Se duc direct spre obraji. Și acum uitați aici.

Trase colțurile gurii în jos și arătă fix cum era înainte, când îl muștruluia Carl.

— Nu apare fix aici un rid?

Arătă spre locul de lângă sprâncene.

— Ba da, zise Yrsa și încercă să repete grimasele, dar nu observi asta prea ușor.

Își pipăi pielea din jurul sprâncenelor.

— Explicația e că eu sunt un om vesel. Criminalul nu e. Cu astfel de riduri fie te naști, fie le capeți pentru că nu ești vesel. Și durează până apar. Mama mea nu era prea veselă și abia pe la cincizeci de ani i-au apărut.

— Poate ai dreptate, poate nu, zise Carl, dar suntem de acord că e în jurul acestei vârste. Tryggve a apreciat cam aceeași vârstă. Asta înseamnă că, dacă mai trăiește, ar avea între patruzeci și cincizeci de ani.

— Nu putem să scanăm imaginea și să îl îmbătrânim apoi cu vreo câțiva ani? întrebă Yrsa. Se poate face cu ajutorul computerului, nu-i așa?

— Sigur că da, dar concluzia ne poate duce și spre o direcție greșită și ne poate induce apoi în eroare. Mai bine ne ținem de imaginea asta de aici. E un bărbat destul de arătos. Atractivitate peste medie și aspect

destul de masculin. În același timp, stilul său e destul de rezervat, ba chiar conservator. Genul de angajat de birou.

— Mie mi se pare că arată mai degrabă ca un soldat sau ca un polițist, fu de părere Yrsa.

Carl încuviință. Putea să fie totul sau nimic. Așa era de cele mai multe ori.

Privi spre tavan, unde afurisita de muscă iar începuse să zumzăie. Oare trebuia să ceară administrației clădirii să investească în niște hârtie de muște? Ar fi fost mult mai ieftin decât dacă punea el mâna pe armă.

Se desprinsese de aceste gânduri și se uită spre Yrsa.

— Copiază fotografia și trimite-o la toate secțiile de poliție. Știi cum se face?

Ea ridică din umeri.

— Încă ceva, Yrsa. Arată-mi textul înainte să-l trimiți.

— Care text?

El oftă. În unele privințe, era fantastică. Dar, în comparație cu Rose, nu prea era.

— Trebuie să descrii cazul, Yrs. Să explici bănuiala noastră că acest om a comis o crimă. Că vrem să știm dacă un bărbat cu această înfățișare a mai intrat în conflict cu legea într-un fel sau altul. Dacă știe cineva ceva despre el.

•

— Încotro ne duc toate astea, Carl? Care e legătura, ai idee?

Lars Bjørn se încruntă și împinse fotografia cu frații Jankovic înapoi spre Marcus Jacobsen.

— Unde vă duc? Dacă vreți să înaintați în cazurile voastre de incendiere, vă duc la verificarea bazelor de date după sârbi cu inele cum le poartă cei patru grăsani din fotografie. Poate găsiți ceva de genul ăsta în arhivele daneze. În locul vostru însă, aș lua imediat legătura cu poliția din Belgrad.

— Tu zici, așadar, că acele cadavre pe care le-am găsit la locul incendiilor sunt sârbi aflați în legătură cu familia Jankovic? Și că inelele ar marca faptul că aparțin de ea? insistă șeful.

— Exact așa. Și, din pricina deformării degetului mic, sunt de părere că aproape că au venit pe lume cu aceste inele.

— Un cartel de infractori? adăugă Bjørn.

Carl îi dăruie un zâmbet tâmp. Ce rapid gândea omul într-o zi aspră de luni!

Marcus Jacobsen ședea lângă Bjørn și se uita cu jind la un pachet de țigări pe jumătate gol care se afla pe jumătate strivit pe masă.

— Da, ar trebui să cercetăm pe la colegii noștri sârbi. Dacă e așa cum presupui tu, atunci în acest cartel te naști, nu ești primit. Știi și cine conduce astăzi aceste afaceri cu credite? Cei patru fondatori nu mai trăiesc, dacă am înțeles bine.

— Yrsa se ocupă de asta. E o societate pe acțiuni care se află în majoritate în posesia unor oameni pe nume Jankovic.

— Așadar, o mafie sârbească de făcut bani.

— Da. Știm că firmele care au ars au luat toate la un moment dat credite de la familie, dar nu știm care e treaba cu acele cadavre. Asta o lăsăm în sarcina voastră – pe mâini bune.

Carl zâmbi și întinse o altă fotografie peste masă.

— Iar aici îl avem pe potențialul criminal al lui Poul Holt. Drăguț băiatul, nu?

Markus Jacobsen îl privi cu indiferență. Văzuse în viața lui destui criminali.

— Dacă am înțeles corect de la Pasgård, astăzi a obținut un succes în acest caz, observă Jacobsen. Mă bucur că v-a fost de ajutor.

Carl se încruntă. Ce naiba voia să însemne asta?

— Ce fel de succes?

— A, încă nu ți-a spus? Înseamnă că tocmai își scrie raportul.

•

Douăzeci de secunde mai târziu, Carl se afla în biroul lui Pasgård, o încăpere destul de sumbră. Fotografia cu familia acestuia era menită să mai învioreze locul, dar, în loc de asta, nu făcea decât să atragă atenția asupra faptului că birourile funcționarilor publici erau extraordinar de impersonale.

— Ce ai descoperit? întrebă Carl.

Pasgård apăsă mai departe pe taste.

— În două minute ai raportul și atunci am terminat cu acest caz.

Două minute, asta suna atât de tare a tocilar, încât Carl făcu din reflex un gest disprețuitor, dar într-adevăr, două minute mai târziu, omul se întoarse cu scaunul de birou.

— Uite, poți să-l citești pe ecran cât îl printez. Poți să corectezi imediat dacă nu înțelegi ceva.

Pasgård și Carl începuseră să lucreze la sediul central cam în același timp. Și, deși Carl nu se străduise defel să se pună bine cu vreun șef, adesea el era cel care primea însărcinările mai bune, ceea ce unui lingău precum Pasgård nu îi convenise niciodată.

De aceea, surâsul acru de pe fața lui în timp ce Carl citea raportul nu era decât expresia prost disimulată a jubilariei sale.

Când termină, Carl se întoarse spre el.

— Bună treabă, Pasgård.

Mai mult nu spuse.

•

— Trebuie să te duci acasă, Assad, sau ai putea rămâne câteva ore în plus astă-seară?

O sută la unu că nu îndrăznește să răspundă altfel decât cu da.

Assad zâmbi. Sigur că percepea întrebarea ca pe o tentativă de împăcare. Se subînțelegea. Toate discuțiile despre Samir Ghazi și locuința reală a lui Assad erau deocamdată puse la păstrare.

— Yrsa, vii și tu. Apoi, te duc acasă. Trebuie oricum să mergem în direcția aia.

— Prin Stenløse? Nu, Doamne sfinte, sigur nu vreți asta. Nu, o să iau trenul. Îmi place să merg cu trenul.

Ea își încheie paltonul și își atârână pe umăr poșetuța din imitație de piele de crocodil. Era evident că astăzi garderoba ei era inspirată din filmele vechi englezești, la care se potriveau și pantofii maro de drumeții, cu tocurile butucănoase, nu foarte înalte.

— Nu, astăzi nu mergi cu trenul, Yrsa, zise Carl. Dacă nu aveți nimic împotriva, astăzi aș vrea să vă informez pe drum cu privire la ultimele noutăți.

Încă reticentă, Yrsa luă loc pe bancheta din spate. Picior peste picior, cu geanta în poală, trona în spate – aproape ca o regină care este nevoită să se mulțumească cu o trăsură simplă, cu doar patru cai. Parfumul ei ajunsese în scurt timp să atârne de plafonul afumat.

— Pasgård a primit răspuns de la Institutul pentru biologie marină. Pe de o parte, acum știm că este vorba despre un păstrăv de fiord, întâlnit, așa cum îi spune și numele, în fiorduri, și anume acolo unde se amestecă apa sărată cu apa dulce.

— Și ce e cu mucusul? Întrebă Yrsa.

— Fie midii, fie crabi de fiord. Nu se poate ști sigur.

Assad încuviință de pe locul din dreapta.

Deschise harta drumurilor din Kraks Nordseeland și puse degetul în mijlocul imaginii mari.

— OK. Aici. Roskildefjord și Isefjord. Aha! Nu știam că astea două se unesc sus, la Hundested.

— Nu, nu, se auzi de pe bancheta din spate. Doar nu aveți de gând să cercetați ambele golfuri? Asta e o nebunie!

— Așa este.

Carl îi aruncă o privire prin oglinda retrovizoare.

— Am luat legătura cu un navigator al locului, care locuiește în Stenløse. Assad, tu îți amintești cu siguranță de el de la dubla crimă din Rørvig. Thomasen. Era cel care îl cunoștea pe tatăl persoanelor ucise.

— A, da, acela. Îl chema cumva cu K. Era cel cu burta mare.

— Exact. Klaes se numește. Klaes Thomasen de la secția din Nykøbing. Ambarcațiunea sa se află în Frederikssund, iar el cunoaște fiordurile ca pe buzunarul său. O să ne ia într-o cercetare. Mai avem câteva ore până se întunecă.

— Noi, să mergem cu barca?

Assad făcuse dintr-odată vocea mică.

— Da, trebuie, dacă e să căutăm o căsuță de debarcader care dă spre apă.

— Ei, Carl, mie nu-mi prea place asta.

Carl se hotărî să nu îl ia în seamă.

— În afară de spațiul de viață al păstrăvului, mai există un argument pentru care trebuie să căutăm căsuța în gurile de fiord. Nu-mi place să recunosc, însă Pasgård a lucrat bine. După ce biologii marini au luat probele, el a trimis de dimineață scrisoarea celor de la tehnic, pentru a cerceta hârtia mai ales după umbrele de care ne-a zis Laursen. Și acolo au constatat că umbra este de fapt cerneală tipografică. Doar o cantitate infimă, însă, chiar și așa, destulă.

— Aveam impresia că scoțienii au verificat deja asta, zise Yrsa.

— Da, așa e, dar ei au examinat în primul rând literele de pe hârtie, nu hârtia în sine. În fine, cei de la departamentul tehnic au constatat astăzi de dimineață că pe toată bucata de hârtie se găsește cerneală tipografică.

— Doar cerneală, sau mai scria ceva?

Carl zâmbi. La un moment dat, el și ceilalți băieți îngenuncheaseră în piața din Brønderslev și se holbaseră la o amprentă de picior. Ușor ștearsă de ploaie, dar se distingeau încă limpede de altele. Se putea

observa că în vârful tălpii fuseseră imprimate litere, dar a durat până s-au prins că literele se vedeau în amprentă în oglindă. PEDRO scria acolo. Curând începuse să circule povestea că pantofii îi aparțineau unui om de la fabrica de utilaje Pedershaab, care se temea că i s-ar putea fura singura pereche de pantofi. Mai târziu, când băieții își încuiau lucrurile în dulapuri la ștrand, se gândeau mereu la bietul Pedro.

Așa se stârnise interesul lui Carl pentru munca de detectiv, iar în momentul acesta se simțea cam ca atunci.

— Au descoperit că cerneala tipografică a lăsat un scris în oglindă pe scrisoarea din sticlă. Hârtia pentru pește nu era imprimată, așadar trebuie să fi stat o vreme bună un ziar pe ea și cerneala s-a transferat.

— Doamne sfinte!

Yrsa se aplecă atât de mult cât îi permiteau picioarele încrucișate.

— Și ce scria?

— Mda, dacă literele nu ar fi fost destul de mari, nu ar fi reușit, dar, din câte am înțeles, după multă muncă au deslușit cuvintele „Frederiksund Avis”. Este o revistă săptămânală care se distribuie gratis, din ce am aflat.

În acest moment, se aștepta la o furtună de entuziasm din partea lui Assad, dar acesta nu spuse nimic.

— Nu pricepeți? Asta limitează considerabil zona, dacă presupunem că această bucată de hârtie s-a aflat în zona în care se distribuie revista. Fără această limitare, casa de pe debarcader ar putea fi în orice zonă de pe coasta nordseelandeză. Știți câți kilometri înseamnă asta?

— Nu, veni răspunsul monosilabic de pe bancheta din spate.

Nici Carl nu știa.

Atunci îi sună mobilul.

Se uită pe ecran și simți cum i se face cald.

— Mona.

Tonul lui era brusc altul.

— Mă bucur că ai sunat.

Simți că Assad se așază mai bine pe scaunul de lângă el. Poate că tocmai trăgea nădejde că șeful lui nu era chiar o cauză pierdută.

Carl încercă să se invite în acea seară la ea, dar Mona nu marșă. Nu, de data asta telefonul era de natură profesională, zise ea și râse atât de cristalin, încât pulsul lui Carl o luă la galop. Are în vizită un coleg care ar vrea să discute cu care despre trauma sa.

Carl se încruntă. Asta voia? Ce treabă aveau traumele sale cu un coleg de-al Monei? Problemele lui le știa doar ea. De fapt, le păstrase doar pentru ea și nimeni altcineva!

— Mă simt excelent, Mona, așa că nu cred că este cazul, zise el și văzu dinaintea lui ochii ei calzi.

Ea râse din nou.

— Da, din câte pot să-mi dau seama, noaptea trecută ți-a îmbunătățit mult starea de spirit, dar înainte, Carl, înainte nu îți era chiar atât de bine, nu? Iar eu nu pot să-ți ofer ajutor nonstop.

El înghiți în sec. Doar la acel gând simți că îl apucă tremuriciul. Dar de ce nu, ar fi vrut el să întrebe, însă se abținu.

— Bine, atunci așa facem. *Draga mea*, era cât pe aici să adauge, dar descoperi la timp privirea atentă și încântată a Yrsei în oglinda retrovizoare.

Așa că nu spuse asta.

— Colegul tău poate să vină mâine, dar avem treabă, așa că nu va putea sta mult, OK?

Nu stabiliseră nimic în privința unei întâlniri acasă. La naiba!

Avea să o invite a doua zi. Cel puțin, așa spera.

Închise telefonul și îi zâmbi strâmb lui Assad. Dimineată, când se privise în oglindă, se simțise ca un adevărat donjuan, dar sentimentul dispăruse.

— O, Mona, Mona, Mona, când va veni ziua când îți voi cere mâna? lălai Yrsa de pe bancheta din spate.

Assad tresări. Oare o mai auzise până acum cântând? Ei bine, venise vremea. Vocea ei era un eveniment în sine.

— Pe asta nu o știam, zise Assad, întorcându-se spre ea și dând din cap aprobator.

Apoi amuți din nou.

Carl scutură din cap. Ce porcărie! Dacă Yrsa știa deja de Mona, atunci știau toți. Nu ar fi trebuit să răspundă la telefon.

— Cine ar fi crezut, zise Yrsa chiar în acel moment.

— Cine ar fi crezut ce? Întrebă Carl cu privirea în oglinda retrovizoare, pregătit de atac.

— Frederiksund. Închipuie-ți că individul l-a omorât pe Poul Holt în apropiere de Frederiksund.

Yrsa afișă o expresie meditativă.

Of, se gândi Carl, *a uitat de povestea cu Mona*. Și da, înțelegea la ce se referea. Frederiksuud nu era departe de unde locuia ea.

Răul nu face diferențe la oraș.

— Hm, nu crezi că ar putea fi mai la sud? Revista se citește și acolo, cu siguranță.

— Ai dreptate. Sau cineva a luat-o din regiunea Frederiksuind. Dar de undeva trebuie să începem, nu? Și asta pare logic. Nu crezi, Assad?

Vecinul său de pe scaunul de alături nu zise nimic. Probabil că avea deja rău de mare.

— Uite, zise Yrsa și arătă spre trotuar. Lasă-mă aici.

El observă că ea ar fi refuzat, dacă ar fi putut. În schimb, se văicări că ar fi vrut să mai facă niște cumpărături, dar că va trebui să le facă mai târziu.

— Intru și eu un pic, Yrsa, dacă nu te superi. Aș vrea să o salut pe Rose și să îi spun ceva.

Văzu cum Yrsa se încruntă.

— Doar pentru o clipă, adăugă el, ca să-i ia vântul din vele.

Parcă în dreptul numărului 19, sări din mașină și îi deschise Yrsei portiera.

— Rămâi în mașină, Assad, zise el.

— Nu cred că Rose e acasă, zise Yrsa pe trepte.

Părea brusc mai relaxată ca de obicei. Ca după un examen, atunci când ai ieșit din sala de curs, știind că a fost destul de bine.

— Așteaptă aici, Carl, zise ea când deschise ușa locuinței. Poate că e în pat. Se mai întâmplă.

În timp ce Yrsa o striga înăuntru pe Rose, Carl văzu că pe plăcuța de nume scria doar Knudsen.

Yrsa mai strigă de câteva ori, apoi se întoarse la ușă.

— Nu, Carl, nu e acasă, poate că s-a dus la cumpărături. Să îi transmit ceva?

Carl împinse ușor ușa, ca să poată pune un picior în hol.

— Nu. Știi ceva, mai bine îi scriu repede un mesaj. Ai o bucată de hârtie?

Cu o agilitate dată de ani întregi de experiență profesională, el își croi mai departe drum spre interior. Nu se vedea, dar picioarele lui se mișcau. Puteai doar constata că parcursese deja mai mulți metri și că nu mai puteai scăpa de el așa de ușor.

— E cam dezordine, se scuză Yrsa, îmbrăcată încă în palton. Rose nu strânge niciodată când e în starea asta. Mai ales când e singură toată ziua.

Avea dreptate. Holul era plin de jachete și paltoane, ambalaje vechi, teancuri de hârtii și de săptămânale vechi.

Carl se uită în sufragerie. Să fi fost oare domeniul lui Rose? Încăperea era departe de ceea ce își închipuia el că ar putea fi căminul unei punkiste hard-core. Nu, arăta mai degrabă ca locuința unui hippie. A cuiva care tocmai sosise cu rucsacul plin de nimicuri din munții Nepalului. Din vremea în care se culca cu o fată din Vrâ Carl nu mai văzuse așa ceva. Bețișoare parfumate, castroane mari din alamă și cupru cu elefanți și tot felul de figuri de voodoo-hoodoo. Pe pereți erau șaluri din batic și piele de vițel pe scaune. Mai lipsea un steag american zdrențuit și rupt și te-ai fi simțit catapultat în anii 1970. Și, peste tot, un strat gros de praf. Cu excepția săptămânalelor și revistelor ilustrate, nimic nu trăda faptul că surorile Yrsa și Rose erau proprietarele acestui talmeș-balmeș anacronic.

— Ei hai, nu e chiar atât de dezordine, se grăbi Carl să spună și privi spre vasele nespălate și cutiile goale de pizza. Cât spațiu aveți aici?

— Optzeci și trei de metri pătrați. Cu excepția sufrageriei, mai există două camere, câte una pentru fiecare dintre noi. Poate că ai dreptate, nu e chiar așa un dezastru, dar stai să vezi ce e în camerele noastre.

Ea râse, dar, în spatele fațadei, mai degrabă i-ar fi dat una cu toporul în cap decât să-l lase în spațiul lor intim. Tocmai asta încerca să-i dea de înțeles în stilul ei alambicat. Măcar atâta experiență mai avea și el cu femeile.

Carl încercă să descopere un obiect care să nu se potrivească în cameră. Dacă voiai să descoperi secretele oamenilor, trebuia să cauți mereu lucruri care erau cumva altfel, care ieșeau din tipare.

Descoperi așa ceva destul de repede: un cap gol din polistiren, din cele pe care sunt puse pălării sau peruci, și un vas din porțelan plin cu borcane de pastile. Se apropie pentru a descifra numele preparatelor și pentru a vedea cui îi erau prescrise, dar Yrsa se interpuse și îi dădu o foaie de hârtie.

— Poți să te așezi aici și să scrii mesajul.

Arătă spre singurul scaun de la masă pe spătarul căruia nu se aflau rufe.

— Când se întoarce Rose, i-l dau.

— Nu avem mai mult de o oră și jumătate, Carl. Data viitoare trebuie să veniți mai devreme, explică Klaes Thomasen.

Carl încuviință și se întoarse spre Assad. Acesta ședea în cabina vasului ca un șoarece prins într-un colț. Părea complet pierdut în vesta lui roșie de salvare, ca un copil emoționat în prima zi de școală, fără a avea încredere că bătrânul căpitan rotofei care ședea la cârmă i-ar putea salva de la moartea sigură pe care le-o puteau aduce valurile înalte de cinci centimetri.

Carl se uită pe harta din folia de plastic.

— O oră și jumătate, repetă Klaes Thomasen. Ce căutăm, mai exact?

— O căsuță de debarcader, care probabil se află departe de orice drum, chiar dacă iese spre apă, și care abia poate fi văzută din fiord. Mă gândeam să mergem de la podul din Frederikssund până la Kulhuse. Crezi că răzbim chiar mai departe?

Polițistul pensionat își împinse buza de jos în afară și prinse pipa între dinți.

— Păi, asta nu e barcă de viteză, mormăi el. Înaintează doar cu șapte noduri pe oră. Îmi închipui că oaspetele nostru știe să aprecieze asta, nu-i așa, Assad? Ți-e bine?

Tenul închis al lui Assad arăta de acum ca după un tratament cu apă oxigenată. Și abia dacă ieșiseră în larg.

— Șapte noduri? Asta înseamnă cam treisprezece kilometri, nu? Atunci nu ajungem nici măcar până la Kulhuse și înapoi înainte să se întunece. Sperasem că am putea să ajungem pe partea cealaltă de Hornsherred, poate până la Orø și înapoi.

Thomassen scutură din cap.

— Pot să o rog pe soția mea să vină să ne ia din Dalby Huse, de pe partea cealaltă, dar mai departe nu ajungem. Și așa, ultima porțiune o s-o parcurgem în semiîntuneric.

— Și cum rămâne cu barca?

El ridică din umeri.

— Păi, dacă astăzi nu găsim ce căutăm, atunci pot să mai caut mâine și singur. Știi tu, un polițist nu ruginește dacă are vânt potrivit.

Probabil că era o zicală pe care o inventase singur.

— Mai e ceva, Klaes. Cei doi frați care au fost ținuți în căsuța de pe debarcader auzeau un mormăit puternic. Ca de la o moară de vânt sau ceva de genul acesta. Îți spune ceva?

Thomasen își scoase pipa din gură și se uită la Carl. Ochii săi semănau cu aceia ai unui copoi englez.

— Au fost multe probleme cu un zgomot care aici în regiune era numit „mormăit cu frecvență scăzută”, sunt așa-numitele unde cu frecvență scăzută. Asta ar putea să se potrivească, fiindcă discuția a început prin anii 1990.

— Și ce se înțelege prin asta?

— Ei, un fel de mormăit. Un sunet foarte profund și îngrozitor de enervant. Multă vreme s-a crezut că ar veni de la uzina de laminate de oțel din Frederiksværk, dar au constatat că mormăitul a persistat și când uzina a fost închisă o vreme.

— Uzina de laminate. Asta nu e pe o peninsulă?

— Ba da, dar aceste unde de frecvență scăzută sunt înregistrate foarte departe de sursă. Până la douăzeci de kilometri, susțin unii. În orice caz, au existat reclamații în Frederiksværk și Frederiksfjord, ba chiar și în Jægerspris, pe cealaltă parte a fiordului.

Carl privi picăturile de ploaie care păreau să salte pe suprafața apei. Totul părea foarte pașnic. Bărcile cu pânze, stolurile de pescăruși, casele aflate la adăpostul tufelor și copacilor, pajiștile și câmpiile mănoase. În acest peisaj idilic se auzeau sunete mormăite inexplicabile. În spatele fațadelor frumoase ale caselor locuiau oameni care o luau razna.

— Dacă nu cunoaștem sursa sunetului și distanța de propagare, nu putem face absolut nimic, zise Carl. Avusesem de gând să mă uit la răspândirea morilor de vânt aici în regiune, dar acum nu e sigur că despre ele e vorba. Multe indicii arată că multe dintre morile de vânt au fost oprite în acea perioadă. Va fi destul de greu.

— Nu mai bine mergem acasă? se auzi din cabină.

Carl îi aruncă o privire lui Assad. Acesta era bărbatul care se rostogolise pe jos în timp ce se lupta cu Samir Ghazi? Care știa să deschidă ușile cu piciorul și îi salvase odată viața lui Carl? Dacă da, atunci se schimbaseră mult în ultimele cinci minute.

— Îți vine să vomیți? întrebă Thomasen.

Assad scutură din cap. Asta nu arăta decât că nu știa prea multe despre răul de mare.

— Uite aici, zise Carl și îi întinse un binoclu. Respiră liniștit și regulat și urmează mișcările vasului. Încearcă să îți menții privirea pe coastă.

— Nu mă mișc de pe banca asta, mormăi Assad.

— E în ordine. Poți să vezi coasta de pe fereastră.

— Cred că porțiunea asta de coastă nu are rost să o luați în considerare, fu de părere Thomasen și se îndreptă spre mijlocul fiordului. Acolo, în spate, e o mică plajă cu nisip și multe câmpuri se întind pur și simplu până la apă. Dacă e să avem o șansă, trebuie să ne îndreptăm spre Nordskoven, căci acolo pădurea coboară până la coastă. Totuși, acolo locuiesc oameni și e mai greu să protejezi o căsuță de debarcader de privirile curioase.

Arătă spre un drum comunal care urma linia estică a coastei fiordului dinspre nord spre sud. Sate urmate de câmpuri întinse. Pe această parte a fiordului nu avea cum să se ascundă criminalul lui Poul Holt.

Carl se uită pe hartă.

— Dacă e adevărat că păstrăvii de fiord trăiesc la intrarea în fiorduri și căsuța nu se află aici în fiordul Roskilde, atunci trebuie să fie pe cealaltă parte a Hornsherred, în Isefiord. Dar unde? Dacă ne uităm pe hartă, există numeroase posibilități. Acolo se practică mult agricultura, iar câmpurile se întind până la fiord. Unde poți ascunde o căsuță de debarcader? Pe celălalt mal, la Holbæk, sau sus, în Odsherred, nu are cum să fie, căci până acolo faci considerabil mai mult decât o oră de la locul răpirii, în Ballerup.

Brusc, îl cuprinseseră dubiile.

— Sau?

Thomasen ridică din umeri.

— Nu, nu cred. Durează cam o oră până acolo sus.

Carl trase adânc aer în piept.

— Atunci nu putem decât să sperăm că teza cu ziarul local *Frederiksund Avis* se potrivește. Altfel va fi foarte greu.

Se așeză lângă Assad, care arăta destul de rău. Tremura ușor, era verde-cenușiu la față, iar bărbia dublă îi era mereu în mișcare de la înghițitul permanent. Dar binoclul tot îl apăsa la ochi.

— Dă-i niște ceai, Carl. Nevesti-mii n-o să-i placă dacă vomită pe husele de pe bancă.

Carl trase coșul spre el și turnă fără să-l întrebe pe Assad.

— Uite, Assad. Ia o înghițitură.

Acesta lăsă binoclul, se uită la ceai și scutură din cap.

— Nu vomit, Carl. Îmi vine doar înapoi și înghit la loc.

Carl făcu ochii mari.

— Da, în deșert, când călărești pe o cămilă, te simți la fel, iar stomacul poate să îți obosească destul de mult. Dar dacă vomți, pierzi multă apă, ceea ce e o prostie în deșert. De aceea!

Carl îl bătu pe umăr.

— În ordine, Assad. Tu te uiți după căsuță, iar eu mă ocup de mine însumi.

— Dar nu mă uit după căsuță, pentru că nu o s-o găsim.

— Ce vrei să spui?

— Cred că e prea bine ascunsă, și nu neapărat de copaci. Poate fi, la fel de bine, în spatele unui dâmb de pământ sau de nisip, ori sub o casă sau între niște tufișuri. Știi doar că nu era foarte înaltă.

Carl luă al doilea binoclu. Dacă tovarășul lui o luase razna, trebuia să treacă el la treabă.

— Dacă nu cauți căsuța, Assad, ce cauți?

— Ceva care scoate sunete mormăite. O moară de vânt sau ceva asemănător, care scoate astfel de sunete.

— Asta va fi dificil de găsit.

O clipă, Assad se uită la el de parcă i-ar fi părut rău că se află în compania lui. Apoi înghiți atât de violent, încât Carl se dădu un pic mai în spate, din motive de siguranță.

— Știi, Carl, zise Assad mai apoi cu voce slabă, că recordul de a sta pe un zid de parcă ai fi un scaun e de mai mult de douăsprezece ore? Întrebă el cu vocea gătuită.

Carl își dădu seama că arăta ca un semn de întrebare ambulant.

— Știi, Carl, că recordul de stat în picioare neîntrerupt este de șaptesprezece ani și două luni?

— Imposibil.

— Dar așa este. A fost un guru indian care dormea noaptea în picioare.

— Aha. Nu, Assad, nu știam. Ce vrei să-mi spui cu asta?

— Ei bine, că unele lucruri par mai dificile decât sunt, și unele par doar mai ușoare.

— Da. Și?

— Găsim sunetul de mormăială și nu mai vorbim niciodată despre asta.

Ce gândire întortocheată!

— Foarte bine, dar tot nu cred că tipul a stat în picioare timp de șaptesprezece ani.

— OK, dar știi ceva, Carl?

Assad se uită serios la el și înghiți încă o dată violent, înainte de a duce din nou binoclul la ochi.

— E problema ta.

Ciuliră urechile la motoarele cuterelor pescărești și ale bărcilor cu pânze care înaintau cu ajutorul motoarelor, la sunetul motocicletelor pe drum și la avionul cu un motor care făcea ture deasupra proprietăților din jur, pentru a oferi administrației financiare puncte de plecare pentru evaluarea impozitului. Dar niciun sunet nu părea a fi constant și nici nu părea a fi un zgomot care să îi revolte pe oamenii din „inițiativa cetățenilor împotriva mormăitului de frecvență joasă”.

Soția lui Klaes Thomasens i-a preluat din Hundested, după ce Thomasen a promis să întrebe pe toată lumea despre căsuța de la debarcader. Pădurarul din Nordskoven putea ști așa ceva, era el de părere. Și membrii clubului de navigație. Avea să continue căutarea în ziua următoare, care promitea să fie însorită și uscată.

Când se îndreptară, în cele din urmă, spre sud, Assad, așezat pe locul din dreapta, arăta în continuare foarte rău.

Brusc, Carl înțelese prea bine grija doamnei Thomasen pentru husele ei.

— Îmi zici dacă simți că-ți vine să vomți, da?

Assad dădu absent din cap.

Carl repetă întrebarea când treceau prin Ballerup.

— Da, poate că aș avea nevoie de o mică pauză, zise Assad după câteva minute.

— OK. Mai poți aștepta două minute? Trebuie să rezolv ceva pe drum. Tot trecem prin Holte, deci pot să te duc direct acasă.

Nu primi niciun răspuns.

Carl se uită la drum. Între timp, se întunecase. Se întreba dacă îl va lăsa să intre.

— Aș vrea s-o vizitez pe mama Viggăi, înțelegi? Așa am stabilit cu Viggă. Mama ei locuiește aici, în apropiere, într-un cămin.

Assad încuviință.

— N-am știut că Viggă mai are o mamă. Cum e? E drăguță?

În sine era o întrebare simplă, dar era greu de răspuns la ea, atât de greu, încât Carl aproape că trecu pe roșu.

— După aceea, poți să mă lași la secție, Carl? Tot trebuie să te îndrepti spre nord. De acolo pleacă un autobuz care merge până în fața casei mele.

Da, Assad știa cum să păstreze anonimatul său și al familiei sale.

— Nu, nu o puteți vizita acum pe doamna Alsing, e prea târziu pentru ea. Veniți mâine înainte de ora paisprezece, cel mai bine pe la unsprezece. Atunci e cel mai vioaie, zise sora de noapte.

Carl își scoase legitimația de serviciu.

— Nu sunt doar în calitate privată aici. Acesta este asistentul meu, Hafez el-Assad. Nu durează mult.

Asistenta se uită uluită la legitimație, apoi la ființa care stătea nesigură pe picioare alături de care. Personalul din Bakkegården nu vedea așa ceva în fiecare zi.

— Eu cred că doarme. În ultima vreme a decăzut mult.

Carl se uită la ceas. Era nouă fără zece. Ziua abia începea pentru mama Viggăi. Despre ce vorbea femeia asta?

Doar nu lucrase degeaba peste cincizeci de ani noaptea, servind la mese prin Copenhaga. Nu, atât de dementă nu avea cum să fie!

Fură conduși la locuințele bolnavilor de demență, până în dreptul ușii Karlei Margarethe Alsing.

— Îmi spuneți când vreți să plecați și vine cineva să vă deschidă, bine? Angajații noștri sunt chiar aici, zise asistenta și arătă spre hol în jos.

O găsiră pe Karla așezată între munți de cutii de praline și agrafe de păr. Cu pletele ei lungi, cărunte și nepieptănate, și chimonoul lejer, aducea a divă hollywoodiană îmbătrânită, care încă nu se lămurise că a ei carieră se terminase. Îl recunoscă imediat pe Carl și se lăsă cochetă pe spate, îi ciripi numele și îi povesti cât de încântată era să-l vadă. Stilul exaltat al Viggăi era evident moștenit.

Assad nici măcar nu fu băgat în seamă.

— Cafea? Întrebă ea și turnă un deget de cafea dintr-un termos într-o cană care mai fusese folosită de câteva ori.

Carl încercă să refuze, dar își dădu seama de inutilitatea acestei întreprinderi, așa că se întoarse spre Assad și îi întinse ceașca. Dacă avea nevoie cineva de o ceașcă de cafea rece și stătută, atunci el era acela.

— Ei, e drăguț aici la tine, zise Carl și se uită spre mobilele din jur.

Rame aurite, mobile din mahon și brocart. Din astea existaseră dintotdeauna destule în sferile înalte ale Karlei Margarethe Alsing.

— Cum îți petreci timpul?

Se așteaptă la o explicație despre cât de proaste erau programele de televiziune și despre cât de greu îi venea să citească.

— Să îmi petrec timpul?

Pe chipul ei se așternu o expresie absentă.

— Ah, în afară de a schimba ăsta din când în când... ea se întrerupse și scoase din spatele pernei un vibrator portocaliu cu tot felul de denivelări... nu prea pot face nimic.

Carl auzi în fundal cum ceașca de cafea a lui Assad se clătina pe farfurie.

29.

Cu fiecare oră care trecea, se simțea tot mai lipsită de puteri. După ce sunetul mașinii se îndepărtase, ea urlase cât o ținuseră plămâni. Dar după fiecare strigăt simțea cât se poate de clar cât de greu îi era să tragă din nou aer în piept. Greutatea cutiilor era pur și simplu prea mare. Respirația ei devenea tot mai greoaie.

Își mișcă mâna dreaptă un pic ca să poată zgâria cu unghiile cutia din dreptul feței ei. Acel sunet îi dădea speranță. Îi spunea că nu este complet neajutorată.

După ce zăcuse așa câteva ore, îi dispăruse definitiv forța de a striga. Acum trebuia doar să rămână în viață.

Poate se îndura de ea.

După câteva ore își aminti de sentimentul de sufocare. Acel amestec dintre panică și neputință era, într-o anumită măsură, o ușurare. Cunoștea sentimentul de pe vremuri, când tatăl ei, un bărbat uriaș și nesimțit, se așeza pe ea și îi scotea aerul din plămâni.

— Na, poți să te eliberezi? strigase el mereu, râzând.

Pentru el era doar un joc, însă pentru ea era o situație cât se poate de serioasă, dar nu spunea nimic, pentru că își iubea tatăl.

Și, într-o bună zi, el nu mai fusese acolo. Jocurile dispăruseră, dar ușurarea că acestea nu mai erau nu venise. Plecase cu o târfă, spusese mama ei. Dragul ei tată fugise cu o târfă. Acum se distra cu alți copii, mai noi.

Când îl cunoscuse pe soțul ei, povestise tuturor că îi amintea de tatăl ei.

— Asta nu ar trebui să-ți dorești în niciun caz, Mia, spusese mama ei.

Da, asta spusese.

•

După ce trecuseră deja douăzeci și patru de ore în care zăcuse prinsă sub cutii, ea știa că avea să moară.

Auzise pași afară, pe coridor. El stătuse o vreme în fața ușii și ascultase, apoi plecase.

Ar fi trebuit să gemi, se gândi ea. Poate atunci ar fi pus capăt situației.

Umărul stâng nu o mai durea. La fel ca brațul, era amorțit, dar șoldul pe care zăcea cea mai mare parte a greutateii ei o chinuia în fiecare secundă. În primele ore ale acestei situații claustrofobe transpirase, dar acum nu o mai făcea. Corpul ei nu mai eliminase decât urină, care îi cursese, caldă, în jos pe pulpe.

Zăcea într-o baltă de urină și încerca să se rotească măcar un milimetru, pentru ca presiunea de pe genunchiul drept să se mute puțin asupra coapsei. Chiar dacă nu reușea, tot avea senzația că parcă se mișcase un pic. Ca atunci când își rupsesse brațul și putea doar să se scarpine pe exteriorul ghipsului.

Își aminti de zilele și săptămânile când ea și soțul ei fuseseră fericiți împreună. La perioada de început, când el îi zăcea la picioare și făcea tot ce voia ea.

Iar acum, el o omora. O omora fără să ezite, fără niciun sentiment.

Cât de des trebuie să fi făcut asta? Nu știa.

Nu știa nimic.

Ea era un nimic.

Cine o să-și amintească de mine când voi fi moartă? se întrebă ea și întinse degetul de la mâna dreaptă, de parcă ar fi mângâiat un copil. Benjamin nu, era prea mic. Mama, desigur. Dar când, peste zece ani, nu va mai fi nici ea? *Cine o să-și amintească atunci de mine?* Nimeni, în afară de cel care îi luase viața. Nimeni, în afară de el. Și, poate, Kenneth.

Asta era cel mai îngrozitor. Sigur că era rău că trebuia să moară, dar faptul că după moartea ei nimeni nu avea să își amintească de ea era și mai rău. De asta simți nevoia să înghită, deși avea gura complet uscată, și plânse fără lacrimi, până când diafragma ei chinuită începu să tremure.

În câțiva ani, avea să fie uitată.

•

Din când în când îi suna telefonul, iar vibrațiile din buzunar îi dădeau speranțe. După ce soneria se oprea, ea ciulea urechile câte o oră, două la zgomotele casei. Oare Kenneth se afla afară? Dacă intrase la bănuieli? Trebuia să fi văzut că nu e în regulă ceva, nu? Doar observase cât fusese de cutremurată ieri, când o vizitase.

Apoi, dormise un pic. Când se trezi brusc, tot corpul îi era amorțit. Doar fața îi mai era vie. Acum, era doar o față. Nasul îi era parcă uscat și ochii o mâncau. Clipea în întuneric. Asta era tot. Altceva nu mai rămăsese din ea.

Atunci, observă de ce se trezise. Era Kenneth? Sau visa?

Închise ochii și ascultă intens. Era cineva în casă.

Ea își ținu răsuflarea și ascultă din nou. Da, era Kenneth. Deschise gura și gemu. El se afla jos, la fereastra de lângă ușa de la intrare, și striga. Îi striga numele, așa că acum îl cunoșteau toți vecinii. Simți cum buzele îi sunt cuprinse de un zâmbet, cum își adună forțele pentru un ultim strigăt, care trebuia să o salveze. Strigătul la care soldatul de acolo, de jos, avea să reacționeze.

Și strigă cât putu de tare.

Atât de încet, încât nici măcar ea nu se auzi.

30.

Soldații veniră după-amiază târziu, într-un jeep destul de îndoit. Unul dintre ei urlă că susținătorii lui Samuel Doe ar fi ascuns arme în școala din sat și că ea trebuia să le arate unde erau ascunse.

Pielea bărbaților strălucea. Ea încercă să îi convingă că nu avea nimic de a face cu regimul Krahn al lui Samuel Doe și că nu știa nimic despre arme, dar ei nici nu au vrut să audă.

Rachel, sau mai exact Lisa, cum se numea pe atunci, și prietenul ei auziseră împușcături toată ziua. Circula zvonul că ariergarda trupelor de gherilă ale lui Taylor lucra temeinic și violent. De aceea, se pregătiseră să fugă. Cine ar fi vrut să aștepte să vadă dacă oamenii cu pielea albă rămâneau scutiți de setea de sânge a viitorului regim?

Prietenul ei se dusese la etaj ca să aducă pușca de vânătoare, iar soldații dăduseră buzna peste ea când voia să ducă niște cărți ale școlii în clădirea de alături. În ziua aceea arseseră atâtea case, încât voia să se asigure.

Se trezise dintr-odată cu ei în față, bărbați care uciseseră toată ziua și care trebuiau acum să scape de tensiunea care li se acumulase în organism.

Ea nu înțelegea ce vorbeau între ei, dar ochii aveau limbajul lor. Ea se afla la locul nepotrivit. Mult prea tânără și o pradă prea ușoară, în sala goală de clasă.

Cu ultimele puteri, sări în lături, spre fereastră, dar bărbații o apucară de glezne și traseră înapoi. O lovire de multe ori, până când rămase nemișcată pe podea.

Trei capete neclare apărură în raza sa vizuală, apoi două corpuri se năpustiră asupra ei.

Din prea mult entuziasm și îmbătat de putere, al treilea soldat își sprijini arma Kalașnikov de perete și îi ajută pe ceilalți doi să îi desfacă picioarele. Îi astupară gura și, râzând isteric, o pătrunseră unul după celălalt. Ea respira agitat pe nările aproape lipite și îl auzi scurt pe prietenul ei gemând în camera de alături. Se temea pentru el. Se temea că soldații ar putea să-l audă și să-l execute.

Prietenul ei gemu însă foarte încet. Nu reacționează în niciun alt fel.

Cinci minute mai târziu, zăcând în praful de pe podea, se uită spre tablă și văzu ce scrisese cu doar două ore în urmă: *I can hop, I can run.*

Prietenul ei dispăruse împreună cu pușca. Pentru el ar fi fost ușor să-i împuște pe soldații transpirați. Aceștia zăceau acum lângă ea, cu pantalonii desfăcuți, și își trăgeau sufletul.

Dar el nu fusese acolo pentru a o ajuta și nu fusese nici atunci când ea sărise și apucase mitraliera bărbatului negru, trăgând glonț după glonț. Corpurile bărbaților fuseseră despicate de salva violentă, declanșând în încăperea un infern de urlate, sânge și praf de pușcă.

Prietenul ei fusese alături de ea când totul era bine. Când viața era ușoară și zilele senine. Nu fusese însă alături de ea când târâse trupurile zdrențuite afară, la groapa de gunoi, și le acoperise cu frunze de palmier, și nici când spălase sângele și bucățile de piele de pe perete.

Mai ales din cauza asta fusese nevoită să plece.

A doua zi îl găsisse pe Dumnezeu și se căise profund pentru vina ei. Dar promisiunea pe care și-o făcuse sieși în acea seară, când își dezbrăcase rochia și o arsese și se spălase jos până când își făcuse rană, acea promisiune nu avea să o uite nicicând.

Dacă diavolul avea să i se arate în cale a doua oară, atunci avea să ia problema în propriile mâini.

Dacă încălca astfel porunca Domnului, atunci problema era între ea și El.

•

În timp ce Isabel călca pedala de accelerație, lăsând privirea să-i alunece între navigator, drum și oglinda retrovizoare, Rachel simți dintr-odată că nu mai transpiră. De la o secundă la alta, buzele încetară să-i mai tremure, iar pulsul i se liniști. Își aminti vag cum teama se putea transforma în furie. Și când simți din nou respirația fierbinte a soldaților NPFL pe piele și văzu dinaintea ei ochii lor galbeni, strânse hotărâtă din dinți.

Atunci acționase, așa că o putea face și acum.

Se întoarse spre șoferiță.

— După ce îi dăm lucrurile lui Joshua, trec eu la volan, în regulă?

Isabel scutură din cap.

— Nu merge, Rachel, nu cunoști mașina. Sunt o droaie de lucruri care nu funcționează cum trebuie. Faza lungă automată nu merge. Frâna de mână nu ține. Mașina supravirează.

Mai înșiră o serie de defecte, dar niciunul nu o interesa pe Rachel. Se părea că Isabel nu avea încredere că Sfânta Rachel, aflată pe scaunul

din dreapta, va ști să conducă la fel de bine ca ea, așa că trebuia să îi demonstreze contrariul.

Cele două se întâlniră cu Joshua la Odense, pe peron. El era cenușiu la față și se simțea mizerabil.

— Nu-mi place deloc ce îmi spuneți.

— Știu, Joshua, dar Isabel are dreptate. Așa facem. Tipul trebuie să știe că îi suntem pe urme. Ai GPS-ul cu tine, așa cum am stabilit?

El încuviință. Avea ochii roșii.

— Nu îmi pasă de bani.

Rachel îl apucă hotărâtă de braț.

— Banii nu mai au nicio importanță. Deloc. Nu faci decât să îi respecti indicațiile. Când o să dea semnalul luminos, arunci punga, dar păstrezi geanta cu bani. În timpul ăsta, vom urmări trenul cât vom putea de bine. Nu trebuie să faci nimic, doar să ne spui unde e trenul, când te întrebăm. E clar?

El încuviință mecanic, dar nu păru deloc convins.

— Dă-mi geanta cu bani, zise soția sa. N-am încredere în tine.

El scutură din cap, așadar îl citise.

— Haide, zise ea, dar el încă se mai codea.

Atunci, ea îi dădu o palmă, dură și exact sub ochiul drept. Și înainte să priceapă ce se întâmpla, Isabel apucase deja geanta.

Rachel luă punga, îndesă înăuntru lucrurile răpitorului, în afară de cămașa cu păr. Puse lanțul și scrisoarea pe care o scrisese Joshua deasupra lacătului.

— Poftim. Și fă totul așa cum am stabilit, altfel nu o să-i mai vedem niciodată pe copii. Crede-mă că știu.

•

Era mai greu să țină pasul cu trenul decât își închipuise Rachel. E drept că imediat după Odense luaseră un avans, dar de la Langeskov lucrurile începură să se agite. Indicațiile lui Joshua erau îngrijorătoare, iar comentariile pe care le făcea Isabel la compararea coordonatelor lor GPS erau tot mai agitate.

— Rachel, trebuie să schimbăm locurile. Nu ai forța necesară pentru așa ceva.

Rareori niște cuvinte au avut un efect atât de nemijlocit asupra lui Rachel. Călca accelerația și ajunse cât ai clipi la viteza maximă a mașinii. În afară de zgomotul motorului, acum nu se mai auzea nimic altceva.

— Văd trenul! strigă Isabel când calea ferată și autostrada E20 se intersectară.

Apoi, formă numărul lui Joshua și îi auzi imediat vocea.

— Trebuie să te uiți în stânga pe fereastră, Joshua, suntem un pic înaintea voastră, zise ea, dar autostrada face apoi o curbă imensă, preț de câțiva kilometri, așa că o să fii o vreme în față. Încercăm să recuperăm pe podul Belt, chiar dacă va fi la limită. Trebuie să plătim și taxa de pod.

Ea ascultă comentariul lui.

— Te-a sunat? întrebă ea, înainte să închidă telefonul.

— Ce zice? se interesă Rachel.

— Încă nu a fost contactat de răpitor. Se pare că nu se simte deloc bine. Nu-și poate închipui că vom reuși să ajungem la timp. A zis ceva despre *dacă*, în sensul că nu mai contează dacă reușim. Important e că răpitorul va înțelege mesajul scrisorii.

Rachel strânse buzele. *Nu mai contează!* Nici vorbă de așa ceva. Ea avea să fie acolo când lumina stroboscopului avea să se aprindă. Va fi acolo, iar atunci acel psihopat care îi luase copiii va vedea de ce era în stare.

— Nu spui nimic, constată Isabel. Cred că are dreptate, nu vom ajunge.

Ochii ei stăteau lipiți de vitezometru, dar mașina nu putea rula mai repede de atât.

— Ce vom face la pod? Acolo traficul nu e aglomerat, dar sunt multe camere. Plus bariere pentru taxa de pod.

Rachel se gândi o clipă, în timp ce își croia drum, cu flash-uri de faruri, pe banda din stânga.

— Nu-ți face probleme, Isabel, zise ea.

31.

Isabel era înspăimântată. Îngrozită de cum gonea Rachel și de propria incapacitate de a o opri.

Mai erau doar două, trei sute de metri până la barierele de pe pod, dar Rachel nu frână. Curând, limita permisă ajunsese la treizeci de kilometri la oră, iar ea gonea cu o sută cincizeci. În fața lor, trenul lui Joshua alerga, iar Rachel voia să-l ajungă din urmă, indiferent ce ar fi însemnat asta.

— Mai încet, Rachel, mai încet! strigă Isabel când apărură în fața lor chioșcurile pentru taxa de pod. Frânează odată!

Rachel se agăță însă de volan, prinsă în lumea ei. Trebuia să-și salveze copiii. Nimic altceva nu mai conta.

Îl văzu pe paznicul de la trecerea pentru camioane fluturând din mâini. În fața lor, două mașini se dădură la o parte în ultima clipă.

Apoi, trecură bufnind de barieră. Cioburi de toate felurile zburară în jur și se loviră de parbriz.

Dacă mașina ei ar fi fost cu doar câțiva ani mai tânără și mai bine întreținută, atunci airbagurile s-ar fi deschis și le-ar fi oprit.

— Sunt defecte, să le schimb? o întrebase mecanicul și adăugase că nu avea să fie ieftin.

Multă vreme, lui Isabel i-a părut rău că a refuzat. Dar nu și acum. Dacă airbagurile s-ar fi deschis la viteza pe care o aveau, atunci acțiunea lor s-ar fi întrerupt. Acum, doar o denivelare zdravănă pe capotă și o crăpătură urâtă pe parbriz mai aminteau de acest atac prea puțin elegant asupra bunului public.

În spatele lor, activitatea era în toi. Dacă poliția încă nu aflase că o mașină înregistrată pe numele ei tocmai spărsese o barieră pe podul Belt, atunci înseamnă că dormeau în post.

Isabel respiră scurt și mai sună o dată la Joshua.

— Am trecut de pod. Unde ești?

El îi dădu coordonatele și ea le compară cu ale lor. Nu putea fi departe.

— Am un sentiment neplăcut, zise el. Ceea ce facem e greșit.

Ea încercă să-l liniștească pe cât de bine putea, dar nu părea să ajute.

— Sună când vezi lumina, zise ea și închise.

•

Înainte de ieșirea 41, văzură trenul înaintea lor, un șirag de perle de lumină care alunecau prin noaptea întunecată, în al treilea vagon ședea un bărbat a cărui inimă era supusă unui mare stres.

Când avea să-i contacteze acel ticălos?

Isabel strânse telefonul la piept în timp ce trecură pe lângă Halskov, în direcția ieșirii 40. Nicio luminică.

— Poliția din Slagelse ne va lovi cu siguranță, Rachel. De ce ai distrus bariera?

— Vezi trenul? Nu ai fi putut să-l vezi dacă frânam și opream chiar și pentru douăzeci de secunde. De asta am făcut-o!

— Nu văd trenul.

Isabel se uită pe harta din poala ei.

— La naiba, Rachel. Trenul face o buclă spre nord și apoi trece prin Slagelse. Dacă dă semnalul între Forlev și Slagelse, nu avem nicio șansă, doar dacă ieșim acum, imediat, de pe autostradă!

În timp ce Isabel se întoarce, ieșirea 40 dispăru în urma lor.

Își mușcă buzele.

— Rachel, dacă e așa cum cred, Joshua va vedea imediat semnalul luminos. Direct în fața localității Slagelse calea ferată e întretăiată de trei drumuri regionale. Locul e ideal pentru a recupera un sac cu bani. Noi nu putem însă ieși de pe autostradă, pentru că tocmai am trecut de ieșire.

Ea văzu că nimerise în plin: ochii lui Rachel căpătară din nou acea expresie disperată. Și fix în același moment frână puternic și duse mașina pe banda de urgență.

— Dau cu spatele, zise ea.

O luase razna de tot? Isabel porni luminile de avarie și trase de câteva ori adânc aer în piept.

— Ascultă, Rachel, zise ea, cât putu de liniștită. Joshua se va descurca. Nu trebuie să fim acolo când aruncă punga. Tipul ne va contacta de îndată ce va constata ce conține, zise Isabel.

Dar Rachel nu reacționează. Se afla într-o altă lume, iar Isabel o înțelegea.

— O să dau cu spatele pe banda asta cu nisip, repetă Rachel.

— N-o să faci asta!

Dar ea dădea deja cu spatele.

Isabel își scoase centura de siguranță și se întoarse. Spre ele se îndreptau, ca înșirate pe ață, farurile mașinilor.

— Rachel, ești nebună? Ne omori! Așa nu îi ajuți pe Samuel și pe Magdalena.

Dar Rachel nu răspunse. Cu motorul urlând, gonea în marșarier.

În următoarea clipă, Isabel descoperi luminile albastre, care apăruseră la patru sau cinci sute de metri în urma lor, din spatele unui deal.

— Stop! strigă ea, iar Rachel luă imediat piciorul de pe accelerație.

Și ea descoperise problema.

Transmisia gemu când ea trecu direct din marșarier în viteza întâi. În câteva secunde ajunsese la o sută cincizeci la oră.

— Roagă-te să nu sune Joshua acum, spunându-ne că a aruncat punga. Așa poate avem o șansă. Trebuie însă să ieși pe ieșirea 38, nu 39, acolo se află precis poliția să ne ia în primire. Ieși pe 38 și continuăm pe drumul regional, e oricum mai aproape de calea ferată. Până la Ringsted linia merge doar prin câmpuri, departe de calea ferată.

Ea își puse din nou centura și rămase următorii zece kilometri țeapănă, cu ochii ațintiți spre vitezometru. Mașinile de intervenție din spatele lor nu erau pregătite pentru o asemenea viteză.

Când ajunseră la ieșirea 39 spre centrul orașului Slagelse, drumul era plin de lumini albastre. În curând aveau să sosească și alte mașini de poliție.

Din păcate, avea dreptate.

— Sunt undeva acolo în față, Rachel. Accelerează dacă poți! strigă ea și formă numărul lui Joshua.

— Joshua, unde ești acum?

Dar Joshua nu răspunse. Ce însemna asta? Că aruncase deja punga? Sau ceva mult mai rău? Oare acel ticălos era cu el în tren? Nimeni nu se gândise până acum la asta. Să fie oare posibil? Oare toată povestea cu stroboscopul și punga fusese doar o manevră de derutare? Oare tipul avea deja punga și știa că nu conține bani?

Aruncă o privire pe bancheta din spate, la bani.

Ce avea să facă bărbatul acela cu Joshua?

•

Ajunseră la ieșirea 38 în clipa în care luminile albastre se vedeau pe banda opusă. Rachel aproape că nu atinse frânela când o coti, cu pneurile scrâșnind, pe drumul regional 150, abia evitând o altă mașină.

Isabel simți că îi curgea sudoarea pe spate. Femeia de lângă ea nu era doar disperată. Era, pur și simplu, nebună.

— Aici, pe drumul regional nu poți scăpa de poliție. Nu trebuie decât să-ți urmărească stopurile pentru a te găsi.

Rachel scutură din cap și se apropie atât de mult de mașina din față, încât barele de protecție aproape că li se atinseră.

— Acum, zise ea foarte liniștită, oprind farurile, nu mă mai văd.

Foarte deșteaptă manevra. Și cât de avantajos că faza lungă automată nu funcționa.

În față vedea foarte clar în mașina cealaltă siluetele a doi oameni care gesticulau panicați.

— Cu prima ocazie, o să cotesc, zise Rachel.

— Atunci va trebui să pornești iarăși farurile.

— Lasă-mă în pace și uită-te pe GPS. Când ajungem la următoarea intersecție care nu e fundătură? Trebuie să ieșim de aici, pot să văd cum se apropie poliția.

Isabel se întoarce. Într-adevăr. La doar patru, cinci sute de metri în urma lor, imediat lângă ieșirea de pe autostradă.

— Acolo! strigă Isabel. Acolo unde e panoul.

Rachel încuviință. Farurile mașinii luminară panoul. Vedbysønder scria acolo.

Rachel călcă frâna și răsuci volanul. Fără faruri, în întuneric.

— OK, zise ea și trecu pe lângă o șură și alte câteva clădiri. Ne oprim acum, în spatele fermei, aici nu ne vor vedea. Sună-l pe Joshua, da?

Isabel se întoarce și privi în urmă. Luminile albastre confereau peisajului un aspect fantomatic.

Apoi, formă numărul lui Joshua, de data asta cuprinsă de presimțiri neplăcute.

Sună de două ori, apoi el răspunse.

— Da.

Mai mult nu spuse.

Isabel îi făcu semn lui Rachel că a răspuns.

— Ai aruncat punga?

— Nu.

El părea destul de obosit.

— Ce se întâmplă, Joshua? Sunt oameni în apropiere?

— Doar unul, care stă în compartimentul de alături, dar lucrează la computer și are căști. E în regulă, zise el cam fără suflu. Eu nu mă simt bine deloc. Mă gândesc tot mereu la copii, totul e atât de îngrozitor.

— Joshua, încearcă să te calmezi.

Ușor de zis, greu de făcut.

— Nu mai durează mult și s-a terminat. Unde e trenul acum? Dă-mi coordonatele.

El citi de pe GPS.

— Tocmai ieșim din oraș.

Asta bănuia și ea. Trenul nu avea cum să fie prea departe.

— Lasă-te în jos! porunci Rachel când mașinile de poliție trecură în goană pe drum.

De parcă le-ar fi putut vedea cineva.

Cei doi pasageri din mașina din fața lor ar fi putut fi însă oprți în orice clipă. Aveau să le spună că nebunii care îi urmăriseră fără faruri o cotiseră brusc de pe drum. Mașinile de poliție aveau să se întoarcă.

— Hei! Văd trenul! strigă Isabel.

Rachel tresări.

— Unde?

Isabel arătă spre sud, departe de drum. Mai bine nici că se putea.

— Acolo, în spate. Haide, pornește!

Rachel aprinse farurile, accelerează în timp-record și luă ambele curbe din localitate cu avânt. Deodată, văzură șirul de lumini ale trenului intersectând farurile mașinii.

— O, Doamne, acum văd lumina! strigă Joshua agitat în telefon. O, Doamne de sus din ceruri, apăra-ne pe noi!

— A văzut-o? strigă Rachel care auzise exclamația din telefon.

Isabel aprobă mut și Rachel înclină ușor capul.

— O, Preasfântă Maică. Cuprinde-ne pe toți în lumina ta și arată-ne drumul spre fericire. Acceptă-ne pe toți drept copii ai tăi și încălzește-ne la inima ta.

Respiră sacadat și călcă pedala de accelerație.

— Lumina e chiar în fața mea, acum deschid fereastra, se auzi din telefon. Așa. Acum pun telefonul pe banchetă. O, Doamne, o, Doamne!

În fundal, Isabel îl auzea pe Joshua pufnind din greu. Vocea lui suna ca a unui bătrân obosit și suprasolicitat.

Ea se uită atent în întuneric, dar încă nu putea vedea nicio lumină clipind. Probabil că trebuia să fie direct în spatele trenului.

— Drumul de aici intersectează calea ferată de două ori, Rachel. Sunt sigură că se află pe același drum ca și noi, exclamă ea.

Auzi cum Joshua se chinuia să arunce punga pe geam.

— Îi dau drumul! strigă el în fundal.

— Unde e, Joshua? Poți să-l vezi? întrebă Isabel.

Acum avea telefonul din nou la ureche și vocea i se auzea clar.

— Da, îi văd mașina. E oprită chiar la marginea pădurii, acolo unde drumul se apropie de șine.

— Uită-te pe partea cealaltă pe fereastră, Rachel o să facă semn cu farurile.

Isabel îi făcu semn lui Rachel, care se aplecase peste volan și se uita atentă în întuneric.

— Ne vezi, Joshua?

— Da! strigă el. Vă văd sus, la pod. Vă îndreptați direct spre noi. Veți ajunge chiar...

Isabel îl auzi gemând, apoi răsună o bubuitură, de parcă mobilul ar fi căzut pe jos.

— Văd lumina stroboscopului! strigă Rachel.

Goni peste pod, apoi pe drumul îngust. Mai erau doar câteva sute de metri.

— Joshua, ce face acum? strigă Isabel, dar Joshua nu răspunse.

Poate că telefonul se închisese în cădere.

— Sfântă Maică, iartă-ne păcatele, începu Rachel lângă ea, când trecură în curbă pe lângă două case, o curte, o altă casă care se afla foarte aproape de calea ferată. Apoi, faza lungă a farurilor prinse în raza ei mașina.

Era oprită în curbă, la circa două sute de metri distanță și la doar cincizeci de metri de șine. Lângă mașină stătea însuși nemernicul, răscolind ceva. Probabil în pungă. Purta o pereche de pantaloni deschiși la culoare și o geacă din fâș. Dacă nu ai fi știut cine era, ai fi zis că era un turist care se rătăcise.

În momentul în care zări lumina, ridică privirea. De la distanță nu i se putea citi expresia de pe chip, dar probabil că îl bântuiau sute de gânduri. Cum ajunseseră lucrurile lui în pungă?

În orice caz, de-acum știa că în pungă nu se aflau bani. Acum, farurile care se apropiau vertiginos.

— Dau peste el! zberă Rachel, în timp ce bărbatul arunca punga în mașină și sărea la volan.

Ajunseseră la câțiva metri când pneurile sale prinseră aderență și îl duseră pe asfalt.

Drumul ducea într-o pădure deasă. Zgomotul motoarelor urlând se estompa sub coroanele copacilor. Mercedesul era mai nou decât Fordul. Nu avea să fie ușor să îl urmeze. Și la ce ar mai fi servit?

Isabel se uită la Rachel, care ținea volanul cât se poate de concentrată. Ce naiba își închipuia că face?

— Menține distanța, Rachel! urlă ea. În curând vor sosi mașinile de poliție în ajutor. O să-l prindem. Vor bloca strada undeva, precis.

— Alo, se auzi brusc din telefonul pe care încă îl mai ținea în mână. Era o voce străină de bărbat.

— Da.

Ochii lui Isabel țintuiau stopurile roșii ale mașinii din fața lor, dar tot restul se îndrepta spre acea voce.

Dezamăgirile și înfrângerile multor ani o învățaseră să se aștepte la ce era mai rău chiar și în cele mai inofensive situații. De ce nu era Joshua?

— Cine sunteți? întrebă ea aspru. Ești complicele aceluia nemernic? Spune, ești?

— Mă scuzați, dar nu știu la ce vă referiți. Vorbeați cumva cu bărbatul căruia îi aparține acest telefon?

Isabel simți cum o cuprinde un fior de gheață.

— Da, eu eram.

Lângă ea, Rachel tresări violent, dar nu luă piciorul de pe accelerație și se strădui să mențină mașina pe drumul îngust. Cu toate astea, distanța față de Mercedes devenea tot mai mare.

— Îmi pare rău să vă spun, dar tovarășul dumneavoastră de convorbire tocmai s-a prăbușit și...

— Ce spuneți? Cine sunteți? Întrerupse Isabel vocea din telefon.

— Ședeam în compartiment și lucram când s-a întâmplat. Îmi pare foarte rău, dar sunt destul de sigur că e mort.

— Isabel! strigă Rachel. Ce s-a întâmplat? Cine este la telefon?

— Mulțumesc, zise Isabel către bărbatul de la celălalt capăt și închise telefonul.

Își mută privirea de la Rachel la copacii care deveniseră o masă amorfa la viteza pe care o aveau. O căprioară în drum sau frunze ude

ar fi însemnat să își frângă gâtul pe loc. Se putea întâmpla foarte repede. Cum să-i spună lui Rachel ceea ce tocmai aflase? Cine putea să bănuiască în ce fel avea să reacționeze? Soțul ei murise de câteva secunde și ea gonia ca o nebună prin pustietate.

Isabel fusese adesea deprimată în viața ei. Singurătatea o apăsa ca o umbră, iar serile lungi de iarnă îi stârniseră multe gânduri întunecate, dar în acest moment nu se simțea așa. Acum, când era cuprinsă de ideea răzbunării și simțea răspunderea pentru două vieți tinere, cu diavolul însuși gonind în fața lor, Isabel știa că voia să trăiască. Indiferent cât de îngrozitoare era lumea asta, știa că își putea găsi locul în ea.

Întrebarea era dacă și pentru Rachel era valabil același lucru.

În clipa aceea, aceasta se întoarse spre ea.

— Spune-mi, Isabel. Acum. Ce s-a întâmplat?

— Cred că soțul tău a avut un atac de cord.

Mai prevăzător de atât nu putea să se exprime.

Rachel bănuia însă că o parte din informație nu fusese transmisă, iar Isabel simțea asta.

— A murit? O, Doamne, Isabel, a murit? Spune-mi!

— Nu știu.

— Spune-mi ACUM! Altfel...

Se întoarse brusc spre ea și mașina începu să devieze de la drum.

Isabel ridică mâna, pentru a i-o pune lui Rachel pe braț, dar se opri la jumătatea mișcării.

— Ai grijă la drum, Rachel, zise ea. În momentul ăsta contează doar copiii. Doar ei.

— Nu!

Rachel începu să tremure din tot corpul.

— Nu! Nu e adevărat! O, Maică sfântă, spune-mi că nu e adevărat!

Își încleștă mâinile pe volan, suspinând. Preț de o clipă, Isabel avu impresia că Rachel va renunța și se va opri, dar apoi se îndreptă brusc și călcă pedala de accelerație până la podea.

La marginea drumului apăru denumirea unei localități. Lindebjerg Lyngre scria acolo. Drumul îi conducea într-un arc mare în jurul unui grup de case și apoi din nou în pădure.

Acum se vedea clar că tipul din fața lor se simțea amenințat. Într-o curbă, mașina lui aproape că derapă. Rachel o imploră pe Maica

Domnului să o ierte dacă avea să încalce porunca Domnului și, pentru binele altora, avea să omoare un om.

— Ești nebună! strigă Isabel. Mergi cu două sute la oră. O să ne omori!

Preț de o clipă se gândi dacă nu ar trebui să smulgă, pur și simplu, cheile din contact.

O, *Doamne, atunci se blochează direcția*, îi trecu ei prin cap, așa că se agăță cu amândouă mâinile de scaun și se pregăti sufletește pentru ce era mai rău.

Când se ciocniră prima dată cu Mercedesul, capul lui Isabel zbură în față și apoi imediat înapoi, de parcă ar fi fost de cârpă. Mercedesul se menținu însă pe drum.

— OK, zbieară Rachel. Așadar, asta nu te impresionează, diavole!

Și, cu o forță întreită, ciocni din nou bara de protecție a mașinii din fața ei. Radiatorul și capota erau acum turtite. De data asta, Isabel își încordase mușchii gâtului, dar nu luase în calcul forța enormă a centurii de siguranță.

— Oprește mașina! zbieară ea și simți dureri în coșul pieptului.

Dar Rachel nu asculta. Era în transă.

Mercedesul se clătină scurt, dar roțile prinseră din nou și aduseră mașina la loc pe drum, care preț de câteva clipe fu luminat de lumina gălbuie care venea dintr-o curte.

Și atunci se întâmplă.

În momentul în care Rachel vru să lovească din nou portbagajul mașinii din față, bărbatul făcu o manevră surprinzătoare: trase mașina pe banda din stânga și călcă frâna până când pneurile sfârâiră. Fordul zbură pe lângă el, iar acum erau dintr-odată în față.

Isabel simți panica lui Rachel și cum înaintea lor nu se mai afla o mașină care să atenuzeze forța impactului. Mașina lor intră în derapaj. Roțile din față se răsuciră spre dreapta, ea corectă din volan, frână, dar prea puțin, și, în aceeași clipă, se auzi metal lovindu-se de metal, când celălalt se izbi în laterala Fordului.

Șocată, Isabel se întoarse spre geamul din spate, făcut țândări, și ușa care fusese strivită până la bancheta din spate. Atunci văzu din nou Mercedesul gonind spre ele.

Chiar dacă partea de jos a feței nu i se vedea, ea recunoscuse foarte clar ochii bărbatului și i se păru că în ei se afla siguranța de sine. De parcă situația s-ar fi limpezit dintr-odată.

Tot ce nu ar fi trebuit să se întâmple se întâmplase.

Când le lovi încă o dată, Rachel pierdu controlul mașinii. Restul nu mai fu decât durere și o ultimă privire spre lumea de acolo, de afară, din întuneric.

Liniște. Isabel se trezi atârând cu susul în jos, prinsă în centura de siguranță. Lângă ea se afla Rachel. Fără viață și sângerând, cu pilonul volanului înfipt în piept.

Isabel vru să se întoarcă, dar capul nu o ascultă. Începu să tușească și simți cum sângele i se scurgea pe gât și îi picura din nas.

E ciudat că nu mă doare nimic, se gândi ea, și în secunda următoare în corpul ei izbucniră o mie de impulsuri dureroase. Vru să strige, dar nu putea. *Acum o să mor*, se gândi ea și tuși din nou cu sânge.

Văzu cum o umbră se apropia de mașina lor. O umbră care nu le voia binele. Pașii pe care îi auzeau în iarbă erau măsurati și siguri.

Încercă să-și concentreze privirea pe silueta aceea, dar sângele care îi curgea peste față nu o ajuta. Când clipea, simțea de parcă ar fi avut șmirghel pe pleoape.

Abia când fu destul de aproape încât să audă ce spunea, ea recunoscuse bucata de metal pe care o ținea în mână.

— Isabel, zise el. Chiar nu mă așteptam să te găsesc aici. De ce a trebuit să te amesteci? Uite ce a ieșit!

Se lăsă pe vine și se uită pe fereastra laterală. Probabil că se întreba din ce unghi o putea nimeri mai bine. Vru să întoarcă iar capul, dar mușchii nu o ascultară.

— Există și alții care te cunosc, gemu ea și simți o durere înțepătoare în maxilarul inferior.

El zâmbi.

— Pe mine nu mă cunoaște nimeni.

Dădu ocol mașinii. Pe partea cealaltă se aplecă și se uită la Rachel.

— Ei, de ea nu trebuie să mă mai ocup. Cu atât mai bine. Brusc, se ridică în picioare. Isabel auzi sirene și văzu luminile albastre la picioarele lui. Fără să vrea, el făcu câțiva pași înapoi.

Apoi, ea își pierdu cunoștința.

32.

Mirosul de cauciuc ars era atât de puternic, încât opri într-o parcare înaintea de Roskilde. Mai întâi trase aripa lovită de lângă cauciuc, apoi înconjură mașina pentru a evalua nivelul pagubelor. În mod surprinzător, la prima vedere nici nu se observau prea tare.

De îndată ce se calma toată agitația, trebuia să dea mașina la reparat. Toate urmele, dar absolut toate trebuiau îndepărtate. Poate de către un mecanic din Kiel sau din Ystad, în Suedia, în funcție de situație.

Își aprinse o țigară și citi biletul pe care îl găsisese în pungă. Era un moment special, pe care îl aștepta mereu: aici, cu mașinile care goneau pe lângă el, stând în întuneric, știind că făcuse din nou ceea ce trebuia făcut. Știind că în pungă se aflau bani și că nu trebuia să mai rezolve decât situația din căsuța de la debarcader.

Dar de data asta situația nu era ca de obicei. Simțea încă șocul care îl lovise când, lângă șinele de tren, în pungă descoperise lucrurile sale și un mesaj în loc de bani. Îl înșelaseră. Bani nu erau acolo. Situația era gravă. Văzu în fața ochilor Fordul Mondeo distrus. Acea femeie preacuvioasă primise ce i se cuvenea. O merita! Dar treaba cu Isabel încă îl măcina.

Era vina lui că lucrurile se dezvoltaseră așa, fusese greșeala lui de la bun început. Ar fi trebuit să își asculte instinctele de la bun început și să o omoare la Viborg, când îl descoperise.

Cine ar fi putut să bănuiască faptul că exista o legătură între Rachel și Isabel? Doar între Dollerup și casa lui Isabel din Viborg stăteau mulți kilometri. Ce naiba nu luase în calcul?

Inhală adânc fumul și îl ținu cât putu în plămâni. Nu avea banii. Și totul doar din pricina câtorva greșeli prostești, comise doar din vina lui. Greșeli prostești și o întâlnire nefericită. Acum, totul depindea de Isabel. În acest moment nici măcar nu știa dacă era moartă. Dacă după accident ar mai fi avut timp zece secunde, i-ar fi dat cu cricul în cap.

Atunci ar fi putut să fie sigur.

Acum nu îi rămânea decât să spere că natura avea să îl ajute. Impactul fusese foarte puternic. Sunetul ascuțit al metalului deformat care aluneca pe asfalt încă îi mai răsună în urechi. Cum să fi supraviețuit cineva după așa ceva?

Duse mâna la ceafa care îi pulsa. Femei afurisite! De ce nu îi urmaseră, pur și simplu, indicațiile?

Aruncă mucul de țigară în tufiș, se așeză pe scaunul din dreapta, luă sacul în brațe și scoase afară lucrurile.

Lacătul și lanțul de la hambarul din Ferslev. În afară de asta, câteva haine din dulapul de acolo. Și, pe deasupra, acea afurisită de scrisoare.

O mai citi o dată. Cerea, fără îndoială, o reacție imediată. Cei care o scriseseră știa pur și simplu prea mult.

Dar fuseseră siguri de ei și asta fusese greșeala lor. Crezuseră că acum rolurile erau inversate și că puteau să-l șantajeze. Mda. Le costase probabil viața, dar trebuia mai întâi să verifice și să se convingă de asta.

Atunci doar soțul, Joshua, și eventual fratele lui Isabel, polițistul, mai erau o amenințare.

Eventual. Un cuvânt ca o amenințare.

Rămase o vreme așezat și analizează situația. Farurile mașinilor care treceau pe drum alunecau în valuri peste parcare.

Oare poliția se afla pe urmele lui? Nu își făcea prea multe probleme în legătură cu asta. Când ajunseseră la locul accidentului, el se afla la câteva sute de metri depărtare. Și nici atunci când trecuseră cu sirenele urlând pe lângă el, niciunul nu se interesase de Mercedesul care înainta tihnit.

Sigur că avea să găsească urmele carambolului pe mașina lui Isabel. Dar cu cine? Cum să-l găsească vreodată?

Nu, pentru el, cel mai important era acum soțul lui Rachel, acel Joshua. De la el trebuia să ceară banii. În afară de asta, trebuia să înlăture tot ce i-ar fi putut atrage pe urmăritori pe urmele sale. În cele din urmă, va trebui să-și reconstruiască întreprinderea de la zero.

Oftă. Anul nu se arătase deloc bun până acum.

Avusese de gând să înfăptuiască zece operațiuni de genul acesta. Și fusese bun. Milioanele din primii ani fuseseră investite corect și aduseseră profituri frumoase. Apoi venise criza și îi distrusese veniturile.

Chiar și un răpitor criminal trebuia să se supună mecanismelor pieței libere, iar acum trebuia să înceapă, mai mult sau mai puțin, de la zero.

— Fir-ar a naibii de treabă, mormăi el când își aminti de un alt aspect.

Dacă sora lui nu își primea banii ca de obicei, avea o problemă în plus. Din copilărie veneau păcate în care nu trebuia nimeni să răscolească. Nume care nu trebuiau să iasă la iveală.

Mai avea și asta pe cap.

Când fusese eliberat din centrul de reeducare, mama lui avea un nou bărbat. Sfatul bătrânilor i-l alesese dintre văduvi. Un meșter coșar care adusese cu sine două fete de vârsta Evei. „Un bărbat semeț” îl numea noul preot, fără să țină cont de realitate.

La început, tatăl vitreg îl lovea, dar când mama lui începu să ia mai puține somnifere și să i se supună în pat, temperamentul lui începu să capete spațiu de manevră.

— Fie ca Domnul să-și întoarcă chipul spre tine și să-ți dăruiască pace.

Cu aceste cuvinte încheia de fiecare dată când își bătea fiicele.

Progeniturile lui auzeau destul de des aceste cuvinte. Dacă i se părea că încălcaseră cuvântul Domnului, le pedepsea. Însă, de regulă, nu ele greșeau, ci fratele lor vitreg. Fie că uitase să rostească „Amen”, fie că zâmbise ușor la rugăciunea de la masă. În orice caz, aproape niciodată nu era vorba despre altceva decât de astfel de nimicuri. Coșarul nu îndrăznea însă să se atingă de acel băiat mare și puternic. Nu îndrăznea să meargă chiar atât de departe.

Apoi urmau, de fiecare dată, remușcărilor, ceea ce era chiar mai rău. La tatăl său măcar știai ce urmează, căci nu îl cuprindea niciodată moralitatea. Tatăl vitreg, în schimb, le mângâia pe fete pe obraji și se scuza pentru accesele de furie și pentru fratele lor rău. Apoi se ducea în birou, își punea „mantaua Domnului”, cum numea tatăl său straietele de predicator, și se ruga lui Dumnezeu să le protejeze pe aceste fete nevinovate. De parcă ar fi fost cu adevărat niște îngeri.

Evei nu îi adresa niciodată vreun cuvânt, niciodată. Ochii ei orbi, albi, i se păreau dezgustători, iar ea simțea asta.

Niciunul dintre copii nu îl înțelegea. Nu înțelegeau de ce își pedepsea fetele, când de fapt își ura fiul vitreg și își disprețuia fiica vitregă! Și niciunul dintre copii nu reușea să înțeleagă de ce mama nu intervenea. Dar, mai ales, de ce se arăta Dumnezeu în faptele acestui bărbat atât de rău și strigător la cer de nedrept?

O vreme, Eva îi luă apărarea tatălui vitreg. Dar asta încetă când le bătu pe surorile vitrege atât de tare, încât putu să simtă ea însăși urmele loviturilor.

Fratele ei se menținu în expectativă. Aduna, ca să zicem așa, forțe pentru socoteala finală, care avea să vină într-o bună zi. Atunci când aveau să se aștepte mai puțin.

Pe atunci erau patru copii, soț și soție. Astăzi nu mai rămăseseră decât el și Eva.

•

Scoase foaia cu informații despre familie din torpedou. Acolo se afla și numărul lui Joshua.

Avea să îl sune și să îl confrunte cu realitatea: că soția și complicea ei fuseseră scoase din joc și că acum urmau la rând copiii dacă nu primea banii în douăzeci și patru de ore, într-un alt loc. Și că și el, Joshua, avea să moară, dacă implica din nou pe cineva din afară.

Văzu chipul rumen al binevoitorului tată de familie în fața sa. Bărbatul avea să cedeze și să facă tot ce avea să îi ceară. Știa asta din experiență.

Formă numărul și așteptă. Avu impresia că durează cam mult până când i se răspunse la celălalt capăt.

— Da, alo? zise o voce pe care nu reuși să o pună imediat în legătură cu Joshua.

— Aș putea să vorbesc cu Joshua?

Farurile mașinilor alunecau în continuare prin parcare.

— Cine sunteți?

— Nu este numărul lui Joshua? replică el.

— Nu, nu este. Ați format greșit, cu siguranță.

El se uită la mobil. Nu, nu formase greșit. Ce se petrecea?

Apoi, își dădu seama. Numele!

— O, da, scuze! Am spus Joshua, așa îi spunem toți. Dar se numește Jens Krogh, vă rog să mă scuzați, câteodată mai uit asta. Pot să vorbesc cu el?

Tăcu și privi în întuneric. Bărbatul de la celălalt capăt tăcu și el. Asta nu vestea nimic bun. Cine naiba era?

— Ah, da, zise apoi vocea. Cine sunteți?

— Cumnatul său.

Era o replică la întâmplare.

— Puteți să mi-l dați acum la telefon?

— Nu, îmi pare rău. Vorbiți cu poliția din Roskilde, asistentul de poliție Leif Sindal. Spuneți că sunteți cumnatul lui. Cum vă numiți?

Poliția? Idiotul informase poliția? O luaseră razna cu toții.

— Poliția? A pățit Joshua ceva?

— Nu vă pot da nicio informație câtă vreme nu îmi spuneți numele.

— Mă numesc Soren Gormsen, zise el atunci.

Așa era regula. Poliției îi dai întotdeauna un nume obișnuit.

Atunci îți dau crezare. Atunci cred că te pot verifica.

— Aha, se auzi apoi. Soren Gormsen, puteți să-l descrieți pe cumnatul dumneavoastră?

— Da, pot. E un bărbat înalt și puternic. Pe jumătate chel. Cincizeci și opt de ani, poartă mereu o vestă verdeoliv și...

— Soren Gormsen, îl întrerupse polițistul. Am fost chemați deoarece Jens Krogh a fost descoperit fără viață într-un tren. Avem un cardiolog aici. Îmi pare rău să vă spun că tocmai l-a declarat mort pe cumnatul dumneavoastră.

El lăsă cuvintele să-i răsune în minte, înainte să pună întrebarea.

— O, nu! E îngrozitor! Cum s-a întâmplat?

— Nu știm. Conform unui pasager din tren, pur și simplu s-a prăbușit.

Să fi fost cumva o capcană?

— Unde îl duceți?

Auzi cum polițistul vorbește cu medicul.

— O să-l preia o ambulanță. Probabil că se va cere o autopsie.

— O să-l ducă pe Joshua la spitalul din Roskilde?

— Coborâm din tren abia la Roskilde, da.

El mulțumi, își exprimă din nou regretul și coborî din mașină, pentru a șterge mobilul și a-l arunca în tufiș. Pentru cazul în care era totuși o capcană.

— Ei, tu! auzi în spatele lui.

Se întoarse și văzu doi bărbați coborând dintr-o mașină care parcase între timp în spatele lui. Numere lituaniene, treninguri vechi și chipuri foarte uscate.

Se îndreptau direct spre el, intenția lor fiind clară. Imediat aveau să-l trântască la pământ și să-i golească buzunarele. Era modul lor de a-și câștiga pâinea.

Ridică mobilul ca avertisment și arată spre el.

— Uite! strigă el și îl aruncă spre unul dintre cei doi.

În același timp, sări în față și îl lovi pe celălalt între picioare, astfel încât se prăbuși gemând și dădu drumul cuțitului.

Două secunde mai târziu, îl ridicase și i-l înfipsese celui aflat pe jos de două ori în burtă și celuilalt în coaste.

Apoi, ridică mobilul și îl aruncă în tufe, împreună cu cuțitul, cât de departe putu.

Viața îl învățase că trebuia întotdeauna să lovească primul.

Îi părăsi pe cei doi acolo și introduse în GPS gara din Roskilde.

Doar opt minute până acolo.

•

Ambulanța așteptase o vreme înainte să apară targa. Se ascunse printre curioșii care se uitau la conturul corpului lui Joshua, aflat sub pătură. Când îl văzu pe polițistul care însoțea targa și ducea geanta și paltonul lui Joshua, fu convins.

Joshua era mort. Banii erau pierduți.

— La dracu', la dracu', la dracul înjură întruna în timp ce își conducea Mercedesul spre Ferslev.

Ce adresă bună de acoperire fusese în toți acești ani! Adresa sa, numele, camioneta, tot ce ținea de persoana care susținea că este avea legătură cu această veche gospodărie țărănească. Acum, se terminase totul. Isabel cunoștea numărul de înmatriculare al mașinii sale și i-l comunicase și fratelui ei. Astfel, proprietarul autovehiculului odată aflat, se stabilea o legătură și cu acea adresă. Locul nu mai era deloc sigur.

Când ajunse în sat și se îndreptă printre copaci spre vechea casă, în regiune se lăsase deja obișnuita liniște de seară. Satul părea complet părăsit, probabil că locuitorii se aflau toți în fața televizorului. Doar în casa dintr-o gospodărie de undeva de departe, printre câmpuri, se vedeau câteva ferestre luminate. De acolo avea să plece și apelul de urgență.

Mai întâi văzu că Rachel și Isabel pătrunseseră în casa mare. Apoi parcurse sistematic fiecare încăpere și îndepărtă lucrurile care ar fi rezistat unui incendiu: o mică oglindă, o cutie cu lucruri de cusut, o trusă de prim-ajutor.

Apoi, scoase camioneta din hambar, ocoli casa și o conduse prin fereastra mare a sufrageriei, de unde aveai o priveliște foarte frumoasă a câmpurilor.

Când se sparse geamul se zburătăciră câteva păsări, dar asta fu tot.

Ocoli din nou casa înainte de a intra cu lanterna înăuntru. *Perfect*, se gândi el, când văzu partea din spate a camionetei și pneurile

dezumflate. Păși pe vârfuri peste cioburile de pe podea și deschise ușa din spate, apoi scoase canistra de rezervă și o turnă pe jos între sufragerie, bucătărie, hol și etaj.

Deșurubă capacul rezervorului, smulse o bucată de draperie, o cufundă în benzina de pe jos și o băgă apoi în gura rezervorului.

Preț de o clipă rămase în curte și se uită în jur. Apoi aprinse restul draperiei și îl aruncă într-o baltă de benzină, unde se aflau sticlele și cu gaz.

Când rezervorul cu benzină al camionetei sări în aer cu o bubuitură asurzitoare, el era deja cu Mercedesul pe drumul comunal. După alte câteva minute, fu rândul sticlelor de gaz. Exploziile fură atât de puternice, încât i se păru că vede cum se ridică acoperișul.

Abia când lăasă în urmă supermarketul localității și avu vizibilitate bună, se opri la marginea câmpului și privi în urmă.

Gospodăria ardea cu flăcări uriașe. Scânteile zburau ca stelele căzătoare. Cu siguranță că incendiul putea fi observat de la câțiva kilometri depărtare. Nu avea să mai dureze mult și flăcările aveau să ajungă la crengi și să topească totul de-a valma.

Mda. Din partea asta nu mai avea de ce să se teamă.

Pompierii nu vor mai putea constata decât că nu mai era nimic de salvat.

Se va vorbi de faptele unor tineri nebuni.

La țară se vorbea adesea despre asta.

•

Se postă în dreptul ușii camerei în care soția sa zăcea îngropată sub maldăre de cutii. Constată încă o dată, cu un amestec de tristețe și mulțumire, că era o liniște de mormânt. Trăiseră bine împreună. Era frumoasă și blândă și o mamă bună, nu se putea spune altceva. Da, tot el era de vină pentru că nu funcționase. Înainte să mai încerce încă odată cu o femeie, trebuia să se asigure că tot ce se afla în acea cameră dispărea de pe suprafața pământului. Până acum, trecutul se depusese ca mucegaiul peste viața lui, dar pe viitor nu avea să mai permită asta. Avea să mai organizeze câteva răpiri, dar apoi avea să vândă casa și să se retragă undeva departe. Poate că până atunci reușea să învețe să trăiască normal.

Se întinse câteva ore pe colțar și parcurse în gând ce sarcini mai avea de îndeplinit. Gospodăria Vibehof și căsuța de pe debarcader putea să le păstreze, asta era sigur, dar trebuia să găsească înlocuitor

pentru ferma din Ferslev. O căsuță izolată pe undeva, pe unde nu călca picior de om. Cel mai bine una al cărei proprietar să fie cunoscut ca un străin în regiune. Vreun bătrân care se îngrijea singur de ale lui și nu era o povară pentru nimeni. Probabil că de data asta avea să caute mai spre sud. Când făcuse cercetări în regiunea de lângă Næstedt, observase câteva case potrivite, dar știa din experiență că selecția finală nu avea să fie ușoară.

Proprietarul vechii gospodării din Ferslev se potrivise perfect. Nimeni nu se interesa de el, iar el nu se interesa de alți oameni. Muncise aproape toată viața în Groenlanda și avea o prietenă în Suedia. Dacă întrebai în sat de el, auzai mereu: „Din câte știi”. Această minunată expresie, „din câte știi”, îl condusese la el. Era un bărbat care se descurca singur, care trăia din banii pe care îi câștigase în tinerețe, așa se spunea. Îl considerau un ciudat, și cu asta îi semnaseră condamnarea la moarte.

Trecuseră zece ani de când îl omorâse pe acest ciudat și de atunci avusese grijă să deschidă toate plicurile cu fereastră care sosiseră și să le plătească pe toate. După câțiva ani renunțase la contractul de energie electrică și gunoi, iar de atunci nu mai venise nimeni. Buletinul și carnetul de conducere ale bărbatului, dar cu fotografiile noi și date de naștere mai credibile, le realizase un fotograf din Vesterbro. Un bărbat de cuvânt, care considera falsurile o formă de artă – dacă elevii lui Rembrandt se făceau vinovați de asta, atunci o făcuseră doar la îndemnul maestrului! Un adevărat artist.

Timp de zece ani îl însoțise numele de Mads Christian Fog, dar, din păcate, acum se sfârșise.

Acum, era, pur și simplu, Chaplin.

Când avea șaisprezece ani și jumătate se îndrăgostise de una dintre surorile sale vitrege. Era deosebit de gingașă și de eterică, avea o frunte înaltă și o piele atât de străvezie, încât i se vedea vinișoarele de la tâmple. O mare deosebire față de materialul genetic brut al tatălui său vitreg și foarte diferită de aspra sa mamă.

Voia să o sărute, să o ia în brațe și să se adâncească în ochii ei, dar știa că era strict interzis. În ochii Domnului ei erau frați adevărați, și ochii Domnului erau atotprezenți în acea casă.

În cele din urmă se satisfăcu cu acea plăcere pe care și-o putea acorda singur seara, sub plapumă, sau cu priviri furișe aruncate surorii

vitrege. Pentru asta trebuia doar să urce în pod și să privească prin crăpăturile dalelor de deasupra camerei lor.

Apoi, într-o bună zi, ea îl prinse, ca să spunem așa, asupra faptului. Se întinsese pe podea și aștepta momentul pentru a o admira pe frumoasă în cămașă de noapte, când ea ridică brusc privirea și îl descoperi.

Șocul lui fu atât de mare, încât își ridică brusc fruntea și se lovi de o bârnă din acoperiș, iar un cui ieșit în afară i se înfipse în spatele urechii.

Îl auziră apoi gemând în pod și, astfel, plăcerile lui se sfârșiră.

Într-un acces de frică de Dumnezeu, sora sa Eva îl pârî mamei și tatălui vitreg. Ochii ei orbi nu văzură furia apropiată de dușmănie care se declanșă la părinți.

Mai întâi îl interogară amenințându-l cu osânda veșnică, dar el nu recunoscuse. Nu mărturisise că pândise fata visurilor sale pentru a o vedea dezbrăcată. Cum ar fi putut amenințările lor să îl facă să mărturisească? Amenințări de genul acesta auzise prea des.

— Tu ești singurul vinovat, urlă tatăl său vitreg și îl atacă din spate.

Fu luat complet prin surprindere. Tatăl vitreg nu era mai puternic decât el, dar îi răsuci brațele la spate și i le ținu într-o strânsoare de fier.

— Ia crucea, strigă el către soția lui. Scoate-i diavolul din corp! Lovește-l până îi alungi toate păcatele!

El îi văzu privirea furioasă și văzu cum ridică crucifixul. Când căzu prima lovitură, îi simți respirația puturoasă în față.

— În numele splendorii Domnului! strigă ea și ridică din nou crucifixul.

Pe buza de sus i se adunaseră broboane de sudoare, dar tatăl vitreg îl strânse și mai tare, gemând și repetând la nesfârșit:

— În numele Atotputernicului!

După douăzeci de lovituri pe umeri și pe brațe, mama lui făcu un pas în spate. Respira greu și era epuizată.

De acum, nu mai exista cale de întoarcere.

Cele două surori vitrege ședeau plângând în sufragerie. Auziseră totul și păreau cu adevărat șocate. Eva, în schimb, nu lăsa să se observe nimic, deși cu siguranță auzise și ea tot. Continua să citească un text în Braille, dar nu putea să-și ascundă trăsăturile încrâncenate.

În aceeași seară le puse pe ascuns părinților somnifere în cafea. Iar când se lăsă noaptea și cei doi dormeau adânc, luă un pahar și dizolvă toate pastilele în apă. Dură o vreme până când cei doi se întoarseră pe spate și le putu turna cocteilul de pastile pe gât. Dar timp avea destul.

Șterse apoi sticla, apăsă degetele tatălui vitreg pe ea, luă două pahare de apă, repetă procedura cu degetele amândurora, puse fiecare pahar pe noptiera corespunzătoare și turnă un pic de apă înăuntru. Apoi, trase ușa în urma lui.

— Ce ai făcut acolo? auzi o voce.

Se uită în întuneric. Eva avea aici un avantaj. Era în mediul ei în întuneric și avea auzul la fel de ager ca al unui câine.

— Nimic. Voiam doar să-mi cer scuze, dar dormeau adânc. Probabil că au luat somnifere.

— Atunci sper doar că dorm bine, replică ea.

A doua zi de dimineață cadavrele fură ridicate. Scandalul din pricina sinuciderilor fu enorm în mica localitate. Eva tăcea. Probabil că bănuia deja că această nenorocire, la fel ca și faptul că fratele ei era răspunzător de orbirea ei – fapt de care se necăjea și el în tăcere –, avea să devină asigurarea ei împotriva unei vieți trăite în sărăcie și mizerie.

Cât despre surorile sale vitrege, ele căutară eternitatea după doar doi ani. Intrară în lac ținându-se de mână, iar acesta le acceptă. Așa se eliberară de toate amintirile dureroase. El și Eva însă nu.

Moartea părinților se petrecuse cu douăzeci și cinci de ani în urmă. Între timp se prăpădiseră încă mulți alții care interpretaseră greșit „iubirea de aproape” în cadrul diferitelor manifestări de fanatism.

La naiba cu toți ăștia. La naiba cu toți cei care credeau că se pot ridica deasupra altora, în numele lui Dumnezeu.

Cât de mult îi ura! Și cât de tare își dorea să îi șteargă pe toți de pe fața pământului!

•

Scoase cheia camionetei și cea a casei din Ferslev de pe inelul cu chei, se uită cu atenție în jur și le lăsă apoi să alunece în sacul cu gunoi aflat deasupra în tomberonul vecinului.

Apoi, se duse înapoi și goli cutia poștală.

Reclamele ajunseră imediat în coșul de gunoi, iar restul pe masă. Două plicuri cu fereastră, cele două ziare și un bilet mic, scris de mână, cu logoul clubului de bowling.

Desigur că în ziare nu scria nimic, nu avea cum. În schimb, posturile regionale de radio erau cât se poate de actuale. Mai întâi veni știrea despre cei doi lituanieni care se atacaseră reciproc în focul unor certuri. Urmă apoi povestea despre accidentul femeilor. Nu erau multe informații, dar erau destule. Era vorba despre un accident după o cursă nebunească de mai multe ore, în care rupseseră și bariera de pe podul Belt. Apoi, fu amintit locul accidentului, vârsta femeilor și faptul că ambele fuseseră rănite grav. Nu se dădură nume, dar exista posibilitatea să fie vorba de fugă de la locul accidentului.

Se logă la internet și caută și alte informații. În ediția online a unuia dintre marile cotidiene se scria că femeile fuseseră operate și că se aflau încă în pericol de moarte. Se specula cu privire la motivul cursei nebunești peste Belt. Un doctor de la secția de urgențe a spitalului din Rigs, căruia îi era dat numele, vorbea destul de pesimist despre șansele lor de supraviețuire.

Cu toate astea, era profund neliniștit.

Se informă pe pagina de internet a spitalului ce și cum făceau acolo. Apoi studie planul secțiilor și analiză unde s-ar putea afla cele două acum.

Deocamdată trebuia doar să se țină la curent cu privire la starea celor două femei.

Apoi, luă biletul cu logoul clubului de bowling și îl citi.

Am trecut azi pe aici, dar nu era nimeni. Turneu, miercuri, ora 19.30, mutat cu o jumătate de oră mai devreme, la ora 19.00. Țineți minte, petrecere după? Sau ai deja destule bile de bowling, haha?

Veniți poate amândoi? încă o dată, haha! LG, Papst.

Se uită în sus, spre etajul unde zăcea soția lui. Dacă mai aștepta câteva zile înainte să îi transporte cadavrul la casa de la debarcader avea să scape de toți trei. Încă vreo câteva zile fără apă și copiii aveau să moară cu siguranță. Mda, așa trebuia să se întâmple. Până la urmă, părinții hotărâseră așa. Ce idioțenie! Atâta efort pentru nimic!

Auzise agitația nocturnă de jos din sufragerie, dar nu și că venise salvarea.

— Hardy are ceva la plămâni, îi explică Morten. Îi vine greu să respire.

Părea îngrijorat. Trăsăturile sale vesele și rotofeie păreau acum căzute.

— E ceva serios? întrebă Carl.

— Doctorul vrea ca Hardy să fie dus la Rigshospital pentru a sta sub observație, ca să i se facă și niște investigații la inimă. S-ar putea să existe pericolul unei aprinderi de plămâni. Pentru cineva aflat în situația lui Hardy, asta e foarte periculos.

Carl încuviință. Evident că nu-și puteau permite niciun risc.

Îi trecu prietenului său mâna prin păr.

— Ah, Hardy, omule, ce porcărie! De ce nu m-ați trezit?

— Eu i-am spus lui Morten să nu o facă, șopti Hardy, care părea trist. Mă lăsați să mă întorc aici când mă externează, da?

— Sigur că da, bătrâne. Fără tine nu mai are niciun haz locul.

Hardy zâmbi slab.

— Nu cred că Jesper e de aceeași părere. Ar fi foarte bucuros să găsească sufrageria așa cum era înainte, când o să apară după-amiază.

Astăzi după-amiază? Carl uitase de asta.

— Ei bine, n-o să fiu aici când te întorci de la serviciu, Carl. Morten merge cu mine la spital, așadar sunt pe mâini bune. Cine știe, poate că mă întorc peste câteva zile?

Se forță să tragă aer în piept și să zâmbească.

— Carl, îmi tot umblă o chestie prin cap, zise el apoi.

— Dă-i drumul.

— Îți mai amintești de cazul Børge Bak, când au găsit cadavrul unei prostituate sub podul Langebro? Murise înecată. La prima vedere a părut un accident, poate chiar o sinucidere, dar nu a fost așa.

Carl își amintea chiar foarte bine. O negresă. Nu avea mai mult de optsprezece ani. Era goală, cu excepția unui inel la gleznă, împletit din lițe de cupru. Nimic nu ieșea în mod deosebit în evidență, căci multe femei africane purtau așa ceva. Același lucru era valabil pentru multele

semne de înțepături de pe brațe. Tipic pentru prostituție și droguri și deloc neobișnuit pentru femeile africane din Vesterbro.

— Peștele ei a omorât-o, nu-i așa? întrebă Carl.

— Nu, a fost omorâtă de unul dintre cei care i-o vânduseră peștelui.

Exact. Acum își amintea de asta.

— Povestea pare asemănătoare cazului vostru cu incendierile și cadavrele carbonizate.

— Aha. Te gândești la inelul din cupru de pe gleznă?

— Exact.

Strânse de două ori ochii, ceea ce era un semn pentru datul din cap a aprobare.

— Fata nu mai voia să se prostitueze. Voia să plece acasă, dar nu câștigase încă destui bani, de aceea asta nici nu intra în discuție.

— Și de aceea a fost omorâtă.

— Da. Fetele acelea africane credeau în voodoo, dar fata asta nu. De aceea, sistemul era în pericol. Și de aceea trebuia să dispară.

— Așadar, au folosit inelul pentru a le aminti celorlalte prostituate că nimeni nu se revoltă nepedepsit, nici împotriva șefului, nici împotriva magiei voodoo.

Hardy strânse iarăși de două ori din ochi.

— Da. Cineva a împletit păr și pene și alte trăsnași în acel inel. Celelalte fete au înțeles imediat mesajul.

Carl își șterse gura. Era evident că Hardy dădea iar dovadă de o gândire excepțională.

•

Jacobsen se întoarse cu spatele la care și se uită în jos pe stradă. Făcea adesea asta când avea nevoie să se concentreze.

— Hardy e de părere așadar că victimele incendiilor erau colectori de datorii, care trebuiau să adune dobânzile scadente și ratele întârziate de la acele firme, dar care nu au fost suficient de fermi. Și pentru că banii nu soseau așa cum ar fi trebuit, au fost omorâți?

— Da. Cartelul a făcut din ei un exemplu – pentru restul de colectori. Iar firmele care împrumutaseră bani au putut să scape de datorii în baza sumelor primite de la asigurări. Două muște dintr-o lovitură.

— Dacă acești sârbi adună sumele din asigurări, ar trebui să existe una sau două firme care nu au bani pentru reconstrucție, rezumă Jacobsen situația.

— Da.

Şeful departamentului de criminalistică încuviință. Era foarte posibil să fie atât de simplu. Erau acțiuni violente, dar, pe de altă parte, bandele est și sud-est europene nu erau cunoscute pentru blândețea lor.

— Știi ceva, Carl? Cred că vom merge mai departe cu această teorie. Dădu din cap.

— Am să iau imediat legătura cu Interpolul. Trebuie să ne ajute să obținem niște răspunsuri de la sârbi. Te rog să-i mulțumești lui Hardy din partea mea. Cum îi merge? Se simte bine la tine?

Carl scutură capul de colo colo. Să se simtă bine? Ar fi fost prea mult spus.

— Ah, încă un mic pont, zise Marcus Jacobsen și îl opri la ușă. Oficiul Muncii trece azi în control pe la voi.

— Așa ceva! Și de unde știi tu asta? Am crezut întotdeauna că vor să ne ia prin surprindere.

Şeful zâmbi.

— Da, dar noi suntem poliția. Noi știm astfel de lucruri.

— Yrsa, astăzi trebuie să stai la etajul doi, e clar?

Se pare că ea nu îl auzea.

— Am vrut să-ți mulțumesc din partea lui Rose pentru biletul pe care l-ai lăsat ieri la noi, zise ea.

— Ah, da. Și ce a răspuns? Se întoarce curând?

— Asta nu mi-a spus.

Mai clar nici că se putea. Rămânea cu Yrsa pe cap.

— Unde e Assad? Întrebă el.

— E la el în birou și sună foști membri de secte. Eu am preluat grupurile de întrajutorare și asociațiile.

— Sunt multe?

— Nu, voi termina în curând. Apoi o să-l ajut pe Assad cu membrii sectelor.

— Bună idee! Cum îl găsiți?

— Vechi anunțuri din ziare. Există destule.

— Când te muți la etajul doi, ia-l și pe Assad cu tine, bine? Se anunță o vizită de la Oficiul Muncii.

— Cine?

— Oficiul Muncii. Ȑia cu azbestul.

Pe fața ei se vedea că nu făcea legătura.

— Alo!

Plesni din degete.

— Ești trează?

— Alo la tine! Voi fi sinceră cu tine, Carl. Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești! Și acum explică-mi, în sfârșit, despre ce vorbești? Azbest? Cred că mă confunzi cu Rose.

Oare chiar o confunda cu sora ei?

Sfinte Doamne, în curând nu avea să mai știe nici cine era el.

•

Carl tocmai se gândea dacă să-și împingă scaunul spre mijlocul încăperii pentru a strivi în sfârșit musca aflată în locul ei preferat de sub tavan, când sună Tryggve Holt.

— Ați fost mulțumiți de portretul-robot? Întrebă Tryggve.

— Da. Și dumneavoastră?

— Foarte. Acum vă sun pentru că mă tot bate la cap un polițist danez. Pasgård se numește. I-am povestit tot ce știu. Dacă ați fi atât de drăguț, puteți să-i spuneți că mă calcă pe nervi și că ar fi bine să mă lase în pace?

Cu mare plăcere, se gândi Carl.

— Sigur, voi avea grijă să înceteze. Dar ar fi în regulă dacă v-aș pune eu câteva întrebări, Tryggve?

Omul nu părea încântat, dar nici nu refuză.

— Nu credem în teoria cu morile de vânt, Tryggve. Credeți că ați putea descrie sunetul un pic mai exact?

— Hm, cum l-aș putea descrie?

— Cât de jos era sunetul?

— Asta nu știu.

Carl scoase un mormăit profund.

— Era atât de jos?

— Da, cam așa, aș putea spune.

— Deci, nu era chiar atât de jos.

— Ei bine, atunci poate nu era. Eu l-aș fi numit așa.

— Suna metalic?

— Cum adică metalic?

— Era un sunet ușor sau mai degrabă aspru?

— N-am idee. Mai degrabă aspru, aș zice.

— Ca un motor?

— Da, probabil, dar neîntrerupt. Zile în șir.

— În timpul furtunii a devenit mai slab?

— Da, dar doar puțin. I-am povestit deja asta acestui Pasgård. Cel puțin, aproape tot. Nu puteți vorbi cu el? Nu mai suport să mă gândesc mereu la povestea asta.

Atunci vorbește cu un psiholog, se gândi Carl, dar zise:

— Înțeleg foarte bine, Tryggve.

— Dar am sunat și din alt motiv. Tata e în Danemarca.

— Aha?

Carl scoase o agendă.

— Unde?

— E la o întâlnire națională a Martorilor lui Iehova, în Holbæk. Are legătură cu faptul că vrea să fie trimis în altă parte. Cred că se teme din cauza dumneavoastră. Nu mai suportă să fie răscolită vechea poveste.

Ei bine, sunteți de acord în treaba asta, prietene, se gândi Carl.

— Aha? Și ce pot face Martorii lui Iehova din Danemarca? întrebă Carl.

— Pot să-l trimită, de pildă, în Groenlanda sau în insulele Feroe.

Carl se încruntă.

— De unde știți asta, Tryggve? vorbiți cu tatăl dumneavoastră?

— Nu, Henrik, fratele meu mai mic, mi-a spus asta. Și vă rog să nu povestiți altcuiva, bine? Altfel n-o să-i fie bine.

După discuție, Carl rămase liniștit pe scaun și se uită la ceas. Într-o oră și douăzeci de minute trebuia să apară Mona cu superpsihologul ei profund. De ce voia ca el să se expună unui astfel de interogatoriu? Se aștepta poate că va sări la un moment dat în picioare plin de entuziasm și va anunța că, slavă Domnului, nu mai are atacuri de panică pentru că un coleg a fost împușcat sub ochii lui și el nu a mișcat un deget?

Scutură din cap. Dacă nu ar fi fost Mona, ar fi avut el grijă ca acestui instalator al sufletelor să-i piară cheful de întrebări.

Cineva bătu cu atenție la ușă. Laursen apăru în fața lui cu o pungă din plastic.

— Lemn de cedru, zise el și aruncă punga cu așchiile din scrisoare pe masă. Trebuie să cauți o căsuță de debarcader din lemn de cedru. Câte astfel de căsuțe au fost construite în Nordseeland din astfel de lemn în anii dinainte de răpire? Nu prea multe, asta pot să-ți spun, căci pe atunci încă se mai folosea placaj. Asta înainte ca supermarketurile de bricolaj să se răspândească la fel ca ciupercile după ploaie și să îi convingă pe danezi că placajul nu mai e la modă.

Carl se uită la așchii. Cedru?

— Cine a spus că acea căsuță trebuie să fie construită din același lemn pe care Poul Holt l-a folosit când a scris mesajul?

— Nimeni, dar există această posibilitate. Cred că ar trebui să discuți cu negustorii de lemn din regiune.

— Excelentă treabă, Tomas. Serios. Dar casa poate să fie foarte bine veche de două sau trei generații, iar în Danemarca facturile nu se păstrează mai mult de cinci ani. Niciun magazin de bricolaj sau vreun negustor de lemn n-o să-ți poată spune cine a cumpărat acum zece ani o cantitate destul de importantă de lemn de cedru, și cu atât mai puțin acum douăzeci de ani. Așa ceva este posibil doar în filme.

— Atunci, aș fi putut să nu mă ostenesc, zâmbi Laursen.

De parcă șmecherul nu ar fi știut cum se rostogolea această informație necontrolat prin mintea colegului său și cum dădea naștere la o sumedenie de întrebări: cum puteau folosi aceste informații? Cum trebuiau să procedeze?

— De altfel, pot să-ți mai spun că sus, la biroul central, se învârt bine lucrurile, continuă Laursen.

— Cum adică?

— Au reușit să-l facă pe unul dintre proprietarii firmelor incendiate să cedeze. E sus, în sala de interogatorii și face în pantaloni de frică. Se teme că tipii de la care a împrumutat banii îi vor face felul.

Carl avu nevoie de o clipă pentru a procesa informația.

— Cred că are toate motivele să se teamă.

— Ah, da. Carl, nu o să ne mai vedem câteva zile. Mă duc la un curs de perfecționare.

— Trebuie să înveți cum să gătești pentru cămine? întrebă Carl și râse cam prea tare.

— Da. Cum ai ghicit?

Acum văzu Carl privirea lui Laursen, o privire pe care o remarcase și în alte dăți. Când se aflau la locul unei crime și combinezoanele albe mișunau peste tot.

— Ce e, Tomas? Te-au dat afară?

El dădu din cap.

— Nu e ceea ce crezi, dar cantina nu merge. Aici lucrează opt sute de oameni, dar niciunul nu are chef să mănânce la noi. De aceea, cantina va fi închisă.

Carl se încruntă. El nu făcuse parte din acea elită care, după o loialitate îndelungată față de mâncarea de cantină, era răsplătită cu o felie de lămâie în plus la fileul de pește, dar chiar și așa. Dacă închideau chestia de sus, cazinoul, restaurantul personalului, cantina, templul hămesișilor sau cum se mai numeau acele mese și acoperișuri în pantă de care te loveai cu capul, atunci era grav.

— Se închide de tot?

— Da, dar pentru că președinta poliției vrea să existe o cantină, va fi adusă o firmă din afară. Vom unge felii de pâine pentru sandvișuri până când, în numele liberalismului, un tip ne va spune că nu mai avem serviciu sau ne va obliga să tăiem salată de dimineața până seara.

— Așa că mai bine pleci de acum?

Laursen se strădui să zâmbească.

— Să plec? La naiba, nu. Mi s-a aprobat o perfecționare ca să pot fi apoi autorizat să candidez la conducerea firmei. La naiba cu toată porcăria.

Carl îl însoți pe Laursen în sus pe scări.

La etajul al doilea o găsi pe Yrsa pălăvrăgind voios cu Lis despre cine era mai sexy: George Clooney sau Johnny Depp. El habar n-avea cine sunt cei doi.

— Dar se muncește serios aici, observă el acru.

Pasgård tocmai se grăbea dinspre aparatul de cafea spre biroul lui.

— Mulțumesc pentru munca depusă, Pasgård, zise el. Ești eliberat de obligații.

Tipul îl privi suspicios. Pleca automat de la premisa că și alții puneau la cale aceleași ticăloșii ca și el.

— Mai ai o singură sarcină, Pasgård, și apoi poți merge cu Sundby din ușă în ușă. Fii atât de drăguț și asigură-te că tatăl lui Poul Holt este adus pentru interogatoriu la sediul central. Martin Holt se află în acest moment în biroul central al Martorilor lui Iehova, din Holbæk. Stenhusvej 28, în caz că nu știai asta.

Se uită la ceas.

— Mi-ar conveni să îl am aici în exact două ore. Cu siguranță va protesta, dar până la urmă e vorba de un caz de crimă, iar el e martorul principal.

Carl se răsuci pe călcâie și plecă. Putea să audă deja protestele poliției din Holbæk. Dumnezeule! Să pătrunzi în locul sacru la Martorilor lui Iehova! Martin Holt avea să vină însă de bunăvoie. Din

două rele, cu siguranță cea mai rea era să mărturisească fraților săi minciuna legată de respingerea propriului fiu. Să minți lumea din afara sectei era una, dar alta era să-i minți pe frații tăi întru credință.

Carl îl găsi pe asistentul său sirian la un birou de pe coridorul care ducea în biroul lui Jacobsen. În fața lui gema și ofta un computer vechi, exilat de ani buni în depozit. Totuși, i se oferise un telefon mobil destul de nou. Minunate condiții de muncă.

— Ai descoperit ceva, Assad?

Acesta ridică mâna în semn de așteptare. Să termine de scris, să-și noteze repede ideea înainte să dispară. Carl cunoștea asta prea bine de la el însuși.

— E tare ciudat, Carl. Când vorbesc cu oamenii care au ieșit dintr-o sectă, au imediat impresia că vreau să-i atrag în alta. Crezi că e ceva în neregulă cu accentul meu?

— Ai un accent, Assad? Nici nu am observat.

Assad ridică privirea cu acea strălucire în ochi.

— Ah, Carl, râzi de mine.

Întinse amenințător un deget în aer.

— Dar nimeni nu mă ia așa ușor în balon.

— Așadar, nu există nimic care să ne ducă mai departe, rezumă Carl și dădu din cap.

Oricum, nu era vina lui Assad.

— Poate că nu e nimic de găsit. Poate că a fost doar o faptă singulară?

Assad zâmbi.

— Carl, iar râzi de mine. Sigur că răpitorul a acționat de mai multe ori. Îmi dau seama că asta gândești.

Avea dreptate. Nu puteau exista dubii în sensul ăsta. Un milion de coroane erau bani mulți, dar nici chiar atât de mulți. Cel puțin, nu atât de mulți încât să trăiești doar din ei. Era limpede că ideea afacerii era de serie.

— Continuă, Assad. Deocamdată, oricum nu există altceva de făcut.

Când ajunse din nou la biroul de la recepție, Lis și Yrsa încă erau adâncite în trăncăneala lor șovinistă despre cum ar trebui să arate bărbații adevărați. Bătu discret cu degetul pe birou.

— Pentru că Assad cântă solo la telefoanele către foști membri ai sectelor, am o nouă sarcină pentru tine, Yrsa. Și, dacă nu te descurci, atunci Lis te va ajuta cu siguranță, nu-i așa, Lis?

— Nu ești obligată, Lis, se auzi înfundat vocea domnișoarei Sørensen din colț. Domnul Mørck face parte din alt departament. Nu scrie nimic în fișa postului despre faptul că ar trebui să-l ajuți.

— Depinde... replică Lis și se uită la care cu una dintre acele priviri pe care le perfecționase în călătoria fierbinte făcută în Statele Unite împreună cu soțul ei.

Mona ar fi trebuit să vadă privirea aceea. Atunci, poate că s-ar fi luptat puțin mai mult pentru noua ei cucerire.

Pentru a se apăra, își fixă privirea pe buzele roșii ale Yrsei.

— Yrsa, verifică, te rog, dacă poți găsi casa de la debarcader pe imaginile aeriene de la Oficiul de Cadastru. Uită-te la toate imaginile aeriene pentru măsurarea proprietăților din comunele Frederikssund, Halsnæs, Roskile și Lejre. Și porțiunile de plajă și întregul Hornsherred. Le găsești cu siguranță pe paginile de internet ale comunelor, dacă nu, roagă-i să ți le trimită prin mail. Și, dacă tot faci asta, roagă-i să-ți dea și o hartă cu toate morile de vânt din regiune.

— Am crezut că suntem de acord că au fost oprite din pricina furtunii.

— Corect, dar tot trebuie să le verificăm.

— Ei, mărunțișurile astea le rezolvă singură, zise Lis. Și, ce ai frumos pentru mine?

Privirea ei i se fixă direct pe prohab. Ce naiba putea să răspundă la o astfel de întrebare cu dublu înțeles? În public?

— Ăă, ai putea, bunăoară, să întrebi la Oficiul pentru construcții al comunelor dacă au aprobat construcția unor case de debarcader pe coastă înainte de 1996, și dacă da, unde anume.

Lis își legănă șoldurile.

— Altceva nimic? Ei, asta se rezolvă repede.

Apoi, își întoarse spre el fundul deosebit de atrăgător și se îndreptă spre telefon.

Era, într-adevăr, neprețuită.

34.

Provincia Helmand era iadul personal al lui Kenneth. Praful deșertului era coșmarul său. Fusesse o dată în Irak și de două ori în Afghanistan. Era mai mult decât de ajuns.

Camarazii săi îi trimiteau mailuri în fiecare zi. Multe cuvinte despre camaraderie și despre cât de bine se simțeau, dar niciun cuvânt despre ceea ce se întâmpla cu adevărat. Cu toții voiau doar să supraviețuiască. Despre asta era vorba.

De aceea, pentru el se terminase. Simțea asta. Un maldăr de fiare pe un drum. Locul greșit în întuneric. Locul greșit în plină zi. Mai existau bombe. Ochiul la lunetă. Norocul nu era un tovarăș de drum pe care să contezi.

De aceea ședea acum aici, în căsuța sa din Roskilde, și se străduia să-și amortească simțurile, să uite și să continue.

Ucisesse, dar asta nu spusese nimănui. Fusesse doar o lovitură rapidă. Nici măcar camarazii lui nu văzuseră asta. Un cadavru, departe de toate celelalte, acesta era cadavrul său. Lovit direct în trahee și destul de tânăr. La el, caracteristica înspăimântătoare a războinicilor talibani fusese doar un pic de puf pe bărbie și pe obraji.

Nu, nu spusese asta nimănui, nici măcar Miei.

Când ești îndrăgostit până peste cap, nu îți trece prin minte să povestești așa ceva.

•

Când o văzuse pe Mia pentru prima dată, îi fusese clar că ea l-ar fi putut face să capituleze necondiționat.

Îl privise adânc în ochi, când îi luase mâna. Îl cucerise încă de pe atunci, iar el i se dăruise complet. Doruri și speranțe îngropate adânc ieșiseră la suprafață. Iar ei se ascultaseră cu toate simțurile și știuseră că nu avea cum să fie pentru ultima oară.

Ea tremurase când îi povestise că îl aștepta înapoi pe soțul ei. Și ea era dispusă să înceapă o viață nouă.

Sâmbătă se văzuseră pentru ultima oară. El trecuse dintr-un impuls pe la ea. Cu ziarul sub braț, așa cum stabiliseră.

Era singură, dar părea agitată, nu-l lăsă să intre decât cu greu și nu voi să-i spună ce se întâmplase. Părea că nici ea nu știa ce avea să-i mai aducă ziua.

Dacă ar fi avut câteva secunde în plus, atunci ar fi rugat-o să vină cu el. Să împacheteze doar strictul necesar, să-l ia pe Benjamin în brațe și să plece.

Ea ar fi fost de acord, dacă soțul ei nu ar fi apărut pe alee în același moment, era sigur de asta. Iar acasă la el ar fi avut timp să desfacă împreună toate nodurile din viața ei îngrozitoare.

În schimb, fusese nevoit să dispară rapid. Pe ușa din dos. Ca un câine speriat, dispăruse în întuneric. Fără bicicleta sa.

De atunci, gândul la asta nu-l mai părăsise nicio secundă.

•

De atunci, trecuseră trei zile. Acum era marți, iar de la surpriza neplăcută de sâmbătă trecuse de mai multe ori pe la casă. Ar fi putut să se întâlnească, evident, cu soțul Miei.

Ar fi putut apărea neplăceri din cine știe ce, dar el nu se mai temea de ceilalți oameni, ci doar de sine însuși. Căci ce avea să-i facă acelui bărbat, dacă se dovedea că îi făcuse rău Miei?

Când se întorsese însă acolo, casa era goală, la fel și data următoare. În el se trezi o bănuială care deveni tot mai intensă, ca acel instinct care îl avertizase când unul dintre prietenii săi se îndreptase spre o străduță unde, câteva secunde mai târziu, fuseseră uciși zece localnici. El știa, pur și simplu, că nu trebuiau să o ia pe strada aceea, la fel cum știa acum că în acea casă se ascundeau secrete care nu aveau să iasă la lumină decât dacă făcea el ceva.

De aceea stătea în fața ușii și o striga pe nume. Dacă ar fi plecat în concediu, ea i-ar fi spus. Dacă nu ar mai fi fost interesată de el, ochii ei nu ar mai fi strălucit așa și l-ar fi evitat.

Nu, ea era interesată de el, însă acum dispăruse. Nu mai răspundea nici măcar la mobil. În primele ore crezuse că nu îndrăznea să răspundă pentru că soțul îi luase mobilul și știa cine era el.

N-are decât să vină, dacă știe unde locuiesc, își zise el. Avea să fie o luptă inegală.

Apoi, veni ziua de luni și atunci avusese pentru prima dată senzația că răspunsul ar fi putut să fie cu totul altul.

Îl surprinsese un sunet anume, iar soldatul din el învățase să reacționeze la sunete surprinzătoare. Sunetele, oricât de slabe, semnalizau uneori că, în doar câteva secunde, lucrurile puteau să arate cu totul altfel. Sunetele puteau însemna moarte, dacă nu le dădeai atenție.

Un astfel de ton auzi când stătea în fața casei și o suna pe mobil.

Era mobilul, care suna foarte slab în interiorul clădirii.

Își închisese telefonul și ascultase. Acum, nu se mai auzea nimic.

Mai formase încă o dată numărul Miei și așteptase. Sunetul se auzise din nou. Mobilul pe care tocmai îl apelase zăcea undeva în spatele acelor ferestre închise din mansardă și suna.

Rămăsese acolo preț de o clipă, căzut pe gânduri.

Sigur că era posibil ca ea să-l fi abandonat intenționat, dar el nu credea asta.

Îl numea „legătura ei cu restul lumii” și o astfel de legătură salvatoare nu se desface atât de ușor. Asta știa din proprie experiență.

De atunci, mai fusese încă o dată acolo și auzise mobilul dincolo de fereastră prin ușa de la intrare. Nimic nou. Dar de ce avea acea bănuială încăpățânată că nu era ceva în regulă?

Să fi fost soldatul din el, care simțea pericolul? Sau era doar iubirea care îl făcea orb la posibilitatea ca el să reprezinte în viața ei un capitol deja încheiat?

În ciuda tuturor întrebărilor și răspunsurilor posibile, sentimentul acela nu-i dădea pace.

În casa de vizavi, doi bătrâni stăteau în spatele perdelei și îl observau. De îndată ce striga numele Miei, erau acolo. Poate că ar trebui să-i întrebe dacă au văzut ceva?

Dură până când îi deschisese și, evident, nu erau bucuroși să-l vadă.

Nu putea să lase familia de vizavi în sfârșit în pace? Întrebuse femeia.

Îi spuseră că bărbatul fusese în ultimele zile de mai multe ori acasă. În orice caz, văzuseră Mercedesul parcat acolo de mai multe ori, dar pe femeie și pe copil nu îi mai văzuseră de câteva zile.

El le mulțumi, îi rugă să fie un pic atenți la ce se întâmpla și le dădu numărul lui de telefon.

Când ușa se închise în urma lui, știu că ei nu aveau să sune. Doar femeia nu era a lui.

Formă pentru ultima oară numărul ei, iar telefonul sună pentru ultima oară sus, în cameră.

Mia, unde ești? se întrebă el tot mai îngrijorat.

De a doua zi intenționa să treacă în fiecare zi de mai multe ori pe aici. Dacă nu se întâmpla nimic care să-l liniștească din nou, voia să se ducă la poliție.

Nu pentru că ar fi avut ceva concret.
Dar ce altceva ar fi putut face?

Mers agil. Un chip masculin, ridat în locurile potrivite. Haine evident foarte scumpe.

Pe lângă această combinație genială, Carl se simțea ca un gunoi adus de pisică în casă.

— Deci, el e Kris, îl prezentă Mona pe bărbat și răspunse cam din scurt îmbrățișării lui Carl.

— Kris și cu mine am fost împreună în Darfur. Kris e specializat în traume de război și lucrează mult cu Medicii fără Frontiere, nu-i așa, Kris?

Ea spusese „am fost împreună în Darfur”. Nu „am lucrat împreună în Darfur”. Nu trebuia să fii un afurisit de psiholog ca să înțelegi ce însemna asta. Îl ura încă de pe acum pe acest maimuțoi ferchezuit și trăsnind a parfum.

— Sunt destul de bine informat cu privire la caz, zise Kris și dezvălui un rând de dinți prea albi și prea uniformi. Mona s-a asigurat la superiorii dumneavoastră că poate să mă pună la curent.

S-a asigurat la superiori, ce rahat mai e și asta? se gândi Carl. *Cum era dacă mă întreba mai întâi pe mine?*

— E în regulă și pentru dumneavoastră?

Ei, asta venea cam târziu. Se uită la Mona, care alese să ignore cuvintele lui Kris, aruncându-i un zâmbet cuceritor. Nu, serios!

— Da, sigur, răspunse el. Am încredere că Mona face tot ce este mai bine pentru toți.

Îi zâmbi bărbatului, iar Mona observă. Potriveala perfectă.

— Mi s-au acordat treizeci de ore pentru a vă pune din nou pe direcție. Din câte am înțeles de la șeful dumneavoastră, sunteți foarte important.

Râse ușor. Așadar, era cu siguranță plătit cu prea mult pe oră.

— Treizeci de ore, ziceți?

Era nevoit să petreacă două zile întregi cu acest lăudăros? Înnebuniseră cu toții?

— Sigur, trebuie mai întâi să vedem cât de tare v-a afectat situația. Dar, de regulă, treizeci de ore sunt suficiente.

— Ah, da?

Nu poate fi adevărat, se gândi Carl.

Se așezară în fața lui. Mona, cu zâmbetul ei minunat.

— Dacă vă gândiți la Anker Høyer, Hardy Henningsen și la dumneavoastră acolo, în baraca aceea din Amager, unde s-a tras asupra voastră, ce senzație vă cuprinde mai întâi?

Carl simți fiori reci pe șira spinării.

Transă. Mișcare cu încetinitorul, brațe care par ca paralizate.

— A trecut multă vreme de atunci, zise el.

Kris dădu din cap și le dezvălui cum îi apăruseră ridurile de expresie.

— Sunteți mereu pregătit cu replica, nu-i așa? Dar am fost avertizat. Voiam doar să văd dacă e adevărat.

Ce naiba mai însemna și asta? Acum se jucau de-a boxul? Avea să devină palpitant.

— Știți că soția lui Hardy Henningsen a inițiat procedurile de divorț?

— Nu. Hardy nu a vorbit despre asta.

— Din câte știu, a avut o anumită slăbiciune pentru dumneavoastră, dar i-ați respins avansurile. Cred că a spus că ați vizitat-o și v-ați oferit să o ajutați. Asta cred că dovedește mai multă profunzime decât lasă să se vadă fațada dumneavoastră dură. Ce ziceți de asta?

Carl se încruntă.

— Ce naiba de legătură are Minna Henningsen cu toate astea? Ia spuneți, ați vorbit fără știrea mea cu prietenii mei? Asta nu-mi place deloc.

Tipul se întoarse spre Mona.

— Uite, vezi? Exact așa cum am prevăzut.

Își zâmbiră.

Încă o vorbă și avea să-i facă individului limba fular dacă nu se potolea. Avea să arate bine cu lăntișorul de aur din decolteu.

— Acum ați avea chef să-mi trageți una, nu-i așa, Carl? Să-mi trageți una în față, să mă trimiteți la naiba, din câte văd.

Îl privi pe care direct în ochi, aproape înecându-l cu albastrul privirii sale. Apoi, privirea i se schimbă și deveni serioasă.

— Calmați-vă, Carl. Chiar sunt de partea dumneavoastră și știu că vă simțiți ca naiba.

Ridică mâna pentru a-l opri.

— Și, dacă tocmai vă întrebați cu cine din încăperea aș vrea să mi-o trag mai degrabă, dumneavoastră sunteți.

Lui Carl îi căzu falca.

Să se calmeze, îi spusese. Sigur că îl calma mult să știe care era treaba cu acest individ, dar situația tot nu i se părea în regulă.

După ce stabiliră parcursul terapiei, cei doi se retraseră, iar Mona își apropie atât de mult capul de Carl, încât acestuia i se tăiară genunchii.

— Ne vedem astă-seară la mine, nu? Pe la zece? Poți să pleci de acasă, sau trebuie să te ocupi de băieții tăi? șopti ea.

Carl văzu în minte cum corpul gol al Monei se interpunea chipului enervant al lui Jesper.

Ce alegere delicios de necomplicată!

•

— Da, m-am gândit eu că voi găsi lume aici, jos, zise funcționarul și îi întinse lui Carl o mână moale de la ani întregi de mutat hârtii.

— John Studsgaard, Oficiul Muncii.

Tipul îl credea dement? Nu trecuse nici măcar o săptămână de când fusese ultima oară aici.

— Carl Mørck, se prezentă el, vicecomisar de poliție, șeful Departamentului Special Q. Ce vă aduce pe la noi?

— Da, e vorba de chestiunea cu azbestul de aici, de jos.

Arată în jos pe coridor, spre peretele provizoriu.

— O altă chestiune e că spațiile de aici nu au fost aprobate ca locuri de muncă pentru angajații sediului principal de poliție. Și, cu toate astea, vă aflați din nou aici.

— Ei, ascultați, Studsgaard. Haideți să vorbim pe șleau. De când ați fost ultima oară aici, pe stradă s-a tras de zece ori. Au fost doi morți. Piața de hașiș e aproape incontrollabilă. Ministrul de justiție a cerut două sute de polițiști pe care nu-i avem. Două mii și-au pierdut slujbele, reforma impozitelor îi mulge pe cei care nu au nimic, profesorii sunt bătuți de elevi, în Afghanistan mor bărbați tineri, oamenii sunt nevoiți să declare falimentul personal, pensiile nu mai valorează nimic, iar băncile cad în ruină dacă nu păcălesc oamenii. Și, în acest timp, ministrul de stat aleargă de colo colo și caută, pe cheltuiala contribuabililor, un job nou. De ce naiba vă interesează dacă aici sau o sută de metri mai încolo stă cineva într-o pivniță, când orice e permis? Nu poate să... trase adânc aer în piept, să nu prea conteze unde stau, câtă vreme îmi fac treaba?

Domnul Studsgaard stătuse răbdător lângă el și ascultase tirada. Când Carl termină, își deschise servieta și scoase o foaie de hârtie.

— Pot să mă așez? întrebă el și arătă spre unul dintre scaunele din fața biroului. Nu avem de ales, trebuie să scriu un raport, zise el sec. E foarte posibil ca restul țării să fi sărit de pe șine, dar e cu atât mai bine când unii dintre noi reușesc să mențină direcția.

Carl oftă. Când avea dreptate, avea dreptate.

— OK, Studsgaard. Îmi pare rău că am vorbit cam apăsător. Sunt doar îngrozitor de stresat. Sigur că aveți dreptate.

Funcționarul își înălță capul și îl privi.

— Sunt cât se poate de dispus să lucrez cu dumneavoastră. Puteți să-mi spuneți ce ar trebui să facem ca să ni se aprobe aceste încăperi drept spațiu de lucru?

Bărbatul puse pixul jos. Acum urma probabil o prelegere lungă despre faptul că asta era imposibil și că spitalele nici nu aveau capacitatea de a prelua atâtea cazuri de îmbolnăviri la locul de muncă.

— Foarte simplu. Îl rugați pe șeful dumneavoastră să depună o cerere. Apoi va veni un coleg să inspecteze și vă va acorda aprobarea.

Carl ridică brusc capul. Omul acesta era cu adevărat surprinzător.

— Puteți să mă ajutați cu această cerere? întrebă Carl, mai modest decât avusese de gând.

— Pentru asta trebuie să mai umblăm încă o dată la servietă, zâmbi domnul Studsgaard și îi întinse lui Carl un formular.

•

— Cum a mers cu tipul de la Oficiul Muncii? întrebă Assad.

Carl ridică din umeri.

— I-am frecat ridichea și a devenit blând ca un mieluşel.

Să-i frece ridichea? Era limpede că formularea nu îi oferea lui Assad prea multe informații.

— Cum stau lucrurile la tine, Assad?

Acesta dădu din cap.

— Am primit de la Yrsa un nume, și am dat un telefon. Un bărbat care a fost pe vremuri membru în Kristushuset. Știi ce e Kristushuset?

Carl scutură din cap. Habar n-avea.

— Sunt cât se poate de ciudați. Ăștia cred că Isus se va întoarce cu o navă spațială pe pământ și va aduce viață din toate lumile posibile, alături de care noi, oamenii, să ne producem.

— Să ne reproducem. Asta vrei să spui.

El ridică din umeri.

— Bărbatul a spus că anul trecut Kristushuset a pierdut foarte mulți membri. Că au avut multe necazuri. Dar din cei pe care îi cunoaște personal, niciunul nu a fost respins sau exilat. Dar a auzit de un soț și o soție care încă sunt membri ai sectei și care și-au respins un copil. Crede că s-a întâmplat acum cinci sau șase ani.

— Și ce e atât de special la informația asta?

— Băiatul nu avea decât paisprezece ani.

Carl îl văzu în minte pe Jesper, fiul său vitreg. Acesta dezvoltase și el păreri proprii pe la paisprezece ani.

— OK, asta cu siguranță că nu e normal. Dar văd că altceva îți umblă prin cap, Assad.

— Nu știu ce să spun, Carl, e doar o impresie, o senzație în burtă.

Se bătu peste abdomen.

— Știi că respingerile la sectele religioase din Danemarca sunt cât se poate de rare? Cu excepția Martorilor lui Iehova.

Carl ridică din umeri. Respinși sau alungați, care era diferența? În regiunea lui de baștină cunoștea pe cineva care era la fel de bine-venit în familia sa de mormoni ca o ceată de viruși gripali. La ce se referea Assad?

— Într-un fel sau altul tot se întâmplă, zise Carl. Fie anunțată public, fie nerostită.

— Da, nerostită.

Assad ridică degetul arătător în aer.

— Kristushuset e o sectă plină de fanatism, oamenii sunt amenințați în fel și chip, dar în sine nu resping pe nimeni, așa am aflat.

— Asta ce înseamnă?

— Mama și tatăl au fost cei care l-au alungat pe copil din casă. Părinții au fost criticați de comunitate, dar nu le-a păsat.

Privirile li se întâlneau. Acum, și Carl simți că i se instala acea senzație în burtă.

— Ai aflat adresa acestor oameni?

— Doar o adresă veche, unde nu mai locuiesc. Lis efectuează cercetări.

•

La ora două fără un sfert, unul dintre polițiștii de la pază sună la Carl. Doi agenți din Holbæk tocmai aduseseră la cererea lui un bărbat pentru interogatoriu. Ce trebuiau să-i facă? Era tatăl lui Poul Holt.

— Trimiteți-l jos la mine, dar aveți grijă să nu dispară.

Cinci minute mai târziu, doi polițiști în uniformă stăteau ușor dezorientați, cu bărbatul alături, afară pe coridor.

— N-a fost ușor de găsit, zise unul dintre ei cu accent clar de Iutlanda de Vest.

Carl încuviință și îl îndemnă pe Martin Holt, dintr-un gest, să se așeze.

— Luați loc, vă rog.

Se întoarse spre cei doi polițiști.

— În biroul mic de vizavi se află asistentul meu. O să vă ofere cu plăcere câte o cană de ceai, dar cafeaua nu o recomand. Presupun că veți aștepta până când termin. Apoi, îl veți putea duce pe Martin Holt înapoi.

Se părea însă că cei doi polițiști nu erau încântați nici de perspectiva ceaiului, nici de cea a așteptării.

Martin Holt arăta diferit față de data trecută, când îl văzuse în fața ușii casei sale din Hallabro. Atunci fusese rigid și încăpățânat, acum părea șocat.

— De unde ați știut că sunt în Danemarca? fu primul lucru pe care îl întrebă. Mă supravegheați?

— Martin Holt, pot să-mi închipui prin ce ați trecut, dumneavoastră și familia dumneavoastră, în ultimii treisprezece ani. Trebuie să știți că aici, la sediu, avem cu toții foarte multă înțelegere și empatie pentru soția și copiii dumneavoastră. Nu vă vrem răul, ați avut și așa destul de suferit. Dar trebuie să știți, de asemenea, că nu vom precupeți niciun mijloc pentru a-l prinde pe ucigașul lui Poul.

— Poul nu e mort. E undeva în America.

Dacă acest om ar fi știut cât de tare îl trăda corpul când mințea, ar fi ales să tacă. Mâinile care i se încordau. Capul care se retrăgea aproape imperceptibil. Pauza de dinaintea cuvântului „America”. Carl reuși să observe asta, cu ochiul său antrenat în munca de ani de zile cu acea parte a populației Danemarcei care nu punea prea mare preț pe adevăr, astea și încă patru sau cinci lucruri.

— V-ați gândit cumva că alți oameni ar putea fi în aceeași situație ca dumneavoastră? întrebă Carl. Că ucigașul lui Poul se află în continuare în libertate? Că a continuat să omoare înainte și după Poul?

— V-am mai spus: Poul e în America. Dacă aș fi în legătură cu el, v-aș spune unde locuiește. Pot să plec acum?

— Uitați preț de o clipă de lumea de afară. Știu că dumneavoastră trăiți conform unor dogme și reguli. Dacă ați vedea însă o posibilitate de a scăpa pentru totdeauna de mine, atunci ați acționa, așa e?

— Aș dori să chemați înapoi colegii. Aici e vorba despre o mare neînțelegere. Am încercat să vă explic asta încă din Hallabro.

Carl dădu din cap. Bărbatul încă se mai temea. Treisprezece ani plini de teamă îl întăriseră împotriva tentativei de a sparge cupola de sticlă sub care se retrăsese împreună cu familia sa.

— Am vorbit cu Tryggve, zise Carl și împinse portretul-robot spre bărbat. După cum vedeți, avem deja chipul ucigașului. Aș vrea să aud de la dumneavoastră descrierea cazului, poate asta ne va ajuta să progresăm. Înțeleg dacă vă simțiți amenințat de acest bărbat.

Bătu atât de energic cu degetul în desen, încât Martin Holt tresări speriat.

— Vă asigur de un lucru. Nimeni din afară nu știe că îi suntem pe urme. Vă puteți liniști.

Martin Holt își desprinsese privirea de la desen și îl privi pe care în ochi.

— Credeți că e ușor să explic consiliului conducător al Martorilor lui Iehova de ce a venit poliția să mă ia sub ochii tuturor din Sala Regală? Nu credeți că știu și alții ce se petrece? Nu sunteți prea discreți.

— Ar fi trebuit să mă lăsați în casă în Suedia, și atunci toate astea nu ar fi fost necesare. Am făcut un drum lung până acolo, pentru că eram în căutare de ajutor pentru a-l descoperi pe ucigașul lui Poul.

Martin Holt își lăsă umerii în jos și privi din nou desenul.

— Seamănă destul de bine, zise el. Dar ochii nu îi erau atât de apropiați. Asta e tot ce am de spus.

Carl se ridică.

— O să vă arăt ceva ce nu ați văzut încă.

Îl rugă să-l urmeze.

Din biroul lui Assad se auzeau râsete. Râsul acela bolovănos, ciudat, al celor din Jutlanda de Vest, care servise inițial să acopere zgomotul motorului unui cuter pe furtună. Dar, da, Assad se pricepea să bine dispună lumea. Așadar, Carl nu trebuia să se grăbească.

— Uitați-vă câte cazuri nerezolvate avem aici, spuse el, iar Martin Holt își îndreptă privirea spre documentele înșirate de Assad pe perete. Fiecare dintre aceste cazuri înseamnă o crimă îngrozitoare, iar

durerea fiecăruia nu este cu siguranță mai mică decât a dumneavoastră.

Se uită la Martin Holt, dar acesta nu părea impresionat în niciun fel. Cazurile acestea nu erau problema lui, iar victimele nu erau frații și surorile sale. Pe scurt, tot ce se afla în afara cercului Martorilor lui Iehova îi era atât de străin, încât nici nu exista pentru el.

— Am fi putut să ne ocupăm de oricare altul dintre aceste cazuri, vă dați seama de asta? Dar ne-am ocupat de cazul fiului dumneavoastră. Și o să vă arăt de ce.

Tatăl lui Poul Holt parcurse reticent ultimii metri. Ca un condamnat la moarte care pășește pe drumul spre eșafod.

Pe coridor, Carl arată spre copia uriașă a scrisorii din sticlă.

— De asta, zise el și păși înapoi.

Martin Holt rămase multă vreme în fața scrisorii. Ochii lui alunecau atât de încet peste rânduri, încât puteai să urmărești în ce loc se afla cu cititul. Când termină, o luă de la început. Se putea observa cum statura sa impozantă devenea treptat tot mai mică. Era un bărbat care punea principiile înainte de orice altceva, dar și un bărbat care încerca să-și protejeze ceilalți copii, chiar dacă o făcea prin tăcere și minciună.

Acum, se afla acolo și citea cuvintele fiului său mort. Așa neajutorate cum erau, i se înfingeau direct în inimă. Deodată tresări, făcu un pas înapoi, ridică mâinile și se sprijini de perete. Altfel, s-ar fi prăbușit. Strigătul de ajutor al fiului său răsuna la fel de tare ca trâmbițele Ierihonului – iar el nu putuse să-l ajute.

Carl îl lăsă pe Martin Holt să stea acolo o vreme și să plângă în tăcere. Apoi, bărbatul făcu încet un pas în față și puse o mână tremurândă pe scrisoarea fiului său. Își trecu încetșor degetele peste hârtie, peste fiecare cuvânt, cât de sus reuși să ajungă.

Apoi, capul i se lăsă în jos, iar durerea acumulată în treisprezece ani se descătușă.

Când Carl îl conduse înapoi în birou, ceru un pahar cu apă.

Apoi, îi spuse tot ce știa.

— Acum trupele s-au reunit, răcni Yrsa pe coridor cu o secundă înainte ca fața ei să apară în tocul ușii lui Carl.

Buclele îi stăteau în toate direcțiile. Părea că se grăbise foarte tare să ajungă iarăși jos în pivniță.

— Spuneți că mă iubiți! ciripi ea și trânti un teanc de fotografii aeriene pe biroul lui Carl.

— Ai găsit căsuța de pe debarcader? strigă Assad din camera sa pentru măhuri, din partea cealaltă a coridorului.

— Nu. Am găsit multe proprietăți pe mal care au case, dar niciuna care să aibă o căsuță de debarcader. Am pus fotografiile în ordinea în care le-aș studia eu mai îndeaproape. Am încercuit casele care mi-au atras atenția.

Carl luă teancul și le numără. Să *le ia naiba*, se gândi el, *cincisprezece imagini și nicio casă pe debarcader.*

Apoi, verifică datele. Cele mai multe imagini proveneau din iunie 2005.

— Alo? zise el. Aceste fotografii au fost făcute la nouă ani după moartea lui Poul Holt, Yrsa. În timpul ăsta, casa ar fi putut fi dărâmată de zeci de ori.

— De zeci de ori?

Chipul lui Assad era un mare semn de întrebare.

— E o expresie, Assad.

Carl trase adânc aer în piept.

— Avem și imagini aeriene mai vechi decât astea?

Yrsa clipi de câteva ori. *Adică, vrei să mă iei în balon*, exprima privirea ei.

— Știi ce, domnule viceinspector de poliție? zise ea. Dacă proprietatea a fost dărâmată între timp, atunci nu mai contează, nu?

El scutură din cap.

— Nu, Yrsa. Nu e adevărat. S-ar putea ca proprietatea să fie în continuare a criminalului și atunci s-ar putea să-l prindem acolo, nu? Așa că du-te înapoi sus la Lis și caută imagini mai vechi.

— Tot din aceste cincisprezece zone? arătă ea spre teanc.

— Nu, Yrsa. De la întreaga linie de coastă de acolo, dinainte de 1996. Nu e foarte greu de înțeles.

Ea își făcu de lucru cu una dintre bucle. Când se întoarse pe un călcâi să plece, nu mai era atât de entuziasmată ca mai înainte.

— I-a fost greu să rămână amabilă, zise Assad și-și flutură mâna prin aer de parcă s-ar fi fript. Ai văzut cum s-a supărat că nu s-a gândit singură la dată?

Carl auzi un zumzet și observă că musca aterizase pe tavan. O luau de la început.

— Ce contează, Assad? O să-și revină.

Assad scutură din cap.

— Ei bine, Carl, indiferent cât de tare sau de încet te așezi pe țeapa din gard, când te ridici, tot o să te doară fundul.

Carl se încruntă, întrebându-se dacă a înțeles bine.

— Ia spune, Assad, evadă el spre generalități, toate expresiile tale au de a face cu fundul?

Assad râse.

— Știu și unele fără. Alea sunt cele mai slabe.

OK. Dacă în Siria ăsta era considerat umor, atunci puteai să-ți odihnești mușchii liniștit, dacă aveai ghinionul să fii vreodată invitat acolo.

— Ce ți-a povestit Martin Holt la interogatoriu?

Carl își luă agenda, aflată lângă el. Nu își notase prea multe, dar puținele informații erau folositoare.

— Martin Holt, este, ceea nu mă așteptam, un om destul de simpatic, zise Carl. Scrisoarea uriașă l-a adus cu picioarele pe pământ.

— A vrut să vorbească despre Poul?

— Da, o jumătate de oră fără întrerupere, deși îi venea greu să-și controleze vocea.

Carl scoase o țigară din buzunarul de la piept, o răsuci și o întoarse pe toate părțile o vreme.

— La naiba, omul chiar avea nevoie să vorbească! Nu a mai vorbit de ani întregi despre fiul său. Îl durea pur și simplu prea tare.

— Ce scrie în notițele tale, Carl?

Detectivul își aprinse cu satisfacție țigara și se gândi la nevoia nesatisfăcută de nicotină a lui Jacobsen. Mda, dacă aveai ghinion, deveneai un șef atât de important, încât nu mai aveai control asupra propriei persoane. Cu siguranță că nu voia să ajungă atât de departe.

— Martin Holt a fost de părere că portretul nostru era destul de reușit, dar ochii răpitorului sunt prea apropiați și părul e mai lung la urechi. Iar mustața i s-a părut prea mare.

— Să trimitem să se facă schimbările? Întrebă Assad și își flutură mâna pentru a alunga fumul.

Carl scutură din cap. Descrierea lui Tryggve putea fi la fel de bună ca și cea a tatălui său. Fiecare ochi percepea lucrurile altfel.

— Cea mai importantă parte a declarației lui Martin Holt a fost relatarea exactă cu privire la locul unde a avut loc transferul de bani. Bani trebuiau puși într-o pungă și aruncați din tren. Răpitorul a făcut semn cu un stroboscop și...

— Ce e un stroboscop?

— Ce e? Carl oftă. E un fel de lumină intermitentă, ca în discotecii. Sclipește ca un fulger.

— Aha!

Assad radia.

— Și atunci pare că sari așa, agitat, ca în filmele vechi. Da, știu cum e.

Carl își studie țigara. Avea cumva gust de sirop sau ce?

— Holt a putut să ne indice destul de exact locul unde a avut loc transferul, continuă el. Și anume fix în locul în care drumul e foarte aproape de calea ferată dintre Slagelse și Sorø.

Carl luă harta și îi arătă lui Assad locul.

— Exact aici, pe porțiunea dintre Vedbysønder și Lindebjerg Lyng.

— Bine ales, zise Assad. Aproape de tren și totuși nu prea departe de autostradă, ca să poți scăpa repede.

Carl se uită mai atent la hartă. Da, Assad avea dreptate. Locul era perfect.

— Cum a reușit răpitorul să-l aducă acolo pe tatăl lui Poul? Întrebă Assad.

Carl luă pachetul de țigări și îl studie atent. Într-adevăr, afurisitul de sirop se lipise de el.

— Martin Holt a primit indicații să ia un anumit tren din Copenhaga spre Korsør și să fie atent la lumina stroboscopului. Trebuia să stea într-un compartiment pe partea stângă a trenului și, când sclipea lumina, să arunce punga cu bani pe fereastră.

— Cum a aflat că Poul a fost omorât?

— Cum? A fost informat prin telefon unde să vină să ia copiii, dar când el și soția lui au ajuns în acel loc, pe câmp zăcea doar Tryggve. Inconștient. I se dăduse ceva, probabil cloroform. Tryggve le-a povestit părinților că Poul fusese ucis și că vor pierde și alți copii dacă rosteau vreo vorbă despre răpire. În afară de vestea îngrozitoare a morții lui Poul, cea mai puternică impresie asupra lui Martin Holt a produs-o șocul lui Tryggve cu privire la ce fusese nevoit să trăiască.

Assad ridică umerii până la urechi și se scutură.

— Dacă ar fi fost copiii mei...

Duse degetul arătător la gât, îl trecu peste beregată și lăsă capul să îi cadă într-o parte.

Carl înțelese foarte bine la ce se referea. Apoi, se uită din nou la agendă.

— Da, la final Martin Holt mi-a mai spus ceva care s-ar putea să ne fie de folos.

— Ce anume?

— Pe mănunchiul de chei al răpitorului atârna o mică bilă de bowling cu numărul unu pe ea.

Telefonul de pe biroul lui Carl sună. Probabil era Mona, care voia să-i mulțumească pentru atitudinea deschisă.

— Vicecomisar de poliție Carl Mørck, bubui vocea lui Klaes Thomasen la capătul celălalt, vreau doar să-ți spun că am folosit vremea bună din această dimineață. Soția mea și cu mine am parcurs restul rutei. Din câte ne putem da seama, de pe apă nu se poate vedea nimic, însă în mai multe locuri vegetația cobora până pe mal, era de nepătruns. Acele locuri le-am marcat pe hartă.

Încă o dată, un strop de noroc chior era bine-venit.

— În ce regiune probabilitatea e mai mare, după părerea ta? Întrebă Carl și stinse țigara în scrumieră.

— Mda.

Se auzea cum, la celălalt capăt, Thomasen trăgea și pufăia din pipă. Deci încă se mai afla pe barcă.

— Probabil că ar trebui să ne concentrăm asupra Østkov, jos, la Sønderby, precum și asupra Bognæs și regiunea împădurită din Nordskoven. Acolo erau mai multe locuri unde vegetația ajunge până la apă. Dar, cum am spus, nu am găsit nimic care să se potrivească sigur. Mai târziu voi vorbi cu pădurarul-șef din Nordskoven. Să vedem ce ne aduce și asta.

Carl își notase cele trei locuri și îi mulțumi. Promise să îi salute pe foștii colegi ai lui Thomasen. Aceștia nu mai lucrau de câțiva ani în sediul central, dar Thomasen nu trebuia să știe asta. Cu asta, schimbul de amabilități se încheie.

— Zero, zise Carl, întorcându-se spre Assad. Nu am aflat nimic concret de la Thomasen, dar a sugerat că ar putea exista o posibilitate într-unul dintre aceste trei locuri.

I le arată lui Assad pe hartă.

— Trebuie să așteptăm să vedem dacă Yrsa găsește ceva folositor și să comparăm. Între timp, poți continua cu treburile tale.

După o jumătate de oră relaxată, petrecută cu picioarele pe birou, o gâdilitură pe nas îl aduse înapoi la realitate. Enervat, Carl scutură capul și deschise ochii. Descoperi că devenise centrul de interes al unei întregi armate de muște. Erau evident în căutare de altceva în afară de dulceața de pe pachetul de țigări.

— Afurisite de muște! strigă el și dădu din brațe.

Se săturase definitiv.

Se uită în coșul de gunoi, deși trecuseră săptămâni de când aruncase ceva în el. Gunoiul era tot acolo, dar nu conținea nimic organic, care să fi putut atrage muștele.

Carl porni pe coridor, unde zbura o altă muscă. Oare se trezise la viață una dintre mâncărurile exotice ale lui Assad? Poate că pasta tahini începuse să se târască? Sau rahatul turcesc care trăsnea a apă de trandafiri fusese importat dimpreună cu ouă de muscă, iar acestea se transformau acum voios?

— Știi de unde vin toate muștele astea? se răsti el la Assad încă dinainte de a intra în biroul lui cât o cutie de chibrituri.

Mirosul de acolo era pătrunzător. Departe de standardul normal de zahăr. Putea mai degrabă de parcă Assad s-ar fi jucat cu o brichetă Zippo.

Assad ridică mâna să-l oprească. Ședea hiperconcentrat, cu telefonul la ureche.

— Da, zise el de mai multe ori, dar tot suntem obligați să venim și să ne uităm, adăugă el, iar vocea îi era mai profundă, mai demnă decât de obicei.

Stabili o oră, apoi închise.

— Te-am întrebat dacă știi de unde tot apar muștele astea? repetă Carl și arată spre două exemplare care se așezaseră pe un afiș drăgălaș cu dromaderi și dune de nisip.

— Carl, cred că am găsit o familie, zise el.

Părea sceptic, asemenea cuiva care se uită la un bilet de loto și constată că toate cifrele corespund. Asemenea cuiva care trebuie să recunoască, aproape cu durere, că tocmai i se îndeplinește un vis.

— O ce?

— O familie care a fost la mâna răpitorului nostru. Așa cred.

— Sunt cei din Kristushuset, de care mi-ai povestit?

El încuviință.

— Lis i-a găsit. Adresă și nume nou, dar ei sunt. A verificat la Evidența Populației. Patru copii, iar cel mai tânăr, Fleming, avea paisprezece ani acum cinci ani.

— I-ai întrebat direct unde e băiatul astăzi?

— Nu, n-am crezut că ar fi foarte înțelept.

— Și despre ce spuneai că ar trebui să mergem să ne convingem?

— Ei, i-am spus femeii că suntem de la Administrația Financiară și suntem nedumeriți că cel mai tânăr fiu e singurul copil care nu a emigrat, dar nici nu a depus o declarație de impozitare. Doar are demult optsprezece ani.

— Assad, nu se poate așa ceva. Nu putem să ne dăm drept ceea ce nu suntem. De unde știi, de altfel, de treaba cu declarația de impozitare?

— De nicăieri, am inventat-o.

Se bătu cu degetul pe nas.

Carl scutură din cap – deși ideea era foarte bună. Dacă oamenii nu au comis neapărat o crimă, nimic nu îi făcea să fie mai agitați ca o vizită de la Administrația Financiară.

— Unde trebuie să mergem? Și când?

— La Tølløse, așa se cheamă localitatea. Femeia spune că soțul ei vine acasă la patru și jumătate.

Carl se uită la ceas.

— OK, mergem împreună acolo. Bună treabă, Assad, foarte bună.

Carl zâmbi preț de o milisecundă și arată apoi spre conferința muștelor de pe afiș.

— Haide, Assad, dă-i drumul. Ai aici ceva pe care bestiile astea îl adoră?

Assad își desfăcu brațele scurte.

— Nu am nici cea mai vagă idee de unde vin.

Trăsăturile lui înghețară preț de o clipă.

— Dar despre asta știi foarte bine de unde vine, zise el arătând spre o insectă mult mai mică decât muștele.

O ființă proastă, fără creier, strivită în aceeași secundă între mâinile brune ale lui Assad.

— Te-am prins! triumfi Assad în timp ce ștergea resturile moliei de hârtie. Din astea am găsit acolo o sumedenie.

Arată spre covorul de rugăciune, a cărui condamnare la moarte o citi pe loc în ochii lui Carl.

— Dar, Carl, în covor aproape că nu mai sunt molii. I-a aparținut tatălui meu, îmi place tare mult. Astăzi de dimineață l-am bătut, înainte să vii. În spatele ușii, acolo, la azbest.

Carl întoarse un colț al covorului. Acțiunea de salvare venise probabil în ultima secundă. Nu mai rămăseseră decât resturi.

Preț de o secundă, Carl văzu, cu ochii minții, țara azbestului. Dacă moliile descopereau gustul hârtiei îngălbenite, atunci faima multor infractori nu va mai putea fi salvată.

— Ai dat cu spray pe covor? Mi se pare că pute.

Assad zâmbi.

— Gaz. E bun pentru asta.

Părea că mirosul nu-l deranjează. Poate că acesta era unul dintre avantajele de a copilări într-o regiune unde gălgâia mereu petrolul. Dacă puteai spune asta despre Siria.

Carl dădu din cap nedumerit și ieși din încăperea urât mirositoare. În două ore aveau să fie la Tølløse. Mai trebuia doar să rezolve problema misterului muștelor.

Preț de o clipă, rămase nemișcat pe coridor. Se auzea zumzăit în spatele țevilor din colț? Când ridică privirea, descoperi musca alpha, cea cu pata de pastă corectoare. La naiba, își râdea de el.

— Ce faci acolo? cârâi Yrsa în spatele lui și îl trase de mânecă. Vino puțin.

Ea împinse o armată de sticlute cu oje, acetonă și alte substanțe puternic dizolvante periculos de aproape de marginea biroului.

— Uite fotografiile aeriene pe care le voiai, zise ea, dar e o pierdere de vreme.

Își ridică sprâncenele atât de sus, încât arăta brusc precum morocănoasa mătușă Adda a lui Carl.

— N-am găsit nimic pe toată coasta. Nimic nou sub soare.

În același moment, Carl zări o muscă intrând pe ușa deschisă și instalându-se zumzăind sub tavan.

— La fel și cu morile de vânt.

Ea împinse la o parte o ceașcă de cafea pe jumătate plină.

— Dacă te gândești că undele de joasă frecvență pot fi auzite pe o rază de douăzeci de kilometri, atunci asta nu ne servește la nimic.

Arată spre o serie de x-uri pe hartă.

Carl își dădu seama la ce se referea. Se aflau în țara morilor de vânt. Erau atât de multe, încât nu putea fi delimitată o zonă de căutare.

O umbră apăru în colțul ochilor să-i și o muscă se așeză pe marginea ceștii de cafea a Yrsei. Era zumzăitoarea cu pată. Circula, nu glumă.

— Pleacă de aici!

Yrsa azvârli cu degetele ei cu unghii roșii musca în ceașcă, privind neimpresionată în cealaltă parte.

— Lis a sunat la toate comunele din împrejurimi, continuă ea. Nu au existat aprobări pentru construirea de case de debarcader în regiune asupra cărora să ne putem concentra. Regulamente de protecție a naturii, chestii din astea.

— Până în ce an ați efectuat cercetări?

Carl urmări craulul pe spate al muștei în iadul de cafea.

Era absolut incredibil felul de a fi al Yrsei. Iar el care urmărise toată ziua ca prostul zborul muștelor de colo colo!

— Până la constituirea comunei, în 1974.

1974, asta însemna cu o generație în urmă! Nu mai trebuia să se ostenească să caute furnizori de lemn de cedru.

Urmări cu oarecare nostalgie lupta muștei împotriva morții. Cu asta, problema era rezolvată.

Deodată, Yrsa bătu cu palma pe una dintre fotografiile aeriene.

— După părerea mea, ar trebui să căutăm aici.

Carl se uită pe cercul pe care îl desenase în jurul unei case din regiunea împădurită din Nordskoven. Vibehof, scria acolo. Părea a fi o casă frumoasă, care se afla în apropierea unui drum, care ducea prin pădure. Cât vedeai cu ochii, nu se zărea însă nicio casă de debarcader. Clădirea era înconjurată de tufişuri și tufe care se întindeau până la fiord. Cu toate astea, nici urmă de căsuță.

— Știu la ce te gândești, dar mai mult ca sigur e aici, zise Yrsa și bătu hotărâta cu degetul pe pata verde de la capătul proprietății. Căh, ce naiba...

Brusc, în jurul ei începură să zboare mai multe muște, răscolite de palma ei energică pe fotografie.

Atunci, Carl pocni cu pumnul în birou, iar traficul aerian din jurul ei se înteți.

— Ce faci? strigă Yrsa supărată și omorî două muște care aterizaseră pe mousepadul ei.

Carl se băgă sub birou. Rareori îi fusese dat să vadă atâta viață pe o suprafață atât de mică. Dacă muștele ar fi fost în stare să ia o decizie comună, ar fi putut ridica fără probleme coșul de gunoi care le dăduse naștere.

— Ce naiba ai în coșul ăsta de gunoi? întrebă el exasperat.

— Habar n-am. Nu-l folosesc. Trebuie să fie ceva rămas de la Rose.

Foarte bine, se gândi el. Acum măcar știa cine nu făcea ordine în locuința lui Rose și a Yrsei, asta dacă făcea totuși cineva ordine.

Se uită la Yrsa, care ucidea muște în stânga și în dreapta cu o privire încrâncenată și cu o precizie incredibilă. Assad va avea în curând ceva de strâns.

•

Două minute mai târziu, Assad venise cu mănușile sale verzi și un sac de gunoi mare și negru în care trebuiau să intre muștele și conținutul coșului de gunoi din biroul Yrsei.

— Dezgustător, zise Yrsa, care se uita la urmele de muște de pe degetele ei.

Carl înclina să-i dea dreptate.

Yrsa luă o sticlă cu diluant și o bucată de vată și începu să-și dezinfecteze degetele. În curând, în birou mirosea ca într-o fabrică de vopsea de nave după un atac cu mortiere. Carl spera doar că cei de la Oficiul Muncii nu aveau să îi viziteze din nou.

Atunci observă cum oja roșie de pe degetul mijlociu și arătător dispărea, dând ceva la iveală.

Maxilarul îi căzu pur și simplu, lăsându-l cu gura deschisă. Assad, care tocmai ieșea din iadul muștelor de sub birou, îi prinse privirea.

Acum căscau amândoi ochii nedumeriți.

— Haide, zise Carl repede și îl trase pe Assad după el pe coridor, după ce închisese sacul de gunoi.

— Ai văzut și tu?

Assad încuviință. Gura îi rămăsese strâmbă, în general un semn pentru o mare agitație în zona burții.

— Are dungile negre de marker ale lui Rose pe sub lacul de unghii. Mâzgăleala cu marker de deunăzi. Ai văzut?

Assad încuviință din nou.

Era absolut incredibil, iar ei nu bănuiseră absolut nimic.

Dacă mâzgăleala neagră de pe unghii nu era cumva ultimul răcnet în modă, nu mai exista nicio îndoială: Yrsa și Rose erau una și aceeași persoană.

— Ia uitați ce am pentru voi!

Cu aceste cuvinte, Lis puse un buchet mare de trandafiri, îmbrăcat în celofan, pe biroul lui Carl.

Acesta tocmai voia să ducă din nou mâna la receptorul telefonului. Ce naiba se întâmpla?

— Mă ceri de bărbat, Lis? Era și timpul să-mi apreciezi calitățile.

Ea clipi languros.

— A fost livrat sus, la Departamentul A, dar Marcus a fost de părere că vi se cuvine vouă.

Carl se încruntă.

— Pentru ce?

— Ah, Carl, nu fi așa. Știi doar.

El ridică din umeri și clătină din cap.

— Când au cercetat încă o dată locul incendiului, au descoperit ultimul os de la degetul mic. Într-un morman de cenușă. Și acesta avea o adâncitură.

— Și pentru asta primim trandafiri?

Carl se scărpină la ceafă.

— I-au găsit și pe ăștia în cenușă?

— Nu, nu de asta. Dar mai bine îți povestește Marcus însuși. În orice caz, buchetul vine de la Torben Christensen, bărbatul de la asigurări. Cercetările poliției au economisit firmei sale o grămadă de bani.

Ea îl ciupi pe care de obraz, ca un unchi bătrân și prietenos care nu știe cum să-și exprime recunoștința altfel. Apoi plecă.

Carl își întinse mai bine gâtul pentru a putea savura încă un pic acea parte dorsală încântătoare.

— Ce s-a întâmplat?

Assad stătea afară pe coridor.

— Trebuie să plecăm în curând.

Carl încuviință și formă numărul lui Jacobsen.

— Trebuie să întreb, din partea lui Assad, cum de am ajuns să primim trandafiri, zise el direct, când șeful răspunse la telefon.

Reacția era o răbufnire de fericire? Puteai să o iei și așa.

— Carl, astăzi i-am interogat pe proprietarii celor trei firme incendiate. Avem acum, în sfârșit, declarații susținute de dovezi. Ați

avut mare dreptate. Toți au fost obligați să încheie credite cu dobânzi mari, iar când n-au mai putut plăti dobânzile, collectorii au devenit nesimțți și au cerut să fie lichidată datoria principală. Au urmat o sumedenie de șicane și de amenințări telefonice. Apoi, amenințări serioase. Debitorii ajunseseră la disperare, căci firmele cu probleme de lichidități nu se pot duce în ziua de azi în altă parte pentru a împrumuta bani.

— Iar collectorii, ce s-a întâmplat cu ei?

— Asta nu știm, dar pornim de la premisa că au fost lichidați de oamenii din umbră. Poliția din Serbia a avut mai des de a face cu astfel de cazuri. Prime mari pentru collectorii care adună banii, și cuțitul pentru cei care nu reușesc.

— Nu puteau să dea foc la toate instalațiile fără să-și ucidă și angajații?

— Ba da, dar mai există o teorie. Își trimit cei mai proști colectori în Scandinavia, pentru că piața de aici are reputația de a fi ușor de manipulat. Când s-a dovedit că lucrurile nu stau chiar așa, au trebuit date exemple care să aibă efect și la Belgrad. Pentru rechinii financiari, nimic nu e mai periculos decât un collector care aduce prea puțini bani, care nu poate fi controlat sau în care nu se poate avea încredere. Așa stau lucrurile. Când omori, din când în când, pe câte unul, îți asiguri disciplina.

— Hm. Își omoară collectorii proști aici, în Danemarca, într-un stat de drept cu pedepse mici. E destul de potrivit, îmi închipui, pentru cazul în care făptașii sunt descoperiți.

Putea vedea cu ochii minții cum Jacobsen ridică degetul, aprobator.

— Ei, Carl, zise Jacobsen. Datorită cercetărilor noastre, s-a stabilit că firmele de asigurări nu trebuie să plătească întreaga sumă. Sunt mulți bani în joc și de aceea asigurătorul a trimis trandafiri. Și cine îi merită mai mult decât voi?

Erau niște cuvinte pe care avusese cu siguranță dificultăți în a le rosti.

— Ei, e grozav. Acum aveți oameni liberi pentru alte sarcini, îi dădu Carl replica. Cred că ar trebui să vină aici și să ne ajute.

La capătul celălalt se auzi un comentariu care putea fi considerat drept râs. Așadar, șeful avea alte planuri.

— Da, da, Carl. În sine, ai dreptate, dar cazurile de incendiere nu sunt încheiate, evident. Ne mai lipsesc cei care trag sforile. Plus că mai

sunt și conflictele astea între bande. Colegii care se eliberează vor trebui să lucreze la aceste cazuri.

Carl închise telefonul și constată că Assad aștepta lângă ușă. Părea să se fi prins între timp cum funcționa vremea daneză. Jacheta sa cu puf era cea mai groasă pe care o văzuse Carl vreodată în martie.

— Sunt gata.

— Două minute și sunt și eu gata, răspunse el pe un ton prietenos și formă numărul lui Brandur Isaksen.

I se spunea „Țurturele de gheață din Halmtorvet”, ca urmare a șarmului său extrem de redus. Era cel care știa totul despre secția de poliție din capitală unde lucrase Rose înainte de a fi mutată la Departamentul Special Q.

— Da, lătră Isaksen în telefon.

Carl îi explică tot ce voia să știe. Nici nu terminase bine, că bărbatul păru să moară de râs.

— Chiar n-am idee ce e în neregulă cu Rose, dar era ciudată. Bea prea mult și se băga în pat cu tinerii aspiranți de la școala de poliție. Știi tu. O femeie sălbatică, cu gheare care îți scarpină blana. De ce?

— Nu mai contează, zise Carl și închise.

Apoi se logă în baza de date de la Evidența Populației. Sandalparken 19 scrise la rubrica de lângă nume.

Răspunsul nu putea fi mai clar: Rose Marie Yrsa Knudsen scria lângă codul numeric al persoanei.

Carl scutură din cap. Nu putea decât să spere că nu avea să apară într-o bună zi și acea Marie. Două versiuni ale Rosei îi erau de ajuns.

— Of, comentă Assad, care pășise în spatele lui și i se uita peste umăr.

— Spune-i să vină încoace, Assad.

— Dar nu îi spui pe șleau, da, Carl?

— Ai înnebunit? Mai degrabă m-aș băga în cadă cu un sac plin de cobre.

Când Assad apăru cu Yrsa în urma lui, aceasta era gata îmbrăcată: palton, mănuși cu un deget, fular și căciulă. În fața lui se aflau doi specialiști, fiecare cu versiunea lui care ar fi putut să se transforme într-o concurență pentru cea mai interesantă burka.

Carl se uită la ceas. Era OK. Programul se terminase. Yrsa se pregătea să plece acasă.

— Voiam doar să-ți spun...

Ea se întrerupse când văzu buchetul de trandafiri din poala lui Carl.

— Vai, de unde sunt florile astea? Cât sunt de frumoase!

— Du-i-le lui Rose din partea lui Assad și a mea, zise Carl și îi dădu buchetul. Transmite-i însănătoșire grabnică din partea noastră. Sperăm să o revedem în curând. Poți să îi spui că sunt roze pentru Rose. Ne gândim des la ea.

Yrsa încremeni. Preț de o clipă rămase tăcută, aparent copleșită, în timp ce paltonul îi aluneca de pe umăr.

Apoi, programul se termină.

•

— Chiar e bolnavă? Întrebă Assad, în timp ce se îndreptau pe autostradă spre Holbæk.

Carl ridică din umeri. Se pricepea la multe, dar singura dedublare de personalitate pe care o cunoștea era a fiului său vitreg, și se petrecea în mai puțin de zece secunde. Atunci se transforma dintr-un băiat drăgălaș și zâmbitor, căruia îi lipseau o sută de coroane, într-un scârbos care nu voia nicicum să-și facă ordine în cameră.

— Nu spunem nimănui nimic, zise el.

Până în dreptul localității Tølløse, rămaseră amândoi adânciți în gânduri. Localitatea era cunoscută în primul rând pentru gară, fabrica de suc de mere și un cursier care se drogase și trebuise să renunțe la tricoul galben la Turul Franței.

— Acolo, un pic mai departe, zise Assad și arătă spre o stradă care era fără îndoială artera principală din Tølløse și care, ca în orice oraș de provincie, se numea Strada Mare. Doar că prea multă viață nu era pe acea stradă. Poate că locuitorii erau la casă, la supermarket. Sau se mutaseră. Era evident o localitate care văzuse și vremuri mai bune.

— Vizavi de acea fabrică.

Assad arătă spre o casă din cărămidă, care emana la fel de multă lumină ca o râmă într-un peisaj de iarnă.

Le deschise o femeie de circa un metru și cincizeci de centimetri înălțime, ai cărei ochi erau chiar mai mari decât ai lui Assad. Nici nu dădu bine cu privirea de barba întunecată a lui Assad, că se trase speriată înapoi în casă și îl strigă pe soțul ei. Citise despre multe infracțiuni, iar acum se și vedea drept o potențială victimă.

— Da, zise bărbatul și nu dădu semn că ar vrea să le arate măcar o umbră de bunăvoință.

Atunci continuăm șmecheria cu Administrația Financiară, se gândi Carl și lăsă legitimația în buzunar.

— Aveți un fiu, Flemming Emil Madsen. Din câte ne putem da seama, nu a plătit până acum niciodată impozit. Nici nu a avut contact cu oficiile sociale sau cu cele școlare. Am vrea să discutăm personal cu el despre asta.

Assad interveni.

— Sunteți negustor de legume, domnule Madsen. Flemming lucrează cu dumneavoastră?

Carl se prinse de tactică. Bărbatul trebuia încolțit de la bun început.

— Sunteți musulman? replică Madsen.

Întrebarea veni pe neașteptate, o strălucită mișcare de șah.

— Asta cred că e o problemă care îl interesează doar pe colegul meu, zise Carl.

— Nu în casa mea, răspunse bărbatul și vru să trântescă ușa.

Atunci, Carl scoase legitimația din buzunar.

— Hafez el-Assad și cu mine lucrăm împreună la cazuri nerezolvate de crimă. Dacă îndrăzniți să vă întoarceți capul cu dispreț măcar un milimetru, atunci vă arestez pe loc pentru uciderea fiului dumneavoastră, Flemming, acum cinci ani. Ce ziceți de asta?

Bărbatul nu zise nimic, dar era evident șocat. Nu asemenea cuiva care este acuzat de ceva ce nu a făcut, ci asemenea cuiva care era într-adevăr vinovat.

Intrară în casă și fură conduși la o masă de mahon care, cu cincizeci de ani în urmă, ar fi fost visul oricărei familii. Nu avea pe ea mușama, dar avea destul de multe șervete.

— Nu am făcut nimic ilegal, mormăi femeia și umblă la crucea pe care o purta la gât.

Carl se uită în jur. Peste treizeci de fotografii cu copii de toate vârstele erau răspândite pe mobile. Copii și copiii copiilor. Ființe zâmbitoare aliniată sub un cer senin.

— Aceștia sunt copiii dumneavoastră? întrebă Carl.

Ei încuviințară.

— Au emigrat toți?

Ei încuviințară din nou. Nu erau oameni prea vorbăreți, găsi Carl.

— Toți în Australia? întrebă Assad.

— Sunteți musulman? întrebă bărbatul din nou.

Al naibii de încăpățânat. Se temea că doar la vederea unui om de altă credință se va transforma în piatră.

— Sunt ceea ce m-a lăsat Dumnezeu, răspuse Assad. Și dumneavoastră? La fel?

Bărbatul își miji ochii. Era poate obișnuit să poarte discuții de genul ăsta în pragul ușii cu oameni, dar nu la el în casă.

— Am întrebato dacă toți copiii dumneavoastră au emigrat în Australia, repetă Assad.

Atunci, femeia încuviință. Așadar, așa funcționau lucrurile.

— Uitați, zise Carl și le întinse portretul-robot al răpitorului.

— În numele lui Iisus, șopti femeia speriată și își făcu cruce.

Bărbatul strânse buzele.

— Nu am spus nimănui nimic, murmură el în cele din urmă.

Carl miji ochii.

— Dacă sunteți de părere că avem vreo legătură cu individul, vă înșelați, dar îi suntem pe urme. Ne-ați putea ajuta să-l prindem.

Femeia trase puternic aer în piept.

— Ne scuzați dacă am fost mai duri, zise Carl împăciuitoar. Trebuia să vă scoatem din starea de negație.

Împunse poza cu un deget.

— Puteți să ne confirmați că acest bărbat l-a răpito pe fiul dumneavoastră, Flemming, și probabil și pe unul dintre ceilalți copii, și că Flemming a fost ucis după ce i-ați plătit răpitorului o sumă mare de bani?

Bărbatul se albi la față. Toată forța pe care o adunase în decursul anilor pentru a rămâne puternic îl părăsi în acea clipă. Puterea de a-și minți frații și surorile întru credință, puterea de a părăsi tot ce iubea și prețuia, puterea de a suporta izolarea, de a se despărți de restul copiilor și de a suporta pierderea unei averi. Și, nu în cele din urmă, puterea de care avea nevoie pentru a trăi cu sabia lui Damocles deasupra capului, știind că ucigașul lui Flemming era liber și că îi supraveghea.

Acea putere dispăru într-o clipă.

Rămaseră o vreme tăcuți în mașină, apoi Carl rosti:

— Nu cred că am mai văzut oameni care să fie atât de epuizați ca aceștia doi.

— Mi s-a părut că le-a venit tare greu să scoată poza lui Flemming din sertar. Crezi că nu s-au mai uitat la ea de la moartea băiatului? Întrebă Assad și își dădu jos jacheta cu puf, înțelegând, în sfârșit, că nu era frig.

Carl ridică din umeri.

— Nu știu. Dar oricum nu voiau să afle cumva cineva, să adulmece și să înțeleagă cât de tare îl mai iubeau încă pe băiat. Doar ei îl respinseseră.

— Să adulmece? Nu înțeleg, Carl.

— Să simtă, ca un copoi care își adulmecă prada.

— Prada?

— Las-o baltă, Assad. Ce vreau să spun este că de ani întregi își ascundeau dragostea pentru fiul lor. Nimeni nu trebuia să afle despre asta; nu mai au încredere în nimeni, nu știu cine le e prieten și cine le e dușman.

Assad rămase nemișcat și scrută cu privirea câmpurile brune pe sub care viața începea deja să se agite.

— Ce zici, Carl, de câte ori crezi că individul a făcut asta?

Ce naiba putea să răspundă la așa o întrebare? Nu exista răspuns.

Assad își scărpină obrajii negri-albăstrui.

— Un lucru e sigur: trebuie să-l prindem, Carl. Nu-i așa?

Carl strânse din dinți. Da, trebuiau neapărat să-l prindă. Soții din Tølløse le dăduseră un nume nou. La ei, răpitorul își spunea Birger Sloth. Și, pentru a treia oară, li se confirma în mare descrierea persoanei, dar probabil că Martin Holt avusese dreptate. Ochii nu erau atât de apropiați. Tot restul, mustața, părul, privirea nu puteau fi luate în calcul. Așadar, știau că era vorba despre un bărbat cu trăsături aspre și totuși comune. Și că în două cazuri ceruse ca banii să-i fie aruncați de-a lungul aceleiași linii de cale ferată, pe porțiunea dintre Vedbysønder și Lindebjerg Lyng. Știau deja unde. Martin Holt le descrisese foarte clar locul.

Puteau ajunge acolo în cel mult douăzeci de minute, doar că acum era întuneric. La naiba.

Trebuiau să se ocupe mâine-dimineată devreme de treaba asta.

— Ce facem acum cu Yrsa-Rose a noastră? vru să știe Assad.

— Nu facem nimic. Ne străduim să trăim cu asta.

Assad încuviință.

— Până la urmă, e o cămilă cu trei cocoșe, zise Assad.

— O ce?

— Așa se zice pe la noi. Mai ciudată. Greu de călărit, dar amuzant de privit.

— O cămilă cu trei cocoșe, da, se potrivește. Sună ceva mai bine decât schizofrenic.

— Schizofrenic? Pe la noi îi spunem așa unuia care stă în amvon și îți zâmbește, în timp ce prin spate se cacă pe tine.

Iarăși ciudățenii.

38.

Era foarte neclar și foarte departe. Ca la capătul viselor care nu se opresc niciodată. Ca vocea mamei, de care aproape că nu îți mai amintești.

— Isabel. Isabel Jønsson, treziți-vă!

Răsuna de parcă tot capul ei era prea mare pentru a înregistra cuvintele.

Ea își mișcă un pic corpul, dar nu simți decât apăsarea somnului. Moțăiala dintre acum și plutire.

Cineva o scutura cu grijă de umăr. Blând, înțelegător, de mai multe ori.

— Sunteți trează, Isabel? Întrebă vocea. Încercați să inspirați adânc.

Ea simți sunete ca niște plesnituri care treceau pe lângă fața ei, dar nimic nu devenea mai clar.

— Ați avut un accident, Isabel, zise cineva.

Cumva, știa asta.

Nu era ceva ce tocmai se petrecuse? Mai întâi o scuturătură, apoi monstrul acela de om care se apropia din întuneric. Așa fusese?

Observă pișcătura de pe braț. Era real sau visa?

Brusc, simți cum îi țâșnește sângele în cap. Cum i se aduna ceva în minte și cum gândurile aduceau ordine în haos. O ordine pe care ea nu o voia, căci, odată cu ordinea, se întorcea și el. Bărbatul! Acum își amintea clar de el.

Gemu. Simți cum o râcăie în gât, cum nevoia de a tuși îi stârnea o senzație de sufocare.

— Stați liniștită, Isabel, zise vocea.

Simți cum o mână o apucă pe a ei și strânge.

— V-am făcut o injecție, ca să vă puteți trezi puțin. Asta e tot.

Apoi, mâna o strânse din nou.

— Sunteți destul de grav rănită, Isabel. Vă aflați la secția de terapie intensivă în Rigshospital din Copenhaga, înțelegeți ce vă spun?

Ea își ținu răsufarea și își adună toate forțele pentru a da din cap. Doar o mișcare mică. Doar atât cât să o simtă și ea.

— E bine, Isabel. Am văzut.

Apoi, cineva îi strânse din nou mâna.

— V-am așezat în patul pentru tracțiune. Nu vă puteți mișca nici dacă încercați. Aveți multe fracturi, Isabel, dar o să vă faceți bine. Deocamdată avem cam mult de lucru, dar de îndată ce se mai liniștesc lucrurile, o să vină o soră să vă pregătească, apoi vă mutăm într-o altă secție. Înțelegeți, Isabel?

Ea își forță un pic mușchii gâtului.

— Bine. Știm că vă e greu să comunicați, dar în curând veți putea vorbi din nou. Aveți maxilarul rupt și de aceea l-am fixat, pentru siguranță.

Simți clamele în jurul capului. Pungile care îi strângeau șoldurile. Dădu să deschidă ochii, dar nu reuși.

— Văd că încercați să deschideți ochii, Isabel, dar a trebuit să vă bandajăm. Aveți multe cioburi în ochi. Dar o să vă recăpătați vederea: în câteva săptămâni, soarele va străluci din nou.

În câteva săptămâni! Ce nu era în regulă? De ce simțea acele furnicături în corp? protesta corpul ei pentru că nu mai era timp?

Haide, Isabel, îi șoptea ceva. Ce nu are voie să se întâmple? Ce s-a întâmplat? Bărbatul, da. Și mai ce?

Se gândi că realitatea reprezenta multe lucruri. Iubitul care nu venea niciodată, dar care trăia în visele ei. Umezeala din tavanul vechii săli de sport, în ale cărei colțuri nu ajungea niciodată. Și realitatea era și ce nu se întâmplase încă. Presiunea asupra tâmplilor ei era aceeași. Senzația era la fel de concretă.

Respiră încet și ascultă fiecare senzație, căci din toate laolaltă i se forma cunoștința. Mai întâi veni neplăcerea, apoi neliniștea și, la sfârșit, tremurul, care aduse chipuri, sunete și cuvinte în gândurile ei care se împlteau.

Din nou gemu, ca din reflex, odată cu realizarea situației.

Copiii.

Bărbatul, care era și răpitorul.

Și Rachel.

— Hmnn, se auzi pe sine.

— Da, Isabel?

Simți cum cineva îi dădea drumul la mână și cum trecea o adiere caldă de aer pe fața ei.

— Ce ziceți?

Vocea era foarte aproape.

— Aaaeeeh.

— Înțelege cineva ce spune? se auzi acum de mai departe.

— Aaarrglll.

— Isabel, vă referiți la Rachel?

Scoase un mic sunet. Da, asta spusese.

— Vă referiți la femeia care a fost adusă împreună cu dumneavoastră la spital?

Din nou același sunet.

— Rachel trăiește, Isabel! E chiar lângă dumneavoastră, zise o voce nouă de la capătul patului. E foarte grav rănită, mai grav decât dumneavoastră. Încă nu știm dacă o să scape, dar trăiește, iar corpul ei pare puternic. Sperăm că va fi bine.

•

Trecuse oare o oră sau un minut de când fuseseră la ea? Nu știa. Auzea sunetele mașinilor și piuitul slab al monitorului cardiac. Cearșaful se simțea umed, încăperea era caldă. Poate că îi dăduseră ceva și de aceea se simțea așa. Sau poate că era doar senzația ei.

De pe coridor auzi voci și sunetul unui cărucior. Era ora mesei? Sau era noapte? Nu știa.

Mormăi ceva, dar nu se întâmplă nimic. Așa că se concentrează pe intervalul dintre bătăile inimii ei și pe senzația de pulsare din degetul mijlociu de care era fixat ceva. Erau milisecunde sau secunde? Nici asta nu știa.

Dar ceva știa. Aparatul care făcea audibile bătăile inimii nu era conectat la ea. Asta observă pentru că nu se potrivea. Era destul de trează pentru a înțelege asta.

Preț de o clipă, își ținu respirația. Piuitul se auzea foarte clar. Pip, pip, pip. Și un sunet ca un clipocit încetișor. Ca o aspirare, care se întrerupea brusc și apoi se declanșa din nou, ca la ușile pneumatice de autobuz.

Era un sunet pe care îl cunoștea. Îl auzise în nenumăratele ore petrecute lângă patul mamei ei, până când plămânul artificial fusese oprit definitiv, iar ea își găsisse liniștea.

Pacienta care se afla alături de ea în cameră nu putea, așadar, să respire singură. Iar această pacientă era Rachel. Nu asta îi spusese?

Ar fi vrut să se întoarcă. Să deschidă ochii și să răzbată întunericul. Voia să vadă omul care lupta pentru viața sa.

Rachel, i-ar fi spus, dacă ar fi putut. *Rachel*, o să reușim. Asta ar mai fi adăugat, chiar dacă nu gândea așa.

Poate pentru Rachel nu mai exista nimic când se trezea. Și, deodată, își aminti foarte clar.

Soțul lui Rachel era mort.

Undeva, afară, așteptau doi copii, iar răpitorul nu mai avea niciun motiv să-i țină în viață.

Era îngrozitor, iar ea nu putea face nimic.

Simți șuvoiul care i se scurgea din colțurile ochilor. Mai gros decât lacrimile și totuși lichid. Simțea cum pansamentul care îi bandaja capul devenea mai greu pe pleoape.

Plâng cu lacrimi de sânge? se întrebă ea și încercă să alunge sentimentul de tristețe și de neputință. Căci la ce îi servea acest plâns? Nu, provoca doar o durere pe care toate medicamentele pe care i le dăduseră nu o puteau atenua.

Auzi cum se deschide ușa încetșor și simți cum curentul de aer și sunetele de pe coridor pătrunseră în încăperea liniștită.

Se auziră pași. Înceți și ezitanți. Aproape prea ezitanți.

Era oare un medic îngrijorat, care stătea acum lângă patul lui Isabel și studia liniile de pe monitorul ei? O soră care se gândea dacă aparatul de respirat era bine conectat?

— Isabel? Ești trează? răzbi o voce șoptită până la ea prin sunetul mașinilor.

Ea tresări. De ce, nu știa.

Apoi aprobă aproape imperceptibil, dar se pare că destul de clar.

Simți cum cineva îi ia mâna. Ca atunci când era copil și se simțea îmbrâncită pe terenul de joacă. Și ca atunci când stătuse în fața școlii de dans și nu îndrăznise să intre.

Atunci, ca și acum, era o mână care o consola. O mână caldă și generoasă. Mâna fratelui ei. Mâna fratelui ei bun și protector.

Iar în acea clipă, când se simți în sfârșit protejată, răzbi până la ea nevoia de a urla.

— Da, da, zise fratele ei. Plângi, Isabel. Dă drumul la tot prin intermediul lacrimilor. Totul va fi bine. O să treceți peste asta amândouă, și tu, și prietena ta.

Să trecem peste? se gândi ea și se strădui să-și controleze vocea, respirația, limba.

Ajută-ne, voia ea să spună. Caută în mașina mea. Acolo găsești adresa în torpedou. Pe navigator poți recapitula unde am fost. O să faci captura vieții tale.

Ar fi îngenuncheat în fața Domnului lui Rachel din cer dacă i-ar fi dat măcar pentru un scurt moment capacitatea de a vorbi. Doar un pic, una, două secunde.

În loc de asta, zăcea acolo mută și își asculta horcăielile. Cuvintele care se dizolvau în consoane, consoanele care se dizolvau în șoapte și salivă între dinții ei.

De ce nu îl sunase pe fratele ei când ar fi fost timp pentru asta? De ce nu făcuse ce trebuia să facă? Crezuse că are puteri supraomenești pentru a-l putea opri singură pe diavol?

— Bine că nu ai condus tu, Isabel. Dar tot va avea urmări legale această cursă nebunească, chiar dacă ai fost pasageră. Mda, iar acum va trebui să-ți cumperi o mașină nouă.

Cu un chicotit, fratele ei încercă să o facă să se simtă mai bine.

Dar nu era nimic de râs.

— Ce s-a întâmplat, Isabel? Întrebă el, deși din partea ei nu se auzise niciun sunet.

Ea țuguie puțin buzele. Poate așa reușea să o înțeleagă mai bine.

În acel moment, de lângă patul lui Rachel se auzi o voce întunecată.

— Îmi pare rău, dar nu puteți rămâne în cameră, domnule Jønsson. Isabel va fi mutată acum. Poate doriți să așteptați în cafenea? Vă vom informa unde am dus-o pe Isabel. Puteți să vă întoarceți într-o jumătate de oră?

Ea nu recunoscuse vocea. Nu era una dintre cele care fuseseră mai devreme la ea în cameră.

Când vocea repetă rugămintea și fratele ei se ridică, o îmbrățișă cu grijă și anunță că se va întoarce mai târziu, știu că totul era zadarnic.

Cunoștea acea voce, acum singura rămasă în încăpere. Da, o cunoștea prea bine.

O vreme, în ultimele săptămâni, crezuse că acea voce avea să-i ofere o rațiune de a trăi.

O eroare cum nu se putea mai fatală, știa asta acum.

39.

Carl își petrecuse noaptea la Mona și avea senzația că și-a dislocat fiecare articulație, până la ultima. De data asta ea nu mai așteptase vorbe dulci sau ca el să o asigure că e singura femeie pentru el. Asta știa deja când își trăsese bluza peste cap și își dezbrăcase cu mișcări unduioase, și pentru el inimaginabil de agile, slipul.

După aceea avusese nevoie de o jumătate de oră pentru a înțelege unde era și de o altă jumătate de oră pentru a analiza dacă ar fi supraviețuit unei a doua tentative.

Era o cu totul altă femeie decât cea care plecase în Africa. Dintr-odată era foarte vizibilă și apropiată. Când i se strângeau ridurile fine din jurul ochilor, lui i se tăia răsuflarea. Când gura ei se contura într-un zâmbet, capul i se golea.

Dacă există vreo femeie pentru mine, atunci ea este aceea, se gândise el, în timp ce ea se apropia din nou cu răsuflarea caldă și îl zgâria blând.

•

Când îl trezi a doua zi de dimineață, era gata îmbrăcată și pregătită pentru o nouă zi. Senzuală, zâmbitoare, plutitoare.

Ce dovadă în plus îți mai trebuia, când simțeai că plapuma te apasă și picioarele îți erau grele ca plumbul? Femeia asta îi era cu totul superioară.

— Ce s-a întâmplat cu tine? îl întrebă Assad când se întâlneau la mașina de serviciu.

Carl nu prea voia să răspundă. Cum ar fi putut?

Corpul său se simțea în continuare ca o carne bătută cu bătătorul de știțele, iar ouăle sale pulsau ca o măsă umflată.

— Urmează Vedbysønder, comentă Assad, după ce se holbase o jumătate de oră la banda din mijloc.

Privirea lui Carl migră de la navigator spre mica aglomerare de case și gospodării din mijlocul câmpurilor. Câteva case și o stradă bine asfaltată. Pâlcuri de copaci și de tufe. Probabil era un loc destul de prost pentru recuperarea de bani din răscumpărare.

— Trebuie să te duci la casa de acolo, din spate.

Assad arată direcția.

— Trebuie să trecem podul și după aia să căscăm ochii.

Nici nu apăru bine prima gospodărie lângă podul de cale ferată, că recunoscură imediat descrierea făcută de Martin Holt. Case de-a stânga și de-a dreapta drumului, în spatele caselor, în dreapta, șina de cale ferată. Ceva mai departe, câteva clădiri izolate, apoi strada care ducea la șine. O fâșie îngustă cu vegetație deasă și copaci până la curbă. Acesta era locul unde cel puțin două dintre familiile afectate aruncaseră din tren banii de răscumpărare.

Parcară mașina acolo unde strada cotea spre pasajul de sub calea ferată. Porniră, pentru orice eventualitate, semnalele albastre luminoase, ca să poată fi văzuți de ceilalți șoferi.

Carl avu oarecare dificultăți la ieșirea din mașină. Tocmai se gândea dacă să-și aprindă prima țigară a zilei, când Assad fixă deja cu privirea smocurile de iarbă de lângă picioarele sale.

— Aici e destul de umed, zise Assad ca pentru sine. A plouat de curând, dar doar puțin. Cu toate astea, pământul e moale. Uită-te la asta.

Arătă spre două urme distincte de pneuri.

— Ia privește. A venit liniștit până aici, zise el și se lăsă pe vine. Aici a accelerat de parcă brusc s-ar fi grăbit foarte tare.

Carl încuviință.

— Da, sau roțile au patinat pentru că era umed.

Abia acum Carl își aprinse în sfârșit țigara. Se uită în jur. Știa de doi bărbați care aruncaseră banii de răscumpărare pe fereastra trenului. Niciunul nu văzuse vreo mașină. Doar lumina stroboscopului. Nici în rest nu observaseră nimic care ar fi putut ajuta la avansarea investigațiilor.

În ambele cazuri, trenul venise dinspre est, astfel încât punga cu banii ar fi putut să aterizeze pe o porțiune de circa două sute de metri până spre casa aceea izolată. Casa părea proaspăt renovată, poate că proprietarii se mutaseră după 2005 aici, după ce tatăl lui Flemming Emil Madsen aruncase banii de răscumpărare.

Carl își duse mâinile la ceafa și se întinse. Fumul de la țigara care îi atârna în colțul gurii se combina cu umezeala pe care temperaturile blânde de martie o făceau să se ridice din pământ. Ce naiba de gânduri inteligente i-ar fi putut veni, când el nu se putea gândi decât la momentul în care avea să o revadă?

— Uite, Carl, vine o mașină dinspre casa de acolo, zise Assad și arătă spre casa izolată. Să o oprim?

Carl strivi chiștocul de asfalt.

Femeia de la volan părea speriată când mașina îi fu dirijată în spatele mașinii de poliție cu luminile aprinse.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. E ceva în neregulă cu farurile mele?

Carl ridică din umeri. De unde să știe el asta?

— Ne interesăm de această bucată de teren. Vă aparține?

Ea încuviință.

— Da, până la copacii de acolo. De ce?

— Bună ziua, mă numesc Hafez el-Assad, interveni Assad și îi întinse o mână păroasă prin fereastră. Ați văzut cumva dacă cineva a aruncat aici ceva dintr-un tren?

— Nu, când să fi fost asta?

Ea îi privea acum mai prietenoasă.

Prin urmare, nu era vorba despre ea.

— De mai multe ori. Poate în decursul mai multor ani. Ați văzut cumva o mașină care stătea aici și aștepta?

— Nu știu ce a fost acum câțiva ani, noi tocmai ne-am mutat aici.

Acum chiar le zâmbi un pic.

— Da, tocmai am terminat cu renovările. Pe partea din spate încă se mai vede schela.

Ea arătă în direcția respectivă și se uită în același timp la care.

Oare părea mai competent decât Assad în materie de schele?

Carl tocmai voia să-i mulțumească pentru informații. Voia să se dea la o parte ca un vameș și să o lase să-și continue călătoria. Să își aprindă o țigară și să se gândească la Mona.

— Dar alaltăieri a oprit aici o mașină, alaltăieri seară, când s-a petrecut acel accident teribil de circulație de lângă Lindebjerg Lyng, continuă femeia.

Carl încuviință senin. Asta explica urmele de pneuri.

Expresia de pe chipul femeii se schimbă.

— A fost o urmărire, așa am auzit. Femeile dintr-una din mașini au fost grav rănite. Cumnatul meu este vărul unuia dintre asistenții de pe salvare. El spunea că sunt slabe șanse să supraviețuiască.

Da, se gândi Carl. Oamenii de la țară apasă cu plăcere pe pedala de accelerație. Ce altceva puteau face?

— Cum arăta mașina care a oprit aici? întrebă Assad.

Femeia se strâmbă.

— Am văzut doar stopurile roșii, care apoi s-au stins. Din sufragerie putem vedea direct aici când stăm la televizor. Eu și soțul meu am crezut că în mașină a fost o pereche care s-a iubit puțin.

Ea clătină capul de parcă ar fi vrut să le dea de înțeles că oamenii au voie să facă asta, că o făcuse și ea.

— Dar brusc au dispărut, continuă ea. Am văzut doar farurile celeilalte mașini, apoi ambele au dispărut. Soțul meu a fost mai târziu de părere că era posibil să fi fost una dintre mașinile implicate în accident.

Ea zâmbi a scuză.

— El e mereu foarte melodramatic.

— Ziceți că s-a întâmplat luni?

Carl se uită la urmele de pneuri.

Cine oprea acolo era un strateg din mai multe puncte de vedere. Vizibilitate bună. Aproape de calea ferată. Și, dacă se petrecea ceva neprevăzut, puteai să ajungi în câteva secunde pe drum.

— Vorbeați de un accident? cercetă el în continuare. Unde anume?

— Dincolo, pe cealaltă parte de la Lindebjerg Lyng. Sora mea a locuit la doar câteva sute de metri.

Scutură ușor din cap.

— Dar acum s-a mutat în Australia.

Femeia le spuse că oricum mergea în acea direcție, așa că puteau să o urmeze.

Ea merse cu maxim cincizeci de kilometri la oră prin pădure, iar Carl stătu tot timpul lipit de bara ei din spate.

— N-ar trebui să oprești lumina albastră? întrebă Assad după câțiva kilometri.

Carl scutură resemnat din cap. Da, de ce nu? Ce obținea prin asta? Drumul acesta cu însoțitor, parcurs în ritm de melc, arăta probabil destul de amuzant.

— Ia uită-te, zise Assad și arată spre o porțiune de drum unde soarele strălucea destul de puternic și ceața dimineții dispăruse.

Carl văzu și el: pe sensul invers de mers se zărea o urmă de frânare și, zece metri mai încolo, încă una, doar că pe partea lor.

Assad se aplecă spre parbriz și miji ochii. În capul său se derula probabil deja cursa. Imediat avea să se smulgă volanul imaginar și să frâneze pe covorașul din cauciuc.

— Și acolo! strigă el și arată spre alte urme clare de frânare.

Atunci, femeia din fața lor opri și coborî.

— Aici s-a întâmplat.

Ea le arată o buturugă distrusă complet.

Umblară cu grijă de colo colo și găsiră sticlă spartă de la faruri și zgârieturi adânci în asfalt. Un accident uriaș, violent și complet de neînțeles. Informații mai exacte trebuiau să afle de la colegii de la poliția rutieră.

— Haide, să mergem, zise Carl.

— Să conduc eu?

Carl se uită la partenerul său. Amintirile destul de proaspete despre folosirea intensă a pedalei de accelerație nu erau în favoarea asistentului său tuciuriu. Absolut deloc.

— Mai întâi vorbim cu agenții de la poliția rutieră, zise el și se așeză la volan.

•

Nu-l cunoștea pe bărbatul care lucrase la caz și efectuase măsurătorile, dar prost nu era.

— Pentru cercetări amănunțite, am dus mașina la Kongstedsvej, zise colegul de la telefon. Am găsit în câteva puncte de coliziune vopseaua unui alt vehicul, dar nu am analizat încă în detaliu urmele. Culoare închisă, probabil antracit, dar fricțiunile din momentul coliziunii e posibil să fi influențat nuanța.

— Și victimele? Trăiesc?

Primi numele a două persoane. Putea să le găsească el însuși.

— Sunteți așadar de părere că a fost implicată și o a doua mașină în accident? Întrebă Carl.

Colegul de la celălalt capăt râse.

— Nu, nu doar că sunt de părere. Știu asta, doar că nu am dat informația publicității. Există indicii clare ale unei urmăriri pe o porțiune de cel puțin doi kilometri și jumătate. O cursă nebunească, fără rețineri. Ar fi un miracol dacă cele două femei vor rămâne în viață.

— Și nu avem niciun indiciu despre cel care a fugit de la locul accidentului?

— Nimic.

— Întrebă-l despre femeia, Carl, îi șopti Assad, ceea ce și făcu.

Cine erau? Ce legătură era între ele? Lucruri de genul acesta.

— Cele două femei, răspunse bărbatul de la celălalt capăt al firului, sunt din regiunea Viborg, de aceea e destul de ciudat că au avut un

accident pe un drum izolat de țară din Südseeland. Am constatat că în acea zi au traversat de două ori podul Marele Belt, dar acesta nu e cel mai ciudat lucru.

Tipul păstrase cel mai bun lucru pentru final.

Tipic pentru poliția rutieră, se gândi Carl. Detectivii puteau vedea astfel că nu erau singurii cu slujbe palpitante.

— Și ce e cel mai ciudat? Întrebă Carl răbdător.

— Cel mai ciudat e că doar cu puțin timp înainte au forțat bariera de la punctul de plată peste pod și apoi au făcut tot ce le-a stat în putință ca să nu fie prinse de poliție.

Carl se uită din nou spre drum. Totul era complet absurd.

— Pot să vă rog să-mi trimiteți și mie raportul pe mail, ca să îl primesc direct în computerul din mașină?

— Acum, imediat? Trebuie să lămuresc asta mai întâi cu superiorul meu.

Apoi, închise.

•

Cinci minute mai târziu, Assad și Carl citeau raportul poliției. Două femei, o viteză nebunească și un traseu aventuros – așa ceva nu vedeai în fiecare zi. Fuseseră prinse de patru ori de radar, de două ori cu una dintre femei la volan, de două ori cu cealaltă, și totul într-o singură zi. Forțaseră bariera pe podul Belt, conduseseră periculos pe E20, urmărite de mai multe mașini de poliție. Continuaseră drumul fără faruri. Apoi, accidentul fatal de pe drumul de țară, în mijlocul pădurii.

— De ce să meargă cu viteză maximă de la Viborg la Seeland, înapoi la Fünen și apoi spre Seeland, poți să-mi explici, Assad?

— N-am idee. Deocamdată, văd doar asta.

Arată spre lista radarelor. Femeile fuseseră surprinse în cele mai diferite locuri, pe E 45, la sud de Vejle, pe E 20, între Odense și Nyborg, apoi, din nou pe E 20, la sud de Slagelse.

Când degetul lui Assad alunecă pe raport un rând mai jos, Carl se uită încă o dată la lista controalelor radar. Părea că femeile fuseseră surprinse de radar undeva în zona câmpiei. Nu auzise de locul acela până acum. Ferslev. Acolo goniseră cu optzeci și cinci de kilometri la oră, deși limita era de cincizeci. Dacă adunai toate infrajeciunile, ajungeau pentru cel puțin o retragere a carnetului.

Carl introduse Ferslev în navigator și se uită mai atent la hartă. Locul se afla chiar dincolo de Skibby. Cam la jumătatea distanței dintre Roskilde și Frederikssund.

Văzu cum Assad puse degetul pe hartă, apoi îl lăsă să alunece încet spre Nordskoven, spre locul unde Yrsa credea că s-ar putea afla o căsuță de debarcader.

Era foarte straniu.

— Sun-o pe Yrsa!

Carl băgă în viteza întâi.

— Spune-i să ne facă rost de informații despre cele două femei. Dă-i CNP-urile și roag-o să se grăbească. Să ne sune și să ne spună în ce spital se află femeile și care e starea lor. Mă furnică peste tot dacă stau și mă mai uit mult la toate astea!

Îl auzi pe Assad vorbind, dar cu mintea era din nou la cursa sălbatică a celor două femei.

Cu siguranță doar două drogate, îi șoptea eul său prozaic. Junkies sau curieri de droguri. Complet sub influența drogurilor. Adâncit în gânduri, clătină din cap. Sigur, altfel nu ar fi gonit ca mânat de diavol. Cine putea să spună dacă mai fusese implicată o altă mașină, care fugise de la locul accidentului? Și dacă fusese, poate că era cine știe ce biet speriat pe care îl zburătăciseră cele două nebune. Un biet amărât care se speriasse și voia doar să scape.

— OK, murmură Assad și închise.

— Ai vorbit cu ea? întrebă Carl. A înțeles ce are de făcut? Assad părea foarte gânditor.

— Hei, Assad? Ce a zis Yrsa?

— Cea zis Yrsa?

Își înălță capul.

— N-am idee. Am vorbit cu Rose.

40.

Nu era mulțumit. Nu, absolut deloc.

De la accident trecuseră două zile și, conform știrilor, uneia dintre cele două nefericite îi mergea mai bine. Cealaltă nu părea să aibă cine știe ce șanse, dar nu se spunea care din cele două.

Nu conta, contraatacul său nu mai putea aștepta.

Cu o zi înainte adunase informații despre o posibilă nouă familie, iar în acest context se gândise să se ducă la Viborg, să intre pe furiș în casa lui Isabel și să îi facă dispărut computerul. Dar la ce i-ar fi folosit asta, dacă ea îi trimisese deja toate informațiile despre el fratelui ei?

Plus că mai era întrebarea despre cât știa Rachel. Îi povestise Isabel tot?

Sigur că o făcuse.

Nu, aceste femei trebuiau înlăturate, asta îi era clar.

Își îndreptă privirea spre cer. Lupta corp la corp dintre el și Dumnezeu continua. Așa fusese mereu, din cea mai fragedă pruncie.

De ce nu putea Dumnezeu să-l lase pur și simplu în pace?

Alungă acest gând, deschise computerul și caută numărul de la urgențe al Rigshospital.

Curând discuta cu o secretară foarte hotărâtă, dar care nu îi putea spune prea multe.

Știa doar că ambele femei se aflau la terapie intensivă.

O clipă rămase la telefon și se uită la foile pe care își notase:

Terapie intensivă. ATI 4131

Telefon: 35 454 131

Trei informații scurte. Pentru unii, însemnau moartea, pentru el, viața. Situația putea fi rezumată atât de simplu. Iar ochii de acolo, din atotputernicul cer, puteau să-l privească oricât de severi voiau.

Intră pe pagina de internet a Rigshospital și navigă până ajunse la terapie intensivă.

Pagina era ușor de folosit, la fel de ordonată precum însăși clinica. Selectă *Informații practice*, apoi *Informații pentru aparținători.pdf* și deja avea informațiile de care avea nevoie.

Parcurse paginile.

Schimbare de tură 15.30 – 16.30, scria acolo. Acesta era intervalul în care trebuia să acționeze. Atunci când agitația era mai mare.

Printre aceste informații deosebit de cuprinzătoare scria că vizitele aparținătorilor erau o mare consolare și o susținere importantă pentru pacienți. El zâmbi. Așadar era de acum înainte un aparținător. Avea să cumpere un buchet de flori, asta era întotdeauna reconfortant. Și va avea expresia potrivită pe chip, o expresie deosebit de îngrijorată.

Citi mai departe. Era tot mai bine! Acolo scria că membrii familiei sau prietenii apropiați erau bine-veniți în secție zi sau noapte!

Rămase pe gânduri. Atunci era mai bine să se dea drept un prieten bun, asta era mai greu de verificat. Un prieten apropiat al lui Rachel. Un membru al comunității. Va folosi un accent din Jutlanda Centrală, ceea ce va justifica de ce rămânea atât de mult. Venea de foarte departe.

Toate astea și mai multe erau trecute în indicațiile pentru vizitatori.

Trebuia să aștepti în camera pentru aparținători, unde puteai să îți faci ceai sau cafea. Existau câteva imagini drăguțe cu încăperea și descrieri exacte ale aparatului și instalațiilor de monitorizare folosite acolo.

Se uită la fotografiile instrumentelor de monitorizare. Era conștient că trebuia să omoare repede și să dispară și mai repede. În momentul în care murea un pacient, toate instrumentele dădeau alarma. Personalul din camera de monitorizare avea să afle imediat. Cât ai clipi, veneau în încăpere. Câteva secunde mai târziu, începeau manevrele de resuscitare. Doar erau profesioniști.

Așadar, trebuia nu doar săucidă repede, ci și în așa fel încât o resuscitare să nu fie posibilă. Și, mai ales, fără să existe bănuieli cu privire la cauza morții.

Avu nevoie de o jumătate de oră în fața oglinzii. Își trasă riduri pe frunte, își puse o perucă nouă, modifică zona ochilor.

Studie mulțumit rezultatul. Era un bărbat profund îngrijorat. Mai în vârstă, cu ochelari, păr cărunt și piele cu aspect bolnăvicios. Destul de departe de realitate.

Deschise ușa cu oglindă a dulapului cu medicamente, trase un sertar și luă patru ambalaje de plastic. Nu erau singurele aflate acolo.

Seringi obișnuite, pe care ți le puteai procura fără rețetă de la farmacie. Pe care le foloseau zilnic mii de dependenți de droguri – cu binecuvântarea societății.

Nici nu avea nevoie de altceva.

Trebuia doar să umple seringă cu aer, să o înfigă într-o arteră și să apese. Moartea survenea destul de repede. Avea să se furișeze dintr-o cameră în cealaltă și, înainte de a se declanșa alarma, avea să le lichideze.

Era doar o chestiune de coordonare.

Căută secția 4 131. De îndată ce cunoșteai numărul secției, știai pe ce coridor să o iei, la ce etaj să te duci și ce departament să cauți, cel puțin așa scria în informațiile oficiale ale spitalului.

Intrarea 4, etajul 13, sector 1. Acolo ar fi trebuit să ajungă, dar liftul mergea până la etajul șapte.

Se uită la ceas. În curând se schimba tura, nu mai avea timp de pierdut.

Depăși doi pacienți în cârje care șchiopătau pe acolo, încurcând lumea, și se apropie de biroul de informații de la intrare. Bărbatul din spatele sticlei avusese probabil mai înainte un job mai bun, dar răspunsuri prietenoși și eficienți.

— Nu, trebuie să priviți altfel harta. Aceasta este intrarea 41, etajul 3, sectorul 1. Mergeți la intrarea 3 și de acolo luați liftul.

Arată în direcția respectivă și mai împinse pentru orice eventualitate un bilet prin ferestruică, pe care trecu numărul cu pixul. *Pacientul se află în secția...* scria acolo tipărit și apoi urma numărul.

La fix! Ce ghid perfect spre locul faptei!

Urcă la etajul trei și văzu imediat plăcuța: *Terapie intensivă, secția 4131. O ușă dublă cu perdele albe ducea spre secție. Arată ca o firmă de pompe funebre, se gândi el și zâmbi. Păi, într-un fel, asta și era.*

Dacă agitația dinăuntru era aceeași ca pe coridor, unde nu se vedea picior de om și fiecare pas răsuna, era perfect pentru el.

Deschise ușa batantă.

Secția nu era mare, dar părea să fie, iar energia de dinăuntru îl luă puțin prin surprindere. Se așteptase mai degrabă la concentrare și liniște, dar nu era așa, cel puțin nu în acel moment. Dar asta avea probabil legătură cu schimbul de ture.

Poate că momentul nu era atât de potrivit pe cât crezuse.

În drum spre recepție văzu două săli de așteptare pentru vizitatori ale căror uși erau deschise. Tejgheaua era puternic colorată și nu treceai foarte ușor de ea.

Angajata îi făcu semn din cap, trebuia mai întâi să facă ordine în hârtii.

În timpul acesta, se uită în jur.

Pretutindeni alergau doctori și asistente. Unii erau ocupați în camerele bolnavilor, alții se aflau în încăperi mai mici, în fața computerelor, iar alții se deplasau pe coridor.

— Am venit într-un moment nepotrivit? Întrebă el în cel mai lătareț accent iutlandez posibil.

Ea aruncă o privire spre ceasul de la mână, apoi îl privi prietenos.

— Poate doar un pic. Pe cine căutați?

Acum afișă expresia îngrijorată pe care o exersase.

— Sunt un prieten al lui Rachel Krogh.

Ea își lăsă capul într-o parte.

— Rachel? Nu avem nicio Rachel. Vă referiți la Lisa Krogh?

Se uită pe ecran.

— Lisa Karin Krogh scrie aici.

Ce porcărie, iar i se întâmplase! Rachel era noul ei nume, doar știa asta.

— O, da, vă rog să mă scuzați. Lisa, desigur. Suntem în aceeași comunitate, știți, iar acolo ne folosim numele luate din Biblie. La noi, Lisa se numește Rachel.

Expresia secretarei se schimbă aproape imperceptibil. Nu îl credea? Sau avea o aversiune față de oamenii credincioși? Avea să îi ceară imediat buletinul?

— Da, o cunosc și pe Isabel Jønsson, continuă el, înainte ca ea să apuce să întrebe ceva. Am înțeles de la colegii dumneavoastră de la urgențe că au fost mutate aici. E adevărat?

Ea încuviință și zâmbi, mai reținut, dar zâmbi.

— Da, sunt amândouă acolo.

Arată spre o încăpere și zise numărul acesteia.

Ambele în aceeași cameră! mai bine nici că se putea!

— Trebuie însă să așteptați o clipă. Isabel va fi mutată într-o altă secție, doctorii și asistentele tocmai o pregătesc. Plus că Isabel Jønsson are un vizitator, așa că va trebui să așteptați până la plecarea lui. Niciodată nu permitem mai mult de un vizitator în încăpere.

Arată spre una dintre sălile de așteptare aflate în apropierea intrării.

— Dânsul se află acolo. Poate că îl cunoașteți.

Ce naiba mai era și asta?

Se întoarce rapid spre sala de așteptare. Da, acolo se afla un bărbat, așezat cu brațele încrucișate. În uniformă de polițist. Cu siguranță era fratele lui Isabel. Aceiași pomeți înalți, aceeași formă a feței, același nas. Ce porcărie!

Se uită plin de speranță la secretară.

— Dar sper că lui Isabel îi merge mai bine?

— Da, din câte știu. Altfel, probabil că nu ar fi mutată.

Din câte știu, spusese ea. Sigur că știa foarte exact.

Doar că nu știa când va avea loc mutarea, dar asta se putea petrece în orice clipă.

La naiba! Și mai venise și polițistul acela în vizită.

— Dar pot vorbi cu Rachel? E conștientă? Scuze, cu Lisa, vreau să spun?

Femeia din spatele tejghelei scutură din cap.

— Nu, Lisa Krogh încă nu și-a recăpătat cunoștința.

— Dar Isabel e trează, nu? se interesă el încetișor.

— Asta nu știu, întrebați-o pe asistenta aceea.

Arătă spre o femeie blondă, care părea extrem de obosită și trecea pe acolo cu un braț de dosare sub braț. Apoi, secretara se întoarce spre alți vizitatori, care se apropiaseră. Audiența se terminase.

— O, scuze.

O opri pe asistentă, ridicând brațul. Mette Frigaard-Rasmussen scria pe plăcuța ei cu nume.

— Puteți să-mi spuneți dacă Isabel Jønsson e conștientă? Voi putea vorbi cu ea?

Poate că Isabel nu era pacienta ei, poate nu era de serviciu, poate nu avea o zi bună sau poate că era, pur și simplu, epuizată. În orice caz, miji ochii și răspunse din vârful buzelor:

— Isabel Jønsson? Ăă... Da...

Se opri și privi o clipă în sus.

— Ba da, e trează, dar a primit medicamente puternice și are maxilarul rupt, de aceea nu vorbește foarte bine. De fapt, nu comunică prea bine, dar asta se va rezolva.

Îi zâmbi, aparent cu ultimele puteri, iar el îi mulțumi și o lăsă să-și vadă de drum.

Isabel nu comunica. De fapt, era o veste bună. Trebuia să profite de situație.

Strânse din buze și se strecură pe coridor. Cel mai bine era dacă după aceea, la plecare, lua liftul, dar pentru siguranță, era bine să găsească și alte căi de scăpare.

Trecu de rezervele în care se aflau oameni foarte bolnavi și unde doctorii și asistentele lucrau calmi și deciziși. În sala de monitorizare se aflau mai multe persoane în halate albe, care studiau concentrate monitoarele. Păreau a fi foarte pricepuți.

Un infirmier trecu pe lângă el și se miră, poate, ce făcea el acolo. Apoi își zâmbiră, iar el trecu mai departe fără a fi oprit.

Pereții erau colorați. Peste tot erau tablouri, chiar și vitralii. Totul emana viață. Moartea nu era bine-venită aici.

El înconjură un perete roșu și constată că mai exista un coridor, paralel cu holul pe care tocmai venise. Acesta avea pe partea stângă numeroase încăperi mici, de lucru, în orice caz, lângă uși erau montate plăcuțe cu nume și titluri. Se uită la dreapta și se așteptă să ajungă din nou la recepție dacă urma acest drum, dar calea părea a fi blocată. Descoperi acolo încă un lift. Putea fi calea lui de scăpare.

Observă halatul atârnat pe ușa unei încăperi în care se aflau așternuturi și diverse ustensile, așezate pe rafturi. Probabil că trebuia dat la spălat, la fel ca și celelalte lucruri de acolo.

Făcu un pas rapid în lateral, apucă halatul, îl puse pe braț și așteptă. Apoi, se îndreptă spre recepție.

Pe drumul de întoarcere se întâlni cu același infirmier și îl salută din cap, apoi verifică dacă seringile se aflau în buzunar. Sigur că erau acolo.

•

Se așeză pe o canapea albastră în sala de așteptare mai mică, din față, fără ca polițistul aflat în încăperea mai mare din spate să ridice măcar capul. Fix cinci minute mai târziu, polițistul se ridică și se duse la recepție. Doi doctori și câțiva infirmieri tocmai părăsiseră încăperea în care se afla sora lui. În timpul acesta, apăruseră chipuri noi, care se duceau fiecare la posturile lor.

Schimbul de tură era în toi.

Polițistul îi făcu semn secretarei și ea încuviință. Da, fratele lui Isabel Jønsson putea să intre acum.

Se uită în urma bărbatului și îl văzu intrând în rezervă, în curând avea să vină și un infirmier cu o targă. Nu era neapărat cea mai bună premisă pentru planurile sale.

Dacă starea lui Isabel era într-adevăr atât de stabilă încât putea fi mutată, trebuia să fie eliminată mai înainte.

Mai târziu era posibil să nu se mai ivească această șansă.

Trebuia să câștige timp. De aceea trebuia să-l dea cât mai repede afară pe frate, chiar dacă riscul și gândul de a se apropia de bărbat îl speriau. Poate că Isabel îi povestise într-adevăr ceva. Trebuia, așadar, să-și acopere măcar fața când se apropia de bărbat.

Așteptă până când secretara începu să-și strângă lucrurile personale și să lase locul alteia.

Atunci, își îmbrăcă halatul.

Era pregătit.

•

Când intră în încăpere, nu reuși să le identifice imediat pe femei. Isabel trebuie că era cea de la fereastră, la patul căreia se afla polițistul. Acesta își ținea sora de mână și vorbea cu ea.

Înseamnă că Rachel era femeia din patul din față, cea cu învălmășeala de tuburi care duceau spre măști, sonde și perfuzii.

În spatele ei se înălța un perete format din aparate piuitoare și clipitoare. Chipul îi era complet acoperit, la fel și trupul. Sub cearșaf se puteau bănui răni profunde și ireparabile.

Se uită spre Isabel și fratele ei.

— Ce s-a întâmplat, Isabel? tocmai întreba fratele.

Atunci își făcu loc între panou și patul lui Rachel și se aplecă.

— Îmi pare rău, dar nu mai puteți rămâne în încăpere, domnule Jønsson, zise el și se aplecă peste Rachel ridicându-i o pleoapă de parcă i-ar fi cercetat pupilele.

Părea că este într-o comă profundă.

— Isabel va fi mutată acum. Poate doriți să așteptați în cafenea? Vă vom informa unde am dus-o pe Isabel. Puteți să reveniți într-o jumătate de oră.

Auzi cum bărbatul se ridică și își lua rămas-bun de la sora sa. Înțelegea o comandă.

Când polițistul se îndreptă spre ușă, îi făcu semn cu fața pe jumătate întoarsă. Apoi, rămase acolo un moment și se uită la femeia din fața lui. Era improbabil ca ea să mai reprezinte vreodată o amenințare pentru el.

Exact în acel moment Rachel deschise ochii. Se holbă direct la el, de parcă ar fi fost complet conștientă. Se holbă la el cu o privire goală, dar

atât de intensă, încât cu greu reuși să scape de ea. Apoi, ochii ei se închiseră la loc. Rămase încremenit, să vadă dacă se repeta, dar nu se întâmplă. Probabil fusese un fel de reflex. Ascultă piuitul instrumentelor. Pulsul îi crescuse cu siguranță în ultimul minut. Se întoarse apoi spre Isabel, văzând cum coșul pieptului i se ridică și i se cobora tot mai rapid. Știa, așadar, că era acolo. Îi recunoscuse vocea. Dar avea să o ajute asta cu ceva? Maxilarul îi era fixat, iar ochii bandajați. Era conectată la tot soiul de perfuzii și de instrumente de măsurat. Nu avea însă nicio sondă și nici nu era legată la aparatul de ventilație. Așadar, nu se mai afla în primejdie imediată de moarte. În curând avea să vorbească.

Ce ironie, se gândi el, toate aceste semne pozitive o condamnă la moarte. Apoi se apropie, căutând o arteră pe brațul ei.

Scoase o seringă din buzunar, puse acul, trase pistonul afară și umplu seringa cu aer.

— Ar fi trebuit să te mulțumești cu tot ce ți-am oferit, Isabel, zise el și constată că respirația și pulsul i se acceleraseră.

Văzu în fața ochilor personalul din sala de monitorizare. *Nu e bine,* se gândi el. Se îndreptă spre cealaltă parte a patului și aruncă la o parte perna care îi susținea brațul.

— Calmează-te, Isabel, încercă el să o liniștească. Nu ți se întâmplă nimic. Am venit doar să îți spun că nu la voi face nimic copiilor. Mă ocup bine de ei. Când te însănătoșești o să-ți dau un mesaj unde să-i găsești. Crede-mă. Nu a fost vorba decât despre bani, doar nu sunt un criminal.

Constată că ea încă mai respira iute, dar că pulsul i se mai calma. Foarte bine.

Apoi, aruncă o privire spre instrumentele de la patul lui Rachel. Piuitul devenise continuu. Părea că inima i-a luat-o razna.

Trebuia să se grăbească.

Apucă brațul Isabellei, găsi o arteră pulsândă și împinse acul înăuntru. Alunecă fără probleme.

Isabel era atât de îmbuibată cu medicamente, încât nici măcar nu reacționa.

Încercă să apese pistonul, dar nu funcționa.

Înțepase lângă arteră.

Scoase acul și îl înfipse din nou. De data asta, Isabel tresări violent. Acum știa ce avea el de gând. Pulsul ei începu din nou să gonească.

Apăsă, dar afurisitul de piston tot nu funcționa. La naiba! Trebuia să găsească altă venă.

Apoi, ușa fu dată de perete.

— Ce se petrece aici? strigă o asistentă.

Privirea ei gonia de la instrumentele din spatele patului lui Rachel la străinul cu seringă.

El băgă seringă în buzunar, sări în sus, și înainte ca femeia să-și dea seama ce se petrecea, o lovi în gât, trântind-o la podea, în pragul ușii deschise.

— Ocupați-vă de ea, cred că a leșinat. Oboseala, îi strigă altei asistente care apăruse grăbită din camera de monitorizare pentru a verifica instrumentele celor două femei.

O secundă mai târziu, secția semăna cu un mușuroi de furnici agitate. În timp ce oamenii în alb soseau din toate direcțiile, el se retrase rapid în apropierea liftului.

Ratase la mustață! Pentru a doua oară, câteva secunde decisese răsoarta lui Isabel. În favoarea ei! Doar zece secunde în plus și ar fi nimerit o arteră. Zece secunde. Zece afurisite de secunde, care îi lipsiseră și care stricaseră tot!

Se auzeau strigăte agitate când ușa batantă se închise în urma lui. În fața liftului se afla un bărbat slab, cu cearcăne întunecate sub ochi. Când văzu halatul, salută din cap. Acesta era efectul halatelor într-un spital.

Apăsă pe butonul liftului și se uită în același timp spre scara de urgență, când ușile ascensorului se deschiseră în fața lui. Când intră, salută din cap doi bărbați în halate și câțiva vizitatori destul de triști, care se aflau deja acolo. Apoi, se sprijini de perete, pentru ca nimeni să nu observe că nu purta ecuson.

La parter, în fața ascensorului, fu cât pe-aici să se ciocnească de fratele lui Isabel. Se pare că acesta nu ajunsese prea departe.

Discuta cu alți doi bărbați, evident colegi de-ai lui. Poate cel mic și tuciuriu nu era, dar danezul da. Păreau îngrijorați.

Așa se simțea, fir-ar să fie, și el.

Afară, privi în sus și văzu un elicopter orbitând deasupra clădirii. Acesta aducea probabil următorul caz grav la urgențe.

Haide, se gândi el. Cu cât primeau mai multe cazuri, cu atât mai puține resurse aveau să se ocupe de cei pe care acțiunile lui îi trimiseseră la spital.

Scoase halatul abia când ajunse la umbra copacilor din marea parcare unde își lăsase mașina.

Peruca zbură pe bancheta din spate.

41.

Nici nu coborâse bine cu Assad în pivniță, că și remarcă modificările, iar acestea nu erau bune deloc. La capătul scărilor se aflau cutii din carton și tot soiul de troace. Numeroase părți din rafturile de metal erau sprijinite de perete, iar zornăitul de jos trăda că în ziua aceea aveau să mai fie răscolite multe lucruri.

— Ce naiba se întâmplă aici? răcni el când ajunseră pe coridorul lor.

Unde naiba era ușa spre peștera de azbest? Unde era peretele pe care îl ridicaseră? Erau cumva plăcile alea care se sprijineau de sistemul lor de îndosariere și de copia mărită a scrisorii din sticlă?

— Ce se petrece aici? strigă el, iar Rose scoase capul din biroul ei.

Slavă Domnului, arăta ca de obicei. Păr negru, tuns scurt, machiaj alb pe față și un strat gros de fard pe pleoape. Privirea foarte severă. Rose, în toată puterea cuvântului.

— Au golit pivnița. Peretele le stătea în drum, comentă ea lapidar.

Assad se gândi să o salute de bun venit.

— Mă bucur să te văd, Rose. Arăți... se opri să caute cuvântul potrivit, apoi zâmbi. Arăți foarte bine ca tu însăși.

Nu era chiar formularea pe care ar fi ales-o Carl.

— Mulțumesc pentru trandafiri, zise ea.

Sprâncenele ei trasate gros se ridicară un pic. Probabil că asta era un fel de efuziune sentimentală.

Carl zâmbi ușor.

— Mulțumesc. Ne-ai lipsit. Nu că nu ar fi funcționat cu Yrsa, se grăbi el să adauge, dar chiar și așa.

Arată spre coridor în jos.

— Chestia cu peretele înseamnă că se întorc cei de la Oficiul Muncii, zise el. Ce naiba se întâmplă acolo? Zici că golesc pivnița. Ce vrei să spui cu asta?

— Totul dispare. Cu excepția noastră. Arhiva, depozitul cu lucruri furate, departamentul de corespondență și ajutorul pentru înmormântare. Știi tu, are loc reforma poliției. Un pas înainte și doi înapoi.

Înseamnă că urmau să aibă al naibii de mult loc.

Carl se întoarse spre ea.

— Ce ai aflat pentru noi? Cine sunt cele două femei implicate în accident și care e starea lor?

Ea ridică din umeri.

— Ah, asta. Nu am apucat să mă ocup, a trebuit să scap mai întâi de lucrurile Yrsei. Era urgent?

Carl observă în treacăt cum Assad ridică în spate mâinile a apărare. *Ai grijă, altminteri iarăși pleacă*, însemna gestul, iar Carl numără în sinea lui până la zece.

A naibii femeie! Chiar îi nesocotise rugămintea? O luau de la capăt?

— Te rog să mă scuzi, Rose, zise el, luptându-se cu sine însuși. Pe viitor vom încerca să îți adresăm cereri mai exacte. Vrei să fii acum atât de amabilă și să afli aceste informații? Căci da; e destul de urgent, și avem nevoie de informații cât mai curând.

El făcu un semn slab din cap în direcția lui Assad, care ridică entuziasmat degetul mare al mâinii.

Rose clătină din cap. Era evident că nu prea știa cum să reacționeze.

Deci așa avea să fie.

— Ah, în altă ordine de idei, în trei minute ai întâlnire la psiholog, Carl. Ai uitat? zise ea și aruncă o privire spre ceasul de mână. Ba așa zice chiar că ar trebui să te cam grăbești.

— Ce vrea să însemne asta?

Ea îi întinse adresa.

— Dacă alergi, s-ar putea chiar să reușești să ajungi la timp. Trebuie să-ți transmit salutări din partea Monei Ibsen și să-ți transmit că e mândră că faci asta.

Asta chiar îl afectă. Nu mai avea de ales decât să se ducă.

•

Anker Heegaards Gade se afla la doar două străzi distanță de sediul principal, dar tot era suficient de departe încât Carl să se simtă de parcă i-ar fi băgat cineva pe gât o pompă cu vacuum, care îi colapsa plămâinii. Pe viitor, Mona va trebui să se abțină de la astfel de favoruri.

— Ce bine că ați ajuns, zise psihologul pe nume Kris. A fost greu de găsit adresa?

Ce să răspundă la asta? Era la două străzi distanță. Secția externă a poliției Reichului, la care mai fusese deja de trei mii de ori.

Dar ce căuta psihologul aici?

— Lăsând gluma la o parte, Carl, știu că vă pricepeți să găsiți și alte lucruri. Acum probabil vă întrebați ce treabă am eu aici. Ei bine, avem

aici, la secția externă, multe persoane care au nevoie de un psiholog. Vă puteți închipui.

Tipul era destul de ciudat. Îi citea gândurile sau ce?

— N-am decât o jumătate de oră, zise Carl. Ne aflăm în mijlocul unei chestiuni destul de urgente.

Nici măcar nu era o minciună.

— Da.

Kris își notă asta în dosar.

— Data viitoare aveți grijă să fiți punctual, e în regulă? Scoase un dosar a cărui copiere durase cel puțin două ore.

— Știți ce e asta? Ați fost informat?

Carl scutură din cap, deși își putea închipui.

— Văd că aveți o bănuială. Sunt actele dumneavoastră și documentele cazului în care dumneavoastră și colegii dumneavoastră ați fost împușcați în baraca din Amager. Trebuie să spun, în acest context, că dispun de informații pe care, din păcate, nu vi le pot dezvălui.

— Ce vreți să spuneți cu asta?

— Am rapoarte atât de la Hardy Henningsen, cât și de la Anker Høyer, cu care ați cercetat împreună cazul. Din acestea reiese că dumneavoastră erați mai bine informat cu privire la procese decât erau ei doi.

— Aha. Nu prea cred asta. De ce ar scrie așa ceva? Am lucrat împreună la caz încă din prima zi.

— Da, asta e una dintre chestiunile pe care le vom discuta în cursul sesiunilor noastre. Cred că în acest caz vă aflați într-un impas. Este ceva ce fie v-ați alungat din minte, fie ceva ce nu vreți să spuneți.

Carl scutură din cap. Ce naiba mai era asta? Se afla în boxa acuzaților sau ce?

— Nu sunt în niciun impas, zise el și se înroși de furie. A fost un caz cât se poate de normal, lăsând la o parte faptul că s-a tras asupra noastră. Unde vreți să ajungeți?

— Aveți idee de ce reacționați atât de violent la acest caz chiar și după atâta vreme?

— Probabil că așa ați reacționat și dumneavoastră dacă aproape că ați fi fost împușcat și dacă doi dintre cei mai buni prieteni ai dumneavoastră nu ar fi avut atât noroc.

- Vreți să spunei că Hardy și Anker erau doi dintre cei mai buni prieteni ai dumneavoastră?
- Erau prietenii, partenerii mei, da. Colegii mei buni.
- Asta e altceva, așa zice.
- Nu știu dacă dumneavoastră aveți în sufragerie un prieten paralizat. Eu da. Și tot nu mi-ați zice că sunt un prieten bun?
- Mă înțelegeți greșit. Sunt convins că sunteți un om foarte bun în numeroase privințe. Și cu siguranță vă mustră conștiința cu privire la Hardy, de asta vă dați atâta osteneală. Sunteți sigur însă că pe vremea când lucrați împreună era un parteneriat atât de bun pe cât îl înfățișați?
- Desigur, așa cred.
- La naiba, individul era enervant!
- Anker Høyer avea cocaină în sânge când i s-a făcut autopsia, știți asta?
- Carl se lăsă puțin pe spate în ceea ce voia să fie un fotoliu. Nu, asta nu știa, cu siguranță.
- Ați luat și dumneavoastră cocaină, Carl?
- Cumva, ochii aceia albaștri, care îl fixau, deveniseră mai reci. Când fusese Mona de față, Kris flirtase fățiș cu el. Clipit drăgălaș de fetiță din gene. Acum parcă l-ar fi supus unui interogatoriu de gradul trei.
- Cocaină? Nu m-am atins niciodată de porcăria aia.
- Psihologul Kris ridică mâna.
- OK, mergem în altă direcție. Ați avut legături cu soția lui Hardy, înainte ca Hardy să se căsătorească cu ea?
- Ce mai însemna și asta? Carl se uită la individul care ședea nemișcat ca o statuie și aștepta.
- Da, am avut, zise el apoi. Era prietenă cu o prietenă de-a mea. Așa s-au cunoscut ea și Hardy.
- Nu ați avut relații sexuale?
- Carl zâmbi. Nu lăsase nimic deoparte. Cum putea să-l ajute asta în legătură cu apăsarea din piept era un mister pentru el.
- Ezitați. Ce spuneiți?
- Vă spun că asta e cea mai stranie formă de terapie pe care am văzut-o vreodată. Când folosiți șuruburile pentru degete? Dar nu, în afară de câteva pupături nu a fost nimic între noi.
- Pupături, cât de departe merg astea la dumneavoastră?

— Ah, Kris, chiar dacă sunteți homosexual, vă puteți imagina un pic de explorare trupească heterosexuală, nu?

— Așadar, ați...

— Nu, serios, Kris. Nu am chef să intru în detalii. În afară de câteva sărutări și mângâieri nu s-a petrecut nimic între noi. E limpede?

El își notă și asta.

Apoi își aținti privirea albastră din nou asupra lui Carl.

— Legat de cazul ciocanului pneumatic pentru cuie, din însemnările lui Hardy Henningsen reiese că e posibil să vă fi aflat în contact cu omul care v-a împușcat. E adevărat?

— Nu, la naiba, nu e adevărat! Probabil că a înțeles el greșit.

— OK.

Kris îi aruncă o privire care trebuia să-i dea senzația de încredere.

— Chestiunea e în felul următor, Carl: dacă te mănâncă fundul când te culci, dimineată la trezire îți put degetele.

O, Sfinte Dumnezeule. Începea și asta acum?

•

— Ei, ești vindecat?

Rose era pe coridor când se întoarse. Zâmbea, dar poate că un pic prea tare.

— Foarte amuzant, Rose. Dacă mă mai duc data viitoare acolo, poți să faci în timpul ăsta un curs de tact și maniere.

— Ei, da.

Ea era deja înapoi în tranșee.

— Nu poți să te aștepti să fiu și prietenoasă, și corectă din punct de vedere politic dintr-odată!

Prietenoasă? Să te ferească Cel de sus.

— Ce ai aflat despre femei?

Ea îi spuse nume, adresă, vârstă. Ambele în jur de patruzeci de ani. Zero contact cu mediul infracțional. Oameni obișnuiți.

— N-am apucat să sun la secția de terapie intensivă a Rigshospital. Mă ocup imediat.

— Cui îi aparținea mașina implicată în accident? Am uitat să întreb.

— N-ai citit raportul poliției? Mașina îi aparținea lui Isabel Jønsson, dar a condus cealaltă, Lisa Karin Krogh.

— Da, asta știu. Plătesc impozit religios?

— Chiar treci de la una la alta.

— Știi dacă o fac?

Ea ridică din umeri.

— Atunci află, Rose. Și dacă nu o fac, atunci află dacă aparțin vreunei comunități religioase și dacă da, căreia?

— Da ce sunt eu? Reporter monden sau ce?

Tocmai voia să se enerveze, dar fu întrerupt de urletele care veneau din direcția secției pentru corespondență.

— Ce s-a întâmplat? strigă Assad.

— N-am idee, răspunse Carl.

Vedea doar că la capătul culoarului se afla un bărbat care ridicase unul dintre stâlpii unui raft din metal, ținându-l deasupra capului, și cum un polițist în uniformă se năpustea de pe un coridor alăturat în direcția sa. Bărbatul lăsă stâlpul să cadă, iar polițistul se dădu înapoi, clătănându-se.

În același moment, individul descoperi trioul Departamentului Special Q, se întoarse pe călcâie și alergă direct spre ei. Rose se retrase, dar Assad rămase foarte liniștit lângă Carl și așteptă.

— Nu ar fi trebuit să se ocupe de el paza de sus? Întrebă Carl când omul urlă din nou ceva ininteligibil.

Dar Assad nu răspunse. Se aplecă în față și întinse brațele ca un luptător. Din păcate, asta nu avu asupra atacatorului efectul scontat. Avea să regrete curând, căci, odată ajuns foarte aproape, ridică stâlpul ca să lovească, însă Assad sări spre el și apucă arma cu ambele mâini. Efectul fu surprinzător.

Brațele bărbatului se îndoiră din cot, astfel încât stâlpul basculă spre spate cu toată forța și i se izbi de umeri. Trosnetul oaselor se auzi foarte clar.

Pentru orice eventualitate, Assad hotărî să contraatace și lovi pachetul de mușchi cu vârful degetelor de la picior direct în burtă. Sunetele pe care le scoase individul nu se numărau, cu siguranță, printre cele pe care îți dorești să le auzi foarte des. Carl nu asistase niciodată la prăbușirea unui colos într-un timp atât de scurt.

În timp ce omul se zvârcolea pe jos, cu clavicula ruptă, sosiră în goană mai mulți polițiști.

Abia atunci observă Carl că de încheietura omului atârnavă niște cătușe.

— Tocmai intrasem în curtea patru, trebuie să ajungă sus, la judecătorul de instrucție, zise unul dintre polițiști în timp ce îi puneau

din nou cătușele. N-am idee cum s-a eliberat, dar cumva a sărit prin rampa de încărcare direct jos la secția de corespondență.

— Ei, oricum nu ne-ar fi scăpat, zise unul dintre polițiști.

Carl îl cunoștea. Era un țintaș excelent.

Polițiștii îl bătură pe Assad pe umăr. Faptul că le redirectionase suspectul cu siguranță spre spital nu părea să-i deranjeze cătuși de puțin.

— Cine e tipul? voi Carl să știe.

— Ăsta? După câte se pare, în ultimele paisprezece zile a ucis trei colectori sârbi.

Abia atunci Carl văzu, pe degetul mic al omului, un inel îngropat adânc în carne.

Carl îl căută cu privirea pe Assad, care nici acum nu părea foarte surprins.

— Am văzut totul, se auzi o voce profundă din spatele lui Carl.

Cei doi polițiști îl cărară pe sârb înapoi de unde venise.

Carl se întoarse. Era Valde, unul dintre polițiștii pensionați care se ocupau de asociația de ajutor de înmormântare. Al doilea președinte al asociației, din câte știa Carl.

— Ce naiba faci aici într-o zi de miercuri, Valde? Nu vă întâlniți de regulă marțea?

Bărbatul râse și își frecă barba.

— Ba da, dar am fost ieri toți la Jannik, de ziua lui. Șaptezeci, știi tu. În cazuri din astea, mai renunțăm la tradiții.

Se întoarse spre Assad.

— Tot respectul, camarade. Tare mi-ar plăcea să mai văd o dată ce ai făcut adineauri. Unde ai învățat astfel de șmecherii?

Assad ridică din umeri.

— Stimulare și reacție. Nimic deosebit.

Valde aprobă.

— Haide în spate cu noi. Meriți un pahar de Gammel Dansk.

— Gammel?

Assad era din nou nedumerit.

— Assad nu bea șnaps, Valde, interveni Carl. Dar mie poți să-mi dai unul.

•

Era adunată toată trupa. Mulți foști polițiști de la rutieră, dar și Jannik, care lucrase în departamentul tehnic și unul dintre foștii șoferi ai președintelui de atunci al poliției.

Sandvișuri, țigări, cafea neagră și Gammel Dansk. Pensionarii din sediul central nu o duceau rău.

— Te ții tare? îl întrebă unul pe Carl.

Un om pe care îl întâlnise din când în când la sediul poliției din Glasdaxe.

Carl încuviință.

— Urâtă poveste asta cu Anker și Hardy. În general, o poveste urâtă. Ai reușit să rezolvi cazul?

— Din păcate, nu.

Se întoarse spre fereastră peste birouri.

— Fericiților, aveți ferestre. Ne-ar trebui și nouă.

Observă că toți cinci se încruntară.

— Ce e?

— Îmi pare rău, Carl, dar toate încăperile din pivniță au ferestre, răspunse unul.

— Ale noastre nu, susținu Carl.

Bătrânul mecanic se ridică în picioare.

— Ei, eu lucrez aici de peste treizeci și șapte de ani și cunosc fiecare colțișor al clădirii. Arată-mi spațiile voastre, da? Oricum trebuie să plec.

Era clar, nu avea să guste din șnaps.

— Uite, zise Carl un minut mai târziu.

Arătă spre peretele pe care se afla ecranul său plat.

— Unde anume este fereastra?

Mecanicul se sprijini ușor într-o parte.

— Și asta cum ai numi-o?

Arătă direct spre perete.

— Ăăă, perete?

— Plăci de rigips, Carl Mørck. Le-au montat oamenii mei când am folosit încăperile de aici drept depozit pentru piese de schimb. Pe atunci, aici erau doar rafturi. Aici și dincolo la dulcea ta secretară. Rafturile pe care le-au folosit mai târziu pentru căști și vizoarele poliției de intervenții și care, între timp, sunt peste tot.

Râse.

— Nu ești prea ager, Carl Mørck! Vrei să dau eu o gaură sau preferi să o faci tu?

Era incredibil!

— Și dincolo?

Arată spre cutia de pantofi a lui Assad.

— Aia de acolo? Carl, ăla nu e un birou, e o cameră pentru măhuri. Acolo evident că nu sunt ferestre.

— OK, în acest caz cred că Rose și cu mine putem renunța la lumina naturală. Poate mai târziu, după ce termină de curățat pivnița, va primi și Assad în sfârșit un loc decent.

Fostul mecanic scutură din cap și râse încetișor ca pentru sine.

— Ce se petrece de fapt aici? Întrebă el când ieșiră din nou pe coridor. Ce naiba ați făcut? Arată spre resturile peretelui despărțitor, care erau sprijinite pe toată lungimea coridorului.

— Am ridicat peretele din pricina acestor țevi. De pe ele se scutură azbest. Asta a constatat Inspekția Muncii când a fost pe aici.

— Țevile alea de acolo, zise mecanicul arătând spre tavan, le puteți demonta oricum. Conductele pentru termoficare se află în pivnița subterană. Cele de aici nu au nicio funcție.

Cu asta, se întoarse la Gammel Dansk și la pensionari. Râsul său răsună în toată pivnița.

Carl încă mai înjura când Rose intră în birou. Oare chiar făcuse treaba care i se dăduse?

— Trăiesc amândouă, Carl. Una dintre ele, Lisa Karin Krogh, e în stare foarte gravă, dar cealaltă își va reveni, asta se știe deja.

El încuviință. Ei bine, atunci va trebui să se ducă acolo și să vorbească cu ea.

— Cât despre preferințele religioase: Isabel Jønsson este membră în Biserica Evanghelică Daneză, Lisa Krogh e membră a ceva ce se cheamă Biserica Maicii Domnului. Am vorbit cu vecinii ei din Dollerup. E probabil un fel de sectă, o asociație stranie. Sunt foarte retrași. Potrivit vecinei, soțul Lisei Krogh a fost târât de ea în asociație. Și-au luat și nume noi. El își spune Joshua, iar ea Rachel.

Carl trase adânc aer în piept.

— Dar asta nu e tot, continuă Rose și scutură din cap. Colegii noștri din Slagelse au descoperit la locul accidentului, în tufișuri, o geantă sport. Aceasta fusese aruncată din mașină. Și ce credeți că era înăuntru? Un milion de coroane în bancnote uzate.

— Am auzit tot, răsună vocea lui Assad direct în spatele lui Carl. Atotputernicule Allah!

Atotputernicule Allah. Era exact ce gândea și Carl.

Rose își lăsă capul într-o parte.

— În afară de asta, am aflat și că soțul Lisei Krogh a murit luni seară în tren, între Slagelse și Sorø. Cam în același moment în care soția sa avea accidentul. Se pare că a făcut infarct, potrivit autopsiei.

— Fir-ar să fie de treabă! Carl lovi cu pumnul în masă.

Totul suna ca o nebunie curată. Te lua cu fiori pe șira spinării, iar presimțirile neplăcute păreau a nu se sfârși.

— Hai să vedem mai întâi cum îi merge lui Hardy, înainte să luăm liftul să urcăm la Isabel Jønsson.

Carl luă însemnele poliției pe care le aveau mereu la ei și le puse pe bord. O metodă excelentă de a descuraja taxatorii atunci când parcai un pic mai neortodox.

— Aș vrea să aștepți afară, e în regulă? Vreau să-i pun câteva întrebări.

Carl îl găsi pe Hardy într-o încăpere cu priveliște, cum se spune. Ferestre mari, vedere neîngrădită spre cer și spre norii care își schimbau mereu forma.

Îi mergea bine, susținea Hardy. Plămâni fuseseră eliberați, iar investigațiile aveau să se încheie în curând.

— Doar că ei nu mă cred când spun că-mi pot mișca încheietura.

Carl nu comentă. Hardy avea ideea asta fixă și cu siguranță nu era treaba lui să-l vindece de ea.

— Am fost azi la un psiholog, Hardy. Nu la Mona, ci la un tip pe care-l cheamă Kris. Acesta mi-a povestit de un raport pe care nu mi l-ai arătat și în care ai scris lucruri despre mine. Îți amintești?

— Am scris doar că, în acest caz, ai fost mai bine informat decât Anker sau decât mine.

— De ce ai scris asta?

— Pentru că așa a fost. Îl cunoșteai pe acest bătrân, Georg Madsen, pe care l-am găsit omorât.

— Nu, nu îl cunoșteam. Nu îl cunoșteam pe Georg Madsen.

— Ba da, îl cunoșteai. Îl interogaseși într-un alt caz, ca martor. Nu îmi mai amintesc în care, dar ai făcut-o.

— Îți amintești greșit, Hardy.

Carl scutură din cap.

— Ei, dar nu contează. Am venit pentru un alt caz aici. Voiam doar să văd cum te simți. Assad îți transmite salutări, e și el aici.

Hardy ridică sprâncenele.

— Înainte să pleci, Carl, trebuie să îmi promiți ceva.

— Ei, spune, bătrâne, și apoi o să văd ce pot face.

Hardy înghiți de mai multe ori înainte să spună ce avea de spus.

— Lasă-mă să mă întorc la tine acasă. Dacă nu faci asta, o să mor.

Carl îl privi în ochi. Dacă exista un om care să-și accelereze drumul spre ceruri din proprie voință, atunci Hardy era acela.

— Cum să nu, Hardy, îi răspunse el.

Vigga n-avea decât să-și vadă de negustorul cu turban.

•

Când așteptau în fața ascensorului numărul trei, ușile se deschiseră și din lift ieși unul dintre foștii docenți ai lui Carl de la școala de poliție.

— Karsten! strigă Carl și îi întinse mâna.

Dură câteva secunde până când celălalt îl recunosc.

— Carl Mørck! Ei, ai cam îmbătrânit!

Carl zâmbi. Karsten Jønsson. Încă una dintre acele cariere promițătoare care sfârșiseră la poliția rutieră. Încă un bărbat care știa cum să reziste în sistem.

Rămaseră o vreme acolo și vorbiră despre vremurile bune și despre cât de greu devenise acum să fii polițist. Apoi, își dădură mâna la despărțire.

Cumva, strângerea de mână a lui Karsten Jønsson transmise un sentiment încă înainte ca mintea să înregistreze cauza. Acel sentiment neliniștitor și de nedefinit care excludea orice altceva din sistem. Mai întâi veni sentimentul, apoi conștientizarea, care se aprinde încetiu.

Apoi, brusc, își dădu seama. Evident. Se potrivea prea bine ca să fie o coincidență. Omul părea apăsător de ceva, se gândi Carl. Coborâse din liftul care duce la terapie intensivă. Se numea Jønsson. *Sigur că se potrivește!* se gândi el.

— Ia spune, Karsten, ești aici din cauza lui Isabel Jønsson?

El încuviință.

— Da. E sora mea mai mică. Ai vreo legătură cu asta?

Scutură nedumerit din cap.

— Nu lucrezi pentru Departamentul Q?

— Nu, nu mai lucrez acolo. Dar nu-ți face griji. Vreau doar să-i pun câteva întrebări.

— S-ar putea să fie dificil. Maxilarul îi e fixat și e îndopată cu medicamente. Am fost la ea și nu a zis niciun cuvânt. Acum am fost dat afară, pentru că se pare că va fi mutată la o altă secție. Trebuie să aștept în cafenea o jumătate de oră.

— OK, dar cred că tot va trebui să vorbim iute cu ea. Mă bucur că te-am întâlnit, Karsten.

Un alt lift ajunsese la parter, iar din el ieși un bărbat în halat alb.

Le aruncă o privire scurtă și sumbră, apoi ei urcară cu liftul la etaj.

•

Carl fusese deseori în secție. Acolo ajungeau oamenii care aveau neșansa de a da în drumul lor peste cine știe ce idiot înarmat. O ultimă oprire pentru victimele infracțiunilor violente.

Era clar: oamenii care lucrau acolo își cunoșteau meseria. Dacă era să meargă ceva prost, asta era locul unde Carl voia să ajungă mai degrabă.

El și Assad deschiseră ușa batantă și se treziră într-o agitație de personal sanitar. Era limpede că se confruntau cu o situație de criză. Evident, nu era momentul potrivit pentru ca ei să sosească aici.

Carl își arată legitimația la recepție și îl prezintă pe Assad.

— Am venit să-i punem câteva întrebări lui Isabel Jønsson. Mă tem că e foarte urgent.

— Iar eu mă tem că în acest moment nu se poate face nimic în acest sens. Lisa Karin Krogh, care se afla în aceeași cameră cu Isabel, tocmai a murit, iar Isabel nu se simte nici ea foarte bine. În afară de asta, am avut un atac asupra unei asistente. Se prea poate să fi fost același bărbat care a încercat să le omoare pe cele două femei. Dar asta nu știm încă, deoarece asistenta încă nu și-a recăpătat cunoștința.

42.

În timpul jumătății de oră petrecute în sala de așteptare, agitația din secția de terapie intensivă nu se domoli.

Până la urmă, Carl nu mai rezistă.

— Îmi puteți oferi câteva informații despre Lisa Karin Krogh, femeia care tocmai a murit? o întrebă pe secretară, arătându-i din nou legitimația. Am nevoie de numărul ei de acasă.

O clipă mai târziu, ținea în mână un bilet cu informațiile cerute. Își scoase mobilul și se îndreptă spre Assad, care își hâțâna picioarele așezat pe o canapea.

— Rămâi și supraveghezi totul, OK? îi zise el lui Assad. Sunt afară, la lifturi. Cheamă-mă când putem intra în cameră, OK?

Apoi, o sună pe Rose.

— Aș avea nevoie de numele și CNP-urile tuturor persoanelor înregistrate la adresa Lisei Karin Krogh, da? Și încă ceva, Rose: te rog, imediat, da?

Ea mormăi ceva, dar zise că avea să vadă ce putea face.

Chemă liftul și coborî la parter.

În decursul anilor, trecuse de cel puțin cincizeci de ori pe lângă cafenea, fără să se oprească. Sandvișuri prea grase și prețuri prea mari pentru salariul său de mizerie. De data asta, însă, nu avea de ales. Sigur că îi era foame, dar de data asta avea altceva de făcut.

— Karsten Jønsson! strigă el și văzu cum bărbatul blond își lungeste gâtul pentru a vedea de unde venea strigătul.

Îl rugă pe coleg să-l însoțească și îi povesti pe drum ce se petrecuse la etaj de când îl rugaseră să iasă.

Jønsson se făcu alb la față.

— O clipă, zise Carl când ajunseră la etajul trei și îi sună telefonul. Intră tu, Karsten. Și cheamă-mă dacă e ceva.

Se lăsă pe vine, sprijinit de perete, își lipi telefonul de ureche și puse agenda pe jos.

— Dă-i drumul, Rose! Ce ai aflat?

Ea îi dădu numărul de telefon, apoi îi oferi șapte nume și CNP-urile respective. Tata, mama și cinci copii. Josef, optsprezece ani, Samuel, șaisprezece ani, Miriam, paisprezece, Magdalena, doisprezece, și Sarah, zece ani. Carl și le notă.

Mai era ceva ce dorea să știe?

El scutură din cap și închise telefonul fără să-i mai răspundă.

Informațiile erau cât se poate de alarmante.

Cinci copii care nu mai aveau nici mamă și nici tată, și dintre care doi se aflau probabil în primejdie de moarte. Era același tipar. Răpitorul dăduse lovitura la o familie cu mai mulți copii, care aparținea unei secte. Cu diferența că, de data asta, răpitorul nu mai avea niciun motiv să-i ierte pe copii. De ce ar face-o?

Probabil că se confruntau, așadar, cu o situație pe viață și pe moarte, iar toate sistemele de alarmă ale lui Carl intraseră în alertă. Dacă voiau să prevină și alte crime și distrugerea unei familii întregi, nu mai aveau timp de pierdut.

Dar ce puteau face? Cu excepția lui Rachel, care murise, și a secretarei care vorbise cu criminalul, și care se afla acum cu telefonul închis în drum spre casă, exista o singură persoană care îi putea ajuta, iar aceasta se afla undeva în spatele acestor uși, oarbă și mută și într-o profundă stare de șoc.

Uciagașul fusese acolo. Asistenta care îl văzuse pe individ înainte de a fi atacată nu își recăpătase cunoștința încă. Situația era destul de lipsită de speranță.

Se uită la agendă și formă numărul familiei, în Dollerup. În momente ca acestea ieșeau la iveală laturile urâte ale serviciului său.

— Josef la telefon, anunță o voce.

Cel mai mare, slavă Domnului.

— Bună ziua, Josef. Vorbești cu detectivul Carl Mørck de la Departamentul Special Q al poliției din Copenhaga. Eu...

La capătul celălalt, băiatul închise.

Carl se întrebă unde greșise. Probabil că nu ar fi trebuit să se prezinte așa. În mod sigur fusese cineva de la poliție la copii ca să-i informeze despre moartea tatălui. Desigur că se aflau în stare de șoc.

Cum putea să comunice cu Josef?

O sună pe Rose.

— Rose, ia-ți geanta, suie-te iute într-un taxi și vino la Rigshospital cât poți de repede.

•

— Da, zise doctorița. E un incident regretabil. Până ieri am avut aici un polițist tot timpul, căci la noi sunt aduse victime ale războiului bandelor. Dacă ar fi fost astăzi aici, cu siguranță așa ceva nu s-ar fi

întâmplat, dar pe ultimii infractori violenți i-am trimis ieri-seară – trebuie să spun acum că din păcate – mai departe.

Carl privi chipul doctoriței, în timp ce o asculta. Nu avea nimic din politețea superficială care era atât de tipică acestei meserii, ci părea blândă și inimoasă.

— Sigur că înțelegem prea bine că poliția vrea să afle cât mai repede identitatea făptașului. Și sigur că vrem să ajutăm, dar starea asistentei atacate este, din păcate, destul de gravă. De aceea, ca medici, trebuie să ne gândim la binele bolnavului. Se află în stare de șoc și este foarte posibil să aibă o vertebră cervicală ruptă. O puteți interoga abia mâine-dimineață. Nu putem decât să sperăm că o vom găsi curând pe secretara care l-a văzut pe bărbat. Locuiește în Ishøj, așa că în douăzeci de minute ar trebui să fie acasă, dacă a luat-o pe drumul direct.

— Ca să nu pierdem vremea, am trimis deja un coleg să aștepte la locuința ei. Cum stăm însă cu Isabel Jønsson?

Carl se uită întrebător la fratele ei.

Acesta încuviință. Din partea lui, o puteau interoga.

— Da. E evident răscolită. Respirația și pulsul sunt în continuare instabile, dar suntem de părere că lui Isabel i-ar face bine contactul cu fratele ei. Consultația noastră se va termina în maxim zece minute, iar atunci veți putea intra la ea.

Carl auzi cum se bălăngănea ușa de la intrare. Geanta lui Rose se agățase de una dintre perdele.

Hai să mergem afară, le făcu el semn lui Rose și lui Assad.

— Ce vrei de la mine? întrebă Rose pe coridor.

Emana supărare din cap până în picioare. Oare avea o problemă cu spitalele?

— Am o sarcină dificilă pentru tine, zise Carl.

— Ce?

Ea părea gata să o ia la goană în orice clipă.

— Aș vrea să suni un băiat. Trebuie să-l lămurești că e absolut necesar să ne ajute și anume imediat, altfel frații lui vor muri. Cel puțin, așa cred. Îl cheamă Josef și are optsprezece ani. Tatăl lui a murit alaltăieri, iar mama lui e aici, la terapie intensivă. Cu siguranță despre asta l-a informat deja poliția din Viborg, dar mama lui tocmai a murit și asta cu siguranță nu știe. Contravine tuturor regulilor de etică să îi transmitem această informație prin telefon, dar e foarte posibil să fie

nevoie să facem asta. Tu trebuie să decizi, Rose. Trebuie să-ți răspundă la întrebări. Trebuie. Indiferent cum.

Ea părea paralizată. Parcă tot dădea să protesteze, dar cuvintele i se împiedicau între teamă și înțelegerea situației. Vedea la Carl cât de gravă era situația.

— Și de ce eu. De ce nu tu, sau Assad?

El îi povesti că băiatul îi închisese telefonul.

— Avem nevoie de o voce neutră. O voce frumoasă și blândă de femeie, ca a ta.

Aproape că ar fi pufnit în râs dacă ar fi vorbit în alt moment așa despre vocea ei. Dar acum nu era nimic de râs. Trebuia să facă neapărat ce o ruga. Punct.

O instrui cu privire la ce informații avea nevoie de la băiat și îl rugă pe Assad să se retragă câțiva pași cu el.

Lui Rose îi tremurau mâinile, văzuse asta. Oare Yrsa s-ar fi descurcat mai bine? Cumva, se dovedea mereu că toți cei care păreau pe dinafară aspri și duri aveau miezul cel mai moale.

Observară cum Rose vorbea încet. Cum ridica prevăzătoare mâna de parcă ar fi vrut să-l facă pe băiat să nu închidă. De mai multe ori strânse din buze și își îndreptă privirea spre tavan, ca să nu izbucnească și ea în plâns. Nici măcar lui Carl nu-i venea ușor să se uite la Rose în acele momente. Tocmai îi povestise băiatului că viața lui și cea a fraților să-i nu aveau să mai fie niciodată ca înainte. Carl înțelegea foarte bine cu situația.

Apoi, deschise gura și ascultă concentrată, în timp ce își ștergea lacrimile de pe față cu dosul palmei. Respiră adânc, îi puse întrebări și îi lăsa băiatului de la celălalt capăt timp să răspundă. După câteva minute, îi făcu semn lui Carl să se apropie.

Astupă difuzorul.

— Nu vrea să-mi spună mie, doar ție. E foarte răscolit, dar poți să-i pui întrebări.

— V-ați descurcat amândoi foarte bine, Rose. L-ai întrebat tot ce am discutat?

— Da.

— Așadar, avem o descriere a persoanei și un nume?

— Da.

— Ceva care să ne conducă direct la el?

Ea scutură din cap.

Carl își duse mâna la frunte.

— Atunci nu prea cred că mai am întrebări. Dă-i numărul tău de telefon și roagă-l să te sune dacă își mai amintește ceva.

Ea încuviință, iar Carl se retrase.

— Nu prea avem date care să ne ajute, oftă el și se sprijini de perete, iar timpul trece.

— Îl vom găsi!

Vocea lui Assad era războinică, deși probabil că nutrea și el aceleași temeri ca și Carl. Se temea că nu aveau să ajungă la timp la copii.

— Am nevoie de un moment, zise Rose când încheie convorbirea.

Rămase privind în gol de parcă tocmai ar fi descoperit latura urâtă a lumii și acum nu mai voia să vadă nimic.

Rămase așa destul de mult. Nu era deconectată de la realitate, avea ochii în lacrimi. Lui Carl i-ar fi plăcut să poată opri minutarul ceasului de pe perete.

Apoi, ea înghiți de câteva ori.

— OK, e în ordine. Așadar, răpitorul are doi dintre frații lui Josef. Samuel are șaisprezece ani și Magdalena doisprezece. I-a răpit sâmbătă, iar părinții s-au ostenit să adune banii de răscumpărare. Isabel Jønsson se pare că voia să-i ajute, dar Josef nu știa din ce motiv, căci luni fusese pentru prima oară la ei. Mai multe nu știa să spună, căci părinții nu le-au povestit alte amănunte.

— Și răpitorul?

— Josef l-a descris ca fiind bărbatul din portretul-robot. Are peste patruzeci de ani și e poate mai înalt decât majoritatea bărbaților. Nu are un stil aparte de mers, nu șchioapătă. Josef crede că își vopsește părul și sprâncenele. Ah, da, și la teologie se pricepe foarte bine.

Se uită în gol.

— Dacă dau vreodată de ticălosul ăsta...

Expresia ei reprezenta încheierea propoziției.

— Cine era acum cu copiii?

— Cineva din comunitate.

— Cum a primit Josef vestea?

Ea ridică mâna și o flutură în dreptul feței. Despre asta nu voia să vorbească. Cel puțin, nu acum.

— A mai spus și că bărbatul nu știe să cânte, continuă ea și buzele ei negre ca noaptea începură să tremure.

— Josef l-a auzit cântând la întâlnirile comunității și probabil că suna destul de prost. Și conduce o camionetă. Nu e pe motorină, am întrebat asta. Motorul nu suna ca un motor diesel, a zis el. O camionetă bleu-ciel, fără trăsături speciale. Nu știa nici modelul și nici numărul de înmatriculare. Nu e pasionat de mașini.

— Asta a fost tot?

— Răpitorul s-a prezentat drept Lars Sørensen, dar când Josef l-a strigat odată, nu a reacționat imediat la nume, de aceea nu crede că numele e adevărat.

Carl își notă numele.

— Și cum e cu cicatricea?

— Nu a observat-o.

Ea strânse din nou buzele.

— Așadar, nu poate fi foarte vizibilă.

— Altceva, nimic?

Obosită, scutură din cap.

— Mulțumesc, Rose. Pe mâine. Acum poți să te duci acasă.

Rose încuviință, dar rămase în picioare. Mai avea nevoie de un pic de timp să se adune.

Carl se întoarse spre Assad.

— Mda, deci nu ne mai rămâne decât femeia din acea cameră.

•

Intrară pe vârfuri în camera bolnavei. Karsten Jønsson tocmai vorbea cu Isabel, în timp ce o asistentă aranja ceva la încheietura femeii. Pe monitor se vedea că pulsul se stabilizase. Așadar, femeia se liniștise.

Privirea lui Carl se îndreptă spre al doilea pat. Doar un cearșaf alb și, dedesubt, conturul unui corp. Nu mama a cinci copii, nu o femeie disperată. Doar o făptură fără viață, sub un cearșaf. O fracțiune de secundă într-o mașină, iar acum zăcea acolo. Nu mai rămăsese nimic.

— Putem să ne apropiem? îl întrebă el pe Karsten Jønsson.

Acesta încuviință.

— Isabel vrea să ne vorbească, dar cum să o înțelegem? Nu putem folosi o tablă cu litere. O asistentă tocmai încearcă să-i elibereze mâna dreaptă din pansament. Isabel are însă ambele brațe și mai multe degete fracturate, de aceea nu prea cred că va putea ține un creion în mână.

Carl se uită la femeia din pat. Până la bărbia care semăna cu a fratelui ei, nu se vedea cine știe ce. Era într-o stare foarte gravă.

— Bună ziua, Isabel. Numele meu e Carl Mørck, sunt vicecomisar de poliție la sediul central din Copenhaga, Departamentul Special Q. Înțelegeți ce vă spun?

Isabel zise:

— Mmmm, iar asistenta încuviință.

— Vreau doar să vă informez pe scurt de ce sunt aici.

Îi povesti despre scrisoarea din sticlă, despre celelalte răpiri și despre bănuiala lor că actualul caz era similar. Toți cei prezenți băgară de seamă că aparatele de monitorizare o luară razna la cuvintele lui.

— Isabel, îmi pare rău că trebuie să vă necăjesc povestindu-vă asta în situația dumneavoastră, dar este deosebit de important. E adevărat că dumneavoastră și Lisa Karin Krogh ați fost implicate într-un caz similar celui despre care tocmai v-am povestit?

Ea încuviință ușor din cap și mormăi ceva, dar trebui să repete de mai multe ori înainte ca fratele ei să se ridice și să zică:

— Cred că spune că pe femeie o cheamă Rachel.

— Așa este, răspuse Carl, a preluat un alt nume pe care l-a primit când a intrat în comunitate. Știm despre asta.

Femeia grav rănită încuviință slab.

— E corect că dumneavoastră și Rachel ați încercat luni să-i salvați pe copiii lui Rachel, Magdalena și Samuel, și că accidentul a avut loc în acest timp?

Văzură toți cum buzele femeii începură să tremure. Ea încuviință din nou slab.

— Isabel, încercăm acum să vă punem un creion în mână. Fratele dumneavoastră o să vă ajute.

Se uită cum asistenta se străduia, dar degetele nu voiau să asculte.

Asistenta îi aruncă lui Carl o privire și scutură din cap.

— Atunci, o să fie greu, zise fratele ei.

— Lăsați-mă pe mine să încerc, se auzi o voce din spate și Assad făcu un pas înainte.

— Mă scuzați! Când aveam zece ani, tatăl meu a început să sufere de afazie. Un cheag de sânge, și țac! Toate cuvintele au dispărut! Eu eram singurul care îl înțelegeam. Până la moartea lui.

Carl se încruntă. Deci nu cu tatăl lui vorbise Assad pe Skype deunăzi, de dimineață.

Asistenta se ridică și îi cedă locul lui Assad.

— Mă scuzați, Isabel. Numele meu e Assad și vin din Siria. Sunt asistentul lui Carl Mørck și noi doi o să ne conversăm. Carl vorbește, iar eu sunt atent la gura dumneavoastră. E în regulă?

Reacția fu o încuviințare neclară din cap.

— Ați văzut ce mașină a intrat în coliziune cu dumneavoastră? Întrebă Carl. Marcă și culoare? Era nouă sau veche?

Assad își apropie urechea de gura lui Isabel. Ochii lui reacționau vioi la fiecare sunet șuierat care îi ieșea femeii de pe buze.

— Un Mercedes, tip mai vechi, închis la culoare, traduse Assad.

— Vă amintiți numărul de înmatriculare, Isabel? Întrebă Carl.

— Plăcuța era murdară, era întuneric și nu se vedea mai nimic, răspunse Assad după o vreme. Numărul se termina probabil cu 433, doar că Isabel nu e sigură cu privire la cifrele trei. Ar fi putut fi și opturi, sau ambele.

Carl se gândi: 433,438,483,488. Doar patru combinații. Era destul de simplu.

— Ai reținut, Karsten? Întrebă el. Un Mercedes închis la culoare, nu foarte nou, al cărui număr de înmatriculare se termină în 433,438,483 sau 488. Nu sună ca o sarcină pentru un comisar al poliției rutiere?

Acesta încuviință.

— Ba da, Carl. E ușor, la câte Mercedesuri cu aceste combinații sunt înregistrate. Dar nu știm nimic despre culoare. Aceste mașini nici nu sunt foarte rare pe drumurile din Danemarca. Ar putea fi destul de multe cu aceste numere.

Avea dreptate. Una era să limitezi numărul mașinilor, alta era să le verifici proprietarii. Nu aveau atâta timp la dispoziție.

— Mai știți și altceva ce ne-ar putea ajuta, Isabel? Un nume sau altceva?

Ea aprobă din nou.

Mergea greu și era evident obositor. Îl auziră de mai multe ori pe Assad șoptind că va trebui să repete pentru ca el să înțeleagă mai bine.

•

Apoi, veniră numele, trei în total: Mads Christian Fog, Lars Sørensen și Mikkel Laust. Împreună cu al patrulea – Freddy Brink – pe care îl cunoșteau din cazul lui Poul Holt, și al cincilea – Birger Sloth – din cazul Flemming Emil Madsen, dădea un total de unsprezece nume și prenume de care trebuiau să țină cont. Asta nu era prea bine.

— Cred că numele sunt toate false, zise Carl. Cu siguranță îl cheamă altfel. Cu numele nu ajungem prea departe.

Assad asculta între timp în continuare tentativele de articulare ale lui Isabel.

— Ea spune că unul dintre nume era pe carnetul de conducere. Știe și unde locuiește, spuse Assad.

Carl se îndreptă de spate.

— Are o adresă?

— Da, și încă un lucru, completă Assad după ce mai ascultă o vreme concentrat. Avea o camionetă albastru-deschis. Știe numărul.

Un minut mai târziu, numărul era notat.

— Mă apuc de treabă.

Karsten Jønsson se ridică și ieși.

— Isabel spune că bărbatul are o adresă într-un sat din Seeland, continuă Assad și se uită din nou la Isabel. Nu înțeleg însă cum se cheamă satul, Isabel. Se termină în Iov sau în Slev?

El dădu din cap la răspunsul lui Isabel.

Numele localității se termina în Slev, dar Assad nu reușea nicicum să înțeleagă prima parte.

— Facem o pauză până când se întoarce Karsten, zise Carl în direcția asistentei.

Aceasta încuviință. O pauză era cât se putea de bine-venită.

— Am avut impresia că Isabel trebuia mutată astăzi, spuse Carl.

Asistenta încuviință.

— Având în vedere circumstanțele, o să mai așteptăm, probabil, câteva ceasuri.

Se auzi o bătaie în ușă, iar o femeie intră în cameră.

— Un telefon pentru Carl Mørck. E aici?

Carl ridică un deget și primi un telefon fără fir în mână.

— Alo? zise el.

— Bună ziua. Numele meu este Bettina Bjelke. M-ați căutat, din câte am auzit. Sunt secretara de la secția ATI 4131. Am fost de serviciu până la ora șaisprezece.

Carl îi făcu semn lui Assad să vină să asculte.

— Avem nevoie de descrierea bărbatului care a vizitat-o pe Isabel Jønsson în perioada schimbului de tură. Nu polițistul, celălalt. Puteți să ne ajutați.

Assad miji ochii în timp ce asculta. Când secretara termină și convorbirea se încheie, se uitară unul la celălalt clătînând din cap.

Descrierea bărbatului care o atacase pe Isabel Jønsson se potrivea perfect cu bărbatul care ieșise la parter din lift, când discutaseră cu Karsten Jønsson.

Păr cărunt, cam în jur de cincizeci și ceva de ani, piele cu aspect bolnăvicios, ochelari. Nu era deloc un bărbat de patruzeci și ceva de ani, dinamic, cu păr des, așa cum îl descrisese Josef.

— Tipul era deghizat, concluzionă Assad.

Carl fu de acord. Văzuseră portretul-robot de cel puțin o mie de ori și, cu toate astea, nu îl recunoscuseră, în ciuda feței sale late și a sprâncenelor stufoase, aproape unite.

— Aș putea să mă mușc de fund, gemu Assad lângă el.

Asta era încă o expresie blândă. Îl văzuseră! Probabil că li se atinseseră mânecele! Ar fi putut să salveze viețile a doi copii! Dacă ar fi întins doar mâna și l-ar fi înșfăcat...

— Cred că Isabel mai are ceva de spus, anunță asistenta. După asta cred că va trebui să ne oprim. Isabel e foarte obosită.

Arătă spre aparatură, unde valorile afișate scăzuseră mult.

Assad se duse pat și își apropie urechea de gura lui Isabel.

— Da, zise el după vreo două minute. Da, Isabel, mulțumesc, am înțeles.

— Pe bancheta din spate a mașinii în care au avut accidentul se află haine ale răpitorului. Cu păr pe ele. Ce zici de asta, Carl?

El nu spuse nimic. Poate că era important pe termen lung, dar acum nu avea nicio importanță.

— Iar Isabel mai spune că răpitorul are la chei un breloc mic sub formă de bilă de bowling, pe care scrie numărul unu.

Carl își împinse în față buza de jos. Bila de bowling! Așadar, încă o avea. De cel puțin treisprezece ani circula cu bila de bowling la chei. Trebuie că însemna mult pentru el.

— Am adresa!

Karsten Jønsson se întorsese în cameră cu o agendă în mână.

— Ferslev, la nord de Roskilde.

Îi întinse lui Carl adresa.

— Proprietarul se numește Mad Christian Fog, iar acesta este unul dintre numele pe care ni le-a dat Isabel.

Carl sări în picioare.

— Atunci, să pornim, zise el și îi făcu semn lui Assad.

— Ei, se auzi ezitantă vocea lui Karsten Jønsson. Nu trebuie să vă grăbiți chiar așa de tare. Tocmai am aflat de la pompierii din Schibby că proprietatea a ars în totalitate luni seară.

A ars! Prin urmare, acest ticălos le era cu un pas înainte.

Carl respiră cu greu.

— Proprietatea de care vorbești se află cumva aproape de apă? Știi asta?

Jønsson își luă iphone-ul din buzunar și introduse adresa în programul de navigare. Îi întinse lui Carl mobilul, arătând spre locul cu pricina. Nu, Ferslev se afla la mulți kilometri de apă. Acolo nu avea cum să fie căsuța de la debarcader. Dar unde, atunci?

— Assad, tot trebuie să mergem acolo. Poate întâlnim oameni care îl cunosc pe individ.

Se întoarse spre Karsten Jønsson.

— L-ai observat pe bărbatul care a ieșit din lift când ne aflam acolo și discutam? Păr cărunt, ochelari. Era tipul care a atacat-o pe sora ta.

Șocul lovi puternic. Jønsson abia reuși să reacționeze.

— Nu! O, Doamne! Nu, nu l-am observat. Ești sigur?

— N-ai spus că ai fost rugat să ieși, pentru că sora ta urma să fie mutată? El era. Sigur nu l-ai văzut?

Jønsson scutură din cap, vizibil șocat.

— Nu, îmi pare rău. S-a aplecat peste Rachel. Nu am bănuțit nimic. Purta un halat.

Se uitară toți la femeia de sub cearșaf. Ce coșmar!

— Ei, Karsten, zise Carl și îi întinse mâna. Aș fi vrut să ne fi reîntâlnit în alte condiții, dar a fost bine că ai fost aici.

Își strânseseră mâna.

Apoi, lui Carl îi mai veni brusc o idee.

— O clipă, Assad și Isabel. Încă o întrebare. Bărbatul are, se pare, o cicatrice destul de vizibilă. Știți unde anume o are?

Se uită la asistenta aflată lângă pat, care scutură din cap. Isabel Jønsson dormea deja adânc. Răspunsul trebuia să mai aștepte.

— Atunci, avem trei lucruri de făcut, zise Assad, când ieșiră din cameră. Trebuie să cercetăm toate locurile pe care le-a înconjurat Yrsa pe imaginile aeriene. Să ne gândim și la ce a spus Klaes Thomasen. A doua e treaba cu bowlingul. Trebuie să trimitem portretul-robot peste

tot unde se joacă bowling, plus la Ferslev, unde a ars, ca să întrebăm vecinii.

Carl încuviință. Tocmai descoperise că Rose încă stătea sprijinită de perete, lângă ascensoare. Nu ajunsese prea departe.

— Tot te mai afectează, Rose? întrebă el când se apropiară.

Ea ridică din umeri.

— A fost foarte greu să-i spun băiatului că mama lui s-a prăpădit, murmură ea.

Plânsese, asta se vedea clar din pricina dărelor negre de dermatograf de pe obraji.

— Ah, Rose, îmi pare rău.

Assad o luă ușurel de braț și rămaseră așa o vreme până când Rose se trase înapoi, își șterse nasul cu mânecile ei lungi și se uită direct la Carl.

— Îl prindem pe porcul ăsta, da? Nu mă duc acasă. Spune-mi ce pot să fac și o să-i arăt eu ticălosului ăstuia!

Acum ochii îi sclipeau.

Rose se întorsese.

•

Rose urma să contacteze centrele de bowling din Nordseeland. Trebuia să le trimită pe fax portretul-robot, dimpreună cu diversele nume care puteau fi puse în legătură cu criminalul. După ce o instrui bine pe Rose în privința acestei sarcini, Carl se îndreptă, împreună cu Assad, spre mașină. Introduseră localitatea Ferslev în navigatorul GPS.

Programul de lucru se terminase între timp, dar ei nu erau funcționari care să se țină de orar sau să insiste asupra respectării lui. Cu atât mai puțin într-o zi ca asta.

Când ajunseră la gospodăria arsă, soarele era pe cale să apună. Într-o jumătate de oră avea să fie întuneric.

Incendiul trebuie că fusese uriaș. Din casă mai rămăseseră doar fragmente ale pereților exteriori, lucru valabil și în cazul hambarului. Pe o rază de treizeci, patruzeci de metri nu rămăsese nimic neatins de foc. Copacii se înălțau spre cer ca niște totemuri și chiar și câmpurile din jurul clădirii, până spre proprietățile învecinate, erau negre.

Prin urmare, nu era de mirare că veniseră mașini de pompieri atât din Lejre, cât și din Roskilde, Skibby și Frederikssund. S-ar fi putut ajunge la o adevărată catastrofă.

Dădură două ture în jurul casei. Când Assad descoperi camioneta arsă între resturile zidurilor, exclamă că asta îi amintea de Orientul Apropiat.

Carl nu mai văzuse niciodată așa ceva.

— Aici nu găsim nimic, Assad. Individul a șters toate urmele. Haide să mergem la următorul vecin și să-l întrebăm despre Mads Christian Fog.

Mobilul sună chiar în acel moment. Era Rose.

— Vrei să afli ce am obținut? întrebă ea.

El nu apucă să răspundă.

— Ballerup, Tåmby, Glostrup, Gladsaxe, Nordvest, Rødovre, Hillerød, Valby, Axeltorv, das DGI-by din Copenhaga, Bryggen auf Amager, Stenlose Zentrum, Holbæk, Tåstrup, Frederikssund, Roskilde, Helsingør și apoi și Allerød, de unde vii tu. Acestea sunt centrele de bowling din regiunea unde trebuia să cercetez. Le-am trimis tuturor materialul prin fax și în două minute voi începe să dau telefoane. Vă mai sun. Nicio grijă, voi fi cât se poate de eficientă și îi voi interoga sever.

Bieții oameni din centrele de bowling!

•

Locuitorii gospodăriei învecinate, aflată la câteva sute de metri distanță, tocmai se așezaseră la cină. Cartofi din plin, carne de porc și alte bunătăți, totul cu siguranță din producția proprie. Oameni înalți, cu zâmbete lătărețe. Aici nu se ducea lipsă de nimic.

— Mads Christian? Nu, serios, pe bătrânul ăla ciudat nu l-am mai văzut de ani întregi. Are o prietenă în Suedia, probabil că e acolo, zise stăpânul casei.

Era genul căruia îi plăceau cămășile în carouri.

— Ei, din când în când îi mai auzeam camioneta aia urâtă, preciză stăpâna casei. Da, și Mercedesul. Tipul a câștigat bani în Groenlanda, probabil că își permite. Știți dumneavoastră.

Femeia zâmbi.

Neimpozabil, probabil că la asta se pricepea.

Carl își sprijini coatele pe masa mare din lemn masiv. Dacă el și Assad nu găseau în curând ceva de mâncare, vânătoarea lor avea să se sfârșească iute. Aroma fripturii de porc aproape că îl înnebunea și îl tenta să dea buzna pe proprietatea altor oameni.

— Bătrân ciudat, ziceți. Vorbim despre același bărbat? Întrebă el în timp ce îi lăsa gura apă. Mads Christian Fog. După informațiile noastre are cel mult patruzeci și cinci de ani.

Soții izbucniră în râs.

— Sigur că nu știm dacă există un nepot sau vreo altă rudă, zise bărbatul, dar asta puteți afla în două minute folosind un computer, nu?

Clătină din cap.

— Se prea poate să-și fi închiriat casa. Asta am bănuț și noi, nu-i așa, Mette?

Femeia încuviință.

— Da, pentru că am observat că mai întâi venea camioneta, apoi imediat pleca Mercedesul. Apoi, multă vreme nu mai vedeam cele două mașini, înainte să apară Mercedesul și să plece camioneta.

Scutură din cap.

— Dar Mads Christian Fog e prea bătrân pentru astfel de agitație, adăugă ea.

— Îl căutăm pe acest bărbat, zise Assad și le arată portretul-robot.

Soții se uitară la imagine fără cel mai mic semn de recunoaștere.

Nu, acesta nu era Mads Christian. Omul acela avea în jur de optzeci de ani, susțineau ei, și era un dezordonat. Acesta, în schimb, arăta aranjat și dichisit.

— OK. Și incendiul, l-ați văzut? Întrebă Carl.

Ei zâmbiră. Se pare că locuitorii de la țară reacționau mai ciudat.

— Dacă mă întrebați pe mine, zise bărbatul, incendiul s-a văzut cu siguranță până la Øro, ba chiar până la Nykøbing Seeland.

— Aha. În seara aceea ați văzut pe cineva care să vină sau să plece de acolo?

Ei scuturară din cap.

— Nu, zise bărbatul. Eram deja în pat. Trebuie să țineți cont că la țară ne sculăm foarte devreme, nu ca în Copenhaga, unde oamenii se trezesc abia la șase.

•

— Trebuie să oprim la o benzinărie, zise Carl când se aflau din nou lângă mașină. Sunt leșinat de foame. Tu nu?

Assad ridică din umeri.

— Nu. O să mănânc ce mi-am adus.

Scoase din străfundurile buzunarelor sale două ambalaje cu aspect oriental. Judecând după imagini, înăuntru se aflau smochine și curmale.

— Vrei și tu? întrebă el.

Carl făcu semn că da. Apoi se așeză la volan și mestecă mulțumit. Chestiile alea erau chiar foarte bune.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu omul care a locuit aici? întrebă Assad și arată spre locul incendiului. Nimic bun, dacă mă întrebi pe mine.

Carl încuviințează și înghiți.

— Cred că va trebui să punem la lucru o sumedenie de oameni, răspunse el. Dacă vor căuta suficient de temeinic, vor găsi scheletul unui individ care acum ar fi avut în jur de optzeci de ani dacă ar mai fi trăit.

Assad își propti picioarele pe bord.

— Așa zic și eu. Și acum?

— Nu știu. Trebuie să-l sunăm pe Klaes Thomassen și să-l întrebăm dacă a vorbit cu oamenii de la cluburile de iahting și cu acel pădurar din Nordskoven. Apoi, l-am putea ruga pe Karsten Jønsson să afle dacă acel Mercedes închis la culoare a fost surprins vreodată de radar în această regiune, ca Isabel și Rachel.

Assad încuviință.

— Poate avem noroc și găsec Mercedesul după număr.

Carl porni motorul. Se îndoia că avea să fie atât de ușor.

Atunci îi sună mobilul. Nu se putea să sune o jumătate de minut mai devreme? se întrebă el enervat și scoase mașina din viteză.

La telefon era Rose și părea agitată.

— Am vorbit cu toate centrele de bowling, dar nimeni nu-l cunoaște pe bărbatul din portretul-robot.

— La dracul exclamă Carl.

— Ce s-a întâmplat? se interesă Assad și-și luă picioarele de pe bord.

— Da, dar asta nu e tot, Carl, continuă Rose. Evident că nici numele din listă nu le cunoștea nimeni, până la Lars Sørensen. Din ăștia sunt doi.

— Bineînțeles.

— Dar am vorbit cu un tip deștept din Roskilde. Era proaspăt angajat și a întrebat câțiva jucători care erau adunați acolo la o partidă. Au astă-seară un concurs. Tipul era de părere că desenul ar semăna cu

mai mulți bărbați care vin pe acolo. În cele din urmă l-a surprins altceva.

— Da, Rose? Ce anume?

La naiba, nu putea să se grăbească un pic?

— Mads Christian Fog, Lars Sørensen, Mikkel Laust, Freddy Brink și Birger Sloth. Când a auzit numele a început să râdă.

— Cum adică?

— Ei bine, persoanele nu le cunoștea, dar echipa care joacă în seara asta conține un Lars, un Birger și un Mikkel. Lars e chiar el. Și, cu niște ani în urmă, a existat și un Freddy, care juca la alt centru de bowling, dar acesta a îmbătrânit. Nu aveau de oferit și un Mads Christian, dar orișicât. Crezi că e o informație utilă?

Carl puse jumătate de curmală pe bord. Deodată era cât se poate de treaz. Nu era pentru prima dată când un infractor își alegea nume din cercul de cunoștințe. Imaginația nu era prea bogată – nume scrise invers, litere înlocuite, schimbate sau eliminate, ori nume și prenume amestecate. Psihologii ar fi putut oferi cu siguranță motive mai profunde, însă Carl considera că era doar vorba de lipsă de idei.

— Atunci am întrebat dacă știe pe cineva care are un breloc cu o bilă de bowling cu numărul unu și a râs din nou. Se pare că în echipa lui toți au un asemenea breloc. Joacă de mai mulți ani împreună în multe localități.

Carl se holbă în farurile mașinii lor. Mai întâi, asemănarea de nume, iar acum și bilele de bowling.

Se uită la navigator. Ce distanță era până în Roskilde? Treizeci și cinci de kilometri?

— Ce zici, Carl? Crezi că am dat peste ceva? Mads Christian nu e printre ei.

— Nu, Rose, dar acel nume provine din altă parte. Știm acum cine este sau, mai bine zis, era Mads Christian. Și da, la naiba. Sigur că sunt de părere că ai dat peste ceva. Dă-mi adresa acestui centru de bowling.

Carl o auzi răsfoid, în timp ce el pornea navigatorul.

— Da, îi răspunse el. Mulțumesc, Rose. Da, te sun mai târziu.

Se întoarce spre Assad.

— Københavnsvej 51 în Roskilde, zise el și apăsă pedala de accelerație. Haide, Assad, introdu adresa.

Gândește-te bine, își spunea mereu. Nu te pripi. Fă ce trebuie făcut. Nu face nimic ce ai putea să regreti.

Înaintă încet pe strada liniștită. Le făcu semn din cap oamenilor care îl salutau și intră pe alee. Catastrofa apăsa greu pe umerii săi. Povestea din Righospital nu s-ar fi putut sfârși mai prost de atât.

Nu mai avea acoperire, ci se afla în câmp deschis, unde îl studiau păsările de pradă și oricine îi putea vedea de departe mișcările.

Aruncă o privire spre leagănul ale cărui sfori atârnav nemișcate. Nu trecuseră nici trei săptămâni de când îl aninase de creanga mestecănului. Atunci, se gândise la vara care se apropia și la cum ei doi aveau să-l dea în leagăn pe băiat. Totul se terminase acum. În groapa cu nisip se afla o lopățică roșie. Când o ridică, simți cum tristețea amenința să-l copleșească. Un sentiment care ultima oară îl încercase în copilărie.

Se așeză pe o bancă din grădină și închise pentru un moment ochii. Cu scurt timp în urmă, aici mirosea a trandafiri și a femeie.

I se păru că simte brațele copilului în jurul gâtului, respirația lui liniștită pe obraz, și își aminti de bucuria tăcută pe care o trăise în acele momente.

Gata, ce era cu toate sentimentalismele astea idioate! se certă el și scutură capul. Toate astea erau în trecut. La fel ca tot restul.

Faptul că viața lui se desfășurase în felul acesta se datora părinților săi. Părinților lui și tatălui său vitreg, dar el se răzbunase de nenumărate ori. Lovise în oameni croiți din același aluat ca și ei. De multe ori. Ce avea de regretat?

Nu. Luptele cereau victime, iar cu victimele trebuie să înveți să trăiești.

Aruncă lopățica în iarbă și se ridică. Acolo, afară, așteptau femei noi. Benjamin avea să primească o mamă potrivită. Dacă își vindea toate lucrurile și toate imobilele, suma ar fi fost suficientă pentru un trai liniștit undeva în lume, cel puțin până când își putea continua misiunea și avea să câștige din nou bani.

Deocamdată trebuia însă să privească realitatea în ochi și să acționeze în mod corespunzător.

Isabel trăia și avea să se refacă. Fratele ei era polițist și își petrecea timpul pe la spital, din câte știa. Asta era marea amenințare. Îi cunoștea pe tipii de genul ăsta. Aveau o singură misiune: să-l găsească pe el. Dar nu aveau să reușească. Urma să se asigure de asta.

Și asistenta pe care o lovise avea să-și amintească de el. De acum va tresări de fiecare dată când va sta în fața unui străin a cărui privire nu va reuși să o citească. Încrederea ei în oameni se ciobise. Dintre toți, ea cu siguranță nu avea să-l uite. Același lucru era valabil și pentru secretară. Dar de ele două nu se temea.

Până la urmă, ele habar n-aveau cum arăta de fapt.

Se așeză în fața oglinzii și își privi chipul în timp ce se demachia.

Avea să se descurce. Dacă era cineva care cunoștea tiparele percepției umane, atunci el era acela. Dacă aveai riduri pe față, și dacă ele erau suficient de adânci, atunci oamenii își aminteau doar de acele riduri. Dacă privirea din spatele ochelarilor era suficient de penetrantă, atunci nu erai recunoscut fără ochelari.

Dacă aveai un neg urât în bărbie, acesta le sărea oamenilor în ochi. Dacă îl îndepărtai, nu băga nimeni de seamă.

Așadar, unele lucruri erau potrivite pentru deghizări, altele nu. Dar un lucru era sigur: cea mai bună deghizare era cea în care arătai cât se putea de obișnuit, căci lucrurile banale, obișnuite erau cel mai adesea ignorate. La asta se pricepea foarte bine. Dacă puneai ridurile în locurile potrivite, adăugai umbre în jurul ochilor, umblai la sprâncene, îți făceai cărarea pe cealaltă parte și sugerai prin starea pielii și a părului o anumită vârstă și stare de sănătate, te transformai într-un om cu totul nou.

Astăzi se machiase ca domnul Nimeni. Aveau să-și amintească de vârsta lui, de dialect și de ochelarii întunecați, dar nu aveau să își mai amintească dacă avea buze pline sau subțiri, asta cu siguranță că nu. Sigur că le vor rămâne în memorie anumite trăsături ale feței, la fel ca și întregul incident. Dar niciodată nu va fi de ajuns pentru a-l identifica.

N-aveau decât să facă oricâte investigații voiau, nu aveau să găsească nimic folositor. Ferslev și camioneta nu mai existau, și curând avea să dispară și el. Avea să iasă din scenă un bărbat obișnuit dintr-un cartier obișnuit din Roskilde, un bărbat cu o casă obișnuită din care existau un milion în această țară mică.

În câteva zile, când Isabel va putea vorbi, vor afla, într-adevăr, ce făcuse acest bărbat în toți acești ani, dar nu vor ști cine era. Asta știa

doar el și așa va și rămâne. Vor discuta chestiunea în presă și televiziune. Vor fi avertizate potențiale victime și, de aceea, o vreme va trebui să-și întrerupă activitățile. Să ducă o viață cumpătată din ce a economisit și să caute o nouă bază de pornire.

Se uită prin casa lui frumoasă. Soția lui o întreținuse bine și păstrase ordinea, iar pentru lucrările de amenajare cheltuiseră destul. Cu toate astea, momentul nu era potrivit pentru a vinde. Criza afectase mult prețurile, dar trebuia să vândă. Experiența îl învățase asta. Atunci când trebuia să dispari, nu era de ajuns să distrugi doar câteva poduri în urma ta. Mașină nouă, bancă nouă, nume nou, adresă nouă, cerc nou de prieteni. Totul trebuia schimbat. Se și putea face, important era ca oamenii din jur să primească o explicație plauzibilă pentru dispariția sa. Un job nou în străinătate, un salariu mai bun, o climă mai plăcută, toată lumea înțelegea asta. Și nimeni nu se mira.

Pe scurt – fără acțiuni precipitate și iraționale.

•

Se așeză în ușa deschisă, în fața teancului de cutii, și strigă numele soției sale. După ce rămase acolo câteva minute fără să perceapă vreun semn de viață, se întoarce și plecă.

Ei, din fericire nu trebuia să mai facă el însuși asta. Cine ucidea cu plăcere un animal de companie îndrăgit?

Nu mai conta, trecuse. În fine.

În acea seară, după turneul de bowling, avea să mute cadavrul în mașină și să îl transporte la Vibehof. Trebuia să reziste. Femeia și copiii trebuiau să dispară.

În câteva săptămâni cadavrele aveau să se descompună și rezervorul avea să fie curățat.

Soacra lui urma să primească o scrisoare lacrimogenă de adio de la fiica ei. Din aceasta avea să reiasă că relația proastă dintre mamă și fiică fusese cea care contribuise la decizia de a se muta în străinătate. După ce aveau să se vindece rănilor, urma să primească un semn de viață de la ea.

Iar dacă soacra începea la un moment dat să cerceteze sau să devină suspicioasă, avea să-i facă o vizită și să o oblige să-și scrie propria scrisoare de adio. Nu ar fi fost pentru prima dată când ar fi dat cuiva somnifere.

Mai întâi trebuia să distrugă însă cutiile, să repare mașina și să o vândă, și să scape de casă. Pe internet putea găsi o cabană confortabilă

unde va fi în Filipine. Apoi, îl va lua pe Benjamin la el. Surorii lui va trebui să-i asigure pe viitor susținerea financiară. Apoi, va conduce o mașină veche până în Bulgaria și o va lăsa acolo, unde va fi o stradă.

Biletele de avion, emise pe noul nume fals, nu vor permite nicio conexiune cu vechea sa identitate. Nu, un băiețel împreună cu tatăl lui, într-o călătorie de la Sofia la Manila, nu vor sări nimănui în ochi. În cealaltă direcție ar fi fost problematic.

Paisprezece ore de zbor. Acolo se afla viitorul.

•

Intră pe coridor și își luă geanta de bowling din dulap. Echipamentul care se afla înăuntru îi asigurase victorii și triumfuri. Succesele nu lipsiseră în ultimii ani. Acesta era un aspect al vieții sale actuale care avea să îi lipsească în Filipine.

Totuși nu dădea doi bani pe niciunul dintre colegii de echipă. Toți erau firi blânde, fără excepție. Doi dintre ei erau chiar niște idioți pe care i-ar fi înlocuit cu plăcere. Nume obișnuite, aspect banal, totul mediocru, doar că, în echipă, înaintaseră destul de mult în topurile de bowling.

Sunetul pe care îl scoteau cele zece popice când erau dărâmate era sunetul succesului. Toți șase simțeau asta.

Acesta era secretul.

Echipa intra pe pistă pentru a câștiga partida.

De aceea participa de fiecare dată când era important. De aceea. Și, desigur, datorită lui Papst, prietenul său foarte folosit.

•

— Salut, zise el la bar. Stați aici?

Era salutul lor. Îl întâmpinară zgomotoși, iar el dădu mâna cu toți cinci.

— Ce beți? întrebă el.

Era întrebarea introductivă pentru fiecare nou venit.

La fel ca și ceilalți, atât de aproape înainte de începerea concursului, alegea apa minerală. Adversarii nu o făceau, iar asta era greșeala lor.

Rămaseră câteva minute împreună și vorbiră despre punctele forte și slăbiciunile echipei adverse, dar când discuția se îndreptă spre întrebarea dacă vor câștiga campionatul regional de înălțare, el le comunică vestea.

— Mda, mă tem că până atunci va trebui să căutați un înlocuitor pentru mine.

Ridică mâinile scuzându-se.

— Îmi pare rău, băieți.

Privirile acuzatoare pe care i le aruncară îi arătară că îl considerau un trădător. O vreme, nimeni nu mai zise nimic.

Svend mesteca guma mai abitir ca de obicei. El și Birger păreau de-a dreptul furioși. Era de înțeles că erau supărați.

Lars sparse tăcerea.

— Asta nu sună bine, René. Ce s-a întâmplat? E ceva în neregulă cu soția? De obicei, asta e motivul.

Primi din toate părțile susținere pentru această afirmație.

— Nu.

El își permise un mic zâmbet.

— Nu, nu e din cauza ei. Nu, am fost promovată manager adjunct în Tripoli, Libia, într-o firmă pentru energie solară de tip nou. Dar nicio grijă, în cinci ani sunt înapoi, la terminarea contractului. Și atunci o să aveți nevoie de mine în liga pensionarilor, nu?

Nimeni nu râse, dar nici nu se așteptase la asta. Comisese un sacrilegiu. Ceva mai rău nu i se putea întâmpla unei echipe înainte de un turneu, căci toate gândurile deranjante făceau ca bila să alunece anapoda.

El se scuză pentru momentul nepotrivit, dar știa în sinea lui că lucrurile se petrecuseră foarte bine.

Îl excluseseră deja din echipă. Așa cum își dorea.

Dar, da, știa cu siguranță cum se simțeau acum. Bowlingul era evadarea lor din realitate. Pe niciunul dintre ei nu îl aștepta un post de manager în străinătate. După ce își marcase distanța față de ei, se simțeau ca niște șoareci în capcană. O pățise și el de multe ori, dar asta fusese demult.

Între timp, se transformase în pisică.

De trei ori văzuse cum lumina dimineții își croise drum printre cutiile din carton aflate cameră. Încă o dată nu avea să o mai vadă, asta îi era clar.

Din când în când începea să plângă, dar acum nu mai putea să facă nici măcar asta. Nu mai avea putere.

Când încerca să deschidă gura, buzele nu i se mai despărțeau, iar limba îi era lipită de cerul gurii. Cât trecuse de când mai avusese suficientă salivă încât să înghită?

Gândul la moarte era eliberator. Să doarmă pentru totdeauna. Să nu mai simtă asemenea dureri. Să nu mai simtă niciodată această singurătate.

•

— Lasă-l pe cel care se află în fața morții. Cel care știe că în curând va veni clipa. Lasă-l pe cel asupra căruia clipa se aruncă, pe cel căruia totul îi dispare, lasă-l să vorbească despre viață, își citase tatăl odată, ironic, soțul ei.

Soțul ei! El, care nu experimentase asta niciodată, cum îndrăznise să se îndoiască de aceste cuvinte? Poate că avea să moară în orice clipă, cel puțin așa simțea, dar măcar trăise. Da, o făcuse.

Sau nu?

Ea încercă să-și amintească motivul, dar toate amintirile i se amestecau. Anii deveneau săptămâni, apăreau de cine știe unde fragmente, sărea peste locuri și timpuri și combina cele mai imposibile constelații.

Mintea îmi va muri prima, se gândi ea. Știu asta acum.

Nu își mai simțea propria răsuflare. Respira atât de încet, încât nu mai simțea curentul de aer nici măcar în nări. Doar degetele mâinii libere îi mai tremurau. Degetele care scurmaseră o gaură în cutie și simțiseră ceva metalic. O preocupa întrebarea despre ce ar putea să fie? Oare avea să afle vreodată?

Degetele îi tremurară din nou, de parcă mișcările i-ar fi fost controlate de sfori ținute direct de Dumnezeu. Tremurară și se încordară ușor, ca niște aripi de fluture.

Vrei ceva de la mine, Doamne? întrebă ea. Sunt oare acestea primele atingeri dintre noi, înainte să mă iei de tot la tine?

Zâmbi în sinea ei. Niciodată nu fusese atât de aproape de Dumnezeu. De fapt, nu fusese niciodată atât de aproape de cineva. Nu simțea nici teamă și nici singurătate. Doar oboseală. Aproape că nu mai simțea apăsarea cutiilor. Doar această oboseală.

Dintr-odată, simți o durere în piept. O înțepătură apărută ca din senin și atât de dureroasă, încât o făcu să deschidă ochii. Se lăsase întunericul. Așadar, ziua trecuse. *Ultima mea zi*, îi trecu ei prin minte o secundă mai târziu.

Toți mușchii din coșul pieptului se încordară în jurul inimii, iar ea se auzi gemând. Simți cum degetele i se încordează într-un spasm și cum îi înțepenește fața.

O, Doamne, cât de tare o durea! O, *Doamne, lasă-mă să mor în sfârșit!* se rugă ea. Apoi, simți o durere străfulgerând-o, o durere mai puternică decât toate celelalte, iar apoi liniște.

Preț de câteva secunde fu convinsă că inima i se oprise. Aștepta să fie înghițită de întuneric pentru totdeauna. Atunci, deschise gura, într-o tentativă disperată de a-și umple pentru ultima oară plămâni cu aer și scânci, iar acest scâncet se instalează într-un punct minuscul aflat adânc în interiorul ei, unde se ascundea ultimul rest al instinctului său de conservare.

Simți o venă pulsându-i în tâmpile. O alta în coapsă. Corpul îi era încă prea puternic pentru a renunța. Dumnezeu o mai încerca o vreme.

Teama de următoarea sa mișcare o făcu să se roage. O rugă aprinsă, să nu o mai doară și să se termine repede.

Atunci, auzi cum soțul ei deschidea ușa și o striga, dar vremurile în care ar fi putut formula un răspuns trecuseră de mult. La ce ar fi folosit?

Simți cum îi tresaltă din reflex degetul mijlociu și cel arătător. Simți cum pătrund în gaura din cutia aflată deasupra ei, și cum vârful unghiei atingează acel ceva metalic, în continuare la fel de neted și de ireal. Până când un cârcel care îi cuprinse toate degetele o făcu să tremure și să înțepenească, și să observe dintr-odată că în suprafața netedă și rece exista o mică deschidere în formă de V.

Se strădui să gândească rațional. Se strădui să separe lucrurile. Impulsurile nervoase ale intestinului care își încetase de mult activitatea de celulele care țipau după lichid, de pielea care își pierduse sensibilitatea – nimic din toate acestea nu trebuia să-i strice imaginea pe

care simțea că ar trebui să o înțeleagă. Imaginea unui mic obiect metalic, cu o deschidere în formă de V.

Ațipi. Din nou acel nimic care îi umplea tot mai mult creierul. Acel pustiu care o cuprindea la intervale tot mai dese.

Apoi, imaginile i se revărsară în minte. Tastele de pe telefonul mobil, sticla ceasului de mână, oglinda din dulapul cu farduri, totul apărea și dispărea iarăși. Toate lucrurile netede pe care le observase în viața ei se luptau pentru un loc de frunte în conștiința ei. Apoi, își aminti. Acel obiect pe care ea nu-l folosise niciodată, dar pe care, în copilăria ei, bărbații îl scoteau mândri din buzunar. Se pare că și soțul ei avusese un astfel de obiect. Iar acum se afla chiar acolo, bricheta Ronson cu V-ul ei, pe fundul cutiei din carton unde fusese aruncată neglijent – poate doar în scopul de a fi acum descoperită de ea. Să fie acolo pentru a-i stimula gândurile, ba poate chiar și pentru a fi soluția nouă și rapidă a finalului vieții ei.

Important e să reușesc să o scot! Important e să funcționeze și ca degetele mele să mă asculte! Atunci întreaga sa avere ar dispărea odată cu mine.

Undeva în sinea ei zâmbi. Gândul era, în mod straniu, înviorător! Dacă ardea totul, atunci măcar lăsa o urmă. Ar fi reușit să-i planteze în viață un ciulin de care nu va reuși niciodată să scape cu adevărat. Va pierde lucrurile pentru care comisese infracțiunile.

Ce cădere!

Ea își ținu răsuflarea, zgârie din nou cartonul și constată pentru prima dată cât de tare putea fi. Reușea să zgârie și să desprindă doar bucăți minuscule. Ca o viespe pe care o observase într-un colț al mesei din grădină. Își imagină cum praful de carton se prelinge pe lângă capul ei. Particule mici cât o gămălie de ac. Gaura trebuia să fie suficient de mare pentru ca bricheta să alunece afară și, cu puțin noroc, să-i cadă în palmă.

•

Când gaura ajunsese într-adevăr atât de mare încât bricheta putea fi mișcată milimetric, ea nu mai putu.

Închise ochii și îl văzu dinaintea ei pe Benjamin. Mai în vârstă decât acum, vorbind, alergând. Un băiat frumos, care alerga spre ea. Băiețos și glumeț, cu mingea în mână. Ah, cât i-ar fi plăcut să trăiască să vadă asta. Prima lui propoziție. Prima sa zi de școală. Prima dată când s-ar fi uitat în ochii ei și i-ar fi spus că e cea mai bună mamă din lume.

Nu era sigură dacă aceste sentimente dăduseră naștere umezelii din colțul ochiului. În orice caz, ea exista. Sentimentele pentru Benjamin, fiul ei, care acum trebuia să trăiască fără ea.

Benjamin va trăi împreună cu el.

Nu! strigă totul în ea. Dar la ce îi folosea?

Gândul revenea mereu, tot mai puternic. El avea să trăiască cu Benjamin. Avea să rămână acesta ultimul ei gând, înainte ca inima să i se oprească?

Atunci, degetele i se mișcă din nou, iar unghia degetului mijlociu dădu de o bucățică de hârtie de sub brichetă, iar ea o zgârie până i se rupse unghia. Rămăsese fără singurul ei instrument. Luptându-se să accepte această realitate, ațipi din nou.

•

De jos, de pe stradă, se auzeau strigăte până la ea și, în același timp, mobilul din buzunarul pantalonilor îi suna. Soneria era mult mai slabă. Bateria avea să i se termine în curând. Știa ce însemna asta.

Era vocea lui Kenneth. Poate că soțul ei mai era în casă. Poate că deschidea ușa. Poate Kenneth știa că era ceva în neregulă. Poate...

Degetele i se mișcă un pic. Era ce ea putea face.

Ușa casei nu se deschise însă. Nu există nicio ceartă. În afară de telefonul care suna tot mai slab, nu se mai auzea nimic. În acel moment, bricheta alunecă încet din locul ei și îi atinse mâna.

Se pare că era acum pe degetul ei mare. O mișcare greșită și îi va aluneca și va dispărea în întunericul de sub ea.

Încercă să nu asculte strigătele lui Kenneth. Încercă să nu ia în seamă faptul că vibrațiile din buzunarul ei se atenuau. Se concentră doar pe degetul său arătător, care trebuia să aducă bricheta în poziția corectă.

Când fu cât se poate de sigură că se afla în poziția corectă, își răsuci încheietura cât putu. Poate doar un centimetru, dar îi dădu un sentiment bun. Credea în ea însăși acum și nu mai simțea că degetul inelar și cel mic erau complet amortite.

Apăsă cât de tare putu și auzi fâsâitul slab al gazului care scăpa când se deschise clapeta brichetei.

Dar cum avea să găsească vreodată puterea de a o aprinde?

Se strădui să-și canalizeze toată forța pe care o mai avea în ultima falangă a degetului mare. Un ultim act de voință care va arăta lumii cum își trăise ultimele ore și cum murise.

Apoi, apăsă. Nimic nu mai trăia în ea afară de falanga degetului mare, iar în fața ochilor ei scânteia apăru ca o stea căzătoare din întuneric, care aprinse gazul și totul deveni limpede.

Răsuci încheietura acel singur centimetru posibil spre cutie și lăsă flacăra să lingă o clipă cartonul. Apoi, slăbi strânsoarea și privi mica flăcără albastră, văzu cum devenea galbenă și mai lată. Încet, ca o fâșie de lumină, își croi drum în sus, lăsând în urmă o dâră neagră de cenușă. Ce tocmai arse, acum se stinge.

La scurt timp, flacăra slabă ajunsese la marginea de sus a cutiei și se stinse. Lăsă în urmă doar o dâră de jărătic roșu. Apoi, dispăru și ea.

Îl auzi pe Kenneth strigând și știi că se terminase.

Nu mai avea puterea să aprindă bricheta încă o dată.

Închise ochii și și-l închipui pe Kenneth în fața casei. Ce copii frumoși, frați pentru Benjamin, i-ar fi putut dăru! Ce viață frumoasă!

Ea inspiră mirosul de fum și în minte îi apăru altele imagini. Excursiile cu cercetașii la lac. Focurile de Sfântul Ioan împreună cu băieții mai mari. Aroma de la sărbătoarea satului Vitrolles, unde făcea camping cu fratele și părinții ei.

Mirosul deveni mai puternic.

Ea deschise ochii și văzu o flăcără aurie, împletită cu lumini albastrui deasupra cutiilor.

În următorul moment, lumina flăcărilor apăru deasupra ei.

Ardea.

Auzise că, într-un incendiu, mureai de cele mai multe ori din cauza intoxicației cu fum. Așa ar fi vrut să sfârșească acum și ea. I se părea o moarte milostivă și fără dureri.

Dar ea zăcea pe jos, iar fumul urca spre tavan. Părea că flăcările aveau să o ajungă înaintea fumului. Avea să ardă de vie.

Și atunci o cuprinse frica.

O frică supremă, finală.

— Acolo!

Assad arată spre o clădire roșiatică, îmbrăcată în schele, aflată pe diagonală, de partea cealaltă a drumului, direct lângă Københavnsvej. Părea destul de dărăpănată.

„ESTE DESCHIS – SCUZAȚI DEZORDINEA!” anunța un banner atârnat deasupra ușii. Nu prea arăta ca o intrare.

— Carl, cotește la dreapta. Trebuie să mergem în pătrat, zise Assad.

— În rond, îl corectă Carl.

— Rond?

— Ah, nu contează, Assad, așa se zice.

Parcară în parcarea abia luminată și aproape plină de lângă centrul pentru bowling. Acolo se aflau nu mai puțin de trei Mercedesuri de culoare închisă, dar niciunul nu avea urme de coliziune.

Oare putea fi reparată o mașină atât de repede? se întrebă Carl. Se îndoia de asta. Apoi își aminti de arma de serviciu aflată în dulap, la sediu. Probabil că ar fi trebuit să o ia cu el, dar cine ar fi putut bănuși de dimineață așa ceva? Ziua fusese lungă și plină de evenimente neprevăzute.

Ocoliră clădirea. În afară de un afiș cu bile uriașe de bowling în spatele clădirii, nimic nu indica faptul că acolo era un centru de bowling.

La fel se întâmplă când găsiră intrarea din spate și se treziră dintr-odată într-o încăpere plină cu fișete din metal. Ar fi putut la fel de bine să fie compartimente de bagaje din oricare gară. În rest, pereții erau goi, existau doar două uși fără plăcuțe și o scară vopsită în culorile naționale ale Suediei, care ducea în jos. Nicăieri nu se vedea vreun semn de viață sau vreo activitate.

— Trebuie să coborâm în pivniță. Cel puțin, așa cred, opină Assad.

Vă mulțumim pentru vizita dumneavoastră. Pe curând, în centrul de bowling Roskilde! Sport, distracție, emoții, scria acolo pe ușă.

Ultimele două cuvinte chiar făceau referire la bowling? Pentru Carl, bowlingul nu era un sport, nu-i plăcea aruncatul bilei și nici pasionant nu i se părea. În mintea lui asocia bowlingul cu funduri ridicate în sus, bere proastă și mâncare greu digerabilă.

În cele din urmă descoperiră recepția, unde găsiră un bărbat vorbind la telefon, încadrat de regulamentul casei, pungi de dulciuri și sfatul de a nu uita biletul de parcare.

Carl se uită în jur. Barul era plin. Peste tot se aflau mici grupuri de oameni și genți de sport. *Poate că așa e la turnee*, se gândi el. O sumedenie de bărbați și femei în pantaloni lălâi și tricouri cu logoul clubului lor.

— Am dori să vorbim cu Lars Brande. Îl cunoașteți? îl întrebă Carl pe bărbatul din spatele recepției când acesta închise telefonul.

Omul făcu semn spre unul dintre bărbații de la bar.

— Cel cu ochelarii în păr. Ia vedeți ce se întâmplă dacă strigați Smoker.

— Smoker?

— Da, așa îi spunem noi.

Se apropiară și băgară de seamă că pantofii și hainele lor erau privite ciudat.

— Lars Brande? Sau să vă spun direct Smoker? întrebă Carl și întinse mâna. Numele meu e Carl Mørck și sunt de la Departamentul Q, sediul poliției din Copenhaga. Putem sta un pic de vorbă?

Lars Brande zâmbi și îi scutură mâna.

— Ah, da, uitasem complet de asta. Tocmai am aflat că unul dintre colegii noștri de echipă ne va părăsi în curând. Chiar înainte de campionatul regional. Numai asta îmi umbră acum prin cap.

Îl bătu ușor pe cel de lângă el pe spate. Așadar, el era dezertorul.

— Aceștia sunt colegii dumneavoastră de echipă? întrebă Carl, indicând către cei cinci bărbați.

— Cea mai bună echipă din Roskilde, răspunse Lars și ridică degetul mare în sus.

Carl îi făcu un semn discret lui Assad. Trebuia să rămână acolo și să-i supravegheze pe ceilalți, ca să nu se facă vreunul nevăzut. Nu puteau risca asta.

•

Lars Brande era înalt, dar mai degrabă slab și ațos. Trăsăturile sale fine și distinse te duceau cu gândul la o activitate intelectuală, poate chiar academică, de birou, în orice caz. Pielea sa tăbăcită de soare și mâinile puternice și muncite indicau însă o meserie fizică. O impresie generală cât se poate de derutantă.

Se retraseră un moment lângă un perete și se uitară la jucătorii de pe diversele piste.

— Ați vorbit cu asistenta mea, Rose Knudsen, iniție Carl discuția. Am înțeles că v-a amuzat asocierea unor prenume și întrebarea noastră cu privire la un breloc sub formă de bilă de bowling. Dar trebuie să știți că nu e vorba de o bagatelă. Lucrăm la un caz foarte urgent și extrem de serios, și trebuie să vă informez că tot ce îmi spuneți va fi trecut în procesul-verbal.

Deodată, bărbatul arăta de parcă toată treabă nu i s-ar fi părut în regulă. Ochelarii părură să îi alunece din păr.

— Sunt bănuț de ceva? Pentru ce? Despre ce e vorba?

Lars Brande părea prins cu ocaua mică. *Foarte ciudat*, se gândi Carl, căci el nu rostise până acum nimic cu privire la vreo bănuială. Dar de ce se arătase acest bărbat atât de vorbăreț față de Rose, dacă se știa cu musca pe căciulă? Nu, n-avea sens.

— Bănuț? Nu. Vreau doar să vă pun câteva întrebări. E în regulă? Tipul se uită la ceas.

— De fapt, nu. Ne vine rândul în douăzeci de minute, știți. Și înainte de asta ne adunăm cu toții. Nu poate să aștepte până mai târziu? Chiar dacă tare aș vrea să știu despre ce e vorba.

— Îmi pare rău. Putem merge la masa juriului?

Lars Brande se uită nedumerit la Carl, dar făcu semn că da.

Juriul păru la fel de nedumerit, dar când Carl își prezentă legitimația, deveniră mai cooperanți.

Când răsună vestea din difuzoare, tocmai treceau, pe drumul de întoarcere, pe lângă niște mese.

— Din rațiuni practice, trebuie să schimbăm puțin ordinea echipelor, rosti unul dintre membrii juriului și numi echipa care urma să ia startul în continuare.

Carl privi spre bar și văzu cinci perechi de ochi care îl priveau serioși și uimiți. În spatele bărbaților stătea Assad, care îi pândea atent ca o hienă.

Era unul dintre cei cinci, Carl era cât se poate de sigur. Câtă vreme bărbații rămâneau aici, copiii erau în siguranță. Dacă mai erau în viață, evident.

— Îi cunoașteți bine pe jucători? Dacă am înțeles bine, sunteți căpitan de echipă.

Lars Brande încuviință și răspunse fără să-l privească pe care.

— Jucam împreună încă dinainte să se deschidă centrul de aici. Dincolo, în Rødovre, dar aici e mai aproape pentru noi. Pe atunci erau alți doi în echipă, dar cum toți locuim în apropiere de Roskilde, am decis să continuăm aici. Și da, îi cunosc foarte bine. Mai ales pe Stülper, cel care șade acolo. Cel cu ceasul de aur. Acela e fratele meu, Jonas.

Carl avea impresia că omul părea puțin nervos. Știa ceva?

— Stülper și Smoker, simpatice porecle... Carl zâmbi politicos.

Poate că această manevră de ușoară diversiune mai slăbea un pic presiunea sub care se afla bărbatul din fața lui. Trebuia să-l facă rapid pe om mai cooperant.

Și se pare că strategia funcționează. Lars Brande zâmbi ușor.

— Da, pentru cei din afară poate. Dar Jonas și cu mine suntem apicultori, de aceea numele nu sunt totuși chiar atât de amuzante, răspunse el. Noi toți avem porecle în echipă. Știți cum e.

Carl încuviință, deși nu știa.

— Am observat că toți membrii echipei sunt destul de înalți. Sunteți cumva înrudiți de aproape sau de departe?

Atunci cu siguranță s-ar acoperi reciproc.

Lars Brande zâmbi din nou.

— Nu, sigur că nu. Doar Jonas și cu mine. Dar e adevărat că suntem mai înalți decât media. Cu brațe lungi poți să arunci mai bine.

Acum râdea. Nu.

— E pură întâmplare. Sincer să fiu, nu ne-am gândit niciodată la asta.

— O să vă rog imediat să-mi dați CNP-urile. Dar mai întâi aș vrea să vă întreb: știți cumva dacă vreun membru al echipei ar avea ceva de ascuns?

Brande părea șocat. Poate că abia acum își dădea seama că treaba era serioasă.

Trase adânc aer în piept.

— Nu ne cunoaștem chiar atât de bine, zise el ezitant și prea puțin convingător.

— Puteți să-mi spuneți care dintre dumneavoastră conduce un Mercedes?

El scutură din cap.

— Jonas și cu mine sigur nu. Pe ceilalți trebuie să-i întrebați direct. Acoperirea pe cineva?

— Doar trebuie să știți în ce mașini vin ceilalți. Nu participați împreună la turnee?

El încuviință.

— Ba da, dar de cele mai multe ori ne întâlnim aici. Unii își lasă lucrurile în dulapurile de sus, iar eu și Jonas avem un Volkswagen care are șase locuri. Dacă împărți costurile, iese mai ieftin.

Răspunsurile păreau firești, dar bărbatul părea scuza personificată.

— Colegii dumneavoastră de echipă, mi-i puteți arăta?

Carl își retrase imediat întrebarea.

— Nu, spuneți-mi mai întâi de unde aveți brelocurile. E un model obișnuit pentru pasionații acestui sport? Poate fi cumpărat din centrele de bowling?

El scutură din cap.

— Nu acestea. Pe ale noastre e gravat numărul unu pentru că suntem foarte buni.

Zâmbi a scuză.

— În mod normal nu scrie nimic pe bile, și dacă da, cel mult numărul care indică mărimea ei. Dar niciodată cifra unu, pentru că nici măcar nu există bile de bowling atât de mici. Nu, pe astea le-a cumpărat unul dintre noi din Thailanda.

Scoase cheile lui și îi arătă lui Carl bila. Mică, întunecată și tocită. Nimic deosebit, până la cifra unu gravată pe ea.

— Noi și câțiva din vechea echipă o au, continuă el. Cred că atunci a cumpărat zece.

— Cine e el?

— Svend. Cel cu sacoul albastru. Care mestecă gumă și arată ca un vânzător de haine de bărbați. Ceea ce a și fost o vreme.

Carl îl studie pe bărbat. La fel ca și ceilalți, ședea la bar și îl studia pe colegul lui care discuta cu polițistul.

— OK, vă antrenați împreună, ca echipă?

Dacă unul lipsește mai mereu, ar putea fi important, se gândi el.

— Da, eu și Jonas cel puțin. Câteodată mai vin și ceilalți. Dar o facem în general de plăcere. Pe vremuri ne antrenam împreună aproape întotdeauna, dar nu se mai întâmplă atât de des.

Zâmbi din nou.

— De regulă exersăm un pic chiar înainte de concursuri. Poate că ar trebui să o facem din nou mai des. Dar ce contează? Dacă tot obții într-o rundă peste două sute cincizeci, care e problema?

— Are vreunul dintre voi o cicatrice vizibilă, știți asta?

Lars Brande ridică din umeri.

Se părea că va trebui să-i verifice pe fiecare în parte.

— Ce ziceți, putem să ne așezăm acolo? Întrebă Carl, arătând spre câteva mese acoperite cu pânză albă, evident un fel de restaurant.

— Cu siguranță.

— Atunci o să mă așez acolo. Dacă ați fi atât de amabil să îl rugați pe fratele dumneavoastră să vină acolo?

Jonas Brande părea consternat. Despre ce era vorba? Ce era atât de important încât modificase ordinea din concurs?

Dar Carl nu se osteni să-l lămurească.

— Unde erați astăzi după-amiază între orele 15.15 și 15.45? Puteți să dovedeți cumva asta?

Carl îi studie chipul. Masculin. În jur de patruzeci și cinci de ani. Ar fi putut fi bărbatul din lift, pe care îl văzuseră la spital? Cel din portretul-robot?

Jonas Brande se aplecă ușor în față.

— Între 15.15 și 15.45? Nu cred că pot spune cu atâta precizie.

— Aha. Dar aveți un ceas foarte frumos, Jonas. Nu vă uitați niciodată la el?

În mod surprinzător, bărbatul izbucni în râs.

— Sigur că da, doar că nu îl port când lucrez. Un ceas ca ăsta costă treizeci și cinci de mii de coroane. L-am moștenit de la tatăl nostru.

— Așadar, în acel interval de timp ați lucrat?

— Evident.

— Și de ce nu știți unde erați?

— Ei bine, nu știu dacă eram în atelier și reparam stupii sau dacă eram în hambar și schimbam roata zimțată din malaxorul de miere.

Se pare că nu el era cel inteligent dintre cei doi frați. Sau poate că era foarte inteligent?

— Vindeți mult și la negru?

Punct ochit! La întrebarea asta nu se aștepta. Nu că pe Carl l-ar fi interesat. Asta era treaba altora. Pe el îl interesa să-și facă doar o impresie despre bărbatul aflat în fața sa.

— Jonas, aveți antecedente? Știți că pot afla foarte ușor.

Carl nu reuși să plesnească din degete cum intenționa.

Bărbatul scutură din cap.

— Alții din echipă?

— De ce?

— Există antecedente?

El ezită.

— Cred că Go Johnny, Accelație și Papa au ceva la dosar.

Carl își dădu ușor capul pe spate. Ce nume de rahat!

— Cine sunt ăștia?

Jonas Brande își miji ochii când se uită la bărbații de la bar.

— Birger Nielsen e cel cu chelia. Cântă la pian în baruri și restaurante. De asta îi spunem Go Johnny. Cel de lângă el e Mikkel, mecanic de motociclete în Copenhaga. De aceea îi spunem Accelație. Nu cred că au făcut cine știe ce. La Birger a fost ceva cu producerea ilegală de șnaps, iar la Mikkel ceva cu mașini furate, pe care le-a vândut mai departe. Dar s-a întâmpat demult. De ce?

— Și cel de-al treilea pe care l-ați numit? Papa îi spuneți, nu? Trebuie să fie Svend, cel cu sacoul albastru.

— Da, el e catolic. La el nu știu exact, dar cred că a fost ceva în Thailanda.

— Și cine e ultimul din echipă? Cel care tocmai vorbește cu fratele dumneavoastră? E cel care pleacă, nu?

— Da. René. Cel mai bun jucător al nostru. De aceea e și mare păcat. René Henriksen, exact ca pe fostul apărător din echipa națională de fotbal. De aceea îi spunem Trei.

— Pentru că René Henriksen avea tricoul cu numărul trei?

— Cel puțin la un moment dat.

— Aveți o legitimație, ceva unde e notat CNP-ul dumneavoastră, Jonas?

Ascultător, acesta scoase portmoneul din buzunar și îi întinse lui Carl carnetul de conducere.

Carl își notă numărul.

— Știți cumva dacă vreunul dintre dumneavoastră conduce un Mercedes?

El ridică din umeri.

— Nu. Ne întâlnim mereu...

Carl îi făcu semn că nu mai contează. Nu avea timp de asta.

— Vă mulțumesc, Jonas. Vă rog să-l trimiteți pe René la mine, da?

•

Se priviră din clipa în care el se ridică de la bar și până când se așează în fața lui Carl. Un bărbat foarte atrăgător. Nu că ar fi însemnat ceva, dar era îngrijit și avea o privire fermă.

— René Henriksen, se prezentă el și își ridică ușor pantalonii de la genunchi înainte să se așeze. Din câte am înțeles de la Lars Brande, investigați un caz. Nu că ar fi zis el ceva, dar e doar o părere de a mea. Are de a face cu Svend?

Carl îl studie cu atenție. Cu un pic de bunăvoință, putea fi foarte bine cel pe care îl căutau. Chipul era poate un pic prea îngust, dar era posibil ca în decursul anilor să mai fi slăbit. Părul tuns de curând. Tâmpile înalte, dar asta se putea schimba cu o perucă. Carl simți furnicături în tot corpul. Toate ridurile din jurul ochilor nu erau doar de expresie.

— Svend? Vă referiți la Papa? zâmbi Carl, deși nu îi ardea de așa ceva.

Tipul ridică sprâncenele.

— De ce întrebați dacă are vreo legătură cu Svend?

Aici, expresia omului se schimbă, dar nu afișă o mină justificativă, așa cum te-ai fi așteptat, ci mai degrabă una rușinată, de parcă și-ar fi dat seama de lipsa lui de tact.

— Ah, zise el, scuze, a fost greșeala mea. Nu ar fi trebuit să aduc vorba de Svend. Vreți să o luăm de la început?

— E în regulă. Părăsiți echipa? Vă mutați?

Din nou acea privire care îi dădea senzația că omul din fața lui se simțea dezgolit.

— Da, zise el. Mi-a fost oferit un job în Libia. Voi superviza construcția unei instalații solare uriașe în deșert, care să producă electricitate într-o singură unitate centrală. O chestie revoluționară, poate că ați auzit de ea?

— Sună palpitant. Cum se numește firma?

— Ah, e așa o poveste enervantă, zâmbi el. Deocamdată, numele se rezumă la numărul de înregistrare de la Registrul Comerțului al societății daneze pe acțiuni. Nu se pot hotărî dacă numele să fie arab sau englez, dar pentru informarea dumneavoastră, societatea se cheamă 773 PB 55.

Carl încuviință.

— Câți dintre colegi conduc un Mercedes, în afară de dumneavoastră?

— Cine zice că am un Mercedes?

El scutură din cap.

— După știința mea, doar Svend are unul, dar de regulă vine pe jos aici. Nu stă departe.

— De unde știți că Svend are un Mercedes? Lars și Jonas spuneau că mergeți mereu cu Volkswagenul lor.

— Așa e, dar Svend și cu mine ne întâlnim și în particular. Ar trebui să spun că ne întâlneam, căci în ultimii doi sau trei ani n-am mai fost pe la el. Înțelegeți probabil de ce. De atunci și până acum cu siguranță că nu și-a schimbat mașina. Cel puțin, nu din câte știu eu. Pensionarii nu au chiar atât de mulți bani.

— Ce vreți să spuneți cu „înțelegeți probabil de ce”?

— Ei, călătoriile sale în Thailanda. Doar despre ele e vorba, nu?

Asta suna a manevră de distragere a atenției.

— Ce fel de călătorii? Nu sunt de la brigada antidroguri, dacă asta credeți.

Bărbatul arăta acum de parcă ar fi vrut să intre în pământ, dar putea fi și o manevră abilă.

— Droguri? Nu, nu despre asta e vorba, zise el. Ah, la naiba, nu vreau să aibă probleme din pricina mea. Cu siguranță am bănuțit ceva greșit.

— Vreți să fiți amabil și să-mi spuneți pe șleau ce bănuțiți? Altminteri va trebui să vă iau cu mine pentru interogatoriu la sediu.

René Henriksen își trase capul înapoi.

— Pentru Dumnezeu, nu. Vreau doar să spun că Svend a recunoscut odată față de mine ce făcea în Thailanda. Că organiza femeii localnice care însoțeau transportul de copii în Germania. Copii care să fie adoptați de perechi fără copii. Se ocupa de toată hârțogăria și era convins că face o faptă bună. Dar nu cred că știe de unde vin copiii. La asta mă refeream.

Făcu un semn din cap.

— Svend e un jucător talentat de bowling, așa că e în regulă să joci cu el. Dar de când am aflat despre treaba cu copiii, nu am mai fost la el acasă.

Carl se uită la bărbatul cu sacoul albastru.

Acolo unde era fum, era și foc. Oare acest Svend folosea fumul pentru a abate atenția de la cu totul alte lucruri? Era foarte posibil. Ține-te de adevăr, dar nu prea aproape, așa suna codul celor mai mulți

infractori. Poate că nu se ducea deloc în Thailanda, poate că el era răpitorul care avea nevoie de un alibi pentru colegii de bowling în timp ce își vedea de activitățile sale revoltătoare.

— Știți cine din echipă cântă bine și cine prost?

Bărbatul se aplecă în față și începu să râdă.

— Nu, noi nu prea cântăm.

— Și dumneavoastră?

— Mulțumesc, eu cânt destul de bine. Pe vremuri am avut deseori ocazia în calitate de ministrant la biserica din Fløng. Am cântat și în corul bisericii. Vreți să vă ofer o probă?

— Nu, mulțumesc. Dar Svend e un cântăreț bun?

— N-am idee, răspunse bărbatul, scuturând din cap. Dar spuneți-mi, de asta ați venit?

Carl încercă să zâmbească.

— Are vreunul dintre dumneavoastră vreo cicatrice vizibilă? Știți asta?

Bărbatul ridică din umeri. Nu, Carl nu-l putea exclude încă dintre suspecți. Pur și simplu nu putea.

— Vă puteți legitima? Aveți ceva din care să reiasă CNP-ul dumneavoastră?

El nu răspunse. Băgă mâna în buzunar și scoase un etui care conținea cârduri din plastic. Lars Bjørn avea și el așa ceva. Cu siguranță o chestiune de statut social.

Carl își notă CNP-ul. Patruzeci și patru de ani. Se potrivea.

— Vreți să-mi mai spuneți încă o dată numele noii dumneavoastră firme?

— 773 PB 55. De ce?

Carl ridică din umeri. Dacă el ar fi rostit din minte un astfel de nume absurd, l-ar fi uitat cu siguranță două minute mai târziu. Așadar, probabil că era corect.

— Încă ceva. Unde erați astăzi între orele 15 și 16?

Bărbatul se gândi puțin.

— Între trei și patru. Eram la frizer, în Allehelgensgade. Măine am o întâlnire importantă și trebuie să fiu prezentabil.

Își trecu mâna pe la tâmplă. Da, arăta tuns de curând, dar de îndată ce terminau aici, trebuiau să verifice la frizer.

— René Henriksen, aș vrea să vă așezați dincolo, în colț, la masa albă. E posibil să trebuiască să discutăm și mai târziu.

Bărbatul încuviință și zise că, evident, era în continuare dispus să ajute.

Asta spuneau aproape toți cei care vorbeau cu poliția.

Carl îi făcu apoi un semn lui Assad să-l trimită pe bărbatul cu sacoul albastru. Nu aveau timp de pierdut.

•

Omul nu părea deloc un tânăr pensionar. Umerii umpleau sacoul și asta nu doar cu ajutorul pernițelor, care aminteau mult de moda anilor 1980. Avea trăsături marcante, iar când mesteca gumă îi juca întreaga musculatură a maxilarului. Cap lat. Sprâncene puternice, aproape împreunate. Păr tuns scurt. Mers ușor aplecat. Un bărbat care avea probabil mai multe secrete decât ai fi crezut la prima vedere.

Mirosea neutru, dar bine. În schimb, nu prea știa să susțină privirile. Și avea cearcăne negre, care păreau să facă distanța dintre ochi mai mică.

În orice caz, un profil care merita o a doua privire.

Când se așeză, Svend îl salută din cap pe René Henriksen, aflat în colț.

Părea, într-un anume fel, un salut destul de prietenos.

46.

Când își dăduse seama că putea să-și controleze foarte bine emoțiile, nici măcar nu era prea în vârstă. La el, pur și simplu nu puteai să-ți dai seama cum se simțea cu adevărat. Știa asta.

Această capacitate de a fi impenetrabil o dezvoltase în casa parohială, căci acolo nu trăiai în lumina lui Dumnezeu, ci în umbra acestuia, iar emoțiile erau, de cele mai multe ori, interpretate greșit. Bucuria era confundată cu superficialitatea, furia cu refuzul sau ciuda. Și, de fiecare dată când era citit prost, era pedepsit. De aceea își ascundea sentimentele. Era cel mai bine pentru el.

Ceea ce îl și ajutase de atunci – de fiecare dată când se simțea nedreptățit, când îl afectau dezamăgirile.

Și acum îl ajuta, da, era salvarea lui.

Când îi văzuse venind pe cei doi polițiști, avusese un șoc. Un șoc adevărat. Dar nu arătase asta.

Îi observase imediat când se apropiaseră de recepție. Cu siguranță erau cei doi bărbați care discutaseră în fața liftului din Rigshospital cu fratele lui Isabel. Nu uitai prea ușor o astfel de pereche bizară.

Întrebarea era dacă și ei îl recunoșteau.

Nu credea. Altfel, l-ar fi ciuruit cu întrebări, iar polițistul l-ar fi privit, cu siguranță, altfel.

Se uită în jur. Dacă situația se agrava, existau două ieșiri. Fie prin sala mașinilor, pe ușa din spate și apoi în sus, pe scara de incendiu, pe lângă scaunul fără picioare pe care cineva îl pusese acolo pentru a semnala că era drumul greșit. Ridicol.

A doua variantă te ducea direct pe lângă acel asistent de poliție. Toaletele se aflau între recepție și ieșire. Așadar, ce ar fi fost mai firesc decât să o iei în acea direcție?

Dar atunci bărbatul cu tenul închis la culoare ar fi văzut că trece pe lângă ușile toaletelor. Și ar fi trebuit să-și abandoneze mașina, pe care o parcase, ca de obicei, departe, în parcare Ro's Torv. Și nu i-ar fi ajuns timpul să iasă din parcare. Aveau să-i taie calea.

Nu, dacă se hotăra pentru acea soluție, trebuia să-și lase mașina acolo și să fugă pe jos. Și, deși cunoștea o sumedenie de scurtături în orașul său, nu era sigur că avea să fie destul de rapid.

Cel mai bine era să abată atenția de la el asupra altcuiva. Dacă voia să scape și, în același timp, să controleze situația, trebuia să folosească mijloace mai radicale. Cu acești doi polițiști nu era de glumă, erau deștepți. Naiba știa cum îi dăduseră de urmă.

Era limpede că îl suspectau. Altminteri, de ce ar fi întrebat de Mercedes? Sau de talentele sale de cântăreț? Și, de două ori, de numărul societății pe acțiuni din Registrul Comerțului? Ce noroc că își amintise numărul!

Dar, până una alta, polițistul înghițise minciunile pe care i le înșirase, acceptase carnetul de conducere fals, precum și numele fals sub care venea de ani întregi la clubul de bowling.

Problema era că îl înghesuieră literalmente în colț. Minciunile lui erau ușor de verificat. Mai rău, identitățile sale se terminau și la fel și punctele de susținere. Nu putea să plece pur și simplu. Orice om din local ar fi văzut tentativa sa de a fugi.

Se uită spre Papa. Acesta ședea în fața polițistului și mesteca gumă ca nebunul. Era personificarea vinovăției.

Bărbatul acela era victima permanentă, de aceea îl și folosise ca exemplu de atâtea ori. Unul ca Papa era personificarea domnului Nimeni. Așa trebuia să arăți dacă nu voiai să ieși în evidență. Foarte banal, așa cum arăta el. Adevărul era că se asemănau în anumite privințe: forma capului, mărime, statură, greutate, dar și la aspectul exterior îngrijit, care părea chiar un pic plicticos. Papa îi dăduse ideea să se machieze astfel încât ochii să pară mai apropiați și sprâncenele împreunate. Și, cu puțin machiaj, obrajii lui păreau la fel de lați ca ai Papei.

Folosise de câteva ori exact aceste trăsături.

Lăsând la o parte fizionomia, Papa mai avea și altceva care i se potrivea: Svend se ducea de mai multe ori pe an în Thailanda și nu făcea asta pentru natura frumoasă de acolo.

•

Polițistul îl rugase pe Papa să ia loc la masa de alături și să aștepte. Era alb la față și părea profund jignit.

Imediat după el urma Birger. Apoi nu mai rămânea decât unul, după care interogatoriul lua sfârșit. Nu mai avea timp de pierdut.

Se ridică și se așeză cu Papa la masă. Dacă polițistul ar fi încercat să-l oprească, tot s-ar fi așezat și ar fi urlat ceva despre statul polițienesc. Și dacă s-ar fi ajuns la un schimb de replici, ar fi plecat de acolo – cu

mențiunea de a-l căuta acasă. Doar aveau CNP-ul lui, așadar n-ar fi trebuit să fie greu să îi găsească adresa dacă mai aveau întrebări.

Și asta era o ieșire. Nu puteau să-l aresteze fără un motiv concret, și cu siguranță nu aveau așa ceva. Chiar dacă în această țară se schimbaseră multe, tot nu puteai să arestezi cetățeni așa, când aveai chef. Sigur, o puteai face doar dacă aveai dovezi concrete, iar Isabel cu siguranță nu le putuse furniza.

Evident, asta se putea întâmpla, cu siguranță, la un moment dat. Dar încă nu era cazul, doar văzuse în ce stare era Isabel.

Nu, nu aveau dovezi. Aveau un cadavru și nu știau nimic despre căsuța de la debarcader. Fiordul avea să ascundă în curând toate urmele, iar el va trebui să stea ascuns câteva săptămâni.

Papa îl privi furios. Mâinile și le strânsese în pumni, iar mușchii gâtului îi erau încordați. Respira iute și scurt. Reacția foarte corectă și, în această situație, cât se poate de utilă. Dacă manevra lucrurile cu precizie, în trei minute scăpa.

— Ce le-ai povestit, porcule? șuieră Papa când se așeză cu el la masă.

— Nimic din ce nu știau deja dinainte, Svend, șopti el. Sincer. Se pare că tipul știe oricum tot. În afară de asta, te au în vizor de multă vreme, gândește-te la asta.

Observă că respirația acestuia devenise și mai precipitată.

— E doar vina ta, Svend. Pedofilii nu sunt foarte îndrăgiți, continuă el ceva mai tare.

— Nu sunt un pedofil! Ai spus asta cumva?

— Omul știe tot. Te-au urmărit. Știi că ai pornografie infantilă stocată în computer.

Papa își strângea tot mai mult pumnii.

— Nu cred așa ceva. E imposibil!

Cu toate că își controla cuvintele, vorbea foarte tare. El privi în jur.

Da, funcționa. Polițistul îi privea, așa cum sperase. Era un detectiv deștept. Cu siguranță se așezase special așa ca să poată urmări situația. Evident că îi bănuia pe amândoi.

Își îndreptă privirea spre bar. Nu îl mai văzu acolo pe asistentul tuciuriu. Așadar, și el se ascunsese.

— Polițistul știe foarte bine că nu descarci pornografie de pe internet, ci o primești pe stickuri USB de la prieteni, continuă el neclintit.

— Dar nu e adevărat!

— Asta mi-a spus, Svend.

— De ce vă interoghează pe toți, dacă e vorba despre mine?

Preț de o clipă uită să mai mestece la gumă.

— Cu siguranță că a interogat și alți oameni din cercul tău de cunoștințe, Svend. Acum a venit și aici, pe față, ca să recunoști în sfârșit.

Papa tremura.

— Nu am nimic de ascuns. Nu fac decât ceea ce fac și alții. Așa e în Thailanda. Nu le fac nimic copiilor. Stau doar cu ei. Nu e nimic sexual. Nu cât sunt cu mine.

— Știu asta, Svend. Mi-ai spus de multe ori, dar el susține că faci comerț cu pornografia infantilă. Că ai lucruri în computer. Nu ți-a spus nimic despre asta?

Se încruntă.

— Ai vreo legătură cu asta, Svend? Ești mereu foarte ocupat când ajungi acolo, doar tu ai spus-o.

— Susține că fac comerț cu așa ceva?

Svend ridicase vocea și se uita speriat în jur.

— De asta m-a întrebat dacă mă pricep la formulare și la lucruri din astea? De asta m-a întrebat de unde am bani ca pensionar să mă duc atât de des acolo? Dar eu nu sunt deloc pensionat. Mi-am vândut afacerile, iar tu știi asta prea bine. Cu toate astea, i-ai băgat asta în cap, René! El a spus că are informația de la tine, dar l-am lămurit.

— Acum se uită la tine. Nu, nu te întoarce. Dacă aș fi în locul tău, Svend, m-aș ridica liniștit și aș pleca. Nu cred că te vor opri.

Băgă mâna în buzunar și deschise briceagul. Apoi, îl scoase foarte încet, ascunzându-l în palmă.

— Când ajungi acasă, distruge tot, Svend. Tot ce te poate compromite, da? E doar un sfat bun de la un prieten bun. Nume, contacte și toate biletele de avion, e clar? Du-te acasă și rezolvă asta. Fă-o acum, altfel o să putrezești în închisoare, te asigur. Și știi ce se întâmplă în închisoare cu bărbați ca tine, nu?

Papa se holbă o clipă la el cu ochii mari. Apoi, păru să se mai liniștească un pic. Împinse scaunul în spate și se ridică. Mesajul fusese recepționat.

Făcu și el același lucru și îi întinse mâna lui Papa, de parcă ar fi vrut să i-o strângă. În acest timp, palmă cuțitul, a cărui lamă dispăru în mânăca sa.

Papa privi o clipă mâna întinsă ezitând. Apoi zâmbi. Biet diavol cu pofte pe care nu și le putea controla. Un individ religios, care se lupta mereu cu rușinea și pe umerii căruia apăsau toate bulele papale ale Bisericii Catolice. Iar acum se afla aici, cu prietenul lui, care îi întindea mâna. Care avea intenții bune.

În momentul în care Papa voi să-i dea mâna, el acționă. Îi apăsă bărbatului cuțitul în palmă, îi apucă degetele și trase brusc mâna omului șocat spre el, astfel încât vârful cuțitului să i se înfigă deasupra soldului, în mușchi. Nu era dureros, dar așa părea a fi.

— Au, ce naiba? urlă el. Are un cuțit, aveți grijă! strigă el și mai trase o dată de brațul lui Sven.

Ambele înțepături nimeriseră perfect în laterala sa, iar sângele i se scurgea deja prin tricou.

Polițistul sări în sus de îi zbură scaunul cât colo. Toți oamenii care se aflau în acel capăt al sălii se întoarseră spre ei.

Îl împinse pe Papa de lângă el. Când observă sângele de pe mâinile sale, începu să se dea înapoi. Se afla în stare de șoc. Totul se petrecuse atât de repede, încât pierduse complet imaginea de ansamblu.

— Dispari, criminalule, șopti el, apucându-se de șoldul rănit.

Papa se panică și fugi. Răsturnă câteva mese în drum spre pistele de bowling.

Era evident că Papa cunoștea centrul de bowling ca pe buzunarul său. Părea că vrea să fugă prin sala mașinilor.

— Atenție, are un cuțit! mai strigă el o dată, în timp ce oamenii se dădeau din calea celui care fugea.

Văzu cum Papa sărea peste pista numărul nouăsprezece și cum asistentul de poliție îl urmărea ca un animal de pradă țâșnind de la bar. O vânătoare cu premise inegale.

Atunci se duse la suportul pentru bile și își luă una. Când asistentul de poliție îl ajunse din urmă pe Papa la capătul pistei, acesta flutură cuțitul ca un nebun. Individul făcea o criză de nervi, dar tuciuriul se aruncă spre picioarele lui și îl făcu să cadă. Se prăbușiră amândoi pe șina pentru bile dintre cele două piste cu un zgomot infernal.

Între timp pornise și polițistul spre cei doi, dar bila de bowling a celui mai bun jucător din echipă rula deja pe pista exterioară și era mai rapidă decât polițistul.

Zgomotul pe care îl făcu bila când se lovi de tâmpla lui Svend se auzi limpede. Trosni ca atunci când strivești o pungă de chipsuri.

Cuțitul din mâna lui Svend căzu pe pistă.

Toate privirile se îndreptară acum de la făptura nemișcată spre el. Cei care observaseră agitația știa că el aruncase bila. Doi dintre ei știa și de ce se prăbuși la pământ și se ținu de o parte.

Totul se petrecea așa cum își dorise.

•

Polițistul era vizibil șocat când se îndreptă spre el.

— E o chestiune serioasă, zise el. Din câte îmi dau seama, e fractură de craniu. Svend va avea noroc dacă va supraviețui. Puteți doar să vă rugați ca paramedicii să facă treabă bună.

Se uită la capătul pistei, unde ambulanțierii se străduiau să acorde primul ajutor. Să se roage ca aceștia să facă treabă bună? Ei, chiar asta avea de gând!

Unul dintre asistenți îi goli buzunarele lui Svend și îi întinse conținutul tuciuriului. Cei doi polițiști erau genul conștiincios. În curând aveau să solicite ajutor și să dea telefoane ca să afle informații suplimentare. Apoi, aveau să verifice și CNP-urile și numele. Aveau să verifice alibiurile. Aveau să sune la frizerul pe care nici nu-l cunoștea. Mai dura un pic înainte să înceapă să îl bănuiască de ceva, dar nu mai avea decât acest interval de timp.

Polițistul de lângă el gândea atât de profund, încât ziceai că scoate fum.

— Omul ăsta, pe care probabil tocmai l-ați omorât, a răpit doi copii. Probabil că i-a și ucis. Vor muri de sete și de foame dacă nu îi găsim cât mai repede. Vom merge imediat la el acasă și vom verifica totul, dar poate ne ajutați. Știți cumva dacă are o casă de vară sau ceva în genul acesta? Undeva mai izolat? Pe malul apei? Cu o casă și debarcader, pentru bărci?

Reuși să-și ascundă șocul. De unde știa polițistul de căsuță? La asta chiar nu se așteptase. La naiba, de unde știa asta?

— Îmi pare rău, zise el calm și se uită la bărbatul care abia respira pe podea. Îmi pare sincer rău, dar chiar nu știu nimic.

Polițistul scutură din cap.

— În ciuda circumstanțelor, nu se poate evita continuarea cercetărilor cu privire la ce s-a întâmplat aici. Trebuie să știți asta.

El încuviință ușor. De ce să protesteze? Era la mintea cocoșului. Voia să se arate cooperant. Atunci, poate că se mai relaxau.

Asistentul tuciuiri se îndreptă spre ei.

— Cât de idiot puteți fi? mârâi el și îl privi în ochi. Nu exista nicio primejdie, îl prinseserăm deja. De ce ați aruncat? Știți ce ați făcut?

El scutură din cap și își ridică mâinile însângerate.

— Dar omul înnebunise, zise el. Am crezut că vă înjunghie!

Își duse din nou mâna la șold. Strânse din ochi, pentru ca detectivii să vadă cât de dureroasă era rana lui.

Apoi afișă o mină furioasă și ofensată și își îndreptă privirea direct spre polițist.

— Ar trebui, mai degrabă, să-mi mulțumiți și să fiți bucuroși că nimeresc atât de bine.

Cei doi polițiști schimbară o privire.

— Agenții care se vor ocupa de caz vor sosi în curând. Vor face un raport preliminar, zise șeful. O să avem grijă să fiți pansat cât de curând. O altă ambulanță e pe drum. Stați liniștit ca să nu sângerați prea tare. Dacă mă întrebați pe mine, nu pare să fie cine știe ce.

Dădu din cap și se retrase.

Acum venise momentul pentru următoarea mișcare.

În difuzoare se anunța că, având în vedere evenimentele actuale, juriul decisese să întrerupă turneul.

Se uită spre unul colegii de echipă. Aceștia încă mai ședeau, privind în gol, la bar. Parcă nici nu auziseră solicitarea polițiștilor de a nu părăsi centrul de bowling.

Da, cei doi polițiști aveau destule pe cap. Evenimentele o luaseră complet razna. Spre sfârșitul serii aveau să fie destule de explicat superiorilor.

Se ridică și se îndreptă foarte liniștit spre asistenții de la capătul pistei 20.

Le făcu semn din cap, se aplecă iute și ridică cuțitul, iar când se asigură că nu îl vedea nimeni, se strecură spre sala mașinilor.

Douăzeci de secunde mai târziu cobora pe scara de incendiu, în drum spre parcare de la Ro's Torv.

În momentul în care lumina salvării sclipi pe Københavnsvej, Mercedesul alunecă din parcare pe stradă.

Doar trei stopuri, apoi avea să dispară.

Evenimentele luaseră o turnură îngrozitoare. Absolut oribilă.

Permisesse ca acei doi bărbați să se așeze la o singură masă, iar asta fusese o mare prostie.

Carl scutură din cap. Ce porcărie! Fusese pur și simplu prea concentrat. Dar cum ar fi putut bănuși că avea să se întâmple așa ceva? Voise doar să-i tensioneze un pic pe cei doi.

Ambii bărbați puteau fi răpitorul, dar care dintre ei era? Într-un fel sau altul, aduceau amândoi cu portretul-robot. De aceea dorise să observe cum reacționau la stres. Era specialist în citit oamenii pe umerii cărora apăsa o vină. Cel puțin, așa crezuse până acum, când totul se dusese de râpă. Acolo, pe targă, zăcea răpitorul – singurul care putea să le spună unde erau copiii, din greșeala lui. Era incredibil!

— Ia uită-te la asta, Carl.

Se întoarse spre Assad, care ținea în mână portmoneul lui Svend și nu părea foarte fericit.

— Da? Ce este? Văd că nu ai găsit nimic, nicio adresă.

Assad îi întinse un bon de casă de la un supermarket.

— Uită-te la oră, Carl.

Carl simți cum începe să transpire.

Assad avea dreptate. La dracu', chestiunea lua o cu totul altă întorsătură. Ce coșmar!

Bonul de casă era de la un supermarket Kvickly din Roskilde. O chitanță pentru o cumpărătură mică: un bilet la loto, „Berlingske Tidende” și un pachet de Stimorol. Cumpărate în aceeași zi, la ora 15.15. Cu doar câteva minute înainte ca Isabel Jønsson să fie atacată în Rigshospital.

Dacă acest bon de casă era al lui Papa, nu putea fi el răpitorul. Și de ce n-ar fi fost al lui, dacă se afla la el în portofel?

— Ce porcărie îngrozitoare! gemu Carl.

— Asistenții au găsit în buzunarul lui un pachet de Stimorol. I-am rugat să-i golească buzunarele, continuă Assad cu o mină sumbră și se uită în jur.

Apoi, brusc, expresia i se schimbă, luminându-i-se.

— Unde e René Henriksen? strigă el.

Carl își roti privirea prin sală. La naiba, unde dispăruse?

— Uite! strigă Assad și arată spre culoarul îngust care ducea spre sala mașinilor, unde erau întreținute și alimentate automatele de bowling.

Carl văzu și el. O dâră pe perete, lată de cinci centimetri. Exact la nivelul șoldului. Era, evident, sânge.

— Fir-ar să fie de treabă! răcni el și goni pe lângă pistele de bowling.

— Ai grijă, Carl! îi strigă Assad. Cuțitul nu mai e pe pistă, l-a luat cu el!

Te rog, dă să fie acolo înăuntru, se gândi Carl, când se înghesui în încăperea cu motoare, unelte și alte troace. Dar acolo era mult prea liniște.

Alergă pe lângă țevile de aerisire și o masă din lemn de tek, cu spray-uri și dosare, până când se trezi în dreptul ușii din spate.

Apucă îngrijorat clanța, o apăsă și se trezi afară, lângă scara de urgență, holbându-se în întuneric.

Bărbatul dispăruse.

Assad se întoarse după zece minute, transpirat și cu mâinile goale.

— Dincolo, în parcare, am mai găsit o pată de sânge, zise el.

Carl expiră încetișor. Ultimele minute fuseseră îngrozitoare. Polițistul de serviciu de la sediu îi dăduse informațiile necesare.

— Nu, îmi pare rău, spusese acesta, nu există nimeni cu acest CNP.

Nimeni cu acest CNP! René Henriksen nu exista! Totuși, era omul pe care îl căuta.

— OK, Assad, mulțumesc, zise el obosit. Am cerut să vină patrulele cu câini, vor sosi în curând. Atunci vor avea măcar ceva după care să se orienteze, dar e ultima noastră speranță.

Îi povesti lui Assad despre cercetările făcute la sediu. Nu aveau absolut nimic cu privire la bărbatul care își spunea René Henriksen. Un criminal în serie fugise.

— Găsește-mi numărul de telefon al inspectorului de poliție de aici din Roskilde. Îl cheamă C. Damgaard, îl rugă apoi Carl. Între timp, îl sun pe Jacobsen.

Îl deranjase de mai multe ori pe șeful lui pe numărul privat. Directorul departamentului de cercetare a crimelor din Copenhaga avea telefonul disponibil zi și noapte, înțelegerea era mereu valabilă.

— Într-un oraș mare precum Copenhaga, infracțiunile nu se opresc. De ce aș face-o eu? era replica lui de fiecare dată.

Dar Marcus Jacobsen nu fu foarte entuziasmat când află de ce îi tulbura Carl liniștea serii.

— Carl, nu se poate! Trebuie să-l suni pe Damgaard. Roskilde nu ține de mine.

— Nu, Marcus, știi asta, iar Assad exact asta face, dar e vorba de unul dintre ai tăi care a făcut-o de oaie.

— Ei, cine ar fi crezut că o să aud vreodată așa ceva din gura lui Carl Mørck?

Părea aproape încântat.

Carl alungă acest gând.

— Jurnaliștii vor fi aici cât de curând, zise el. Ce să fac?

— Informează-l pe Damgaard și adună-te. Tu l-ai lăsat să scape, acum fă pe dracu-n patru să-l prinzi. Pune-i pe colegii din Roskilde la treabă, da? Noapte bună, Carl, și vânătoare plăcută. Despre restul vorbim mâine.

Carl simți o ușoară apăsare în piept. Pe scurt, nu se puteau baza decât pe forțele proprii.

— Uite numărul privat al inspectorului Damgaard, zise Assad.

În timp ce forma numărul și auzea cum sună, Carl simți cum apăsarea din piept creștea. *La naiba, nu! Nu acum!*

— Aici Damgaard. Din păcate nu sunt acasă. Lăsați un mesaj, se auzi robotul.

Carl închise furios mobilul. La naiba, acest afurisit de inspector de poliție din Roskilde era vreodată disponibil?

Oftă. Nu-i rămânea altceva de făcut decât să aștepte colegii care aveau să apară în curând. Poate că unul dintre ei avea o idee despre cum să se încheie acest coșmar, înainte ca întreaga trupă de jurnaliști din Seeland să apară în prag. Câțiva vulturi locali își făcuseră deja apariția și fotografiau în draci. Sfinte Sisoie! În această societate multimedia, zvonurile se răspândeau mai repede decât evenimentele. Sute de ochi văzuseră ce se întâmplase și sute de mobile transmiseseră vestea. Așa că vulturii nu se lăsaseră așteptați.

Le făcu semn celor doi investigatori locali, pe care polițistul de la recepție îi lăsase să treacă.

— Carl Mørck.

Le arătă legitimația.

Ambii îl cunoșteau după nume, fără însă să comenteze, îi informă cu privire la situație, ceea ce nu fu deloc ușor.

— Așadar, căutăm un bărbat care e în stare să se deghizeze astfel încât să nu poată fi recunoscut și al cărui Mercedes e singurul nostru punct de plecare. O joacă de copil, rezumă unul dintre ei situația. Vom lua amprentele de pe paharul lui de apă minerală și să sperăm că asta ne va ajuta un pic. Cum e cu procesul-verbal? îl facem chiar acum?

Carl își bătu colegul pe umăr.

— Asta mai poate să aștepte. Pe mine mă găsiți oricând. Dacă începeți cu oamenii care lucrează aici, eu vorbesc între timp cu cei patru colegi din echipa de bowling.

N-avură de ales decât să accepte. Avea dreptate.

Carl îi făcu semn din cap lui Lars Brande, pe chipul căruia se vedea șocul. Dintr-un foc, rămăsese fără doi oameni. O înjunghiere, un mort. Echipa lui era distrusă. Oameni pe care credea că îi cunoaște îl lăsaseră de izbeliște într-un mod impardonabil.

Da, era șocat, iar fratele lui și ceilalți doi la fel. Stăteau laolaltă fără să vorbească.

— Trebuie să știm neapărat cine e acest René Henriksen în realitate. Așa că vă rog să vă gândiți bine. Ne puteți ajuta? Cu orice. Are copii? Cum îi cheamă? E căsătorit? Unde a lucrat? Unde își face cumpărăturile? Aduce prăjituri de la o anumită cofetărie? Gândiți-vă!

Trei dintre colegii de bowling nu reacționară în niciun fel, dar al patrulea, mecanicul căruia îi spuneau Accelerație, se mișcă puțin. Nu părea la fel de afectat ca restul.

— M-am întrebat de multe ori de ce nu vorbea niciodată despre serviciul său, zise el. Noi, ceilalți, făceam mereu asta.

— Da, și?

— Ei bine, părea să aibă mereu ceva mai mulți bani la dispoziție decât noi. Așadar, trebuie să fi avut o slujbă bună. Făcea cinste mai des decât noi după concursuri. Da, avea cu siguranță mai mulți bani. Uitați, aia e geanta lui!

Arătă în spatele scaunului de bar pe care ședea el.

Carl făcu rapid un pas în spate și se uită direct la o geantă ciudată, compusă din mai multe compartimente.

— Asta e o Ebonite Fastbreack, zise mecanicul. Ce credeți, cât costă așa ceva? Cel puțin o mie trei sute. Să o vedeți pe a mea, în comparație. Ca să nu mai vorbesc de bile, care...

Dar Carl nu-l mai asculta. Era incredibil! De ce nu se gândise mai devreme la asta? Geanta lui era aici!

Împinse scaunul de bar la o parte și scoase geanta. Era un mic geamantan pe roți, împărțit în toate secțiunile posibile, mai mari sau mai mici.

— Sunteți siguri că e a lui?

Mecanicul încuviință, un pic surprins că această informație era luată atât de în serios.

Carl le făcu semn colegilor din Roskilde.

— Mănuși de cauciuc, repede!

Unul din ei îi întinse o pereche.

Carl simți că fruntea îi era scaldată în sudoare, care picură direct pe geanta albastră când deschise fermoarul. Era de parcă ar fi deschis un mormânt de mult uitat.

Primul lucru pe care îl văzu fu o bilă de bowling. Netedă, lucioasă și surprinzător de colorată. Apoi, încă o pereche de pantofi. O cutie mică plină cu talc. O sticlă de ulei japonez de mentă.

Ridică sticla și le-o arată colegilor de bowling.

— La ce folosea asta?

Mecanicul se uită la sticluță.

— Așa făcea de fiecare dată, ca un fel de ritual. De fiecare dată înainte să înceapă, lua câte o picătură în fiecare nară. Probabil credea că primește astfel mai mult oxigen. Se concentra mai bine, poate. Încercați, e dată naibii chestia aia!

Între timp, Carl cerceta celelalte compartimente. Într-unul din ele se afla o bilă, iar celălalt era gol. Asta era tot.

— Pot să văd și eu? Întrebă Assad când Carl făcu un pas în spate. Ce sunt compartimentele din față? Acolo te-ai uitat?

— Asta voiam să fac.

Carl era cu mintea în altă parte.

— Știți de unde a cumpărat geanta? Întrebă el deodată.

— De pe internet, veni răspunsul.

De pe internet, normal. Ce porcărie!

— Și pantofii și tot restul? continuă el, în timp ce Assad scosese din buzunar un pix și cerceta una dintre găurile bilei.

— Toți cumpărăm de pe internet, e mai ieftin, zise mecanicul.

— Nu vorbești nimic personal? Despre copilărie, tinerețe, unde ați început să practicați bowlingul? Când ați trecut prima dată de două sute?

Haide, oferiți-mi ceva, idioți care aruncă bile. Nu se poate întâmpla așa ceva!

— Nu. Nu vorbeam decât despre evenimentul din acel moment, continuă mecanicul, iar când terminam, vorbeam despre cum a mers.

— Uite, Carl, zise Assad.

Carl se uită la ghemotocul de hârtie pe care i-l întindea Assad. Strâns și tare ca piatra.

— Se afla în gaura pentru degetul mare, îi explică Assad.

Carl se uită la colegul lui fără să înțeleagă. Cumva, i se golise mintea. Ce vorbea despre gaura pentru degetul mare?

— Ah, da, zise Lars Brande. E adevărat. René umplea mereu gaura aia. Degetul lui mare era destul de scurt și avea ideea fixă că degetul trebuie să atingă capătul găurii. Susținea că așa simte mai bine bila, și că îi putea oferi astfel rotația corectă.

Fratele său, Jonas, îl întrerupse.

— René avea multe ritualuri. Uleiul de mentă, gaura de la degetul mare, culoarea bilelor. Spunea că îi distrag atenția de la popice, când își lua avânt cu brațul.

— Da, exact, completă pianistul.

Era prima dată când oferea o informație.

— Apoi, stătea mereu trei sau patru secunde într-un picior, înainte să-și ia avânt. Nu ar fi trebuit să i se spună Trei, ci Barză. Ne amuzam adesea pe tema asta.

— Uite, asta era în cealaltă bilă.

Assad îi întinse lui Carl încă un ghemotoc de hârtie.

— Am lucrat foarte atent.

Carl netezi ghemotoacele de hârtie pe tejghea.

Apoi, se uită la Assad. Ce naiba s-ar fi făcut fără el?

— Par a fi chitanțe, Carl, și extrase de la un bancomat.

Carl încuviință. Acum, bancherii aveau să facă ore suplimentare.

Un bon de casă de la un Kvickly și două chitanțe de la bancomate ale Danske Bank. Trei bilețele mici și neînsemnate.

Și uite așa, îi erau din nou pe urme.

48.

Încercă să respire calm și adânc, pentru ca organismul lui să nu secrete hormoni de stres și să nu-i crească tensiunea și pulsul. Rănile de la șold sângerau oricum prea tare.

Analiză situația în minte.

Scăpase, asta era deocamdată cel mai important. Cum ajunseseră atât de aproape de el, nu reușea să înțeleagă, dar asta va analiza mai târziu. Acum trebuia doar să se uite în oglinda retrovizoare, dar nimic nu indica faptul că ar fi fost urmărit.

Ce pas avea să facă poliția în continuare?

Genul de Mercedes pe care îl conducea el era banal, existau mii de astfel de mașini. Doar numărul fostelor taxiuri era impresionant, dar dacă blocau drumurile din jurul Roskilde, ar fi fost nimica toată pentru ei să oprească toate mașinile de genul acesta.

Trebuia să plece cât mai repede și cât mai departe. Mai întâi, acasă. Să arunce cadavrul soției în portbagaj, să aleagă trei cutii deosebit de compromițătoare și să pornească mai departe. Să închidă casa și să pornească spre Vibehof, lângă fiord.

Următoarele săptămâni avea să stea retras acolo.

Și dacă, din cine știe ce motiv, era obligat să rezolve ceva în împrejurimi, atunci avea să se machieze. Protestase mereu când echipa era fotografiată și, de cele mai multe ori, reușise să evite fotografiile. Dar dacă se străduiau, aveau să găsească fotografii cu el.

Așadar, să se ascundă provizoriu la Vibehof era cel mai bun lucru pe care îl putea face. Să dispară până când se descompuneau cadavrele. Și apoi, gata, avea să plece la capătul lumii.

La casa din Roskilde trebuia să renunțe, iar Benjamin avea să rămână la mătușa lui. Când va veni timpul, îl va recupera. După doi, trei ani se va așterne praful peste cazul lui din arhiva poliției.

Cumpăruse, prevăzător, Vibehof exact pentru astfel de situații și pregătise tot ce era necesar. Documente noi, pentru o altă identitate, și bani destui. Nu suficient pentru a putea trăi în lux, însă destul pentru a putea trăi undeva izolat și să pornească o afacere nouă. Oricum, avea nevoie de un an sau doi de liniște și pace.

Când se uită din nou în oglinda retrovizoare îl pufni râsul.

Îl întrebaseră dacă știa să cânte.

— Sigur că pot să cââhânt, dudu el.

Se gândi la întâlnirea din sala comunității din Dollerup. Sigur că toți își aminteau cât de fals cântase. De asta o și făcea! Așa, oamenii aveau impresia că știau ceva important despre el, dar se înșelau amarnic. În realitate, avea o voce mai mult decât bună.

De un lucru mai trebuia să se ocupe: să găsească un chirurg estetician care să îi îndepărteze cicatricea din spatele urechii drepte, acolo unde îl străpunsese cuiul când o spionase pe sora lui. De unde naiba știau de cicatrice? Oare nu o machiase suficient vreodată? Doar făcea asta dintotdeauna, de când acel băiat ciudat, pe care îl omorâse cu ani în urmă, îl întrebuse de unde o avea. Cum îl chema pe puști? Nu mai reușea să-i deosebească unul de altul.

Alungă gândul, dar evenimentele de la centrul de bowling nu voiau să-i iasă din cap.

Pe paharul de apă minerală nu aveau să găsească amprente, dacă asta credeau. Le ștersese când îl interogaseră pe Lars Brande. Și nu aveau să fie nici pe masă sau pe scaune, avusese grijă de asta.

Zâmbi la gândul acesta. Da, pregătise totul foarte bine.

În acel moment își aminti de geanta de bowling. La naiba! Pe bilele de bowling erau amprente, iar în găurile pentru degetele mari îndesase chitanțe.

Cu ajutorul lor, puteau să îi găsească adresa din Roskilde.

Inspiră adânc și se forță să se liniștească pentru ca rana să nu sângereze prea tare.

Ah, își zise el, chitanțele nu le vor găsi. Cel puțin, nu imediat.

Nu, mai avea destul timp. Poate că îi vor descoperi într-o zi sau două casa din Roskilde. În acest moment, îi ajungea o jumătate de oră.

O coti pe stradă și îl văzu pe tânărul acela pe iarbă în fața casei, strigând numele Miei.

Asta îl cam încurca.

Cum scap acum de el? se întrebă el și se gândi să parcheze pe o stradă laterală.

Căută cuțitul însângerat în torpedou, apoi trecu liniștit pe lângă casă și întoarse capul în cealaltă direcție. Tipul părea un motan în călduri. Chiar îl prefera pe acest puști?

Atunci îi zări pe cei doi bătrâni din casa de vizavi, care se holbau la el printr-o fantă a jaluzelelor. Se stafidiseră, dar rămăseseră tot curioși.

Acceleră.

În acest moment nu prea putea face nimic în privința tânărului. Erau prea mulți martori.

Asta era, aveau să găsească trupul soției în casă. Ce mai conta? Poliția oricum îl suspecta.

Nu știa din ce motiv îl suspecta, dar era limpede că situația era serioasă.

Probabil că aveau să găsească și cutiile cu pliantele pentru case de vară care erau de vânzare, dar ce puteau face în legătură cu ele? Nimic. Erau doar hârtii din care nu reieșea pentru care se decisese în cele din urmă.

Nu, nu părea să fie o amenințare reală. Actele de cumpărare pentru Vibehof le păstra împreună cu banii și pașapoartele acolo, în cutie. Nu, nu se simțea amenințat.

Trebuia doar să oprească sângerarea, și să nu fie oprit pe drum. Atunci totul avea să fie bine.

•

Scoase ustensilele de prim ajutor și își dădu cămașa jos.

Rănile erau mult mai adânci decât bănuise, mai ales a doua. Socotise că va trebui să-l tragă puternic pe Papa de braț, dar nu calculase și că acesta va opune atât de puțină rezistență.

De asta sângera atât de tare. Și de asta trebuia să curețe scaunele din față ale Mercedesului înainte să-l vândă.

Își curăță rănile și luă o seringă, injectându-și anestezic.

În timp ce aștepta ca acesta să își facă efectul, se uită în jur. Spera că nu îi vor găsi acest refugiu. Aici, în Vibehof, se simțea cel mai bine, cel mai acasă. Eliberat de lume, eliberat de înșelăciuni și de dezamăgiri.

Pregăti ață și ac. Dură doar un minut și deja putea înfige acul în jurul răni fără să simtă înțepătura.

Curând o să mai am două cicatrice pentru chirurgul estetician, se gândi el și râse.

Apoi, își privi opera și râse din nou.

Cusătura nu era prea grozavă, într-adevăr, dar sângerarea se oprise.

Fixă cu plasturi un bandaj deasupra și se întinse pe canapea. De îndată ce era pregătit, avea să iasă și să-i omoare pe copii. Cu cât o făcea mai repede, cu atât se descompuneau cadavrele mai repede și cu atât mai curând putea și el să dispară.

Încă zece minute. Apoi, avea să ia ciocanul din șopron.

49.

Douăzeci de minute mai târziu, știau cine ridicase banii. Aveau chiar o adresă. Se numea Claus Larsen și locuia atât de aproape, încât avură nevoie de doar cinci minute până pe strada respectivă.

— Ce crezi, Carl? întrebă Assad când rulară prin giratoriul de pe Kong Valdemars Vej.

— Ce să cred? Că e o binecuvântare faptul că avem colegi pe urmele noastre și că sunt înarmați.

— Crezi, așadar, că ar putea fi nevoie de o intervenție?

El încuviință.

O cotiră pe străduță. Încă de departe zăriră, în lumina felinarelor, un bărbat aflat în fața casei, evident foarte agitat.

Nu era cu siguranță cel pe care îl căutau, căci acesta era mult mai tânăr și mai slab.

— Grăbiți-vă! Repede! Acolo sus arde! strigă el când se apropiară.

Carl văzu cum colegii din mașina următoare frâneau și sunau după ajutoare, dar bătrânii de peste drum o făcuseră deja. Stăteau pe trotuar în halat.

— Știți dacă e cineva în casă? strigă Carl.

— Așa cred. Ceva nu e în regulă.

Tânărul aproape că nu mai avea suflu.

— De zile întregi tot vin pe aici, dar nimeni nu a deschis, iar când o sun pe prietena mea pe mobil, aud cum sună acolo sus, dar ea nu răspunde.

Arătă spre fereastra oblică de la primul etaj.

— Dar acum, de ce arde acolo?

Pe chipul lui se așternuse panica.

Carl se uită la flăcările care se vedeau în mod clar prin fereastră.

— Ați văzut de curând un bărbat intrând în casă? întrebă el.

Omul scutură din cap. Aproape că nu putea sta într-un loc.

— O să sparg ușa, acum imediat! strigă el disperat. O sparg, OK?

Carl își privi colegii. Aceștia fură de acord.

Tânărul era înalt, părea puternic și antrenat. Știa ce face. Își luă avânt și, în secunda în care ajunse la ușa, se roti ușor și trosni cu picioarele în yală. Gemu puternic și înjură când căzu la pământ și văzu că ușa nu se clintise niciun milimetru.

— La naiba, e prea groasă!

Se întoarce disperat spre polițiști.

— Ajutați-mă, vă rog!

În același moment, Carl tresări, pentru că se auzi o bubuitură puternică. Se întoarce și văzu cum Assad dispărea printr-o fereastră spartă.

Carl alergă într-acolo, urmat îndeaproape de tânăr. Fusese o manevră deosebit de abilă din partea lui Assad, căci roata de rezervă pe care o aruncase prin fereastră spărsese nu doar sticla dublă, ci și colțurile cioburilor.

Se strecurară înăuntru.

— Pe aici!

Bărbatul îi trase pe care și pe Assad după el în hol. În casa scării fumul nu era atât de dens, dar sus nu-ți vedeai mâna în fața ochilor.

Carl își trase cămașa peste gură și le făcu semn celorlalți doi să facă același lucru. În spatele lor, pe scară, Assad tușea deja.

— Coboară, Assad! strigă el, dar omul nu-l băgă în seamă.

Auziră sosirea pompierilor. Pe tânărul disperat nu-l consola asta. Tușind, își căuta drumul de-a lungul peretelui.

— Cred că e aici, înăuntru. Mi-a spus că are mereu telefonul la ea. Ascultați!

El formă un număr pe mobil și, câțiva metri mai încolo, se auzi un sunet slab.

În timp ce încă mai căuta ușa, în spatele lor plesni cu zgomot puternic o fereastră, cu siguranță din pricina căldurii.

Unul dintre colegii din Roskilde urca scara în urma lor.

— Am aici un extingtor, strigă el. Unde arde?

Atunci, tânărul deschise brusc ușa de la camera cu fereastră înclinată. Flăcările îi izbiră în față.

Extingtorul șuieră, dar apoi stinse focul de ajuns încât să se poată vedea ceva.

Flăcările urcaseră până în tavan și încă mai se hrăneau din multele cutii din încăpere.

— Mia! urlă tânărul. Mia, ești aici?

În acel moment, de afară țâșni un jet de apă prin fereastră acoperișului, iar aburii îi învăluiră.

Când Carl se aruncă la pământ, simți o durere arzătoare în umăr și în brațul pe care îl ținea ridicat pentru a-și proteja fața.

Auziră strigăte de afară, apoi veni spuma.

În decurs de câteva secunde, totul se terminase.

— Trebuie să deschidem ferestrele, tuși un coleg din Roskilde, aflat lângă el. Carl sări în picioare și pipăi după o ușă, dar colegul găsi o alta.

În timp ce fumul se retrăgea de la etaj, tânărul se agita în încăperea în care arsesse. Stătea pe podeaua alunecoasă și scotea cutiile afară cât de repede putea. Câteva încă mai fumegau, dar asta nu-l opri.

Atunci, Carl descoperi corpul fără viață de pe scară.

Era Assad.

— Atenție! urlă el și împinse un polițist la o parte.

Sări câteva trepte, apucă picioarele lui Assad și, cu o opintire, îl trase spre el și îl urcă pe umăr.

— Ajutați-l, mârâi el spre doi asistenți care așteptau, cu măști de oxigen, pe gazonul din fața casei.

La naiba, ajutați-l, își zicea el tot mereu.

Acum se auzeau strigăte de la etaj.

Nu o văzu pe tânăra femeie când o scoaseră din casă. O observă abia după ce fu întinsă pe targă lângă Assad. Era atât de rigidă, încât părea că înțepeneala morții ar fi cuprins-o deja.

Apoi îl aduseră și pe tânăr. Era negru de cenușă, avea porțiuni mari de păr arse de foc, dar fața îi era neatinsă.

Plângea.

Carl plecă de lângă Assad și se apropie de tânărul care părea pe cale să se prăbușească în orice secundă.

— Ați făcut tot ce ați putut, se forță Carl să îi spună.

Apoi, bărbatul începu să râdă, și râdea și plângea în același timp.

— Trăiește, icni el și se lăsă în genunchi. Are puls, l-am simțit.

În spatele lui Carl, Assad își făcu simțită prezența, tușind.

— Ce se întâmplă aici? strigă el, dând din mâini și din picioare.

— Stați liniștit, îl certă un asistent. V-ați intoxicat cu fum și asta poate fi periculos.

— Ce prostie, intoxicație cu fum! Am căzut pe scară și m-am lovit la cap. La ce fum era, nu vedeai la doi metri nici măcar un fund de elefant.

•

Trecură zece minute, apoi femeia deschise ochii. Medicul de pe salvare îi pusese o perfuzie și masca cu oxigen. Asta o ajuta.

Pompierii stinseseră între timp complet focul, iar Assad, Carl și colegii lor din Roskilde cercetaseră superficial casa. Nu găsiseră niciun document referitor la René Henriksen sau Claus Larsen.

Și nicio informație cu privire la o proprietate aflată în apropiere de apă.

Găsiseră doar documentul de cumpărare a casei în care se aflau, care fusese emis pe alt nume, Benjamin Larsen.

Verificară dacă și Mercedesul era înregistrat sub acest nume, dar nu era.

Bărbatul avea tot atâtea identități câte ieșiri avea o vizuină de vulpe. Era incredibil.

În sufragerie găsiseră fotografiile ale celor doi soți. Ea zâmbea, cu un buchet mare în brațe, el elegant și cu o expresie impenetrabilă. Așadar, femeia de pe targă era soția lui. Numele erau scrise pe ușă: Mia și Claus Larsen.

Biata Mia.

— Ce bine că ați fost aici când am venit. Altfel, ar fi putut fi o adevărată catastrofă, îi zise Carl tânărului care se urcase în ambulanță și o ținea pe femeie de mână. Ce relație aveți cu Mia Larsen? Cine sunteți? îl întrebă Carl.

Se numea Kenneth, răspunsese el și mai mult nu spusese. Așadar, explicațiile trebuia să le lase în seama colegilor.

— Trebuie să vă dați un pic la o parte, Kenneth. Trebuie să-i pun lui Mia Larsen niște întrebări care nu permit amânare.

Se uită întrebător la medicul de pe salvare, care ridică două degete.

Două minute, mai mult nu primea.

Carl trase adânc aer în piept. Era probabil ultima lor șansă.

— Mia, zise el. Eu sunt polițist. Nu trebuie să vă temeți, acum sunteți pe mâini bune. Îl căutam pe soțul dumneavoastră. El a făcut asta?

Ea încuviință.

— Trebuie neapărat să aflăm dacă soțul dumneavoastră are cumva o proprietate undeva lângă apă. Poate o casă de vacanță? Știți ceva de asta?

Ea își strânse buzele.

— Poate.

Vocea nu-i era decât o șoptă răgușită.

— Unde?

— Nu știu. Broșuri... sus... cutii.

Ea făcu semn spre casă.

Ce sarcină imposibilă! Carl se întoarse spre polițiștii din Roskilde și le explică ce trebuiau să caute. O proprietate cu o casă pentru bărci la debarcader, undeva pe un fiord. Dacă găseau în cutiile pe care le trăsese Kenneth pe coridor un prospect sau ceva asemănător, trebuiau să îl contacteze de urgență. Cutiile aflate încă în încăpere le mai puteau neglija. Erau, oricum, aproape distruse.

— Mia, îl cunoașteți pe soțul dumneavoastră și sub alt nume în afară de Claus Larsen? Întrebă el la sfârșit.

Ea scutură din cap.

Apoi, ridică un braț. Foarte, foarte încet și direct spre capul lui Carl. Tremura de efort. Îi puse ușor mâna pe obraz.

— Vă rog să-l găsiți pe Benjamin, da?

Mâna îi căzu la loc pe targă, iar ea închise ochii, epuizată.

Carl se uită întrebător la tânăr.

— Benjamin e fiul ei, zise el. Singurul copil al Miei. Are doar un an și jumătate.

Carl oftă și apăsă ușor mâna femeii.

Câtă suferință provocase omul acesta în lume! Cine avea să-l oprească oare?

Se ridică, iar medicul de pe salvare îi mai consultă o dată brațul și umărul. Avea să-l doară al naibii în zilele următoare, fu avertizat.

Mda, nu prea avea cum să schimbe asta.

Pompierii își strânseseră furtunurile, iar ambulanța plecă și ea.

— Assad, te simți bine?

Ajutorul său își dădu ochii peste cap. În afară de o durere de cap și ceva cenușă, era în regulă.

— A scăpat, Assad.

Assad încuviință.

— Ce mai putem face acum?

Carl ridică din umeri.

— Acum e întuneric, dar cred că ar trebui să mergem la fiord și să cercetăm locurile pe care le-a marcat Yrsa pe hartă.

— Avem pozele cu noi?

El încuviință și luă un dosar de pe bancheta din spate. Toate fotografiile aeriene care înfățișau coasta fiordului. Cincisprezece bucăți, și destul de multe cercuri.

— Ce zici, de ce nu o fi sunat Klaes Thomasen? întrebă Assad. Trebuia să discute cu pădureanul.

— Vrei să zici cu pădurarul. Da, asta a spus. Probabil că nu a dat de el.

— Să-l sun pe Klaes și să-l întreb?

Carl încuviință și îi dădu lui Assad mobilul său.

Dură o vreme până când Assad reuși să obțină legătura. Era limpede că nu era ceva în regulă. În cele din urmă, închise telefonul.

— Klaes Thomasen a fost foarte surprins. Deja de ieri i-a povestit Yrsei că pădurarul i-a confirmat că în apropierea drumului forestier există o casă pentru bărci.

Preț de o clipă păru să se mire de acest cuvânt.

— A rugat-o pe Yrsa să îți transmită asta. Cred că a fost atunci când i-ai dăruit trandafirii, Carl. Cred că a uitat să-ți transmită.

Să uite? Poftim? Cum Dumnezeu se putea întâmpla așa ceva? O informație atât de importantă? Femeia era cu totul pe de lături?

Apoi, se opri. Cui să se plângă?

— Unde se află această casă, Assad?

Assad puse harta pe bord și arătă spre un cerc dublu. Vibehof, lângă Dyrnæsvej, în regiunea împădurită din Nordskoven. Yrsa însăși marcaseră locul. Era insuportabil!

De unde era să știe că biata de ea nimerise în plin? Și că brusc aveau să se grăbească atât de tare? Că avea să mai apară o răpire?

Mda, acum erau mai informați. Scutură din cap. Răpitorul lovise din nou și totul indica faptul că cei doi copii se aflau în aceeași situație ca Poul și Tryggve Holt, în urmă cu treisprezece ani. Doi copii în mare primejdie. Tocmai acum!

50.

În satul Jægerspris, o cotiră pe lângă pavilionul roșu pe care scria „Sculptură și pictură”. Apoi, ajunseră în pădure.

Abia după ce merseră o bucată bună pe asfaltul umed ajunseră la o plăcuță pe care stătea scris: *Trecerea interzisă, permis doar riveranilor.*

•

Un loc perfect dacă nu voiai să fii deranjat.

Înaintară încetișor. Potrivit GPS-ului, mai era o bucată bună până la casă, dar farurile cu halogen băteau până departe. Dacă ajungeau brusc la fiord sau în câmp deschis, trebuiau să le stingă. Copacii încă erau desfrunziți, așa că puteau fi zăriți de departe.

— Acum urmează un drum care se cheamă Badevej, Carl. Trebuie să stingi farurile. Urmează o porțiune de câmp deschis.

Carl făcu semn spre torpedou și Assad scoase lanterna.

Rulară în continuare încet, ghidați doar de lumina ei. Recunoșteau din peisaj atât cât să se poată orienta cât de cât.

Spre fiord, deslușiră o bucată de teren mlăștinos. Poate și niște vaci care erau întinse pe un tăpșan. Apoi, din stânga apăru un mic transformator. Când trecură pe lângă el, auziră un mârâit slab.

— Țsta să fi fost sunetul de atunci? Întrebă Assad.

Carl făcu semn că nu. Nu, sunetul era prea slab. Aproape că nu se mai auzea deja.

— Uite, zise Assad, arătând spre o siluetă neagră.

În următorul moment recunoscură un gard viu, care se întindea până jos, la apă. Așadar, Vibehoi se afla direct în spate.

Parcară mașina la marginea drumului. Preț de un moment rămaseră la marginea drumului, să se adune.

— La ce te gândești, Carl?

— Mă întreb ce ne așteaptă acolo. Și, în afară de asta, mă gândesc la pistolul meu, care se află la sediu.

•

În spatele gardului viu se afla un țarc, iar în spatele lui creșteau copaci, până jos la apă. Proprietatea nu era foarte mare, dar era situată perfect. Aici aveai toate posibilitățile de a trăi fericit, sau să ascunzi cele mai oribile fapte posibile.

— Acolo, făcu Assad și arătă spre apă, iar Carl văzu conturul unei case mici. Poate un șopron sau un foișor.

— Și acolo!

Assad arătă spre copaci.

Acolo se vedea o lumină foarte slabă.

Își făcură loc printre crengile gardului viu. Casa din cărămidă era veche, aproape dărăpănată. Două ferestre dinspre drum erau luminate.

— Probabil că e în casă, nu? șopti Assad.

Carl nu spuse nimic. De unde să știe asta?

— Ceva mai spre spatele casei e o alee pentru mașini. Nu ar trebui să vedem mai întâi dacă Mercedesul e acolo?

Carl scutură din cap.

— Crede-mă, este.

Apoi, auziră de jos, dinspre șopronul din capătul grădinii, un mormăit. Ca al unei bărci cu motor care se îndreaptă încetșor spre casă pe o apă netedă ca oglinda.

Carl miji ochii. Acesta era mormăitul.

— Vine dinspre șopron, Assad. Poți să îl vezi?

Acesta mârâi aprobator.

— Ce crezi, casa pentru bărci ar putea să se ascundă în tufișurile de acolo, de lângă șopron? Atunci ar fi direct pe apă.

— Poate. Și poate că omul nostru e acolo jos. Și nici nu vreau să-mi imaginez ce face, bombăni Carl.

Liniștea casei și mormăitul acela îl nelinișteau. I se făcuse pielea de găină.

— Trebuie să mergem acolo, Assad.

Acesta încuviință și îi întinse lanterna.

— Mai bine ia tu arma, Carl. Eu mă încred mai mult în mâinile mele.

Își croiră loc prin desișul care zgâria brațul ars al lui Carl. Își putea ține durerea sub control doar pentru că avea cămașa și jacheta umede de la ploaia mărunță, care îi răcoreau rana.

Cu cât se apropiau mai mult de șopron, cu atât auzeau mai clar sunetul. Monoton, profund, continuu. Ca un motor bine uns, în treapta de viteză cea mai de jos. De sub ușa se zărea o mică fâșie de lumină. Așadar acolo înăuntru se petrecea ceva.

Carl arătă spre ușa și strânse mai bine lanterna grea. Dacă Assad deschidea brusc ușa, el putea să se năpustească înăuntru, pregătit să lovească. Trebuiau să știe ce se petrecea acolo.

Rămaseră câteva secunde încordați în fața ușii și se priviră. Apoi, Carl dădu semnalul. Ușa se dădu de perete și în secunda următoare Carl se năpusti înăuntru.

Se uită în jur, apoi coborî brațul în care ținea lanterna. Acolo nu era nimeni. Nimic în afară de un taburet, câteva unelte pe un banc de lucru, un rezervor mare de ulei, câteva furtunuri și acel generator care mârâia ca o relicvă din vremurile în care obiectele funcționau o veșnicie.

— A ce miroase aici, Carl?

Da, mirosul era intens, iar Carl îl știa de pe vremuri, de pe timpurile când mobilele din lemn de brad și ușile erau date cu baiț. Acel miros pătrunzător, înțepător, care îți făcea nările să se lipească. Miros de sodă caustică. Miros de leșie.

Cu mintea plină de imagini înspăimântătoare, trase taburetul spre rezervor. Se urcă, plin de presimțiri sumbre, și ridică în cele din urmă capacul rezervorului. *Pot opri chestia aia imediat*, se gândi el când orientă fasciculul de lumină spre interiorul rezervorului.

Dar înăuntru nu se vedea nimic. Doar apă și un furtun de încălzire, lung de câțiva metri.

Era destul de ușor să-ți imaginezi la ce servea acest rezervor.

Stinse lanterna și coborî cu atenție de pe taburet, uitându-se la Assad.

— Cred că bieții copii sunt încă în adăpostul pentru bărci. Poate că încă mai trăiesc.

Înainte să părăsească șopronul, se uitară cu atenție în jur și rămaseră o clipă în ușă, ca să-și obișnuiască ochii cu întunericul. În trei luni, la ora asta va mai fi încă lumină, dar deocamdată nu vedeau nimic în afară de umbre neclare, care se ridicau de pe fiord. Să existe acolo, în tufișurile acelea joase, într-adevăr o casuță, un adăpost pentru bărci?

Îi făcu semn lui Assad să îl urmeze. Pe următorii metri simți cum strivește sub tălpi limacși grași. Ce porcărie! Lui Assad probabil că nu-i plăcea defel.

Apoi, ajunseră la tufe. Carl se aplecă și dădu o creangă la o parte, iar acolo, în fața ochilor săi, se afla ușa, o jumătate de metru deasupra pământului, montată între scânduri groase. Le atinse – erau netede și umede.

Mirosea a smoolă, care fusese folosită pentru a etanșeiza crăpăturile. Aceași smoolă pe care Poul Holt o folosise pentru a sigila scrisoarea din sticlă.

Auziră apa clipocind la picioarele lor. Așadar, căsuța era direct pe apă. Fără îndoială că era construită pe piloni. Era un adăpost pentru bărci.

Îl găsiseră.

Carl apăsă mânerul, dar ușa nu se deschise. Apoi, pipăi și găsi o pană din lemn care era înfiptă într-un ivăr. O ridică atent și o lăsă apoi să cadă, împreună cu lanțul fixat de ea. Așadar, individul nu era înăuntru.

Deschise ușa încetșor și auzi imediat respirații slabe.

Îl lovi mirosul de apă stătută, urină și fecale.

— E cineva aici? șopti el.

Dură o clipă până când se auzi un geamăt înăbușit.

Aprinse lanterna și înaintea ochilor i se așternu o imagine sfâșietoare.

La o distanță de doi metri una de alta, ședeau două făpturi mici, în propria mizerie. Pantaloni uzi, păr murdar. Două grămăjoare de viață, care renunțaseră să mai spere.

Băiatul îl privi cu ochi înspăimântați, direct în față. Blocat sub acoperiș, cu mâinile legate la spate și în lanțuri. Gura îi era lipită cu bandă adezivă, care vibra ușor de la respirația sa. Întregul său corp striga după ajutor. Carl mișcă lanterna spre fetiță, care atârna cu fața înainte, prinsă în lanțurile ei. Capul i se odihnea pe umăr, de parcă ar fi dormit, dar nu dormea. Ochii îi erau deschiși și clipeau în lumină, doar că nu avea puterea să ridice capul.

— O să vă ajutăm, șopti Carl, așezându-se în patru labe, și se îndreptă spre ei. Dar trebuie să nu faceți niciun zgomot.

Scoase mobilul și formă un număr. O clipă mai târziu, cerea ajutor de la secția de poliție din Fredrikssund. Apoi, închise telefonul.

Băiatul păru să se relaxeze un pic. Faptul că auzise asta îl mai liniștise.

Între timp, intrase și Assad. Îngenunchease sub acoperișul jos și îi scotea fetiței banda adezivă de pe gură și îi desfăcea legăturile, în timp ce Carl îl ajuta pe băiat. Acesta nu scoase niciun sunet când îi fu smulsă banda de pe gură și se aplecă grăbit într-o parte, astfel încât Carl să ajungă la curelele din piele de la spatele lui.

Reușiră să-i urnească pe copii de lângă perete, dar se blocau la lanțurile care îi țineau legați și la cel care era fixat în perete.

— Lanțurile ni le-a pus ieri și le-a închis cu un lacăt, înainte de asta aveam doar curelele din piele. El are cheia.

Vocea băiatului era răgușită.

Carl se uită la Assad.

— Am văzut o rangă în șopron. Assad, o aduci tu?

— O rangă?

— Da, Assad, la naiba!

Assad știa prea bine ce era o rangă, dar Carl vedea că nu mai voia să calce încă o dată pe melcii ăia, dacă putea evita asta.

— Ține lanterna, mă duc eu să o aduc.

Leși cu spatele din căsuță. Ar fi trebuit să ia de la început ranga. La urma urmei, era o armă utilă.

Alunecă iar pe melcii vii și morți. Observă o rază slabă de lumină de la ferestrele dinspre fiord ale casei. Nu fusese acolo mai devreme.

Rămase o clipă neclintit și ascultă.

Nu, nu se auzea nicio activitate, de nicăieri.

Apoi, se duse la șopron și deschise cu grijă ușa. Ranga se afla direct în fața lui, pe bancul de lucru, sub un ciocan și o șurubelniță. Ridică ciocanul și împinse șurubelnița la o parte. Tresări atunci când aceasta alunecă peste margine și căzu pe jos cu un zăngănit metalic.

Rămase iarăși nemișcat, ascultând.

Apoi, apucă ranga și se strecură afară.

•

Îl priviră ușurați când se întoarse, de parcă fiecare mișcare de-a lui Carl și de-a lui Assad, de când deschiseseră ușa, ar fi reprezentat o mică minune. Era cât se poate de înțeles.

Desprinseră lanțurile din perete.

Băiatul se târî imediat în centrul căsuței, dar fata rămase nemișcată și mormăi.

— Ce-a pățit? întrebă Carl. Poate vrea puțină apă?

— Apă, da. Nu îi e prea bine. Se află aici de mult timp.

— Assad, ia tu fata, spuse Carl. Ține lanțurile ca să nu zăngăne. Eu îl ajut pe Samuel.

Observă că băiatul încremenește. Își întoarse capul murdar și se holbă la care, de parcă tocmai l-ar fi văzut pe diavol în sufletul său.

— Știi cum mă cheamă? întrebă băiatul bănuitor.

— Sunt polițist, Samuel. Știu o sumedenie de lucruri despre voi. Băiatul se trase înapoi.

— De unde? Ai vorbit cu părinții mei?

Carl trase adânc aer în piept.

— Nu, nu am vorbit cu ei.

Samuel își trase ușor și brațele înapoi și își încleștă pumnii.

— Ceva nu e în regulă, zise el. Nu ești polițist.

— Ba da, Samuel. Sunt. Vrei să-mi vezi legitimația?

— De unde ai știut unde suntem? Nu aveai de unde să știi!

— Am lucrat mult ca să-l găsim pe răpitorul vostru, Samuel. Haide, nu avem timp de pierdut, zise Carl, în timp ce Assad o scotea pe fetiță afară pe ușă.

— Dacă sunteți de la poliție, de ce nu avem timp de pierdut?

Acum părea de-a dreptul panicat, era evident isteric. Să fi fost din pricina șocului?

— A trebuit să folosim o rangă ca să vă eliberăm, Samuel. Nu e o dovadă suficientă? Nu avem cheia.

— S-a întâmplat ceva cu părinții mei? N-au plătit? Li s-a întâmplat ceva?

Scutură din cap.

— Ce s-a întâmplat cu părinții mei? strigă el mult prea tare.

— Psst, șuieră Carl.

De afară se auzi un sunet surd. Assad alunecase probabil pe poteca acoperită de melci și căzuse.

— Ești bine, Assad? întrebă Carl.

Se întoarse spre Samuel.

— Haide, Samuel, trebuie să ne grăbim.

Băiatul îl privi suspicios pe care.

— Mai înainte nici măcar nu ai telefonat, așa e? Vreți să ne duceți undeva să ne omorâți. Asta aveți de gând.

Carl scutură din cap.

— O să mă trag afară și tu poți să te uiți pe ușă și să te convingi singur că totul e în regulă, zise el și se târî afară, la aer curat.

Auzi din nou un sunet, apoi simți o lovitură în ceafă. Apoi, totul se întunecă.

51.

Poate că fuseseră niște sunete de afară, poate șoldul care îl dureau, poate rana pe care o cususe. Oricum, se trezi brusc și se uită nedumerit prin cameră.

Apoi își aminti și știu din nou ce se întâmplase. De când se întinsese trebuie că trecuse cel puțin o oră și jumătate.

Simțea încă somnul în oase când se ridică cu greu de pe canapea și se aplecă într-o parte ca să vadă dacă rana sângerase.

Dădu din cap, mulțumit de munca lui. Rana arăta bine, era uscată. Foarte bine, pentru prima dată!

Se ridică și se întinse. În bucătărie avea cutii cu sucuri și conserve. Un pahar de suc de rodie și ton pe pâine prăjită aveau să-i facă bine după cât sânge pierduse. Doar o gustare, apoi avea să se îndrepte spre debarcader.

Aprinse lumina în bucătărie și se uită în întuneric. Apoi trase storurile. Nu era bine să se vadă lumina de pe apă. Siguranță înainte de toate.

Se opri, încruntându-se. Auzise cumva un sunet? Ca un zăngănit metalic? rămase nemișcat și ascultă. Totul era liniștit.

Poate fusese o pasăre care se speriasse? Dar zburau oare păsările la ora asta?

Ridică storul și se uită în direcția din care i se păruse că aude zgomotul. Mijii ochii și rămase nemișcat.

Atunci îl descoperi. Era aproape invizibil în întuneric, conturul a ceva mare care se mișca, dar era acolo.

Direct în dreptul șopronului. Apoi, dispăru.

Se trase cât ai clipi de la fereastră.

Acum, inima îi bătea mai tare decât și-ar fi dorit.

Trase cu grijă sertarul bufetului și își căută un cuțit lung și îngust pentru filetat. Nimeni nu supraviețuia unei lovituri bine plasate cu această lamă.

Apoi, își trase pantalonii și se strecură desculț în întuneric.

•

Acum, auzea clar sunete dinspre căsuță. De parcă ar fi încercat cineva să desprindă acolo înăuntru ceva. Forță brută, aplicată lemnului.

Se opri și ascultă. Acum știa ce era. Se luptau cu lanțurile. Cineva desprindea șuruburile care fixau lanțurile de perete.

Cineva?

Dacă era poliția, avea să se confrunte cu arme mai bune decât a sa.

În schimb, el cunoștea terenul, putea să folosească avantajele întunericului.

Când trecu pe lângă șopron, observă imediat că fâșia de lumină care se vedea de sub ușă era mai lată decât ar fi trebuit să fie.

Da, ușa era doar aninată. Cu toate astea, el o închisese în urma lui, după ce verificase temperatura din rezervor, era foarte sigur de asta.

Poate că erau mai mulți. Poate că acum era cineva acolo înăuntru.

Se trase iute la perete și analiză situația. Cunoștea șopronul ca pe buzunarul său. Dacă se ascundea cineva acolo, putea să-l neutralizeze rapid. Să țintească spre punctul moale de sub stern și să lovească. O lovitură bună, apoi, pentru siguranță, încă de câteva ori în diverse direcții. Nu va sta mult pe gânduri. Fie ei, fie el.

Înaintă, ținând bine întins cuțitul, în șopron și cercetă cu privirea încăperea goală.

Cineva fusese aici. Taburetul nu era la locul lui, uneltele fuseseră mișcate. O șurubelniță se afla pe jos, probabil că asta auzise.

Făcu un pas în lateral și apucă ciocanul de pe bancul de lucru. Cu el se simțea oricum mai bine. Îi stătea bine în mână și îl folosisese adesea.

Apoi, se strecură câțiva pași în jos pe drumul de grădină. Pe unde călca strivea melci între degete. Afurisite vietăți. Va trebui să se ocupe și să le stârpească de îndată ce va avea timp.

Se aplecă și văzu cum, printre scândurile de la căsuță, se zărea o lumină slabă. Dinăuntru se auzeau voci stinse, dar nu înțelegea nici ce se spune, nici cine vorbea. Dar asta nici nu conta prea tare.

Dacă voiau să iasă de acolo, trebuiau să o apuce pe drumul acesta. Trebuia doar să se ducă la ușă și să pună pana de lemn în zăvor și erau închiși. Nu aveau să iasă în timpul cât îi luă lui să se ducă la mașină și să ia canistra de benzină ca să dea foc la tot.

OK, casa în flăcări se va vedea de departe, dar care era alternativă?

Nu. Va da foc căsuței și apoi va strânge toate documentele, toți banii și se va îndrepta, pe cel mai rapid drum, spre graniță. Altfel nu se putea. Cine nu-și adapta în mod flexibil planurile sfârșea prost.

Băgă cuțitul pentru filetat în curea și se îndreptă spre ușă. În acea clipă, ușa se deschise și apărură două picioare.

Făcu repede un pas în lateral. Trebuia să-i atace pe rând, pe măsură ce ieșeau din casă.

Văzu silueta ale cărei picioare se aflau acum pe jos, în timp ce corpul mai era încă în căsuță.

— Ce e cu părinții mei? întrebă dinăuntru băiatul după care se auzi un șuierat încetișor.

În acel moment, asistentul de poliție tuciuriu făcu un pas în spate și direct spre el. Același bărbat din centrul de bowling, cel care îl azvârlise pe Papa pe pistă.

Cum se putea?

De unde știau de locul acesta?

Își luă avânt și îl lovi pe bărbat cu partea lată a ciocanului în ceafa, astfel încât căzu fără zgomot la pământ. Fetița, care căzu peste el, îl privi cu ochii goi. Ea se resemnase demult cu destinul ei. Acum închise ochii, fiind doar la o lovitură distanță de moarte, dar asta mai putea aștepta. Mai întâi, trebuia să se ocupe de ceilalți.

Când picioarele polițistului apărură în sfârșit în deschizătura ușii, acesta rămase o clipă așa, în timp ce încerca să îl convingă pe băiat că totul era în regulă.

— O să mă trag afară și atunci o să te poți uita pe ușă și să vezi că totul e în regulă, zise bărbatul.

Atunci lovi.

Și acest polițist căzu fără zgomot.

Lăsă și el ciocanul să cadă și se uită la cei doi oameni inconștienți. Ascultă un moment foșnetul copacilor și ploaia. Băiatul se mișca agitat, panicat, dar în rest totul era liniștit.

Atunci, o ridică pe fetiță, o aruncă dintr-o mișcare înapoi în căsuță și trânti ușa, fixând pana din lemn în ivăr.

Se ridică și privi în jur. În afară de protestele băiatului, nu se auzea nimic. Nu vehicule de intervenție, nu alte sunete care să nu se potrivească aici. Cel puțin, nu încă.

Trase adânc aer în piept. La ce trebuia să se aștepte? Veneau și mai mulți? Sau aceștia erau doar doi cowboy singuratici care voiau să-și impresioneze superiorii? Trebuia să afle.

Dacă erau singuri, putea să-și ducă planul la îndeplinire, dacă nu, trebuia să dispară cât mai repede. În orice caz, trebuia să scape de toți patru de îndată ce afla mai multe.

Dintr-un salt, se întoarce în șopron și luă niște sfoară din cuiul aflat deasupra ușii.

Se pricepea la legat oamenii. Nu avea să dureze mult.

În timp ce se ocupa de cei doi bărbați inconștienți, în căsuță se auzea mare gălăgie. Băiatul urla și cerea să îl lase să iasă. Că părinții lui nu vor plăti dacă nu-și primesc copiii înapoi.

Bună încercare. Băiatul era foarte rezistent. Începuse să lovească ușa.

Se uită la pana din lemn. O folosea de ani de zile, dar lemnul era încă rezistent. Nu avea să cedeze loviturilor.

Îi trase pe cei doi bărbați la câțiva metri distanță de căsuță, astfel încât să le poată vedea chipurile. Apoi, îl așează pe cel mai plinuț dintre cei doi, astfel încât să șadă aplecat în față pe plăcile de pe alee.

Se aplecă și îl lovi de mai multe ori în față.

După o vreme, polițistul își deschise ochii, clipi de mai multe ori, apoi reuși să vadă limpede chipul bărbatului din față lui.

Se priviră în ochi. Acum, rolurile erau inversate. Nu mai era cel care ședea la masa albă din centrul de bowling, trebuind să dea socoteală cu privire la ce și cum făcea.

— Ce om bolnav ești! vorbi cu greu polițistul. Dar o să te prindem. Colegii sunt pe drum. Avem amprente tale!

Îl studie pe polițist cu atenție. Părea destul de afectat de lovitură. Când făcu un pas în spate și lumina din hambar se așează pe chipul acestuia, constată că pupilele lui reacționau prea încet. Poate de asta era atât de surprinzător de liniștit? Sau credea oare că nu era în stare să-i omoare?

— Colegii, bună încercare, îl ironiză el. Dar chiar dacă e să vină, n-au decât. De aici vedem întregul fiord, până la Frederikssund. O să zărim lumina albastră încă înainte să urce pe pod. Așadar, până când ajung ei aici, am timp destul să fac ce e de făcut.

— Vin dinspre sud, din Roskilde, o să vezi pe dracu' ceva, idiot ce ești, zise polițistul. Dă-ne drumul și predă-te de bunăvoie și poți fi liber în cincisprezece ani. Dacă ne ucizi, ești un om mort, asta îți promit. Împușcat de colegii mei. Sau o să putrezești pentru tot restul vieții în închisoare, ceea ce e cam același lucru. Ucigașii de polițiști nu supraviețuiesc în sistemul nostru.

El zâmbi.

— Ce prostii vorbiți! Dacă îmi răspundeți la întrebări, o să ajungeți în... se opri și se uită la ceas... în douăzeci de minute în vana care se află în șopron. Dumneavoastră și copiii și partenerul dumneavoastră. Și știți ceva?

Își apropie fața de cea a lui Carl:

— Apoi, am dispărut.

Acum, loviturile dinspre căsuță deveniseră mai puternice. Păreau mai tari, aveau un sunet metalic. Instinctiv, se uită în jos, acolo unde lăsase ciocanul când o ridicase pe fată.

Instinctul nu-l înșela. Ciocanul dispăruse. Fetița îl luase fără ca el să fi observat. El însuși îl aruncase împreună cu fata înăuntru. Fir-ar să fie de porcărie! Așadar, nu era chiar atât de terminată cum crezuse micuța ticăloasă.

Scoase încet cuțitul de la cingătoare. Nu mai există cale de întoarcere.

52.

Era foarte ciudat, dar lui Carl nu-i era teamă deloc. Nu avea niciun dubiu că bărbatul din fața lui era nebun și că l-ar fi omorât fără să clipească. Dar totul în jur era foarte liniștit. Norii alergau pe cer și acopereau luna. Apa clipea încet. Mirosurile erau intense. Chiar și mormăitul generatorului avea ceva liniștitor.

Poate că era în continuare sub efectul loviturii. Bubuitul sălbatic din capul lui depășea cu mult durerea din braț și din umăr.

Atunci, băiatul lovi din nou în ușă, de data asta mai puternic.

Se uită la bărbatul care tocmai scotea cuțitul de la cingătoare.

— Tare ai vrea să știi cum te-am găsit, nu-i așa?

Carl simți cum îi revine senzația în mâinile legate la spate. Se uită în sus la ploaia mărunță care cădea neobosit. Umiditatea făcea ca șnurul să se întindă. Așadar, trebuia să tragă de timp.

Privirea bărbatului era dură ca granitul, dar gura sa reacționă preț de o fracțiune de secundă cu o tresărire.

Avea, prin urmare, dreptate. Acest porc ardea de nerăbdare să afle cum îi dăduseră de urmă.

— A fost odată un băiat care se numea Poul. Poul Holt, îți amintești de el? Întrebă Carl și înmuie sfoara în balta din spatele lui.

— Era un pic neobișnuit, continuă el și îi făcu semn din cap bărbatului, în timp ce mâinile îi lucrau la spate.

Apoi tăcu. Nu se grăbea cu povestea. Indiferent dacă șnururile rezistau sau nu, cu cât trecea mai mult timp, cu atât trăiau mai mult. Trebuia să zâmbească.

Acesta era un interogatoriu pe dos. Un interogatoriu cu rolurile inversate. Ce ironie.

— Și? Ce era cu acest Poul? insistă bărbatul din fața lui.

Carl râse. Acum, loviturile în ușa căsuței se auzeau mai rar, dar păreau mai precise.

— Da, a trecut mult de atunci, nu-i așa? Nu îți amintești? Fetița de acolo de dinăuntru nici măcar nu se născuse. Probabil că nu te gândești niciodată la victimele tale, nu-i așa? Nu, sigur că nu o faci. Sigur că nu.

Expresia bărbatului se schimbă în așa fel, încât i se făcu pielea de găină.

Brusc, se ridică și îndreptă cuțitul spre gâtul lui Assad.

— Îmi răspundeți pe loc și direct, altfel o să-l auziți într-o secundă pe acest individ cum bolborosește în propriul sânge.

Carl încuviință și trase de sfori. Ticălosul vorbea serios.

Acum, tocmai striga spre căsuță:

— Samuel, dacă mai bați tot așa, o să și suferi înainte să mori. Poți să mă crezi.

Preț de o secundă, loviturile se opriră, iar plânsul fetei se înteti.

Apoi, loviturile reîncepură.

— Poul a aruncat o scrisoare în apă, într-o sticlă. Poate că ar fi trebuit să îți alegi alt loc unde să îți închizi victimele. Nu neapărat într-o casă aflată direct pe apă, zise Carl.

Acesta se încruntă. O scrisoare într-o sticlă?

Carl putea deja să tragă de sfori. Una dintre bucle alunecase.

— Sticla a fost descoperită acum câțiva ani în Scoția, pe mare. Apoi, a ajuns la mine pe birou, continuă el și trase din nou de legături.

— Mda, ghinionul dumneavoastră, zise bărbatul lapidar.

Era foarte clar ce gândea. Ce putea să-i facă o scrisoare dintr-o sticlă? Niciunul dintre copiii care se aflaseră în decursul vremii în această căsuță nu știau unde se afla închisoarea lor. Cum putea scrisoarea să schimbe asta?

Carl văzu cum piciorul lui Assad tresare.

Rămâi întins, Assad. Dormi mai departe. Tot nu poți face nimic, se gândi el. Nu putea să-i ajute decât slăbirea legăturilor, ca să se poată elibera. Și nici măcar atunci nu era sigur cum avea să se termine. Nici pe departe.

Psihopatul din fața lui era puternic, complet lipsit de scrupule și avea un cuțit dezagreabil în mână. El însuși era slăbit și mai lent din pricina loviturii la cap. Nu, prea multe speranțe nu erau. Dacă i-ar fi sunat pe colegii din Roskilde, atunci poate că ar fi avut o șansă, dar cei din Frederikssund nu se puteau apropia nevăzuți; porcul avea, din păcate, dreptate. Vehiculele de intervenție aveau să fie zărite de îndată ce traversau podul, probabil în câteva minute, îi era limpede. La naiba, legăturile încă erau prea strânse.

— Mai bine fugi, Claus Larsen, dacă îți pot spune așa, încă mai poți scăpa, zise Carl.

Bubuiturile din căsuță sunau acum mult mai profund.

— E adevărat, nu mă cheamă Claus Larsen, replică el și rămase în picioare, direct deasupra corpului fără viață al lui Assad. Și

dumneavoastră habar n-aveți cum mă cheamă. De altfel, am impresia că în seara asta ați venit aici singuri, fără ajutoare, dumneavoastră și partenerul dumneavoastră. De ce aș fugi? De ce credeți că m-aș teme de dumneavoastră?

— Pleacă, indiferent cum te cheamă. Pleacă și construiește-ți o viață nouă. Sigur că o să te căutăm, trebuie să o facem, însă ești un maestru al deghizărilor.

Simți cum se slăbea încă o buclă.

Se uită direct în ochii bărbatului și observă acum reflexele luminii albastre pe întunericul cerului. Mașinile de intervenție traversau fiordul. În sfârșit.

Carl își întinse spatele și își trase picioarele sub el în momentul în care bărbatul își înălță capul și văzu lumina albastră, care acum parcă făcea să vibreze întregul peisaj. Apoi, împinse cuțitul spre corpul nemișcat al lui Assad. În același moment, Carl își aruncă corpul în față și îl lovi pe individ în picioare. Acesta căzu, ținând cuțitul încă, și își duse mâna la șold. *Ăsta e ultimul lucru pe care îl văd în viața mea, privirea plină de ură a acestui nebun, se gândi Carl.*

Atunci, legăturile cedară definitiv.

Carl le dădu jos și își desfăcu brațele. Două brațe împotriva unui cuțit de filetat. Ce farsă! Își simțea picioarele ca o budincă, iar șurubelnița din șopron era prea departe. Totul în jurul lui păru să se întindă și să se comprime în același timp.

Când bărbatul se ridică și porni spre el, Carl păși nesigur în spate. Acum, inima începu să pompeze, iar bubuitul din cap i se accentuă. O clipă, văzu ochii frumoși ai Monei în fața lui.

Călca atent și apăsat. Drumul din grădină era alunecos, simțea cum terciul de melci i se lipește de pantofi. Apoi se opri, nemișcat, și așteptă.

Reflexiile luminilor albastre de jos de pe pod nu se mai vedeau. În cinci minute, mașinile aveau să fie acolo.

Dacă mai rezista încă o clipă, poate reușea să salveze viața copiilor.

Se uită în sus, spre copacii ale căror crengi se întindeau deasupra drumului. *Dacă aș ajunge la ele și m-aș putea trage în sus, se gândi el și făcu încă un pas în spate.*

Atunci bărbatul se aruncă dintr-un salt spre el, cu chipul schimonosit de furie, și cuțitul orientat spre pieptul lui Carl.

Era doar un picior mic, cel mult mărimea 40, care îi provocă prăbușirea.

Assad lovise cu unul dintre picioarele sale scurte spre glezna atacatorului. Acesta probabil că nu ar fi căzut dacă nu ar fi alunecat cu picioarele goale pe pasta de melci. Se auzi o bubuitură zdravănă când obrazul lui se lovi de una dintre dale. Carl se clătină spre el și îl lovi în burtă până când dădu drumul cuțitului.

Carl îl ridică și i-l puse bărbatului la gât, după ce îl ridicase cu greu. În spatele lui, Assad încerca să se rostogolească pe o parte, dar apoi trebui să vomite. De pe buze, pe lângă conținutul stomacului, i se rostogoleau înjurături arăbești. Așadar, nu părea fi rănit foarte grav.

— Haide, lovește odată, șuieră bărbatul. Nu mai suport să îți văd mutra.

Și, într-un gest sinucigaș, săltă capul spre cuțit, dar Carl văzuse impulsul venind și trase cuțitul înapoi, astfel încât abia dacă atinse gâtul bărbatului.

— Mă gândeam eu, vorbi el ironic, în timp ce sângele i se scurgea pe gâtul udat de ploaie. Nu o s-o faci, nu ai curaj.

Dar aici se înșela. A doua oară Carl nu avea să mai tragă cuțitul înapoi. Privirea ușor încețoșată a lui Assad avea să confirme că omul își provocase moartea, iar sistemul juridic avea să fie scutit de multă muncă.

În acel moment, bubuitul din căsuță încetă.

Peste umărul bărbatului, Carl văzu cum se deschidea ușa, ca trasă de o mână invizibilă.

Apoi, acest individ nebun îi umplu din nou câmpul vizual.

— Încă nu mi-ați povestit cum m-ați găsit. Să aștept până la proces, nu? Întrebă el. Ce voiăți să spuneți cu „cât o să primesc”? Cincisprezece ani? Pot să rezist.

Își lăsă capul pe spate, de parcă ar fi vrut iarăși să-l arunce în față, dar, în schimb, râse urât.

Ei hai, se gândi Carl, aruncă-ți capul spre cuțit. Strânse degetele pe mâner și știu că lucrurile vor deveni scârboase.

Apoi se auzi un sunet de parcă cineva ar fi spart un ou. Un trosnet scurt, iar bărbatul căzu în genunchi și se prăbuși tăcut într-o parte.

Samuel, cu fața mânjită de muci și de lacrimi, ținea ciocanul în mână, în fața lui Carl. Distrusese cu el încuietoarea de la căsuță. De unde naiba îl avea?

Carl lăsa cuțitul în jos și se aplecă peste bărbatul care zăcea tremurând pe jos. Încă mai respira.

Ceea ce tocmai văzuse fusese o adevărată execuție. Doar îl avea sub control, băiatul trebuie să fi văzut asta.

— Aruncă arma, Samuel, zise el și se uită spre Assad. A fost autoapărare, Assad, suntem de acord cu asta?

Assad își dădu capul pe spate și împinse buza din față înainte.

Răspunsul veni în valuri, în timp ce el vomita în continuare.

— Noi doi suntem mereu de acord, Carl.

Carl se întoarse spre bărbatul care zăcea, cu gura deschisă și ochii mari, pe drumul din grădină.

— Să vă ia dracu', șopti bărbatul.

— Iar pe dumneata să te primească, veni replica din partea lui Carl.

Auzi forțele de intervenție înaintând prin pădure.

— Dacă recunoști tot ce ai făcut, moartea va fi mai ușoară, șopti acum Carl, aproape fără să vrea. Câți oameni ai omorât?

El clipi.

— Mulți.

— Câți?

— Mulți.

Părea că îi ceda corpul. Capul i se înclină într-o parte, dezvăluind rana teribilă din spate. Rana și o cicatrice roșie, care se întindea în spatele urechii.

Din gura lui se auzi o bolboroseală.

— Unde e Benjamin? întrebă Carl repede.

Pleoapele se închideau și se ridicau încet.

— La Eva.

— Cine e Eva?

Acesta clipi din nou, cu ochii pe jumătate închiși, dar de data asta mult mai încet.

— Sora mea cea urâtă.

— Spune-mi un nume, am nevoie de un nume de familie. Cum te numești?

— Cum mă numesc?

Zâmbi și își rosti ultimele cuvinte.

— Mă numesc Chaplin.

EPILOG

Carl obosise. Cu cinci minute mai înainte aruncase un dosar peste vraful din colț.

Rezolvat. Gata. Eliminat din sistem.

De când Assad îl pusese la pământ pe sârb, acolo jos, în pivniță, cursese multă apă pe diferite râuri. Oamenii lui Marcus Jacobsen se ocupaseră de ultimele trei incendieri, dar pentru că mai aveau de lucru și cu războiul între bande, cazul Rødovre din 1995 rămăsese în aer la Departamentul Special Q.

Atât în Serbia, cât și în Danemarca, niște oameni ajunseseră în spatele gratiilor. Mai lipseau doar două mărturisiri. *De parcă le-ar mai căpăta vreodată*, își spusese Carl, resemnat. Sârbii pe care pusese ră mâna erau bucuroși să putrezească timp de cincisprezece ani într-o pușcărie daneză, mai degrabă decât să se pună cu tipi care plănuiseră operațiunea.

Acum era rândul procurorului.

Carl se întinse și se gândi dacă nu ar fi fost bine să pună capul jos câteva minute. La televizor erau știrile de pe TV2. Tocmai pălăvrăgeau despre ministrul care nu era în stare să încalce o bicicletă fără să cadă și să-și rupă oasele.

Și, în acel moment, sună telefonul. Ce invenție de căcat!

— Avem o vizită aici sus, spuse Marcus. Urcați și voi, toți trei.

De zece zile ploua fără întrerupere. La mijloc de iulie. Soarele se retrăsese pe alte meleaguri. De ce să se deplaseze la etajul doi? Acolo era la fel de întuneric ca la ei în pivniță.

Pe scări nu schimbă nicio vorbă cu Assad și Rose. Ce mai vreme de concedii, de tot rahatul. Jesper o ardea toată ziua pe acasă cu prietena lui. Morten plecase cu un prieten pe nume Preben să hoinărească pe biciclete în timp ce o asistentă se ocupa de Hardy. Vigga făcea turul Italiei cu un bărbat care ascundea un păr de doi metri sub turban.

Iar el trebuia să se mențină aici pe poziție, în timp ce Mona și progeniturile ei se prăjeau la soare în Grecia. N-ar fi putut acum să-și ia concediul și Assad și cu Rose? Acum ar fi putut măcar să-și întindă și el picioarele pe masă și să-și petreacă ziua de lucru urmărind Turul Franței.

Nu, ura vacanțele. Mai ales când nu erau ale lui.

Sus, la etajul doi, aruncă o privire pe locul lui Lis, rămas liber. Oare o fi iar pe drum cu rulota și cu înflăcăratul ei soț? Dacă ar fi fost vorba de domnișoara Sørensen, poate că ar fi fost mai de folos. Niscaiva fleorțăială pe un spațiu atât de restrâns ar fi trebuit s-o învioreze chiar și pe mumia aia.

Îclină prietenos din cap, iar ea îi arată degetul. Ei, ce să mai spui! Hoasca era la curent cu vremurile.

Când deschise ușa biroului lui Marcus Jacobsen, Carl se trezi față în față cu o femeie necunoscută lui.

— Mia Larsen, spuse Jacobsen, rămânând așezat pe scaun, a venit împreună cu soțul ei, ca să vă mulțumească.

Atunci, Carl îl descoperi și pe bărbatul care rămăsese în fundal. Pe el îl cunoștea. Era tipul care stătea în fața casei care arsese în Roskilde. Acel Kenneth care o scosese afară pe femeie. Deci femeia care stătea acum cam stânjenită în fața lui și făptura aceea speriată de atunci erau una și aceeași persoană?

Rose și Assad dădură mâna cu ei, iar Carl îi urmă, șovăind puțin.

— Da, vă rog să ne scuzați, spuse tânăra, știu că sunteți foarte ocupați, dar am vrut să vă mulțumim personal pentru că mi-ați salvat viața.

Stăteau față în față și se uitau unul la celălalt. Carl n-avea nici cea mai mică idee ce să spună.

— Nu mi-ar plăcea să spun că pentru puțin, spuse Assad, sec.

— Nici eu, adăugă Rose.

Ceilalți izbucniră în râs.

— Sunteți OK? întrebă Carl.

Mia Larsen trase adânc aer în piept și își mușcă buza.

— Aș vrea foarte mult să știu ce s-a întâmplat mai departe cu cei doi copii. Samuel și Magdalena, parcă așa îi chema, nu?

Carl ridică din sprâncene.

— Să fiu cinstit, e greu de spus. Cei doi băieți mai mari au plecat de acasă și cred că lui Samuel îi merge bine. În ceea ce îi privește pe Magdalena și pe ceilalți frați, am aflat că are grijă de ei, municipalitatea. Poate e mai bine așa, nu știu. E foarte greu pentru copii când își pierd părinții.

Ea încuviință din cap.

— Da, asta e clar. Fostul meu soț a făcut multe rele. Dacă pot face ceva pentru fată, sper să mi se dea ocazia.

Încercă să zâmbească, dar nu reuși, avea de dus o povară mult prea grea.

— E greu pentru copii când își pierd părinții. Dar și pentru o mamă e greu când își pierde copilul.

Marcus Jacobsen îi puse o mână pe braț.

— Lucrăm în continuare la acest caz, doamnă Larsen. Poliția s-a străduit din răspuțeri să prelucreze informațiile pe care ați putut să ni le dați. Pe termen lung ne vor duce pe calea cea bună, suntem convinși de asta. În țara asta nu poți ascunde un copil până la sfârșitul zilelor lui.

La aceste cuvinte, ea lăsă capul în jos, iar lui Carl îi trecu prin minte că ar fi putut formula altfel.

Atunci interveni în discuție tânărul.

— Trebuie să știți că vă suntem recunoscători, spuse el, privindu-i în ochi pe care și pe Assad. Că toată această nesiguranță o macină pe Mia, este cu totul altceva.

Săracii de ei. De ce nu era mai simplu să fie sinceri cu ei? Trecuseră patru luni și băiatul tot nu fusese găsit. Autoritățile implicate pur și simplu nu mobilizaseră suficiente resurse. Iar acum, după toate probabilitățile, era prea târziu.

— Nu avem prea multe puncte de reper, interveni Carl. Pe sora fostului dumneavoastră soț o cheamă Eva, asta știm. Dar care e numele ei de familie? Ar putea fi altul. Nici măcar nu cunoaștem prenumele lui adevărat. Nici despre trecutul lui nu știm mai nimic. Doar că tatăl lui a fost pastor. Iar Eva nu e un nume tocmai neobișnuit pentru o fiică de pastor. Da, da, știm, femeia trebuie să aibă undeva în jur de 40 de ani, dar asta ar fi cam tot. Fotografia lui Benjamin e afișată în toate secțiile de poliție. Iar colegii mei au informat toate autoritățile sociale din țară să fie cu băgare de seamă la acest caz. Asta este tot ce putem face la ora actuală.

Ea încuviință din cap. Evident că își dădea osteneala să-și păstreze speranța și după cele ce auzise. Era de înțeles.

Atunci tânărul luă un buchet de trandafiri și spuse că Mia stă zi de zi să caute, prin toate locurile posibile și imposibile, publicații bisericești și reviste creștine în care ar putea fi menționat tatăl fostului ei soț.

Devenise chiar principala ei ocupație. Dacă va găsi ceva, vor fi primii care să afle.

Apoi îi întinse lui Carl florile și îi mulțumi.

După plecarea lor, Carl rămase în urmă cu un gust amar în gură și cu buchetul de flori în mână. Cel puțin patruzeci de trandafiri sângerii. Își dorea să nu-i fi primit.

Scutură din cap. Nu, pe masa lui nu aveau să stea. Dar de data asta nu aveau să ajungă nici acasă la Rose și Yrsa. În niciun caz, cine știe la ce ar mai fi dus.

Trecând pe lângă domnișoara Sørensen, aruncă trandafirii pe biroul ei.

— Vă mulțumim că vă mențineți pe poziție, spuse el, și o lăsă singură cu zăpăceala și cu protestele ei mute.

Assad, Rose și cu el se uitară unul la altul și o luară pe scări în jos.

— Știu la ce vă gândiți, spuse el.

Trebuia să trimită o notă către toate instanțele și autoritățile din țară, de la care s-ar fi putut aștepta să aibă cunoștință de un copil care să se potrivească cu descrierea lui Benjamin. Vârstă, fizionomie. Un băiat care să fi apărut dintr-odată undeva unde nu era locul lui. Deci, mai mult sau mai puțin, aceleași informații pe care poliția le răspândise deja printr-o circulară.

Numai că nota lor mai avea un mic adaos, conform căruia șefii diferitelor instanțe erau rugați să se ocupe personal de acest caz.

Astfel era garantat că vor da prioritate cazului și că acesta avea să fie dat mai departe la cine trebuia.

* * *

În cele două săptămâni, Benjamin învățase cel puțin cincizeci de cuvinte noi, iar Eva abia dacă mai ținea pasul.

Dar și vorbiseră mult unul cu celălalt, căci Eva îl iubea pe acest băiat mai mult decât orice pe lume. Acum erau o adevărată mică familie. Și soțul ei era de aceeași părere.

— Când sosesc? întrebă el pentru poate a zecea oară în acea zi. De ore întregi era ocupat. Dat cu aspiratorul, copt pâinea, toate micile preocupări cu Benjamin. Totul trebuia să decurgă perfect la această întâlnire.

Ea zâmbi. Cât de mult îi schimbase viața acest copil.

Simți obrazul moale al copilului pe obrazul ei.

— Acum vor veni niște oameni care ne vor spune dacă putem să te păstrăm, Benjamin, îi șopti ea copilului în ureche. Și eu cred că putem. Ai vrea să rămâi cu noi, scumpule? Ți-ar plăcea să rămâi la Eva și Willy?

Se lipi de ea.

— Eva, spuse el, râzând.

Apoi îl simți cum arăta spre parter, de unde se auzeau voci.

— Vine lume, spuse el.

Îl mai strânse o dată în brațe, apoi îi aranjă hăinuțele. Willy spusese să țină ochii închiși, atunci nu vor mai părea atât de înfricoșători. Trase adânc aer în piept, înălță o rugăciune și îl mai strânse o dată în brațe pe băiat.

— O să fie bine, șopti ea.

•

Vocile erau prietenoase, le cunoștea. Trebuia să îndeplinească formalitățile și mai fuseseră pe acolo.

Amândoi se apropiară de ea și îi dădură mâna. Mâini bune, calde. Apoi îi spuseră ceva lui Benjamin și se așezară puțin mai departe.

— Da, Eva, am verificat temeinic situația dumneavoastră. Putem spune că nu sunteți chiar un solicitant tipic pentru noi. De aceea cred că vă veți bucura să aflați că am hotărât să nu luăm în considerare handicapul dumneavoastră. Am mai aprobat o dată o adopție unei persoane nevăzătoare. Iar în ceea ce privește atitudinea generală și capacitatea de rezolvare a problemelor cotidiene, nu vedem niciun obstacol.

Eva simțea cum în ea izbucnea ceva ca un izvor proaspăt. Niciun obstacol, au spus. Deci rugăciunile ei ajutaseră.

— Este impresionant cât ați putut economisi, cu toate că aveți un venit modest. Ați dovedit astfel că vă descurcați mai bine decât mulți alții. Dar am constatat și că ați slăbit foarte mult într-un timp foarte scurt, Eva. Douăzeci și cinci de kilograme în trei luni, spune soțul dumneavoastră. Este de apreciat. Arătați foarte bine, Eva.

Acum simțea că i se face cald. Până și Benjamin simți asta.

— Eva e dulce, spuse băiatul.

Ea își dădu seama că le făcea cu mâna doamnelor.

— Willy spunea că atunci arată mereu foarte drăgălaș. Dumnezeu să binecuvânteze copilul ăsta.

— Ați amenajat foarte frumos aici. Pentru un copil în creștere poate fi căminul potrivit, un loc bun pentru un copil.

— Contează și faptul că Willy a căutat un loc de muncă atât de bun, spuse cealaltă. O voce mai matură, mai gravă. Dar nu credeți că ar putea deveni oarecum problematic dacă soțul dumneavoastră nu va mai fi atât de mult timp acasă.

— Adică dacă mă descurc cu Benjamin? Zâmbi. Am orbit pe când eram tânără, dar cred că nu mulți văzători văd atât de bine ca mine.

— Ce vreți să spuneți?

— Nu e oare cel mai important să simțim cum îi merge aproapei noastre? Eu pot simți asta. Știu de ce are nevoie Benjamin încă înainte să o știe el. Îmi dau seama de cum se simt oamenii după vocea lor. Dumneavoastră, de exemplu, sunteți foarte bucuroasă în acest moment. Cred că inima vă zâmbește. Tocmai ați avut parte de ceva frumos?

Amândouă izbucniră în râs.

— Da, dacă tot spuneți. Azi-dimineață am devenit bunică.

O feliță și apoi răspunse la o droaie de întrebări practice. Fără îndoială, autoritatea va continua procedura de adopție, în ciuda handicapului ei și a vârstei lui Willy. Și odată ajunși până aici, până la urmă va fi totul bine.

— Deocamdată vorbim despre autorizarea ca asistenți parentali. Atâta timp cât nu știm ce s-a întâmplat cu fratele dumneavoastră, nici nu se poate altfel. Dar, având în vedere vârsta dumneavoastră, trebuie să considerăm aceasta ca o măsură preliminară unei adopții.

— De când n-ați mai auzit nimic de fratele dumneavoastră? interveni din nou cea dintâi.

Era cam a cincea oară în decursul celor două ședințe când apărea această întrebare.

— Din martie, de când l-a adus pe Benjamin. Ne temem că mama lui Benjamin a murit. Înțelesesem de la fratele meu că era grav bolnavă. Își făcu semnul crucii. Iar fratele meu avea o personalitate foarte sumbră. De aceea cred că i-a urmat în moarte mamei lui Benjamin.

— Până acum n-am putut afla cine este mama lui Benjamin. Pe actul de naștere pe care ni l-ați dat, numele este de necitit. E posibil ca actul să se fi udat?

Ea ridică din umeri.

— Da, e posibil. Oricum, așa arăta de când ni l-a adus, adăugă soțul ei, care ședea în colț.

— Se pare că părinții lui Benjamin doar trăiau împreună. Din CNP-ul fratelui dumneavoastră nu reiese că ar fi fost căsătorit vreodată. Din ceea ce a făcut sau nu fratele dumneavoastră nu prea știm nimic. Știm doar că, în urmă cu mulți ani, a încercat să intre în Asociația Vânătorilor. Dar de atunci, toate informațiile despre el par să se fi risipit în vid.

— Da, încuviință ea. După cum am spus, avea o personalitate foarte sumbră. Nici nouă nu ne spunea nimic despre viața lui.

— Dar vi l-a încredințat pe Benjamin.

— Da.

— Benjamin și Eva, spuse băiețelul, alunecând pe podea.

Îl auzea cum se târa de-a bușilea pe covor.

— Mașina mea, spuse el. Mașină mare. Mașină frumoasă.

— Da, putem vedea cât de bine se simte, spuse vocea mai gravă. Pentru vârsta lui e foarte dezvoltat.

— Da, e ca bunicul lui. Tatăl nostru era un om foarte inteligent.

— O, da, Eva, cunoaștem destul de bine mediul din care proveniți. Știu că tatăl dumneavoastră a fost pastor, nu departe de aici. După cât pot vedea, era foarte îndrăgit.

— Tatăl Evei era un om fantastic.

Era vocea lui Willy, din fundal. Eva zâmbi. Spunea mereu asta, deși nu-l întâlnise niciodată.

— Ursulețul meu, spuse Benjamin. Și ursulețul frumos. Ursulețul are fundă albastră.

Toți izbucniră în râs.

— Tata ne-a educat creștinește, continuă Eva. Willy și cu mine am hotărât să-l educăm pe Benjamin în același spirit, dacă autoritățile ne vor da posibilitatea să-l păstrăm. Vrem să ne orientăm după viziunea tatălui nostru asupra vieții.

Simți că cele două doamne erau de acord. Liniștea avea ceva aproape cordial.

— Trebuie să participați la un curs de pregătire pentru părinți adoptivi, care va avea loc în două weekenduri. Abia după aceea ne vom sfătui dacă vom da curs cererii dumneavoastră. Dar putem spune că, în ceea ce privește marile probleme ale vieții, sunteți mai potriviți decât mulți alții...

Simți că se opresc. Ca și cum toată căldura sufletească ar fi părăsit camera. Până și Benjamin se opri din joacă.

— Uite, spuse el. Lumină albastră, lumină albastră care pâlpâie.

— Cred că e poliția la noi în curte, spuse Willy. O fi vreun accident?

Eva se gândi că ar putea fi ceva în legătură cu fratele ei. Crezu asta până când auzi vocile din hol și protestul soțului ei, tot mai vehement.

Apoi Eva auzi pași în cameră și pe cele două doamne care se ridicară și se retraseră.

— Mia Larsen, el este? întrebă o voce necunoscută de bărbat.

Auzea șoapte. Despre ce era vorba, nu putea înțelege. Parcă un bărbat le-ar fi explicat ceva celor două doamne cu care tocmai vorbise.

În hol, Willy înjura tot mai tare. De ce nu intra în casă?

Apoi auzi un plâns, o femeie mai tânără. Întâi departe, apoi de aproape.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce se petrece aici? întrebă ea.

Simți cum Benjamin vine la ea. Cum o apucă de mână și pune un genunchi pe piciorul ei. Ea îl luă în poală.

— Eva Bremer, suntem de la poliția din Odense, am venit cu mama lui Benjamin, care ar vrea să-și ia băiatul acasă.

Ea își ținu respirația. Se rugă lui Dumnezeu să dispară toți. Se ruga să se trezească din acest coșmar.

Se apropiară, și acum auzea cum femeia îi vorbea lui Benjamin.

— Bună, Benjamin, auzi ea.

Vocea tremura. O voce care n-ar fi trebuit să fie aici. Să plece, să plece odată.

— O mai cunoști pe mămica?

— Mama, spuse Benjamin.

Părea că se teme și se lipi de Eva.

— Mama, repetă el și ea simți pe gât cum tremura copilul. Benjamin frică.

Se făcu liniște. Pentru o clipă, Eva nu auzi decât respirația băiețelului. Respirația acestui copil pe care îl iubea mai mult ca pe propria ei viață.

Apoi mai auzi o respirație. La fel de adâncă și de plină de teamă. Asculta și simțea cum mâinile ei pe spatele copilului începeau să tremure.

Auzea această respirație și apoi se auzi chiar pe ea.

Trei oameni care respirau adânc. Șocați și cuprinși de spaima următoarelor secunde.

Ea strânse copilul în brațe. Își ținu respirația ca să nu plângă. Îl strângea atât de tare, ca și cum ar fi fost una cu el.

Apoi dădu drumul la strânsoare. Îi prinse mânuța și o ținu în a ei. Pentru o clipă, stătu liniștită, luptând cu lacrimile. Apoi însă întinse mâna cu mânuța copilului în ea. Ca de departe, auzi propriul ei glas.

— Nu te cheamă Mia?

Auzi un da foarte precaut.

— Vino, Mia. Vino la noi, ca să putem să te simțim.

virtual-project.eu